

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂပစ္စယော

မင်္ဂလာခ,ညောင်း
ရှစ်သောင်းဝိဇ္ဇာ

ရေဆုံးတန်း - ဦးစောလှ၊ ဘိုးငယ်၊ ဘိုးမင်းခေါင်၊ ဘိုးတော်ကိုကိုကြီး၊ ပထမဘိုးဘိုးအောင်၊ ဦးအောင်ချမ်းသာ၊ ဘိုးတော်မိုးကြီး၊ ဘိုးတော်သွယ်
ဒုတိယတန်း - ဘိုးသစ္စာ၊ မဟာမြိုင်ဆရာတော်၊ စမရှင်နန္ဒိယ၊ စကြာမင်း၊ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၊ အဘရာကျော်၊ ရသေ့ဦးအောင်၊ ဘိုးတော်မူညို
တတိယတန်း - ဘိုးမေတ္တာ၊ နတ်စင်တရားရှင်၊ ဒေဝိန္ဒတေမိဇ၊ ရှင်ကတ္တိ၊ ဘိုးရာဇာ၊ ဘိုးပေါက်ဆိန်၊ အထုပ်တရာ၊ ဘုန်းဘုရားကြီး ရှင်ဝေပုလ္လ
နောက်ဆုံးတန်း - ရှင်ပဏ္ဍိတဇ၊ ရှင်အဂ္ဂသမာဗောဓိ၊ ရှင်ညာဏိန္ဒာသာရာဘိဝံသဗျူဟာ၊ ရှင်တေဝိန္ဒာဘိဝံသဗျူဟာ၊
ရှင်နန္ဒသာရဗျူဟာ၊ လေးဗျူဟာ၊ ကျော်အောင်စံထား၊ ရှင်ဝါယမာဘိဝံသ၊ ယက္ကန်းစင်တောင်ရှင်ဩဘာသာ၊
ဆံရှည်ရှင်ကောဏ္ဍည-ဘိုးနရိန္ဒာဘိဝံသ၊ ဆူးဝိုင်းဆရာတော် ရှင်ဦးအာသယ

- ဣစ္ဆာသယ မဟိန္ဒိစေ ဂိုဏ်းတော်ကြီး (စာ - ၅၄)
- ဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာနှင့် ဂန္ဓာရီ (စာ - ၆၇)
- ဝိဇ္ဇာကြီးများ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း (စာ - ၁၂၅)
- ဝိဇ္ဇာစာရင်း (စာ - ၇၀)
- ဘိုးတော်အေး၊ ဘိုးတော်ပြုံး၊ ဘိုးတော်ပွင့် (စာ - ၅၃)
- စမတောင်၊ အဖေလှ၊ အဖေရှင်၊ အဖေခွံ (စာ - ၁၀၇)
- ဘိုးပိုင်ဆံ (စာ - ၉၀)
- ဘိုးဇာဂရ (စာ - ၉၅)
- ဘိုးဝါယမ (စာ - ၁၀၀)
- ဘိုးထွန်းအောင် (စာ - ၁၀၃)
- မြို့ဦးသူတော် (စာ - ၁၂၅)
- ဦးအောင်ချမ်းသာ (စာ - ၈၁)

အပူပူ

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလ၊ အမှတ် (၂၃၂)

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

အင်ဆူး(စွမ်းအင်)၊ တိုးဝေ မောင်ယဉ်မှူး၊ ဝင့်မိုး(ဥက္ကလာ)၊
တင်မိခိုင်၊ နန္ဒာမိုးကြွယ်၊ ခက်လှိုင်းကျော်၊ ရောင်နီဦး(သုဝဏ္ဏမြေ)။

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

- ဘိုးတော်ကင်း(၄) ၁၇၀
- ကျော်မြသန်း ၂၂၀
- ဝင့်ကြွေး(၄) ၂၂၀
- ယိုး ၂၃၀
- ပုဂံမှာသာတဲ့ သုဝဏ္ဏဘူမိလမင်း(၅) ၂၃၀
- ဘုန်းပွင့်တေဇာ ၂၆၆
- လူထဲကဘဝ ဘဝထဲကလူ(၅၇) ၂၆၆
- လင်းရောင်တင် ၂၆၆

BURMESE CLASSIC

စာ-၈၁

အပေကြီး ဦးအောင်ချမ်းသာ

ရွှေတိဂုံ - ကျိုက်ထီးမိုး - ရွှေဘိုကယ်
ထူးခြူးလွန်းလို့ လက်တို့ လိုက်ဂပြန်ဝါတယ် စာ-၄၉

ဣန္ဒာသယ မဟိန္ဒီစေတီဟ်းတော်ကြီး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ / ကြော်ငြာနှင့် ဖြန့်ချိရေး

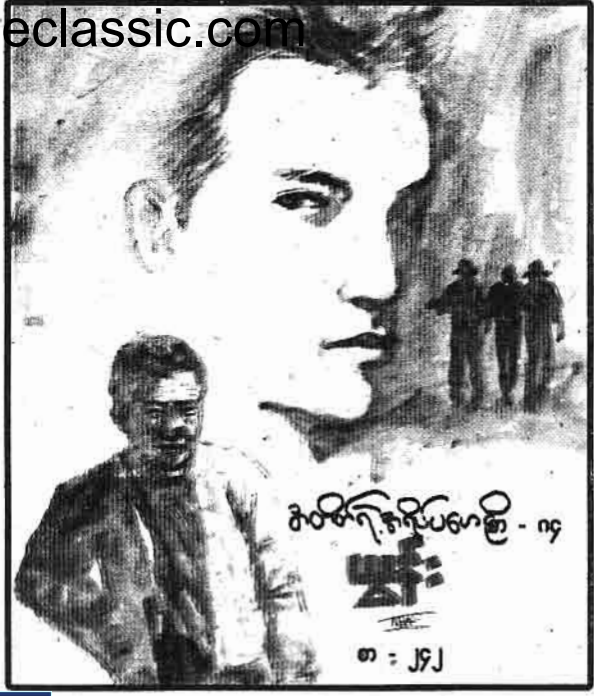
လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

အမှတ် - ၂၁၂ (ပထမထပ်)၊ ၃၆ လမ်း(အထက်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅

- ပဲခူးရိုးမပေါ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော ဂမ္ဘီရကျောက်ဆင်နှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကိုသက်(ဇီးကုန်း) ----- ၁၈၂
- နင်းလူနောက်ဆက်တွဲ မနုဿကျော်ဝင်း ----- ၁၉၁
- အတိတ်ရဲ့ အရိပ်ပဟေဠိ ယွန်း ----- ၂၄၂
- သူတော်လှနှင့် မမင်းရှိန် မြမြလှိုင် ----- ၂၅၀
- စောရနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သော ကျောက်ရုပ် ဝသန်ဟိန်းထက် ----- ၂၇၈
- ဂေါ်ချိုမင်းသား စိန်လက်ဝါး မြသိန်း ----- ၂၈၆
- ခန္ဓာပြောင်၏ နောက်ဆုံးနေ့ နန္ဒာမိုးကြယ် ----- ၂၉၂

ရောင်ပြန်ရှေ့လအတွက် ဖတ်စရာ မှတ်စရာ

လူတွေသိ နတ်တွေကြားစေ

၁၀၃၃ မေလ ဖတ်စရာ မှတ်စရာ ----- ၃၂၀

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ ----- ၃၄၄

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

ရောင်ပြန်ဗေဒင်

နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးဟောကိန်း ခေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၃၄၂

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း ခေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၃၃၃

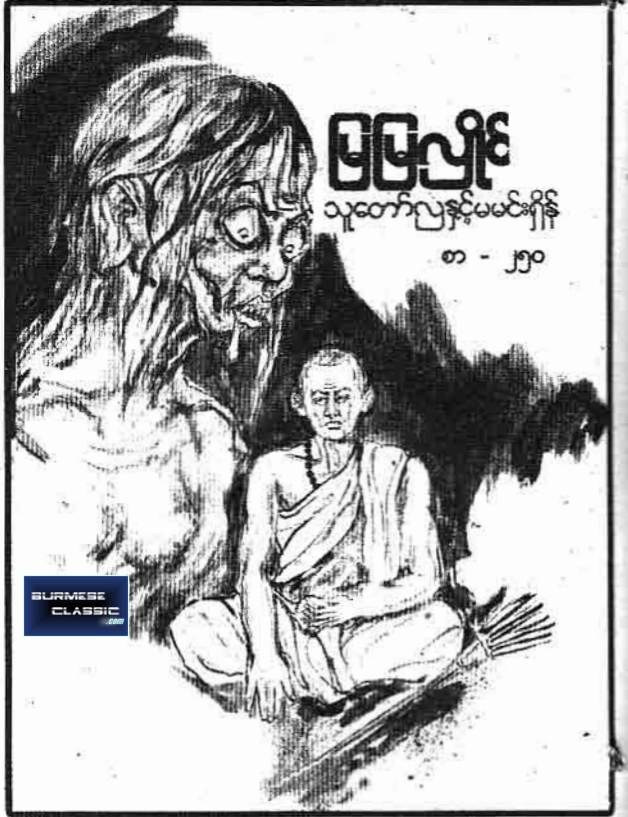

ပဲခူးရိုးမပေါ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော
ဂမ္ဘီရကျောက်ဆင်နှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်း
 ကိုသက်(ဇီးကုန်း)

စာ - ၁၈၂

လောကီရေးရာ

ဆင်ဖြန်မဂ္ဂလင်းပြက္ခဒိန်
 ဆင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) ----- ၁၂၀
 မိပ်မက်ဆိုးများကြားမှ ဒါးကုသိုလ်
 ရကျော်စိုးအောင် ----- ၁၃၅
 ပူသတ်မှုနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ကမက(သုတေသီ) ----- ၁၃၇
 ဝွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ညွှန်ပြစောင်မမှု ရရှိပုံ
 သန်းကျော်(ရေကြည်သား) ----- ၁၄၀
 ကလအတွင်း ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ ဒိုင်ယာရီ
 ဝရာရွှေ(နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်) ----- ၁၄၅
 ဦးပွားအောင်မြင်ရေးအတွက် အကြံပြုချက်
 ဝရာရွှေ(နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်) ----- ၁၅၂
 ဝဋ္ဋနက္ခတ်ဖွားများအတွက် ဟောကိန်း
 ကာလီဒါ(မြန်မာပြည်) ----- ၁၅၅
 ဟာမိစိပွင့်ပန္နဂုဏ်တော် ပုတီးစိပ်နည်း
 ဒေါက်တာသန်းမိုင်းလင်း ----- ၁၆၁
 ပတ္တန်းတန်ခိုး အကျိုးအန္တရာယ်(၆)
 သူတော်စင်မင်းအောင် ----- ၁၆၃
 တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒပညာ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလ
 ကေတီအောင်သိန်း ----- ၁၇၀

ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ် ဓာတ်သက်အမြင်နှင့် ဂန္ထိရကျင့်စဉ် ယတြာများ(၂၅)
 ဘုန်းပြည့်တေဇာဟိန်း ----- ၁၈၉
 ထူးဆန်းသောအမွေ
 တက္ကသိုလ်သင်္ခ ----- ၁၉၅
 စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ
 တောကကိုရင် ----- ၁၉၈
 သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်
 နွယ်သာကီအောင် ----- ၁၉၉
 အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်စေရန်
 မဟိန္ဒီကျော်ခေါင် ----- ၂၀၁
 သည်လဖွားအတွက် ကံဇာတာ
 ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ----- ၂၀၂
 သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ
 နေမျိုးထွင်ခေါင် ----- ၂၀၃
 အတိတ်တဘောင် နိမိတ်ဆောင်ခြင်းဟု ဆိုလေမလား
 နန္ဒာမောင်(သံဖြူဇရပ်) ----- ၂၀၄

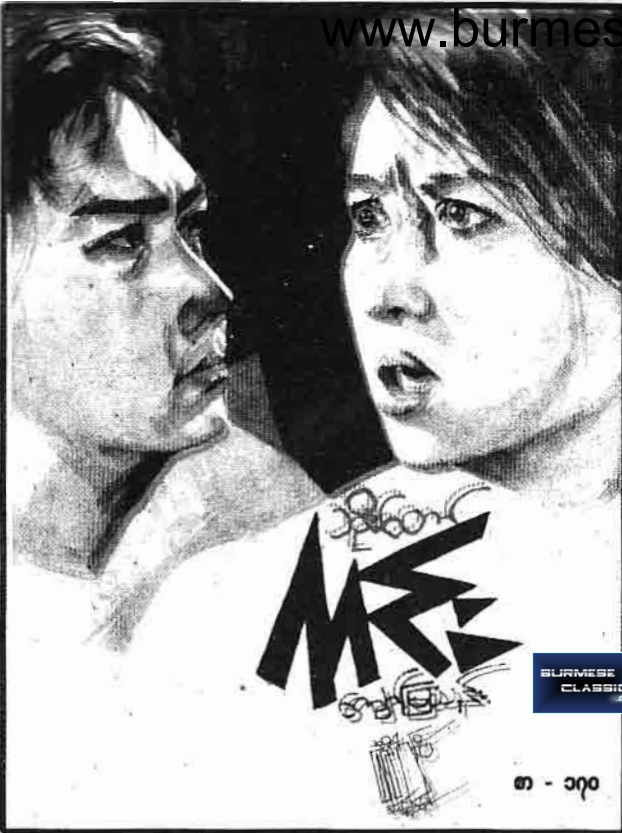

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

ကြာမင်းတို့ပိုင်သည့် ရတနာခုနစ်ပါး
 န်အောင်ဗိုလ် ----- ၂၀၇
 ညည်းမှန်ဖို့အချုပ်
 မောင်ပုတ်စည် ----- ၂၁၁
 မူတစ်ပါး၏ အလိုသို့လိုက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏
 အဂ္ဂမျိုး ----- ၂၁၃
 မတ်ရှုဖြစ်ခဲ့သောစာများ “လူထုအော်သံ”
 မောင်ကောင်းမြင့် ----- ၂၁၆
 ပုပ်နာမ်ခန္ဓာကို ပရမတ်ဖြင့် ရှုမှတ်ခြင်း
 မဟာထွန်း ----- ၂၂၆
 သူ့ထူးခြားခြားပုံပြင်များ(သံဝေဂယူပိသော ခေမာထေရီမ)
 ဦးဝင်းထွန်း(တာမွေ) ----- ၂၄၉
 ဘဝအမောလွှာ ခွာချမလား လှတောရွာဟာသများ
 ဦးကောင်းထူး ----- ၂၇၄
 ဒါနီသည် မင်္ဂလာ
 မောင်မိုးဦး ----- ၂၉၈
 နှလုံးသွေးဖြင့် ပေးအပ်မည်
 ခင်မောင်အေး(မန္တလေး) ----- ၃၀၁
 ၂၀၁၃ ခု၊ မြေနှစ်တွင် ၁၂ လရာသီအဟောအရ
 နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် ယူဂျင်းနီးယား၏အမြင်
 ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ----- ၃၀၅
 တန်ခူးလနှင့် သင်္ကြန်ပွဲတော်
 ကျိုက်ထော်ခင်မိုးအေး ----- ၃၁၃

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ
 မောင်မောင်မြင့်အေး ----- ၅၃
 ဣစ္ဆာသယ မဟိန္ဒီစေ ဂိုဏ်းတော်ကြီး
 ဆရာတော်ဦးသုမန ----- ၅၄
 ဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာနှင့် ဂန္ဓာရီ
 ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ) ----- ၆၇
 ဝိဇ္ဇာစာရင်း
 လင်းရောင်တင် ----- ၇၀
 အဖေကြီး ဦးအောင်ချမ်းသာ
 စကြာကောင်းစံ ----- ၈၁
 နတ်မောင်နှမနှင့် ဘီလူးများ ၃,သည့်
 ဆရာတော် ဆံဖားလျားတောင်မှ ထွက်ရပ်ပေါက်ဘိုးယော
 အီကင်းဦးမြမောင် ----- ၈၄
 သုံးမည်ရ အဘိုးပိုက်ဆံ
 မဗေဒ(ဧရာဝတီ) ----- ၉၀
 ဘိုးဇာဂရုနှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
 အောင်ကျော်စွာရာမသိန္နီ ----- ၉၅
 သိမိသမျှ ဘိုးဝါယမ
 စကြာကောင်းစံ ----- ၁၀၀
 ဘိုးတော်ဘိုးထွန်းအောင်နှင့် သူ၏ဘဝပုံရိပ်
 ကိုမောင်သန်းဝင်း ----- ၁၀၃
 စမ,တောင် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ
 ဂျီကာအုန်းကြည် ----- ၁၀၇
 သိန္နီရှင် ဝိဇ္ဇာစိုရ် အရှင်ပဏ္ဍိတ
 ကိုမောင်သန်းဝင်း ----- ၁၁၆
 ဓမ္မိဦးသူတော်ကြီး
 လေးသူစံ ----- ၁၂၁
 ပထမထွက်ရပ်ပေါက် ဝိဇ္ဇာကြီးများ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း
 ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်သူ ----- ၁၂၅
 ဝိဇ္ဇာတို့စံရာ စမ,တောင်မြတ်မဟာ
 ခိုင်ခင်အင်ကြင်း ----- ၁၃၁

၈ - ၁၇၀

ရောင်ပြန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

- ပူနာကုရတနာ အရုပ်တော်ပုံ(၁) အောင်သန်းချစ် ----- ၁၆၅
- တရုတ်နိုင်ငံ၏နောက်ကွယ်မှ စိတ်ငှမ်းအင်စမ်းသပ်မှုများ လှစိုး(ပညာရေး) ----- ၁၅၇
- ပြည်တွင်းပြည်ပ စိညာဉ်လောကယုံကြည်ချက်များ လှတိုး(စိတ်ပညာ) ----- ၃၀၉

ရောင်ပြန် သိကြွန်းအထူးယတြာ

- နစ်ဦးမင်္ဂလာ ခေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၃၁၆

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

အမှတ် - ၂၁၂ (ပထမထပ်)၊ ၃၆ လမ်း(အထက်)၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
 ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅

- ကဝဲဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တပညမဟာထေရ်၏ဩဝါဒကထာ ကျော်တော်(နဲ့သာ) ----- ၇
- စာရာမေရီတောင်ခြေမှ မီးမခသော ရုပ်ပွားတော် ကိုပြုံး(ထမံသီ) ----- ၁၇
- မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်မှ သခိုင်းဝင် "ကလိုင်ထော်" ဘုရားစေတီတော် ဆွေမြင့်သူ(ကြေး-မြေ) ----- ၁၉
- မဟာနန္ဒာကန်သာကျောင်းမှ ဘုရားအင်းဆန် ရှေးနီးဘုရားကြီး သီပေါကိုလတ် ----- ၂၁
- သိကြားမင်းဆက်သ.အပ်သော ရှင်ဖြူ ရှင်လှ သရက္ခဒါးဆွနှင့် မြတ်ပန်းမဇ္ဈဘုရားရှစ်ဆူအကြောင်း ဆွေမြင့်သူ(ကြေး-မြေ) ----- ၂၄
- နဂါးနီနှင့် နဂါး ကျော်တော်(နဲ့သာ) ----- ၂၉
- ဦးခိုက်ဖူးလိုက်ချင်ပါသည် ဆူးစုန်(ပန်သတ္တ) ----- ၄၀
- ဓမ္မမာမက တရားရန်သင်းဖြာ(၂) လေးသူစံ ----- ၄၄
- ရွှေတိဂုံ၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ ရွှေနတ်ကယ်တောင် ထူးခြားလွန်းလို့ လက်တိုလိုက်ရပြန်ပါတယ် ခင်မေစိုး(မင်းကျိုက်) ----- ၄၉
- ယူနန်ပြည်မှ ရွှေကျီးမင်းခြေတော်ရာစေတီသို့ စန်းနေခြည်ထန် ----- ၁၂၉
- မနက်ဆံတော်ရှင် ပြုပြင်နေခဲ့ပါပြီ မြစ်ပယ် ----- ၂၃၈
- မဇ္ဈိမဒေသ ဗုဒ္ဓဂယာ(၇) မောင်စိုးထိုက်(သုံးဆယ်) ----- ၂၅၇

ဆက်တော် (၁၀၀)နှစ်၊ သိက္ခာထော် (၈၁)ရက်

ကျေးဇူးတော်ရှင် ကာဝံဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဘဒ္ဒန္တပုည မဟာထေရ်မြတ်

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ဝါးခယ်မမြို့နယ်၊
ကျေးဇူးတော်ရှင် ကဝဲဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဘဒ္ဒန္တပုည မဟာထေရ်မြတ်၏ ဩဝါဒကထာ

အိပ်ရာဝင်လျှင် ဘုရားရှင်၊ ဦးတင်လက်အုပ်ချီလိုက်ပါ။
 အိပ်ရာထလျှင် ဘုရားရှင်၊ ဦးတင်လက်အုပ်ချီလိုက်ပါ။
 အိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထ ဘုရားကို မမေ့နှင့်။ (သတိအာပိပ္ပဝါသော)သတိမကင်းကြန့်။
 သတိကင်းနေရင် အသက်ရှင်လျက် သေနေသူပဲ၊ ဒါလေး မှတ်ကြတော့။
 အိုနားသေ မကင်းသမျှ သတိနဲ့နေမှတော်မယ်။ မေ့မေ့လျော့လျော့ မအိပ်ကြန့်။
 အိပ်ရာထလျှင် မျက်နှာပြင် ရေစင်အောင်သာ သစ်ကြပါ။
 အိပ်ရာထတဲ့အခါ ညအခါကာလ၌ သူသေကောင်ကဲ့သို့ အလောင်းကောင်ကဲ့သို့
 အပုပ်ရည်၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ နှပ်၊ တံတွေး၊ ချွေး၊ မျက်ဝတ်တို့သည်
 ခွါရကိုးပေါက်မှ အပုပ်ကောင်ကဲ့သို့ ယိုစီးထွက်ကျနေတဲ့
 ရွံရှာဖွယ်အတိဖြစ်သော အညစ်အကြေးတွေကို စင်အောင်ဆေးကြ။
 အိပ်ရာထလျှင် ရေကိုမြင် ကြည်လင်မေတ္တာပွားများပါ။
 အိပ်ရာနိုးတဲ့အခါ ရေလေးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး တစ်လောကလုံးမှာရှိကြတဲ့
 ပုပုရွရွ မှန်သမျှ သတ္တဝါအနန္တတို့သည် ဤရေချမ်းကဲ့သို့ အေးကြပါစေ၊
 အဲဒီလိုမေတ္တာပွားကြတော့။ မိန်းမ ယောက်ျား ခရီးသွား ငါးပါးသီလ ယူလိုက်ပါ။
 သရဏာဂုံ ပွားများထုံ၊ လွမ်းခြံခရီးသွားကြပါ။
 ခရီးသွားရင် ဘုရားမှာ ငါးပါးသီလယူကြ။ သရဏာဂုံ ရွတ်ဆိုကြ။ နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုရမည်။
 သရဏာဂုံသီလတွေ နေ့စဉ် လွမ်းခြံထားရင် ခလုတ်မထိ၊ ဆူးငါးဘူး၊ ဘေးရန်ကင်းတယ်။
 ကတိကောင်းမွန်တယ်၊ သရဏာဂုံအကျိုးတွေ ကြားလို့မကုန်ဘူး။
 အထင်မသေးကြနဲ့၊ ဝန်မလေးကြနဲ့။ လက်ဆောင်ကောင်း တစ်ခု ပေးလိုက်တာပဲ၊
 ယူဆောင်သွားကြ။ နှစ်ဆယ့်လေးဖြာ ပစ္စန်းစာ မကြာ မကြာ ရွတ်ဆိုကြ။
 ၂၄ ပစ္စည်း ပစ္စန်းပါဠိလေးကို မကြာ မကြာ ရွတ်ဆိုကြ။
 အနန္တတုံး အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိဘူး၊ ရဟန်းဆိုရင် ကျောင်းမရှားဘူး။
 လူဆိုရင် အိမ်မရှားဘူး၊ နတ်တွေချစ်တယ်။
 သူတော်ကောင်းတွေ ချစ်တယ်၊ စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်တယ်။

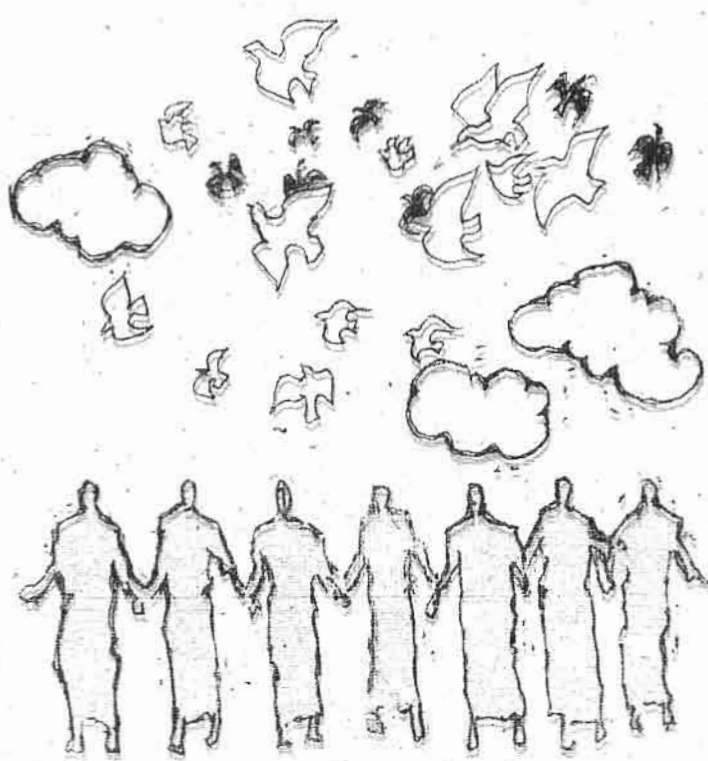
ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ)

ငြိမ်းချမ်းပါဇာ

အင်အု(စွမ်းအင်)

- ◆ နိုင်ငံစုံက၊ တွေ့ဆုံကြလျက်
အလွှာပေါင်းစုံ၊ ဘာသာစုံနှင့်
လွှမ်းခြုံမြင်ကြ၊ တူညီမျှလျက်
ဘဝရှေ့ရေး၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
သွေးနီးလာကြ၊ ပေါင်းဖက်ကြ၏။
- ◆ လူသားတိုင်းက၊ တိုးတက်ကြလျက်
ဝပြောစည်ပင်၊ ပြည်တစ်ခွင်မှာ
ထင်သာမြင်သာ၊ အေးချမ်းစွာဖြင့်
ဘယာကင်းဝေး၊ ရင်ခွင်လေးတွင်
နွေးထွေးလှစွာ၊ နေလိုရှာ၏။
- ◆ အင်အားသေးလေး၊ ထင်မြင်သေးဘဲ
လေးဂရုထား၊ ဆက်ဆံသွားမှ
စိတ်ထားကြည်လင်၊ ချစ်ချစ်ခင်နှင်
အထင်ကရ၊ လက်တွဲကြလျက်
သက်မှုကြည်ဖြူ၊ ရှိချိမ့်မည်။
- ◆ ကမ္ဘာရွာတွင်၊ ငြိမ်းချမ်းချင်၏
တို့နိုင်ငံတွင်၊ ငြိမ်းချမ်းချင်၏
စိတ်တွင်ဆန္ဒ၊ ငြိမ်းချမ်းကြစေ
အမှောင်တွေကင်း၊ အလင်းရောက်စေ
ဆုမွန်ခြေ၏။

◆ ဆူညံအုန်းအုန်း
 အမှိုက်ပုံးထဲ
 ရုန်းမထွက်သာ
 အပေါက်ရှာဆဲ
 အစာတွေငြား
 ဝင်မိမှားတဲ့
 အားငယ်စိတ်ပျက်
 တစ်ကောင်ကြွက်။

◆ ကဲလွန်းတဲ့ကြွက်
 အသက်ထွက်ပစေ
 တစ်ရက်မက
 မှတ်သွားရအောင်
 ရုန်းဟတအား
 တဟားဟားနဲ့
 ငြိုးထားတမင်
 သည်းအိမ်ရှင်။

◆ ကြွက်ကိုသနား
 လွတ်စေသားဟု
 လွှတ်များပေးရင်
 သည်အိမ်ရှင်
 ငြိုငြင်ဆဲရေးလေမလား။ ။

ဥယျာ

တိုးဆေ

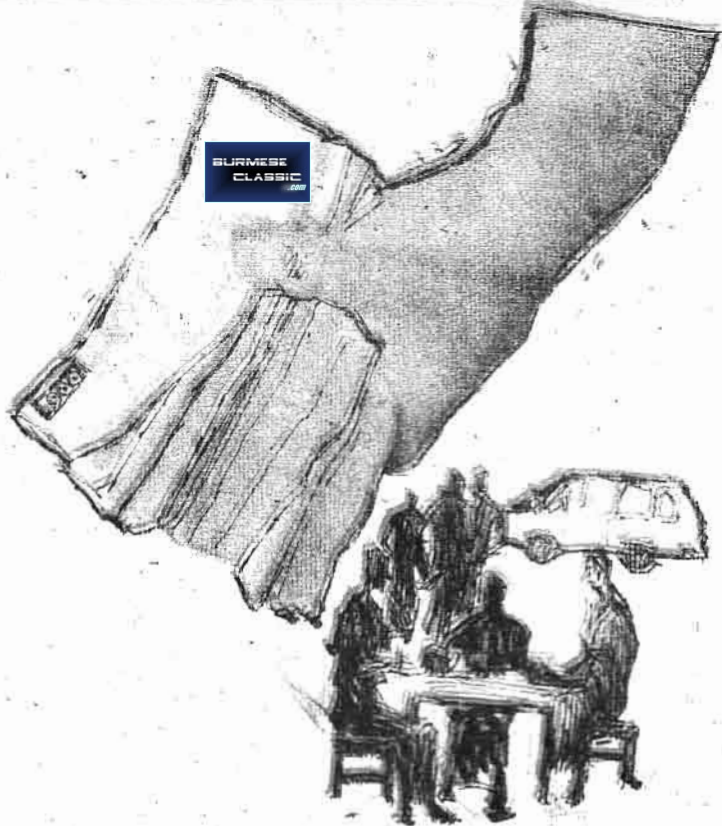

ဆဋ္ဌမဒာလှများ

မောင်လည်မျိုး

◆ မျက်ကန်းမယား
သနပ်ခါးမလိုဘဲ လှပါသည်။

◆ နားထိုင်းမယား
တေးသွားမဆိုလည်း ချိုပါ၏။

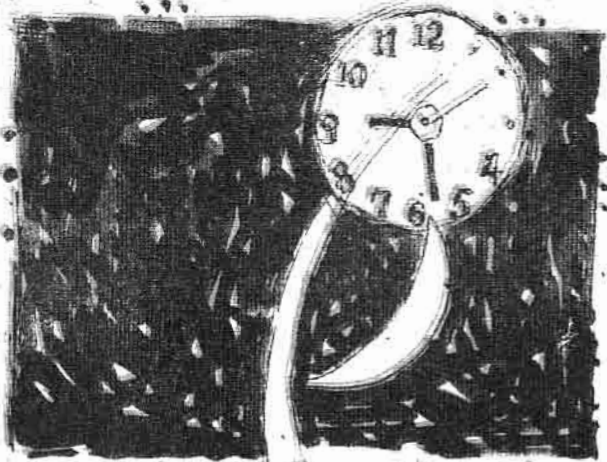

လေပွဲစားများ

ဝင့်မိုး(ဥက္ကလာ)

- ◆ သူငယ်ချင်း
မင်း ...
တစ်ခေါက်တစ်ခါ
လာလေ့လာလှည့်။
- ◆ ပစ္စည်းပေါ်တွင်
အမြတ်တင်ပြီး၊ ပွဲပင်၊ ပွဲညွန့်
ငွေလူးလွန်းအောင်၊ ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်း
အမြတ်ဖမ်းတဲ့၊ 'ပွဲစားတန်း'တွေ
(မင်း ...)
ကြားဖူးလေမည် ထင်ပါရဲ့။
- ◆ စိန်ပွဲစားတန်း
အိမ်ပွဲစားတန်း
ကားပွဲစားတန်း
နားပွဲစားတန်း
ပွဲစားတန်းတွေ၊ သိန်းကုဋေထဲ
မင်းလည်းသတိ၊ မထားမိတဲ့
ငါလည်းသတိ၊ မထားမိတဲ့
လူသိရှင်ကြား၊ မဟုတ်ငြားတဲ့
စကားကူးသန်း၊ ပွဲစားတန်းတဲ့
လမ်းဘေးကပ်ထိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ငါ ... တွေ့ခဲ့ရ။

- ◆ ပစ္စည်းမဖက်
လေသက်သက်ဖြင့်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
နေကုန်ထိုင်ကြ၊ ဆိုကြပြောကြ
လေအန်ကြနှင့်၊ ဆိုကြနေမှုန်
အချိန်ကုန်ခံကြ ...။
- ◆ တစ်ပတ်နှစ်နှစ်
ဒီဈေးကွက်မှာ၊ နားရွက်၊ ပါးစပ်
အသုံးတတ်ရင်၊ အမြတ်မည်မျှ
မသိရလည်း ...။
- ◆ ဒီနေရာကို
တစ်ခါတစ်ခါ၊ ငါ့ရောက်လာပြီး
ဆုံကာကြိုခိုက်၊ နားရွက်အိုက်ရင်
လေတိုက်ခံတယ် သူငယ်ချင်း။

ငိုနေတဲ့ ညနေရော:

တင်မိခိုင်

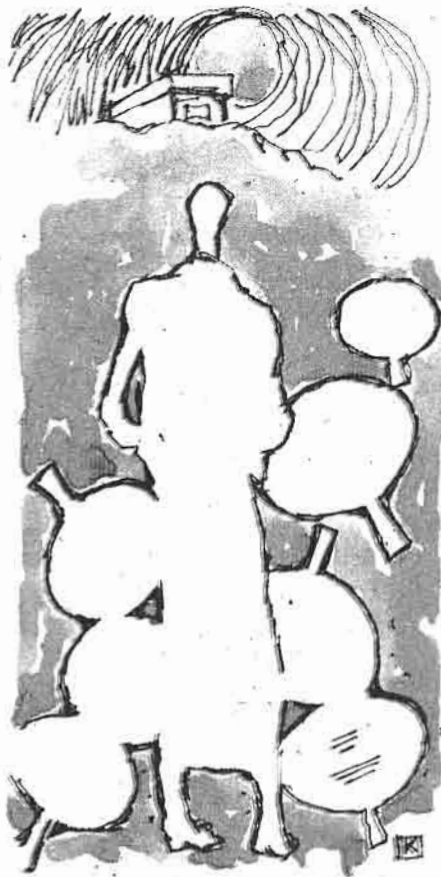
- ◆ တစ်နေ့ဝင်တော့မည်
မိုးချုပ်ညရိသိရှေးရှု
ပြုခဲ့တဲ့ကောင်းမှု
ဒီနေ့ ဘယ်နှခုလဲ ...။
- ◆ ကောင်းတာပဲ မြင်ချင်
မှန်တာပဲ ကြားချင်
ဟုတ်တာပဲ ပြောချင်
လိမ်ညာတာတွေ မလုပ်ချင်ဘူး
လက်မချောရင်လည်း နေပေါ့
မှသားတော့ မပြောပါရစေနဲ့ကွယ် ...။
- ◆ တစ်နေ့ တစ်နေ့
တရွေ့ရွေ့နဲ့
အချိန်တွေကြွေကျ ...။
- ◆ ဒီနေ့လည်း
မနေ့ကလိုပါပဲ
အညာခံလိုက်ရပြန်ပြီ ...။

ပတြာဖြင့်

နန္ဒာမိုးကြယ်

- ◆ တစ်နေ့ တစ်နေ့နဲ့ တရွေ့ရွေ့ကွယ် နီးလာပြီ။
- ◆ လောကနယ် ရပ်ဒေသမှာတော့ လောဘရယ် ဒေါသရယ်နဲ့ မောဟနွယ် ဖြတ်မရ အတ္တဝေစည်။
- ◆ မသိထွေတလာနဲ့ ကိလေသာ နောင်တည်းချည် ငါရုပ်ပီ၊ ငါမာန်ထား။
- ◆ အမိုက်လမ်းမှာဖြင့် ဟိုက်ပန်းစွာ ဘယာဂတိတွေနဲ့ ရှိုက်နမ်းကာ တဏှာအငြိရယ်ကြောင့် လှမ်းအကြည့်မှာ မမှောက်မှားပါဘူး လမ်းအရှိသာ လျှောက်အသွားမှာတော့ ပြတ်သားစွာ ရောက်လုဆဲ ငရဲကမ်းပါး။ ။

ဈာပန်ဆိုင်ဆင့်

ခက်လှိုင်းကျော်

- ◆ လက်မှတ်ဖြတ်ထားပြီးသား
အလှည့်ကျရိတ်ထွက်ကားမှာ
ခရီးသွားဖော်မပါလည်း
တစ်ယောက်တည်းပဲစီးမှာ
ကားဆရာကိုကျော်သူရေ
နေရာယူစက်နှိုး
သရိုး ... တူး ... ဝမ်း ... ဂိုး။

◆ ဘဝတစ်ခါ၊ တစ်နှစ်စာကို
 ယုတ်မာစဉ်းလဲ၊ ဉာဏ်သဟဲမှီ
 မမြဲအနိစ္စ၊ သဘာဝကို
 မှန်စွမထင်၊ အတ္တယှဉ်၍
 အမြင်ကျဉ်းမြောင်း၊ ပိုင်ခွင့်ကောင်းကို
 တစောင်းလွဲနှင်၊ အပေါင်းထင်သော်
 သင်မည်ကဲ့သို့ ရှိမည်နည်း ...။

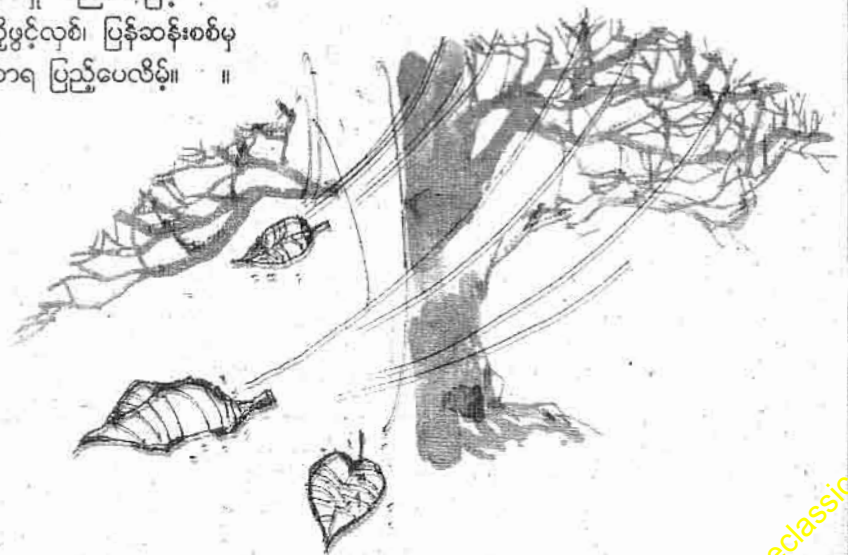
◆ မီးပင်လယ်ကြီး၊ လောင်မြိုက်ညီး၍
 ယူသီးအတ္တ၊ ဉာဉ်ဆိုးလှ၍
 ဘဝနှောင်ခါ၊ ဝဲဩဇာကို
 လျင်စွာကူးခပ်၊ ရင်မောလှုပ်သည်
 အမှတ်မှားမှာ စိုးသတည်း ...။

◆ သင်္ဘောကိုယ်ထည်၊ မီးပင်လယ်ထဲ
 ရည်ရွယ်ဖန်ဆင်း၊ မာန်အထင်းသား
 ညံ့ဖျင်းစိတ်ယုတ်၊ နံစော်ပုပ်ဟောင်
 သမုတ်ဆောင်ကြဉ်း၊ တံစိုးလျဉ်းလျက်
 မယွင်းဖောက်ပြန်၊ အတ္တထန်သော်
 အမှန်မည်သို့ ရှိပြီနည်း ...။

◆ မည်သို့ပင်ရှိ၊ ပညာသိဖြင့်
 ဉာဏ်ညှိဖွင့်လှစ်၊ ပြန်ဆန်းစစ်မှ
 အနှစ်သာရ ပြည့်ပေလိမ့်။ ။

အတ္တမီးပင်လယ်

ရှောင်နီဦး(သုဝဏ္ဏမြေ)

နာဂတောင်တန်းဒေသ

စာရာမေရီခေါ်

နွယ်မောက်တောင်ခြေမှ

မီးမခလော

ဂွယ်ပွားတော်

ကိုပြုံး(ထမံသီ)

မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း၊ နာဂ တောင်တန်းဒေသ၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ လေရှိုး မြို့နယ်အတွင်းရှိ မြန်မာနိုင်ငံ တတိယ အမြင့်ဆုံးတောင်ဖြစ်သော စာရာမေရီ တောင်မြေရင်း၌ (ခေါ်ရာ)ဟု ခေါ်တွင် သော ကျေးရွာတွင် နာဂမျိုးနွယ် တိုင်းရင်း သားများသည် တောင်ယာခုတ်ခြင်း၊ အမဲ လိုက်ခြင်း စသည်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း လုပ်ကိုင်ကြကာ နေထိုင်ကြ လေသည်။

တောင်ယာခုတ်သည် ဆိုသည်မှာ မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်သော တောနေရာ ၌ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင် ကြီးငယ်များကို တတ်နိုင်သမျှ ဓားဖြင့် ခုတ်လှဲ၍ထားကာ (၁၅)ရက်ခန့်ကြာလျှင် ခြောက်သွေ့လာ၏။ ထိုသို့ခြောက်သွေ့ လာသောအခါတွင် တခြားနေရာများကို မီးမကူးစေရန်အတွက် နှစ်လခန့် ပတ်ပတ် လည် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ မီးတားများကို အရင်ပြုလုပ်ရလေသည်။ ထို့နောက် မီးဖြင့်ရှို့လိုက်လျှင် စပါးများစိုက်ပျိုးရန် အတွက် မြေကွက်လပ်ကြီးဖြစ်သွားကာ ဝါးလုံးချွန်များဖြင့်ထိုး၍ စပါးစေ့များကို ထည့်ကာ စိုက်ပျိုးကြခြင်းကို တောင်ယာ ခုတ်သည်ဟု ခေါ်ကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ထို(ခေါ်ရာ)ရွာမှ နာဂ တစ်ဦးသည် တောင်ယာခုတ်၍ ခြောက် သွေ့ပြီးသော သစ်ပင်ကြီးငယ်များကို မီးရှို့ လေရာ မီးမလောင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ကြိုး စား၍ တစ်ဖန် သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ ဝါးခြမ်းခြောက်များ၊ သစ်ရွက်ခြောက်များ ကို လောင်စာပြုလုပ်၍ မီးရှို့သော်လည်း မီးမလောင်။ တစ်နေကုန်အောင် ကြိုးစား ပမ်းစား မီးရှို့သော်လည်း နေဝင်မိုးသာ ချုပ်သွား၏။ တောင်ယာမှာကား ဘယ်လို မှ မီးရှို့၍မလောင်။ နောက်တစ်နေ့တွင် မကျေနပ်၍ ထပ်မံရှို့ပြန်သော်လည်း မီး မလောင်ဘဲ ရှိလေရာ ဒီတောင်ယာတော

ထဲမှာ တစ်ခုခုထူးခြားတာရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးတောစဉ်းစားကာ ခုတ်လှဲထား၍ ခြောက်သွေ့နေသော သစ်ပင်ကြီးငယ် များကြား လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရာတွင် မြေကြီးထဲမှ ထိုးထွက်နေသော နေရောင် ဖြင့် ဝင်းလက်ဝင်းလက်ဖြင့် တလက်လက် တောက်ပနေသော ချွန်ချွန်တက်တက် လေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဒါလေး ကြောင့်ပဲဖြစ်ရမယ်ဟု စိတ်ကူးကာ သွား ရောက်နတ်ယူရာ မရသဖြင့် ဓားဖြင့်တူး ကြည့်လိုက်ရာ ဉာဏ်တော်တစ်ပေခန့်ရှိ သော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို တွေ့ရ လေသည်။

ထိုနာဂလေးသည် ဒီဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟု တွေးတော ၍ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အား ယူဆောင်၍ မီးရှို့ သည့်အခါ မလောင်နိုင်သော တောင်ယာ တောသည် တဝန်းဝန်းဖြင့် မီးဖွင့်၍ တောက် လောင်လေတော့သည်။ ထိုဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်ကို ပလောင်းအတွင်းသို့ထည့်၍ အိမ် သို့ယူဆောင်လာလေသည်။

နာဂများသည် မိမိတို့ တောတွင်းမှ ရရှိသော အသားခြောက်၊ ပျားရည် အစ ရှိသည်တို့ကို ယူဆောင်ကာ ထပ်သီကျေး ရွာသို့ လာရောက်၍ မိမိတို့လိုအပ်သော အစားအစာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သော ဓား၊ ဆား၊ ဝါးပိ စရှိသည်တို့ ဖြင့် လဲလှယ်လေ့ရှိကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုနာဂလေးသည် ပျားရည်၊ အသားခြောက်များနှင့် တောင် ယာမှရရှိသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ကိုလည်း ပလောင်းတွင်းသို့ထည့်ကာ ထပ် သီကျေးရွာသို့ ယူဆောင်လာလေရာ ဦးကြည်ဆောင်+ဒေါ်ခင်လှတို့၏ ဈေးဆိုင် တွင် လာရောက်ပေးလေ၏။ မင်းတို့ ဘုရားက မကောင်းဘူး။ ငါတို့တောင်ယာ မီးရှို့တာ မီးမလောင်အောင်လုပ်တယ်'' ဟု ဆိုကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလေ

ရာ ဦးကြည်ဆောင်+ဒေါ်ခင်လှတို့က မင်း တို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းများ ယူသွားပါဟုပြော ကာ ဆား၊ ဝါးပိနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ပေးလိုက်လေသည်။

ဦးကြည်ဆောင်+ဒေါ်ခင်လှတို့က လည်း မိမိတို့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသေ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အား ကြည့်ညိုသဒ္ဓါပွားကာ ဝမ်းသာပီတိ အဟုန်ဖြင့် ရိုရိုသေသေလေးလေးစားစား ကောင်းမွန်စွာဖြင့် ကိုးကွယ်ထားလေရာ တစ်ညတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ရောက်လာကာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် အား တစ်ဦးတည်း ပုဂ္ဂိုလ်က မကိုးကွယ် ရန်နှင့် အများကိုးကွယ်နိုင်ရန် ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်လှူဒါန်းပါဟု အိပ်မက်ပေးသဖြင့် ထပ်သီကျေးရွာ ဝေ ဝေပုလ္လမဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာသို့ သွားရောက်လှူဒါန်းထားရာ ယခုအခါတွင် နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမုနိနှင့် ဂေါပ က၊ နုဂ္ဂဟအဖွဲ့များမှ စောင့်ရှောက်ထိန်း သိမ်း၍ လူအများတို့ ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြ သည်ကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ် တွေ့မြင်ရလေ သည်။

ကိုပြုံး(ထမံသီ)

သမိုင်းဝင် “ကလိုင်ထော်” ဘုရားစေတီတော်

ဆွေပြင်သူ(ကြေးဖြေ)

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းရှိ မြို့နယ်များတွင် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် စေတီပုထိုးအများအပြားရှိသည်။ အချို့မှာ မြို့ကျက်သရေဆောင် ဘုရားအဖြစ် တန်ခိုးကြီးမား ကျော်စောထင်ရှား လူသိများပြီး အဓိကကျသောနေရာ (ကုန်းတော်၊ ရေလယ်ကောင်၊ မြို့လယ်ကောင်)များတွင် (ရှေးဘုရင်မင်းများက) တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ အချို့မှာ တစ်မြို့နယ်နှင့် တစ်မြို့နယ် ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းမကြီး၊ လမ်းကျယ်၊ လမ်းသွယ်တို့ နံဘေးတွင် တည်ရှိ၍ အချို့မှာမူ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲဝေးလံသောကြောင့် တကူးတက သွားရောက်ဖူးမြော်ရသော ဘုရားစေတီများလည်း ရှိပါသည်။ စာရေးသူ ယခုတင်ပြလိုသည်မှာ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်အတွင်းရှိ ရဲဆူတောင်ကျေးရွာအနီး၊ ရန်ကုန်-ပဲခူး ကားလမ်းမကြီးနံဘေးရှိ ဖူးမြော်မြင်ရန်လွယ်ကူသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကလိုင်ထော် စေတီတော်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကလိုင်ထော်စေတီတော်၏ သမိုင်းအကျဉ်း

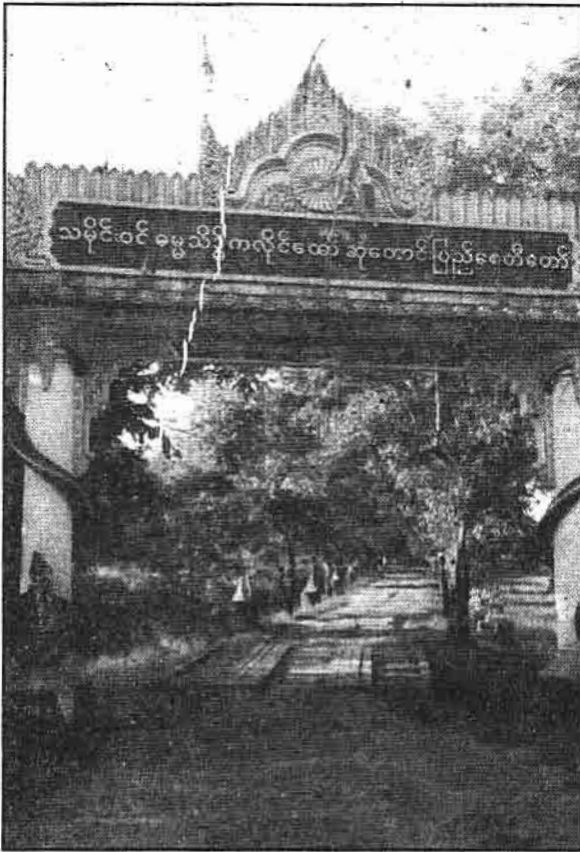
ပျူသရေခေတ္တရာမင်းဆက်ဖြစ်သော သုပညာနဝရသိန္ဒ မင်း၏ သားတော် ‘မေ သိဒ္ဓိ’ အမည်ရသည့် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ သည် လောကီအာရုံကာမဂုဏ်တို့ကို ခွာရှောင်၍ တောထွက်လာပြီး ယခုစေတီတည်ရှိရာအရပ်၌ ရဟန်းဝတ်၍ တရားဘာဝနာ စီမံခြင်းခဲ့ရာ အာသဝေါကုန်ခန်းသည့် ရဟန္တာမြတ်ဖြစ်ချိန်တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုချက်အရ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်မွေတော် (၂၀၀)ကျော်မျှ ဒေသစာရီကြွချီလာခဲ့ပါသည်။ မင်းကြီးသည် ထိုနေရာ၌ပင် နောင်လာနောက်သားများ ပူဇော်နိုင်ရန် သုမုနိမင်း ဖြို ကြွင်းသက္ကရာဇ် ၁၀ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင် မုန်းလဆန်း ၅ ရက်နေ့တွင် ဓာတ်တော် မွေတော်များကို ဌာပနာ၍ စေတီတော် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။ စေတီတော်၏ ဉာဏ်တော်မှာ (၅)တောင်ရှိပြီး ‘မေသိဒ္ဓိ’ ဟု ဘွဲ့တော်သမုတ်ခဲ့ပါသည်။

နောင်တစ်ဖန် သန်လျင် ဘာမတမင်း၏ သားရဟန်း နှိုးဆော်တိုက်တွန်းချက်အရ စေတီတော်ကြီးအား မင်းကြီးမှ အသစ်တစ်ဖန် ပြုပြင်မွမ်းမံတည်ထားပြီး ‘ကလိုင်ထော်’ ဟု မွန်ဘာသာဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ မြန်မာလိုဆိုပါမူ ‘ကလိုင်ထော်’ ဟူသော အမည်သည် တရားအဆီအနှစ်ဟု

အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ဤသို့ သမိုင်းဝင်ရှေးမင်းအဆက်ဆက် တည်ထားပြုပြင်ပူဇော်ခဲ့ကြသည့် စေတီတော်ကြီးကို ၁၂၅၂ ခုနှစ်တွင်တစ်ကြိမ်၊ ၁၂၉၉ ခုနှစ်တွင်တစ်ကြိမ် ပါရမီရှင်ပြည်သူများမှ ထပ်မံပြုပြင်ပူဇော်ခဲ့ကြရာ ဉာဏ်တော် ၄၂ တောင်ထိ မြင့်မားလာခဲ့ပါသည်။

ထိုရှေးဟောင်းစေတီတော်ကြီး အား ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လဆန်း (၁)ရက်နေ့တွင် မိုးကြိုးခဲခဲ့သဖြင့် တပ်နှင့် ပြည်သူ ပါရမီရှင်များစုပေါင်း၍ ပြန်လည်ပြုပြင်ပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။ စေတီတော်ကြီး၏ ဉာဏ်တော်မှာ ၆၄ ပေထိ ပိုမို မြင့်မားလာပြီး ထုထည်ပိုမိုကြီးမားလာခဲ့ပါသည်။ ၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဌာပနာတော် သွင်းလှူပူဇော်၍ ပန်းမည်တိုင်

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်မှ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် 'ကလိုင်ထော်'စေတီတော် မုခ်ဦး (ရန်ကုန်-ပဲခူး ကားလမ်းဘေး)

အထွဋ်တင်မင်္ဂလာ ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့ပြီး ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့တွင် ရွှေထီးတော်အထွဋ်တင်မင်္ဂလာနှင့် ဗုဒ္ဓါဘိသေက အနေကဇာတင်မင်္ဂလာသဘင်ပွဲကြီးကို ခြိမ်းခြိမ်းသံ ပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။

ဓမ္မသိဒ္ဓိ(ကလိုင်ထော်)စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ မော်ကွန်း

ပျူသရေခေတ္တရာခေတ် သုပညာနဝရဆီန္ဒမင်းမှစ၍ ရှေးမင်းအဆက်ဆက် တည်ထားပြုပြင် ကိုးကွယ်ခဲ့သော ဓမ္မသိဒ္ဓိ(ကလိုင်ထော်)စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း မိုးကြိုးပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့ပါသဖြင့် နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ဝင် ပခုက္ကူမြို့ မဟာဝိသုတာရာမတိုက်၊ ဓမ္မရက္ခိတကျောင်းဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဝိစာရဆရာတော်ဘုရားကြီးအား အမှူးထား၍ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်

သံဃနာယကအကျိုးတော်ဆောင် အာယုဒီယပျိုးဥယျာဉ် စာသင်တိုက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအရိယဝသ (စုဠဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ) ဦးစီးပြီး ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဆေးဝန်ထမ်းညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်မြသိန်းဟန်မှ ဦးဆောင်လျက် ဆေးဝန်ထမ်းအဖွဲ့တပ်မှူးကြီးများ တပ်ဖွဲ့ဝင်မိသားစုများ စေတနာရှင်ရဟန်းရှင်လူများ စုပေါင်း၍ ပြန်လည်ပြင်ဆင်မွမ်းမံ ပူဇော်ကြပါသည်။

နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီအတွင်းရေးမှူး(၂) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးနှင့် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ၊ ဆေးဝန်ထမ်းညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်မြသိန်းဟန်နှင့် အလှူရှင်များ တိကြားဦးသန်းလှ ကုသိုလ်ဖြစ်ထီးတော်တင်အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းလျက် သာသနာတော် ၂၅၄၃ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်၊ (၈.၅.၁၉၉၉)စနေနေ့ မင်္ဂလာအချိန်တွင် စေတီတော်မြတ်ကြီး ရွှေထီးတော်နှင့် အရံစေတီ ရွှေထီးတော်များအား တင်လှူပူဇော်ကြပြီး ဗုဒ္ဓါဘိသေက အနေကဇာတင်၍ ရေစက်ချအမျှစေ ကြပါသည်။

ဤကောင်းမှုကုသိုလ်အား မူလဘုရားဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများနှင့်တကွ (၃၁)ဘုံသား သတ္တဝါဝေနေယျအပေါင်းတို့အား အမျှပေးဝေပါ၏။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးအေးချမ်းသာယာပြီး ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်၍ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

နတ်လူသာဓုခေါ်စေသော် ...။

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အထွေထွေ

စာရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေအပေါင်းတို့သည် ရန်ကုန်-ပဲခူးလမ်းမကြီးအတိုင်း ထောက်ကြန့်မြို့ကို ကျော်လွန်ပါက ရန်ကုန်-နေပြည်တော် အမြန်လမ်းမကြီးသို့မရောက်မီတွင် ကားလမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲဘက် သမိုင်းဝင်ဓမ္မသိဒ္ဓိ 'ကလိုင်ထော်ဆုတောင်းပြည့်'စေတီတော်၏ မုခ်ဦးကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ ယင်းမုခ်ဦးမှ မြေခိုလမ်းအတိုင်း (၂)ဖာလုံခန့် ဝင်ရောက်ခဲ့လျှင် ထိုလမ်းကလေး၏ ဝဲယာရို ကွန်ကရစ်ကျောက်စင်ပေါ်တွင် ထုလုပ်ပူဇော်ထားသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန္တာရှုပ်တုငယ်ကလေးများက ဘုရားစေတီသို့ လာရောက်ဖူးမြော်သူများကို ခရီးဦးကြိုဆိုလမ်းညွှန်ပြသလျက်ရှိပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

သိပေါမြို့ မဟာနန္ဒာကန်သာကျောင်းတိုက်မှ
ထုရားအင်းဆန် ရွေးနှီးထုရားခြီး

သိပေါကိုလတ်

လက်ရှိသီပေါမတိုင်မီက 'အုန်းပေါင်မြို့တော်' (သို့မဟုတ်) 'အုန်းပေါင်ပြည်' ဟူ၍ သမိုင်း၌ အထင်အရှားရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သီပေါမြို့အနောက်ဘက် မြို့အဝင်မုခ်ဦး၊ စံပိတ်၊ စံလှိုင်ရွာနှင့် ရွှေပြည်သာမြို့သစ်တစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။ မိုင်းမောင့် ရှမ်းမင်းမျိုးနွယ်တို့ အဆက်ဆက် အုပ်ချုပ်စိုးစံခဲ့ကြသည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၀၄ ခုနှစ်က အင်းဝပြည်၌ မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့သော 'အုန်းပေါင်စော်ဘွား စစ်ခွန်မိုင်း(ခ)စစ်ခန့်မိုင်း'သည် ဤအုန်းပေါင်ပြည်မှ ဖြစ်သည်။ အင်းဝဘုရင် ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် တရုတ်တပ်များ အင်းဝမြို့သို့ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ရာ၌ ဤအုန်းပေါင်ပြည်မှ စော်ဘွားကြီး ခွန်မြတ်သန္တေ၏ ရှမ်းတပ်နှင့် ဝန်ကြီးမဟာသီဟသူ၏ ဗမာတပ်တို့ စည်းလုံးစွာပူးပေါင်း၍ တိုက်ထုတ်ခဲ့ရာ တရုတ်တပ်များ အသေအပျောက်များပြီး ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရဖူးသည်။ ဤအစဉ်အလာကောင်းနှင့် အမွေအနှစ်တို့ကို ရှမ်း/မြန်မာများ မမေ့မပျောက်ဘဲ ဆက်ခံထိန်းသိမ်းပြီး အမြဲသတိရနေရန် လိုအပ်သည်။ ၎င်းတရုတ်တပ်များ ဆုတ်ခွာပြန်သွားပြီးနောက် ခွန်မြတ်သန္တေသည်လည်း ၁၁၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် အုန်းပေါင်သို့ တက်လာ၍ အရှေ့ဘက် မော်လင်းမြို့ကိုတည်၍ စံနေတော်မူသည်ဟု အုန်းပေါင်သမိုင်းက ဆိုထားသည်။

အုန်းပေါင်ပြည်ကို စော်ဘွားအဆက်ဆက် စိုးစံခဲ့ရာမှ ၁၀၄၆ ခုနှစ် စော်ဘွားကြီး စင်္ဂက္ကောဇေယျလက်ထက်သို့ရောက်သောအခါ အုန်းပေါင်တစ်ဝိုက်၌ မိုးခေါင်သဖြင့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း။ အနာရောဂါကျရောက်ခြင်း လူ့အသေအပျောက်များပြားခြင်းတို့ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အုန်းပေါင်မြို့ကို စွန့်ခွာပြီးလျှင် ၎င်း၏အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း

အရပ်သို့ မြို့သစ်ပြောင်းရွှေ့ တည်ခဲ့ပေသည်။ ၎င်းမြို့သစ်ကို အုန်းပေါင်မြောက်မြို့ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ အနီးရှိ စီးဆင်းနေသော နှစ်ပေါ့ချောင်းပါးစပ်၌ တည်ရှိသောကြောင့် 'အုန်းပေါင်ဆွတ်ပေါ့' ထိုမှ 'အုန်းပေါင်ဆီပေါ့' ၎င်းမှ ဗမာအသံထွက် 'အုန်းပေါင်သီပေါ့' ဟူ၍ ခေါ်ဆိုခဲ့ကြောင်း။ နောက်ဆက်စိုးစံသော စော်ဘွားများတို့သည်လည်း အုန်းပေါင်ဆီပေါ့ စော်ဘွား (အုန်းပေါင်သီပေါစော်ဘွား) ဟူသော ဘွဲ့ကို ခံယူကြရာမှာ နောင်အခါ 'သီပေါစော်ဘွား' ဘွဲ့အမည်သာ ပို၍တွင်ကျယ်လာခဲ့ကြောင်းဖြင့် သမိုင်းတစ်ခုက ဆိုထားသည်။ ဤအုန်းပေါင်သီပေါနေရာမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာတော်များ စားခဲ့ရသဖြင့် မင်းတုန်းမင်း၏ သားတော်တစ်ပါး ဖြစ်သည့် မောင်မျိုးဆစ် (ခ) မောင်ရေခဲသည် 'သီပေါစား'၊ 'သီပေါမင်းသား'၊ 'သီပေါဘုရင်' ဟူ၍ ရာဇဝင်တွင်ထင်ရှားခဲ့ကြောင်းလည်း သိရသည်။ (၎င်းသီပေါစား သီပေါမင်းသားအကြောင်း ရာဇဝင်အပြည့်အစုံကို သီးခြားဖော်ပြပါဦးမည်။)

၎င်းအုန်းပေါင်သီပေါမြောက်မြို့၌ စေတီပုထိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပြီး ဆရာတော်သံဃာတော်များ သာသနာ့တာဝန်ကို အေးချမ်းစွာ သီတင်းသုံးဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ရန်အတွက် စော်ဘွားနှင့် အမတ်ကြီးများက ခမ်းနားထည်ဝါသော ကျောင်းတိုက်ကြီးများလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် 'မဟာနန္ဒာကန်သာကျောင်း' တိုက်ကြီးလည်း တစ်ခုပါဝင်ခဲ့သည်။

မဟာနန္ဒာကန်သာ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၀ ခုနှစ်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၄၈ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းဒါယကာအမတ်ကြီး ဦးခွန်ရွှေယု ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၃ ခုနှစ် (ခရစ်သက္ကရာဇ်

၁၈၉၂) တွင် ကျောင်းစုရပ်မှ ကျောင်းဒါယကာ ဦးခင်ကြွေက တစ်ဖန်ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

မဟာနန္ဒာကန်သာကျောင်းသည် သုံးပေပတ်လည် ကျွန်းတိုင်ကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အရှေ့ဘက်ဆောင် ၂၀ တိုင်၊ အလယ်ဆောင် ၁၂ တိုင်၊ မြောက်ဘက်ဆောင် ၁၄ တိုင်၊ တောင်ဘက်ဆောင် ၁၅ တိုင်၊ ဘုရားခန်းဆောင် ၂၀ တိုင်၊ ဘုရားခန်းဆောင်တောင်ဘက် ၁၅ တိုင်၊ မြောက်ဘက် ၂၂ တိုင်၊ ဆွမ်းစားဆောင် ၂၅ တိုင် ရှိသည့်အတွက် စုစုပေါင်း ကျွန်းတိုင် ၁၄၇ တိုင် ရှိသည်။ မြန်မာ့အနုပညာလက်ရာကို ပြသထားသော ငရုဟောင်း အဆောက်အအုံဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျောင်းဆောက်လုပ်ခဲ့ရာတွင်လည်း သံကိုအသုံးပြုခြင်းမရှိဘဲ သစ်သားစို့များဖြင့်သာ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ကျောင်းဆောင်၏အလျားမှာ ၁၀၈ ပေ ၆ လက်မရှိပြီး၊ အနံမှာ ၅၇ ပေ ၆ လက်မ ရှိသည်။ သပ္ပာယ်စွာ ရက်လုပ်မှုစော်ထားသော နီးဘုရားရှင်ပွားတော်သည် ၎င်းကျောင်းတော်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရှင်ပွားတော်မြတ်တစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆောင်၏အနောက်ဘက် ပလ္လင်တော်စံလျက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် တည်ထားသည်ကို ဖူးမြင်ကြည့်ညိုရသည်။ နီးဘုရားရှင်ပွားတော်မြတ်၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၈ ပေ၊ ပခုံးတော် ၄ ပေ၊ နားရွက်တော် ၁ ပေ ၆ လက်မ၊ ဒူးတော် ၆ ပေ ၄ လက်မ ရှိသည်။

အဆိုပါ နီးဘုရားကြီးအား ရတနာပုံခေတ် သီပေါစော်ဘွားဘက်၊ စစ်ခွန်ဆိုင်(ခ)စစ်ကြာခိုင် သီပေါမြို့ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်ကာလ စော်ဘွားကြီး၏အမတ်

ဦးခွန်းခွေးပုနှင့် အမတ်ကတော်တို့ ကျောင်းဆောင်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ဖြစ်သည်။ အမတ်ဦးခွန်းခွေးပုမှာ ကိုစဉ်က ကျိုင်းတုံနယ်စားနှင့် ခမည်းခမက်ဖြစ်၍ ကျိုင်းတုံဒေသတွင် ကိုးကွယ်ရာမှ ရှမ်းပြည်နယ်(မြောက်ပိုင်း) သီပေါမြို့သို့ ရုပ်ပွားတော်ပင့်ဆောင်၍ (သို့မဟုတ်) ရက်လုပ်ပူဇော်၍ ကိုးကွယ်ထားကြောင်း လေ့လာမှတ်သားထားချက်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၈၆၈)ခန့်က ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်း ခန်း နန်းယူဆထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ယင်းနီးဘုရားကြီးကို ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် 'ဘုရားအင်းဆန်'ဟု ခေါ်သည်။ ၎င်းစကားမှာ မြန်မာဘာသာအရ ဆိုလျှင် 'ဘုရား'ဟူသည်မှာ ဘုရားဖြစ်ပြီး 'အင်း'ဆိုသည်မှာ သိကြားမင်းဖြစ်၍ 'ဆန်'ဆိုသည်မှာ ရက်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသဖြင့် 'သိကြားမင်းရက်သောဘုရား'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

'ဘုရားအင်းဆန်'ကိုးကွယ်ခြင်းအားဖြင့် ဒါယကာ/ဒါယိကာမအပေါင်းတို့သည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာနှစ်ပြာသော အကျိုးထူးကို ပေးညှိပေး လူရွာ၊ နတ်ထံ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသုခကို ရရှိနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ နီးဘုရားရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်အား အာရုံစူးစိုက်ဖူးမြော်လျှင် ပြုံးတော်မူနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ကြည့်ညိုရ၍ ဆန္ဒကြည်လင်လာပြီး သမထ/ဝိပဿနာဘုရားများကို ဆက်လက်ပွားများ ကြိုးပမ်းအားထုတ်သွားရန် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးဟောင်းသုတေသနအဖွဲ့၏ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်များအရ ပုဂံခေတ်နှောင်းပိုင်း အင်းဝလက်ရာဖြစ်ကြောင်းနှင့် မုံရွာ

မြို့နယ်၊ ကျောက်ကာရွာ ယွန်းထည်ပြုလုပ်သူများမှ ရက်လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ သုတေသနမှတ်တမ်းများမှာမူ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိသေးပါ။ နီးဘုရားရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက်တို့တွင်လည်း နီးဘုရားရုပ်ပွားတော်ငယ် နှစ်ဆူကို ဖူးမြော်တွေ့ရှိရပါသည်။ ၎င်းဘုရားရုပ်ပွားတော်ငယ်နှစ်ဆူအနက် တစ်ဆူမှာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၂ ရက်နေ့တွင် ဘုရားဒါယကာ မောင်အိုမှ လှူဒါန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး၊ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၁ ပေ ၉ လက်မ ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ကျန်တစ်ဆူမှာ ၁၂၃၀ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၅ ရက်တွင် ဘုရားဒါယကာ ဦးခွေး ဇနီးမောင်နှံတို့မှ လှူဒါန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၁ ပေ ၉ လက်မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ သီပေါရောက် နိုင်ငံခြားသားများ သွားရောက်လေ့လာ မှတ်တမ်းတင်ရာ တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၂၃၉ ခုနှစ်က သီပေါစော်ဘွား၏ ဘဏ္ဍာတော်အမတ်ကြီး ဦးမြတ် လှူဒါန်းခဲ့သော ဘဏ္ဍာကျောင်းတွင်လည်း ၎င်းနီးဘုရားမျိုးတစ်ဆူ ကိုးကွယ်ထားရှိပါသည်။ (ဘဏ္ဍာကျောင်းနှင့် ကန်သာကျောင်းမှာ ကပ်လျက်ရှိပါသည်။)

၎င်းမဟာနန္ဒာကန်သာ ကျောင်းတိုက်တွင် နှစ်စဉ်နီးဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးအား ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်လှူပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပြီး အသံမစဲ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲနှင့် မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားစခန်းများလည်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းတိုက်၏ လက်ရှိ ပဓာနဦးစီးနာယကဆရာတော်မှာ ဘဒ္ဒန္တပညာသီရိ (သာသနာဇေ ဓမ္မာစရိယ) ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် တပည့်ရဟန်းသာမဏေများကို ပရိယတ္တိစာပေများ ပို့ချသင်

ကြားပေးတော်မူပြီး ဂန္ဓရူပ-ဝိပဿနာရူပနှစ်ဖြာတာဝန်ကိုလည်း အလေးထားဆောင်ရွက်တော်မူလျက်ရှိသည်။

အဆိုပါ နီးဘုရားကြီး ကိန်းဝပ်သီတင်းသုံး တည်ရှိတော်မူရာ ရှေးဟောင်းမဟာနန္ဒာကန်သာကျောင်းတိုက်ကြီးသည် သီပေါမြို့၊ ဇာတ်စုရပ်ကွက်၏ မြောက်ဘက်ဖျား၌ တည်ရှိသည်။ မော်တော်ယာဉ်၊ သုံးဘီးယာဉ်များဖြင့် အလွယ်တကူ သွားရောက်ဖူးမြော် လေ့လာကြည့်ညိုနိုင်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း လေ့လာတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

(မှတ်ချက် ။ အုန်းပေါင်ဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်မဟုတ်ပါ။)

သီပေါကိုလတ်

ကိုးကားချက်

- ၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ သီပေါစော်ဘွားကြီး၏ တတိယသာသနာပြုစာတမ်း။
- သီပေါမြို့၊ နီးဘုရားရုပ်ပွားတော်သမိုင်းအကျဉ်း။

သိကြားမင်းဆက်သဘင်သော ရှင်ဖြူ၊ ရှင်လှ သရက္ခာနိသီနှင့် မြတ်ပန်းမဇ္ဈဘုရား ရှစ်ဆူအကြောင်း

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

စကားချီး

စာရေးသူသည် 'ပခုက္ကူမြို့မှ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဘုရားပုထိုးစေတီများ အကြောင်း'ကို ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၌ ရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဆောင်းပါးတွင် ပခုက္ကူမြို့၏ ရွှေတန်တစ်ဘုရားအကြောင်း သာပါရှိပြီး ရွှေတန်တစ်ဘုရားအပါအဝင် သိကြားမင်းဆက်သဘင် သရက္ခာ ဘုရားပါးဆူနှင့် ရှင်ဖြူ၊ ရှင်လှ မြတ်ပေါင်း မဇ္ဈဘုရားရှစ်ပွားတော်များအကြောင်းကို ချန်လှပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဆောင်းပါး ရှည်လျားမည်စိုးရိမ်၍ ချန်လှပ်ခဲ့ရသည် မှန်သော်လည်း ရေစကြိုမြို့နယ်အတွင်းရှိ (၁) ဆင့်ကြီး၊ (၂) ပခန်းကြီးနှင့် (၃) ရှင်မ တောင်ဘုရားပေါ်ရှိ သရက္ခာဘုရားတစ်ဆူစီ၊ မန္တလေးမြို့၊ ရွှေကျီးမြင့်ဘုရားရှိ အညာသီဟတောသရက္ခာဘုရားတစ်ဆူ တို့သည်လည်း သမိုင်းကြောင်းအရ ဆက်နွယ်မှုရှိကြောင်းကို စောင်းပေး၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

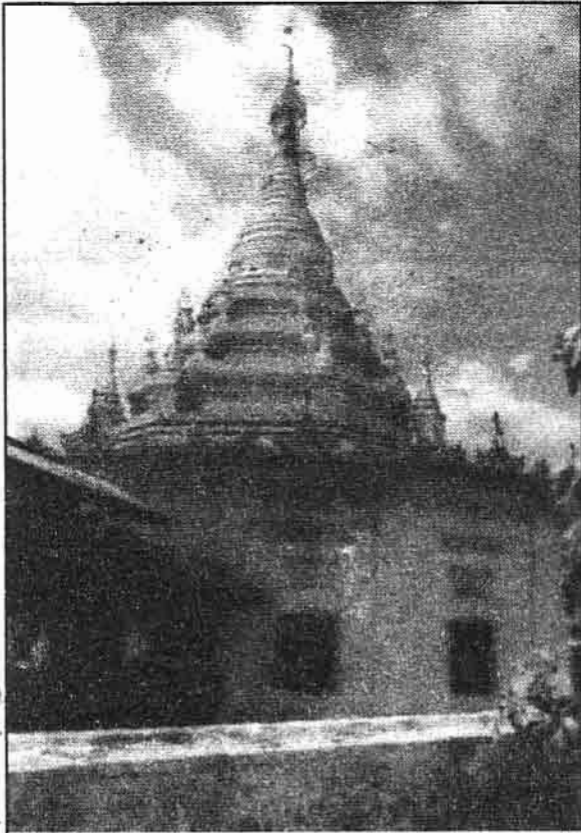
နိဒါန်း

သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၆၃၆၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၄၅၄ ခုနှစ်၌ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူသော အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် တစ်ရံခါသော် ဇွေးဒီပိတောင်ကျွန်း၌ ထီးနန်းစိုးစံသော မင်း

စည်သူရှင်သရက္ခာဘုရား(ပခန်းကြီးမြို့ဟောင်း)

စစ်ကိုင်းမြို့ ရှင်ဖြူ-ရှင်လှဘုရားစေတီ

(ဘုရင်)တို့အား ဆုံးမတော်မူမည်ဟု ယမထာရွှေကြိမ်လုံးကိုဝင့်ကာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေပြင်ဖြစ်စေလျက် လိုရာအရပ်ကို မြန်မြန်ထက်ထက် ရောက်စေနိုင်သည့် လှေယာဉ်ဖောင်စကြာဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူခဲ့သည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇွဲဇွဲသပြေပင်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ဇွဲဇွဲသပြေပင်အောက်ရှိ ပုလဲကျောက်ဖျာ(ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားလေးဆူ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်)ကိုမြင်လျှင် ရုပ်တုထု၍ ကိုးကွယ်ရန်အလိုရှိ၍ တစ်ခွဲခွဲကြည့်ရှုတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဝိသုကြာနတ်သားက ကိုယ်ထင်ပြုပြီး “ယင်းပုလဲကျောက်ဖျာမှာ အရိမေတ္တယျဘုရားအတွက် အကျန်လှုပ်၍ ခင်းထားရှိစေရပါသည်”ဟု ဆိုသဖြင့် မင်းကြီး ပုလဲကျောက်ဖျာကို တစ်ခွဲခွဲကြည့်ရှုရင်း ခုနစ်လတာကြာမြင့်ခဲ့သည်အထိ ထိုနေရာ၌ပင် ဗိုလ်ရှုသဘင်ခံနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ သိကြားမင်းက မင်းကြီးအား မြောက်မြားလှစွာသော လူဗိုလ်ခြေ နတ်ဗိုလ်ခြေတို့ဖြင့် ရာဇဝိသေကဘိသိက်သွင်း မင်္ဂလာပြုပြီးလျှင် “သီရိတြိဘဝနာဒိတျပရဝပဏ္ဍိတ၊ သုဗေရာဇာ၊ မဟာဓိပတိ နရပတိစည်သူ”ဟူသော

ဘွဲ့နာမည်တော်ကိုလည်း ချီးမြှောက်ပေးအပ်တော်မူ၏။ မင်းကြီးသည် သာသနာတော်ကိုလေးစားသော မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပေရကား သိကြားမင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ ပုလဲအရောင်ရှိသော ကျောက်ကို ဘုရားရုပ်တုထု၍ ကိုးကွယ်တော်မူရန် အပ်နှင်းရာကအစ ရှင်ဖြူ၊ ရှင်လှ ရှင်သရက္ခာနိဿိ၊ မြတ်ပေါင်းမဉ္ဇူဘုရားတို့သည် အထင်အရှား ဖြစ်ပေါ်လာပေတော့သည်။

၁။ ရှင်ဖြူဘုရား

သိကြားမင်းက ပုလဲအရောင်ရှိသော ကျောက်ကို ဘုရားရုပ်တုထုလုပ်၍ ကိုးကွယ်ရန်ပေးအပ်သည့်အခါ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ဝမ်းသာအားရ နှစ်သက်လှသဖြင့် (ဘုရားရုပ်တုမှာ သန်ရှင်းဖြူစင်သည်)ဟုဆို၏။ မင်းကြီး၏အဆိုကို အစွဲပြု၍ ရှင်ဖြူဘုရားဟု အမည်တွင်၏။

၂။ ရှင်လှဘုရား

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ဇမ္ဗူသပြေငုတ်ကို ရုပ်တုထုလုပ်၍ ကိုးကွယ်ရန်အလိုရှိ၍ ကြည့်ပြန်သော် သိကြားမင်းက တန်ခိုးဖြင့်ဖြတ်၍ ဘုရားရုပ်တုထုပြီး အပ်နှင်းပြန်သည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးက ဝမ်းသာအားရနှင့်ပင် “ဘုရားရုပ်တု လှပ

ခုတိယသရက္ခာနိဘုရား (ရွှေတန်တစ်) ပခုက္ကူမြို့

သည်”ဟု ဆိုရာ ထိုသို့ မင်းကြီး၏အဆိုကို အစွဲပြု၍ ရှင်လှဘုရားဟု အမည်တွင်၏။

မှတ်ချက် ။ မင်းကြီးသည် ရှင်ဖြူ-ရှင်လှ ဘုရားနှစ်ဆူကို စစ်ကိုင်းမင်းဝံတောင်ထိပ်၌ ဂူတည်၍ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းကား အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ပေါက်ပြည်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာကြွမြန်း၍ စစ်ကိုင်းမင်းဝံတောင်ခြေရင်း တန်ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ ငွေအဆင်းရှိသော ဥဗျိုးနှင့် ရွှေအဆင်းရှိသော ဟင်္သာငှက်တို့သည် အချင်းချင်း လည်ယှက်နေဟန် နိမိတ်ပြသည့်အပြင် ကိုယ်တိုင်လည်း ငှက်များပြု၍ ဘုရားတည်ရန် အဆိုပြုကြသည်။ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် မင်းဝံတောင်ထိပ်တွင် ဂူတည်ပြီးလျှင် ရှင်ဖြူ-ရှင်လှဘုရားနှစ်ဆူကို သက္ကရာဇ် ၄၀၀ ခုနှစ်တွင် ဂူသွင်းပွဲကျင်းပတော်မူခဲ့သည်။

သရက္ခန်ဘုရားများ သမိုင်းအကျဉ်း
အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ မြင်းမိုရ်တောင်သို့

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးတည်ထားခဲ့သော ရေစကြိုမြို့နယ်၊ ရှင်မတောင်မှ တတိယသရက္ခန်ဘုရား

စတုတ္ထသရက္ခန်ဘုရား (ဆင်ကြိုရွှေ၊ ရေစကြိုမြို့နယ်)

မရောက်ရောက်အောင်သွားလိုသော စိတ်ဆန္ဒကို တားမြစ်ဖြေလျော့သည့်အနေဖြင့် သိကြားမင်းကြီးသည် မြင်းမိုရ်တောင်ရှိ (အဝန်းဆယ်ယူနိုက်တီယံ) သရက္ခန်အနစ်လုံးနှင့်တကွ ဘုရားရှင်၏ဓာတ်တော် ဆယ့်နှစ်ဆူကိုပါ ယူဆောင်ခဲ့ပြီး ဘုရားရှပ်တု ငါးဆူ ထုလုပ်ခဲ့သည်။ ဘုရားငါးဆူ၏ ဉာဏ်တော်မှာ လက်လေးသစ်ခန့်စာရှိ၍ မင်းကြီးက “ဉာဏ်တော်နိမ့်သည်၊ ငယ်လှသည်”ဟုဆိုရာ သိကြားမင်းနှင့် ဝိသုကြာနတ်မင်းတို့က ဇမ္ဗူသပြေသားကို ဉာဏ်တော်တစ်တောင်ခန့်မျှလောက်စီ ဘုရားငါးဆူ ထပ်မံထုလုပ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဇမ္ဗူသပြေရှပ်တုတော်တစ်ဆူစီအတွင်း၌ သရက္ခန်ဘုရားတစ်ဆူနှင့် ဓာတ်တော်နှစ်ဆူစီ အသီးသီးဌာပနာတိုက်သွင်း၍ မင်းကြီးအား ဆက်သလေသည်။ တစ်ဖန် မင်းကြီးက “ဘုရားရှပ်တုများသည် ပလ္လင်တော်နိမ့်သဖြင့် ဆင့်ပလ္လင်ခံသော်ကောင်းမည်”ဟု စိတ်ကူးရှိ၍ ပန်းချီသမားကို ဖုံးရေးစေပြီး လက်သမားကိုအပ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့စောင့်နတ်ကြားသိလျှင် ဟိမဝန္တာတော၌ ပေါက်ရောက်သော ဆင်ရေသဏ္ဍာန်သစ်သား (၆)ဖြတ်ကိုအပ်၏။ မင်းကြီးက “ရှပ်တုတော်များကို ဆင်ပလ္လင်အနေသင့်အောင်တင်စေ”ဟု

မန္တလေးမြို့မှ ရွှေကြီးမြင့်စေတီတော်

မန္တလေးမြို့၊ ရွှေကြီးမြင့်ဘုရားမှ
ပဉ္စမသရက္ခန်ဘုရား

အမိန့်ရှိရာ ဆင်ရေ (၁၅)စီးရှိသော ပထမပလ္လင်တွင် သရက္ခန် ပထမပိုင်းဘုရားကို ကမ္မည်းနံပါတ်နှင့် ကိုက်ညီအောင်တင်၍ မင်းကြီးအားပေးအပ်လေသည်။

၃။ ပထမသရက္ခန်ဘုရား(ပခန်း)

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် သိကြားမင်းဆက်သ သော သရက္ခန်ရုပ်ပွားတော်ငါးဆူနှင့် မြတ်ပေါင်းမဉ္ဇူတို့အနက် ပထမသရက္ခန်ရုပ်ပွားတော်ကို 'နာဂဗလ' ဆင်တော်ပေါ်သို့တင်ကာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ လွှတ်လိုက်သည်။ နာဂဗလဆင်တော်သည် ဣဒ္ဓိဝိစတောင်ကုန်းမြေတွင် နာမောင်းတင်၍ ရပ်သဖြင့် မင်းကြီးသည် ယင်းတောင်ကုန်းပေါ်၌ ဂူတည်ပြီးလျှင် သက္ကရာဇ် ၄၈၀ ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရုပ်ပွားတော်ကို လိုဏ်ဂူသွင်းပွဲ ပြုလုပ်ကျင်းပ၏။ အလောင်းစည်သူမင်း တည်ထားကိုးကွယ်သည်ကို အစွဲပြု၍ စည်သူရှင်ဘုရားဟု ယခုတိုင် တွင်လေသည်။ စည်သူရှင်ဘုရားပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် သင်္ကြန်အခါ

တော်ရက်များ၌ ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။

၄။ ဒုတိယသရက္ခန်ဘုရား(ရွှေတန်တစ်)

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ဒုတိယသရက္ခန်ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို 'နာဂရွှေကျီး' ဆင်တော်ပေါ်တင်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ လွှတ်တော်မူသည်။ ယင်းဆင်တော်သည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထားခဲ့သော စေတီတော်တည်ရှိခဲ့သည့် တောချုံကို နာမောင်းတန်း၍နေလေ၏။ မင်းကြီးသည် ယင်း မုဋ္ဌောစေတီကို ဖြိုဖျက်၍ လိုဏ်ဂူထုတ်လျက်တည်ထားကာ သက္ကရာဇ် ၄၈၁ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လတွင် လိုဏ်သွင်းပွဲတော်ကျင်းပခဲ့သည်။ ဆင်တော်တန်အစ်ရာ၌ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သဖြင့် ဆင်တန်အစ်ဘုရားဟု တွင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ ကာလရွေ့လျော့သဖြင့် 'ရွှေတန်တစ်' ဘုရားဟုအမည်တွင်ခဲ့သည်။ ဘုရားပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် တော်သလင်းလကွယ်တွင် ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။

မှတ်ချက် ။ ရွှေတန်တစ်ကျေးရွာသည် ပခုက္ကူမြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက် (၂)မိုင်သာကွာဝေး၍ မြို့ပေးရပ်ကွက်နှင့် ဆက်စပ်လျက် တည်ရှိသည်။

၅။ တတိယသရက္ခန်ဘုရား(ရှင်မတောင်)

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် တတိယသရက္ခန်ရုပ် ပွားတော်ကို 'နာဂရန်နှိမ်' ဆင်တော်ပေါ်တင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ဓေလွတ်ရာ ဆင်တော်သည် ပခန်းကြီးအရပ်၏ အနောက် မြောက်ဘက်ရှိ တောင်မကြီး(ရှင်မတောင်)သို့ နာမောင်းမော့၍ ရပ်လေ၏။ ပညာရှိတို့၏ လျှောက်တင်ချက်အရ ယင်ရှင်မ တောင် တောင်ထိပ်တွင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထား ခဲ့သော ရွှေမုဋ္ဌောစေတီရှိမုန်း သိသောအခါ ယင်းစေတီ၏ လိုဏ်ဂူအတွင်းတွင် သရက္ခန်ရုပ်ပွားတော်ကို ဂူသွင်းပူဇော်သည်။ သက္ကရာဇ် ၄၈၁ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်းမုန်းလတွင် ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပ၍ ဂူသွင်းပူဇော်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဘုရားပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် တန်ဆောင်းမုန်းလပြည့်နေ့တွင် ကျင်းပမြဲဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

မှတ်ချက် ။ ရှင်မတောင်ဘုရားသည် ပခုက္ကူ-ရေစကြို ကားလမ်းမကြီး မိုင်တိုင် ၁၈ မှ အနောက်ဘက်သို့ ၇ မိုင် ဆက်လက်သွားရောက်ရသည်။

၆။ စတုတ္ထသရက္ခန်ဘုရား (ဆင်ကြိုရွှေဂူဘုရား)

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် စတုတ္ထသရက္ခန်ရုပ် ပွားတော်မြတ်ကို 'နာဂရန်ရှောင်' ဆင်တော်ပေါ်တင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ပြု၍ လွှတ်တော်မူသည်။ ဆင်တော်သည် တောင်စူးစူးအရပ် သို့ သွားပြီးလျှင် ကြိုဟန်ပြုနေလေ၏။ မင်းကြီးသည် ထိုနေရာ တွင် စေတီတည်၍ သက္ကရာဇ် ၄၈၀ ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လတွင် ဂူသွင်း၍ ပူဇော်ခဲ့သည်။ ဆင်ကြိုရွှေဂူဘုရားပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် တပို့တွဲလတွင် ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။

မှတ်ချက် ။ ဆင်ကြိုရွာသည် ပခုက္ကူခရိုင်၊ ရေစကြိုမြို့ နယ်အတွင်း တည်ရှိ၍ ပခုက္ကူ-ရေစကြိုကားလမ်းမ မိုင်တိုင် ၇ မှ အရှေ့ဘက်သို့ ၃ မိုင်ခန့် ဝင်ရောက်ပါက ဆင်ကြိုရွှေဂူ ဘုရားကို ဖူးမျှော်နိုင်သည်။

၇။ ပဉ္စမသရက္ခန်ဘုရား (အညာသီဟတောဘုရား)

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် အညာသီဟတော အရပ်၌ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးတည်ထားခဲ့သော စေတီတော် ကို လိုဏ်ထုတ်စေပြီးလျှင် သက္ကရာဇ် ၄၈၅ ခုနှစ်၌ ပဉ္စမ သရက္ခန်ရုပ်ပွားတော်ကို ဂူသွင်းပူဇော်ခဲ့သည်။ ဘုရားအလောင်း

ခြင်သော်မင်းဖြစ်စဉ်က ပျော်မွေ့ရာအရပ်ဖြစ်သည်ကို အစွဲပြု၍ အညာသီဟတောဘုရားဟု အမည်တွင်သည်။ အညာသီဟ တောဘုရားသည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ သပိတ်ကျဉ်းမြို့နယ်၊ ရောဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ အညာသီဟတောတွင် ရှိသည်။

မှတ်ချက် ။ ယခုအခါ ပဉ္စမသရက္ခန်ရုပ်ပွားတော်မြတ် သည် မန္တလေးမြို့ရှိ ရွှေကျီးမြင့်ဘုရား(အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ၏ သားတော် မင်းရှင်စော တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။) လိုဏ်ဂူအတွင်း၌ ကိန်းဝပ်တော်မူသည်။

၈။ မြတ်ပေါင်းမဉ္ဇူဘုရား

သိကြားမင်းနှင့် ဝိသုကြိုနတ်သားတို့သည် အလောင်း စည်သူမင်းကြီးအား ဇမ္ဗူသပြေသားဖြင့် ဘုရားပါးဆူထူးနေောက် သရက္ခန်သာ၊ သပြေသားနှင့် ဗောဓိသားများ၏ ဆူးစား ဆောက်စား အစအနများကို ပေါင်းစုကြိုတံ၍ သရိုးနယ်ပြီး လျှင် အမြတ်သုံးပါးစုဘုရားရုပ်တု ထုလုပ်ကာ ဓာတ်တော်နှစ်ဆူ ကို ဌာပနာသွင်းလေသည်။ ထိုဘုရားရုပ်တုကို မြတ်ပေါင်းမဉ္ဇူဟု ဘွဲ့အမည် သမုတ်၍ မင်းကြီးအား ဆက်သခဲ့သည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် မြတ်ပေါင်းမဉ္ဇူရုပ်ပွားတော်ကို 'နာဂရန်ကုန်' ဆင်မယဉ်သာပေါ်၌တင်လျက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ လွှတ်လိုက်ပြန်ရာ ဆင်မယဉ်သာသည် မြောက်စူးစူးသို့သွား၍ 'အရိယဓမ္မဿ ရာသီ' အရှင်တော်မြတ်၏ ကျောင်းတော်ဦး၌ ရပ်လေသည်။ ထို့နောက် မင်းကြီးသည် စေတီတော်တည်ရှိခဲ့သည့် တောချိုကို နာမောင်းတန်း၍နေလေ၏။ မင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၄၈၃ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလတွင် မြတ်ပေါင်းမဉ္ဇူရုပ်ပွားတော်ကို လိုဏ်ဂူ သွင်းပွဲ ကျင်းပတော်မူရာ အရှင်မြတ်ကိုယ်တော်တိုင် မ၊ပွေ့ ချီတော်မူ၍ ပူဇော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မှတ်ချက် ။ မြတ်ပေါင်းမဉ္ဇူဘုရားကို ယခုအခါ ရေစကြို မြို့နယ်၊ ပခန်းကြီးရပ်ရှိ စည်သူရှင်ဘုရားတွင် ပထမသရက္ခန် ရုပ်ပွားတော်နှင့် အတူတကွဖူးမြင်နိုင်ကြောင်း သတင်းကောင်း ပါးအပ်ပါသည်။

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

(အရှင်ပညာဝံသ၊ B.A မြောစရိယ၏ 'ပခုက္ကူ ရွှေတန် တစ်သရက္ခန်ဘုရားသမိုင်း'နှင့် ပခန်းကြီးမြို့၊ မွေကထိက ဆေး ဆရာကြီး စီဇော်ရေးသားသော 'ပခန်းကြီးမြို့သမိုင်း၊ စည်သူရှင် ဘုရားနှင့် ကျောင်းတော်ကြီးတို့၏ သဒေပစာစောင်'ကို ဝိခြမ်း ပါသည်။)

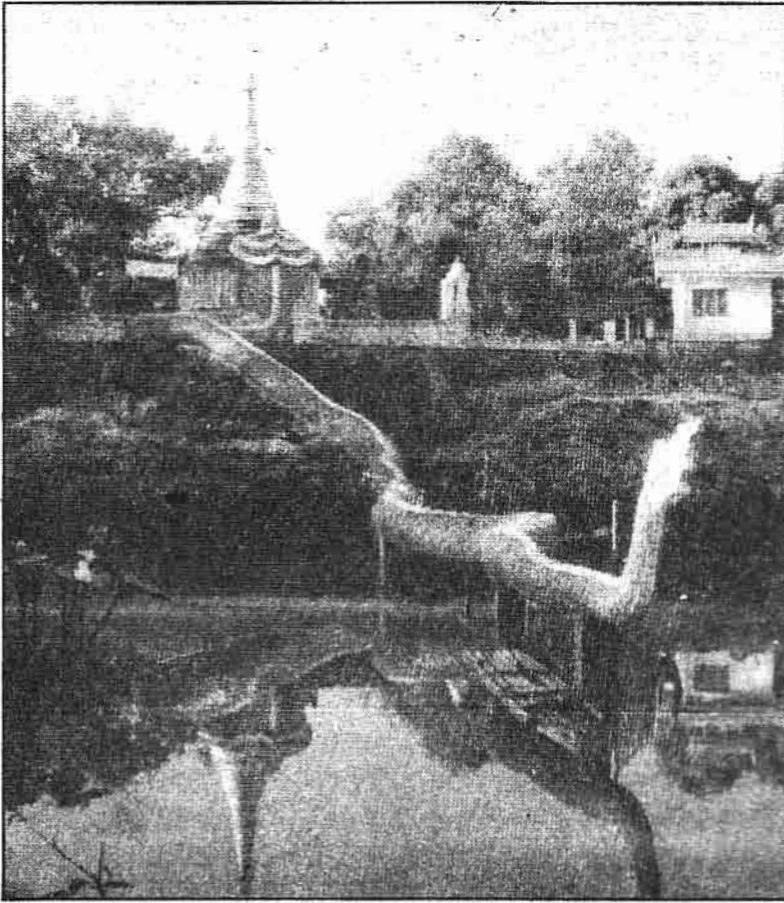

နဂါးနှင့် နဂါး

ကျော်ဇောဟိန်း

(နိဿာ)

တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ သက္ကတီဂျိုးဖြူ သာသနာပြုကျောင်းပိုင်းအတွင်းမှ နဂါးနီ

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူသည် တိုက်ကြီးမြို့နယ်ရှိ (ယခု) ဂျိုးဖြူသာသနာ့ဘဒ္ဒန္တအဂ္ဂသာရ သီတင်းသုံးနေတဲ့ တိုက်ကြီးအလွန် ဂျိုးဖြူတောင် သာသနာပြုစခန်းကို ဒေါ်ခင်အေးလွင်(တိုင်းရင်းဆေး) အဖွဲ့က လိုက်ပို့သောကြောင့် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ သက်တော်ရှစ်ဆယ်ကျော်ရှိပေမဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းရှိနေတဲ့ အဖေကြီး (ခေါ်) ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအဂ္ဂသာရကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်က မိန့်ကြားသည်မှာ "ဂျိုးဖြူအဘိုးဆရာတော် အရှင်အာဒိစ္စဝံသက တာဝန်ပေးခဲ့တော့လည်း ဂျိုးဖြူစခန်းမှာ သာသနာတွေ ဆက်ပြုနေရတာပေါ့သား

ရယ်။ အခု အဖေ သားတော်များဘုရားကို တည်နေရတယ်။ ရွှေတိဂုံစေတီပုံစံ တည်မှာ။ ဉာဏ်တော် ငါးဆယ့်လေးပေ မြင့်မယ်"

ဆရာတော်က သူ့ဦးဆောင်နေတဲ့ သားတော်များစေတီအကြောင်းကို ပြောပြရင်း အဘိုးဂျိုးဖြူဆရာတော်ကြီး လက်စမသတ်ခဲ့ရသေးတဲ့ မုဉ္ဇလိန္ဒာအိုင်ထဲက နဂါးနီကြီးကိုလည်း ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း ဆက်လုပ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းလည်း မိန့်ကြားပါသည်။ ဂျိုးဖြူသာသနာပြုတောင်တော်စခန်းက နေရာကျယ်ဝန်းသလောက် သာသနာ့အဆောက်အအုံတွေက အများကြီးရှိပါတယ်။ ၎င်းအပြင်

တစ်ပါးတရားထိုင် (သို့မဟုတ်) တစ်ယောက်တည်း တရားထိုင်ကျောင်း၊ ရဟန်းရှင်လူအပေါင်း တရားထိုင်နိုင်ရေးအတွက် တစ်ယောက်တည်း တရားထိုင်ကျောင်း များလည်း ဆောက်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာတော်ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ထူးခြားမှုများ များစွာရှိခဲ့သော်လည်း စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားမှု တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်မှာ နဂါးနီ နဂါးရုပ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ကန်ထဲရှိ နဂါးနီရုပ်ကြီးသည် အင်တေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ကန်တစ်ဝက်လောက်မှ နဂါးနီ၏ အမြီးကို ရေထဲနိမ့်ထားပြီး တဖြည်းဖြည်းဖြင့် နဂါးနီကျောရိုးမြင်တက်လာပြီး ကမ်းပေါ်သို့ရောက်အောင် တော်တော်ရည်သည်။ ပေအရှည်ကိုတော့ အတိအကျ မမှတ်မိခဲ့တော့ပါ။ ကမ်းပေါ်ရှိ ရုပ်ပွားဖောက်ဘုရားကို ဦးခိုက်နေသည်။

စာရေးသူသည် နယ်များသို့ သွားရောက်လေတိုင်း ဘုရားစေတီ ကျောင်းကန်များကို အမြဲသွားရောက် ပူဇော်ဖူးမြော်လေ့ရှိပါသည်။ နယ်များရှိ ဘုရားစေတီကျောင်းကန်များတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော နဂါးရုပ်တုများမှာ အစိမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်များသာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ အနီရောင်နဂါးတွေ ရှိခဲ့သော်လည်း သေးသေးများကိုသာတွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ အကယ်၍ နဂါးနီရုပ်တုကြီးကြီးရှိသောနေရာများတွင် ရှိခဲ့သော် စာရေးသူ မရောက်ခဲ့ဖူးသောနေရာဒေသများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

(ယခု) ဂျိုးဖြူတောင် သာသနာပြုစခန်းတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော နဂါးနီရုပ်တုမှာ တခမ်းတနားပင် ဖြစ်သည်။ နဂါးများထဲတွင် နဂါးနီနဂါးသည် တန်ခိုးအကြီးဆုံးဟု ရှေးလူကြီးသူမပြောသော စကားများကို မှတ်သားမိပါတယ်။ နဂါးနီအကြောင်းများကို တိတိကျကျ မသိခဲ့ရသော်လည်း နဂါးအကြောင်းများကို ရှာဖွေ၍တင်ပြ

www.burmeseclassic.com

လိုက်ပါသည်။

နဂါးသည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၌ လည်းကောင်း၊ အခြားနိုင်ငံယဉ်ကျေးမှု တို့၌လည်းကောင်း ထင်ရှားပါဝင်သော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၍ အလွန်ထင်ရှားလျက် လူ သိများသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် တန်ခိုးထူ၌ပါးနှင့် ပြည့်၍ အမျိုး မျိုးအပုံပုံ ဖန်ဆင်းနိုင်သည်ကား ယခု ခေတ်သားတို့ ဒိဋ္ဌမျက်မြင်မရှိကြချေ။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တို့၌လည်း အဆန်းတကြယ် ဖော်ပြထားပြန်သောကြောင့် နဂါးကို လောက၌ ထင်ရှားရှိသော သတ္တဝါ မဟုတ်ဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆသူများ ရှိ ကြသည်။ ရှေးဟောင်းပုံပြင်များ၌ ပါရှိ သော ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများအနက် နဂါးထက် သာလွန်ရှေးကျသော သတ္တဝါ ကား နည်းပါးလှသဖြင့် နဂါးလောက် ထင်ရှားသောသတ္တဝါ မရှိဟုပင် ဆိုရချေ မည်။ တရုတ်နိုင်ငံ ဟန်မင်းများခေတ်က ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာကြီး ဝန်ဖူး က နဂါးပုံသဏ္ဍာန်ကို သရုပ်ဖော်ရေးသား ထားခဲ့လေသည်။

နဂါးဦးခေါင်းသည် ဒရယ်ဦးချိုကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဦးခေါင်းသည် ကုလားအုပ်ခေါင်း နှင့်တူ၍ မျက်လုံးသည် နတ်မိစ္ဆာမျက် လုံးနှင့် တူသည်။ လည်ပင်းမှာမူ မြေနှင့် တူ၍ ဝမ်းဗိုက်သည် ခုံးခွံနှင့်တူသည်။ အကြေးခွံသည် ငါးကြင်းကြေးကဲ့သို့ရှိ၏။ လက်သည်းမှာမူ လင်းယုန်ငှက်၏လက် သည်မျိုးဖြစ်သည်။ ဖဝါးသည် ကျားဖဝါး ကဲ့သို့ဖြစ်၍ နားရွက်မှာမူ နွားနားရွက်နှင့် ဆင်တူသည်ဟူ၏။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အပညာ၌ လည်း နန်းတော်၊ ဘုရားတန်ဆောင်း၊ ဝှေ့ကျောင်းပြာသာဒ်တို့တွင် နဂါးကို အခြေ ခံပြီးလျှင် နဂါးရုပ်ဟူ၍ လှပစွာတန်ဆာ ဆင်၍ ထုလုပ်ထားကြလေသည်။ နဂါး သည် မြွေမျိုးဖြစ်သောကြောင့် မြွေနှင့်

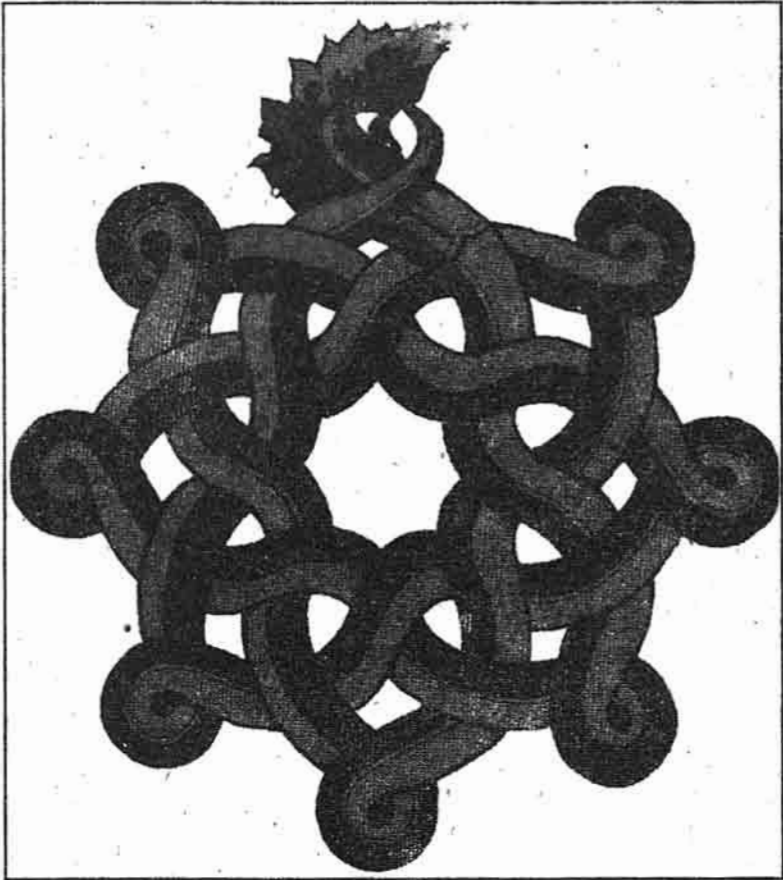
ပုံသဏ္ဍာန်တူသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့ရာ တွင် နဂါးက အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းနိုင်သော ထူး၌ပါးရှိသဖြင့် အမျိုးမျိုးသောပုံသဏ္ဍာန် ရှိသည်ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပြန်သည်။

နဂါးမျိုးပေါင်းနှင့် ပြင်းသောအဆိပ်များ

နဂါးသည် များသောအားဖြင့် ရေ နဂါး၊ ကုန်းနဂါး၊ တောင်နဂါးဟူ၍ သုံးမျိုး ရှိသည်။ သို့သော် အကျယ်အားဖြင့် ပွား သော် နဂါးမျိုးပေါင်း ၁၀၂၄ မျိုးရှိကြောင်း ခန္တဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ နာဂ သံယုတ်အဖွင့်၌ လာသည်။ 'ကဋ္ဌမုခ နဂါး' အကိုက်ခံရသော် ကိုယ်သည် ထင်း

ချောင်းကဲ့သို့ မကွေးမဆန့်နိုင်အောင် တောင့်တင်းသွားစေနိုင်သည်။ 'ပုတိမုခ နဂါး' မျိုး အကိုက်ခံရသော် ကိုယ်သည် အမှည့်လွန်၍ပုပ်သော သစ်သီးအလား အရည်ယိုစီးထွက်သည်။ 'အဂ္ဂိမုခနဂါး' အကိုက်ခံရသော် ကိုယ်သည် မီးလောင် သည်နှင့်ခြား ပူလောင်၍ ဖရိုဖရဲဖြစ် သည်။ 'သတ္တမုခနဂါး' မျိုး အကိုက်ခံရ သော် ကိုယ်သည် မိုးကြိုးစက်မိသလို ကွဲပြတ်ပျက်စီးလေသည်။

၎င်းလေးမျိုးအပြင် ကိုက်ရုံမျှဖြင့် အထက်ပါသော သဘောမျိုးကို ဖြစ်စေ သော ဒဋ္ဌဝိသနဂါးမျိုး မြင်ရုံ(နဂါးကကြည့် ရုံမျှ)ဖြင့် အထက်ပါသဘောလေးမျိုးကို

y|me;e*ꣳp0i;y

ဖြစ်စေသော ဒိဋ္ဌဝိသနဂါးမျိုး၊ နာခေါင်း
လေမှုတ်ရုံမျှဖြင့် အထက်ပါသဘောလေး
မျိုးကို ဖြစ်စေသော ဝါတဝိသနဂါးမျိုး၊
ထိရုံမျှဖြင့် အထက်ပါသဘောလေးမျိုးကို
ဖြစ်စေသော ဖုဋ္ဌဝိသနဂါးမျိုးဟူ၍ အဆိပ်
ထန်လေးမျိုးဖြစ်ပြန်သောကြောင့် ယင်း
လေးမျိုးဖြင့် အထက်ပါ လေးမျိုးမြောက်
သော် နဂါးမျိုး ၁၆ မျိုး ဖြစ်၏။

အထက်ပါ ၁၆ မျိုး အဆိပ်လျင်
မြန်စွာရှိ၏။ အဆိပ်မပြင်းထန်သော
အာဂတဝိသနယောရဝိသနဂါး၊ အဆိပ်ပြင်း
သော်လည်း လျင်မြန်စွာမလာသော
ယောရဝိသန အာဂတဝိသနဂါး၊ အဆိပ်
လည်းမပြင်း၊ လျင်မြန်စွာလည်းလာသော
အာဂတဝိသယောရဝိသနဂါး၊ အဆိပ်
လည်းမပြင်း၊ လျင်မြန်စွာလည်းမလာ
သော နအာဂတဝိသနယောရဝိသနဂါး
ဟူ၍ လေးမျိုးစီရှိပြန်သောကြောင့် နဂါး
၆၄ မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ဥဋ္ဌဖြစ်သော
အဏ္ဏဇနဂါး၊ ကလလရေကြည်၌ဖြစ်
သော ဇလာဗုဇနဂါး၊ အညိုကိုစွဲ၍ဖြစ်
သော သံသေဒဇနဂါး၊ ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်
လာသော ဩပပါတိကနဂါးဟူ၍ ပဋိ
သန္ဓေနေပုံအားဖြင့် လေးမျိုးစီ ရှိသော
ကြောင့် ၆၄ x ၄ = ၂၅၆ မျိုး ဖြစ်ပြန်
သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ရေနေနဂါး၊ ကုန်းနေ
နဂါး နှစ်မျိုးဖြစ်ပြန်သဖြင့် ၂၅၆ x ၂ =
၅၁၂ မျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်း ၅၁၂ မျိုးတွင်
ကာမဂုဏ်ခံစား ကာမဂုဏ်နဂါးမျိုး၊ မခံစား
သော အကာမဂုဏ်နဂါးမျိုးဟု နှစ်မျိုးရှိပြန်
သောကြောင့် ၅၁၂ x ၂ = နဂါးမျိုး
ပေါင်း ၁၀၂၄ မျိုး ဖြစ်လေသည်။

နဂါးတို့နေရာ

ရေအိုင်ကြီးများ၊ သမုဒ္ဒရာများနှင့်
တောင်ကြီးတို့၏ အောက်အရပ်၌ နဂါးတို့
နေရာဌာန ဖြစ်ကြသည်။ ဝိနည်းပိဋက
ပါရာဒိကဏ်အဋ္ဌကထာ စတုတ္ထပါရာဒိက

ဝါပေါဒါဝတ္ထုအဖွင့်၌ လာရီသည်မှာ
ဝေဘာရတောင်၏ အောက်တွင် မြေနေ
နဂါးတို့၏ နဂါးပြည်သည် ယူဇနာ ၅၀၀
ရှိ၍ နတ်ပြည်နှင့်တူ၏။ မွေ့လျော်ဖွယ်
ရှိသော မြေအပြင်၊ အရံညယျာဉ်တို့နှင့်
ပြည့်စုံ၏။ ယင်းနဂါးတို့ ပျော်မြူးရာဖြစ်
သော ရေအိုင်သည် ကြည်လင်အေးမြ
မြိန်မြတ်သောရေ ရှိ၏။ ရေမှော်ရေညို
ကင်း၏။ ကောင်းမွန်သောရေဆိပ်ရှိ၏။
ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ လှည်းဘီးပမာ
ဏာရှိသော ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့ ပွင့်ကုန်၏။
ငါးလိပ်များစွာတို့ တည်ရှိကြ၏။ ထိုရေ
အိုင်မှထွက်သော တပေါဒါမြစ်သည် ငရဲ
ကြီးနှစ်ရပ်တို့အကြားမှ ဖိဆင်းခဲ့ပြီးနောက်
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို လှည့်ပတ်၍ဖိဆင်း၏
ဟု ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ငါးရာ
ငါးဆယ်အဝင် စတုက္ကနိပါတ် ဒုဒ္ဒရဇာတ်၌
ဟိမဝန္တာတော၊ ဒုဒ္ဒရတောခြေရင်းတွင်
မြေနဂါးတို့၏ပြည်ရှိကြောင်း လာရှိသည်။

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ဘူရိဒတ်
လင်္ကာကြီးပိုဒ်(၁၂)တွင် သမုဒ္ဒရာဖြစ်
အောက် အုံလောက်ပင်စည် နဂါးပြည်၌
လင်သည်မျိုးနှစ် ခန္ဓာပစ်၍ နုပျစ်ရောင်လှ
နဂါးမလျှင်ဟု ဆိုသောကြောင့် ဇာတ်ကြီး
ဆယ်ဘွဲ့ဝင် ဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်လာ
အလောင်းတော်ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း အစရှိ
သော နဂါးတို့သည်လည်း သမုဒ္ဒရာ
အောက်တိုင် တည်ရှိသော နဂါးပြည်၌
နေထိုင်ကြသော ရေနဂါးတို့ ဖြစ်ကြောင်း
သိနိုင်သည်။

သထုံရာဇဝင်

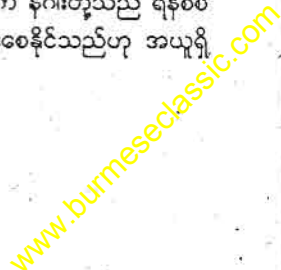
သထုံရာဇဝင်တွင် ဝိဇ္ဇာသိရိနှင့်
နဂါးမတို့အကြောင်းကို ဖော်ပြရာ၌ ထို
ဂစ္ဆဝီရိတောင်၏ အနောက်ဘက်တောင်
ခြေရင်း ကမ်းပါးနှင့် မနီးမဝေးသော
ပင်လယ်ထဲ၌ သောင်ပတ်လည်ဝန်းဝိုင်း
လျက် ကျွန်းငယ်တစ်ခုရှိနေ၏။ ဤကျွန်း

ဝယ် သစ်ပင်၊ သစ်ပွင့်၊ သစ်သီးအရိပ်
အာဝါသနှင့် တင့်တယ်စွာ ရှိခြင်းကြောင့်
နဂါးမတစ်ကောင်သည် ထိုကျွန်းသို့လာ
ရောက်ပျော်ပါးလျက် ရှိနေ၏။ လာရခြင်း
အကြောင်းကား ဘောဂဝတီနဂါးပြည်မှ
နဂါးမတစ်ကောင်သည် မိမိ၏လင်နဂါးဖို
သေဆုံး၍ နဂါးမတို့ဓမ္မတာမှာ တစ်လင်
သေလျှင် တစ်လင်မယူကြရကုန်။ ထို့
ကြောင့် လူ့ပြည်သို့ထွက်လာ၍ ကာမ
သုခကို တောင့်တလျက် လူ၏အသွင်
ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် တောစဉ်တောင်တန်းသို့
လှည့်လည်ကျက်စားနေလေရာ ဗုဒ္ဓ
ဉာဏရသေ့ကြီးနေသော တောင်ကမ်းပါး
ယံအနီးသို့ ရောက်သည်တွင် ရသေ့
ရဟန်းတို့ထံ ပျံ့မြော်ရန်လာရောက်သော
ဝိဇ္ဇာသိရိတစ်ဦးနှင့် တွေ့၍ သံဝါသဖြစ်ကြ
သောကြောင့် နဂါးမသည် ပဋိသန္ဓေတည်
နေသောအခါ ဝိဇ္ဇာသိရိက နဂါးမဖြစ်
ကြောင်း သိသဖြင့် မန္တန်ကိုစုပ်လျက်
ကောင်းကင်သို့တက်ပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့
သွားလေသည်။ နဂါးမသည်လည်း လူ
သားနှင့်ရသောသန္ဓေကို လူ့ပြည်တွင်
ချုံ့မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဉာဏရသေ့ကြီး
နေသော ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီး ကျောက်
ဂူတစ်ခုအတွင်း၌ ဥကိုချ၍ ဝိဇ္ဇာသိရိအား
စိတ်နာသဖြင့် နဂါးပြည်သို့ ပြန်သွားလေ
၏။ ဤသို့ပြဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

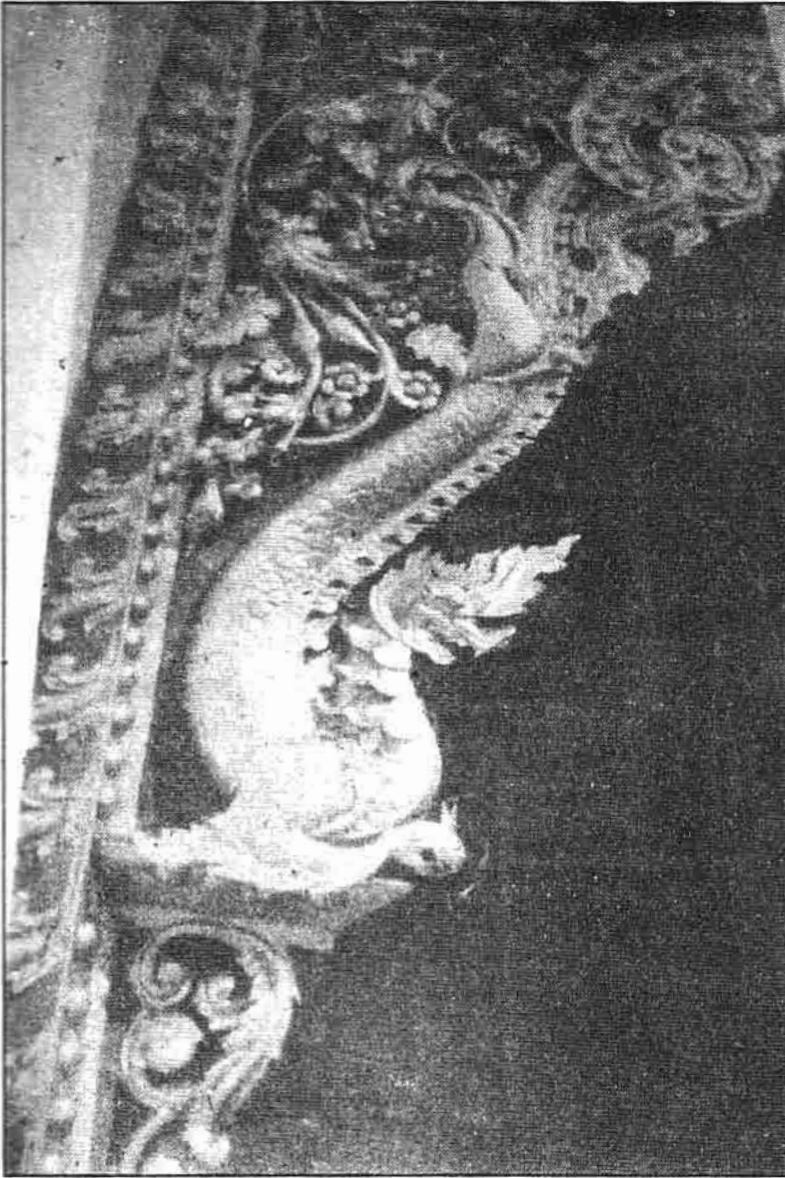
သထုံရာဇဝင်လာ ဤနဂါးမသည်
လည်း ဘောဂဝတီနဂါးပြည်မှ လာသည်
ဆုံ ၂ဖြင့် ရေနဂါးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်
သည်။ သထုံရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသော
'တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်း' သည်ကား
ယင်းနဂါးမ၏ဥမှ ဖွားမြင်သော ဝိဇ္ဇာသိရိ
နှင့် နဂါးမတို့၏သား ဖြစ်လေသည်။

နဂါးတို့ တန်ခိုးကြီးပုံ

ရှေးအခါက နဂါးတို့သည် ရန်စစ်
ဟူသမျှကို ငြိမ်းစေနိုင်သည်ဟု အယူရှိ

ဘုရားတန်ဆောင်းများတွင်တွေ့မြင်ရသော မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာ နဂါးပုံ

ကြသည်။ ငါးရာငါးဆယ် ဝိသတိနိပါတ် ဓမ္မယျဇာတ်၌ အင်္ဂမင်းနှင့် မဂဓမင်းနှစ်ပါးတို့ စစ်ဖြစ်ကြသောအခါ မဂဓမင်းဘက်မှ နဂါးမင်းစစ်ကူသောကြောင့် အင်္ဂမင်း ရှုံးရ၏။ မဂဓမင်းသည် မိမိဘက်မှ နဂါးမင်းစစ်ကူတိုက်ပေးခြင်းတို့ကြောင့် နဂါးမင်းကျေးဇူးကို သိသည့်အလျောက်

မဏ္ဍပ်ဆောက်ပြီး နှစ်စဉ်မပြတ် အထူးပူဇော်ကြောင်း အထက်ပါဇာတ်တော်အရ သိရလေသည်။

ပရိတ်ကြီး အံဇာနာဠိယသုတ်၌ 'ဒေဝါနာဂါ မဟိဒ္ဓိကာ' စသည်ဖြင့် နဂါးတို့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးပုံ ထည့်သင်းလာရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပုဂံရာဇဝင် ပ။

မင်းထီးနန်းတက်သောအခါ မယ်တော် နဂါးမက ရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်သော နဂါးစစ်သား(နဂါးလုံလင်) ၁၈၀ ပေးအပ်ထားကြောင်း၊ နဂါးစစ်သည်တို့သည် မင်းကြီးထွက်တော်မူသောအခါ လှေကားတို့၌ အမြဲစောင့်ရှောက်ရကြောင်း စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ထောက်ဆ၍ နဂါးတို့ တန်ခိုးကြီးပုံကို သိနိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် နဂါးတို့ကို နိုင်သူ၊ နဂါးတို့ရန်ဘက်ဖြစ်သော ဂဠုန်၊ ထို့ကြောင့် ပျူမင်းထီးအား စောင့်ရှောက်ကြသော နဂါးလုလင်တို့သည် ဂဠုန်ကိုကြောက်သည့်အလျောက် ကျော့ကွင်းသဏ္ဍာန်ရှောင်ကွင်း(ဆံမြိတ်ကွင်း)ထုံးစေ၍ ကြိမ်လုံးစွဲလျက် စောင့်ကြပ်ကြောင်း အဆိုရှိသည်။

နဂါးကို ကိုးကွယ်ကြခြင်း

လူတို့သည် ကျေးဇူးသိတတ်ကြသည့်အလျောက် အသက်မဲ့မီးကိုပင် ချက်ပြုတ်ရာ၌ အသုံးဝင်ပုံကို ထောက်ထားကာ မီးကို ကိုးကွယ်ကြသကဲ့သို့ မိမိတို့ကို ကျေးဇူးပြုစော တိရစ္ဆာန်များကို ရိုသေစွာ ကိုးကွယ်ကြရာမှ နဂါးကို ရှိခိုးကြသည့် အလေ့အထပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ၊ ဂျပန်နိုင်ငံတို့၌ ပာဇေတိုင် နဂါးကိုးကွယ်လေ့ရှိသေးကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်း သက္ကရာဇ် ၂၇၉ ခု၊ ပုဂံပြည်ထောင်သူ မင်းကြီးသည် မိမိ၏ ယာခင်းအတွင်း၌ ဥယျာဉ်ကြီးသာယာအောင်ပြုပြီးလျှင် နဂါးရုပ်ကြီးစွာလုပ်ထား၏။ ထိုအခါ နဂါးတို့ကို မင်းနှင့်တကွ ရိုသေမြတ်နိုး ကိုးကွယ်ကြသဖြင့် နာဂသမန်၊ နာဂဝါန အစရှိသော ဘွဲ့အမည်များကို ပေးတော်မူကြသည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

စစ်အောင်နိုင်သူတို့၏ ဒိုင်း၌ဖြစ်စေ၊ ခေါင်းဆောင်၌ဖြစ်စေ နဂါးရုပ်ထုတ်ထု

www.burmeseclassic.com

ထားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ နော်မန် လူမျိုးတို့ မသိမ်းပိုက်မီက အနောက်ဆက် ဆွန်းနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့၏ အလံ၌ နဂါးရုပ် ပါလေသည်။ သတ္တမအိမ်ရှေ့မင်း ဝေလ မင်းသား၏ ရိုးရာဖြစ်သော ဒိုင်းတွင်ပါ သော တံဆိပ်တော်၌လည်း နဂါးရုပ်ပါရှိ လေသည်။

နဂါးတို့ ဒါနကောင်းမှုကို ပြုလုပ်နိုင်

နဂါးတို့သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကြသော် လည်း ဒုဂ္ဂတိအဟိတ် ပဋိသန္ဓေနေသူ တို့တွင် စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိကြသည်။ ယင်း သို့ရှိသဖြင့် ဒါနကောင်းမှုကို ပြုလုပ်အား ထုတ်နိုင်သော သတ္တဝါတို့၌ တစ်ပါးအပါ အဝင်ဖြစ်ရသည်။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ် တော်တိုင်ကလည်း နဂါးတို့အား သရဏာ ဂုံနှင့်တကွ ငါးပါးသီလ(ပဉ္စသီလ)ကို ပေး တော်မူဖူးကြောင်း အထောက်အထားရှိ သည်။ ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်တော်ပေါင်း ၅၅၀ တွင် နဂါးဘဝ၌ သုံးကြိမ်ဖြစ်တော်မူခဲ့ဖူး သည်။ ဘုရားဖြစ်ခါနီး ဇာတ်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့အဝင် အရင်းအမာဘဝတွင်ပင် ဘုရား အလောင်းတော်သည် ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း ဘဝသို့ ရောက်တော်မူခဲ့ရသည်မှာ ထင် ရှားလှပေသည်။

သာသနာတော်သို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုသောနဂါး

ဘုရားသက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် တစ်ရံရောအခါ နဂါးတစ်ကောင်သည် နဂါးဘဝကို ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်သဖြင့် “ငါ သည် အဘယ်နည်းဖြင့် နဂါးဘဝမှ လွတ် ရပါအံ့နည်း။ လူ့ဘဝကို လျင်စွာရပါအံ့ နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုပြင် ဤသဘာဝ ဝင်မင်းသား ရဟန်းများသည် တရားကို ကျင့်ကြသည်။ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်

ကြသည်။ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိ ကြ၏။ သီလရှိကြ၊ သဘောကောင်းကြ ၏။ ငါသည် အကယ်၌ သာကီမင်းသား ရဟန်းများထံမှာ ရဟန်းပြုငြားအံ့ ငါ သည် နဂါးဘဝမှလွတ်၍ လူ့ဘဝကို လျင်မြန်စွာရရာ၏(ရပေလိမ့်မည်)ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။

ယင်းအကြံဖြစ်ပြီး နဂါးသည် လူ့ အသွင်ဖြင့် ရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်ကာ ရဟန်းပြုပေးရန် တောင်းပန်လေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ရှင်ရဟန်းပြုပေးကြ၏။ ကျောင်းတော်၏ အစွန်ကျသောနေရာ ကျောင်း၌ နေခွင့်ရလေ၏။ ရဟန်းတို့ သည် နံနက်စောစောထကြ၍ လွင်တီး ခေါင်(လဟာပြင်)၌ စကြံသွားနေကြ၏။ နဂါးရဟန်းနှင့်အတူနေသော ရဟန်းတစ် ပါးသည် စကြံလျှောက်ရန် ကျောင်းမှ ထွက်သွားသောအခါ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နဂါးရဟန်းသည် သတိလွတ်ကင်းကာ အိပ်မောကျသွားလေ၏။ တစ်ကျောင်းလုံး မြွေအခွေကြီးဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ပြတင်း ပေါက်တံခါးတို့မှ အချို့မြွေအခွေတို့ ထွက် လျက်ရှိလေ၏။

အတူနေရဟန်းသည် ကျောင်းသို့ ပြန်ဝင်မည်ဟု တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့် လိုက်သောအခါ ကျောင်းတစ်ခုလုံး မြွေ အခွေကြီးပြည့်နေသည်ကို မြင်ရသော ကြောင့် ထိတ်လန့်ပြီးအော်ဟစ်လိုက်၏။ အခြားရဟန်းတို့ပြေးလာကြပြီးလျှင် “ငါ့ ရှင် ဘာကြောင့်အော်ဟစ်ရသနည်း”ဟု မေးကြ၏။ “ငါရှင် .. ကြည့်ပါဦး။ တစ် ကျောင်းလုံး မြွေဖြင့်ပြည့်နေပါပေါ့။ ပြတင်း တံခါးတို့မှာပင် အခွေတွေကျနေသည်” ဟု ရှင်းပြလေ၏။

အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသံကို ကြားရသော ရဟန်းနဂါးသည် ရုတ်တ ရက် နိုးလာပြီး ရဟန်းအသွင်ဖြင့် ထိုင်နေ လိုက်၏။ (နဂါးအသွင် ပျောက်သွားလေ

ပြီ။) ရဟန်းတို့က ထိုရဟန်းကို “ငါ့ရှင်၊ သင်ဘယ်သူနည်း”ဟု မေးကြ၏။ “အရှင် တို့... အကျွန်ုပ်ကား နဂါးဖြစ်ပါတယ်” ဟု အမှန်အတိုင်း ဖြေဆိုလေသည်။ “ငါ့ရှင် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုရ သနည်း”ဟု မေးကြပြန်သော် သူ့အကြံ အစည်ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြလေ၏။ ရဟန်း တို့လည်း ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းများကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းပရိသတ်အလယ် တွင် ထိုနဂါးရဟန်းကို နဂါးဆိုသည်မှာ သာသနာတော်၌ ကြီးပွားနိုင်ခွင့်မရှိ။ သင် သွားပေတော့။ သင်တို့နေရာ နဂါးပြည်၌ သာလျှင် တစ်ဆယ့်လေးရက် ဥပုသ်နေ ခြင်းလည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက် ဥပုသ်နေခြင်းလည်းကောင်း၊ လဆုတ်ရှစ် ရက်၊ လဆန်းရှစ်ရက် ဥပုသ်နေခြင်းလည်း ကောင်း၊ ဥပုသ်သုံးလေ(ဥပုသ်စောင့်လေ) လော့။ ဤသို့ ဥပုသ်စောင့်သုံးခုလျှင် နဂါးဘဝမှလွတ် လူ့ဘဝကို လျင်စွာရ လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ “ငါတို့ နဂါးမျိုးစာ သာသ နာတော်၌ ကြီးပွားနိုင်ခွင့်မရှိဘူးတဲ့”ဟု စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ထိခိုက်လျက် မျက်ရည် ကျ ငိုကြွေးရင်း ကျောင်းတော်မှ ထွက် စွာသွားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ နဂါး၏ ပင်ကိုသဘော ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာရန် အကြောင်းတို့ကား ဇာတ်တူနဂါးမ၌ မေထုန်မှီဝဲခြင်း၊ သတိလွတ်ကင်း အိပ် ပျော်ခြင်းသို့ရောက်ခြင်း နှစ်ပါးတို့ပင် တည်း။ ရဟန်းတို့ တိရစ္ဆာန်သည် ပဉ္စင်း မဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်။ ပဉ္စင်းခံမပေးမိ သည်ရှိသော် ပဉ္စင်းအသွင်ကို ဖျက်ပစ်ရ မည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝိနည်းမဟာဝဂ် ပါဠိတော် မဟာ ခန္ဓကဋ္ဌ်လာသော ဤဝတ္ထုအရ နဂါးတို့

သည် လူယောင်ဆောင်ကာ သာသနာ တော်သို့ပင် ဝင်လာနိုင်သော စွမ်းရည်ရှိ ကြသည်။ မည်သို့ပင် လူယောင်ဆောင် ကာ ရဟန်းပြုထားစေကာမူ -

(၁) ဇာတ်တူနဂါးမ၌ မေထုန်မိဝဲ သောအခါ၊ (၂) အိပ်ပျော်နေသောအခါ ဤအခါတို့၌ မူလနဂါးအသွင်အတိုင်း ပြန် ဖြစ်သွားရကြောင်း၊ ဤဝတ္ထုတွင် နဂါး ရဟန်းမှာ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် နဂါး အတိုင်းဖြစ်ရသည်ကို သိနိုင်ပေသည်။

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာအစဉ်အလာ နဂါး

နဂါးသည် 'တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာအစဉ်အလာ မင်္ဂလာတစ်ပါး ဖြစ် သည်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင်ဖြစ်စေ၊ ပင်လယ် ရပ်ခြားရောက် တရုတ်နွယ်ဖွားများအတွက် ဖြစ်စေ နဂါးကို ယုံကြည်လေးစားကြ သည်။ (နဂါး၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ မြွေခန္ဓာ ကိုယ်လုံးရှိသည်။ ခြေလက်အစုံနှင့် ခြေ သည်း၊ လက်သည်းလည်း ပါသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အကြေးခွံရှိပြီး ဦးခေါင်း၌ ချိုရှိသည်။ နာဝမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထုတ်နိုင်သည်။

တရုတ်အယူအဆအရ နဂါးသည် ဘုန်းတန်ခိုးရှိသည်။ ကိုယ်ယောင်ပျောက် ၍လည်း ရသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြီး အောင်လည်းလုပ်နိုင်သည်။ သေးအောင် လည်း လုပ်နိုင်သည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့ သည် နဂါးနှင့်ပတ်သက်၍ အယူအဆ အမျိုးမျိုးရှိကြသော်လည်း အဓိကခံယူ ချက်မှာ နဂါးသည် ရာသီဥတုကိုကောင်း စေခြင်း၊ နွေ့မိုး၊ ဆောင်းကို မျှတစေခြင်း၊ ဆန်ရေစပါး ကောက်ပဲသီးနှံကြွယ်ဝခြင်း နှင့် တိုင်းပြည်ကို တိုးတက်ကြီးပွားချမ်း သာစေခြင်းများ ဖြစ်သည်။

တောင်ပိုင်းမင်းဆက် (အေဒီ ၄၇၀

-၅၈၉)နှင့် မြောက်ပိုင်းမင်းဆက်လက် ထက် (အေဒီ ၅၈၁)ရှေးဟောင်းကျမ်း အလိုအရ အကြေးခွံပါသည့် တိရစ္ဆာန် ပေါင်း ၇၆၀ ရှိသည့်အနက် နဂါးသည် အလေးအမြတ်ထားခံရသော သတ္တဝါဖြစ် သည်။ နဂါးသည် မြေအောက်ကမ္ဘာတွင် နေပြီး တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသော ရွှေ ငွေကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရတနာပစ္စည်း များကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေကြ သည်။ လူ့ပြည်ကို လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိသည်ဟူ၍ အနောက် ဟန်မင်းဆက် မော်ကွန်းကျမ်း ၏ ယန်ကျင့်ဒဏ္ဍာရီတွင် ရေးသားမှတ် ထားသည်။

ထန်ခေတ်(၆၀၈-၉၀၇) ဟာတွမ်ဒီ ၏ တရုတ်ရှေးကျမ်းဖော်ပြချက်အရ သီရ သည်။ နဂါးသည် အရှေ့အရပ်ဒေသကို အုပ်ချုပ်စိုးမိုးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အရှေ့ အရပ်သည် နွေ့ မိုး၊ ဆောင်း၊ ရာသီဥတု ကောင်းခြင်းတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသည်။ နဂါး သည် ဆောင်းဥတုတစ်လျှောက်လုံး တွင် မြေအောက်ကမ္ဘာတွင် နေထိုင်ပြီး တရုတ်နှစ်၏ ဒုတိယလ၊ ဒုတိယရက်၌ မြေအောက်ကမ္ဘာမှနေ၍ ကောင်းကင်ဘုံ သို့ ပျံတက်ပြီး ဟင်းလင်းပြင်ရှိ တိမ် တောင်တိမ်လိပ်များတွင် ပုတီးလုံးကို ကစားသည်။ သာဓကအဖြစ်လည်း တရုတ်ရှေးဟောင်းပန်းချီကားများတွင် နဂါးနှစ်ကောင် တိမ်ပေါ်၌ ပုလဲလုံးကစား နေသည်ကို မျက်မှောက်ခေတ်တိုင် တွေ့ မြင်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

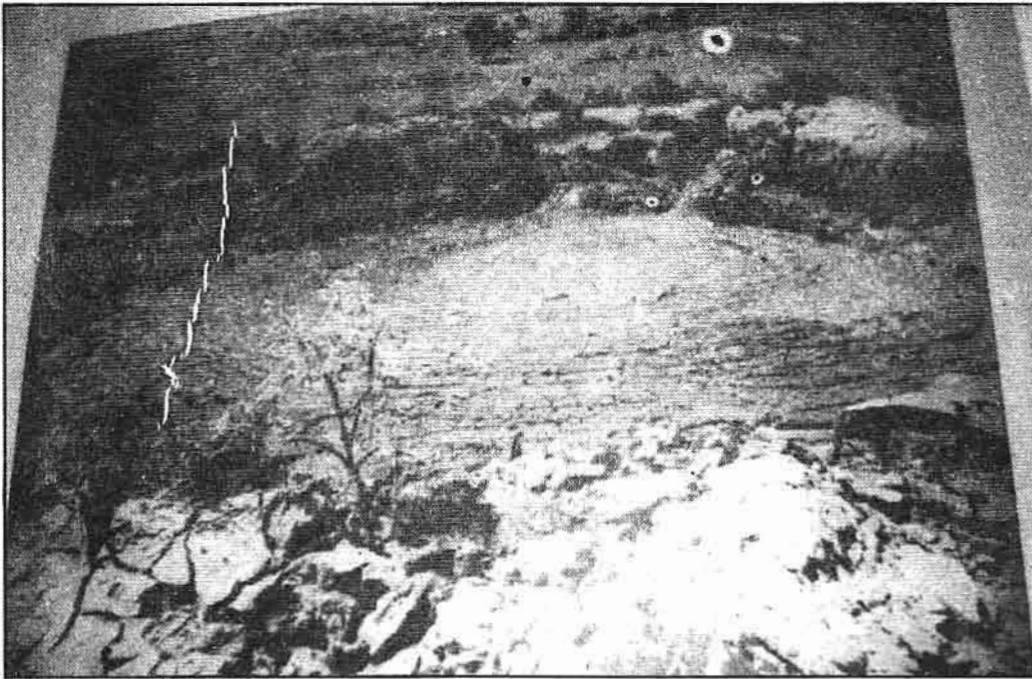
မိမိတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုသည် ကမ္ဘာ ပေါ်၌ ရှေးအကျဆုံးဖြစ်သည်ဟု စိန် (တရုတ်)လူမျိုးတို့က မြော်ဆိုကြလေသည်။ စိန်အာဓိကပွကျမ်းများအရ တရုတ်လူမျိုး တို့သည် နွေ့ဦးနှစ်သစ်ကူးအခါတော်နှင့် နန်းတက်ပွဲများတွင် ပဲချင်း(ပေကျင်း) နေပြည်တော်ရင်ပြင်၌ နဂါးအကများကို

ကပြကြသည်။ နဂါးအကကို ကခြင်း သည် မင်္ဂလာရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြ သည့်အတွက် စိန်အာဓိကပွကျမ်းတော် လာများအရ နန်းတော်များ၊ မြို့ရိုးတန် ဆောင်းများ၊ အစိုးရအဆောက်အအုံများ နှင့် ဘုရားကျောင်းနန်းတော်များ၊ မြို့ရိုး တန်ဆောင်းများ၊ အစိုးရအဆောက်အအုံ များနှင့် ဘုရားကျောင်းများတွင် နဂါးနှင့် ဖီးနစ်(စ်)၎က် (ဖိုင်၎က်)တို့ကို တွေ့ရှိ ရခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ပြိုင်ဘုရင်များခေတ်

တရုတ်ရာဇဝင် စစ်ပြိုင်ဘုရင်များ ခေတ် 'သုံးပြည်ထောင်' သမိုင်း ဆူပြည် ထောင်မှ ဝေကျန် ဝေယန်ပြည်၊ ဝေပြည် ထောင်ကို စစ်ချီတိုက်ခိုက်ရာ၌ ခုံညား ထည်ဝါသော နဂါးမင်းရုပ်ထိုးထားသော ပိုးဝတ်ရုံလျှာကို ဝတ်စားဆင်ယင်၍ အောင် မြင်စွာ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ချုံး ကင်းမြို့နှင့် တစ်ကီလီမီတာဝေးကွာသည့် တာကျူခရိုင်တွင် ကျောက်ဆစ်နဂါးရုပ် အမျိုးမျိုး စုစုပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော်ရှိသည်။ အဆိုပါ နဂါးရုပ်များအတွက် ကမ္ဘာပေါ် တွင် အကြီးဆုံးသော ကွမ်ယင်မယ်တော် နဂါးစီးနေသည့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုတော် မှာ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်အဖြစ် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂမှ သတ်မှတ်ခံခဲ့ရသော တရုတ်နိုင်ငံ၏ နဂါးမင်းရုပ်ဖော် မယ်တော် ရုပ်တုတော် ဖြစ်သည်။

တိပက်ချင်မိုင်းဒေသမှ သစ်ခုတ် သမားများသည် တောင်ပေါ်ကို သစ်ခုတ် သွားကြရာတွင် အန္တရာယ်ကင်းရေးအတွက် (ထရိုလာ) မဟာကန်တော်စောင့်နဂါးပင်း အား ရှိခိုးဆုတောင်းပြီးမှ တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဘိုး ဘွားစဉ်လာ ယုံကြည်အားထားရာ နဂါး မင်းသည် မင်္ဂလာတစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

တပွက်ပွက်
ဆူနေသည့်
နဂါးပွက်အိုင်

နဂါးကျစ်တွင်းနှင့် နဂါးပွက်အိုင်

နဂါးအကြောင်းပြု၍ ကမ္ဘာမြေပြင်၌ နဂါးအမည်တပ်ကာ နဂါးကျစ်တွင်းဟူသော တွင်းများနှင့် နဂါးပွက်အိုင်ဟူသော အိုင်များ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ထိုတွင်းနဂါးကျစ်တွင်းကို ရွှေဘိုခရိုင်၊ ဟန်လင်းကြီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ရှေးအခါက ပျူမင်းတို့စံရာ မြို့တော်ဖြစ်ခဲ့သော ဟန်လင်းကြီးမြို့သည် ယခုအခါ ရွာကြီးအနေအထားသို့ ရောက်နေချေပြီ။ ထိုနဂါးကျစ်တွင်းကား ရေတွင်းကဲ့သို့သော တွင်းမျိုးမဟုတ်။ တူးမြောင်းသဏ္ဍာန် ရှည်လျားစွာ ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းတွင်း ရေမရှိ၊ ရွှံ့နှစ်ပျစ်ခွဲများသာ အစဉ်အရည်ပျော်လျက် ရှိသည်။ ခြောက်ခန်းသွားခြင်းည်းမရှိ။ မတော်တဆ နွားများကျသွားပါက ငြိမ်နေလျှင် မပြုနိုင်၊ ကြောက်လန့်ပြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပါက လှုပ်လေမြုပ်လေ ပျောက်တတ်သည်ဆိုသည်။

နဂါးပွက်အိုင်

ကမ္ဘာအနှံ့အပြားတွင် နဂါးပွက်အိုင်များရှိသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ နဂါးပွက်အိုင်ကို ရွှံ့တောင်ဟူ၍လည်း ခေါ်တတ်ကြ၏။ အများအားဖြင့် မြေအောက်လွှာများအကြားရှိ ရေနံများမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဓာတ်ငွေ့တို့ဖိအားကြောင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရွှံ့များ တိုးတက်လာရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရွှံ့ပွက်အိုင်ကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ ကျောက်လွှာများကြား၌ ဓာတ်ငွေ့များ ခိုအောင်းနေရာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ဖိအားများလာပြီးလျှင် ထွက်ပေါက်ရာ၌ မြေပြင်သို့ မှုတ်ထုတ်၏။ ထိုအခါ ဓာတ်ငွေ့များနှင့်တကွ ရွှံ့နှစ်ရေနှင့် ရေများလည်း ပါလာတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

၎င်းတို့ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ထောက်ထား၍ နဂါးပွက်အိုင်သည် နှစ်မျိုးရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ပထမနဂါးပွက်အိုင်မျိုးသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် အင်တုံကဲ့သို့ ခွက်ဝင်နေ

၏။ ယင်းချိုင့်ခွက်ထဲ၌ ရွှံ့နှစ်များ ပြည့်နေပြီး အောက်ဘက်မှ ဓာတ်ငွေ့များ မပြတ်ထွက်နေခြင်းကြောင့် ဆူပွက်နေသလို တပွက်ပွက်ဘောင်ဘင်ခတ်နေ၏။ အချို့နဂါးပွက်အိုင်များသည် အစဉ်မပြတ် ပွက်နေ၍ အချို့ နဂါးပွက်အိုင်မှာကား တစ်ခါတစ်ရံသာ ပွက်တတ်၏။ ဓာတ်ငွေ့များနှင့်အတူ ရောပါလာကြသော ရေနံများကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။

ဒုတိယ နဂါးပွက်အိုင်မျိုးမှာ တောင်ပို့မာ မြေပေါ်သို့ ထိုးတွက်နေတတ်၏။ ယင်းသို့သော နဂါးပွက်အိုင်များ၌ မြေအောက်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြင်းထန်သော ဓာတ်ငွေ့ဖိအားက ရွှံ့များကို အဖတ်လိုက်လေထဲသို့ မှုတ်ထုတ်၏။ ယင်းအဖတ်များသည် နံဘေးပတ်လည်သို့ ပြန်ကျလာပြီးလျှင် မကြာမီ၌ တောင်ပို့ကြီးဖြစ်လာ၏။ တောင်ပို့၏အလယ်တည့်တည့် ထိပ်အပေါက်ကြီးလည်း ဖြစ်လာ၏။ ယင်းကဲ့သို့ နဂါးပွက်အိုင်များကို

www.burmeseclassic.com

မြန်မာနိုင်ငံ မင်းဘူးခရိုင်၌ တွေ့ကြရ၏။ အချို့ ပေ ၄၀-၅၀ အထိပင် မြင့်၏။ သို့ရာတွင် မိုးရေတိုက်စားသောအခါ ရွှံ့ပျော့များဖြစ်သည့်အလျောက် ပျောက်ပျက်သွားလေ့ရှိ၏။

လောကရေးရာအဖြာဖြာ၌

နဂါးပါသော စကားပုံများ

“ရောပတ္တမြား၊ ရော နဂါး” ဤစကားပုံမှာ ဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်လာ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း အလိုရှိသော အလမ္မာယ်က နေသာဒပုဏ္ဏားလက်မှ ပတ္တမြားကို လိုချင်သဖြင့် ပက္ခမြားနှင့် နဂါးကို လဲကြရာတွင် မြေဆီသောစကားဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ ယင်း ပစ္စည်းတစ်ခုကို အရောင်းအဝယ်ပြုကြရာတွင် အကြွေးမထား။ လက်ငင်းပေးရမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် “ရောပတ္တမြား၊ ရောနဂါး” ဆိုသည့် အတိုင်းပဲ အကြွေးမထားနိုင်ဘူးဟု ဆိုရိုးပြုကြလေသည်။

“နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်မပြပါရစေနှင့်” တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချင်းဖြစ်ပွားကြသောအခါ သတ္တိရှိသူက ဤစကားဖြင့်ပြောဆိုခြင်းခြောက်လေ့ရှိသည်။ “နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါးရွေးသည် ...၊ မင်းတို့မျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါးမရွေး” မင်းတို့မှာ လူဖြစ်ပါလျက် တိရစ္ဆာန်နဂါးလောက်မှ ထောက်ထားညှာတာခြင်းမရှိ၊ အမျက်ထွက်လျှင် ထင်သလိုလုပ်တတ်သည်ဟု ဆိုလိုသောအခါ ဤစကားပုံကို သုံးလေ့ရှိသည်။

နဂါးနှင့် ဗေဒင်ပညာ

နဂါးသည် အင်္ဂါရတ်ပညာ၌သာ မက လူတို့၏ သုဘာ-သုဘ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးများကိုလည်း ဖော်ပြသော ဝေဒခေါ်သည့် ဗေဒ(ဗေဒင်)ပညာ၌လည်း တွင်ကျယ်စွာ ပါဝင်လျက်ရှိလေသည်။ ဗေဒင်ပညာတွင် အခြေခံလက်သုံးဖြစ်သော ဂြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံးရှိသည်အနက်

စနေဂြိုဟ်ကို နဂါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြေဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြသည်။ အရပ်ရပ်မျက်နှာဂြိုဟ်နေနှင့် ဂြိုဟ်သက်ကိုပြုရာတွင် အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်ကို စနေထောင့်ဟု ခေါ်၏။ ဂြိုဟ်သက်မှာ ၁၀ နှစ်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရှေးပညာရှိများသည် “စနေနဂါး နောက်တောင်ပါး၊ နေငြားဆယ်နှစ်ပ” ဟူ၍ ဆောင်ပုဒ်ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြလေသည်။

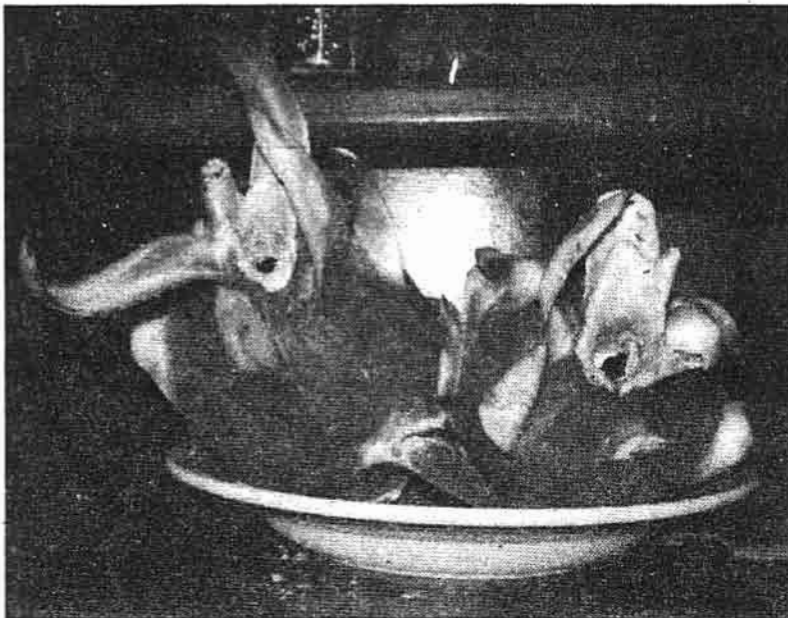
နဂါးလှဲ(လှည့်)

တစ်နှစ်တွင် တစ်ဆယ့်နှစ်လရှိရာ သုံးလတစ်ကြိမ် နဂါးဦးခေါင်းအလှည့်အပြောင်းရှိသည်။ တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန် ဤသုံးလ၌ နဂါးဦးခေါင်း အနောက်ဘက်လှည့်၏။ နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ဤသုံးလ၌ နဂါးဦးခေါင်း ပြောက်ဘက်သို့လှည့်၏။ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း ဤသုံးလ၌ နဂါးဦးခေါင်း အရှေ့ဘက်လှည့်၏။ နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပို့တွဲ ဤသုံးလ၌ နဂါးဦးခေါင်း တောင်ဘက်သို့လှည့်၏။

နဂါးလှည့်အဟောကား အနောက်ဘက်သို့ နဂါးဦးခေါင်းလှည့်နေသောအခါ၌ ဤလတို၌ အနောက်မှ အရှေ့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ ခရီးသွားလာခြင်းမပြုရ။ ယင်းသို့ပြောင်းရွှေ့သွားလာခြင်းသည် နဂါးခံတွင်းထဲသို့ ဝင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးတတ်သည်ဟူ၏။ အနောက်သို့လှည့်နေသောအခါ အရှေ့အရပ်မှ အနောက်အရပ်သို့သာ နဂါးကျောရိုးအတိုင်း ပြောင်းရွှေ့သွားလာရမည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြပါသည်။

နဂါးလှည့်ယူနည်း

နဂါးလှည့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရှေးသူဟောင်းတို့ ဆောင်ပုဒ်ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြ

နဂါးဟောက်သီးအနီ

သည်မှာ (၁) ပေါင်း၊ ကူး၊ ဆုန် နောက်။ (၂) ယုန်၊ ဝါ၊ ဝါ မြောက်။ (၃) တော်၊ ကျွတ်၊ မုန်း၊ ရှေ့။ (၄) နတ်၊ ပြာ၊ တွဲ တောင်။

ပေါင်း၊ ကူး၊ ဆုန်ကျ ဤသုံးလ နောက်မှ ဦးခေါင်းသာ၊ မြောက်မှဝမ်းပြင်၊ တောက်ခွင်ကျောထား။ အပြီးဖျား ရှေ့နေ သည်သာ။ လက်ျာရစ်နေ၊ ဤနည်းပေ၊ ပြောင်းလေသုံးလမှာ၊ မင်္ဂလာဆောင် လေ့၊ ပြောင်းရွှေ့ပြည်ရွာ၊ မြင်းပါကျွဲနွား၊ ဝယ်လဲယူမွေး၊ ကြောင်ခွေးကြက်ပင်၊ ခံတွင်းပင်၊ ရှောင်ကြဉ်ဝေးဝေးစွာ၊ စား လုတ်ကိုဖောက်၊ အမောက်လည်ပင်း၊ ကျောက်နင်း၊ ထွန်းလျှင်လယ်ယာ၊ ဝမ်း ပြင်မှာကြက်၊ ခေါင်ထက်ဂဠုန်၊ ကျောတုံ ပူးစီး၊ အပြီးဆင်နင်း၊ အိမ်ဆောက်လျှင်၊ တွင်းကိုတူးအပ်စွာ။

နဂါးဦးခေါင်း မြောက်သို့လှည့်သော နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လတို့၌ အရှေ့ မြောက်က အနောက်သို့ ထွန်ပြီးလျှင်၊ တောင်သို့လှည့်၍ လယ်ယာထွန်ခြင်း သည် စားလုတ်ဖောက်၊ အမောက်လည် ပင်း၊ ကျောနင်းထွန်နည်း မည်၏။ အိမ် ဆောက်သောအခါ ဝမ်းပြင်အရပ်က ကြာ သပတေးသာ၊ ဦးခေါင်းအရပ်က တနင်္ဂနွေ သာ။ ကျောအရပ်က သောကြာသာ။ အပြီးအရပ်က ဗုဒ္ဓဟူးသာ၊ နေစေ၍ တွင်း တူးရာ၏။

သားဦးစနေ မီးလိုမွှေ

“သားဦးစနေ မီးလိုမွှေ” ဆိုသည် ကို လူတိုင်းလိုပင် ကြားဖူးကြ၏။ သားဦး စနေ ဖွားမြင်လာသော မိဘဖြစ်သူတို့မှာ နဂါးစနေကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးပျက်စီး တတ်လေသည်။ ဦးပွားပေးကုသုံးတတ်သည် ဟု ယုံကြည်ယူဆထားတတ်ကြသည်။ စင်စစ်မှာ စနေဖြစ်တိုင်း မဟုတ်ချေ။ မဟာဘုတ်တွက်နည်းအရ တွက်ကြည့် သောအခါ မွေးဖွားလာသောကလေး၏

စနေသည် ပုတီး၊ ဘင်္ဂ၊ မရဏဟူသော အောက်တန်းတွင် တစ်ခုခုဖြစ်နေမှု မကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေသည်။ သို့ မဟုတ်ဘဲ ရာဇာ သိုက်၊ အထွန်း၊ ဝိပတိ ဟူသော အထက်တန်းတွင် တစ်ခုခုဖြစ် နေပါလျှင် မိဘတို့အား မကောင်းကျိုးကို မဖြစ်ပါ။ စနေကောင်း၊ စနေမြတ်ဟူ၍သာ မှတ်ယူရမည်ဟု ပညာရှိများက မိန့်ဆိုခဲ့ ကြလေသည်။

နဂါးနက္ခတ်

အထက်ကောင်းကင်၌ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးထင်ရသော နဂါးနက္ခတ် ၂၇ လုံးတို့အနက် နဂါးနက္ခတ်(ကြယ်နဂါး) ဟု ထင်ရသော နက္ခတ်ကား ၁၇ အနု ရာနေက္ခတ်၊ ၁၈ ဇေဋ္ဌနက္ခတ်နှင့် ၁၉ မူလနက္ခတ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းနဂါး နက္ခတ်(ကြယ်နဂါး)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တက္ကသိုလ်မြန်မာစာပါမောက္ခ ဘာသာ ပြန်ရွာနမူ(အငြိမ်းစား) ဦးဝန်(မင်းသုဝဏ်) ပြုစုသော 'အကာတစ်ခွင် မြေပြင်တစ် ဝန်း' စာအုပ်မှ ဤသို့ဖော်ပြထားပါသည်။
မိုးလရာသီ ညဦးယံ၊ သန်းခေါင်ယံ အချိန်များတွင် (မိုးသားတိမ်တိုက်ကင်းစင် လျှင်) ကောင်းကင်၌ လှလှပပတွေ့မြင် နိုင်သော အနုရာနေက္ခတ်ကို လုံးရေအား ဖြင့် ၁၅ လုံး၊ ၆ လုံး၊ ၅ လုံး၊ ၄ လုံး ဟူ၍ အမျိုးမျိုးပြောကြပါသည်။

အဆင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ထန်းပင်၊ ကောက်သောပုတီး၊ ပတ္တမြားစုနဂါးလည် ဆစ်၊ ဥဒေါင်းငှက်တို့နှင့်တူသည်ဟု အမျိုး မျိုးယူဆပါသည်။ ဇေဋ္ဌနက္ခတ်ကိုလည်း လုံးရေ ၅ လုံး၊ ၃ လုံး၊ ၂ လုံးဟူ၍လည်း ကောင်း၊ အဆင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ဒေါင်း ခင်ဘတ်၊ ဆီးစောင်းလက်ပတ်ခြစ်၊ နား တောင်း၊ ကျောက်ပျဉ်၊ မုယော၊ ဆိတ်တို့ နှင့်တူသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ဆိုကြပါသည်။ မူလနက္ခတ်ကိုလည်း လုံး ရေအားဖြင့် ၁၁ လုံး၊ ၉ လုံး၊ ၇ လုံး၊ ၄

လုံးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဆင်းသဏ္ဍာန် အားဖြင့် ကြာရိုး၊ တိရစ္ဆာန်၊ ခြင်္သေ့မြီး၊ ကျောက်သား၊ ကင်းဦးကောက်၊ ကြောင် တို့နှင့် တူသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုး မျိုး ဆိုကြပါသည်။

ကျက်ရမှတ်ရ လွယ်အောင် သံ ပေါက်ရေးသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

(၁) ဆယ်ငါးလုံးရ၊ နရဝ၊ နဂါး လည်ဆစ်လို့ (၂) ငါးလုံးမှန်မှ၊ ကြယ်ဇေ ဋ္ဌ၊ နဂါးချက်ခေါ်ဆို၊ (၃) လေးလုံးမှန်လှ၊ ကြယ်မူလ၊ နဂါးဦးဖျားဆို။

မည်သို့မည်ပုံ အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ဆို စေကာမူ အချုပ်ကိုကောက်ယူလိုက် သောအခါ ကောင်းကင်တစ်နေရာတွင် နဂါးကြီးနှင့် သဏ္ဍာန်အားဖြင့် ဆင်သော ကြယ်စုကြယ်တန်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်ကို ရှေးသူဟောင်းတို့ အသိအမှတ်ပြုကြ သည်မှာ သေချာပါသည်။ ဤနဂါးကြယ် ကြီးတွင် (၁) လည်ဆစ်ပိုင်းကို အနုရာနေ နက္ခတ်၊ (၂) ချက်ပိုင်းကို ဇေဋ္ဌနက္ခတ်၊ (၃) အပြီးပိုင်းကို မူလနက္ခတ်ဟူ၍ အသီး အခြားကွဲပြားပြား မှည့်ခေါ်ကြပြန်ပါ သည်။ ယင်းကြယ်နဂါးကြီးကို စာဖတ်သူ တို့ ကောင်းကင်တွင် ကြည့်ကြပါစို့။

ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့ ည ၈ နာရီတွင် မိမိ၏ဦးခေါင်းပေါ် တည့်တည့် ကို မော့ကြည့်၊ သို့မဟုတ် ကွပ်ယုစ်ပေါ် တွင် ပက်လက်လှန်၍ကြည့်ပါ။ နဂါး ကြယ်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အနောက် ဘက်တွင် ဦးခေါင်းပိုင်း၊ အလယ်တွင် မီးပိုင်း(နဂါးချက်)၊ အရှေ့ဘက်တွင် အပြီး ပိုင်း၊ ကောက်ကောက်ချိတ်ချိတ်ကို တွေ့ ရပါလိမ့်မည်။

နဂါးဇေ

အောက်တိုဘာလ မိုးသားကင်းစင် သော လမိုက်ညဉ့် ကောင်းကင်ကို မော့ ကြည့်ပါလျှင် အနောက်တောင်ဆီမှ

(နေထောင့်မှ) အရှေ့မြောက်ဆီသို့ မြတ်သန်းသွားသော စီးနိုးတန်းသဖွယ်၊ မြူမွဲမွဲပူပူနှင့်ဝေဝေ အတန်းကြီးများကို သတိပြုမိကြပါလိမ့်မည်။ အနောက်တောင်ဆီမှ စတင်ကာ ကောင်းကင်ကိုတက်လာသောအခါ အတန်းနှစ်တန်းသည် ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် ဝေရာဝတီမြစ်တို့ ပူးပေါင်းမိသကဲ့သို့ ပူပေါင်းမိကြပါသည်။ အတိုင်းမသိသော ကောင်းကင်ကြီးတွင် စုပေါင်းတည်ရှိကြသော ကြယ်တာရာအစုအဝေးကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအတန်းကြီးများကို မြန်မာတို့က နဂါးငွေ့တန်းဟု ခေါ်ကြ၍ အလယ်တို့က နို့ရည်လမ်းကြောင်းဟု ခေါ်ကြလေသည်။

နဂါးရုံစေတီများ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ရရှိတော်မူခါစက ပလ္လင်္ကသတ္တာဟုမူ၍ သတ္တဋ္ဌာနတို့၌ စံနေတော်မူသည့်အနက် မုဗ္ဗလိန္ဒာသတ္တာဟု မုဗ္ဗလိန္ဒာရေအိုင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် မုဗ္ဗလိန္ဒာနဂါးမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကိုယ်ဖြင့်ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် ပါးပျဉ်းဖြင့် ဦးခေါင်းထက်ကမ်း၌ ပူဇော်သမှုပြုခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ နဂါးမင်းပူဇော်ဟန်ကို ပုံစံယူ၍ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် စေတီများကို တည်ထားကိုးကွယ်ကြလေသည်။

တံခွန်နှင့် ဘုရား

မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်တွင် စေတီပုထိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ကြရာ အချို့ထင်ရှားသော စေတီတော်ကြီးရှေ့တွင် တံခွန်တိုင်ကိုပါ စိုက်ထူထားလေ့ရှိကြသည်။ တံခွန်တိုင်နှင့် စေတီတော်မှာ အလွန် ပန်သင်း တင့်တယ်လှသဖြင့် "အတိုင်းထက်အလွန်၊ တံခွန်နှင့်ဘုရား" ဟု စကားပုံပြုခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းတံခွန်တိုင်ထိပ်တွင် ဂဠုန်မင်းက နဂါးကို ဖမ်းထားပုံ ရုပ်များကို ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအရ ပြုလုပ်ထားကြသည်တွင် အချို့တိုင်ထိပ်၌ နဂါး၏ ဦးခေါင်းကို ဖမ်းထားပုံပြုလုပ်၍ အချို့တံခွန်တိုင်ထိပ်တွင် ကား ဂဠုန်မင်းက နဂါးမင်း၏အမြီးပိုင်းကို ဖမ်းထားပုံ ပြုလုပ်ကြ၏။ ဤသို့ နှစ်မျိုးနှစ်စားကွဲပြားလျက်ရှိရာ "မည်သည့်ထုလုပ်ပုံက နည်းမှန်ပါသလဲဘုရား" ဟု မန်လည်ဆရာတော်ကြီးက မေးတော်မူသည်ကို "နှစ်နည်းစလုံးမှန်ကန်ကြောင်း" မင်းကွန်းတောရဆရာတော်ကြီးက ဖြေဆိုတော်မူခဲ့လေသည်။

ဂဠုန်မသုတ်နိုင်သော နဂါးမျိုး

ဂဠုန်ဆိုသည်မှာ အလွန်တန်ခိုးကြီးသော ငှက်မျိုးဖြစ်သည်အတိုင်း မြွေဖာတ်မျိုးဖြစ်သော၊ ရေနတ်ဟုခေါ်ဆိုရသော နဂါးမျိုးကို မခြင်းမချန် အကုန်ထိုးသုတ်နိုင်သည်ဆိုပါက နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကြီးပါမကျန် အကုန်ထိုးသုတ်မည်ကို မစိုးရိမ်ရပါဟု ဆိုပါသည်။ ဂဠုန်တို့သည် နဂါးကို ထိုးသုတ်နိုင်ကြသော်လည်း သူတို့နှင့် တန်ခိုးတူသော နဂါးနှင့် ယုတ်ညံ့သော နဂါးတို့ကိုသာ ထိုးသုတ်နိုင်ကြသည်။

သူတို့ထက် လွန်မြတ်သော နဂါးတို့ကိုမူကား မထိုးသုတ်နိုင်ကြကုန်။ သူတို့ မထိုးသုတ်နိုင်သော နဂါးတို့မှာ ခုနစ်မျိုးရှိသည်။ အလွန်မြင့်မြတ်ကြသည်။ ကမ္မလနဂါး၊ အဿတရနဂါး၊ သီတာခုနစ်တန်၌နေကြသော နဂါး၊ မြေ၌တည်သောနဂါး၊ တောင်၌တည်သောနဂါး၊ ဗိမာန်၌တည်နေကြသော နဂါးတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

နဂါးအယုတ်အမြတ်ရှိရာတွင် ဥမှပေါက်သော နဂါး၊ အကောင်လိုက်ဖွားသော နဂါးတို့မှာ အမြတ်မျိုးဖြစ်ကြသည်။ ဂဠုန်တို့သည် ထိုအမြတ်စားနဂါးတို့ကို

မထိုးသုတ်နိုင်ကြကုန်။ ကမ္မလနဂါး၊ အဿတရနဂါး၊ နဂါးစစ်သူကြီးတို့ဖြစ်ကြ၏။ ထိုနဂါးတို့ကို မည်သည့်ဂဠုန်မှ မထိုးသုတ်နိုင်။ ဝေတရဋ္ဌနဂါးတို့သည်ကား နဂါးမင်းများ ဖြစ်ကြ၍ မည်သည့်ဂဠုန်မှ မထိုးသုတ်နိုင်။ အကြင်နဂါးတို့သည် သီဒါရေအတွင်း၌ နေကြ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နေကြ၏။ ထိုနဂါးတို့ကိုလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် မစွမ်းနိုင်ကြ။ မြေကြီးတွင်း၌ နေကြသော နဂါးတို့လည်း ပုန်းအောင်းရာရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုလည်း မထိုးသုတ်နိုင်။ အကြင်နဂါးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၊ လှိုင်းတံခိုအပြင်၌ နေကြ၏။ ထိုနဂါးတို့ကိုလည်း တန်ခိုးတူသည်ဖြစ်စေ၊ မြတ်သည်ဖြစ်စေ မည်သည့်ဂဠုန်မှ ထိုးသုတ်နိုင်စွမ်း မရှိကြပေ။

နိဂုံးအားဖြင့်ဆိုရသော် နဂါးသည် တိရစ္ဆာန်မျိုးနွယ်ပင် ဖြစ်ငြားသော်လည်း တန်ခိုးသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် နဂါးရုပ်ပုံကို အထူးတလည် ဆန်းကြယ်အောင် ထုလုပ်ကြလေသည်။ ယင်းသို့ ဆန်းကြယ်စွာ ထုလုပ်ကြသောကြောင့် မြန်မာယဉ်ကျေးမှု အနုပညာတွင် နဂါးသည် ထင်ရှားလျက်ရှိနေလေတော့သည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးမခ၊ အေးမြသာယာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ။

ကျော်ဖောဟိန်း(နဲ့သာ)

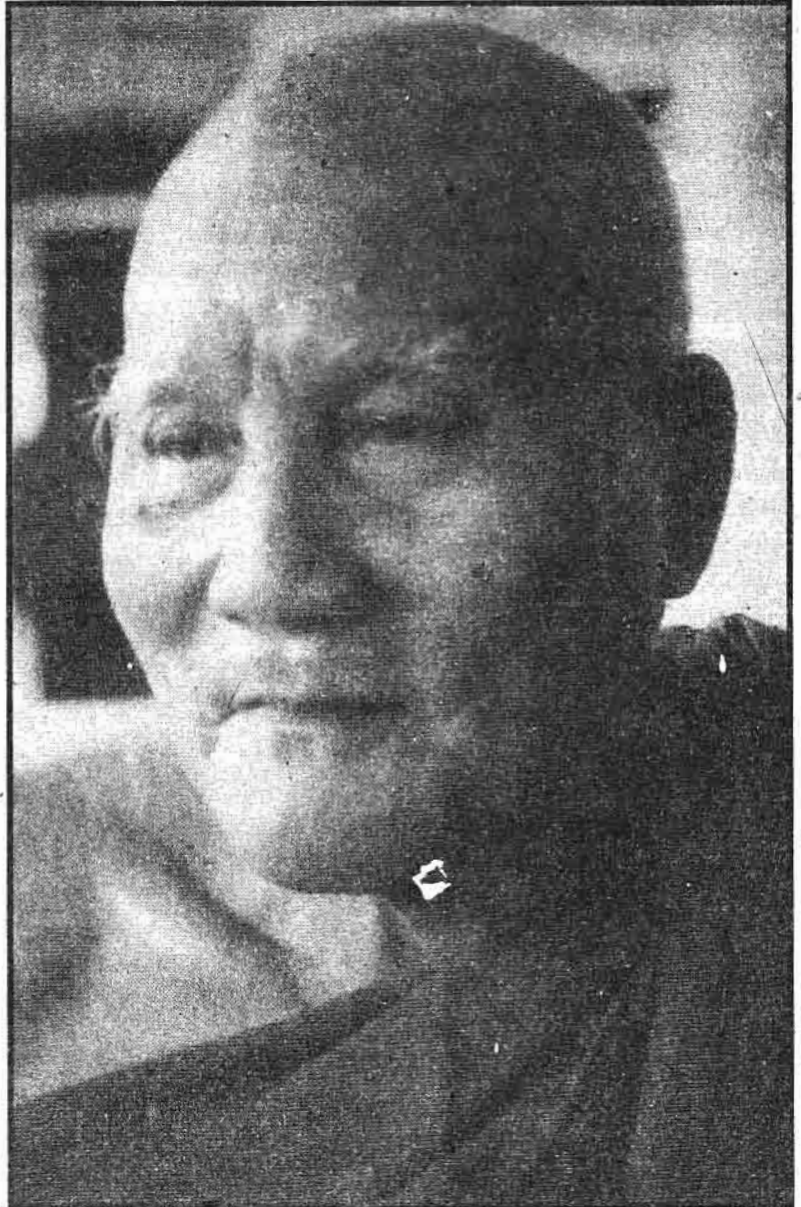
- ကိုးကား
- ၁။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းအတွဲ(၅)
- ၂။ အရှင်နာဂသိန်၏ ပုံပြဆေးအဘိဓာန်
- ၃။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် ဂန္ဓာရီမဂ္ဂဇင်းမှ မောင်လှကျော်(သူရဲသမိန်)၏ ယုံကြည်လေးစား တရုတ်နဂါး

ဦးခိုက်ဖူးလိုက်ချင်ပါသည်

ဆူးစွာနိ(ပန်သစ္စာ)

ဘားအံဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ အဖေဘက်က အဘိုးတွေ့ရဲ့ ဇာတိဖြစ်တယ်။ ကရင်လူမျိုး ပုအိုင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဖေဘက်က အဘိုးအဘွားကိုကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ရှမ်းလူမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ အဓိကပြောချင်တာက ဘားအံအကြောင်းပါ။ ဘားအံကို ကရင်တိုင်းရင်းသားတွေကတော့ ဗျအံဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ အင်တောကျောင်းလို့ခေါ်တယ်။ ရှမ်းဘာသာနဲ့တော့ ဖားဆိုတာက ကျောက်(သို့မဟုတ်) တောင်၊ အံ(အန်း)ဆိုတာက အငူအစွန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘားအံကို တောင်အငူအစွန်းပေါ်မှာ တည်ထားတဲ့မြို့လို့ ခေါ်ကြတယ်။ မွန်လူမျိုးတွေကတော့ ဖယ်အန်းဆိုတာက မွန်ဝေါဟာရက ဆင်းသက်လာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဖယ်ကကျောက်၊ အန်းက အင်ပင်၊ အင်ပင်ကျောက်လို့ ခေါ်တယ်။ ရှေးကာလက ဒီအရပ်မှာ အင်ပင်များပေါက်ခဲ့ပြီး အင်သားများနဲ့ ဆောက်လုပ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများရှိတဲ့ အရပ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ဖယ်အန်းကနေ ဘားအံဖြစ်လာတာလို့ ပြောတယ်။

မဲဘောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

အချို့က ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ပြောကြတယ်။ ဒီအရပ်မှာ ကျက်စားသွားလာတဲ့ နဂါးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ရန်ကို ပြေးလွှားပုန်းရှောင်နေရတဲ့ ဖားမကြီးတစ်ကောင်ဟာ တစ်နေ့တော့ နဂါးကြီးရဲက စားမျိုးခြင်းခံရပြီး၊ ဒီအရပ်မှာ ပြန်အန်ချလို ဖားအံလို့ ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲအပြီး

သာမညဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဆရာတော်ဘုရားအကြောင်းကို သတင်း ပြန့်နှံ့ပြီး လာရောက်ကြည်ညိုဖူးမြော်ခဲ့ ကြောင်း၊ သာမညတောင်ပေါ်မှာ လာ သမျှဘုရားဖူးပရိသတ်များကို စားစရာ၊ နေစရာ ပူစရာမလိုဘဲ အစဉ်သင့် ကျွေး မွေးနေကြောင်းကို သတင်းကြားရုံသာ မက အလိုလိုပြည့်ဝနေတယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ဒီသာမညဆိုတာ တလင်း ထဲက စပါးပုံကြီးလို့ ဆိုပါတယ်။ ရှေးမွန် တွေကတော့ ဒေးမဲ့စောလို့ခေါ်တဲ့တောင် လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒေးဆိုတာက တောင် ပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မဲ့စောက စပါး လို့ခေါ်တယ်။ ပုဂံသက္ကရာဇ် ၃၉၀ ခုနှစ် လောက်မှာ မနုဿဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး အုပ်ချုပ်တဲ့ သထုံမြို့ကြီးပျက်တော့ သထုံ မနုဿဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကြင်ယာတော် မိဖုရားတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ မုတ္တမမိဖုရားကြီးဟာ ဒီသာမညတောင်ပေါ်မှာ ပုန်းရှောင်ပြီး မိဖုရားကောင်းမှုတော် စေတီနှစ်ဆူ တည် ထားကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ ယခု ဒီသာမည တောင် (ခေါ်) မြစ်မီးတောင်ကို ဆရာ တော်ဘုရားကြီး အရင်ဘဝက သားအမိ တော်စပ်ခဲ့သော အမေနန်းကြာဟံ စောင့်

ရှောက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တစ်နေ့ ထူးထူးခြားခြား ၁၇ ၄ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ သင်္ကြန်အတက် နေ့ကြီး မြို့ထဲကို ရေပက်ခံထွက်ရင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး အဖော် ညှိလို့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ သာမည တောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး သွားဖူးမယ် လို့ ပြောတဲ့အတွက် နှစ်ဦးသား သွားဖြစ် ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကနေ မြိုင် ကလေးကို ကားနဲ့သွားပြီး၊ ဘားအံကို သွားဖို့ သံလွင်မြစ်ကိုဖြတ်ဖို့ စက်လှေနဲ့ ကူးကြတယ်။ မြိုင်ကလေးကားဂိတ်မှာ မိုးကုတ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဘားအံရောက်တော့ သာမညတောင်ကို သွားဖို့ ရွှေယဉ်မျှော်စေတီနားမှာ ကား စောင့်ရင်း မြိုင်ကြီးနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထပ်တွေ့ပြန်တယ်။ တစ်ခါ သာမည တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ထမင်းစားနေ တုန်း မန္တလေးက သူငယ်ချင်းများနဲ့ ထပ် တွေ့ကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ အင်အား အတော်တောင့်လာတယ်။ တကယ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီမှာဆုံဆည်းကြမယ်

လို့ တစ်ယောက်မှ အချိန်အချက်မလုပ် ထားပါဘူး။ ပြောရရင် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ် တဲ့အတွက် ညရောက်တော့ အားလုံးတိုင် ပင်ပြီး ရဟန်းဝတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ နံနက်စောစော ဆွမ်းမစားမီ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး လျှောက် ထားကြတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရဟန်းတက်ခွင့်ပေးပြီး သင်္ကန်းကအစ ပူစရာမလိုဘဲ စီစဉ်ပေးတယ်။ ညနေပိုင်း ဆံချပြီး ကိုရင်ကြီးစည်းတယ်။ ဒီလိုဆံချ နေတုန်းမှာ တစ်ခါ နောက်ထပ် မော်လ မြိုင်က သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာပြန် တယ်။ အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ဆုံ တဲ့အတွက် သူတို့လည်းဝတ်မယ်ဆိုပြီး ရဟန်းဝတ်ကြတာ အားလုံး ရဟန်းအပါး ၂၀ ပါ။ ၂၀ ၄ ၁၉၉၃၊ အင်္ဂါနေ့ ညနေ ၅ နာရီ ၅၅ မိနစ်တိတိမှာ သာမည တောင် (ခေါ်) မြစ်မီးတောင်ခဏ္ဍပ်သိမ် တော်ဦးမှာ သာမညဆရာတော်ဘုရား ကြီး ဘဒ္ဒန္တဝိနယကိုယ်တိုင် ဥပဇ္ဈာယ်ပြု ပြီး ပဋ္ဌမက္ခဝါဆရာတော် ဦးဝါသဝ၊ ဦးဝါမလ၊ ဦးကောသလ ဆရာတော်များ က အပါး ၂၀ ကို ခွဲပြီး သိမ်တက်ပေးပါ တယ်။ အင်္ဂါနေ့ဟာ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ ဖြစ်ပြီး တစ်ခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မွေးနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန် တော်တို့ သံဃာတွေအားလုံး သိမ်ပြန် တက်ရပါတယ်။ သိမ်နှစ်ခါတက်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ထူးခြားမှုတစ်ရပ်ပါ။ သာမည တောင် (ခေါ်) မြစ်မီးတောင်ပေါ်မှာ ၄၅ ရက်တိတိ ရဟန်းဝတ်စဉ် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တပည့်တစ်ဦးနှင့် ဘားအံ မြို့တွင်ရှိသော စေတီပုထိုးများကို ကားနှင့် သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး ရန်ကုန်ပြန်ခါနီး နောင်လုံရွာအနီး သစ္စာ တိုင်ဂူဝေ စေတီမြောက်ဘက်က ပေ ပေါင်း ၂၂၀၀ ကျော်မြင့်မားတဲ့ ဇွဲကပင်

၁၈၉၂ ခုနှစ်မှာ လက်ထောက်မြို့ပိုင် အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘားကတ်မြို့ရဲ့ အောက်ပိုင်းရွာကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်မှာ ကရင်ပြည်နယ်မြို့တော်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြောင်း သမိုင်းမှာတွေ့ရတယ်။ ဘားအံမြို့ဟာ မွန်လူမျိုး၊ ကရင်လူမျိုး၊ ရှမ်းလူမျိုးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ လောကီအရပြောရရင် ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ သာသနာဆက်တွေတွေ့ရတယ်။ အဲဒီကတော့ ကရင်လူမျိုး၊ မွန်လူမျိုးတွေနဲ့ အများဆုံး သက်ဆိုင်သလို ယဉ်ကျေးမှုတွေနဲ့လည်း ဆက်နွယ်လျက်ရှိတာ တွေ့ရတယ်။

အဘိဓဇအက္ခရာ သဒ္ဓမ္မဇာတိက သာမညတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဝိနယ၊ မြစ်မီးတောင်ကျောင်းနှင့် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု အဘိဓဇအက္ခရာ သဒ္ဓမ္မဇာတိက၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကုန္ဒိယ သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ မဲဘောင်စာသင်တိုက်၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ ဘားအံမြို့၊ ဆရာတော်နှစ်ပါးဟာ မြန်မာနိုင်ငံသာမက ကမ္ဘာကသိ

လောက်တဲ့အထိ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို ဆောင်ရွက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီကရင်ပြည်နယ်၊ ဘားအံမြို့ကို မကြာခဏရောက်ရှိပေမဲ့ ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တကုန္ဒိယ(သက်တော်ရှည်) ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်မဖူးမြော်ခဲ့ရပါဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်သွားပြီလို့ သိရသောကြောင့် အတော်စိတ်ထိခိုက်မိပါတယ်။ မှတ်မိပါသေးတယ်။ တစ်ချိန်က ဘားအံကို ယခုလို သံလွင်မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး တံတားမဆောက်ရသေးပါဘူး။ ရန်ကုန်ကနေ မြိုင်ကလေးကို ကားနဲ့သွားပြီး မြိုင်ကလေးကမှတစ်ဆင့် စက်လှေနဲ့ သံလွင်မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ဘားအံကို ကူးရပါတယ်။ ဘားအံရောက်မှ ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာကို ကားနဲ့ ဆက်သွားကြရပါတယ်။ အချို့က ဘားအံကို မုတ္တမ (သို့မဟုတ်) မော်လမြိုင်ကနေ သင်္ဘောစီးပြီး ဘားအံကို လာလေ့ရှိကြတယ်။ အချို့က သထုံကနေ ကားနဲ့ မြိုင်ကလေးကိုသွားပြီး ဘားအံကို ကူးကြတယ်။ ကျွန်တော်မေမေ မကွယ်

လွန်မီက တောင်စွန်းကိုတစ်ခေါက်ရောက်တော့ ဘားအံမြို့၊ သာမညတောင်ပေါ်မှာ ရဟန္တာတစ်ပါး သီတင်းသုံးနေသည့် အတွက် ပရိသတ်တွေ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြတာ အတော်များတယ်လို့ အိမ်ရောက်တော့ မိသားစုတွေကို ပြောတယ်။ ဒီတော့ အမေက ဘားအံက သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ဖုန်းဆက်မေးတော့ ဟုတ်တယ်လို့ပြောတယ်။ ဖေဖေကတော့ ဒီတောင်က အရင်က နယ်မြေကြမ်းလို့ ဘယ်သူကမှမသွားဝံ့ဘူး။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေတောင် လက်နက်အားကိုးနဲ့ မသွားဝံ့ဘူး။ တောင်အောက်နဲ့အတော်ဝေးတဲ့ နေရာမှာစခန်းချတဲ့အခါ ညဘက်ရောက်ရင် မီးတွေမွှေးထားရတယ်။ ကျားဟိန်းသံ၊ ဆင်အော်သံ၊ တိရစ္ဆာန်အော်သံတွေ ကြားနေရတယ်။ သစ်တို့၊ ဝါးတို့တောင်ရွာနီးချုပ်စပ်ကလူတွေ သွားမခုတ်ရဲဘူး။ ခု ဒီတောင်ပေါ်မှာ ကြက်ပျံမကျစည်ကားနေတာ အရမ်းထူးခြားလို့ပဲနေမှာပေါ့ဟု ဖေဖေကပြောတော့ မေမေက မိသားစုတွေသွားဖူးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖူးထိုက်ဘူးလို့ ပြောရမလားမသိဘူး။ အဲဒီနှစ်မှာ မေမေဆုံးခဲ့တယ်။ နောက်လေးလောက်မှာ ဖေဖေထပ်ဆုံးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်အနည်းငယ် ဘားအံနဲ့ အနော်ရင်းခိုတယ်။ တကယ်တော့ ဘားအံမြို့နဲ့ မိုင် ၂၀ ကျော်လောက်ဝေးတဲ့ သာယာကုန်းရွာအနီး သာမညတောင် (ခေါ်) မြစ်မီးတောင်ပေါ်မှာ ရဟန္တာလို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဆရာတော်ဟာ ဘဒ္ဒန္တဝိနယဆရာတော်ဘုရားဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်။ ဆရာတော်ဟာ ဝါးသူးရွာဦးကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေရင်း ပထမဆုံး သာမညတောင်ပေါ်ကို သွားရောက်သီတင်းသုံးကာ ကျင့်ကြံအားထုတ် သာသနာပြုနေပြီး အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဖူးမြော်ရန် ပရိသတ်များ ဝန်းမပေါက်အောင်ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားအထိ

သာမညဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် မဲဘောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

www.burmeseclassic.com

တောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ဆံတော်ရှင်စေတီ
တော်မြတ်ကြီးကို ပူးမြင်ကြပါတယ်။
မဲဘောင်ကျောင်းတိုက်က သက်တော်
ရှည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍိယ
ကိုတော့ မဖူးမြင်ခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
တောင်ပေါ်ရောက်ခဲ့စဉ်က လျှပ်စစ်မီးမရှိ
သေးပါဘူး။ ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ ပေ
၂၂၀၀ မြင့်မားတဲ့ ဇွဲကပင်တောင်ပေါ်က
နေကြည့်ရင် သံလွင်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးနှင့်
ဘုရားပုထိုးစေတီများ၊ မော်လမြိုင်ရဲ့အလှ
တို့ဟာ ဆေးမင်္ဂလာတို့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
လို့ ထင်ဟပ်ခံစားရပါတယ်။ တောင်ပေါ်
ဆရာတော်တစ်ပါးနှင့် ကျွန်တော်တို့
ဦးပဉ္စင်းအဖွဲ့နှင့် တွေ့ပါတယ်။ ဆရာတော်
က ဇွဲကပင်ဆံတော်ရှင်သမိုင်းကြောင်းကို
ရှင်းပြတယ်။

သုကိန္နနာဂရပြည်တွင် တိဿရာ
ဇာမင်း နန်းတက်တယ်။ သီရိအပ္ပါဏိပုရား
နှင့် သားတော်နှစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့တယ်။ သား
တော်အကြီးမှာ အဖေနှင့်တူပြီး တရားဓမ္မ
နှင့် ပြည့်စုံပြီး တိဿဓမ္မ အမည်ထိုက်တန်
အောင် အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ် နန်း
စည်းစိမ် မခင်တွယ်ဘဲ ရသေ့ဝတ်မည်
ပြောသောကြောင့် ညီတော် သီဟရာဇာ
လည်း ရသေ့ဝတ်ရန် သဘောတူပြီး
လောကီဈာန်ကို ရတော်မူခဲ့တယ်။

နောင်တော် တိဿဓမ္မရသေ့သည်
မင်းနေပြည်တော်မှ ၁၈ မိုင်ခန့်ဝေးသော
ကမ္ဘင်္ဂီရိ(ဇင်းကျိုက်)တောင်တွင် ရသေ့ဝတ်
တယ်။ ညီတော်သီဟရာဇာရသေ့လည်း
ဗန္ဓဝင်္ဂီရိ(ဇွဲကပင်)တောင်ပေါ်တွင် ရသေ့
ဝတ်ဖြင့် တရားအားထုတ်ကြတယ်။
ရသေ့ညီတော်၊ နောင်တော်နှစ်ပါးလုံးဟာ
ပေပေါင်း ၂၂၀၀ ကျော်မြင့်မားသော ဇွဲက
ပင်တောင်နှင့် အရှေ့ဘက် ၃၅ မိုင်ခန့်
ကွာဝေးသော သံလွင်အရှေ့ဘက်ကမ်း
ထိ ကွာဝေးတယ်။ အကြောင်းရှိပါက
မီးအချက်ပြ၍ အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်
ကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ရှစ်ဝါမြောက်
သောအခါ ဂမ္ဘင်္ဂီရဟန္တာမြတ်လျှောက်
ထားချက်အရ မြတ်စွာဘုရားကြွချီတော်
မူပြီး ကိုးကွယ်ပူဇော်ရန် လျှောက်ထား
ခြင်းကြောင့် ဆံတော်ခြောက်ဆူအား
ရသေ့ခြောက်ဦး ရရှိလေတယ်။ နောင်
တော်ကြီးက ဆံတော်ကိုပင့်ဆောင်၍
ဂမ္ဘင်္ဂီရိ(ဇင်းကျိုက်)တောင်ပေါ်တစ်ဆူနှင့်
ညီတော် ဗန္ဓဝင်္ဂီ(ဇွဲကပင်)တောင်ထွတ်ပေါ်
တွင် ဆံတော်တစ်ဆူ ဌာပနာသွင်းပြီး
လျှာဒါန်းတော်မူခဲ့တယ်ဟု ရှင်းပြပါတယ်။
အဓိကကတော့ ဒီဇွဲကပင်တောင်နှင့် ဇွဲက
ပင်ဆံတော်ရှင်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
နေသူမှာ မဲဘောင်ကျောင်းတိုက် သက်
တော်ရှည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တ
ကုဏ္ဍိယက သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ
ဆောင်ရွက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု
ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ သာသနာ
တော်အကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်တော်
မူစဉ် ၁၂. ၅. ၂၀၁၀၊ ကြာသပတေးနေ့၊
နံနက် ၅ နာရီအချိန်မှာ ဘဝနတ်ထံ ပျံ
လွန်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးဟာ နေ့စဉ် တောင်ပေါ်၊ တောင်
အောက်ကိုကြည့်ပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်း
တွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ အံ့ဩစရာတစ်ခု
ပါ။ သံဃာတော် ၉၀ ကျော်ကို ကြီးကြပ်
ပြီး စာသင်ကြားပို့ချတော်မူခဲ့သည့်အပြင်
ကရင်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ဂါထာကျမ်း
များကိုလည်း ရေးသားတော်မူခဲ့ပါတယ်။
နိုင်ငံတော်၏ပေးအပ်သော သာသနာတာ
ဝန်များကိုလည်း ထမ်းဆောင်တော်မူခဲ့ပြီး
ဘွဲ့တံဆိပ်တော်အသီးသီးကိုလည်း နိုင်ငံ
တော်က လျှာဒါန်းပူဇော်ခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။

လွန်ခဲ့သော ၉ နှစ်ကျော်လောက်
က ဒါရိုက်တာ အဏ်ထော်ဏီ(မော်လ
မြိုင်)က ကရင်ပြည်နယ် ၂၀၀၂ ခုနှစ်
ထုတ်ဝေတဲ့ ပြက္ခဒိန်တစ်ခုနှင့် ဓာတ်ပုံ
စောမြင့်မော်(အလှဒဿန) ရိုက်ထူးထား
တဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဖြစ်သော နိုင်ငံ

တော် ဩဝါဒါစရိယ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုရု ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍိယ ပုံ
တော်ကြီးကို ဓမ္မလက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါ
တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ပုံတော်
ကို ဘုရားခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲပူဇော်ထားပြီး
ကြည့်ညှိခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကြည့်ညှိ
ရန် ဆုတောင်းခဲ့ပေမဲ့ ကံသေ့တစ်
ယောက်အနေဖြင့် မဖူးမြော်ခဲ့ရပါဘူး။

ကရင်ပြည်နယ် မြစ်မဲတောင်(ခေါ်)
သာမညဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တ
ဝိနယဆရာတော်၊ မဲဘောင်ကျောင်း
တိုက် သက်တော်ရှည်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ
ကုဏ္ဍိယ၊ မွန်ပြည်နယ် သထုံမြို့ အလံ
တရာဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တစန္ဒနဝံသ ဆရာ
တော်၊ ချင်းပြည်နယ် နယ်ခြားတောင်
တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးဥတ္တမသာရဆရာတော်ဘုရားနှင့် သထုံ
ဘုရင် မနုဿမင်းမြတ် ကြင်ရာတော်
ပုတ္တမိပုရားတို့ဟာ အတိတ်ပဌာန်းဆက်
များကြောင့် တွေ့ဆုံပြီး သာသနာပြု
ကြောင်းကို နက်နဲလွန်းလှသဖြင့် ဆရာ
တော်ဘုရားများမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိနိုင်
ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများဟာ လေး
ပါးလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဘဝနတ်ထံ
ပျံလွန်တော်မူခဲ့သောကြောင့် ထူးခြားစွာ
တည်ရှိတာ အမှန်ပါ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးများဟာ -
သံသရာခရီးရှည်ကို သွားပြီး၍ စိုး
ရိမ်ခြင်းကင်း၏။ ခန္ဓာစသည် ဝဋ်တရား
နှင့် အားလုံးဘိက္ခု လွတ်မြောက်၍ အနှောင့်
အယှက်အားလုံးတို့ကို ပယ်ပြီးသော
ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပူပန်စိုးရိမ်ခြင်းမရှိဟု
ဓမ္မပဒတရားတော်က ဆိုပေတယ်။

ဆူးရွာနဲ့(ပန်သရွာ)

ဓမ္မမာမက တရားရုံသင်းဖြာ

၂

လေးသုစုံ

သာသနာ့လမ်းပြကြယ်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ လှည်းကူးမြို့နယ်၊ ကျွန်းကလေးကျေးရွာ၊ အာဇီဝ ကျောင်းလမ်းတွင် တည်ရှိနေပါသော ဓမ္မမာမက သာသနာ့ရိပ်သာကြီးကို ထူ ထောင်ထားသည့် ကိုရီးယားသီလရှင် ဟေဆွန်စည်၏ သဒ္ဓါအားနှင့် လုံ့လ ဝီရိယ ပုံရိပ်လွှာအချို့တို့ကို ပြီးခဲ့သည့် စက်တင်ဘာလထုတ် ဤရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း ကြီးမှာ တင်ပြရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဘေမာမကဆရာတော် အမှတ်တရ

သီလရှင် ဟေဆွန်စည်သည် မြတ်ဘုရား၏ တရားကို လိုလားကြပါကုန်သော ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအားလုံး အေးချမ်းစွာ တရားအား ထုတ်နိုင်ကြစေရန်အတွက် ကမ္ဘာအဆင့် အတန်းမီ သာသနာ့ရိပ်သာကြီးတစ်ခုကို ထူထောင်လှူဒါန်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ ရဟန်းအမ၊ ကျောင်းအမ၊ သိမ်အမ၊ ဘုရားအမ စသဖြင့် သာသနာပြုနှလုံးသားကို တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် နိုင်မာအားကောင်းလာစေခဲ့သည်မှာ ဓမ္မမာမကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တက္ကနက၏ တရားဟော တရားပြ ဆုံးမ ဩဝါဒများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာလေး ဟေဆွန်ကလည် တောက်မည့်မီးခဲ အရှိန်နှင့်တရဲရဲ ဆိုသကဲ့သို့ပင် ပါရမီဓာတ်ခံအား ကောင်းလှစွာနှင့် ကျေးဇူးရှိသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုရီးယားမှ စတားဖြစ်နေကြသော ဤခေတ်ကြီးထဲတွင် သီလရှင်ဟေဆွန်စည်သည် စတားတကာတို့ထက် စတားသာသနာ့လမ်းပြကြယ် တစ်ပွင့်ဟူသော

တင်စားချင်ပါတော့သည်။

ထေရုပ္ပတ္တိ

ဓမ္မမာမကဆရာတော်သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်တို့ကို တိုတိုရှင်းရှင်း ထိထိမိမိ ဟောကြားပြီးလျှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နည်းနာအတိုင်း တရားပြပေးပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းမှာ ကရင်ပြည်နယ်၊ လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ ဝင်းစိန်ကျေးရွာအုပ်စု၊ ဘုရားငုတ်တိုကျေးရွာ ဇာတိဖြစ်၏။ ခမည်းတော် ဦးကျော်အုန်းနှင့် မယ်တော် ဒေါ်မူးနူးတို့မှ ၁၃၁၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက် (၃-၆-၅၆) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သော သားရတနာ ဖြစ်ပါသည်။

သာသနာ့ဘောင်သို့

၁၃၃၁ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၁၂ ရက် (၁၉-၃-၅၀) ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘုရားငုတ်တိုကျေးရွာကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတ္ထမကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မိဘနှစ်ပါး

တို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၃၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက် (၂၀-၅-၄၈) စနေနေ့တွင် လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ ကမော့ကချေးကျေးရွာအုပ်စု၊ ကော့ဝန်းရွာကျောင်း၊ ခဏ္ဍာသိမ်၌ ကော့ဝန်းကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာစာရကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုပြီး မိဘများ၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ပါ၏။

စာသင်သစားဘဝ

၁၂ နှစ်သားအရွယ်မှစ၍ ဘုရားငုတ်တိုကျေးရွာကျောင်း၊ ဘူးအံမြို့၊ မဲဘောင်ကျောင်းစာသင်တိုက်၊ မော်လမြိုင်မြို့၊ အရှေ့ကန်တော်ကျောင်းစာသင်တိုက်၊ ပဲခူးမြို့၊ မြို့မကျောင်းစာသင်တိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အလုံမြို့နယ် ပါဠိတက္ကသိုလ် အောင်မင်္ဂလာကျောင်းစာသင်တိုက်တို့၌ ပရိယတ္တိစာပေကျမ်းဂန်များကို သင်ယူတော်မူခဲ့ပါ၏။

ဝိပဿနာအစ

၁၃၅၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်ရှိ မဟာစည်ရိပ်သာကြီး၌ ဝါဆိုတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် ကြို့ပင်ကောက် ဆရာတော်ကြီးထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းပြ ဆရာသင်တန်းကို လက်တွေ့အားထုတ် သင်ယူတော်မူခဲ့ပါသည်။

ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ

၁၃၅၉ ခုနှစ်မှ ၁၃၆၅ ခုနှစ်အထိ ရန်ကုန်တိုင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပ်သာမှာလည်းကောင်း၊ လှည်းကူးမြို့ အင်းတိုင်တပ်နယ်၊ သရက်ကုန်းကျေးရွာ၊ ဒိပ္ပါဘိညာ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပ်သာမှာလည်းကောင်း၊ ပဲခူးတိုင်း၊ ညောင်ဇေး

www.burmeseclassic.com

ပင်မြို့၊ ဝိဝေကတောရ သဒ္ဒမ္ပရံသီရိပ်သာ များ၌လည်းကောင်း တရားဟော၊ တရား ပြ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယအဖြစ် ဆောင်ရွက် တော်မူခဲ့ပါသည်။

ကိုရီးယားသို့

၁၃၆၄ ခုနှစ်မှ ၁၃၆၇ ခုနှစ်အထိ ရဟန်းအမကြီး သီလရှင် ဟေဆွန်စည် မှနေ၍ ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံသို့ ပင့် ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ကိုရီးယားတွင် ကိမ် ချမ်းမြို့၊ နန်းမြန်းဂျူးမြို့၊ ချန်နန်းမြို့၊ ဖူဆန်မြို့၊ ဒေးဂူးမြို့၊ ဆိုးလ်မြို့များ၌ ဝိပဿနာတရားတော်များကို ဟောကြား ပြသပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။

သီလရှင်ဆရာကြီး ဟေဆွန်မှနေ ၍ ကိုရီးယားဘာသာပြန်ဆိုပြီး စကား ပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ကာ ပါရမီဖြည့်၍ သာသနာတော်ကြီးကို ပြန့်ပွားစေရန် ကြိုး စားခဲ့ကြပါသည်။

ဓမ္မမာမက နားလည်နိုင်

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၁၃-

၂-၂၀၁၃ နေ့တွင် ဤဓမ္မမာမက သာသ နာရိပ်သာကြီးကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပါ သည်။ ထိုအခါ ကျေးဇူးများလှပါသော ဆရာတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးတော်တို့ကို ပေးဆပ်ချင်နေပါသော သီလရှင်ဆရာ ကြီး ဟေဆွန်သည် ရိပ်သာမြေအားလုံး၏ တန်ဖိုးကို တာဝန်ယူပြီး လှူဒါန်းပေးခဲ့ပါ လေသည်။

ဓမ္မမာမကဆရာတော်ကြီးသည် ဟေဆွန်ကို ဝိပဿနာတရားများ ပြပေး ရုံသာမက မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကားနှင့် အဘိဓမ္မာစာပေများကိုပါ သင်ကြားပေးခဲ့ သည်ဖြစ်၍ ထိုကျေးဇူးကို ဟေဆွန်မမေ့ နိုင်။ ထို့ကြောင့် ရိပ်သာအတွက် လိုအပ် သမျှတို့ကို လှူဒါန်းနေခဲ့မြဲ ဖြစ်၏။

အနီးမြင်ပုံလွှာများ

ကိုရီးယားဒီဇိုင်းနှင့် မြန်မာမူလက် ရာများ ရောယှက်ထားပါသော ဓမ္မမာမ က ရိပ်သာကြီးသည် ဧက ၃၀ ကျော် ကျယ်ဝန်းပါသည်။ မွှာရုံ၊ သိမ်၊ ရေကန်၊ ဘုရားစေတီ၊ ဆွမ်းစားကျောင်း၊ အမျိုး

သားယောဂီဆောင်များနှင့် အမျိုးသမီး ယောဂီဆောင်များကို စနစ်တကျ တည် ဆောက်ထားပါသည်။ ထို့အပြင် ရိပ်သာ ဝန်ထမ်းများနှင့် ကျွန်းကလေးရွာသူရွာ သားများအတွက် ပညာဗဟုသုတ တိုး ပွားစေရန် ရည်သန်လျက် စာကြည့်တိုက် တစ်ခုကိုပါ ဖွင့်လှစ်ပေးထားပါသေးသည်။

မြတ်ခွဲစွာ သီးနေပါသော သရက် ပင်၊ မာလကာပင် စသည့် အပင်ကြီးများ၊ စိမ်းလန်းဝေဆာနေပါသော ဟင်းသီး ဟင်းရွက် စိုက်ခင်းများနှင့် ပင်လုံးကျွတ် မွှေးပျံ့ဝေဆာလှပစွာ ဖူးဖွင့်နေကြကုန် သော ပန်းပင်များကလည်း မြင်ရသူ အပေါင်း၏ ဘဝင်နှလုံးတို့ကို အေးမြငြိမ်း ချမ်းစေခဲ့ပါ၏။

ဤရိပ်သာကြီးကို မတည်ဆောက် ခင် ရှေးယခင်က သဲကြပ်လယ်မြေများ ဖြစ်ပါသောကြောင့် စပါးစိုက်ပျိုးရန် အခက်အခဲရှိခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤ အခက်အခဲများကို သိထားသူ ဓမ္မမာမက ဆရာတော်ကြီးသည် ကိုယ်တော်တိုင် ဦးစီးကြပ်မတ်၍ ရေသွယ်မြောင်းများ တူး ဖော်ခြင်း၊ သစ်ရွက်ဆွေး မြေဩဇာများ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ရာသီနှင့်အညီ သီးနှံပင်များ ကို ဓာတ်မြေဩဇာများ၊ မြေဆီများထည့် ၍ စိုက်ပျိုးခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်တော်မူ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဘေးကင်းရန်ကျော်

ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားတို့ကို ပြသညွှန်ကြားနေပါသော ဓမ္မမာမက ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တရားတော် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ် တော်ဓမ္မတော်များကို ပူဇော်ထားရှိရန် အတွက် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရှင် ပုံတော် ပွားဖြစ်သည့် ဘေးကင်းရန်ကျော် စေတီ တော်ကြီးတစ်ဆူကိုလည်း ရွှေရောင်ဝင်းပ စွာဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

အန်ဆင်းဆာကျောင်းမှ တရားပွဲ

www.burmeseclassic.com

တောင်ကိုရီးယားနှင့် မြောက်ကိုရီးယားနယ်စပ် အမှတ်တရ

ထိုစေတီတော်ကြီးကို လိုက်ပုံစံ တည်ထား၍ အထဲတွင် စကုရံမြတ်စွာ ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ကိန်းဝပ် စံပယ်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ကိုရီးယားလူမျိုး တို့၏ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် အတွင်း အမြတ်ပုဇော်ကြရာ စကုရံမြတ်စွာဘုရား ၏ ပုံတူကို စကျင်ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ် ကိုးကွယ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ရောက်လိုက်နဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့မရောက်သမျှ ကာလပတ်လုံး မနားမရပ် ကြားမပြတ် ဘဲ ဖြစ်ကြရ။ ကျင်လည်ကြရတာကိုပဲ သံသရာလို့ခေါ်တာ။ သံသရာဆိုတာ လည်နေတာကိုပြောတာ။ လောကမှာ မလည်တာ ဘာရှိလို့လဲ။ မလည်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ နေပြီးညဉ့်၊ ညဉ့်ပြီးနေဆို

ပြီးတော့ နေ့ညဉ့်တွေကလည်း လည်နေ တယ်။ နေ့ညဉ့်လည်ပေါင်းများတော့ လ တွေ ဖြစ်လာတယ်။ လတွေကလည်း တစ်လပြီးတစ်လ လည်နေတယ်။ လ တွေ လည်ပေါင်းများလာတော့ နှစ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ နှစ်တွေကလည်း တစ်နှစ် ပြီးတစ်နှစ် လည်နေတာပဲ။

ရက်၊ လ၊ နှစ်တွေ မပြတ်လည် တော့ ရာသီတွေကလည်း နေ့ပြီးမိုး၊ မိုးပြီး ဆောင်း၊ ဆောင်းပြီးနေ့ ဆိုပြီးတော့ ရာသီတွေကလည်း တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် လည်တော့တာပေါ့။ ရာသီတွေလည်နေ တဲ့အခါကျတော့ သံသရာတွေကလည်း ရာသီကိုလိုက်ပြီးတော့ အချို့သစ်ပင်တွေ ဆိုရင် အကိုင်းအခက်တွေဝေပြီး အပင် တွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုဖြစ်ပြီးတော့၊ ဆောင်း တွင်းရောက်လာတဲ့အခါ အဖူးအပွင့်၊ အသီးတွေနဲ့ တစ်မျိုးပြောင်း၊ နွေကို ရောက်တော့ အသီးတွေမှည့်၊ အရွက် တွေ ရင့်ရော်ပြီး ကြွေကျတာ တစ်မျိုး ပြောင်းပြီးတော့ လည်နေတာပဲ။

ဘဝဆိုတာလည်း တစ်နေရာမှာ အမြဲရပ်တည်နေတယ်ဆိုတာ မရှိဘဲ လူ့

တရားလက်ဆောင်

ဗုဒ္ဓသာသနာမြူနည်း အသွယ် သွယ်တို့ဖြင့် ကိုရီးယားမြန်မာတို့ ချစ် ကြည်ရေးကို ပိုမိုခိုင်မြဲအားကောင်းစေရန် ဆောင်ရွက်တော်မူနေသည့် ဓမ္မမာမက ဆရာတော်ကြီး၏ တရားတစ်ပုဒ်ကို ပူဇော်ရေးသားချင်ပါသည်။

သံသရာရဟတ် ဖြတ်ကြရအောင်

သံသရာဆိုတာ မိမိတို့ရလာခဲ့တဲ့ နွားဘဝဟာ အတည်အကျမရှိဘဲ အမျိုး မျိုးပြောင်းလဲပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်လိုက်၊ မြင် လိုက်၊ အထက်ရောက်လိုက်၊ အောက်

ချန်နန်းမြို့ ဟိုတူးမာရိပ်သာ တရားစခန်းပွဲအပြီး အမှတ်တရ

ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝ၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဘဝဆိုပြီး ဘဝတွေလည်း အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး တော့ လည်ရတာပဲ။ ဘဝတစ်ခုကိုကပဲ ကလေးလူငယ်ဘဝ။ လူရွယ်လူလတ်ဘဝ၊ လူကြီးလူအိုဘဝ ပြောင်းပြီး တစ်ခါ ဘဝအဆုံးသတ်လို့ ကလေးလူငယ်ဘဝ ပြန်စပြီး လည်ရပြန်တာပဲ။ တရားသဘောနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပြီး တော့အို အိုပြီးတော့နာ၊ နာပြီးတော့သေ၊ သေပြီးတော့ တစ်ခါပြန်ဖြစ်ပြီးတော့ ဘဝလည်နေတာပဲ။ မိမိတို့ရလာတဲ့ ခန္ဓာကို အသိကပ်ရှုလိုက်ရင်လည်း စက္ကန့်မလပ်ဘဲ ပေါ့မှု၊ လေးမှု၊ မာမှု၊ ဖျော့မှု၊ ဖွဲ့စည်းယိုစီးမှု၊ ပူမှု၊ အေးမှု၊ တွန်းကန်လှုပ်ရှားမှု တွေကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ပေါ်ပြီးပျောက်လို့ ပြောင်းပြီးလည်တာပဲ။ စိတ်တွေကလည်း အမှတ်သတ်ကပ်မှု၊ မကပ်မှု၊ ငြိမ်းမှု၊ မငြိမ်းမှု၊ အလိုကျမှု၊ မကျမှု၊ နာလိုမှု၊ မနာလိုမှု၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်စိတ်တွေကလည်း တရစပ်ပြောင်းပြီး လည်နေတာပဲ။

ဪ... လောကမှာ မပြောင်းတာ ဘာမှမရှိပါလား။ လောကမှာ မပြောင်းတာ၊ မလည်တာ ဘာမှမရှိတော့။ ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြစ်ပျက်သမျှသော သင်္ခါရတရားတွေဟာ ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ပေါ်ပြီးပျောက်လို့ မမြဲတဲ့ အတွက်ကြောင့် 'အနိစ္စ'လို့ ဟောတာကို။ အစဉ်မပြတ် တရစပ် အမြဲပြောင်းလဲမှု အနိစ္စတရားက နှိပ်စက်နေတော့ 'ဒုက္ခ'လို့ ဟောတာကို။ 'အနိစ္စ'သဘော 'ဒုက္ခ'သဘောတရားတွေဟာ မိမိတို့ သဘောနဲ့ ဒါပြီးဒါ၊ ဒါပြီးဒါဆိုပြီးတော့ မိမိတို့က စိတ်လိုရတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့သဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်ရတာက 'အနတ္တ'ပါဆိုပြီး ဟောနေတာကို။

မြတ်စွာဘုရားက ဖြစ်ပျက်သမျှ သင်္ခါရတရားဟာ မမြဲခြင်း 'အနိစ္စ'၊ ဆင်းရဲခြင်း 'ဒုက္ခ'၊ အလိုသို့မလိုက်ခြင်း 'အနတ္တ'ပါလို့ သဘာဝအမှန်တရားကို ပောနေပေမဲ့ အဲဒါကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေက မသိသလို၊ မမြင်သလို၊ မကြားသလို နေထိုင်ကြပြီးတော့ တကယ့်အရေး၊ တကယ့်ဘေးတွေက နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ရင်ဆိုင်တွေကြာ ခံစားလိုက်ရတဲ့အခါကျမှ ငါတော့ နောက်ကျသွားပြီ၊ ခပ်စောစောက တရားအားမထုတ်လိုက်ရတာ မှားလိုက်တာဆိုပြီးတော့ နောင်တပူပန်မှုတွေနဲ့သာ ဘဝအဆုံးသတ်လိုက်ရတာ အများကြီးပါပဲ။

တရားကိုမှ မရသေးခင် ပါရမီဆုကြီးအရှင် ပုဂ္ဂိုလ်များတောင်မှ သံသရာတစ်လွှားမှာ အမှောက်မှောက် အမှားမှား ဖြစ်ကြပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မြင့်လိုက်နဲ့ လည်နေကြရသေးတယ်ဆိုရင် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ပြောစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။ လည်နေရသမျှတော့ ဆင်းရဲဆိုတာလည်း ရှောင်လွှဲလို့ ဘယ်ရမလဲ။ အဲဒီတော့ နောင်တပူပန်မှုတွေ ထပ်မဖြစ်ကြရလေအောင်၊ သံသရာမှာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင့်လိုက်ဆိုတဲ့ ဘဝရဲ့ လည်ပတ်မှုဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်သွားရလေအောင် ကံကောင်းလို့ သာသနာနဲ့တွေ့ကြုံနေတုန်း အခွင့်အခါကောင်းနေတုန်း အသက်အရွယ်ကောင်းနေတုန်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်းနေတုန်းမှာ ဆင်းရဲနဲ့မရောတဲ့ အကောင်းဆုံးချမ်းသာကို ရချင်တယ်၊ ရောက်ချင်တယ်၊ မျက်မှောက်ပြုချင်တယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ 'သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတော်'တို့ကို မိမိတို့ သတိအနေအထားနဲ့ မရရအောင် ကြိုးစားပါမှ 'သံသရာရဟတ်'ကို ဖြတ်နိုင်မယ်ဆိုတာ အသိပေးတပ်လှန်လိုက်ပါတယ်။

ရေနှင့်ကြာပမာ

ဤမျှဆိုလျှင် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဓမ္မမာမကဆရာတော်ကြီးနှင့် ဓမ္မမာမက ရိပ်သာပုံလွှာတို့သည် ရောင်ပြန်ချစ်သူများ၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု ထင်ပါသည်။

“သိကြားနတ်ပင်၊ ကုသိုလ်ရှင်ကို၊ မမြင်ရှောင်ခွာ မနေသာတည်း” ဆိုသည့် နီတိလာအတိုင်း နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျောင်းကန်ဘုရား၊ သိမ်၊ ဓမ္မာရုံ စသဖြင့် ပြည့်စုံသာယာ လှပလွန်းပါသော သာသနာ့သိင်္ဃာကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ဦးဆောင်သူ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘုန်းကံပါရမီ ကြီးမားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သံသရာဘဝများစွာတို့၏ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြစ်ဟန်တူသော သီလရှင် ဟေဆွန်နှင့် ကိုရိုးယား ဒကာ၊ ဒကာမများ ပြည်တွင်းမှ တပည့်ဒကာများ၏ ဆရာဒကာ ရေနှင့်ကြာပမာ ယုံကြည်အားကိုးစွာဖြင့် ပါရမီပြည့်ဆည်းပေးမှုများကြောင့် အေးချမ်းသာယာ တင့်တယ်၍ ပြည့်စုံလှပါသော ဤဓမ္မမာမကသာသနာ့သိင်္ဃာကြီးသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်လာလှည့် ဝိသုဒ္ဓါတရားများ ရှာဖွေကြပါရန် ဖိတ်ခေါ်ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ရွှေတိဂုံ၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ ရွှေနတ်ကယ်

ရွှေတိဂုံ
၂၀၅

ကျိုက်ထီးရိုး
၂၀၅

၁၂) ကျိုက်ထီးရိုး (၂၀၄)၊ ရွှေနတ်ကယ် (၄၀၂) အားလုံးပေါင်းခြင်း ၁၈ = (၁+၈) = ၉ ကိုးနဝင်းကြေပါသည်။ မိုးမရွာမှစ၍ ဆွမ်း (၃) ပွဲ၊ သစ်သီး (၃) မျိုး၊ ပန်း (၃) ပွင့်၊ ဆု (၃) မျိုးတောင်း။ အရဟံ သိဒ္ဓိ ဘဝဝါ ဟု ပုတီးစိပ်ပါ။ ကုသိုလ်ရှင် - ရွှေနတ်ကယ်တောင် ဆရာတော် အရှင်စိပလနန္ဒီနှင့် ဆရာတော်ဦးမာရိတအဖျူထား၍ နိဂုံးကြီးတောင်းနှင့်မြို့ (အောင်လံ) တောင်း။

ရွှေတိဂုံ - ကျိုက်ထီးရိုး - ရွှေနတ်ကယ် ထူးခြားလွန်းလို့ လက်တို့ လိုက်ရပြန်ပါတယ်

ဟို . . . ဟင်းကောင်းတော့ ခင်တဲ့ ချစ်တဲ့သူတွေ အမှတ်ရတယ်ဆိုသလိုပေါ့။ အဲဒါတွေကလဲကောင်းလို့ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ မိတ်ဆွေအချို့လဲ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး အတော်ကို အဆင်ပြေသွားကြပြန်ပါပြီ . . .

ဒါကြောင့် အားလုံးလဲအကျိုးရှိရန် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်မှာ အော်ပြချင်တာနဲ့ ဒီအဆောင်ကိုစီစဉ်ပေးသူ ရွှေနတ်ကယ် အောင်မှ ဆရာတော်ဦးမာရိတထံကို မှန်း-၀၉-၄၉၃၃၃၅၀၆] ဟို ရိုသေလေးစားစွာလျှောက်ထားပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

ရွှေတိဂုံ (၄၀၂)၊ ကျိုက်ထီးရိုး (၂၀၄)၊
ရွှေနတ်ကယ် (၄၀၂)၊
အားလုံးပေါင်းခြင်း ၁၈ = (၁+၈) = ၉
ကိုးနဝင်းကြေပါသည်။
မိမိမွေးနေ့မှစ၍ ဆွမ်း (၃) ပွဲ၊ သစ်သီး (၃) မျိုး၊
ပန်း (၃) ပွင့်၊ ဆု (၃) မျိုးတောင်း။
“အရဟံ သိဒ္ဓိ ဘဝဝါ” ဟု ပုတီးစိပ်ပါ။

ဆရာတော်မှ “အေး... ရေးလို ကရေးနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်... အပိုတွေမဖြစ်စေနဲ့... လူထုကို အကျိုး ဖြစ်စေတယ် ဆိုရင်ရေး ကြော်ငြာသလို မြောက်ပင်သလိုမရေးနဲ့”

ဒါနဲ့ပဲ ဝမ်းသာအေးရ ဆရာတော် ချီးမြှင့်ပေးလိုက်သော “ရွှေတိဂုံ ကျိုက် ထီးရိုးရွှေနတ်ကယ်” ပုံတော်ကိုဖူးမြော်ပြီး ဘုရားစင်မှစာရေးစားပွဲဆီသို့ ပင့်ဆောင် လာခဲ့ပါတယ်။

“ရွှေတိဂုံနှင့် ကျိုက်ထီးရိုး” ပူဇော် လာခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ ပါပြီ... ဒီဘုရားတွေကို တွဲပူဇော်လို့ အကျိုးလဲများခဲ့ပါပြီ။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး ဆိုတာကလဲ မြန်မာတို့ ပထမဦးဆုံး ဘုရားရှင်ထံမှ ဆံတော် ရခဲ့ကြလို့ အထွတ်အမြတ်အဖြစ် ပူဇော်ခွင့်နှင့် အတူ ဂုဏ်ယူရသော ကမ္ဘာက သီစေခဲ့ သော ဘုရားကြီးတစ်ဆူ ကျိုက်ထီးရိုး ဆိုတာကလဲ... အံ့ဩထူးဆန်းဖွယ်ရာ တွေနဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားတွေ ဖူးမြော် ကြည့်ညိုဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပါ တယ်...

ဒီဘုရားနှစ်ဆူကလဲ ကက်ကင်း ဓါတ်ကျ နေပါတယ်။ “ရွှေတိဂုံ” ရွှေက ဗုဒ္ဓဟူး “၄”၊ တိက စနေ “၀”၊ ဂုံ က တနင်္လာ “၂” ဒီတော့ “၄-၀-၂”။

ကျိုက်ထီးရိုး > ကျိုက်က တနင်္လာ “၂”၊ ထီး က စနေ “၀” ရိုးက ဗုဒ္ဓဟူး “၄” ဒီတော့ “၂-၀-၄” ပေါ့... ဒီကက်ကင်းဓါတ်ကျတဲ့ ဘုရားနှစ်ဆူကို ပူဇော်ခဲ့ကြလို့ ယုံကြည်ရင် ယုံကြည် သလို အကျိုးထူးများခဲ့ကြတယ်။

အဲ . . . ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွက်လာတာက တော့ “ရွှေနတ်ကယ်” တဲ့ ရွှေက ဗုဒ္ဓဟူး “၄”၊ နတ်က စနေ “၀”၊ ကယ်က တနင်္လာ “၂”၊ ဒီတော့ “၄-၀-၂” ပေါ့။ ရွှေတိဂုံ ♦ “၄-၀-၂” ပေါင်းခြင်း “၆” ကျိုက်ထီးရိုး ♦ “၂-၀-၄” ပေါင်းခြင်း “၆” ရွှေနတ်ကယ် ♦ “၄-၀-၂” ပေါင်းခြင်း “၆”

ရွှေနတ်ကယ် “၄-၀-၂” ပေါင်းခြင်း “၆”၊ “၆” ၃-ခုပေါင်း “၁၈”၊ “၁၈” ရဲ့ ပေါင်းခြင်းက “၉” ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီဘုရား ၃-ဆူက ကက်ကင်းကျပြီး နဝင်းကိုက်နေတယ်။

ဒီနေရာမှာ ရွှေနတ်ကယ်နဲ့ ဒီဆောင်ပါးလေး ရလာပုံကို ပြောချင်ပါ တယ်။ အံ့ဖွယ်ထူးခြားမှုတွေပေါင်း များစွာနဲ့အတူ ကမ္ဘာအကြီးဆုံးဘုရားကြီး (ရွှေသာလျောင်း) တည်နေတဲ့အကြောင်း ကို မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာ ဖတ်ရလို့ စာရေးသူ ကိုယ့်တိုင်လဲ သွားရောက် လေ့လာခဲ့လို့ အတော်များများသိခဲ့ရပါ တယ်။

ပျော်ဘွယ်မြို့ရဲ့ အနောက်ဖက်၊ နတ်မောက် ဖက်သွားလမ်းရန်ကုန်- မန္တလေး-အမြန်လမ်းမကြီး မိုင်တိုင် ၂၆၂-အနောက်ဖက်၊ နတ်မောက်သွား လမ်း မိုင် ၂၀ ခန့်စေတီ ပုထိုးပေါင်း များစွာနဲ့တောရဆောက်တည်တဲ့ ရဟန်း ပေါင်းများစွာ တောကြီးတောင်ထဲ ချောက်ကမ်းပါးနံရံတွေ ပြည့်နက်နေတဲ့ အထဲ မွှေးပျံ့သစ်ပင် အဆင်းလှပခိုင်ခန့် တဲ့ သစ်ပင်တွေရဲ့အလယ်မှာ အိမ်ခြံရံရ ခန့်ထယ်စွာတည်ရှိပြီး တစ်သောင်းမက

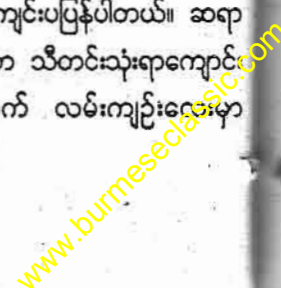
၄က်အပေါင်းတို့ သာယာကြည်နူး ပျော်မြူးနားခိုနေကြတာကို ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မ အတော်ကို အရသာရှိလွန်းပါတယ်။

(က) ကမ္ဘာအကြီးဆုံးသော အတောင် ၉၉၀ကျော် ရွှေသာလျောင်းဘုရား ကြီးတဲ့ ရွှေနတ်ကယ်ရဲ့ ပြယုဂ် တစ်ခု ပါပဲ။

(ခ) ရက်ပေါင်း ၂၄၀၀ ကျော်ပြီဖြစ် သော်လည်း နေညအသံမစဲ ဓမ္မ ခန္ဓာပေါင်း ၈၄၀၀ ရွတ်ဖတ်ပူဇော် နေကြပြီး ဘယ်နေမှာတရားသိမ်းပွဲ လုပ်မယ်လို့ အစီအစဉ်မရှိသေးတဲ့ ဒီတရားသံတွေကပင်လျှင် ရွှေနတ် ကယ်ရဲ့ သာသနာထွန်းကားနေမှု ကို သက်သေထုကြီးမားစွာ ညွှန်ပြ နေရောသလား။

(ဂ) ဦးစီးနာယက ဖြစ်တော်မူသော ရွှေ နတ်ကယ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လည်း ရင်ထဲနလုံးသားထဲမှာဘုရား တည် လူတွေကိုးကွယ်ဖို့ အပြင်မှာ တည်... စေတီတည်နဲ့... ဆရာ တော် ဘုရားကြီးရဲ့ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ မေတ္တာဂုဏ်ကြောင့် တရားရိပ်ကိုခိုလှုံဖို့ရောက်ရှိနေကြ တဲ့ သူတွေလဲ အများကြီးရှိနေကြ တယ်။

လစဉ်၊ လစဉ် တရားစခန်းကြီး တွေနဲ့အတူ ဓမ္မကထိကအကျော် အမော်တွေနဲ့ တရားပွဲကြီးတွေလဲ မကြာခဏ ကျင်းပပြန်ပါတယ်။ ဆရာ တော်ဦးမာန်တ သီတင်းသုံးရာကျောင် ဆောင်ကြီးဖက် လမ်းကျဉ်းလေးမှာ

သူတွေ အဝင်အထွက်များ လှပါတယ်။ သူထဲကလူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ ရယ် ကျွန်မတို့လို မိန်းမသားတွေက ဒီလိုနေရာမျိုးကိုပိုပြီး သွားလိုက်ချင်ပြန် တယ်။ ရှေ့မှ ဧည့်သည် ၁၄၅ယောက် ရှိနေတာရယ်။ လျှာရှည်စပ်စုတတ်တဲ့ ကျွန်မကို မျက်မှန်းတမ်းမိနေပုံပါ ပြီးယောင်သန်း ပြလိုက်ပါတယ် . . .

“အော်...ဟိုတစ်ခါလာဖူးတယ် ဆင်တယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား” တပည့်တော် ရွှေနတ်ကယ်အကြောင်း မဂ္ဂဇင်းထဲ ရေး ထိုက်တာပါလာလို့ ဆရာတော်ကို စာအုပ်လှူရင်းနဲ့ လာလိုက်တာပါ ဘုရား”

ဆရာတော်မှ အများနည်းတူ ပုံလေးတစ်ပုံကို ကမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

“ရွှေတိဂုံ ကျိုက်ထီးရိုး ရွှေနတ်ကယ်” တို့ကွယ်ကြကွယ်၊ ဖူးကြကွယ်၊ ထူးကြ လိမ့်မယ် . . .

“ဒီ အဆောင်အစီအရင်လေး ရှင်းပြလိုများ ရနိုင်မလားဘုရား”

“ရွှေတိဂုံ - ကျိုက်ထီးရိုး - ရွှေနတ်ကယ်” ဆိုတာ ကက်ကင်းခါတ် တူတယ် . . . တွက်ကြည့်ပေါ့ကွယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား” ဘယ်လိုပူဇော်ရ မလဲဆိုတာ လေးရှင်းပြပေးပါဘုရား။

“အေး . . . မိမိရဲ့ မွေးနေ့မှာ ငဒ္ဒဟူးနံပါတဲ့ ရွက်လှ ၃-ကိုင်း၊ စနေနံ ပါတဲ့ နင်းဆီ-၃-ပွင့်၊ တနင်္လာနံပါတဲ့ တံ့ကော် ၃-ညွန့် အကိုင်းအပွင့်၊ အညွန့် ဝံ့အောင် နဝင်းကိုက်ပန်းကို နံနက်(၉) နာရီမှာ လှူပါ။

“ဒီလို လှူရင်ဘယ်လို အကျိုး ထူးတွေရမလဲဘုရား”

(၁) ရွှေတိဂုံဘုရား ပူဇော်ခြင်းက အောင်မြင်ခြင်း၊ လာဘ်ပေါ်ခြင်း၊ အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ခြင်း။

(၂) ကျိုက်ထီးရိုးကတော့ တည်တံ့ ခြင်း၊ ခိုင်မြဲခြင်း၊ ထူးခြားအံ့ဘွယ် အကျိုးတွေကိုရရှိခြင်း။

(၃) ရွှေနတ်ကယ်ကတော့ အသက် ဘေးမှလွတ်မြောက်ခြင်း၊ ချမ်းသာ ခြင်း၊ တစ်အိမ်လုံး ပြုံးပျော်ရခြင်း။

[သုဝဏ္ဏသာမ . . . သာရွှေအိုးထမ်း၊လာ တာမြင်ရတဲ့ကိန်း] ပေါ့ကွယ်၊ ရွှေနတ်ကယ် ဆိုတာတော့ ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ နောက် ဆုံးပေါ်ထွက်လာတဲ့ ကမ္ဘာမှာအကြီးဆုံး သော ရွှေသာလျောင်း ဘုရားကြီးပေါ့ ကွယ်။

“နောက်ထပ်ရော ဘာအကျိုးထူး များရှိသေးပါသလဲဘုရား”

“အေး...ထူးတာကတော့ ဒီဘုရား ၃- ဆူကို တစ်နှစ်အတွင်း ၃-နေရာလုံး ရောက်အောင် သွား ဆုကလဲ ၃-မျိုး တောင်းခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ပုံစံထဲဖြစ်နေရမယ်” “ပုဂံညောင်ဦး စွယ်တော် ၄-ဆူ တစ်နေ့ထဲပူးသလိုပေါ့ . . .” အဲဒီလိုလုပ်နိုင်၊ သွားနိုင်ရင်တော့ သေချာပေါက် အတိုင်းအထက် အလွန်အကျိုးထူးတွေ ရပါလိမ့် မယ်ဗျာ”

“တင်ပါ့ဘုရား . . . ကျေးဇူးကြီး လှပါတယ် ဘုရား” “ဟို...တပည့်တော် မရဲ့ အစ်မကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းအတွက် တစ်ပုံစီများ စွန့်လို့ရဦးမလားဘုရား”

ဆရာတော်မှ ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးပြီးပေးနေပုံက သံယောဇဉ်ကလဲ

လောဘလဲအတော်ကြီး တာပဲလို့များ စိတ်ထဲက ပြောပြီးပေးနေသလား မသိပါဘူး . . . ကျွန်မလဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ပုံတော်လေး တွေပုံးပြီးယူခဲ့ပြီး ဝမ်းသာ လွန်းလို့ အသာထ မြောက်ကြကြပြန်ခဲ့ ပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဆရာတော်ညွှန်ပြသလို အသေအချာ ယုံယုံကြည်ကြည် ကိုးကွယ်ကြလို့ အဆင်ကိုပြေလို့ . . . ပြေလို့ . . .

“အဲ . . . ပြောရအုံးမယ် . . . ဟို သူငယ်ချင်း မလေး နာမည်တော့ ပြော မနေတော့ပါဘူး။ ယခင်အကြွေးတွေက ဘာလပွ့၊ လင်ကဆူ၊ ကြွေးကပူ၊ အခုကျ အရောင်းအဝယ်တွေကကောင်း၊ အလုပ် တွေကရ . . . ရှင်လန်းတက်ကြွလို့ ငွေ တွေ ရေရတာကို အမောတဲ့ . . . ပြီးတော့ကျွန်မအစ်မအကြောင်း ပြောရ ဦးမယ် . . . ဘယ်တော့မှ လင်မယား တည်တယ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီဘုရားကိုးကွယ် ကြလို့ အမလေး ခုများပြောလိုက်ချင် ပါဘူး . . .

ဘုရားသွား။ ကျောင်းတက်။ ကုသိုလ်တွေဆက်ကြလို့ . . . “ဒါ ဘုရား မတာ, “ဘုရားမတာ၊ အသေအချာတဲ့” သူတို့ပြောကြတာ ပြောပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မလဲ ပီတိတွေ ဖြစ် မရေးဘဲ မနေနိုင်၊ စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင် ကျွန်မလေ အပိုင်အနိုင်ကို ရေးချ လိုက်တော့တယ်။

“အဲ . . . ကျွန်မတို့ ဒီဘုရား ၃- ဆူနဲ့အဆင်ပြေတယ်ကြားလို့လေ ကျွန်မ ဆီအပူကပ်ကြလေရော . . . သိတယ်

မဟုတ်လား။ ကျွန်မကလဲ သူတို့ မပူခင် ထဲက ကူညီချင်နေတာ ဒါနဲ့ဆရာတော် ဆီ မျက်နှာပြောင်တိုက် မလျှောက်ရဲလို့ ထုံစံအတိုင်း ဖုန်းကိုင် ဦးချလို့ ထူးတဲ့ ဘုရား ရ ရပါလို့၏လို့ အရဲစွန့်လျှောက် ရတာပေါ့... ကံကောင်းလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။

ဆရာတော်ဖီရင်တဲ့ အဆောင်ပုံ တွေကို နေပြည်တော်ဆိုရင် . . .

ကိုမောင်မောင်ဦး+မမျိုး
'ကောင်းဟိန်း' ဆိုင်အမှတ်(၁)၇-၅၅/၅၇
အရှေ့ပက်တန်း၊ သပြေကုန်းဈေး၊
နေပြည်တော်။
ဖုန်း-၀၉-၄၉၂၀၄၇၇၀၊ ၄၃၀၃၃၆၄
တောင်းယူကြပါဆိုလို့ . . .

ကျွန်မကလဲ သိတယ်မဟုတ်လား။ အကြွေးမထား ချက်ချင်းဘဲ ဖုန်းဆက် လိုက်တယ်။ သူ့အမျိုးသမီး မမျိုးနဲ့တွေ့ ပါတယ်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ဆိုတာ ရွှေနတ်ကယ်ရဲ့ တကာအရင်းတွေပါတဲ့ တတ်နိုင်သလောက် သာသနာပြုနေ တာတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပုံတွေနဲ့ . . .

ဆရာတော်ဦးမာနိတရဲ့ အဆောင်ပုံတွေ စီစဉ်ထားကြောင်း တောင်းယူနိုင်ပါ ကြောင်း၊ အကယ်၍ ရွှေနတ်ကယ်ကို သွားလိုလျှင်လဲ လမ်းညွှန်နိုင်ပါကြောင်း၊ နေပြည်တော်အနီးတစ်ဝိုက်မှ သွားလိုသူ တွေအတွက် ကားငယ်တစ်စီးနဲ့ လိုက် ထွင်တစ်စီးရှိကြောင်း၊ အကြောင်းအကျိုး သင့်လျှင်၊ သင့်သလို ပို့နိုင်ကြောင်း စေတနာကောင်းနှင့် ပြောနေပုံက ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ၊ သာဓုခေါ်စရာ ရွှေနတ်ကယ် အကြောင်းပြောစရာတွေ ရှိနေပေမဲ့ တော်ဦးမှထင်တယ်နော့ - နောက်မှပေါ့။

အဓိကအချက်ကို ပြောပါမယ် "ရွှေတိဂုံ-ကျိုက်ထီးရိုး-ရွှေနတ်ကယ်" အဆောင်ပုံလေးကို ကိုးကွယ်ဖြစ်အောင် ကိုးကွယ်လိုက်ကြစမ်းပါ။ နောက်ပြီး ဆရာတော်ပြောသလို တစ်နှစ်အတွင်း ဒီဘုရား ၃-ခုကို ကျွန်မလဲ ရောက် အောင်သွားပြီး ဖူးဖြစ်အောင်ဖူးမယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

အကျိုးထူးရမှာကတော့ အသေ အချာပဲလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

"အော်... ပုံတော်တွေ ရဖို့လား။
ကိုမောင်မောင်ဦး+မမျိုး
'ကောင်းဟိန်း' ဆိုင်အမှတ်(၁)၇-၅၅/၅၇
အရှေ့ပက်တန်း၊ သပြေကုန်းဈေး၊
နေပြည်တော်။
ဖုန်း-၀၉-၄၉၂၀၄၇၇၀၊ ၄၃၀၃၃၆၄
ဆိုင်အမှတ်(၂)၂၂-၁၃၊ နေပြည်တော်မြို့မဈေး။

ဒေါ်ခင်လှိုင် > ဖုန်း-၀၁-၃၇၅၇၇၇
တိုက်-၁၊ အခန်း(၂) ဓါတ်ခွဲအိမ်ယာ
အရှေ့ဈေးလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တွေမှာ တောင်းယူလိုရပါတယ်။

ရှင်
ဆရာတော်ဦးမာနိတဘုရား... တပည့်တော်မ လက်သွက်သွား လို့ အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားရေးပေမယ့် အပိုအလို ပါသွားခဲ့ရင် နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ရှိခိုးဦးတင်တောင်းပန် လိုက်ပါတယ်ဘုရား။ ။

ဆရာတော်ပေးသော ရွှေလက် ငွေလက်ဖြင့်...
ခင်မေမိုး(မင်းကျိုက်)

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ လှူဒါန်းချက်များ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာ့ပညာရပ်များကို ဝါသနာထုံခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ထိုပညာတို့ကို လေ့လာလိုက်စား သူတို့၏ အကြောင်းအရာတို့ကို သိရှိလိုခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သိမိသူတို့ကို မေးမြန်း၏။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို စုဆောင်း၏။

ထိုကဲ့သို့ လေ့လာရင်းဖြင့် သမထ ပညာရပ်ဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး ၇-ရက်သားသမီးတို့ကို ကယ်နိုင်သမျှကယ်တင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ အကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရ၏။ ထိုသူတို့သည် အချို့မှာ ပတ်ဝန်းကျင်သိအောင်နေ၏။ အချို့မှာ လူအများ၏ လေးစားမှုကိုမခံယူဘဲ၊ ၎င်းတို့၏ အကျင့်သီလ တို့ကို ဖုန်းကွယ်စွာနေ၏။

ထိုသူတို့သည် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် နေပြီး ၎င်းတို့၏ စွမ်းရည် သိဒ္ဓိတို့မှာ အတူနေ တပည့်များကသာ သိကြ၏။ သို့သော် ထိုတပည့်တို့ထဲမှ ၎င်းတို့၏ ချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံယူထိုက်သူမှ ခံယူ ခံစားထိုက်၏။

ထိုသူတို့ထဲမှ အချို့ကို မှတ်စုမှတ်ရာနှင့်ရ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသော ကုက္ကသယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းတော်ကြီး ပေါ်ပေါက် လာပုံ နှင့် ၎င်းစေဂိုဏ်းတော်ကြီး၏ ဆရာများဖြစ်ကြသော ဆရာအေး၊ ဆရာပြု၊ ဆရာပွင့် တို့အကြောင်းနှင့် ဆရာပွင့်၏ ထွက်စဉ်စခန်းအကြောင်းကို ရှေးထားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ပေးပို့သူအမည်ကို ရေးမထားဘဲ စာတိုက်မှရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုစာအုပ်ကြီးကို သိမ်းထားရုံမှ တစ်ပါး အခြားမည်သို့မှ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် အချိန်အခါ ကျရောက်ပြီဖြစ်၍ သာသနာပြုဗဟိုဌာန ဆရာအကျော် တို့၏ အကြောင်းကို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှ တစ်ဆင့် ဖော်ပြလိုက်ရပေသတည်း။

မင်းစိန်ဇော်

ဘိုးတော်အေး

ဘိုးတော်မြား

ဘိုးတော်ပွင့်

ဣန္ဒြေသယ မဟိန္ဒီဝေဂိုဏ်းတော်ကြီး

ဆရာတော်ဦးဆုပန

နမော တဿ ဘဂဝတော
အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

နိဒါန်း

ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ၊ ဆရာ၊
မိဘ အနန္တော အနန္တငါးပါးနှင့်တကွ
အဘဘိုးတော်အေး၊ အဘဘိုးတော်ပြု။
အဘဘိုးတော်ပွင့်တို့ကို ဦးထိပ်ထား
လျက် ကျွန်ုပ်ရသေ့ ဦးသာသန၊ ယခု
ဆရာတော်ဦးသုမနသည် အဘဘိုးတော်
များ၏ မိန့်မှာချက်အရလည်းကောင်း။
အဘဘိုးတော်ပြု၊ ကိုယ်တိုင် နာမ်ဓါတ်
လွှတ်၍ ကျွန်ုပ်အား မိန့်ကြားခိုင်းစေ
ချက်နှင့် ရေင်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးနှင့် မြင်းဖြူ
ရှင်တို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ပူးကပ်၍
ကျွန်ုပ်အား ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေး
အတွက် ကတိထား ခိုင်းစေတိုက်တွန်း
ချက်များအရလည်းကောင်း။ ကျွန်ုပ်သည်
(ဣန္ဒြာဿယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းတော်ကြီး)
ထာဝရတည်တံ့စေရန် ရည်သန်လျက်
ဂိုဏ်းသားများ ပိဝါဒကွဲပြားစေရန်နှင့်
အဘဘိုးတော်ပွင့် အမှန်ထွက်/မထွက်
အငြင်းပွားနေသူများရှိနေသည်ဟု ကြား
သိရသည့်အတွက် မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ
များနှင့်တကွ (ဣန္ဒြာဿယ မဟိဒ္ဓိစေ
ဂိုဏ်းတော်ကြီး) ၏ ဘိုးတော်စဉ်ဆက်
တည်ထောင်ခဲ့ပုံများ၊ ကုထုံးများ၊ ကျွန်ုပ်
(ရသေ့ဦးသာသန) ခေါ် ဘုန်းတော်ကြီး
ဦးသုမန၏ နောက်ဆုံးကျင့်စဉ်များပါ
ဂိုဏ်းသားများ ပိဝါဒ မကွဲမပြားနှင့်
မဖြစ်ကြစေရန် ရေးသားတင်ပြခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းစာအုပ်အား ကျွန်ုပ် ၁၃၅၃ ခု၊
ပြာသိုလဆုတ်(၅)ရက်နေ့ နံနက်(၇)

နာရီ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၂၅)ရက်
နေ့ နံနက်(၇)နာရီတွင် စတင်ရေးသား
လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ယခု ရေးသား တင်ပြချက်
များသည် အမှန်အကန်များ ဖြစ်ကြောင်း
သစ္စာပြုပါသည်။

ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်
(ဣန္ဒြာဿယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းတော်ကြီး)
ကမ္ဘာအနှံ့ပြန့်၍ ကမ္ဘာတည်သရွေ့
တည်ကာ (၇) ရက် သားသမီးတို့အား
အစဉ်ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရင်း
သာသနာတော်ကြီး နေတစ်ထောင်၊ လ
တစ်ထောင် အရောင်ကဲ့သို့ ထွန်းလင်း
တောက်ပပါစေသတည်း။

ကျွန်ုပ် စာရေးသားသည့် နေရာမှာ
သီတင်းသုံးတရားဓမ္မကျင့်ကြံ အားထုတ်
ရင်း(၇)ရက် သားသမီးတို့အား ကူညီ
စောင့်ရှောက်နေရာ ဖျာပုံခရိုင်၊ ဒေးဒရဲမြို့
အပိုင် ဂုံမင်းဝင်းကျေးရွာအုပ်စုရှိ (အဝေ
ရာကုန်းခေါ်) ဘုရား(၁၀)ဆူတည်ထား
ကိုးကွယ်သဖြင့်(ဆယ်ဆူကုန်း)ဟုခေါ်ဆို
အပ်သော နေရာဖြစ်သည်။

အဝေရာ ဘေးမသီ ရန်မခစေဖို့
ဆယ်ဆူက အမှန်ကယ်ယူမည်ဖြစ်
ကြောင်း ဂိုဏ်းသားများနှင့်(၇)ရက် သား
သမီးများအား သိစေအပ်ပါကြောင်း။

***

ဘိုးတော်ကြီး(၃)ပါးအား ပင့်ဖိတ်နည်း

မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မကကြူးသည်
ကျေးဇူးအရင် ဆရာသခင်သွန်သင်ပြသ
ဆုံးမနည်းပေးအပါယ်ဘေးမှ လွတ်ရေး
ကိုမျှော် သာသနာရေးကို မနှေးတိုးတက်
ဆက်လက်ထမ်းဆောင် ဆရာဘောင်

သို့ရောက်အောင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်
မစတော်မူပါစေကြောင်း အကျိုးငှာ ဖြူစွ
စေတနာသုံးတန်ဖြာ၍ ဒါနလှူဒါန်း ပန်း
နှင့် ဆီမီး ငှက်ပျောသီးနှင့် အုန်းသီးစုံစွာ
ကွမ်းယာလက်ဖက်အမွှေးနံ့သာ အမှန်
ပြုကာ လှူဒါန်းပါသည်။ ဆရာသခင်
ဖခင်သုံးသွယ် ဆုံးမဖွယ်ကို မြေဝယ်
မကျလိုက်နာရအောင် စိတ်ကဆောင်၍
ကြံစည်ခဲ့ပါပင်ဖိတ်ပါသည် ဆရာသခင်
အဘဘိုးတော်အေး၊ အဘဘိုးတော်ပြု။
အဘဘိုးတော်ပွင့်တို့ ခင်ဗျား။

***

ဂိုဏ်းတော်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာပုံ

(ဣန္ဒြာဿယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းတော်
ကြီး) ပေါ်ပေါက်လာပုံနှင့် ပတ်သက်၍
အဘဘိုးတော်ပွင့်ရှိစဉ်က ပြောကြား
ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ဂိုဏ်းသား
များ သိရှိပြီးဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်
အကျယ်မရေးသား အကျဉ်းအားဖြင့်
ထင်ရှားအောင်ပြရလျှင် လွန်ခဲ့သော
သက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်က ကျိုက်လတ်
မြို့ အပိုင်ကျွန်းမင့် ရွာကလေးတွင် လူပျော်
လူပေ လူတေ လူဆိုး တီးလိုကတီး
ကလိုက သောက်လိုသောက် မောက်လို
မောက်လုန်လိုလုန် အသောက်တွင်
ဗိုလ်မထားကစားဘက်ကလည်း အား
ကြီး ဘရမ်းဘတာဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေဟု
ပေတေတေ ကပ်တတ်တတ်၊ အရပ်က
ရွံ့ကြောက်သော အသက်အားဖြင့်
(၂၅)နှစ်ခန့် လူလုံးလူထည် မရည်လွန်း
မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် လူရွယ်
တစ်ယောက် ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ လူရည် လူသွေး
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှ၍ မန္တလေးသား ဟု
မပြောဘဲ သိလောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်

တစ်ယောက်သည် ဥပုသ်တော်ဆင်
တောင်ရည်ပုဆိုးနှင့် သိုးရင်းအင်္ကျီကို
ဝတ်လျက် ကရွတ်ခွေခေါင်းပေါင်းကို
ပေါင်းပြီး လက်တစ်ဘက်တွင် စိပ်ပုတီး
ကိုလျက်အသက်အားဖြင့် (၆၀)ကျော်
(၇၀)နီးပါးခန့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်
သည် ဖော်ပြပါကျမ်းမဲ့ရွာ၊ လူဆိုးလူပေ
လူတောကလေး အိမ်ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက်ရောက်လာ၍ ငါ့သား...
အဘမင်းအိမ်မှာ တည်းခိုပါရစေဟု ခွင့်
တောင်းပြီးနေလေ၏။ ထိုအဘိုးကြီးသည်
ဆေးပညာကို အထူး ကျွမ်းသည်
အလျောက် ဆေးဝါးကုသရာတွင်
ကာလနာခေါ် ဝမ်းရောဂါနှင့် မြွေကိုက်
သော သူများကို များစွာကုသပေးသဖြင့်
ကာလနာဆရာကြီးဟု လည်းကောင်း၊
မြွေဆရာကြီး ဟုလည်းကောင်းခေါ်စမှတ်
ပြုကြ၍ အထူးကျော်ကြားပေ၏။
(ဆရာအေး) ဟူသောအမည်ကို အခေါ်
နည်းကြပါ၏။ ၎င်း ဆရာအေးသည်
မူးယစ်သောက်စား အပျော်သမားဖြစ်
သော ထိုအိမ်ရှင် သူငယ်အား ချောမော
၍ ငါ့သားမင်းသည် စက်ဆုတ်ရွံရှာဖွယ်
ကောင်းသော ဒုစရိုက် အလုပ်များကို
မလုပ်လေနှင့် မင်း၏ စိတ်သည် အလွန်
ရိုးဖြောင့်၍ ကတိသစ္စာရှိသော စိတ်ဖြစ်
သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာမင်းအား ပညာ
သင်ပေးမည်။ စားမှုသောက်မှုကို စိတ်မပူ
နှင့် ဒုစရိုက်အမှုများကို ရှောင်ကြဉ်လျှင်
အဘကပင်ကျွေးမည်ဟု ဆရာကြီး က
ပြောဆိုဆုံးမပြီး ထိုအိမ်၌ပင် ဆရာ
တပည့် အတူနေထိုင်ကြလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ပဲပြင်ဆုံးမ သိပ္ပံအရာ
ပညာများကို တစ်စတစ်စ သင်ကြားပြီး
(၆)လခန့်အကြာဆရာကြီးသည် အညာ
သွားမည်ဟု နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပြီး
ထွက်ခွာသွားလေ၏။ နောက်သုံးလခန့်
ကြာလျှင် ပြန်လာလေ၏။ ဤကဲ့သို့
သွားချည် လာချည်နှင့်နေစဉ် တပည့်
ဖြစ်သူသည် တစ်စုံတစ်ခု ဆရာစကား
ကို မှားယွင်းချွတ်ချော်လျှင် ဆရာသည်
အတတ်သိလေ၏။

တစ်ခါတွင် ဆရာကြီးသည် တပည့်
ကိုခေါ်ပြီး သေတ္တာတစ်ခုတွင် ငွေ
၂၀၀/-ကျပ်နှင့် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို
ထည့်လျက် သေတ္တာကို သော့ပိတ်ပြီး
တပည့်ကို သော့အပ်ကာ ဆရာတစ်လ
ခန့်ခရီးသွားစေရာရှိသည်။ မင်း...သည်
သော့ကို ကောင်းကောင်း သိမ်းထား၊
သေတ္တာကို မဖွင့်လေနှင့်ဟု မှာထားပြီး
ခရီးထွက်သွားလေ၏။ ဆရာကြီး ခရီး
ထွက်သွားနေစဉ် တပည့်မှာ ငွေရေး
ကြေးရေး ကျပ်တည်းမှုဖြစ်ပေါ်လာ၏။
စားမှုသောက်မှုခက်ခဲပြီး အသုံးအစွဲ
ကျပ်တည်းခြင်းနှင့် ကြုံကြိုက်၏။ မိမိ
အားအပ်နှံ၍ ဆရာထားခဲ့သော သေတ္တာ
ထဲက ငွေကို ယူသုံးစွဲရန် ကြံစည်မိ၏။
သို့ရာတွင် ဆရာ၏ အမှာစကားကို
မဖျောက်ဖျက်လိုသဖြင့် အတော်ပင်
တင်းထားရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ လူငယ်
သုံးစွဲရန် ကြံစည်သော စိတ်သည် သုံးခါ
မျှဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဖြစ်ပေါ်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်
တိုင်း ဆရာကြီး၏ အမှာစကားကို
ကြားယောင်၍ သေတ္တာကိုမဖွင့်မိခဲ့ချေ။
တစ်လခန့်ကြာလျှင်ဆရာကြီး ပြန်ရောက်

လာပြီး မင်းမှာငွေသုံးပြတ်၍ သေတ္တာဖွင့်
မည်ဟု ကြံစည်ခြင်းသည် သုံးခါရှိပြီဟု
တပည့်အား မေးမြန်းလေ၏။

တပည့်က ဟုတ်မှန်တိုင်း ပြောပြ
သောအခါ ငါ့တပည့် အဆင်းရဲမခံသေး
ဘူးဟု မြည်တွန်တောက်တီး ဆိုဆုံးမပြီး
သော် သေတ္တာကိုဖွင့်ရာ ငှက်ပျောသီး
လည်း မပုပ်မသိုးဘဲ ပကတိအတိုင်း
ရှိသည့်အပြင် ငွေများလည်း တိုးပွား
နေ၏။ ဤကဲ့သို့ ဆရာတပည့် (၇)နှစ်
ခန့်နေပြီးနောက် ဆရာကြီးသည်တပည့်
အားပညာများပေးပြီးနောက် အပျောက်
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆရာကြီးမရှိသည့်နောက် ဆရာ
ကြီး သတင်းကို စုံစမ်းရာဖွေ၍ တစ်နှစ်
လောက်အကြာတွင် လူအများက အရူး
ကြီးဟု သမုတ်ခြင်းကို ခံရလောက်
အောင် ညစ်ပတ်ပေရေ၍ အသက်(၇၀)
ကျော်အရွယ်ရှိ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည်
ကျွမ်းကျင်သည့် ရောက်လာပြီး ဆရာအေး၏
တပည့်ဖြစ်သော မောင်ပွင့်ဆိုတာ မင်း
လားဟု ပြောဆို၍ အိမ်သို့ ရောက်လာ
လေ၏။ မင်း၏ ဆရာ ဆရာအေးသည်
ငါနှင့် ရင်းချာသော မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။
မင်းသည် ငါ့တပည့်ဖြစ်တော့သည်။
ငါ့ဖြစ်၍ မင်းထံမှာ ငါနေမည်ဟု
ပြောပြောဆိုဆို အိမ်မှာပင် သီတင်းသုံး
နေထိုင်လေ၏။

ထိုဆရာရသေ့ကြီးကို ရပ်သူရွာသား
များက ရသေ့ရူးကြီးဟု ထင်မှတ်ကြ၏။
ရသေ့ကြီးသည် ရံဖန်ရံခါ တောထဲသို့
လှည့်ပတ်သွားလာ၍ အဆိပ်ပြင်းထန်
သော မြွေများကို ခါးပိုက်နှင့်ထည့်၍

လာတတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုတတ်၏။
တပည့် မောင်ပွင့် ထမင်းစားနေစဉ်
တံတွေးခွဲခမ်းများကို လည်းကောင်း၊
နှပ်ညှစ်ပြီးသော်လည်းကောင်း၊ ထမင်း
ပန်းကန်ဟင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်တတ်
ခြင်းစသည်ဖြင့် ညစ်ပတ်သော အမူအရာ
များကို ပြုလုပ်တတ်၏။

ဤကဲ့သို့ တစ်နှစ်ခန့် နေထိုင်ပြီး
သော တစ်နေ့သောအခါ တပည့်အား
ခေါ်ပြီးပြောသည်မှာ မောင်ပွင့် မင်းသည်
ဆရာ၏သည်းညည်းကို အထူး ခံနိုင်စွမ်း
သော သတ္တိလည်းရှိ၏။ ဆရာကိုလည်း
ချစ်ကြောက်ရိုသေ၏။ တပည့်ကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆရာစိတ်ချယုံကြည်
သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာသည် အညာရပ်
ထံ မြို့ပုဂံသို့ သွားမည်။ မင်းသည်
မကြာခင် လိုက်လာခဲ့ရမည်ဟု ပြောဆို
မှာကြားပြီးသော ဆရာပြုခေါ် ရသေ့ကြီး
သည် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆရာရသေ့ကြီး ထွက်ခွာသွား၍
နေရက် မကြာမီအသက်သုံးဆယ်ကျော်
အရွယ်ရှိ ကိုပွင့်ခေါ် ဆရာကလေးသည်
မြို့ပုဂံသို့ လိုက်သွားလေ၏။ ပုဂံမြို့
ရောက်၍ ချိန်းဆိုထားသော နေရာတွင်
ရသေ့ဆရာကြီးဆရာပြုနှင့် တွေ့ဆုံပြီး
ပုဂံမြို့ တစ်ဘက်ကမ်း ခပ်ယွန်းယွန်း
တွင်ရှိသော သစ်ထောင်ရွာသို့ထွက်ခွာ
သွားကြလေ၏။ သစ်ထောင်ရွာအနီးအပါး
ဘုရားငါးဆူတည်ရှိ၏။ ၎င်းဘုရား ငါးဆူ
မှာ ဆရာတပည့်(၂)ယောက်သည်
သီတင်း သီလ ဆောက်တည်လျက်
လောကီပညာများကို အားထုတ်လေ့လာ
ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ သီတင်းသီလ သမထ
ဘာဝနာနှင့် လောကီပညာများ လေ့လာ
၍ အဓိဋ္ဌာန်ရက်စေ့သောအခါ ဆရာကြီး
သည် တပည့်ကိုမှာထား ဆုံးမသည်မှာ
ငါ့တပည့် မောင်ပွင့် ဤလောက
သံသရာမှာ မှန်စွာအဟုတ် ဤငါ၏
ခန္ဓာကိုယ်အကောင်ပုန်ကြီးသည်အဟုတ်
မတည် မယုံကြည်အပ်သော သဘော၊
မနမြောအပ်သော ရုပ်၊ တလှုပ်လှုပ်
ရွေ့လျော့ တသောသော ပျက်စီး
ပက်လက်ကြီး သေလိုသော မှောက်ရက်
ကြီး နေလိုနေ တစ်ခွေခွေ လျားလျား
ကားယားကြီးကတစ်မျိုး၊ ဇောက်ထိုးကြီး
က တခြား၊ သေပုံတွေကလည်း အများ၊
နာပုံတွေ ကလည်း ထင်ရှား အိုပုံတွေက
လည်း အမြင်သာ၊ ထိုကဲ့သို့ တရားတို့
တွင် မရဏမတစ်ပါး အိုနာကို ပယ်ရှား
ဖြုတ်၍ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်တရားချုပ်ပါ
လိမ့် ရုတ်ကနဲ အကျဉ်းအားဖြင့် စဉ်းစား
ကြည့်လိုက်သော်၊ ဩော် . . .

အာရမ္မဏှပ ပကာတူပတို့က နာနာ
ခဏိက တို့နှင့်တကွ အညီအမျှ အငြိ
သို့ကျ အကျတည်သမျှ ဘဝတို့၌ နိဗ္ဗာန်
ကို မရမီအကြားတစ်ခဏမျှ ခွဲခြား၍
တစ်ခုစီသွားကြသည်ဟု ပါဠိတော်မှာ
မလာအဋ္ဌကထာမှာလည်း မညှပ်ဥတုဇ
ကလာပ်သာလျှင် မဖြတ်တရား အမှန်
အားဖြင့် နာမ်ထားရာနေရသည်ဟု
သဗ္ဗညုဓမ္မက္ခန္ဓာ နာမ်မှာအချုပ်၊ ဉာဏ်
လွှာသာ အသာအုပ်၍ ပစ္စယုတ် တစ်
ကြောင်း အချစ်ဟုတ် အသစ်လုပ်မည်။
ဆရာ၏ ဤရုပ်ဟောင်းကို နှုတ်ပြောင်း
ကာ ဓါတ်တန်ခိုးဖြင့် အမှတ်တစ်မျိုး

မသွေ မယွင်းရအောင် သေခြင်းခြင်း
ခေါ်သော သမုတိ မရဏဓာတ်ဖြင့်
အဘ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အစသတ်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို
သေတ္တာတွင် ဤဆေးသုံးလုံးနှင့် အတူ
ထည့်ပြီး ဘူမိဆိုသော မြေပထဗျာမှာ
သေအချာထားပါလေ။ ထားပြီးသော
အခါ တစ်လကြာအောင် သိသာစစ်
မောင်ရင်ပွင့် သည် ငါ့ကိုပစ်၍ တစ်လစ်
တစ်ပါး မောင်မသွားနှင့်၊ သွားကမနေ
ငါအနေသည် မသွေဆပ်ဆပ် ခန္ဓာပြတ်
လိမ့်၊ နှစ်သိမ့်မေတ္တာ ကရုဏာနှင့် ဆရာ
တသွင် ဘခင်လိုတစ်မျိုးသွယ် မိခင်ဝယ်
ဘဝ တစ်စစကို နှိုင်းဆဆင်ခြင် ဆရာ
သင် ပညာတတ်မြောက် ငါ့နယ်ပေါက်
အောင် ငါ့နောက်ကိုသာ လိုက်စေငါ့ဟု
သေချာမဆွ ဆရာပြု၏။ စစလုံးစုံ
ဆရာဂုဏ်ကို အပုံကြီးပွား ကျေးဇူးများ
ကို ထောက်ထားငဲ့ကွက် မောင်မဖျက်
နှင့်၊ မပျက်မှန်စွာ သက်ခန္ဓာကို မောင်
မှာအပ်နှင်းမောင်လက်တွင်းဝယ် ပြုတိုင်း
လွယ်လိမ့်၊ တကယ်စိုက်စိုက် ကျား
ကလိုက်၍ ဆင်မိုက်ညှည်းထိုးမည့်ဟန်
လာပြန်မနေ၊ မောင်မပြေးနှင့် နောင်ရေး
ဆိုရာ ပျိုကညာ ဣတ္ထိကမ္မဒိဋ္ဌိနှင့် စိတ်ရှိ
ဖြားယောင်း မောင်တို့ပေါင်းမည်ဟု
ဥက္ကောင်းကျောသပ် သဘောညှပ်၍
ပြောလတ်သောခါ မောင်မပါနှင့် မာယာ
တန်ခိုး အမျိုးမျိုးဖြင့် မြိုးမြိုးတက်ကြွ
ဖျက်လာကြလိမ့်၊ ဖျက်က မရောင်
ယောင်တောင်တောင်ပြား အထင်မှား၍
ငါ့အားသတ်သူ ဖြစ်ခဲ့မှုလျှင် တော်သူ
ခေါင်းတွင်း အဖေရင်းမှာ သေခြင်းမူက

သေဆုံးရလိမ့်မယွင်းဘဝိဝိပါကာနောင်ခါ တစ်ယောက် မောင် ဘာကြောက်၊ မထောက်ရည်ကြာ သင်နှင့်ငါသည် မကွာတကွ မေတ္တယျရင် ပလ္လင်တခန်း ဂန်ဂေါ်နန်း၌ ထူးသန်းသစ္စာပွင့်သောခါ သေချာမဆွ မောင်နှင့်ဖသည် မထ ပိုင်ပိုင် ကြည့်ညှိနိုင်လိမ့် မစေရက်ရေ မဖွင့်လေနှင့် ဖွင့်လေတုံက ငါအဘမှာ မုချဆတ်ဆတ် ခန္ဓာပြတ်၍ ရိပ်မတ် လည်တိုင် မထူနိုင်၍ မခိုင်ညှိုးနွမ်း အသေဆန်းလိမ့် မခန်းမေတ္တာ ငါ့ကို သာလျှင် ပီတမယွင်း ဘခင်ရင်းသို့ ထင်လင်းခုသာ သနားပါမှ ငါသာ သုခ ချမ်းသာရလိမ့် သားလှကျေးဇူး ဂုဏ် အထူးကို ရွှင်ဖြူးသာယာ ငါဆပ်ပါအံ့၊ မကြာလတ်လတ် ဘခင်နတ်၏ မိန့်မြတ် ဝစနံ အတန်တန်ကို မကျန်မကြွင်း ငါ သားရင်းက ထင်လင်းချိုချို မှတ်စေ လို၏။

ဤကဲ့သို့ ရသေ့ကြီးက ပြောဆို မှာထား တပည့်သားကို သင်ကြား ဆုံးမပြီး မကြာမီ ရသေ့ကြီးသည် တစ်စုံ တစ်ခုသော ရောဂါဝေဒနာ မကပ် ရောက်ဘဲ အိပ်ပျော်သက်သို့ ဖြစ်သွားပြီး ထွက်လေ ဝင်လေချုပ်လေ၏။

ထိုအခါ သစ်ထောင်ရွာမှ လူအများ သည် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသေခြင်း တရား သို့ ဆိုက်ရောက်သွားပြီဟု အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်ကြကုန်၏။ သေပြီဟု သော ကောဠာဟဋ္ဌ ဖြစ်ပြီးနောက် မကြာမီ တပည့်ဖြစ်သူ ဆရာကလေး ကိုပွင့်သည် ဆရာရသေ့ကြီး မှာထား သောအတိုင်း သေချာခိုင်ခန့် လုံခြုံသော

ခေါင်းတစ်လုံးကို လျှင်မြန်စွာပြုပြင်စီမံ၍ ဆရာရသေ့ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းနှင့် တကွ ဆေးသုံးလုံးကိုပါ လက်ကိုင်ပုဝါ ဖြင့် ထုတ်ပြီး ခေါင်းထဲမှာ ထည့်သွင်း၍ ၎င်းခေါင်းကို ရွာနှင့် အတော်လှမ်းသော တောတန်းတစ်ခုမှာထားပြီး ဆရာအနား မှ မခွာဘဲ စောင့်ရှောက်နေလေ၏။ စားမှုသောက်မှု အတွက်မှာ အငွေ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ထမင်းဟင်းတို့သည် ထမင်းအုပ်၌ နေစဉ် စားခါနီးတိုင်းရှိနေနှင့်၏။ ဤကဲ့သို့ ဆရာရသေ့ကြီးမှာသောအတိုင်း တစ်လ မြောက်၍ တစ်ရက်လွန်လျှင် ဆရာ အလောင်းကို ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရာ ဆရာ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆရာဆေးလုံးများပါ ပျောက်ကွယ်ပြီး ဆေးထုတ်၍ထည့်လိုက် သော လက်ကိုင်ပုဝါသာ ကျန်တော့၏။ အခြားဘာမျှ မရှိတော့ချေ။

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်တို့ကို တွေ့ကြုံ ပြီးနောက် ဆရာလုပ်ငန်းကိစ္စ အရပ်ရပ်တို့လည်းပြီးစီးသော် မိမိရပ်ရွာ သို့ပြန်ပြီး ဆရာပြသော နည်းအတိုင်း ဣစ္ဆာသယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်း ဟူသော အမည်ဖြင့် ပယောဂအမျိုးမျိုး မြေဆိပ် အမျိုးမျိုးတို့ကို ကုသပေးခြင်း တပည့် ပေါင်းမြောက်များစွာတို့ကိုပညာသင်ကြား ပေးခြင်းဖြင့်အသက်(၈၀)အထိ အေးချမ်း စွာ ပညာပေးခဲ့သော ဆရာကြီးမှာ ဦးပွင့် ခေါ် ဘိုးတော်ပွင့် ပင် ဖြစ်တော့၏။

ဆရာကြီးဦးပွင့်သည် အထက် ဆရာကြီး (၂)ပါးကို တာသလိုက်လျှင် ကန်တော့ပွဲပေါ်မှာစကားပြောခြင်း ဆေးဝါး လက်ဖွဲအင်းတို့ကို ကန်တော့ပွဲတွင် ဆရာကြီးများက ထည့်ထားခဲ့ခြင်း၊ ရံဖန် ရံခါ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ခြင်းများတို့ကို တပည့်အချို့တို့ ထင်ရှားစွာတွေ့ကြုံရ၏။

ဤအကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ တို့သည် ဆရာကြီးဘိုးတော်ပွင့်ရှိစဉ်က ပြောကြားခဲ့သည့် အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ အထက်၌ တင်ပြခဲ့သည်မှာ (ဣစ္ဆာ သယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်း) ဂိုဏ်းတော်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာပုံနှင့် အဘဘိုးတော်အေး၊ အဘ ဘိုးတော်ပြူးတို့ ထွက်ရပ်လမ်းဖြင့် ထွက်သွားကြပုံများ တစ်ဆင့်မှတ်သား ချက်များဖြစ်ပါသည်။

ယခုဆက်လက် တင်ပြသွားမည်မှာ အဘဆရာကြီးဘိုးတော်ပွင့်၏ နောက် ဆုံးခရီးနှင့် ၎င်း၏ ဆရာကြီးများဖြစ်ကြ သော အဘဘိုးတော်အေး၊ အဘဘိုး တော်ပြူး တို့ကဲ့သို့ အမှတ်တကယ် ထွက်/ မထွက်ကို ယခုအခါ ဂိုဏ်းသား များ သံသယကင်းစေခြင်း ဝှာလည်း ကောင်း။ (ဣစ္ဆာသယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်း) ပညာများကိုလေ့လာ လိုက်စားလို သူများ ယုံမှား သံသယကင်း စေခြင်းဝှာ လည်းကောင်း။ အဘဘိုးတော်ပွင့်၏ နောက်ဆုံး အထွက်စခန်းတွင်အလောင်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ ကျွန်ုပ်ရသေ့ (ဦးသာသန)ယခုရဟန်းဘဝဖြင့်(ဦးသုမန) သည် ဖျာပုံခရိုင် ဒေးဒရဲမြို့နယ်၊ ဂုံမင်း ဝှင်ကျေးရွာ(အဝေရာကုန်း)ခေါ် ဆယ်ဆူ ဘုရားတွင် ဂိုဏ်းတော်ကြီးအကျိုးနှင့်

ဆယ်ဆူကုန်း (အဝေရာကုန်း) ဘုရား

တကွ သာသနာပြုလျက် အဖြစ်မှန်များကို ပညာသင်ယူ တပည့်တို့နှင့်တကွ အများပြည်သူတို့ သိရှိနိုင်ကြစေရန် စေတနာ ရှေ့ထား မေတ္တာများဖြင့် ရေးသားဖော်ပြပါအံ့။

* * *

ဣန္ဒာဿ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းနှင့် ဘိုးတော်ပွင့် ထပ်မံ၍ ဤဂိုဏ်းတော်ကြီး၏ ဖြစ်ရင်းမူလကို တွက်စစ်ခဲ့သော် ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၃ ခုနှစ်က မှစ၍ ဣန္ဒာဿမဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းတော်ကြီးဟု ထွန်းလင်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ဂိုဏ်းတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်းကို အားလုံးသော တပည့်များသိရှိ ထားကြစေလိုပါသည်။ ယခုကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၅၃ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဣန္ဒာဿမဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းတော်ကြီး၏ အနှစ်သည် (၈၃)နှစ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်းကို အထက်ဖော်ပြပါ ထေရုပ္ပတ္တိတို့ဖြင့် တွက်ဆ၍ သိရှိနိုင်ပါသည်။ သို့အတွက် ပညာလိုလား

အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးတို့ အထူးကြိုးစား အားထုတ်ကြရန် တိုက်တွန်းပါ၏။

ဤကဲ့သို့ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် နိုင်ငံကျော်အောင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လာခဲ့သော (ဣန္ဒာဿမဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်း) ဂိုဏ်းတော်ချုပ် ဘိုးတော်ပွင့်သည် တဖြည်းဖြည်းတစ်ထက်တစ်စ တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ တပည့်ပေါင်းမြောက်များစွာဖြင့် မိမိနေထိုင်ရာ ကျုံမင်းကျေးရွာမှ မဆယ်ဆိပ်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့သော အချိန်တွင် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၇ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးတော်ပွင့်၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ပညာရင်နှီးသောကံစို့ရန် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဘိုးတော်ပွင့်၏ အိမ်သည်ခန့်မှန်း၍ ဖျက်လျက် သွပ်မိုးနေသော အချိန်ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမည်မသိ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် (သက်တော် ၅၀ ခန့်) ရှိမည်ဟု

ခန့်မှန်းအပ်ပါ၏။ နောက်မှ ကျောင်းသားငယ် တစ်ယောက်နှင့်အတူ ကြွရောက်တော်မူလာပြီး ဘိုးတော်ပွင့်အား ကိစ္စပြီးကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ဘိုးတော်ပွင့်က ဘုန်းတော်ကြီးအား ၎င်းအချိန်က အင်မတန်အသွားအလာ ခက်ခဲ့သော မော်လမြိုင် ခရီးလမ်းအချိန်တွင် ထိုဆရာတော် အား နာနတ် သီးနှင့် (တောင်ဝေး) အယူပိုခိုင်းရာတွင် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကျောင်းသားလေး လာရောက်ပို့ဆောင်ရာ ထိုပစ္စည်းကိုကြည့်လျက် ထိုဆရာတော် ထွက်ရပ်ပေါက်သွားကြောင်း ထိုဆရာတော်သည် သုံးဆူရောက် ပထမ စခန်းနှင့်ပင် အောင်မြင်သွားကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ဘိုးတော်ပွင့်ကိုယ်တိုင် ပြောကြားသဖြင့် မှတ်သားထားရပါသည်။ (ဤတွင် ပညာယူတပည့်တို့သိစေရန် သင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ်ထည့်သွင်းလိုက်ပါသည်။)

(ထိုအချိန်က ကျိုက်ထီးရိုးသွား မော်လမြိုင် ရထားလမ်း တစ်လျှောက်တွင် အလွန်ခဲဝိုးဝါးကြမ်း တမ်းလှသော အချိန်ဖြစ်ပါကြောင်း။ ဆရာတော် အပိုခိုင်းလိုက်သော တောင်ဝေးနှင့် နာနတ် သီးသည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မှ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်းသိရပါ၏။)

ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘဘိုးတော်ပွင့်၏ အိမ်မှကိစ္စအဝဝကို ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ဆောင်ကြပြီး ပညာခံယူကြစဉ် မင်းတို့က ဆုန်လတွင် ဆက်ဆက်လာခဲ့ရမည် အဘထွက်ရန်ကိစ္စရှိသည်ဟု အမှတ်မဲ့ မှာကြား အမိန့်ရှိလိုက်ပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်သို့အသီးသီး ပြန်လာ

ခဲရာမှ (၁၃၁၈)ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် ဘုရားဝတ်ပြုနေရာမှ ပြင်းပြသော ဆန္ဒရှိလာသဖြင့် ဝါဆိုလဆုတ် (၂)ရက်နေ့တွင် ဘိုးတော်ပွင့်နေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့၊ နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါတော့သည်။

သာသနာသက္ကရာဇ် (၂၅၀၀)ပြည့်သည့်နှစ်၊ ဧကတသက္ကရာဇ် (၁၃၁၈) ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆုတ်(၆)ရက်နေ့ နေ့လည် (၁) နာရီ (၁၅) မိနစ်အချိန်၊ ရန်ကုန်မြို့ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဗားကရာထင်းပွဲတန်းလမ်း၊ အိမ်အမှတ်(၁၀၄)နေ (ဣန္ဒာဿယ ဖဟိန္ဒီစေတီ)၊ ဝိသုဒ္ဓိတော်ချုပ် (ဘိုးတော်ပွင့်) ဒေါ်ငွေယုတို့၏ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအုတ်လှေခါး တစ်ထပ်အိမ် အိမ်ကျယ်ကြီးတွင် ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ တပည့်များနှင့်နယ်မှ တချို့သော တပည့်ပေါင်းများစွာတို့သည် စုရုံးကာဖြင့် အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်ရုတ်ယက်ခပ်ကာ ဝိသုကာဝိသုကာဆူ၊ ရင်မသူကမ ရယ်သူက ရယ်နှင့် ဆူညံလျက် ရှိနေလေတော့၏။ တချို့သော တပည့်တို့ကလည်း ဘိုးတော်ပွင့်၏ စကားပြောရင်း တရားဟောရင်း အကောင်း ပကတိမှဝင်လေ ထွက်လေ ချုပ်သွားရာသော ဥတုဇရပ်ကလပ်အား ရင်သပ် အံ့ဩနေမြောတသ ဝမ်းနည်းကြသူကတဖြာ မျက်ရည် နှို့သူကစို့၊ ရပ်သူရွာသူသားတို့လေ ဝိသုကာ ဝိသုကာကိုယ်ထင်ရာကိုပြော တသောသောရှိနေကြသောအချိန်တွင် သက်တော်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီး ဆရာတော်ဦးဝါယမသည် အားလုံးသော တပည့် အပေါင်းတို့အား ငြိမ်ငြိမ်

ဆိတ်ဆိတ်နေကြရန် အပ်ထိန်းဆုံးမလျက် အမိန့်တော်ရှိသည်မှာ . . .

ဘိုး . . . တပည့်အပေါင်းတို့ သင်တို့ ငါတို့၏ ဆရာဘိုးတော်ပွင့်၏ ရုပ်အလောင်းသည် သာမန် ရပ်သူရွာသားများကဲ့သို့သော အညကြပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ် အထက်ဆရာကြီးများကိုယ်တိုင် မစောင့်ရှောက်သော ပါရမီဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်သောကြောင့် သာမန်ရပ်သူရွာသားများကဲ့သို့ ကြံတောသုဿန်တွင် မြှုပ်နှံထားရှိမည်ကို ငါသည် မနှစ်သက်၊ ဘိုးတော်ပွင့်၏ ပထမ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကြားချက်ရှိသည့်အတိုင်း ငါနေထိုင်သီတင်းသုံးရာဌာန ကေလာသတောင်စခန်းသို့ ပို့ဆောင်ကြရမည်။

အကယ်၍ သင်တပည့်တို့က ပြုစုချီးမြှောက်ပူဇော်လိုကြလျှင် ဤဗားကရာတွင်ပင် (၇)ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်ပွဲကျင်းပကြလေ။ (၇)ရက်ကကျော်လျှင် ငါသည် ဤဆရာကြီး(ဘိုးတော်ပွင့်)၏ ရုပ် အလောင်းကို ကေလာသတောင်သို့ ယူဆောင်ရလိမ့်မည်။ ငါ၏ စကားအတိုင်း မလိုက်နာကြလျှင် ဤနေ့ကစ၍ သင်တပည့်တို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စအဝဝတို့တွင် အနှောင့်အယှက်နှင့် သာကြံတွေ့ကြရလိမ့်မည်။ ဤသို့ပြောဆိုမှာထားပြီး အိမ်ပေါ်မှ မရှိတော့ချေ။

(ဤနေရာတွင် ပညာစခန်းကို သင်ယူ လိုက်စားကြသော်လည်း မိမိတို့ဘဝကို မဆိုထားဘိ မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်အားထား လျက်ရှိကြသော အနိပတိဆရာကြီးပင်လျှင် အထင်အမြင်

သေးမွှား လေးစားရာမကျသကဲ့ အချက်ကောင်းတွင် အဖျက်ပေါင်းအနန္တ ကြံကြံရသည်မှာ မဓမ္မတာပင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သတိတရား မလစ်ဟင်းစေဘဲ လေးစားစွာပြုမှု လုပ်ဆောင်သင့်ကြောင်း ထပ်လောင်း၍ သတိပေးအပ်ပါသည်။)

တပည့်တို့သည် ဆရာတော် အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း (၇)ရက်တိတိ ကျင်းပပူဇော်ကြပြီး ဝါဆိုလဆုတ်(၁၂)ရက်နေ့တွင် အရှေ့ဆုံးမှ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်အတူ (ဘိုးတော်ပွင့်)၏ ရုပ်အလောင်းသေတ္တာနှင့်တကွ အနောက်မှ တပည့်ပေါင်းများစွာ တို့သည် ကားအစီး ၅၀ စီးကျော်ဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအား ဦးတည်ကာလှည့်ပတ်ဖူးမြော်ကြပြီး ကွမ်းခြံဘူတာကြီး၊ ယခုရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ပို့ဆောင်ကာ နံနက်(၅)နာရီ(၁၅) မိနစ်အချိန်၊ ဝါဆိုလဆုတ်(၁၃)ရက်၊ နံနက်စောစော မော်လမြိုင်ရထားပေါ်သို့ တင်ဆောင်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါတော့သည်။ ထိုအချိန်သည်ကား စစ်တောင်းတံတားကြီး ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အခါကာလ တောသူပုန်တို့ကလည်း ထကြွသောင်းကျန်းနေသော အချိန်ဖြစ်သဖြင့် မော်လမြိုင်သွားစီးရထား သံလမ်းများကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ မိုင်းထောင်ခြင်း၊ လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် တောင်ပေါ်မှပစ်ချခြင်း အစရှိသော အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက်အသွယ်အသွယ်နှင့်ကြုံတွေ့ရသော အခါကာလ ဖြစ်တော့သည်။

ယခင်အပတ်မှအဆက်

ဣတ္ထသယမဟိန္ဒီဝေ ဂိုဏ်းတော်ကြီး

ဆရာတော်ဦးသုမန

ဘိုးတော်အေး

ဘိုးတော်ပြူး

ဘိုးတော်ပွင့်

ဘိုးတော်ပွင့် ထွက်မထွက်
သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် (ဘိုးတော်ပွင့်)
ရုပ်အလောင်းသေတ္တာနှင့် ရန်ကုန်
ဘူတာကြီးကို ခွဲခွာလာခဲ့ရာမှ ထွက်ခွာ
ထားခဲ့ပြီး စစ်တောင်းကမ်းခြေသို့ နီးကပ်

လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ရထားခေါင်းတွဲ
ဆီမှ ဥဩသံထွက်ပေါ်လာပြီး ရထားဘီး
များလည်း တဖြည်းဖြည်း နှေးကာ
နှေးကာ ရထားသံလမ်းနှင့် ရထားဘီးထိ
ကြိတ်သံတို့ကို ကြားလာရပြီး စက်သံ

ကြီးသည် မြန်ရာမှနေ၊ နှေးရာမှအသံ
လည်းပျောက်၊ စစ်တောင်းကမ်းခြေသို့
လည်း ရောက်ခဲ့ကြရပါတော့သည်။
တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့သည် (ဘိုးတော်ပွင့်)
၏ အလောင်းသေတ္တာကို စစ်တောင်း

မြစ်ကမ်းခြေတွင် ခရီးသည်များအတွက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ လွယ်ကူစွာကူးသန်း နိုင်ချန် အရံသင် ဆိုက်ကပ်ထားသော စိဘီ စက်တပ်ဆင်ခံဘော သင်္ဘောကြီး ပေါ်သို့ ကျိုက်ထိုမှလာရောက် ကြိုဆိုနေ ကြသော ဦးချန်ထွန်းခေါင်းဆောင်သည် ဆရာလှ ဆရာထွေတို့အပါအဝင် အတီး အမှုတ်၊ အကအခုန် တို့နှင့်အတူ (ဘိုးတော်ပွင့်) အလောင်းသေတ္တာအား ရွှေပြောင်းသယ်ယူကြပြီး တစ်စိစိမိတ်ဖွဲ့ ရွာချနေသော မိုးဖွဲကလေးများ အောက် မှအရှောက်ရထားတွဲအပေါ်သို့ တစ်ဖန် ကူးပြောင်း တင်ဆောင်ကြရပါသည်။

ညိုညိုမောင်းမောင်း အံ့ကာ ဆိုင်း လျက် ရုလောက်တိုင်း ရင်ဖို ငိုချင်သလိုလို ပျော်ရွှင်သလိုလို မျက်ရည်တစို ရင်မှာ ဆို့လျက် လွမ်းစိတ်ပိုအောင် တောင် တန်းကြီးတွေက တစ်သွယ်၊ တောင်ငယ် ကလေးတွေကလည်း အထပ်ထပ်၊ ဝသန္တမိုးအခါ သဘာဝအလျောက် တိမ်ခိုးတိမ်လိပ်၊ တိမ်အရိပ် တွေကမဲ တောင်တွေနဲ့ မလွတ်၊ တောင်ထွင့်တွေ အပေါ်က တစ်သွယ်၊ တောင်အောက် တွေက တစ်မျိုး၊ တောင်အနီးတွေနဲ့ ရောပြီး တောင်နိမိတ်ကိုမှ မကျော်နိုင် တရွေ့ရွေ့ တလိမ်လိမ် မိုးဖွဲကလေးတွေ ကလည်း တစ်မိစိမိ ရင်တွင်းကလည်း တသိမ်သိမ် တဖိုဖို ငိုရမလိုရယ်ရမလား မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားမှု၊ အတွေ့အကြုံ များကို ခံစားရရင်းမှ ရထားကြီးသည် ဥဒြာသံ နွဲ့ကာ ဆွဲလျက် စက်သံမြည် မီးရထားဘီးတို့ကလည်း သံလမ်းနှင့် ပွတ်ကာ ဆူဆူညူညူအသံများထွက်လာ

ကြပြီးမှ နှေးရာမှ တဖြေးဖြေး အသံတွေ မြန်လာကာ စက်ခေါင်းတွဲကြီးဆီမှ တရားရူး တရဲရဲမည်ကာ တောတွေ တောင်တွေ ရှိတွေ မြောင်တွေ ချောက် တွေ အထွေထွေနှင့် အနိမ့်အမြင့် အဆင့်ဆင့်ကျော်ဖြတ်လျက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ခရီးသည် အယုတ်အမြတ် တို့ကို အကြီးအငယ်အရွယ်မရွေးသယ်ယူ တင်ဆောင်ကာ တောင်ခေါင်းထဲက တစ်ဖုံ၊ တောင်မြောင်ထဲက တခြား၊ လယ်ကွင်းထဲက တစ်ဖြာ၊ ဖြတ်ကာ ကျော်ကာ လင်းရာမှမောင်၊ မောင်ရာ ကလင်းနဲ့ ခရီးပြင်းနှင်ကာ ထွက်သွားနေ တော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ဘူတာစဉ်အလိုက် ရပ်ကာသွားကာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆင်းရမည့် တောင်စွန်းဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် (ဘိုးတော်ပွင့်) ရပ်အလောင်း သေတ္တာကို ရထားပေါ်မှ သယ်ယူထမ်းဆောင်ကြပြီး ဆရာတော် ၏ အမိန့်ကိုနာခံ စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် ဆရာတော်သည် တပည့်တို့ ယခု ဆက် လက်သွားရမည့် ခရီးလမ်းသည် အများ နှင့် မပတ်သက်၊ တောကြားတောင် ကြား အထပ်ထပ်မှ ကေလာသတောင် စပ်သို့အရောက် ထမ်းဆောင် သယ်ယူ သွားရမည့် အတွက် ခရီးလမ်းမသာယာ၊ ကြမ်းတမ်းသော ကာလဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှ နယ်မှလိုက်လံ ပို့ဆောင်ကြကုန်သော တပည့်တို့သည် ဤတောင်စွန်းမြို့အတွင်း မှာပင် နေရစ်ကြကုန်လော့၊ တောတွင်းမှ တပည့် များကသာလျှင် ဤဆရာကြီး၏ ရပ်အလောင်း သေတ္တာကို ငါနှင့်အတူ

ငါ၏ သီတင်းသုံးရာဖြစ်သော (ပန်းတိမ် တောင်)သို့ အရောက်ပို့ဆောင်ကြရမည် ဟု အမိန့်ရှိရာက ကျွန်ုပ်တို့တစ်ပါးတည်း လိုက်လာမလျက်ဆရာကြီး၏လက်သုံး တော် တပည့်ရင်းဖြစ်သူ ဦးဘကလေး ကိုပါခေါ်ဆောင်ပြီးဆရာတော်တောင်ခြေ တွင် နေထိုင်ကြသော ဦးခေါက်ထူ၊ ဦးထွေ၊ ဦးကျော်တို့နှင့်အတူ ဆရာကြီး၏ ရပ်အလောင်း သေတ္တာကို ထမ်းကာ တောင်စွန်းမြို့ကလေးရှိ ဝင်းတံခါးပေါက် မှထွက်ခဲ့ကြပြီး တောတန်းတွေအကြား လူသွားမြေနှိလမ်းကလေးပေါ်မှ ကွေ့ကာ ပတ်ကာ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ယူဆောင်လာ ကြရင်း စမ်းချောင်း ကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ထိုးထားသော တံတားကလေး ပေါ်မှ ကျော်နင်းလာကြပြီး ထိုတစ်ဘက် ကမ်းရှိကောက်ရိုးပုံ ပမာကျောက်တောင် အသေးကလေးနစ်ခုအကြားမှ မြေနီ လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာရာ (ပန်းတိမ် တောင်) ခြေရင်းရှိ ဆရာတော် သီတင်း သုံးသော ကျောင်းကလေးသို့ ရောက်ခဲ့ပါ တော့သည်။ ထန်းလက်မိုး၊ ပျဉ်ခင်၊ ပျဉ်ကာထားသော ကျောင်းကလေးသည် ကား တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ညောင်ပင်၊မရမ်းပင်၊ပိန္နဲပင်တွေအောက် ' ဆီးကြိုလျက် တောကြက်၊ တောငှက် ကလေးများကလည်း တဖွဲဖွဲ တစ်မိစိမိ ရွာသွန်းနေသော မိုးရေပေါက်ကလေး များအောက်ရှိတောင်ပေါ်တောင်အောက် မှ သံဖို သံမ သီဆိုမြည်ကျူးကြပြီး သာယာကြည်နူးလှစွာ သူတော်ကောင်း တို့၏ ပျော်မွေ့ရာဌာနဖြစ်၍ အလွန်တရာ ဆိတ်ငြိမ်လှပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုကျောင်းကလေး ပေါ်တွင် (ဘိုးတော်ဖွင့်)၏ ရုပ်အလောင်း သေတ္တာကို ခေတ္တချထား အနားယူ ကြပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းရိပ်စေကာ ကိုးပါးသီလ ပေးလျက် ရသေ့ဝတ်ပေးပါတော့သည်။ သယ်ယူပို့ဆောင် ကူညီကြကုန်သော တပည့်တို့အားလည်း ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ ငှက်ပျောသီးများ ချကျွေး ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာကြီး၏ ပြု ဆောင်ပေးသော ကိစ္စအဝဝတို့ကို ရွက် ဆောင်ပြုလုပ်ကြပြီး ဝါခေါင်လဆန်း (၁) ရက်နေ့ နံနက် (၃)နာရီခန့် အချိန် တွင် တဖွဲဖွဲပက်ဖြန်းနေသော မိုးပွား ကလေးအောက်မှ ညောင်ပင်၊ မရမ်းပင်၊ နတ်သမီး၊ ကွမ်းသီးပင် အစ ရှိသော တောင်ပေါ်ရှိ သစ်ပင်ပေါင်းပင်များ အကြားမှ ဖာလာပင်၊ တောချဉ်ပေါင်ပင်၊ ပိန်းပင်၊ မြက်ပင်၊ နာနတ်ပင် အစရှိသော အပင်ငယ်ကလေးများကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းထားသော လူသွားလမ်းကလေး မှ ရေညှိတွေတွယ်ကာ ချောကျိကျိဖြစ် နေသော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ ကလေးများကို ကျော်ကာ နင်းကာနှင့် မှေးမှိန်သော မလင်းတလင်းလက်ဆွဲ မှန်အိမ်ကလေး၏ မီးရောင်ကလေးဖြင့် ဆရာကြီး၏ အလောင်းသေတ္တာကို ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဘကလေးက သယ်ယူ ထမ်းဆောင်ကာ ဆရာတော်က ရှေ့မှ မီးပြလျက် (ပန်းထိမ်တောင်)ကလေး၏ အထက်သို့ ထမ်းတက်ခဲ့ရာမှ အသင့်ရှိ နေသော ထန်းလက်မိုးပျဉ်ကာ တံ

ကျောင်းကလေး၏ အနီးတွင် ညီညွတ် သောမြေပြင်ပေါ်သို့ နေရာကျချထား လိုက်ကြပါသည်။ ကန်တော့ပွဲ(၃)ဖီးဆိုင် တစ်ပွဲနှင့် အထက်ဆရာကြီးများအား ပင်ဖိတ်လှူဒါန်းပြီး ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ရေမွှေးနံ့သာများလှူဒါန်း ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး သစ်သီးမျိုးစုံကို အာရုံ အမီလှူဒါန်းဆက်ကပ် ဘုရားဝတ်ပြု အမှုဝေ မေတ္တာပို့ ပြုလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ပကတိစိတ် မရှိတော့ပေ။ အတိတ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ဘယ်လိုပင် တွေး တောစေကာမူ သတိမရ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ သာပင်ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်လျက်အားလုံး သော လောကဓာတ် (၃၁)ဘုံသည် သက်ရှိသက်မဲ့အပေါင်းခြတ်လေးပါးတည်း ဟူသော အကြောင်းတရား၊ ကံတည်း ဟူသော ပြုပြင်ရာ၊ စိမ့်ရာ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့၏ ပြုပြင်စီရင်ရာသာ လျှင် ခံကြရစံကြရကုန်၏။ ဘဝဟူသည် ကျင့်လည်ရာသာလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိကြကုန်၏။

ကံတည်းဟူသော အမိအဘထား ရာ ဆောင်ရာသာလျှင် ရပ်တည်သွား လာနေကြလေ၏။ ထိုကံသည်ကား ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတည်းဟူ သော ကိုယ်နှုတ်နှလုံးမှ ဖြစ်ပေါ်လာကြ ပြန်ကုန်၏။ ထိုကံသုံးပါးတို့တွင်လည်း မနောကံတည်းဟူသော စိတ်၊ စေတနာ ကသာ ဦးဆောင်လျက် (စိတ္တေနိ ယတေ လောကော)၊ (စေတနာနံကမ္မံ ဟောတိ)၊ (ကမ္မံသတ္တိပိပဇ္ဇတိ) အစရှိ သည်ဖြစ်လည်းကောင်း၊ ထိုမနောကံ

တစ်ခုတည်းတွင် အနုသယ၊ ပရိယု ဌာန၊ ဝိတိက္ကမ အစရှိသည့်ရှိသဖြင့် အဆက်မပြတ်မနောဓိတ်တွင်ဆက်ကာ ဆက်ကာပေါ်ပေါက်၍ သာနေတော့ သည်။

သိနှင့်နေလည်(၁၀)နာရီ (၁၅)မိနစ် အချိန် ရောက်သောအခါ ဆရာတော် အား နံနက် အရုဏ်တက်က ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ အထက် ဆရာကြီးများအား လှူဒါန်းဆက်ကပ်ထားသော သစ်သီး များကိုကပ်လှူဘုဉ်းပေးစေပြီး ကျွန်ုပ် သည်လည်း အဝအစားရမ်းရစားသောက် ကာ ကျန်ရှိသေးသော သင်္ဘောသီး၊ နာနတ်သီး၊ ခူးရင်းသီး၊ မင်းကွတ်သီး၊ ငှက်ပျောသီး စသည်များကို တောင် အောက်သို့ အကုန်သယ်ယူ စွန့်ပေး လိုက်ရပါသည်။

ဤ နေ့လည် (၁၂)နာရီ အချိန် ရောက်ခဲ့သည်နှင့် ဘုရားမီးပူဇော်၊ ရဟန္တာများနှင့် ဆရာကြီးများ မီးထွန်း လှူဒါန်းပြီး ဘုရားရှိခိုး သီလယူ အမှုဝေ မေတ္တာပို့နှင့် အကျင့်စခန်းများ အမိတ္တန် များပြုကာ မောင်းထောင်ချိုင်ဖြင့် ရေစင် တစ်ခွက် အပြည့်ထည့်ပြီး...

မေတ္တာသုတ်၊ ရတနာသုတ်၊ ပရိတ်တော်များ၊ ရွတ်ဖတ်၊ ဆုတောင်းတော်ကြီးကို (၃)ခေါက် ပြိုင်တူရွတ်ဆို ဆုတောင်းကြပြီး ပြုတ်ကြီးရှစ်လုံး ဂါထာ (၂၄) ပစ္စည်းခေါ် ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ သမ္မုဒ္ဓေ အရုဏပရိတ်၊ စက်ပရိတ်တို့ ရွတ်ဖတ် သရဏ္ဍာယ်ပြီး တဲကျောင်းကလေးနှင့် (ဘိုးတော်ဖွင့်) အလောင်း သေတ္တာ ဘေးတစ်ဝိုက်ခြံပြီး တစ်လံကွာလောက် မှ ရေစင်များဖြင့် ပက်ဖြန်းစည်းချက်ထားကြပါ သည်။

ဘိုးတော်ပွင့်အလောင်းအား ဆရာတော်ဦးဝါယမနှင့် ရသေ့ဦးသာသနတို့ စောင့်ရှောက်စဉ်

၎င်းနောက်ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် တရားဘာဝနာများ ဆွေးနွေးကြရင်း ညနေ(၆)နာရီ အချိန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားမီးထွန်း ဆရာကြီး များ နတ်ကြီးများတို့အားဘုရားပူဇော်ရန် မီးတိုင်၊ အမွှေးတိုင်စသည်တို့ကို ထွန်းညှိ ပူဇော်လှူဒါန်းကြကာ ဝတ္တရားအတိုင်း တရားသီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာ ကျင့်စဉ် များ ကျင့်ကြံအားထုတ် ကြရပါသည်။

ဆရာတော်က အမိန့်ရှိသည်မှာ ငါတပည့် ဘိုးရသေ့ ယနေ့နံနက်က ငါတို့ သုံးဆောင်ကြရသော အဟာရ သည် အလွန်တရားမှ ကြံတောင် ကြံခဲ့ လှစွာသော ငါ၏ တစ်သက်တွင် တစ်ခါ မှ မသုံးဆောင်ဘူး။ မခံစားခဲ့ဘူးသော ကြားယုံသာ ကြားရခဲ့ဖူးသော အဟာရ သိမ္မိစခန်းများပင် ဖြစ်တော့သည်။ ငါတို့

သည် အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့လှသော ဘဝ ပါရမီများနှင့် ကြံကြံရဆုံကြရလေစွ၊ ငါတပည့် မည်သည့် အာဟာရကိုမျှ မသုံးဆောင် ရတော့ပြီ။ ယနေ့ကစ၍ ဘိုးတော်ပွင့်၏ ရုပ်အလောင်းသေတ္တာ ကို(၄၅)ရက်တိုင်တိုင် ငါတို့သည် ထမင်း မစား၊ ရေမသောက်၊ သေးမပေါက်၊ ချီးမယို၊ ဘိုးတော်ပြုအလောင်းကို ဘိုးတော် ပွင့်စောင့်ခဲ့စဉ် သကဲ့သို့ အကြောက်အလန့် အဖျက်အဆီးမျိုးကို မကြောက်မရွံ့အသက်စွန့်၍ ဤအလောင်း သေတ္တာနားမှ မခွဲမခွာ စောင့်ရှောက်ကြ ရမည်။ မင်းနွဲ့ငါသည်လည်း တူမျှသော အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားကြရတော့သည် ဖြစ်၍ ဘာမျှအားငယ်စရာမရှိ၊ ကျင့်စရာ အားထုတ်စရာနှင့် လုပ်ဆောင်စရာ လောကီလော ကုတ္တရာကိစ္စအဝဝ တို့ကို

သာ တသွေမတိမ်း ကျင့်ကြံလျက် ဂိုဏ်းတော်ကြီး၏အကျိုးကို ဆက်လက် ရွက်ဆောင် ထိန်းသိမ်းကြရမည်သာ ဖြစ်တော့သည်ဟု သတိပေးစကား ပြောကြားပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း နေ့ရောညပါ အခါ မလပ် မအိပ်မနေ တစ်လှည့်စီ (၁၅)ရက် လုံးလုံးနှစ်ဦးအတူစောင့်ခဲ့ရာမှဆရာတော် ၎င်းတောင်အောက်သို့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြင့် ဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ယောက်တည်း နေ့ရောညပါ မအိပ် မနေ အိပ်ချင်စိတ်လည်းမရှိဘဲ- စောင့် ရောက်ရင်းမှ နံနက် နေ့ ညသုံးကြိမ် ဝတ်မပျက် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ တရား ထိုင်နှင့် စောင့်လာခဲ့ရာ တစ်လပြည့် သော အချိန်တွင် ဆရာတော်အပေါ်၌ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မှတ်ချက်

(ဦးဘကလေးအား (၅)ရက်အရ တွင် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်)

ဆရာတော်သည် ပြင်ပလူလောက မှ ပါလာသော အဖျက်အဆီးများကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ခဲ့ကြောင်း သာသနာ ရေး၊ တိုင်းပြည်ရေးတို့ပါ ရောထွေး နောင်ယုတ်လာပုံကို ကောင်းစွာအောင် မြင်ခဲ့ကြောင်း ဘိုးရသေ့ စောင့်နေသော နေရာသို့ ရဲများ တက်ရောက်လာခြင်း မရှိကြောင်း သိရသဖြင့် ပိုပြီး ယုံကြည် အားထားစရာကောင်းကြောင်း ငါ့ ဖျက်စိ ရှေ့တွင် ရဲ(၂)ယောက် အပြေးအလွှား တက်လာခဲ့သည်ကို မြင်ပါလျက် မင်းထံ သို့မရောက်လာခြင်းမှာ အလွန်အံ့ဩစရာ ဖြစ်၏ စသည်ဖြင့် အဖျက်အဆီး အမျိုးမျိုး တို့ကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီး စောင့်လာခဲ့ကြရာ တောင်သလင်းလဆုတ် (၁)ရက်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

တောင်ပေါ်တွင် ဆရာအနားမှ မခွာဘဲ စောင့်ခဲ့ကြသော ရက်သည် (၄၅) ရက်တိတိရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့ တွင် ဆရာတော်သည် ပြောဆိုမိန့်ကြား သည်မှာ တပည့်ရသေ့ ငါတို့သည် သစ္စာရှိရှိ ဆရာ၏ရုပ်အလောင်းကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသဖြင့် ငါတို့နှစ် ယောက်အဟာရသိဒ္ဓိနှင့်တကွအာရောဂျ သိဒ္ဓိကို ဤလေးဆယ့်ငါးရက်အတွင်း မဖျားမနာ မဆာမလောင်ငါတို့ကိုယ်တိုင် အောင်မြင်စွာ ခံစားရသည်ဖြစ်၍ (ဘိုးတော်ပွင့်)၏ ထွက်လမ်းသည်လည်း မူချ အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိပေပြီဟု အထူးပင် ယုံကြည်ခဲ့လေပြီ။

သို့အတွက် နောက်(၃)ရက်ကျော်မှ ပေါင်း (၄၉)ရက်စေ့သောနေ့မှ ဤ ရုပ်အလောင်း သေတ္တာကိုဖွင့်ကြစို့ဟု တိုင်ပင်ပြောဆိုကာ ဤနေရာ ဌာနသို့ မရောက်ဘူးကြကုန်သော ဂိုဏ်းတော် သားကြီးများဖြစ်သော (ဘိုးတော်ပွင့်)၏ တပည့်ကြီးများ အပါအဝင်အထောင်မှ ဆရာနီနှင့် မလှိုင်မှ ဆရာစိန် အစရှိ သော ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို အထူး အာရုံပြု၍ (ဘိုးတော်ပွင့်)အား တိုင်ကြား ခေါ်ယူရောက်ရှိလာကြရာ (ဘိုးတော်ပွင့်) ကိုယ်တိုင် လာရောက်ခေါ်ယူကြောင်း သိရှိခဲ့ရပြီး (ဘိုးတော်ပွင့်)၏ ရုပ်သေတ္တာ ကို ဖွင့်လှစ်ကြည့်ကြရာ အပိုထည့် ပေးလိုက်သော လှံချည်တစ်ထည်သာ လျှင် ကျန်ရစ်တော့သည် တခြား ဘာမျှ မရှိတော့ချေ။

ဤတွင်(၁၃၁၈)ခုနှစ် တော်သလင်း လဆုတ် (၅)ရက်နေ့ (ဣတ္ထာသယမဟိဒ္ဓိ စေဂိုဏ်း) ဂိုဏ်းတော်ကြီး၏ဂိုဏ်းတော် ချုပ် (ဘိုးတော်ပွင့်)၏ ထွက်ရပ်လမ်း အောင်မြင်ခြင်း နိဗ္ဗိတံပြီ။

ယခုအချိန်သည်ကား ဂိုဏ်းတော် ကြီး၏အပေါ်၌ (၁၃၁၉) ခုနှစ်မှစ၍ (၁၃၅၃) ခုနှစ်အထိ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ လွှမ်းမိုးကာ ပျောက် ကွယ်လုမတတ် တိမ်မြုပ်ခဲ့ရပါသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြံကြံခံ၍ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာမှ (၁၃၄၀) ပြည့်နှစ် တပေါင်းလဆုတ် (၆)ရက်နေ့ တွင် တစ်ဖန်ပြန်လည်ထူ ထောင်ခဲ့ရာ ဗန်းမော်နှင့် သရက်ဂူအကြားမှာ ဘုရား တစ်ဆူ၊ ဘိုကလေးမြို့နယ် ပြင်ကောင်း

ကျေးရွာ ပြင်ကောင်းချောင်းဖျားမှာ ဘုရားတစ်ဆူတည်ကာ ဂိုဏ်းတော်ကြီး ကို တစ်ဖန်အောင်မြင်စွာ ရွက်ဆောင် လာခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်းတိုးတက်ပွားများ လာခဲ့ခြင်းဖြင့် ထိုက်သူ သိသူအဖို့ အောင်မြင်စွာ ရပ်တည်လျက်ပင်။ ယခု တည်ရှိလျက်၊ သာသနာ ပြုနေရပါ၏။

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၃၄၈) ခုနှစ် ပါခေါင်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ(ဘိုးတော်ပွင့်)၏အလောင်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါယမသည် အောင်မြင်စွာ ထွက်ရပ် လမ်းသို့ ပေါက်ရောက်ခဲ့ပူးပါကြောင်း တပည့်အပေါင်း၏ သွားရောက်ဖူးမြော် ပြောဆိုသံကို တစ်ဆင့်စကား ကြားရ သဖြင့်သိရှိကြစေရန်ရေသား ထည့်သွင်း လိုက်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် ဘိုးတော်ပွင့် ထွက်ပြီးသည့်နောက် အာဟာရသိဒ္ဓိ စခန်းကို အောင်မြင်စွာ ပေါက်ရောက် လျက်ပင်။ အာဟာရဂုဏ် စားတစ်လှည့် မစားတစ်လှည့်နှင့် အင်မတန်ရင်းနှီး သော တပည့်များက ကပ်လျှံမှသာလျှင် ဒါနဖြစ်အောင် အနည်းအကျဉ်း ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တတ်ပါသည်။

ဖျာပုံမြို့သို့ တစ်ခါတစ်ရံ ကြွရောက် လျက်တပည့်များကို တရားပြဆိုမလျက် တောင်စွန်းသို့ တစ်ဖန် ပြန်လျက် သွားချီလာလှည့် နေခဲ့ရာမှ ကျိုက်ထို၊ မောင်လမြိုင်၊ သထုံ အစရှိသည်ဖြင့် ကြွရောက် လှည့်လည်ကာ အထက်ပါ သက္ကရာဇ် (၁၃၄၈)ခုနှစ်တွင် ကူသွင်း မည့်ဆဲဆဲ အမွှေးအကြိုင် အနံ့များ

ဆရာတော်ဦးသုမန

ပြောင်းကာ ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ပေါက်ရောက်တော်မူသွားပါ တော့သည်။ ဤတွင် ဣစ္ဆာသယ မဟိဒ္ဓိစေ ဂိုဏ်းတော်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းရာဇဝင် အစဉ်အဆက်သမိုင်းစဉ်ဖြစ်တော့ သည်။ ၁၃၄၉ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လဆုတ် (၇) ရက်နေ့တွင် ဤရာဇဝင် ရေးပြီးတော့သည်။

တပည့်များ ယုံကြည်လေးစားစွာ အားထုတ်ကြိုးစား နိုင်ကြစေရန် ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ထေရုပ္ပတ္တိများ အတွက် ဗဟုသုတအဖြစ် အစစ်နှင့်အမှန်သိစေရန် ရေးသား ဖော်ပြပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည်(ဣစ္ဆာသယမဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်း) ဂိုဏ်းတော်သားများ အတွက်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းပညာကို လေ့လာလိုက်စား၊ ပညာလိုလားကြသော အမျိုးကောင်း သားသမီးများအတွက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဆရာ သင်ကြားပြသ ဆိုဆုံးမသည့်အတိုင်း အကျင့်စခန်းအကျင့် တိုင်းတို့ကို အဆင့်လိုက်ကျင့်ဆောင် အားထုတ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ အဆင့်လိုက် ကျင့်စဉ်နည်းလမ်းများကို ဆက်လက် ရေးသားတင်ပြပါအံ့။

(ယခု ကျွန်ုပ်ရေးသားတင်ပြသော ကျင့်စဉ်နည်းလမ်း များသည် လောကုတ္တရာရေး သက်သက်ကျင့်စဉ်များ မဟုတ်ဘဲ လောကီပညာလမ်းနှင့် ရောပြွမ်းနေသဖြင့် လောကီ ပညာ လိုက်စားသူများအတွက်နှင့် ပညာယူ တပည့်ဂိုဏ်းသား များအတွက် ရည်ရွယ်ရင်းရှိရကား လောကုတ္တရာ အရိယာ မဂ်လမ်း သက်သက်မဟုတ်သဖြင့် ရဟန်းတော်များနှင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သူများနှင့် ခြားနားကောင်း ခြားနား နေမည်ဖြစ်ပါသဖြင့် ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ ခွင့်လွှတ် ကြပါရန်)

အထွက်စခန်း အမျိုးအစား

အထွက်စခန်းဟူသည် သုံးမျိုးသုံးစားရှိလေ၏။ ထိုသုံးမျိုး တို့တွင် -

- (၁) ပထမ အနုစား အသေထွက် ပုပ်သည်။
- (၂) ဒုတိယ အလတ်စားခေါ် ဘိုးတော်ပြုံး၏ထွက်နည်းမျိုး ကား(သေသည်) မပုပ်အရှင်ထွက် ပျောက်သည်။
- (၃) တတိယ အကြီးစား ပြည့်စုံပြီးသား ဘိုးတော်အေး ထွက် သကဲ့သို့သော ထွက်ခြင်းသည် ပကတိထွက်ဟူ၍ သုံးမျိုး သုံးစားရှိကြောင်း အထောက်အထားရှိပါသည်။

သို့အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဩဝါဒ

(ဗုဒ္ဓဝါဒဖြစ်သည့် သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ် တည်းဟူ သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ တရားတို့ကို ကြိုးကုတ် အားထုတ်ကြသဖြင့် ကိလေသဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်ဟု ဆိုအပ်သော ဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါးတို့မှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန် ရောက်စေနိုင်သည့် ဝိဇ္ဇာမျိုးစေ့၊ စရဏမျိုးစေ့တို့ကို စိုက်ပျိုး ကြလျက် သာသနာတော်ကြီး စည်ပင်ပြန့်ပွားရန်နှင့် စာရိတ္တ ဗလကြီးမားနိုင်ခန့် တည်တန့်လာစေရန် အဓိကရည်ရွယ်ချက် ဝါဒကြီး မူရင်းတည်ကာ ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းရေး ရေရှည် ဂိုဏ်းဝင်များကို ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ပွားများစေရမည်)

ဤအထက်ပါ စာပိုဒ်သည် မှတ်ပုံတင်ဂိုဏ်း ဝင်ထုတ်ပေး ခဲ့သည့် ဂိုဏ်း၏ ဝါဒလမ်းစဉ်ဖြစ်၏။

ဆရာတော်ဦးသုမန

www.burmeseclassic.com

ဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာ

ဂန္ဓာရီ

ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)

ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပဿီ၊ စုံညီကြွလာမည်။
 တရားရေအေး၊ အမြိုက်ဆေး၊ တိုက်ကျေးစောင်မ၊မည်။
 ရသာယတန၊ ဘောသစ္စ၊ သုံးကြရလိမ့်မည်။
 ရောင်တော်ပြန်ပွဲ၊ သူငါ့နှု၊ မလွဲစကန်ဝင်ရမည်။
 သစ်သီးတစ်လုံး တစ်ခါသုံး၊ လုံးလုံးမ၊စပြီ။
 ဒေဝါသိကြား၊ မိုးနတ်သား၊ ထင်ရှားစကန် မ၊လိမ့်မည်။
 အေးချမ်းသာယာ၊ မြို့ပြည်ရွာ၊ ရတနာမိုးကြီးရွာလိမ့်မည်။
 မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်၊ ဝိဇ္ဇာနယ်က စလိမ့်မည်။

ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ အသိပညာ ဉာဏ်ကို ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ဆိုရပေ၏။ ထို အသိဉာဏ်သည် သစ်တဟု ဆိုအပ် သော လောကီနယ်တွင် သိနိုင်သော ဉာဏ်ပညာ၊ အသစ်တဟု ဆိုအပ်သော လောကီမှ လွန်မြောက်ခြင်းကို သိနိုင် သော ဉာဏ်ပညာဟု နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိပေသည်။

ထိုသစ်တဟုဆိုခဲ့သော လောကီ နယ်တွင် သိနိုင်သော ဉာဏ်ပညာတို့ကို အဆင့်အတန်း ခွဲဝေဆုံးဖြတ်လျှင် များ စွာကျယ်ဝန်းပေသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့နှင့် အတန်းတန်းအမျိုးမျိုးတို့ ရှိသည်

အနက်(မန္တ)ဟု ဆိုအပ်သော အသိ ဉာဏ်ပညာနှင့် ဂန္ဓာရ ရသေ့တို့၏ အသိဉာဏ်ပညာမှ ပေါက်ဖွားအပ်သော ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပဿီ၊ အသိ ဉာဏ်ပညာတို့ပင် ဖြစ်သည်။ မန္တဝိဇ္ဇာ တို့သည်လည်း အလွန်ထူးခြားဆန်း ကြယ်လှ၏။

ဝီရိက မထေရ်အလောင်းသည် ဥက္ကောင်းခွဲ အရိုးဓာတ်ကို နိုးအပ်သော မန္တန်ဖြင့် စုပ်နှိုးလျှင် မိမိတို့ လားရာ ရောက်ရာ ဘဝကို အရိုးစုက ပြောကြား ရသော (ဆဝသီသ)မန္တန်။

ကောင်းကင်ကို မျှော်မှန်း၍ မန္တန် နှင့် မန်းလိုက်လျှင် ရွှေပန်း၊ငွေပန်းဖြင့် မိုးရွာချရသော (ဝေဒဗ္ဗ)မန္တန်။

ဥတေန-ဓာတ်၌ ဆင်တို့ကို လာ စေကာလာပြီး ပြန်စေကာ ပြန်စေရသော (ဟတ္ထိကန္တ)မန္တန်။

ပဒကုသလဓာတ်၌ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျောက်လျှင် မန္တန်ကို စုပ်နှိုးက သူခိုးဟု သိနိုင်သော (ဝိန္တာမဏိ)မန္တန်။

ပေါရိသာဒဓာတ်၌ မန္တန်ကို ရွတ် လိုက်လျှင် အဟန့်နှင့်တကွ လေထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားနိုင်သော(ပဒ လက္ခဏ)မန္တန်။

မြေ၌ မြှုပ်ထားအပ်သော ပစ္စည်း ဥစ္စာ ရတနာ ရွှေငွေတို့၏ နေရာကို အသေအချာ သိနိုင်သော (ဗြဟ္မာ ဆတ္တ)မန္တန်။

ပိုးရွှ၊ ပုရွက်၊ ခြင်၊ မှက်၊ ယင်၊ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါကြီးငယ်တို့၏ စကား ကို နားလည်နိုင်သော(သဗ္ဗရူတဝိဇာ နာန)မန္တန်။

ရေနဂါးတို့ ရုပ်ပြောင်းပြီး နေကြ သော်လည်း ထိုနဂါးတို့ မည်သည့်နေရာ မှာ ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သိနိုင်သော (နာဂပဿထ)မန္တန်။

ကျားသေကို အသက်သွင်းသော (ပဉ္စိဝလုလင်)ကို သို့ သေပြီးသော သတ္တဝါတို့ကို အသက်သွင်းနိုင်သော (မတုဋ္ဌာပန)မန္တန်။

ဘူရိဒတ်ဇာတ်၌ နဂါးတို့ အလွန် ကြောက်စေတတ်သော (သုပဏ္ဏက) မန္တန်။

ပိလိန္ဒဝစ္ဆေမသေရ် လူဖြစ်စဉ်က ကောင်းကင်မှာ ပျံလွှားပြီး ဈာန်ကတား သလို နေနိုင်သော ဝဠုဂန္ဓာရီနှင့် မထေရ်ဖြစ်ပြီးမှ မဟာဂန္ဓာရီမျိုး၊ မန္တန် တန်ခိုးဖြင့် တေားသုံးထောင်ကို အုပ်စိုး ရသော မြေခွေးမျိုးက ဗာရာဏသီမင်း နှင့် စစ်ထိုးမည်ပြုသော (ပထဝီဇယ) မန္တန်။

ရေစင်လို မန္တန်နှင့် မန်း၍ သရက်ပင်ကို ပက်ဖျန်းပါက တစ်မူ ဟုတ်ချင်း သီးပွင့်ရသော (အကာလဖလ) မန္တန်။

မန္တိဝိဇ္ဇာများ၏ မန္တန်တန်ခိုး ထက် မြက်စူးရှဆန်းကြယ်မှုတွေဟာ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ယနေ့အချိန်ထိလည်း ရှိကြပါ သေးသည်။

သို့ရာတွင် ရှားရှားပါးပါးဖြစ်၏။

မန္တဝိဇ္ဇာများ၏ မန္တန်တန်ခိုး၊ မန္တန်အကျိုးများကို 'ဥတေန' ပျို့၌ ဤသို့ ဆိုထားပါသည်။

"အညွန့်ဝေမြိုင်၊ ပွင့်ချိန်တိုင်မှာ ပွင့်နိုင်လုလု၊ အနုအရင့်၊ ပွင့်ဝါသင့် သား၊ မြနှင့်တူလို၊ ရွက်ညိုရှင်ရှင်၊ သရက်ပင်ကို၊ ရေစင်မန်းလျက်၊ ဖျန်း လိုက်ပက်က၊ အရွက်အဆင့်ဆင့်၊ အပွင့်အဖြိုးဖြိုး၊ အသီးချိုမြ၊ ဖြစ်စေရ သား၊ မန္တရားကို၊ အဟိုများစွာ၊ လူတို့ရွာ တွင်(အကာလဖလ) ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ဗြဟ္မာဆတ္တ၊ ဆတုက္ကနိပါတ်၊ ထိုသည် ဇာတ်တွင်၊ ထွတ်မြတ်ရတနာ၊ ဥစ္စာ ရွှေငွေ၊ မြေတွင်နည်းများ၊ မြှုပ်ထားလေ ရာ၊ နေရပ်မှာကို၊ ဆဋ္ဌာဘိည၊ ဈာန်ပုံရ သို့၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဉာဏ်အစုဖြင့်၊ ရှုလတ်

သောနည်း၊ ဝှန်သည်းတေဇ၊ သိနိုင်ရာ သား၊ မဟာနဘာဝ၊ ဗြဟ္မဆတ္တ၊ ခေါ် ဝေါ်ကြ၏။ ပိုးရွတ်စစ်ချက်၊ ပုရွက်၊ခြင်၊ ယင်၊ မြင်မြင်သမျှ၊ မြင်းဆိတ်စသား၊ ဆိုစကားကို၊ ကြားကရိပ်ခြည်၊ နားလည် စေနိုင်၊ ပည်းလှိုင်ထင်ရှား၊ မန္တရားကို၊ မှတ်သားနာမ၊ သဗ္ဗရတ၊ ဝိဇာန၊ မှည့် ကုန်ကြ၏။ တေဇကြီးမား၊ ရေနဂါးတို့၊ တစ်ပါးရပ်ဖျောက်၊ မြွေဟောက်မြွေ ငယ်၊ အသွယ်သွယ်တည့်၊ လိုဖွယ်ရှိရာ၊ ဖန်ဆင်းကာဖြင့်၊ မျက်နှာလွှဲသွေ၊ ပုန်း အောင်းနေလည်း၊ နေလတ်ရာရာ၊ သိနိုင်စွာသွား၊ အာဏာကြီးပြင်း၊ နဂါး မင်းက၊ ဆွေရင်းမှတ်တည့်၊ ပေးခဲ့သည် တည့်၊ လူပြည်ကျော်ဝှန်၊ ထိုမန္တန်ကို၊ နောက်ဉာဏ်တို့ပွား၊ ဆရာများတို့ မှတ် သားနာမ၊ နဂပဿထ၊ ခေါ်စကြ၏။ အဿမုက္ခိ၊ မယ်တော်ဆီက၊ ပေး၍ ရသား၊ မူလယွင်းချို၊ မိစ္ဆာဖိုသည်၊ သူခိုး ခြေရာ၊ အခါစိစစ်၊ ၁၂ နှစ်ဖြင့်၊ သက္ကရာဇ်တွက်ရေ၊ ကြာမောထွေကြောင့် ပျောက်လေပြီးလျက်၊ ကွက်ကွက် လက္ခဏာ၊ သိသာဖော်ပြ၊ ဖြစ်လာရ ကား၊ မန္တရားကို၊ မှတ်သားလူမှာ၊ စိန္တာ မဏိ၊ ခေါ်ကြသိ၏၊ ပေါရိသာဒ၊ ကမ္မာ သကို၊ ယက္ခအစစ်၊ ခင်ပွန်းချစ်လျှင်၊ ပေးလာကျင်လည်၊ လျင်သောလေနယ်၊ ခွန်အားကြွယ်သား၊ မန္တရားကို၊ ထင်ရှား ဖော်ပြ၊ ပဒလက္ခဏာ၊ သမုတ်ကြ၏။ ဗျူဟတောနေ၊ ကြမ္မာကြော့၍၊ သေပြီးမှ ပင်၊ အသက်ဝင်၍၊ ရှင်စေနိုင်သား၊ မန္တရားကို၊ ပိုင်းခြားသမုတ်၊ မတုဋ္ဌာပန ကုန်ကြ၏။ မိုးအာဏာ၊ အခါမှတ်မှတ်၊ နတ်သက်ရှုမျှော်၊ မန်းရသော်လျှင်၊ ဖျော်ဖျော်ဖြင့်မျှ၊ သက္ကရတနာ၊ ရွှေမိုးရွာ ၍၊ မဟာတေဇ ဝေဒဗ္ဗဟု၊ သမုတ်ယူ

၏၊ ဘူရိဒတ္တ၊ ဇာကတွင်၊ တောဝပျော် မွေ၊ ရှင်ရသေ့ကို၊ ဆိတ်ငွေ့တဖွားဖွား၊ နဂါးတကာ၊ ကြောက်ရွံ့ရှာအောင်၊ တန်ခိုးဆောင်သား၊ ရွှေတောင်ဖိုးစံ၊ နန်း လက်ပံကို၊ စိုးစံပိုင်ခြင်း၊ ဂဠုန်မင်းလျှင်၊ အုပ်နှင်းခဲ့သည်၊ အမည်ကျော်ဝှန်၊ သုပဏ္ဏကဂါထာ၊ တွင်ဝေါဟာ၏၊ ပါရမီ တောင်းချိန်၊ ကုသိုလ်ရှိန်နှင့်၊ မိလိန္ဒ ထေရ်၊ အမည်တွင်စွာ၊ လူဖြစ်ခါက၊ ဆရာတပည့်၊ ရွတ်သည်မန္တရား၊ မြေ မသွားဘဲ၊ မိုးဖျားစွင့်စွင့်၊ ဖြူးဖြူးမြင့် အောင်၊ ဈာန်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်၊ ပျံလေနိုင် သား၊ ကြီးလှိုင်တေဇ ဝဠုဂန္ဓာရာ၊ မဟာ ဂန္ဓာရီ၊ ဤလည်းနှစ်ပါး၊ ဘုရားတို့သာ၊ သိပေရာလျက်၊ အသက်ဧကန်၊ သေပြီး လွန်မှ၊ နတ်ဌာန်လူဝယ်၊ အပယ်လား ကြောင်း၊ မလားကြောင်းကို၊ ဦးခေါင်းခွံ က၊ ပြောပြန်ရသား၊ ဝက်မထေရ်၊ ရွတ် သည်ဖွားဖွား၊ မန္တရားကို၊ ထင်ရှားကျော် ညီ၊ ဆသီသမည်ထူးရ၏၊ ဝိဠုဌာလီ၊ ကပ်ဦးဆီတွင်၊ စေတီယဇာတ်၊ ရသေ့ မြတ်လျှင်၊ ရွတ်ဖတ်လိမ္မာ၊ ပညာကြွယ်ဝ၊ တတ်မြောက်လှသား၊ ဘူတဝိဇ္ဇာ၊ သညာ တွင်ရ၊ အမည်ချ၍၊ ဖြစ်ထရွေးကောက်၊ အစဉ်လျှောက်၏၊ ရှေ့နောက်သိသာ၊ ပေါင်းသောအခါသည်၊ သင်္ချာတစ်ဆယ့် ငါးသင်းတည်း။"

မည်ခေါ်တွင်ဘိ၊ ဟတ္ထိကန္တ၊ ပေါက်ပြုကျော်ကြား၊ မန္တရားကို၊ တစ်ပါး လောင်း၍၊ ဆယ့်ခြောက်စေ့အောင်၊ ချစ်၍ ကြည်ဖြူ၊ ဆက်ကပ်လှူအံ့ဟု မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော်က ထပ်၍ စပ်ဆိုတော်မူခဲ့ပေသည်။

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာအတတ်

ဂန္ဓာရီအတတ်ပညာမျိုး၏ တန်ခိုး သတ္တိမှာ(သီလကွန်ပါဠိတော်)၌ ကုဒ္ဒိ ပါဠိဟာရိက တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း အကြောင်းမှာ ဂန္ဓာရီရသေ့သည် ပြု အပ်သော အတတ်ပညာသည် ရှိ၏။ ထိုအတတ်ပညာအစွမ်းဖြင့် များစွာ သော စစ်သည်ကို တစ်ယောက်တည်း ဖြင့် ဖန်ဆင်းနိုင်၏။ များစွာသော စစ်သည်တို့အား တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းနိုင်စွမ်း ရှိ သည်။ မျက်မှောက်တူရူဖြစ်သော အရပ်သို့လည်းကောင်း၊ မျက်ကွယ်ဖြစ် သော အရပ်သို့လည်းကောင်း၊ တံတိုင်း ခြားရာ၊ တောင်ခြားအရပ်သို့လည်း ကောင်း၊ ကောင်းကင်ကဲ့သို့ မငြိမစွန်း သည်ဖြစ်၍ သွားနိုင်၏။ မြေကို ရေကဲ့ သို့ ငုပ်နိုင်၊ ပေါ်နိုင်၏။ မပြတ်စီးနေ သော ရေ၌လည်း မြေပေါ်မှာ သွားလာ သကဲ့သို့ သွားနိုင်၏။ ကောင်းကင်၌ ငှက်များကဲ့သို့ သွားနိုင်၏။ ထိုင်နိုင်၏။ ကြီးသောတန်ခိုးအရောင်ရှိကုန်သော လူနေတို့ကိုလည်း လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် နိုင်၏။ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင်လည်း သွားနိုင်၏ဟု သာသနာတော်၏ ကုဒ္ဒိ ပါဠိဟာရိယ တန်ခိုးဖြင့် ဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာ တို့၏ တန်ခိုး မခြားနားပုံကို ဟောတော် မူခဲ့ပေသည်။

အာဒေသနာ ပါဠိဟာရိယတန်ခိုး ဖြစ်သော သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်အကြံ အစည်ကို သိနိုင်သော တန်ခိုးသည် လည်း မဏိက ဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြင့်လည်း သိနိုင်ကြောင်းကိုလည်း မဏိကာခေါ် သော အတတ်ပညာမျိုးသည် တစ်ပါး သော သတ္တဝါ၊ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ စိတ်အကြံအစည် အမျိုးမျိုးကို သိနိုင်၍ ဤမည်သောသူသည် ဤမည်

သော အကြံအစည်ကို ကြံစည်နေသည်။ တောင့်တနေသည်ဟု ညွှန်ပြောဆိုနိုင် ၏။ သာသနာတော်၏ အာဒေသနာ ပါဠိဟာရိက တန်ခိုးနှင့် မဏိကဝိဇ္ဇာ အတတ်ပညာတို့ မခြားနားပုံကို ဟော တော်မူသည်။

မဏိကမည်သော ပညာသည် စိန္တာမဏိအမည်ရှိသော အတတ်ပညာ ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအတတ်ပညာဖြင့် သူ တစ်ပါး၏ စိတ်အကြံအစည်ကို သိနိုင် ၏။ ထို့ပြင် ပဋိသန္ဓိဒါမင် ပါဠိတော် လည်း စိန္တာမယ တန်ခိုးအကြောင်း ဟောတော်မူရာ စိန္တာမယတန်ခိုး မည် သည်မှာ ဝိဇ္ဇာခိုရိယောက်ဖူးသည် မိမိ တတ်သော အတတ်ပညာကို စုပ်နှိုး၍ ရေးခြစ်မထင်သော ကောင်းကင်အပြင် ၌ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ရထားတပ်၊ လက်နက်ကိုင် ခြေလျင်တပ်၊ အထူးထူး အပြားပြား များပြားသော စစ်သည် ဗိုလ်ထု လူအစုအရုံးကို ဖန်ဆင်း၍ ပြနိုင်ကုန်၏။

ဤသည်လျှင် စိတ်ကမုန်းဘိ ကြံ တိုင်းသိသော စန္ဒာမယိဒ္ဓိ တန်ခိုးပေ တည်းဟု ဟောတော်မူခြင်းကို ထောက် ဆ၍ ဂန္ဓာရီ အတတ်ပညာမျိုး၊ စိန္တာ မဏိက၊ စိန္တာမယ အတတ်ပညာမျိုး တို့သည် ဈာန်၏ တန်ခိုးကဲ့သို့ ရှိခြင်း ကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်၏ တန်ခိုးများနှင့် ရောယှက်နေခြင်းကြောင့် ရဟန်းတော်များ တန်ခိုးပြခြင်းကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရား တားမြစ်တော်မူခဲ့ ပေသည်။ ဤကား လောကီပညာတန်ခိုး များနှင့် စွမ်းပကားသတ္တိကို ပြဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“သရတင်္ဂရသေ၊ သုနေတ္ထရသေ၊ အာကာသရသေ၊ ဒေဝလရသေ၊ အာဠာရ ရသေ၊ ဥဒကရသေ”

စသော ရသေ့ ဆရာမြတ်တို့ သည် သမထလုပ်ငန်းတို့ကို ကြိုးပမ်း အားထုတ်သဖြင့် ဈာန်ကိုရပြီးသည့် နောက် တစ်ဖန်အားထုတ်၍ ရအပ် သော သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိများမှာ -

- (၁) အထူးထူးအပြားပြား တန်ခိုးဖန် ဆင်းနိုင်သော(ကုဒ္ဒိဝိဇ္ဇာဇာန်)
  - (၂) နတ်တို့၏မျက်စိကဲ့သို့ အသေး အကြီး၊ အဝေးအနီးဖြစ်သော အရာဝတ္ထု အမျိုးမျိုးတို့ကို မြင် စွမ်းနိုင်သော(ဒိဗ္ဗစက္ခုဇာန်)
  - (၃) နတ်တို့၏ နားကဲ့သို့ အပိတ်အပင် အဆီးအတားမရှိ ကြားနိုင်သော (ဒိဗ္ဗသောတဇာန်)
  - (၄) သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်အကြံအစည် ကို ဧကန်ဧက သိစွမ်းနိုင်သော (စေတောပရိယဇာန်)
  - (၅) ရှေးရှေးဘဝတို့က ဖြစ်ပျက်တွေ့ ကြုံခဲ့သည်ကို ပြန်လည်အောက် မေ့နိုင်သော(ပဗ္ဗေဒိဝါသဇာန်)
  - (၆) မိမိတို့ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ် လာသော သတ္တဝါတို့ကို သိစွမ်း နိုင်သော(ယထာကမ္မပဂဇာန်)
  - (၇) အနာဂတ်အဖို့ကို ကြိုတင်၍ သိ စွမ်းနိုင်သော(အနာဂထသဇာန်) အားဖြင့် ထင်ရှားသော အဘိဇာန် တရားတို့ကို လျင်လျား လွယ်ကူ တကယ်ယူနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တို့ကို လောကီ၏ ပညာတွင် အခေါင်အဖျား ထိပ်တန်းအကျ ဆုံးဖြစ်သဖြင့် လောကီယ ဝိဇ္ဇာ အထက်လမ်းပညာများ ဖြစ်ပေ သည်။
- ထိုဝိဇ္ဇာပညာတို့ထက် လွန်ကဲထူး မြတ်သော အရိယာဝိဇ္ဇာတို့မှာ ဘုရား ပွင့်သော ကာလတွင် ဖြစ်ထွန်းပေါ် ပေါက်နိုင်ခွင့် ရှိပေသတည်း။

ဦးသန့်(လတ်မိုးစွေ)

ဝိဇ္ဇာစာရင်း

လင်းရောင်တင်

ဝိဇ္ဇာစာရင်းမူကွဲ အမျိုးမျိုးရှိကြတဲ့နေရာမှာ လင်းရောင်တင် မုတ်သားဖူးတဲ့ ပုပ္ဖားဆရာတော် ဦးမေမာ စုဆောင်းထားတဲ့ စာရင်းကို အရင်တင်ပြပေးပါမယ်။ ထွက်ရပ်ပေါက်ဆရာ ခြောက်ဆယ့်လေးပါးရယ်လို့ လူပြောများကြပေမယ့် ဒီစာရင်းမှာ အပါးခြောက်ဆယ်သာ တွေ့ရပါတယ်။

(၁) ရှင်မထီး	(၁၂) ငွေသံကြား ဆရာတော်
(၂) ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ	(၁၃) ဦးဝါသဝဆရာတော်
(၃) ပထမံ ဦးအောင်	(၁၄) တောင်လေးလုံး ဆရာတော်
(၄) ဘိုးဘိုးအောင်	(၁၅) လော့ဟပ်ဆရာတော်
(၅) ဦးဓမ္မစာရီ(တွံတေး)	(၁၆) ရှင်အရဟံ ကိုယ်တော်
(၆) ဆံရှည်ဆရာတော်	(၁၇) ဗားမဲ့ဆရာတော်
(၇) သီလကြောင်မင်း(ပုဂံ)	(၁၈) ဗားမြိုက်ဆရာတော်
(၈) ပခုသင်္ခရာဇာ	(၁၉) ဗားထီးဆရာတော်
(၉) ခဝဲတောင်ဆရာတော်	(၂၀) ဗားတမော့ဆရာတော်
(၁၀) တောင်ဖိလာ ဆရာတော်	(၂၁) ဓမ္မစေတီ
(၁၁) မင်းကျောင်းဆရာတော်	(၂၂) ဓမ္မပါလဝိသုဒ္ဓိဆရာတော်

- (၂၃) ကောဏ္ဍညဆရာတော်
- (၂၄) လျှာရှည်ဆရာတော်
- (၂၅) အထုပ်တစ်ရာကိုယ်တော်
- (၂၆) ကြားကိုယ်တော်
- (၂၇) ယောင်ကိုယ်တော်
- (၂၈) အာဏာစက်ဆရာတော်
- (၂၉) ပညာသိပ္ပံဆရာတော်
- (၃၀) ဣန္ဒာစရိယဆရာတော်
- (၃၁) သာယာဆရာရသေ့
- (၃၂) ဝဏ္ဏလင်္ကာဆရာရသေ့
- (၃၃) ဒိဗ္ဗစက္ခုဆရာရသေ့
- (၃၄) သံသိပ္ပံဘွဲ့ခံဆရာရသေ့
- (၃၅) ဣန္ဒာသတ္တဆရာရသေ့
- (၃၆) ဂေါရုဗန္ဓုဆရာရသေ့
- (၃၇) မနောမယသိဒ္ဓိရှင်
- (၃၈) ကျောက်မျက်သခင် ရသေ့ဦးအောင်
- (၃၉) ဆရာကြီး ဦးခေါင်
- (၄၀) ဆရာကြီး ဦးရဲသူ
- (၄၁) ဆရာဖြူ
- (၄၂) ဆရာငြိမ်း

- (၄၃) ဆရာကြီး ဦးနေတက်
- (၄၄) ဆရာကြီး ဦးချစ်လှိုင်
- (၄၅) ဗောဓိပင်ဆရာဆိုင်
- (၄၆) အောင်တော်မူဆရာထယ်
(မန္တလေးအရှေ့ပြင်အောင်တော်မူ)
- (၄၇) ဦးမှတ်ဆိတ်
- (၄၈) ဆရာသွယ်(မြစ်ငယ်)
- (၄၉) စကြာမင်း
- (၅၀) ဆရာဝင်း
- (၅၁) မယ်ထက်ဆရာတော်
- (၅၂) မောနေယျကိုယ်တော်
- (၅၃) ဦးကောသလ္လဆရာတော်
- (၅၄) ဦးဥက္ကံသဆရာတော်
- (၅၅) ရာကျော်ဆရာတော်
- (၅၆) အဖေကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ
- (၅၇) အဘဦးငယ်
- (၅၈) ဆေးဘုန်းကြီး ဦးရေဝတ
- (၅၉) ပုပ္ဖားဖိုဝင်ဆရာတော် ဦးကုမာရ
- (၆၀) အဘဘိုးဝါသဝ

အဲဒီမှတ်တမ်းနံပါတ် (၈) ပခုသင်္ခါရာဇာ ဆိုတာကို ပရူကြီးသယံရာဇာလို့လည်း ခေါ်ပါသတဲ့။ သတိုးမင်းဖျား လက်ထက် လောကဒီပကြီးကျမ်း၊ ဩကာသဒီပဏီကျမ်းမှာ (ဝိဇ္ဇာ၊ ပန်းထူး၊ ပရူကြီး) သယ်ရာဇာသည် သယ်ဇာဆရာတော်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ရယ်လို့ ပြဆိုထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ လင်းရောင်တင် ထပ်ပြီးတွေ့ရတဲ့ ဝိဇ္ဇာတို့ရဲ့ စာရင်းကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်က ရေးထိုးခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းပုရပိုဒ်တစ်ဆူရဲ့ မှတ်တမ်းကို မှီငြမ်းပြုတဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာခိုရ်ကျမ်း စာမျက်နှာ(၁၈၃)မှာ ဘကြီးတော် မင်းတရားလက်ထက်ကနေ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တော်အထိ မင်းပေါက်စိုးပေါက်အကျော်တစ်ဆူ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ထွက်ရပ် ပေါက် သိဒ္ဓိရှင်တို့ရဲ့ စာရင်းချုပ်ကို အဲဒီခေတ်က သမိုင်းစဉ် လမ်းညွှန်မှုနဲ့ ဖော်ထုတ်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကဗျာဆန် ဆန် ကာရံလေးတွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။

ထိဒ္ဓိရှင်(၀၃)ဝါး

သိပ္ပလောကီ၊ ဉာဏ်ဂမ္ဘိကြောင့်၊ ဝသီလေလျက်၊ လျှံထိန်လက်၍၊ ဖိုလ်မင်နောက်ဆွယ်၊ ပညာကျယ်သည်၊ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရှောင်း၊ ဆရာအပေါင်းကို၊ ကျိုးကြောင်းကုန်စင်၊ နိဒါန်းဆင်ပိမ့်၊ ဘုရင်မင်းကျော်၊ ဘကြီးတော်မှ၊ ထင်ပေါ် နဂရာ၊ မန္တလာဟု၊ ရတနာပုံ၊ မျိုးပေါင်းစုံကို၊ ခိုလှုံဆိုက်လေ။

စဉ်၍ရေသော်. . (ဦးရွှေနီ)ထက်၊ စဉ်အဆက်ဖြင့်(ဆရာနက် ကြီး)အံ့မငြီးရှင်။ ခရီးမပြတ်၊ တောမသတ်သည်၊ (ဦးမြတ်) (ဦးတုံ)၊ စက်ပါးလှုံက၊ ရွှေဘုံပြောင်ပြောင်၊ သာသနာရောင် ကြောင့်၊ ကုန်းဘောင်ပုဂံ၊ တန်ခိုးလှုံ၍၊ နှစ်တန်ရာဇူ၊ ကနက်ထူ လျှင်. . . ဝုန်းဆူထိန်လင်း၊ (ဆရာကင်း)လည်း၊ သတင်းပိုမို၊ များကြည်ညို၍၊ ဈေးချိုရပ်ဌာန်၊ အဘိုးတန်သည်၊ နရကန်

ဗားမဲ့ဆရာတော်

ဗားမြိုက်ဆရာတော်

ဗားတဖော့ဆရာတော်

ဗားတမွတ်ဆရာတော်

အဘာရာကျော်

ဦးခွေး

(ဦးအိ) အများသိရှင်၊ ကဝိခေါ်ကြ၊ (ဆရာလှ)နှင့်၊ အင်းဝသာ
ခေါင်း (ဦးရွှေမောင်)သည်၊ ဂုဏ်ရောင်ယုံမွှေး၊ လွန်ယဉ်ကျေး၏။
(ဦးရေး)ဆင်ကျုံး၊ အံ့မဆုံး၍၊ တိုင်းလုံးထင်ပေါ်၊ (ဦးပေါ်ကြီး)မှန်၊
တပည့်ခံဟု၊ နိုင်ငံကြောင့်၊ သတင်းဖြာလျက်၊ (ဆရာဦးဝိန်)၊
ဉာဏ်ကဝိန်တို့၊ အရှိန်မညှိုး၊ (ဆရာဘိုး)လည်း၊ ကောင်းကျိုးဖွေ
ရှာ၊ ငယ်ကြင်ယာနှင့်၊ ချမ်းသာတီတောင်း၊ ရွှေတချောင်းတွင်၊
နှစ်ပေါင်းများလှ၊ ဓနဝေဖြိုး၊ ရှေးကောင်းကျိုးဖြင့်၊ တန်ခိုး
ဘိညာဉ်၊ အသွင်ကဲ့သို့၊ စုံလင်ဘိသော်၊ (ဦးကံဘော်)မှာ၊ ဆရာ
တော်မှ၊ သိက္ခာချ၍၊ ဖြူစွတ်ဆင်၊ သူတော်ဝင်ခဲ့၊ ကျင့်စဉ်
မမှား၊ ကုသိုလ်ပွားလျက်၊ တရားလက်ရှိ၊ မြောက်သိပ္ပံကြောင့်၊
ကဝိတန်ဆောင်၊ နေအရောင်သို့၊ မြန်အောင်ပတ်ကုံး၊ မိုးသို့
ခြွန်းသည်၊ ကပ်လုံး(မ)ကျေဂါဒါန်းတည်း။

ဒါက ရှေးဟောင်းပုရပိုက်တစ်ဆူထဲက ဝိဇ္ဇာစာရင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဝိဇ္ဇာများစာရင်း(မူကွဲ) တစ်ခုထပ်
ပြီး တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒီစာရင်းကို ရေးသားမှတ်တမ်းပြုစု
ထားသူကတော့ ဝဏ္ဏသိင်္ဂီမင်းစိန်စိဘွဲ့ခံ အဘ ဦးခင်မောင်
ချစ် ဖြစ်ပါတယ်။ မှတ်ချက် ။ ။ အဘ ဦးခင်မောင်ချစ်
ဆိုတာ နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင်
(ဗိုလ်အောင်ဒင်)ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးပါ။ အသက် ၉၄ နှစ်ရောက်
မှ လူလောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။ သူကွယ်လွန်ခါနီး
လပိုင်းလောက်အလိုမှာ 'ကျွန်တော် မနေရတော့ဘူးဗျ၊
ဘိုးတော်က မင်းအသက်တွေ သိပ်ကြီးနေပြီ၊ တို့ဆီလာခဲ့
တော့လို့ ပြောနေတယ်' ဟု ပြောခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာ ရောဂါ
ကြီးကြီးမားမား မရှိဘဲ နာရီပိုင်းသာ ဝေဒနာခံစားပြီး
ကွယ်လွန်သွားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိဇ္ဇာများစာရင်း(မူကွဲ)

ရတနာသိင်္ဂီမြို့၊ ဘိုးတော်မင်းမြတ် ရှင်မွေသရီ၊
စေတီကြီး တည်တော်မူရာ ဝိဇ္ဇာခိုရ်အများလာ၍ ရတနာ
ရွှေငွေ လုပ်ကိုင်ပေးပြီးမှ အသီးသီး ရေပေါ်သွားပြခြင်း၊
မြေကို လျှိုးပြခြင်း၊ မိုင်းသို့ပျံပြခြင်း ပြုကြပေသည်။

(ရသေ့အောင်)လည်း များမြောင်သော ရွှေငွေဆက်
ဖူး၏။ (ဦးရွှေဝ)(ဦးပန်းကျော်)တို့ ထင်ပေါ်ခြင်း ရှိခဲ့သည်။
တတန်(မောင်စံညိမ်း)မည်သော စဉ်းပါဆရာတော်ဘုရားနှင့်
စကားအထွေထွေ ပြောဆိုဖူးသည်လည်း တစ်ရပ်။ နောက်ထပ်

နောင်တော်ကြီးလက်ထက် ဇော်ဂီကုလားဆရာ ခ၊စားလာ
သည်လည်း တစ်ချက်။

(ဆရာနက်)(ဆရာမင်း)(ဆရာအို)(ဆရာအောင်)တို့
လူ့ဘောင်မှ တက်လှမ်း၍ ထွက်လမ်းသို့ ရောက်ကြသည်
တဝ။ ဘကြီးတော်လက်ထက်(ဆရာနက်ကြီး)(ဦးတုံ)(ဦးမြတ်)
(ဦးရွှေရိုး)တို့ လောကီအထွဋ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်လည်း တထုံး။
ကုန်းဘောင်ဘုရင် ဦးကင်းဖွင့်တော်မူရာ (ဆရာလှ)
(ဆရာအိ)(ဆရာကင်း) အင်းဝ(ကိုရွှေမောင်) ဆင်ကျုံး(ဦးရေး)
(ဆရာဝိန်) (ဆရာဖိုး) (ကိုစော်လီ) လောကီကိစ္စကြောင့်
သိက္ခာချ(ဦးကံပေါ်)တို့ တိုင်းကျော် အောင်မြင်ဖူးကြသည်။

အနောက်ပြည်(ဘဲဥစား ဘုန်းတော်ကြီး) အင်း
ပေါက်ရာ ဇော်ဂီကုလားက ငွေလုပ်၍ ပြသ၏။ ဘုန်းတော်
ကြီးက လင်ဗန်းမှာ အင်းချ၍ ခဏချင်း ငွေဒဂါးပြည့်စေ
လျက်ပြ၏။ ပြည်မြို့မြင်ပါဟု ဘုရားတောင်နေ (စာတိုဘုန်း
ကြီး)လည်း ညနေ ညနေ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးလျက် ဖိုးဦးတောင်
ဘုရားကို မီးပူဖော်သည်။ မော်လမြိုင် ချောင်းဖျားနေ(ဒုဝေ)
မည်သော(ကရင်ဘုန်းကြီး)သည် ပထမရုပ်ပညာကြောင့်
နာနာရုပ် ဖြစ်ဖူးသည် တစ်ချက်။ ဆေးဘက်ကပေါက်ခြင်း
ကြောင့်(စလင်းဖိုးသူတော်) ရွှေစက်တော်ဘုရားအနီးတွင်
အရက် ၄၀ မြေမှာ ခိုအောင်းလျက် ဝိဇ္ဇာခိုရ် ဖြစ်ဖူးသည်
လည်းတစ်ခန်း။

ဂဏန်းအက္ခရာ မှော်ပညာကြောင့် ရောဂါဟူသမျှ
ကို ခဏချင်း ယူပစ်ခြင်း၊ လက်နှင့်ကိုင်၍ပေးသော ရွှေငွေများ
သုံးစွဲ၍ မကုန်နိုင်ခြင်း စသော အစွမ်းကိုပြလျက် ဝိဇ္ဇာရေ
ဖြစ်သွားသော မန်းမြို့သား(ဘိုးကျော်သိုင်း) အနောက်ပြည်သို့
တက်၍ ရွှေငွေများဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် စကား
ပြော မတည့်ရာ အင်းပညာဖြင့် အသပြာငွေပြသော(ပုဂံက
ကိုရင်ကြီး)။

မြို့ပြင်ကြီး ဆရာတော်ထံလာသော ဝိဇ္ဇာလောင်း
လင်မယား(၃ ပါးသော သရဏာရုံ)ပေါက်၍ အံ့လောက်စွာ
ထူးကဲသော ပဲခူးမြို့မှ (ဦးကြင်) သီပေါဘုရင်လက်ထက်မှ
ထွက်မြောက်သော (ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်) မော်လမြိုင်ဌာနတွင်
စမက ပေါက်လေသောကြောင့် ရာဇဝင် အလွန်ပြောင်သော
ရွှေတောင်မြို့(ဦးကောဏ္ဍည) ရှိသမျှ ရောဂါကို ဆွဲငင်ပစ်နိုင်
သော မော်လမြိုင်(ဆင်ကျုံးဘုန်းကြီး)တစ်။

ဘိုးပေါက်ဆိန်

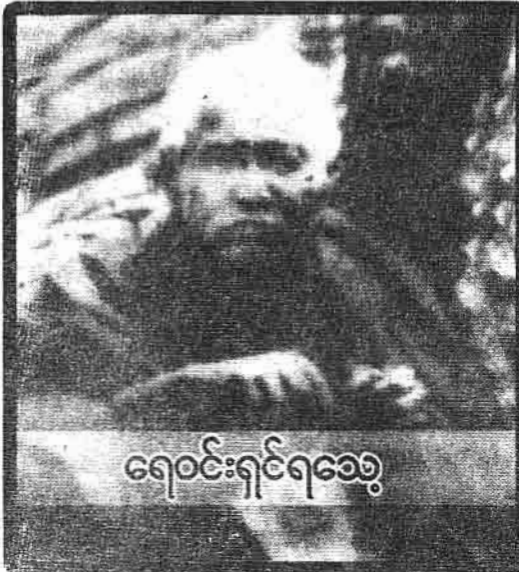
ဘိုးဝါယမ

ရှင်မထီး

ပုပ္ဖိုးဦးကောသလ္လ

ရေဝင်းရှင်ရသေ့

မဟာမြိုင်ဆရာတော်

အင်းဘက်က အကြော်အမော် မော်လမြိုင်
တောင်ပေါ်နေ(ရွှေသမင်ဘုန်းကြီး)တဖြာ။ သာသနာ ၅၀၀၀
အင်းအတတ်ဖြင့် ထွက်ရပ်သို့ ပေါက်လေသော ပေါက်မြို့၊
(ဦးကျွဲ)ထူးကသော ပုဂ္ဂိုလ် ဝိဇ္ဇာစိုရ်များ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြလေပြီ။
(ပုဂံဝကျွဲ ဆိုသည်စကားရှိသည်။ (ပုဂံမှာ မြေလျှို၊ ပဲခူးမှာ
ပေါ်) ပုဂံနှင့် ပဲခူးမှာ ၅+၂=၇ ဂဗ္ဘေမှန်းသိပါ။

အထက်ပါ စာပိုဒ်တွေဟာ ဝိဇ္ဇာများစာရင်း(မူကွဲ)
ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ လင်းရောင်တင် အဘချစ်(ဦးခင်မောင်ချစ်)
ထံကတစ်ဆင့် မပြုမပြင် သူ့နဂါးအတိုင်း ကူးမှတ်ထားခဲ့တဲ့

မှတ်တမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ မူရင်းအတိုင်းပါပဲ။

နောက် ဝိဇ္ဇာများစာရင်းတစ်ခုကတော့ သာမန်
ရိုးရိုး ဝိဇ္ဇာများစာရင်း မဟုတ်ဘဲ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိဆရာတော်ကြီး
ဥ ပါး ရွေးချယ်ထားတဲ့ အဖွဲ့ကြီး ဥ ဖွဲ့ပါပဲ။ ဒီစာရင်းကလည်း
အဘချစ်ဆီက ရခဲ့တဲ့စာရင်းပါပဲ။ ဒီစာရင်းကိုလည်း အတိုး
အနုတ် မလုပ်ဘဲ နဂါးစာရင်း မှတ်တမ်းအတိုင်း တင်ပြပေး
လိုက်ပါတယ်။ ယုံကြည်သူများအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့
စာရင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မာနုပညာတော်ကြီး ဥ ပါး ရွေးချယ်ထားသော အဖွဲ့ကြီး ဥ ဖွဲ့

(ပထမအဖွဲ့)

(၁) အရှင်နာဂိဿရ မဟိဒ္ဓိဆရာတော်	-	နွားနို့တော်စု
(၂) ရှင်ကောဇ္ဈာညဆံရှည်	-	စစ်ကိုင်း
(၃) ရှင်ဝါယာမာဘိဝံသ	-	ကျော်အောင်စံထား
(၄) ဘိုးဘိုးအောင် မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်	-	စစ်ကိုင်း
(၅) ကျားလျာခြံဘိုးဘိုး	-	အမရပူရ
(၆) ဘိုးမင်းခေါင်	-	မုံရွာ
(၇) စကြာမင်းကလေး	-	အမရပူရ
(၈) ဘိုးတော်တိုး	-	စစ်ကိုင်း
(၉) ဘိုးတော်စိန်ဝင်း	-	မန္တလေး

(ဒုတိယအဖွဲ့)

(၁) ယက္ကန်းစင်တောင် ဦးဩဘာသ မဟိဒ္ဓိဂိုဏ်းချုပ်	-	မတ္တရာ
(၂) ဘိုးတော်ဝါယမ မဟိဒ္ဓိဆရာတော်	-	ပုပ္ဖား
(၃) အရှင်ပဏ္ဍိတမဟိဒ္ဓိဆရာတော်	-	မင်းဘူး
(၄) ဘိုးတော်ဝင်း သိဒ္ဓိရှင်	-	မန္တလေး
(၅) ဘိုးတော်မင်း သိဒ္ဓိရှင်	-	မန္တလေး
(၆) ဘိုးတော်တင် သိဒ္ဓိရှင်	-	မန္တလေး
(၇) ဘိုးတော်ခင် သိဒ္ဓိရှင်	-	မန္တလေး
(၈) ဘိုးတော်အောင်သာ သိဒ္ဓိရှင်	-	မန္တလေး
(၉) ဘိုးတော်သူတော် သိဒ္ဓိရှင်	-	မန္တလေး

ဒေသင်မင်းခေါင်

တံကြားမင်းခေါင်

ဘိုးဘိုးအောင်

ဘိုးတော်အေး

ဘိုးတော်ပြုံး

ဘိုးပွား

(တတိယအဖွဲ့.)

- (၁) ရေသိမ်ဆရာတော် မဟိန္ဒိဆရာတော် - သထုံ
- (၂) အရှင်ကောသလ္လ မဟိန္ဒိဆရာတော် - သထုံ
- (၃) အရှင်စန္ဒာဇောတိ မဟိန္ဒိဆရာတော် - သထုံ
- (၄) ဘိုးတော်စီ သိန္ဒိရှင် - ခမောက်တောင်
- (၅) ဘိုးတော်ထွန်းအောင် သိန္ဒိရှင် - ရန်ကုန်မြို့
- (၆) ဘိုးတော်ပြူး သိန္ဒိရှင် - ရန်ကုန်မြို့
- (၇) ဘိုးတော်ပွင့် သိန္ဒိရှင် - ရန်ကုန်မြို့
- (၈) ဘိုးတော်အေး သိန္ဒိရှင် - ရန်ကုန်မြို့
- (၉) ဘိုးတော်တေဇ သိန္ဒိရှင် - ရန်ကုန်မြို့

(စတုတ္ထအဖွဲ့.)

- (၁) အရှင်ခန္တိ မဟိန္ဒိဆရာတော် - မန္တလေး
- (၂) အရှင်ခေမိန္ဒရ မဟိန္ဒိဆရာတော် - မန္တလေး
- (၃) အရှင်အဇ္ဈဂေါန မဟိန္ဒိဆရာတော် - ပုဂံ
- (၄) ဘိုးချမ်းသာ သိန္ဒိရှင် - ပုဂံ
- (၅) ပြည်မောင်အောင် သိန္ဒိရှင် - ပြည်
- (၆) ဘိုးမခေါင် သိန္ဒိရှင် - ပြည်
- (၇) ဘိုးပြည့် သိန္ဒိရှင် - ဟံသာဝတီ
- (၈) ဘိုးပြည့်ဝ သိန္ဒိရှင် - သထုံနယ်
- (၉) ဘိုးဇေယျ သိန္ဒိရှင် - သထုံနယ်

(ပဉ္စမအဖွဲ့.)

- (၁) ဗားမဲ့ဆရာတော် မဟိန္ဒိဆရာတော် - အင်းဝ
- (၂) ဗားတမော့ဆရာတော် မဟိန္ဒိဆရာတော် - အင်းဝ
- (၃) ဗားမြိုက်ဆရာတော် မဟိန္ဒိဆရာတော် - အင်းဝ
- (၄) ဘိုးတော်အောင် အောင်စကြာ မဟိန္ဒိဆရာတော် - အင်းဝ
- (၅) ဘိုးတော်မင်း မဟိန္ဒိဆရာတော် - စစ်ကိုင်း
- (၆) ဘိုးတော်အောင်လေး သိန္ဒိရှင် - စစ်ကိုင်း
- (၇) ဘိုးတော်ခင် သိန္ဒိရှင် - စစ်ကိုင်း
- (၈) ဘိုးတော်မြင့် သိန္ဒိရှင် - စစ်ကိုင်း
- (၉) ဘိုးတော်ဉာဏ် သိန္ဒိရှင် - စစ်ကိုင်း

ဘိုးငယ်

ဘိုးပွင့်

ပျဉ်းမနားအဖေကြီး

အဖေလေး

ဦးအောင်ချမ်းသာ

အဖေလူ

(ဆဋ္ဌမအဖွဲ့)

- (၁) အရှင်ကိတ္တိရာကျော် မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - ရန်ကုန်မြို့နယ်
- (၂) အရှင်အာစာရ မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - ရန်ကုန်မြို့နယ်
- (၃) အရှင်သောမ မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - ရန်ကုန်မြို့နယ်
- (၄) ဘိုးတော်ထွဋ်ခေါင် သိဒ္ဓိရှင် - ဓနုဖြူ ပျဉ်းမနား
- (၅) ဘိုးတော်နေလ သိဒ္ဓိရှင် - ဓနုဖြူ ပျဉ်းမနား
- (၆) ဘိုးတော်မြင့်အောင် သိဒ္ဓိရှင် - ဓနုဖြူ ပျဉ်းမနား
- (၇) ဘိုးတော်ဝင်းအောင် သိဒ္ဓိရှင် - ဓနုဖြူ ပျဉ်းမနား
- (၈) ဘိုးတော်မင်းအောင် သိဒ္ဓိရှင် - တောင်တွင်းကြီး
- (၉) ဘိုးတော်သိဒ္ဓိ သိဒ္ဓိရှင် - တောင်ငူ

(သတ္တမအဖွဲ့)

- (၁) အရှင်ဦးနု မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - ပဲခူး
- (၂) အရှင်ဇယာသေန မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - ဒိုက်ဦး
- (၃) အရှင်နန္ဒိယ မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - ဆင်ဖြူကျွန်း
- (၄) ဘိုးတော်အောင်အောင် သိဒ္ဓိရှင် - နတ္တလင်း
- (၅) ဘိုးတော်ကျော်အောင် သိဒ္ဓိရှင် - အုတ်ကံ
- (၆) ဘိုးတော်ဉာဏ်အောင် သိဒ္ဓိရှင် - သုံးဆယ်
- (၇) ဘိုးတော်လင်း သိဒ္ဓိရှင် - ပုသိမ်
- (၈) ဘိုးတော်ဟန် သိဒ္ဓိရှင် - ရေငန်ပိုင်နက်
- (၉) ဘိုးတော်စံ သိဒ္ဓိရှင် - ရေငန်ပိုင်နက်

(အဋ္ဌမအဖွဲ့)

- (၁) အရှင်နန္ဒိယ မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - မန္တလေး
- (၂) အရှင်နာဂိယ မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - မိတ္ထီလာ
- (၃) အရှင်သုပညာ မဟိဒ္ဓိဆရာတော် - တောင်ကြီးနယ်
- (၄) ဘိုးတော်ခွန်နောင် သိဒ္ဓိရှင် - ရှမ်းပြည်နယ်
- (၅) ဘိုးတော်အောင်ပန်း သိဒ္ဓိရှင် - မိုင်းလုံမြို့နယ်
- (၆) ဘိုးတော်စင်အောင် သိဒ္ဓိရှင် - တောင်ပိုင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်
- (၇) ဘိုးတော်ဟောက သိဒ္ဓိရှင် - သီပေါမြို့နယ်
- (၈) ဘိုးတော်ရွှေလူ သိဒ္ဓိရှင် - သီပေါမြို့နယ်
- (၉) ဘိုးတော်ခိုင် သိဒ္ဓိရှင် - လားရှိုးမြို့နယ်

(နဝမအဖွဲ့)

- (၁) အရှင်ဝိဇယ - မဟိဒ္ဓိဆရာတော်
- (၂) အရှင်ဉာဏိဿရ - မဟိဒ္ဓိဆရာတော်
- (၃) အရှင်ကေတု - မဟိဒ္ဓိဆရာတော်
- (၄) အရှင် ရှင်ကြီး - မဟိဒ္ဓိဆရာတော်
- (၅) အရှင် ရှင်ငယ် - မဟိဒ္ဓိဆရာတော်
- (၆) ဘိုးတော်ကြိုင် - သိဒ္ဓိရှင်
- (၇) ဘိုးတော်ထွန်းအောင် - သိဒ္ဓိရှင်
- (၈) ဘိုးတော်အောင်ဝင်း - သိဒ္ဓိရှင်
- (၉) ဘိုးတော်အောင်လင်း - သိဒ္ဓိရှင်

(မှတ်ချက် ။ ။ နဝမအဖွဲ့ကို မည်သည့်ဒေသမှာ တာဝန်ကျသည်ဆိုပြီး မတွေ့ရပါ။)

ဝထမအဖွဲ့တာဝန်ထူရထော ထုရား ၉ ရာ နယ်ဝယ်

(၁) ရွှေတိဂုံ	- ရန်ကုန်	(၆) ကျိုက်ထီးရိုး	- ကျိုက်ထို
(၂) မဟာမြတ်မုနိ	- မန္တလေး	(၇) မင်္ဂလာစေတီ	- ပုဂံ
(၃) ကောင်းမှုတော်	- စစ်ကိုင်း	(၈) ရွှေမော်ဓော	- ပဲခူး
(၄) ရွှေစည်းခုံ	- ပုဂံ	(၉) ပုထိုးတော်ကြီး	- အမရပူရ
(၅) ရွှေစက်တော်	- မင်းဘူး		

- ဗုတိထမအဖွဲ့** - ဝန်ဂေါမြစည်းခုံဆံတော်ရှင်
- တတိထမအဖွဲ့** - မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်
- စတုတ္ထမအဖွဲ့** - တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်
- ဝဠမအဖွဲ့** - သထုံ+မော်လမြိုင်
- ဆဋ္ဌမအဖွဲ့** - ဝန်းမော် တလောင်းမြို့နယ်
- ထက္ကမအဖွဲ့** - မိုးကုတ်+မိုးမိတ်
- တဋ္ဌမအဖွဲ့** - မြေလတ်ပိုင်းဒေသများ
- နဝမအဖွဲ့** - ရေငန်ပိုင်ဒေသများ

(မှတ်ချက် ။ ။ ဝိဇ္ဇာများ အစည်းအဝေး ကျင်းပရာနေရာမှာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းရှိ "ရန်ပြေမာန်ပြေ ကပ်ကျော် ဇမ္ဗူလုံးချမ်းသာဘုရား" တွင် ဖြစ်ပါ၏။ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ကြမြဲ ဖြစ်ပါ၏။)

ဤကဲ့သို့ ဝိဇ္ဇာများစာရင်းကို အများသိသာစေရန် စုဆောင်း ဖော်ပြရသည့်အတွက် ဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ် အောင်မြင်ပါစေ ကိုယ်တိုင်လည်း ကုဋ္ဌာသယ လိုတရသည့် မန္တဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ရပါစေသော်ဝ်...

ဇေယျတူသဗ္ဗမင်္ဂလံ
လင်းရောင်တင်

အဖေကြီး ဦးအောင်ချမ်းသာ

စကြာကောင်းစံ

မဟိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာ

အဖေကြီး ဦးအောင်ချမ်းသာဆိုတာ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နံတစ်လျား အတွင်းလမ်းကို မြန်းကြွခဲ့တဲ့ မဟိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးအောင်ချမ်းသာကို သိမိလိုက်တဲ့ တပည့်သား၊ တပည့်သမီးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဦးအောင်ချမ်းသာကို အဖေကြီးလို့ လေးလေးစားစား ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေကြတုန်းပါပဲ။ ဦးအောင်ချမ်းသာ တည်ခဲ့တာ၊ နေထိုင်ခဲ့တာ၊ ရောက်ရှိခဲ့တာတွေကို အစွဲပြုလို့ အောင်ချမ်းသာစေတီ၊ အောင်ချမ်းသာလမ်း၊ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက် စသည်ဖြင့် ခေါ်တွင်ခဲ့ပါတယ်။ မြို့တော်ရန်ကုန်ရဲ့ စမ်းချောင်း ဗြူနယ်အတွင်းမှာပဲ ရှိပါတယ်။

ဇာတ်ဇရာဝတီ

ဦးအောင်ချမ်းသာဟာ ဇရာဝတီ တိုင်း၊ ပုသိမ်အရှေ့မြို့နယ်ထဲက ဓားကဝ ဇာတ်၊ အဘ ဦးတက်၊ အမိ ဒေါ်နီ ဖြစ်ပါတယ်။ မွေးချင်း(၅)ဦးမှာ ဒုတိယသားဖြစ်ပြီး အဖေ ဗမာလူမျိုး၊ အမိ ကရင်လူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်မှာမည်က မောင်ပြော့ လို့ခေါ်ပြီး နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပျော့ တယ်ဆိုတယ်။ မွေးသက္ကရာဇ် အမှတ် အသား မသိရပေမဲ့ ၁၂၅၂ ခုနှစ်လို့ ခန့်မှန်းကြပါတယ်။

မောင်ပြော့ငယ်ငယ်က ပျော့တယ်၊ နွဲ့တယ်၊ အေးချမ်းတယ်။ မကြာခဏ နေအိမ်က ပျောက်သွားတတ်ပြီး လှည်းလမ်းကြောင်းတွေမှာ သိပ်စေတီငယ်လေးတွေ တည်ပြီး ကစားတတ်တယ်လို့ သိရတယ်။ အတိတ်ဝင်ကြေးကြောင့် ငယ်ငယ်ကပင် အရှူးလေးလို့ထင်ကာ ပြောဆိုတာ ခံခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ့တော့ အိမ်ကို မခေါ်မပင့်ဘဲ ကြွရောက်လာတဲ့ ရှမ်းဆရာကြီး (နောင်တွင် အင်းဝိဇ္ဇာဟု သိရသည်)တစ်ယောက်က မောင်ပြော့ကို ဦးခေါင်းထိပ်မှာ ဗဒုပ္ပာရွှေကြာအင်း ထိုးပေးတယ်။ ပျော့ညံ့တဲ့ မောင်ပြော့အဖြစ်ကနေ နာလန်ထူအောင် ဟိတ်ဆောင်လို့ လံထူရဲ့ ကက်ကင်း ထူလံ(ထူလံ)လို့ နမည်ပြောင်းပေးပြီး ထူလံဟာ တစ်နေ့ ထွန်းပေါက်မယ့် သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မယ်လို့ ကြိုတင်နိမိတ်စကား ပြောကြားခဲ့သတဲ့...။ အဲသည်နေ့ကစလို့ မောင်ပြော့ဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လာတယ်လို့ ဆိုတယ်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝ

မောင်ပြော့တစ်ဖြစ်လဲ ကိုထူလံဟာ အရွယ်ရောက်တော့ ကန့်ကော်ပုဂံ (ရှမ်းရွာ)သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ သမီးတစ်ယောက်ရတဲ့အထိ ကိုထူလံဟာ

အိမ်ရဲ့စီးပွားရေး ဘာမှ မည်မည်ရရ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ အချိန်တိုင်း ရွာထိပ်စေတီပျက်ကြီးကိုသာ မြက်ရှင်း၊ မြေညှိပြုပြင်နေခဲ့တယ်။ ကိုထူလံရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ အတွက် မိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေမှု ကြီးထွားတဲ့တစ်နေ့မှာ ထမင်းခြောက် အစိတ်သာ။ ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ အနောက်ရိုးမတောကြီးအတွင်း ရွှေတွင်းတူး ပျဉ်းမချောင်းဒီပါ စခန်းတွေဆီကို တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

ဝိဇ္ဇာလမ်းနဲ့ ကန္တာရီခရီးကြမ်း

ကိုထူလံတစ်ယောက် မနားမနေ ခရီးဆက်ခဲ့တဲ့အခါ ရက်တွေကြာ၊ ခရီးရှည်၊ ရိက္ခာပြတ်လာတော့ နေရာတစ်ခုမှာ အိပ်မိတဲ့အခိုက် ဘီလူးကြီးနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် အသွင်နဲ့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် သူတော်စင်တစ်ဦးရဲ့ လမ်းပြကူညီပေးတာလည်း ခံခဲ့ရတယ်။ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ရသေ့ကြီးရဲ့ တောင်ဝေးအတွင်းက ဓာတ်လုံးလေးတစ်လုံး ထုတ်ပေးပြီး ငုံ့ငိုင်းတော့ ငုံ့လိုက်တဲ့အခိုက် ဆာလောင်ငတ်မွတ်မှုတွေ တစ်ခဏချင်း ပြေပျောက်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ရသေ့ကြီးက အရဟံဗုဒ္ဓေါ၊ အရဟံဗုဒ္ဓေါလို့ ရွတ်ဆိုစေပြီး သမာဓိကို ထူထောင်စေခဲ့တယ်။

နံနက်လင်းတော့ တခြားရသေ့ကြီးတစ်ပါးနဲ့တွေ့ပြီး အလုံမြို့တွင်းကို လိုက်ပါခဲ့တယ်။ အလုံမြို့တွင်းမှာ အရဟံဗုဒ္ဓေါနဲ့ပဲ ပွားများအားထုတ်စေခဲ့ပြီး စားချိန်ရောက်တိုင်း ပူပူနွေးနွေး ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ထုပ်နဲ့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး အမြဲရောက်လာတယ်။ သုံးလလောက်ကြာသွားတော့ ရသေ့ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီး ရွှေရောင်ဓာတ်လုံးလေး (၁)လုံး၊ အဖြူရောင်ဓာတ်လုံးလေး (၁)လုံးနဲ့ အနက်ရောင်ဓာတ်လုံးလေး (၁)လုံးရယ် ဓာတ်

လုံးလေး (၁)လုံးကို ထုတ်ပြတယ်။ ရသေ့ကြီးက ရွှေရောင်ဓာတ်လုံးလေးကို ပေးတာနဲ့ ဝမ်းထဲ မျိုချတယ်။ အဲသည် ဓာတ်လုံးလေးကို ပြန်ထုတ်ချင်လည်း ထုတ်လို့ရတယ် ဆိုတယ်။

ကိုထူလံခမျာ အလုံမြို့တွင်းမှာ ခြောက်လလောက် နေထိုင်ကျင့်ကြံပြီး တော့ ရသေ့ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်လာခဲ့တယ်။ ခရီးအတန်ပေါက်တော့ ကိုထူလံရဲ့အဖေ ဇာတ်ရပ်ရွာ ကမ်းနီပန်းချီနား ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့။ ရွာရဲ့အနောက်ကမ်းနဖူးမှာ အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့လို့ ဝင်လိုက်တဲ့အခါ အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုနှစ်ဦးကို တွေ့တယ်။ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတို့ဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ အင်္ဂါရတ်ဖိုထိုးနေတာကို တွေ့ရတော့ ကူညီဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရင်း ခဏဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ အဘိုးအိုက ကိုထူလံကို ငါ့သား မိန်းမပေးစားရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုထူလံက ဇွတ်ငြင်းဆန်ပေမဲ့ မရဘူး။ ရွာကြီးတစ်ရွာကို ခေါ်သွားလို့ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်မှာ မိန်းမမျိုးတစ်ဦးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးတယ်။ အဘိုးအိုက "ငါ့သား မိန်းမကို (၄၅)ရက်တိုင်တိုင် အသားချင်းမထိ၊ စိတ်နိုင်၊ သတိနိုင်ရင် မင်းကိစ္စအောင်မြင်"လို့ မှာခဲ့သတဲ့။ ကိုထူလံဟာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ မဆိုထားနဲ့ မနောက်ကအစ ထိန်းသိမ်းနေထိုင်ခဲ့ရာ (၄၅)ရက်ပြည့်ခဲ့တယ်။ (၄၅)ရက်ပြည့်ပြီး အဘိုးအိုတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့တော့ အဘိုးအိုက "လူလေး... မင်းကိစ္စပြီးပြီ။ တို့လည်း ရှေ့ခရီးဆက်ရမယ်။ လိုက်လိုက်လိုက်လို့"ခေါ်ပေမဲ့ ကိုထူလံက သူ့မိသားစုထံပဲ ပြန်ပါရစေ ခွင့်တောင်းတယ် ဆိုတယ်။ အဘိုးအိုက "လူလေး ဝင်ကြွေးမကုန်သေးပါလား။ သူ့ကြွေးရှိက ဆပ်ပေါ့။ အသက်(၅၅)နှစ်ပြည့်ရင်တော့ အဘတို့နောက် လိုက်ခဲ့တော့"ဟု မှာခဲ့တယ်။

ဆေးဝိဇ္ဇာသာသနာပြုတဝ

အပြန်လမ်းမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရောက်တော့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ လူတွေ စုရုံးစုရုံးနေတဲ့တော့ အလှူအိမ်ထင်ပြီး ထမင်းတောင်းစားဖို့ တက်ခဲ့တယ်ဆို တယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့မှ အဲသည် အိမ်က သူကြီးအိမ်ဖြစ်ပြီး ပိုးထိလို့ လွန် ခဲ့တဲ့(၇)ရက်က သေဆုံးနေပြီဖြစ်တဲ့ သမီး ကို အသုဘချဖို့ ပြင်ဆင်နေတာဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ သည်အခါ ကိုထူလဲ နားထဲကို တစ်စုံတစ်ယောက်က “သူ မသေသေးဘူး။ မင်း ဆေးကုပေးလိုက်” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီစကားကိုပဲ အဆက် မပြတ်ကြားနေလို့ ကိုထူလဲဟာ အရဲစွန့် ပြီး ဒီလူနာ မသေသေးဘူး။ ကျွန်တော် ဆေးကုပေးပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ ဘယ်သူကမှ မယုံဘူး။ အကြိမ်ကြိမ်ပြော မှ ခေါင်းကိုဖွင့်ပြတယ်။ ကိုထူလဲက ရေ တစ်ခွက်တောင်း။ ရေကိုမနိုးလိုက်ပြီး ရေ နဲ့တောက်လိုက်တဲ့အခါ ခေါင်းတွင်းကလူ မျက်တောင်ခတ်လာသတဲ့။ ကိုယ်အနှံ့ ရေစင်နဲ့ ပက်ဖျန်းပေးလိုက်တော့ လူနာ မိန်းကလေးဟာ အကောင်းပကတိ ထ ထိုင်တယ်။ ထိုအခါမှ သူကြီးမိသားစုက စပြီး တစ်ရွာလုံး အံ့ဩဘနန်းဖြစ်ကြ တယ်။ ဆရာ ဒီရွာမှာ နေထိုင်စားသောက် ပါလို့ တောင်းပန်ပေမဲ့ ကိုထူလဲက သူကြီး မိသားစုကို နှုတ်ဆက်လို့ ပြန်ခဲ့တယ်။ ငွေ (၃၀၀) ကန်တော့ပေမဲ့ လမ်းစရိတ်သာ ယူခဲ့တယ်။

မွေးရပ်ဇာတိမြေကို ပြန်ရောက်ပြီး အဲသည်အချိန်ကစလို့ ရေစင်နဲ့ ဆေးကု တဲ့ ဆရာကြီးဦးထူလဲ ဖြစ်လာတယ်။ ပုသိမ်အရှေ့၊ ပုသိမ်အနောက်၊ ငပုတော၊ မြောင်းမြ၊ အနောက်ရိုးမ၊ မော်လမြိုင်၊ ကျိုက်မရော၊ ပဲခူး၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ သရက် ချောင်း၊ ဘောလယ်၊ သန်လျင်၊ ကမာ ကဆစ်၊ ရန်ကုန်၊ ပုပ္ပားကနေ ကသာထိ

အောင် ဒေသတစ်ခွင် လှည့်လည်ပြီး ဆေးကုတယ်။ ခုနစ်ရက်သားသမီး ကယ် တယ်။ ဘုရားတည်၊ သာသနာပြုခဲ့တယ် လို့ သိရတယ်။

ပုသိမ် ရွှေမြင်တင်စေတီကုန်းမှာ သံပုံစေတီ (၈)ဆူတည်ပြီး ဓာတ်ပန္နက် ရိုက်ခဲ့တယ်။ စားကမြစ်နဲ့ ငဝန်မြစ်ဆုံရာ ကျွန်းဦးမှာ ဘဏ္ဍတော်(၁၈)တောင်ရှိတဲ့ အောင်စကြာ သီလစေတီကို ဦးဆောင် ဆောက်တယ်။ ဆရာကြီးဟာ တပည့်များ ကို အခါအားလျော်စွာ ပညာပေးဝေခြင်း၊ ဓာတ်လုံးချီးမြှင့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကယ်။ ထူးခြားတာက ဆရာကြီးဓာတ်လုံးပြုလုပ် ရင် ဖိုမလိုဘူး။ မီးမလိုဘူး။ လိုအပ်တဲ့ ဓာတ်သားကို ပါးစပ်မှာ ငုံ့လို့ သွားရင်း လာရင်း ပြောရင်းဆိုရင်း ဓာတ်လုံးဖြစ် သတဲ့။

ဆရာကြီးဟာ ရေစင်အပြင် ဆေး မင်းစကြာမြစ်နဲ့လည်း ကုတယ်။ မြန်မာ အဆွေ အဝမ်းကုမ္မဏီ သူဌေးသမီး ဒေါ်ခင်ဆွေကို ဆေးမင်းစကြာနဲ့ ကုသ ပေးခဲ့တာ (၆)နှစ်အထိ သက်ရှည်စေခဲ့ တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ၁၂၉၈ ခုနှစ်က စပြီး ဆရာကြီးဦးထူလဲဟာ မြန်မာအဆွေ မိသားစုရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဆရာဒကာ ဖြစ် လာတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့ ဇာတိမြေမှာ ရွှေကြက် ယက်စေတီ၊ သုဝဏ္ဏစေတီ၊ ကြက်မင်း အိပ်တန်းမှာ ရွှေနန်းတက်စေတီ၊ ကြက် မင်းဝပ်စေတီတွေ တည်ခဲ့တယ်။ ရှစ် သောင်းလေးထောင် နှစ်ပြန်ဆောင်မယ် လို့ ကြွေးကြော်ပြီး ရောက်ရာဒေသတွေ မှာ စေတီပုထိုးတွေ တည်ခဲ့တယ်။

ဝဋ်ကြွေးဆပ် ထွက်ရပ်ခွာ

ဆရာကြီးဦးထူလဲကို တပည့်သား သမီးတွေက အဖေကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဖေကြီးရဲ့ ဝိဇ္ဇာနာမက ဦးအောင်ချမ်း

သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေကြီးဟာ သာသ နာပြု၊ သတ္တဝါကယ်၊ ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်နေ တုန်း မကြာခဏ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာ တယ်။ အဖေကြီး မကျန်းမာရင် ဘုရားဖူး ထွက်သတဲ့။ တပည့်တွေတားလို့လည်း မရ။ အဖေကြီးသွားတော့ နောက်က လိုက်ရုံပဲ တတ်နိုင်တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ သုံးလေးရက်ကြာ အောင် မလှုပ်မရှား ရုပ်ထားနာမ်ခွာပြီး ဝိဇ္ဇာလမ်း မြန်းကြွတတ်တယ်။ အချိန်က တော့ သာသနာ (၂၅၀၀)ပြည့်ဖို့ သုံးလ သာလိုတော့တယ်။ အဖေကြီးဟာ အေ ဝမ်း(အေဝမ်းရုပ်ရှင်ခြုံကြီး)အတွင်းမှာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတယ်။ ရဟန်းခံရှင်ပြု အလုပ်တွေ လုပ်တယ်။ တည်ဆဲစေတီ ပုထိုးတွေကို ထီးလိုက်တင်တယ်။ ကမာ ကဆစ်မှာ နေဝင်ထီးတင် သံပုံစေတီ တည်တယ်။ ရန်ကုန်ကနေ မော်လမြိုင် ကျွန်းနဲ့ ပုသိမ်ဘက် ခရီးရှည်ထွက်တယ်။ အခြေအနေ အတန်ဆိုးလာလို့ ရန်ကုန် ကို အတင်းပြန်ပင့်လာရတယ်လို့ သိရ တယ်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၇၊ သက်တော် (၆၅)နှစ်အရွယ်မှာ အဖေကြီး ဦးအောင် ချမ်းသာ ဝဋ်ကြွေးကိုဆပ်လို့ ထွက်ရပ်ကို မြန်းကြွခဲ့ပါတယ်။

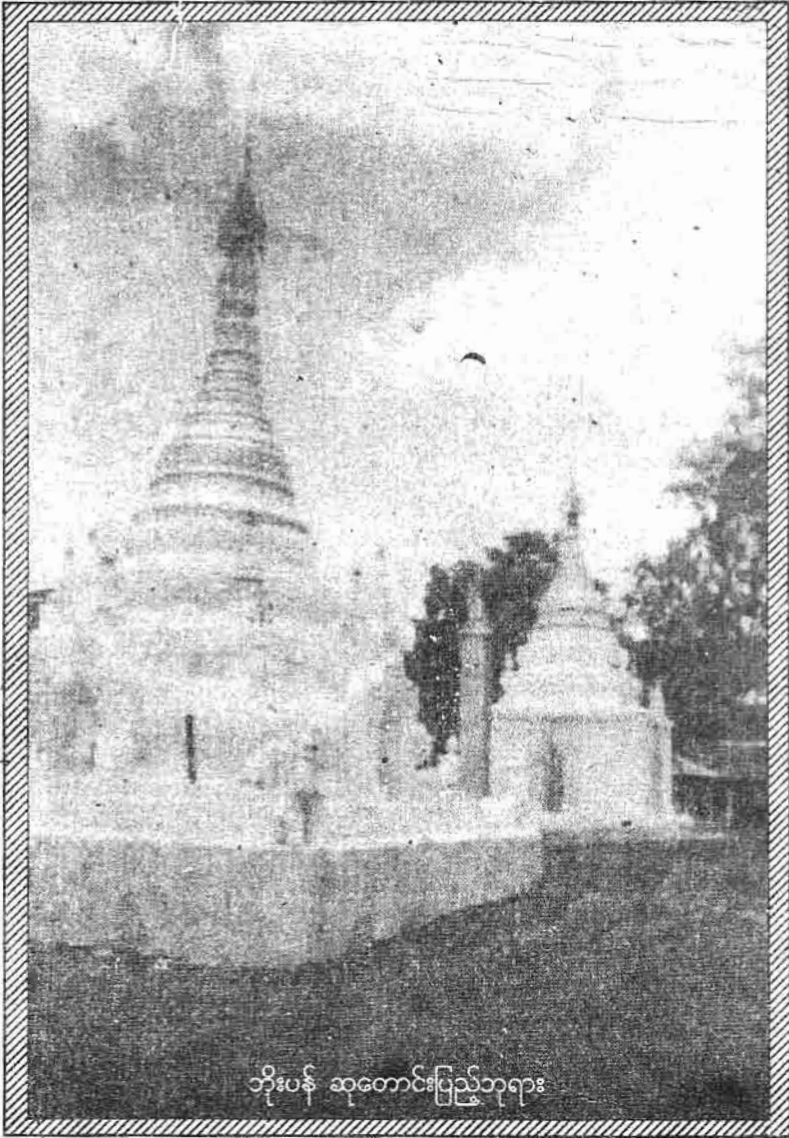
စကြာကောင်းစံ

(ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ရောင်ပြန်)စာအုပ်မှ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၃၀၅/၉၉ (၅)

နတ်ဖောင်၊ နှစ်စဉ် ဘိလူးများသည့် သရာဇာတ် ဆိမ္မာလျားတောင်မှ ထွက်ရပ်ပေါက်ဘိုးယော

အီကင်းဦးမြဲမောင်

ဘိုးပန် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား

- သကြန်ရောက်တိုင်း နှစ်စဉ်ဓမ္မ
မိတ်ဆွေကြီး ကိုသန်းဆွေနှင့် ဒုလ္လဘာ
ဝတ်၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကျဖြစ်သော်
လည်း ဒီနှစ် ၁၃၆၉ ခုမှာတော့ ဓမ္မမိတ်
ဆွေ ကိုအုံးမောင်နှင့် ရောဝတီအထက်
ပိုင်း ဆိမ္မာလျား(ဆိမ္မာလျား)တောင်ကို
ရွေးချယ်လိုက်ကြတယ်။ မန္တလေးမရမ်းခြံ
ဆိပ်ကမ်းက နေ့ ၁၂ နာရီထွက်သော
ဒေါ်လာနှင့် လိုက်ပါကြရာ နာရီအတန်
ကြာတဲ့အခါ ရောဝတီသုံးပြွာကွဲသွားပါ
တယ်။ နေ့ရာသီရေကြောင်းကျပ်၍
ဒေါ်လာအနောက်ဘက်ကမ်းလမ်းကြောင်း
ကို မရွေးလိုက်တယ်။ အုံးတာဝင်၊ ယောင်း
မဆုပ်၊ ရွှေရံပြန်၊ အိုင်ဒိုင်ရွာများခရီးစဉ်
ဖြစ်သည်။ ဤခရီးသည် ဝါဆိုဝါခေါင်
ကာလဆိုလျှင် မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းကြား
ရေပြင်ကြီးက မနည်းမနောကျယ်ပြန့်
သလို မြောက်ဘက်၊ တောင်ဘက် တာ
ကြောရဲ့ ရေပြင်ကြီးကလည်း မျက်စိတစ်
ဆုံး မြင်မဆုံးအောင် ကျယ်ပြောလွန်းပါ
သည်။ နေ့ရာသီ ရေနည်းချိန် ယခုလို
အခါမျိုးမှာ တံလျှပ်တွေကြားက ငွေရောင်
တစ်တစ်တံတောက်နေတဲ့ သဲသောင်ပြင်
ကြီး မျက်စိတစ်ဆုံးဖြစ်နေပြန်သည်။ ရော
ဝတီ နှစ်စဉ်ရေလျှံတဲ့အကျိုးကြောင့်
မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းတွင် သဲကန္တာရ
ဖြစ်တည်မှုကို တားဆီးနိုင်ခဲ့သည့်ဆိုသည်

စာပိုဒ်ကလေးကို အမှတ်ရမိသည်။ ဤခရီးကို ဒေါ်လာနှင့် ရွှေပြည်အောင် မှော်တော်နှစ်စီးက တစ်လှည့်စီ အနောက်ဘက်လမ်းကြောကို ပြေးဆွဲတာဖြစ်သလို အလယ်လမ်းကြော ခရီးဝေးဖြစ်သောကသာ၊ ဗန်းမော် အရှေ့ဘက်လမ်းကြောက အရှေ့ကမ်းခြေရှိ ရွာများအတွက် ခရီးစဉ်ဖြစ်တယ်။ ဒေါ်လာမော်တော်ပေါ်တွင် အိုင်ဒိုင်ရွာမှ ရွှေပြည်အောင်မော်တော်ပိုင်ရှင် ဦးချစ်လှိုင်နှင့် စင်စိစင်ရာ ပြောကြရာမှ ဤစာတ်လမ်းအတိတ်ကြောင်းများကို ကျေးဇူးကြီးစွာ သိခွင့်ရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ဆံဖားလျားတောင်ခြေ ရွှေပြည်ရွာရော့ ၊ တော့ ၊ ညနေသုံးနာရီခွဲပါပြီ။ ခရီး ၊ ညအချို့ ဆင်းကြပြီ။ ဦးချစ်လှိုင် နဲ့ ခရီးသည်အချို့ကတော့ လက်ပြနှုတ်ဆက်၍ အိုင်ဒိုင်ရွာရှေ့ခရီးကို ဆက်ထွက်သွားကြသည်။ ဆံဖားလျားတောင်ခြေရှိ ကျောက်အေးကျောင်းဆရာတော်ကြီး အရှင်ပညာသီရိကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ဒုလ္လဘအပါးနှစ်ဆယ်ကျော်တို့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ကြတယ်။ မြောက်ဘက်အိုင်ဒိုင်နှင့် ပင်ကုက္ကိုကျောင်းမှလည်း ထိုနည်းအတိုင်း သာသနာ့ဘောင်ဝင်ကြသလို၊ တောင်ဘက်ရှိ ထုံးတုံးကျောင်းတွင်လည်း သာသနာ့ဘောင်ကို ခေတ္တဝင်သူ များပြားပါတယ်။

နံနက်တိုင်း ဆွမ်းခံကြရာတွင် ရွာသူများ၏ ဖွန်မြတ်သော စေတနာဖြင့် လောင်းလှူကြသော ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းများက အလှူအပယ်ပါပဲ။ မင်းဝံတောင်တန်းတစ်လျှောက်ရှိ ထိုရွာများတွင် ငှန့်နှင့် ပန်းပိတောက်တို့အကြား သာသနာ့ရွှေတိရောင်က ကျက်သရေပြည့်လှဲ့ပါတီ။

**နတ်မောင်နှမနှင့် တီလူးများ
ခသည် ဆရာတော်ကြီး**

ရွှေပြည်ရွာသည် ဆံဖားလျားဝဲအောက်နားရှိ ကျွန်းရွာဖြစ်သည်။ မြေနုကျွန်းပေါ်ချိန် သီးနှံယာစိုက်ပျိုးကြသူများဖြစ်သည်။ ဆရာတော်လောင်းလျာကို အပဦးပေ၊ အမိဒေါ်စိန်အိတို့မှ ၁၂၈၉ ခု၊ ရွှေပြည်ရွာတွင် မွေးဖွားသည်။ အရွယ်ရောက်ချိန် မပြေရီနှင့် လက်ထပ်၍ သားသမီးလေးဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။ အသက် ၃၇ နှစ်တွင် မပြေရီ ကွယ်လွန်ပြီး သားသမီးများ အိမ်ထောင်ကျကုန်သဖြင့် တကောင်းနှင့် ထီးချိုင့်ကြား ရေလယ်ကျွန်းရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့အလုပ်လုပ်ကိုင်ရ၏။ ကဆုန်လပြည့် ဒုလ္လဘခံယူပွဲတွင် တစ်ရွာလုံးနှင့်အတူ ဝတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ဝတ်သည်နေ့တွင် တစ်ပါးတည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ထူးဆန်းအံ့သြမှုကို အံ့သြနေမိသည်။

မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ တကောင်းတောင်တန်းပေါ် တောကြီးထဲမှ ရေဝသောင်ဆရာတော်ကြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်သွားသော တစ်ပါးနေ တောကျောင်းတိုက်ကလေးတွင် ကိုးရက်အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဝတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် ဦးပုညက မနေပေ။ တောတောင်ကြမ်းသည်အပြင် ကျားရဲတိရစ္ဆာန်များ၊ တိရစ္ဆာန်များ ရှိနေသည်။ နနယ်သည့် ရဟန်းဘဝနှင့် ခံနိုင်ရည်မရှိပါက ဘဝပျက်သွားနိုင်သဖြင့် တားမြစ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ရအောင်ခွင့်တောင်း၍ တောထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ဝန်းကျင်နှစ်မိုင်ခန့်စီဝေးသော ရွာသုံးရွာမှ တောင်တစ်လုံးရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ ဝင်ရသည်။ ဦးပန်းခိုင်၊ ဒေါ်ဖွားတင်တို့ ကြေးစည်ရိုက်အချက်ပေးသဖြင့် ဆွမ်းပွဲကိုယ်စီ လာရောက်လောင်းလှူကြသဖြင့် များစွာအဆင်ပြေသွားသည်။

ဦးပဒုမာဘွဲ့ရဆရာတော်သည် တောတောင်ထဲတွင် တစ်ပါးတည်း အားထုတ်နေရသည်ကို အားမရနိုင်သေးဘဲ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျပန်ခေတ်များက လူ ဖိဝ ကျော်သေ၍ မြေပုံ ဖိဝ ကျော်ရှိသော အထက်တောင်ပေါ်ရှိ ရွှေပြည်အေးစေတီသို့ တက်ရောက်တရားထိုင် ရှုမှတ်ပြီးတိုင်း အမျှအတန်းဝေ၍ ချိတ်ဆွဲထားသော ကြေးအမြောက်ဆန်ခွံကြီးကို ခေါင်းလောင်းထိုးရာ တစ်တောတောင်လုံး ဟိန်းဟိန်းညသွားတော့သည်။ မူလအဓိဋ္ဌာန်ကိုးရက်ကို ကိုးလကျော်မှ သတိရပေမဲ့ ငါသည် ရဟန်းဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်နေတော့မည်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တကောင်းတောင်တန်းတွင် ချလွှဲက်တော့သည်။ နေ့လယ်နေခင်းသော်မှ တစ်ယောက်တည်း မတက်ရသည့် ရွှေပြည်အေးခေါင်းလောင်းသံကြောင့် လူအများ ဆရာတော်ကို အထင်တကြီး လာရောက်မေးကြတယ်။ အထင်ကြီးမှုကို မလိုလားသော ဆရာတော်ကြီးက သိချင်ရင် အဖြေရှာကြည့်ကြပါဟူ၍ ဖြေလိုက်တယ်။ နောင်တော့ ဆရာတော်ကြီးမှန်းသိကြသဖြင့် အထင်တကြီး လူစည်ကားလာတယ်။ တရားထိုင်ချိန်ရရအတွက် တံခါးပိတ်၍ ခါးပန်းတွင် ဓာတန်းရေးရတော့တယ်။

အသက် ဖိဝ ကျော် ကပ္ပိယတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးနေသဖြင့် အဆင်ပြေသွားတယ်။ ရက်များမကြာမီ ကပ္ပိယကြီးကွယ်လွန်သွားသည်။ တောတောင်ထဲတွင် အသုဘနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မိုးလင်းရသေးတယ်။ အမျိုးများနှင့်အတူ ကျောင်းအနီးတွင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည်။ ကြောက်တတ်သူအဖို့ မနေအပ်သည့် အရပ်ဖြစ်သော်လည်း တရားရှာသူ သူတော်ကောင်းတို့ ပျော်မွေ့ရာအရပ်ကောင်းပါ။

တရားစမ်းသည့် မြွေကြီး

ညဉ့်နက်ပိုင်းတယ်တွင် ရှုမှတ်နေစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး တင်းကျပ်သည့် ဝေဒနာ ခံစားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ လားလား... ရောမမြွေနက်ကျားကြီး ပတ်ခံထားလိုက်ရတာ၊ မြွေပုံကြီးထဲ ဆရာတော် ခေါင်းလေးတစ်လုံးသာ ငုတ်စိလေးပေါ်နေတော့သည်။ ရုန်းကန်ခြင်းမပြုဘဲ

"အေး .. ငါဘုရားသားတော်။ ခန္ဓာကိုယ်လျှာထားပြီးဖြစ်တယ်။ မင်းသဘောအတိုင်း စားလိုက်စား။ မျိုလိုက်မျိုပါ။ ငါ့လက်နက်ဟာ မေတ္တာဖြစ်တယ်။ မင်းဒီဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ပါစေ။ အမျှပေပါတယ်။ မင်းရပါစေသား"

မေတ္တာပို့အပြီး ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားတယ်။

ဘီလူးများစသည့် ဆရာတော်

ညဉ့်တစ်ယံတွင် ရှုမှတ်နေစဉ် နောက်ကျောဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ဦးရှိနေသည်ဟု စိတ်သိ သိနေရာ ထင်သည့်အတိုင်း ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် အစွယ်တိုကြီးနှစ်ချောင်း အထင်းသားပေါ်လို့ ဆံပင်များ မီးလောင်ထားသည့်နယ် အတိုအရှည် မညီပါ။ သပိတ်ရောင်အသားပိုင်ရှင် ဘီလူးကြီး ဆရာတော်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာကြောင့်နှောင့်ယှက်သလဲ မေးရာ ငါ့ကို ခြွေခုံသင်းပင်းများက ခိုင်းသည်ဟု ညွှန်ပြရာ ရပ်နေကြသော ဘီလူးမလေးကောင် မြင်တယ်။ ဆံပင်များ မီးလောင်ထားသည့်နယ် အတိုအရှည် မညီဘူး။ ထဘီပါသူ အင်္ကျီမပါ။ အင်္ကျီပါသူ ထဘီမပါကြဘူး။ မင်းတို့ ဘာလိုချင်ကြသလဲ မေးရာ မေတ္တာလိုပါကြောင်း ပြောကြ၍ မင်းတို့အလိုရှိရာများကို ငါညစ်ပေးမယ်ဆိုမှ ပျောက်သွားကြတယ်။

ရှမ်းနတ်မောင်နှမ

မိုးလင်းပိုင်းဘက်တွင် "ဆရာတော် တပည့်တော်တို့ ရှမ်းနတ်မောင်နှမ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကြည့်ပါဦး" ဆိုသူ အစ်မခေါင်းတွင် ပလောင်းသိုင်းထားစာယ်။ ဆရာတော်၊ တပည့်တော်တို့ ကျွတ်ချင်ပါတယ်။ နတ်စင်အနီးက ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို မီးပူဇော်လို၍ ဖယောင်းတိုင်များ တောင်းခံသည့်အပြင် လပြည့်လကွယ်တိုင်း ပေးသနားပါရန် မောင်ဖြစ်သူနတ်က လျှောက်တယ်။ မင်းတို့အလိုရှိရာ ပြည့်စုံစေရမယ်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း နတ်စင်ကို ဖယောင်းတိုင်တင်ပေးမယ်။ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ကြပါစေ။ အမျှပေသံနှင့် မရှေးမနှောင်း သာဓုခေါ်၍ ပျောက်သွားကြတယ်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဖယောင်းတိုင်များ တင်ပေးသော်လည်း ပူဇော်သည့်မီးရောင်ကို မမြင်ရပါ။ သို့သော်လည်း ဘုရားတွင် ပူဇော်သည့် ဖယောင်းချပ်များ တွေ့ရသဖြင့် သာဓုခေါ်ရသည်။ တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် ကပ္ပိယမြေပုံ ညှိစို့စို့ အနံ့ကတစ်မျိုး။ ညဘက်တွင် သားရဲတိစ္ဆာန်များ အော်ဟစ်မာန်ဖီသံများ။ ကိုက်ဖဲ့ဆွဲသွားသည့်အသံများ။ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝများကြားတွင် တောတောင်က ငါ့ကိုလက်ခံလိုက်ပြီတကားဟူ၍ ရေရွတ်မိတော့သည်။

ညနေဆည်းဆာ ညချမ်းချိန် ကျွေးနေကျ တောကြက်များကို မယ်တော်တို့ မောင်တော်တို့ လာကြဟော့ခေါ်ပြီး အစာကျွေးလေ့ရှိရာ ကြက်များနှင့်အတူ ဒေါင်းကြီးများပါ လာရောက်ကြသော်လည်း အစာမစားကြပါ။ အိုးဝေသံ ညံ့စိစွာဖြင့် အပြီးဖွင့်၊ အတောင်များကား၍ အကသဘင် ဆင်ခွဲကြသည်မှာ လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့စရာပါ။

ဆံဖားလျားဝဲ

မြန်မာဘုရင်များလက်ထက် ဤဒေသတွင် ထူးခြား၍ နာမည်ကြီးဝဲကြီးတစ်ခုပါ။ ကျောက်အေးကျောင်းကြီး မြောက်ဘက်နားတွင် ရှိသည်။ တစ်ဖက်တွင် ကျောက်နံရံနှင့် မင်းဝဲတောင်တန်း၊ တစ်ဖက်တွင် ရောမဝဲကြီးတစ်ခုပါ။ ကုန်သွယ်လေ့ကြီးများ၊ ဖောင်များ ဝဲမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် လှော်ခတ်ကြိုးစားရတယ်။ ကျောက်နံရံနှင့် တိုက်မိပါက လှေကွဲ၊ ဖောင်ပျက် ဝဲထဲပါသွားပါက လှေမြှုပ်၊ ဖောင်မြှုပ်ဖြစ်တတ်ကြလို့ ဝဲကြီးကို လွန်စေရန် မဆိုမကပ်လှော်ကြ၊ ထိုးကြရာ သျှောင်ထုံးများပြေကျသော်လည်း ထိန်းသိမ်းချိန် မပေးနိုင်ကြပါဘူး။ ပြေကျနေသော ဆံဖားလျားများကို ဝဲလွန်မြောက်မှသာ အေးဆေးစွာ ထုံးနှောင်ကြလို့ ဆံဖားလျားဝဲအမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝဲတွင်ပါသွားသော ဖောင်များ မြေပြင်ရောက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးထောင်ပေါ်လာလေ့ ရှိတယ်။ ပါသွားသူများ မြဲမြံစွာ ဖက်တွယ်ထားလျှင် ဖောင်နှင့်အတူ ပါလာသလို ခုန်ချထွက်ပြေးသူများအတွက်တော့ ပြန်လမ်းမကြုံ ဤယံတွင် အလောင်းသာရှာပေရော့တဲ့။

ဆံဖားလျားနတ်မောင်နှမ

ကိုရူပတို့သားအဖ အညာနေရပ်မှ မောင်စုန်လာကြရာ ဆံဖားလျားဝဲတွင် ကျောက်နံရံနှင့် ရိုက်မိ၍ ဖခင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိတယ်။ ဖြစ်အောက်နားရှိ အုန်းတင်ရွာတွင် လူငှားလုပ်၍ ဖခင်ကို ဆေးကုရာ ဖခင်ဆုံးပါးပြီး မကြာမီ ကိုရူပပါ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ကိုရူပ နတ်ဖြစ်သွားတယ်။ အညာတွင် ကျန်ရစ်သော မောင်နှမ နန်းစောလှိုင်၊ နန်းစောခိုင်တို့ပါ ကွယ်လွန်နတ်ဖြစ်သွားကြသဖြင့် မောင်

နမသုံးယောက် ဆံဖားလျားဝဲအနီးရှိ
ထောင်ကြီးကို အပိုင်စားကြတယ်။ ဝဲကို
အကြောင်းပြု၍ ဆံဖားလျားနတ်မောင်နှမ
နှင့် ဆံဖားလျားတောင်သာ မည်တွင်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

**မဟာကုသလံ ရှေးဟောင်း
တိုင်တစ်ရာကျောင်းကြီး**

တောကြီးထဲတွင် တောရကျောင်း
ကြီး ပိသစွာ ဆောက်ခဲ့သော နှစ်ဆောင်
ပြိုင် တိုင်တစ်ရာရှေးဟောင်းကျောင်းကြီး
ပါ။ ဆံဖားလျားအရှေ့ဘက် တောင်ခြေ
တွင် ရှေးတကာများ ဆောက်လုပ်လှူခဲ့
ရာ ၇၂ နံခေတ်တွင် နေ့မြည့်သဖြင့်
တစ်ဆောင်ကို ဖျက်၍ပြုပြင်ထားရာ နှစ်
ပေါင်း ၆၀ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ တိုင်ပေါင်း ၅၀

ဖြင့် ကျန်တစ်ဆောင်သည်ပင်လျှင် အရှေ့
ဘက်သို့ လုံးဝယိုင်၍နေပါပြီ။

မယ်တော်ဖူးမြော်ခရီး

ဆရာတော်သည် ၄ ဝါအရ ဇာတိ
ရွှေဂဲပြန်ရွာရှိ မယ်တော်ကြီးကို ဖူးတွေ့
လိုသဖြင့် ခေတ္တပြန်ကြွလာခဲ့သည်။ ၄က်
ဖျားထူသော မယ်ကုသလံကျောက်အေး
ကျောင်းကြီးတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ မရှိ
သဖြင့် ရွာမှကျောင်းအပ်သော်လည်း
လက်မခံပါ။ ဦးဝါမယမေတ္တာရပ်ခံမှုကို
အားနာ၍လက်ခံလိုက်ရကြောင်း ဥပဇ္ဈာယ်
ဆရာတော်သို့ လျှောက်ထားခွင့်ပြုချက်
ယူရသည်။ ရဟန်းကိစ္စပြီးမြောက်၍ ခန္ဓာ
ဝန်ချသွားသော ပင်ကုက္ကိုဆရာတော်
ဘုရားကြီး အရှင်ပဏ္ဍဝံသ၏ ဘွဲ့တော်

အသစ်ချီးမြှောက်မှုဖြင့် ဦးပညာသိဒ္ဓိဘဝ
သက်တော်(၈၀)၊ ဝါတော်(၄၃)ဝါ သာသ
နာတာဝန်များကို ဦးလည်မသုံ ထမ်း
ဆောင်လျက်ပါ။

ဆံဖားလျားနတ်မောင်နှမ

ဆံဖားလျားတောင်မှ ဆံဖားလျား
နတ်မောင်နှမတို့က တောင်ပေါ်တွင် ဆဲ
ရေးတိုင်းထွာခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်းတို့ကို
ခွင့်မပြုပါ။ ပြုခဲ့သော် ဆောက်တည်ရာ
မရ ပြေးလွှားနေအောင် ကိုင်တတ်၏။
ကန်တော့နှင့်တောင်းပန်လျှင် အလျှောက်
ကောင်းမှ အထောင်းသက်သာကြတယ်
ဆိုပါတယ်။ ထိုသို့မှားမိပါက အထောင်း
သက်သာစေရန် အလျှောက်ကောင်းသူ
ရွှေဂဲပြန်ရွာခံ နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်ပြူး

ဘိုးယောတောင် ဆံဖားလျားနတ်ကွန်းမှ အစ်ကိုကြီး ဦးဂူ၊ ညီမ နန်းစောလှိုင်၊ နန်းစောခိုင်

ပိုင်ပိုင်ဆောင်ရွက်ပေးရာ ဝေဒနာများ နှင် နေ၊ ငါသွား ပျောက်ကင်းကြတယ်ဆိုပါတယ်။ နမဝယ် နန်းစောနိုင် စိတ်ဆတ်တယ်ဆိုပါတယ်။ ယုံကြည်စွာ ကန်တော့ပွဲနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတောင်းဆိုသဖြင့် အောင်မြင်ကြသူ အများအပြားရှိပါတယ်။ ဧရပ်သက်ငယ်မိုးအစား အောင်မြင်သူတို့လှူကြသော သွပ်မိုးဖွေးဖွေးများကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါတယ်။

ထွက်ရပ်ပေါက်ဆိုးယောနှင့်အဖွဲ့

ဆံဖားလျားအရှေ့ဘက် တောင်ခြေသို့ ဓာတ်ကျသဖြင့် ရောက်ရှိလာသူ ဦးယော၊ ဦးဝင်း၊ ဦးပန်တို့ ဆရာတပည့်များသည် ထုံးတမ်းစွာသားများဖြစ်ကြသည်။ သမထရာန်တစ်ကျင့်၍ ဖိတ်ကြသူများဖြစ်သည်။ နှစ်ကြာတော့ ဘိုးယောထံ ယုံကြည်စွာ ဆေးတောင်းကြသူများ ရောက်လာကြတယ်။ ဘာပေးပေး ပျောက်ကြတယ်။ ကွဲ၊ နှား၊ မြင်းပျား၊ ခြေကျိုးသက်၊ ကျိုးကြလျှင် ပင်စင်မေးရတယ်။ ဘိုးယောပေးသော နှား၊ ချေ၊ ချပ်သွေးလိမ်း၍ လုပ်ငန်းခွင် ပြန်စင်နိုင်ကြတယ်။ ကလေးတွေ ဘိုးယောထံ မုန့်ဖိုးတောင်းလျှင် သန်ဘက်ခါလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဟု ထင်ထားတဲ့ ကြေးဆုံးများကို ဘိုးယောသန်ဘက်ခါလို့ပြောရင် ယနေ့တိုင် သဘောပေါက်ကြပါတယ်။ သမထရာန်တစ်ခုခုရရှိထားကြောင်း ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဓာတ်လုံးကို ရွှေကျွေးတာမြင်ပေမဲ့ ဘယ်ကရတယ်လို့ မသိကြဘူး။ တစ်ခါသော် အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်သည် နယ်ရှိ မြန်မာဆရာအားလုံး ဆင့်ခေါ်ပြီး ငွေဖလားထဲရှိ ခဲစက္ကူကို ပြာချနိုင်တယ်။ သစ်လွင်တောက်ပြောင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မြန်မာဆရာများ မည်သူမျှ မတတ်နိုင်ကြပါ။ နောက်ဆုံး တန်းထိုင်နေသော ဘိုးယောကတော့

လုံချည်အနွမ်း၊ လက်တိုရင်ကွဲအကျီ အနွမ်း၊ ဖျင်ခေါင်းပေါင်းအနွမ်းနှင့် လွယ်အိတ်ရှင်ကို အထင်သေးကြတယ်။ ငွေဖလားထဲရှိ ခဲစက္ကူကိုမြှောက်၍ ငံယောကွဲဆိုသည့် ဟိန်းသံ၊ ညံသွားသည့်အသံကြီးနှင့်အတူ ငွေဖလားထဲသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ မီးခိုးငွေ့များနှင့်အတူ ခဲစက္ကူပြာကျသွားတယ်။ အရေးပိုင် အုံကြွစွာဖြင့် ဆရာယောကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ မြန်မာဆရာများလည်း ဖက်လဲတကင်း ဖွဲ့ဖက်ချီးကျူးကြတယ်။ အရေးပိုင်၏ စကားပြန်မှ မြန်မာတို့နည်းပညာများ နက်နဲကျယ်ဝန်းပါကြောင်း၊ ရွှေဖြစ်သည်အထိ ဘတ်နိုင်လွတ် ရှိပါကြောင်း၊ သိထား၍ တားမြစ်လို့ပါကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ပညာဖြင့် ပျံ့လှပသည့်တို့တွင် ပရိက္ခာမော မှတ်ကမ်းစာအုပ်ပါက အစားမြင်သည့် ဓာတ်လုံးကို ရာဆောင်းပေးများများရနိုင်ကြောင်း အမှာပြုပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

ထွက်ရပ်ပေါက်ဘိုးယောနှင့် ဘိုးယောတောင်

စိုထဲပြန်အရောက် သက္ကရာဇ်များကို ဘိုးဝင်း၊ ဘိုးပန်းတို့ကို စိုထိုးစေရာ ရွှေဖြစ်လာတယ်။ ငြို့ကိုရောင်းခိုင်းရာ ရသလောက်ဝယ်လိုကြောင်း သိရသည်။ ဓာတ်လုံးများကို ကိုယ်ရွှေနှင့်ကိုယ် ကျွေးနေကြောင်း သိရတော့သည်။ ဆရာယောသည် အသက်(၈၀)တွင် ငါသေလျှင် ဂူသွင်းပြီး (၇)ရက်ပြည့်လျှင် ဖော်ခိုင်းသည့် အမှာပြုပြီး ဖိုထိုးရင်း အနိစ္စရောက်သွားရှာတယ်။ တောင်၏တောင်ဘက် ချောင်းကမ်းပါးတွင် ဂူသွင်းသပြုဟ်ပြီး (၇)ရက်ပြည့်၍ ပြန်ဖော်ကြရာ ထူးဆန်းစွာပင် အလောင်းပျောက်ဆုံးနေတာ တွေ့ရတော့သည်။ အရှင်ထွက်သူတို့ ခန္ဓာ

ပျောက်ကြသော်လည်း အသေထွက်သူများတွင် ခန္ဓာကျန်ရစ်မြေပါ။ ဘိုးယောတစ်ယောက် သေဟန်ပြု၍ အရှင်ထွက်သည်ဆိုသူရှိသလို အသေနှင့်အရှင် ဖွဲ့ဟု ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ဘိုးယောသတင်းကြီးစွာ ပြန်လွှင့်သွားသဖြင့် ဆံဖားလျားတောင်စာမည့်မှ ဘိုးယောတောင်မည်ပေါက်၏။ ဘိုးယောတောင်ပေါ်မှ ဆံဖားလျားနတ်ကွန်းဟူ၍ အမည်ကွဲသွားတော့သည်။ ဘိုးဝင်း၊ ဘိုးပန်တို့ ဆရာမရှိသည့်နောက် ကွဲကြတယ်။

ဘိုးဝင်း ဘိုးယောတောင်ပေါ်တွင် ဘုရားတစ်ဆူတည်ရာ ဘိုးပန်လည်း အားကျမခံ ဘုရားချင်းယှဉ်၍ တည်ပြန်သည်။ ဆရာကဲ့သည့်နောက် တပည့်များပင် ကွဲကန်ကြသဖြင့် ရေရသည့်ကြည့်၍ ဝေရာနမ်း၊ ပြန်ပေါင်းထပ်၍ ဘုရားနှစ်ဆူ အလယ်တွင် ညီညွတ်ရေးယာဉာဓာတ်တိုင် စိတ်ထူမြေလည်သွားကြတယ်။ အသက်(၈၀)တန်းတွင် ဘိုးဝင်းအနိစ္စရောက်သဖြင့် တောင်ခြေဖိုတံတစ်နေရာတွင် မြှောက်ပေးပေါင်းပြု၍ မြေဖိုသင်္ကြံပေါ်လိုက်တယ်။ ခပေါင်းပြုသဖြင့် ယခုတိုင် အခွက်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဘိုးပန်တစ်ယောက် သာသနာအောင် စေတနာပင်ပြီး ပြန်အထွက် အနိစ္စရောက်ပြန်ရာ ဆရာနှစ်ပါး တောင်ခြေတွင်ယှဉ်၍ သပြုဟ်လိုက်တယ်။ ဆရာများဖိုတံအနီး ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဆရာသုံးပါးကို ပွဲထိုး၍ နံနက်အရက်တက်သိန်တိုင်း ဆုတောင်းဆုပေးသံများကို ကျောက်အေးကျောင်းသားများ ကြားရသည် ဆိုကြပါတယ်။ ကန်တော့ပွဲတွင် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းများ၊ သစ်သီးများကို စားကြသော်လည်း နှစ်အတန်ကြာအောင် နံနက်တိုင်း ရှိနေ၊ ကြားနေသည်ဟု ဆိုသည်။ အသက် ၈၀ တန်းဝင် ကျောက်အေးကျောင်းသားဟောင်းကြီးများ ကိုယ်

သက်တော်(၈၀)ရှိ ကျောက်အေးကျောင်းဆရာတော် အရှင်ပညာသီရိ

မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်းဝါ၊ ငန်းပုတ်၊ တောကြီးမြွေဟောက် စသည့် အဆိပ် ပြင်းမြွေများ ပေါများသည်။ နှစ်စဉ် ဘသေ အပျောက်များ ရှိနေတတ်ပါသည်။

ဆံဖားလျားကုန်း

ရောမြစ်ကြောင်း အရှေ့ဘက်သို့ ပြောင်းသွားသဖြင့် ဆံဖားလျားဝဲကြမ်းခင်း မြေသည် စိုက်ပျိုးခင်းများ ဖြစ်နေသည့် အပြင် ကိုရူပတို့သားအဖနှင့် လှေဖောင် များစွာတို့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော ကျောက် ထရုံကြီးသည် တောင်နံရံတွင် ဖွေးဖွေး ထောင်ထောင်ကြီး သူမဟုတ်သည့်အလား လှေလာသူတို့ကို မျှော်နေသည်။ ထိုနေ ရာသည် ဆံဖားလျားဝဲမှ ဆံဖားလျားကုန်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့ပြင် မြန်မာရှင် ဘုရင်များခေတ် ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး များ သီတင်းသုံး၊ တရားကျင့်ရာ သဲ တောင်ဂူကြီးသည် ဘိုးယောတောင် အနောက် မိုင်ဝက်ခန့်တွင်ရှိပါသည်။ တောင်မြောက်တန်းနေသော ဂူကြီးသည် ဂူဝတွင် အရှေ့အနောက် ကြက်ခြေခတ် ဖြစ်သည်။ အနောက်သွားသည့် ဂူသည် ဆွမ်းစားဂူဖြစ်၍ အရှေ့နှင့်မြောက်ဆက် လျက်ဂူသည် သီတင်းသုံးကျင့်ကြံရာ ဂူ ဖြစ်သည်။ မနီးမဝေးတွင် ဆရာတော်ကြီး များ အသုံးပြုခဲ့သော နေပူခံသိမ်ရှိနေ သည်။ ထိုအနီးတွင် သမိုင်းပျောက်နေ သော တပင်တိုင်နတ်စင်တိုင် ထောင် ထောင်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဂူကြီးသည် ယခင်က ဝါးတစ်ပြန်ခန့် မြင့်သော်လည်း ပြိုကျကုန်သဖြင့် လူတစ်ယောက် ကုန်း ဝင်မှရတော့သည်။ ဆရာတော်ကြီးများ ခေတ်ကို မှန်းဆ၍ နှမြောရပါသည်။ လွမ်းရပါသည်။

တွေ့ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် မကျန်းမာသူများ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဆေးတောင်းကြရာ ဘိုး ယောပေးသောဆေးများ အဖြူရောင်ဖြစ် သလို ဘိုးဝင့်ပေးသောဆေးများ အရောင် နှင့်ပေးတတ်ကြသည်။ ယနေ့တိုင်အောင် ဆရာများနည်းနာအတိုင်း ပုတီးစိပ်သူများ နှင့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်သူများတွင် ဆေးဝင်းတက်သူများ ရှိနေသေးသည်။

ထုံးဘိုရွာ

ဆရာသုံးပါး၏ ဇာတိ ထုံးဘိုရွာ သည် ရွှေဂဲပြန်ရွာတောင်ဘက် မိုင်ဝက် ခန့်တွင် ရှိပါသည်။ ကျောင်းအတွင်း

ဘုရားဖူးရန် စပါးကြီး၊ စပါးအုံးမြွေကြီး ၉ ကောင် ရောက်လာကြသည်။ ရွာထဲသို့ ဆင်းသွားပါက တိရစ္ဆာန်ငယ်များနှင့် မြွေ ကြီးများ၏ အန္တရာယ်တွေ့မည်စိုးသဖြင့် ဆရာတော်များ ထိန်းသိမ်းထားရသည်။ ၎င်းတို့အတွက် ခွားနွဲ့၊ ကြက်ဥ၊ အသား စဉ်းကောများ ကျွေးရ ခွံ့ရသည်တာဝန် ကြီးလေးသဖြင့် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဘေးလွတ်ရာသို့ ပို့ဆောင်လွတ်ပေးလိုက် ရသည်။ ဤဒေသဝန်းကျင်သည် ရော ဝတီနှင့် မင်းဝံတောင်တန်းတို့ နီးစပ်စွာ မျဉ်းပြိုင်ရှိနေသဖြင့် ခိုအောင်းစရာပေါများ ခြင်း၊ အစားအစာ ပေါများခြင်းကြောင့်

အီကင်းဦးပြုမောင်

www.burmeseclassic.com

သုံးမည်ရ နှစ်ပတ်စပိတ်

နိဒါန်း

၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၆ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့က လပွတ္တာမြို့၊ ရန်ကင်းတောင် မွှာရုံကြီးသို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ( ) ခုနှစ်ဖွားဖြစ်၍ ပဲခူးနယ်က အဘိုးငယ်ခေါ် အဘိုးပိုက်ဆံဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ မြောင်းမြမြို့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ မြတ်ဂုံစေတီတော်ကြီး တည်ထားပူဇော်ရေးအတွက် ပါရမီကုသိုလ်များ ပါဝင်နိုင်ရန် ခေတ္တရောက်ရှိလာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် လပွတ္တာမြို့၊ ရန်ကင်းတောင်သို့ ခေတ္တရောက်ရှိလာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကျွန်မအား ဝိဇ္ဇာလှိုင်းဆိုင်ရာ စာပေများ ရေးသားနေသည့်အဖြစ် ကြိုတင်သိရှိထားသဖြင့် ကျွန်မအား စာရေးရန် ခွင့်ပြုချက်အရ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်၊ ကျင့်စဉ်နှင့် ဂန္ဓာရီခရီးစဉ်များအကြောင်းကို ကျွန်မမှတ်သားမိသရွေ့၊ ဉာဏ်မိသရွေ့ အဆင်ပြေသလို ရေးသားမော်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါကြောင်း ကြိုတင်ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

မပေဒါ(ရောဝတီ)

ဝိဇ္ဇာဟူသည်

ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ အတတ်ပညာရပ်တစ်ခုကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ်မျှ ပေါက်မြောက် အောင်မြင်စွာ၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ တတ်မြောက်ထူးသူကိုပင် ဆိုလိုပါသည်။ အတတ်ပညာရပ်များတွင် စက်ယန္တရားအတတ်၊ ပြဒါးအတတ်၊ သံအတတ်၊ ဆေးအတတ်၊ အင်းစမအတတ်၊ နက္ခတ္တအတတ်များ ပါဝင်သကဲ့သို့ နှုတ်မှုဆိုင်ရာ မန္တန်အတတ်၊ ဝေဒနာအတတ်များလည်း ပါဝင်ပါသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မနောမယအတတ်များလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ဝိဇ္ဇာများတွင် လောကီဝိဇ္ဇာများနှင့် လောကုတ္တရာ ဓမ္မဝိဇ္ဇာများဟူ၍ ကွဲပြားခြားနားပါသည်။ လောကီဝိဇ္ဇာသည် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်မျှ ပေါက်မြောက်သော ပညာရှင်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား လောကီနယ်တွင် လူသားများနှင့် ရောနှောနေတတ်ပြီး လောကကောင်းကျိုး၊ သာသနာကောင်းကျိုး သယ်ပို့ဆောင်ရွက်တတ်ပါသည်။

လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာများသည် လူသူမနီး တောမြိုင်ကြီးတွင် တောရနီးလျက် မင်္ဂလာဝိဇ္ဇာပင် တရားဓမ္မလမ်းကြောင်း သက်သက်ကိုသာ အားထုတ်ပွားများ၍ ချဉ်းကပ်မိမိရာ၊ ကြိုကြိုက်ရာ ပါရမီဆက်ရှိသူများကို ဓမ္မဖြင့်ပင် ကယ်တင်စောင့်ရှောက်သော အနိယာဝိဇ္ဇာများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ သံဃာကိစ္စ၊ သာသနာ့ကိစ္စသည်သာ အဓိက လုပ်ငန်းကြီးများအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

လောကီဝိဇ္ဇာသည် လောကီအတတ်ပညာများဖြင့် အပြီးတိုင် ပေါက်မြောက်သော်လည်း နိဗ္ဗာန်သို့ မကူးပြောင်နိုင်သေးဘဲ တရားထူးအကျင့်မြတ်ကို မကျင့်သုံးနိုင်သေးပေ။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သမထသိဒ္ဓိစခန်းများကို ပေါက်မြောက်၍ လောကီသိဒ္ဓိ (၁၀)ပါး အကုန်ပွားနိုင်သော သမထစွမ်းအားရှင်များကား ဖြစ်ကြပါပေ၏။

လောကီဝိဇ္ဇာများတွင် မဟာဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာနှင့် စူဠဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ၊ ဓနပဒဝိဇ္ဇာ ဟူ၍ ကွဲပြားပါသေးသည်။

မဟာဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာများတွင် သမ္မာသမ္ဗောဓိဆုကြီးပန်များ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက ဆုကြီးပန်များ ပါဝင်ကြသကဲ့သို့ စရိယသုံးပါးအကျင့်မြတ်အတွက်သာလျှင် လောကီနှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ် ကယ်တင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထက်တန်းစားဝိဇ္ဇာများပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

စူဠဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာသည် အလယ်လမ်းလောကီလမ်းသက်သက်ဖြစ်၍ ပကတိသာဝက ဆုပန်များ ဖြစ်တတ်ကြပါသည်။ ဓနပဒဝိဇ္ဇာသည် ကမ္မဒိဒ္ဓိတန်ခိုးပျံသာရှိသော ဖန်ဆင်း

ရှင်များဖြစ်၍ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ရောနှောသော လုပ်ငန်းများကိုလည်း လုပ်ကိုင်တတ်ကြပါသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မည်သည့်ဝိဇ္ဇာပင်မဆို အောက်မှအလယ်၊ အလယ်မှ အထက်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြမှသာ မဟာဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာလမ်းမှသည် အနိယာဝိဇ္ဇာသို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြမှသာ သံသရာစက်၊ ဘဝစက်များ ရပ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြမည်ကို အစဉ်အမြဲ နှလုံးသွင်းထင်ပါသည်။ ထိုအတူ တတ်သိထားသော ပညာအဆင့်တွင် ရပ်တန့်မနေဘဲ မြင့်သထက်မြင့်အောင်၊ အကုသိုလ်အပါယ်ဘေးနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ကြိုးစားအားထုတ်သင့်လှပါကြောင်း မေတ္တာ့ရှေ့ထား၍ တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

ဝိဇ္ဇာမာယာသောင်(၉)သောင်

မိန်းမတို့မာယာသည် သံ(၉)ဖြာရှိကြောင်း နိတိကမ်းများတွင် လေ့လာဖူးပါသည်။ သို့သော် ဝိဇ္ဇာတို့၏ မာယာသည် ကား မျက်စိတစ်ဆုံး အပြောကျယ်လှသော သောင်ပြင်ကြီး(၉)သောင်မျှ ကျယ်ဝန်းများပြားလှသည်ဟူ၍ ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ ဝိဇ္ဇာများသည် အလွန် ပရိယာယ်မာယာ ကြွယ်ဝပါသည်။ ဝိဇ္ဇာလောကတွင် ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက်၊ ဇောက်ထိုးပြော ခေါက်ချိုးတင်၊ အစိပ်ပြ အကောင်ထင် စသော စကားရပ်များစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဝိဇ္ဇာတို့ညာဏ် မာယာဟန်ဖြင့်၊ ရိုက်မာန်မောင်းမဲ၊ ဆဲလည်းဆဲ၏ ခက်ခဲပိပွယ်၊ သိမလွယ်ရှင် ဟူ၍ ဝိဇ္ဇာတို့၏ မာယာကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန် ခက်ခဲကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

ချောင်းကြိုမြောင်းကြား၊ ရွှံ့ရေများ၌ ကစားသလို၊ ဟိုဟိုသည်သည်၊ ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြောဆိုဆို၊ ချိုချိုသာသာ၊ ခါတစ်ခါလည်း၊ အာဏာမာန်ပြင်း၊ ခြင်္သေ့မင်းသို့၊ ကပ်ချဉ်းမဝံ၊ ကြောက်ရွံ့တတ်စွာ....။

ဝိဇ္ဇာတို့သည် ချိုသာပျူငှာရှိလိုက ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ခြင်္သေ့မင်းလို ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်တတ်သဖြင့် အနီးအနားသို့ပင် မချဉ်းကပ်ဝံ့အောင် ရှိကြောင်း သိရပါသည်။

နေရိပ်နေပူ၊ အပူအအေး၊ အရေးမစိုက်၊ များလှလိုက်တို့၊ ရိုက်နှက်ကလူး၊ ညည်းဆဲမှုလည်း ရန်မူအံ့ဟု၊ မပြုရွေးမှု၊ ခန္တီဖြင့် ....။

ဝိဇ္ဇာတို့သည် ဒုက္ခဆင်းရဲ ခံရမည်ဆိုပါက ပူသည်-အေးသည် နေရာမရွေး ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားတတ်သည့် အပြင် အကြောင်းရင်းမသိသူများက ရိုက်နှက်ထိုးနှက် နှိပ်စက်

လပွတ္တာမြို့၊ ရန်ကင်းတောင်ပေါ်ရှိ အဟောင်းပင်

ကြီးအောက်တွင် ဘိုးငယ်(ခ)ဘိုးပိုက်ဆံအား

အမှတ်တရ

သည်ကိုပင် စိုးစဉ်းမျှ တုံ့ပြန်ရန်မမူဘဲ ခန္တီတရား လက်ကိုင်ထား
၍ ဝဋ်ကြွေးကို ပေးဆပ်ရကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ထွေလာထူးခြား၊ အရှူးလားသို့၊ ကွဲပြားလုံးစုံ၊ မသိ
ကုန်ကြ။

ဝိဇ္ဇာတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အရှူးဟန်ဆောင်ရ၏။ တစ်
ခါတစ်ရံ သူတောင်းစားဟန်ဆောင်၏။ သာသနာကိစ္စ၊ ဓာတ်
ကိစ္စ၊ ပညာရပ်ကိစ္စများအတွက် ကြိုသလို စခန်းသွားနေရ
ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ကံဉာဏ်မူလ၊ ဝိသီယတွင်၊ ဉာဏ်မယုဉ်လျှင်၊
အထင်လွဲကြ၊ လူ့အန္တတို့၊ မရပညာ၊ နောင်သောခါမှာ၊
ဆရာဘောင်းဘင်။ လိုရင်းထွက်ရပ်၊ ပရမတ်ဝိဇ္ဇာ၊ မြတ်
ဆရာတို့၊ နည်းနာနှင့်ဝေ၊ ကဆုန်ပြေးလည်။ အရေးမကုန်၊
မောဟိုက်တုန်၍၊ ခြေကုန်လက်ပန်။ ဝိဇ္ဇာလမ်းတွင်၊ သောင်
ကမ်းနီဋ္ဌာန်၊ ဝေးစွာမှန်သည်၊ ကေန်မလွဲ နိဂုံးတည်း။

အရာရာတွင် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်နိုင်မှသာ ဝိဇ္ဇာ
အစစ်အမှန်တို့နှင့် တွေ့နိုင်ပြီး ပညာရပ်များ အပြီးတိုင်ပေါက်
မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ခရီးလမ်းထိ ရောက်နိုင်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။

ဘဝဖြစ်စဉ်အကျဉ်း

အဘိုးပိုက်ဆံ အမည်ရသော အဘိုးငယ်သည် ပဲခူး
တိုင်း၊ ညောင်လေးပင်မြို့နယ်၊ ဖားဒိုကျေးရွာတွင် ဖခင်ဦးစော
ရွှေရင်အေး၊ မိခင်နော်နယိုးစေးတို့မှ ( )ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့
သော ကရင်အမျိုးသားဖြစ်ပါသည်။ မိဘများမှာ ခရစ်ယာန်ဘာ
သာဝင်များဖြစ်ကြ၍ ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန်အယူကိုပင် ယူခဲ့
သည်။ အရွယ်ရောက်လျှင် နော်တိုးဝါးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍
သံချောင်းအမည်ရ သားတစ်ဦးရရှိခဲ့ပါသည်။ အိမ်ထောင်သက်
(၃)နှစ်တွင် ဇနီးသည်သေဆုံး၍ သားငယ်မှာ (၅)နှစ်အရွယ်တွင်
သေဆုံးခဲ့ပြန်သောကြောင့် အပူမီးတောက်လောင်ခဲ့ပါသည်။
ထိုစဉ်က စောစံဖိုးဝါ အမည်ရခဲ့ပါသည်။ စောစံဖိုးဝါသည် ဗမာ
စာသင်လို၍ မိဘများကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ရွှေကျင်မြို့ ဆရာတော်
ဦးဝေနေကျောင်းတိုက်တွင် ပရိတ်ကြီးကုန်အောင် သင်ခဲ့ပါသည်။
ရဟန်းဘဝဖြင့် (၆၂)နှစ်ကြာခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အဝတ်
ဖြူ ဝတ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ဦးဝေနေသည် မေတ္တာမြဟ္မစိုရ်
ကျင့်စဉ်ဖြင့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပါသည်။

အဘခေါင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

သူသည် ၁၃၁၃ ခုနှစ်တွင် ပုပ္ဖားစခန်း၌ အဘခေါင်နှင့်
တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ပဲခူးနယ်က အဘိုးငယ်အမည်ကို
ပြောင်းယူခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အဘခေါင်သည် သူ့အား အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ခဲ့ပါသည်။
ရန်ကုန်မြို့၊ ဝင်ဒါမိယာတွင် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီ တည်ထား
ရာတွင် ပါဝင်စေခဲ့ပါသည်။ ငွေမရှိသောကြောင့် အဘိုးငယ်သည်
သူတောင်းစားဟန်ဆောင်၍ ငွေရှာခဲ့ရပါသည်။ ဓာတ်ပေါင်းစု
စေတီတည်ပြီးသောအခါ အဘမင်းခေါင်က သူ့ကို အင်း(၁၀၀၀)
သမထကျင့်စဉ်ကို ပေးပါသည်။ ထိုသမထကျင့်စဉ်ဖြင့် ပုပ္ဖား
တောင် တနင်္ဂနွေထောင့်မှ ဘဝကူးခဲ့ပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံ အမည်ရခြင်း

သူသည် မွေးရပ်မြေ ဖားဒိုကျေးရွာတွင် မိဘများ၏
အမွေအနှစ်များဖြင့် ကျွန်းတိုင် (၁၀၀)ပါဝင်သော ကျောင်းကြီး
ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့အား

www.burmeseclassic.com

ဘိုးပိုက်ဆံဟူ၍ အမည်တွင်ခဲ့ပါသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံ ဆောက်တူ ကျောင်း၊ ခိုးထိအောင်ကောင်း ဟူ၍ ကမ္ဘာ့မင်းတွင်ခဲ့ပါသည်။

သူသည် ဘိုးပိုက်ဆံဘဝဖြင့် အမေရိကန်သို့ သွားခဲ့ပါ သည်။ ထိုအချိန်က အမေရိကန်တွင် လူဖြူ-လူမည်းပြဿနာ ဖြစ်ပွားနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားများသည် မြန်မာတို့၏ ဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာကို အလွန်ပင် အံ့ဩခဲ့ပါသည်။

သူသည် ဘိုးပိုက်ဆံအမည်ဖြင့် ပြင်သစ်၊ ဂျပန်၊ အီတလီ၊ အမေရိကန်၊ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ တရုတ်နိုင်ငံများသို့ လှည့် ပတ်၍ သွားခဲ့ပါသည်။

ဆေးဆရာကြီးဦးထွန်းခင်

သူသည် ဆေးဆရာကြီးဦးထွန်းခင်အမည်ဖြင့် နယ် တကာလှည့်၍ ဆေးကုရင်း သာသနာပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုကံသင့် သော ဝေ နယုများအား မစခဲ့ပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဘိုးပိုက်ဆံ သည် စောစံဖိုးဝါ၊ ဘိုးငယ်၊ ဘိုးပိုက်ဆံ၊ ဖူးဘွယ်မူ၊ ဦးထွန်းခင် ဟူ၍ အမည်(၅)မျိုး ခံယူထားသော်လည်း ဘိုးပိုက်ဆံအမည် သည် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘိုးငယ်အဖြစ်လည်း လူသိ များပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံ၏ ကျင့်စဉ်

အဘိုးသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဟောကြားခဲ့သော မေတ္တာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို အစဉ်ပွားပါသည်။ ငါးပါးသီလကို လုံအောင် စောင့်ထိန်းပါသည်။ သမထ ပွားများပါသည်။ အနိစ္စတစ်လုံး မြင်အောင်ကြည့်၊ ပိုင်အောင်ပွား၊ (၄)ကမ္ဘာ အပါယ်သို့မလား။ ခုက္ခတစ်လုံး မြင်အောင်ကြည့်၊ ပိုင်အောင်ပွား၊ (၅)ကမ္ဘာ အပါယ် သို့မလား။ အနတ္တတစ်လုံး မြင်အောင်ကြည့်၊ ပိုင်အောင်ပွား၊ (၁၆)ကမ္ဘာ အပါယ်သို့မလားနိုင်ကြောင်း သိရှိ၍ ကျင့်သုံးပါသည်။

သိဒ္ဓိသည် စိတ်တည်ကြည်မှု သမာဓိစွမ်းအားဖြင့် တည် ဆောက်ရ၍ မဟိဒ္ဓိသည် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် အပေါင်းကို တည်ဆောက်ရကြောင်း၊ ထိုကျင့်စဉ်သည်ပင် သူ၏ ရေထာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

သူသည် ဘာသာစကား (၆၄)မျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုနိုင်ပြီး သူသည် အမည်အမျိုးမျိုးယူ၍ နေရာအမျိုးမျိုး ပြောင်းရွှေ့နေသော်လည်း အိုနာသေရေးဒုက္ခဘေးအပေါင်းနှင့် ခန္ဓာရှိသရွေ့ ခန္ဓာဒုက္ခဝေဒနာအမျိုးမျိုး ခံစားနေရကြောင်း ထာရားပြရှင်းလင်းပါသည်။ ဝိဇ္ဇာလည်း အိုရမည်၊ နာရမည်၊ သေရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ပညတ်အားဖြင့် ဝိဇ္ဇာ

ဖြစ်သော်လည်း ပရမတ်သဘောအားဖြင့် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး၊ ခန္ဓာ ငါးပါး အစုအဝေးမျှသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

သတ္တဝါများအား ကယ်တင်ခြင်း

ကြုံကြုံကန်ရာဒေသတွင် စေတီ၊ ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ တန် ဆောင်းများ တည်ထားခြင်း၊ ကြုံကြုံကန်ရာ လူပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး တို့အား ငါးပါးသီလ ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံရန်၊ ဒုစရိုက်မှုများကို ရှောင်ရှားရန်၊ ခန္ဓာ၏ (၃၂)ကောဋ္ဌာဿ အစုအဝေးကြီးအား လက္ခဏာရေး(၃)ပါးဖြင့် သံဝေဂပွားများရန် တိုက်တွန်းပါသည်။ လူငယ်များအား မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အလေးထားရန်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ပိသစွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်ရန်၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင် ရွက်ရန် မှာကြား၍ ထိုကံတန်ရာများ ချီးမြှင့်မစခဲ့ပါသည်။ ယခု တိုင် ဖားဒိုကျေးရွာတွင် အဘိုးပိုင်ဆိုင်သော ဥယျာဉ်၊ လယ်ယာ မြေများစွာနှင့် ဆင်များ ကျန်ရှိနေသေးကြောင်း၊ နှစ်စဉ်ရရှိသော ထိုဝင်ငွေများဖြင့် သာသနာပြုလှူဒါန်းခြင်းများကို ဆောင်ရွက် နေကြောင်း သိရှိရပါသည်။

လပုတ္တာမြို့၊ ရန်ကင်းတောင်ပေါ်ရှိ စေတီငယ် တစ်ဆူရှေ့တွင် ဘိုးငယ်(ခ)ဘိုးပိုက်ဆံအား အမှတ်တရ

ကျေးဇူးတုံ့လှယ်ခွဲခြင်း

သူသည် ပုပ္ဖားစခန်းတွင် ဘိုးငယ်ဘဝဖြင့်လည်း ဝိဇ္ဇာ ခရီး အပြီးမရောက်ရှိသေးသဖြင့် အဘခေါင်က သမထသိဒ္ဓိ လမ်း၊ ဝိဇ္ဇာစခန်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ အဘခေါင်သည် သူ၏ကျေးဇူးရှင် ဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ အဘခေါင်တာဝန်ပေးသည် အတိုင်း ယနေ့တိုင် သွားလာဆောင်ရွက်နေရပါသည်။

အဘခေါင်သည် သူ၏အကျိုးကို သယ်ပိုးပေးသကဲ့သို့ အဘခေါင်သည် ဓမ္မစေတီမင်းခေါင်ဘဝက သူပေးဆပ်ခဲ့ရသော ကျေးဇူးဆပ်ဖြစ်ရပ်သည် ကြေကွဲဖွယ်၊ ဂုဏ်ယူဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့တည်း...။

ဟံသာဝတီတွင် ဓမ္မစေတီမင်းခေါင် ထီးနန်းစိုးစံစဉ်က အဘိုးသည် လောကီပညာရှင်ဆရာတစ်ဆူအဖြစ် အိမ်ဖြူတော် နှင့် မင်းတိုင်ပင်ခံဘဝဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။ အဘိုး သည် မြွေပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်ပါသည်။ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေပေါင်းများစွာကို ပျပ်အောင်ကိုင်တွယ်၍ ပညာစွမ်းပြပါသည်။ ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် အဘိုး၏ ပညာစွမ်း ကို ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ အဘိုးသည် ကာလရှည်ကြာသော် မြွေ မှော်အတတ်ကို စိတ်ကုန်လာခဲ့သဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ် ကြီးတွင် ပညာကိုလှူပြီး သစ္စာပြုဆိုခဲ့ပါသည်။ မြွေပညာကို ဆက်လက်ကျင့်သုံးပါက သွေးအန်သေပါစေဟု တိုင်တည်ခဲ့ပါ သည်။

တစ်နေ့တွင် အိန္ဒိယမှ မြွေပညာရှင်တစ်ဦးက စိန်ခေါ်၍ ပဲခူးမြစ်အတွင်းသို့ ဝရာမမြွေကြီးကို သင်္ဘောဖြင့် ယူဆောင်လာ ခဲ့ပါသည်။ မြွေကြီး၏ အလေးချိန်ကြောင့် သင်္ဘောသည် ရေ ပေါ်တွင် နှစ်တောင်ခန့်သာ ပေါ်နေပါသည်။ မြွေကြီးအား ကုန်း ပေါ်သို့တင်အပြီးတွင် သင်္ဘောမှာ ရေပေါ်သို့ အတောင်(၂၀)ခန့် ပေါ်လာပါသည်။

ရောမမြွေကြီးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မင်းကြီးသည် နိုးနိုးစိတ်ဖြစ်၍ အဘိုးအား ဆင့်ခေါ်ပါသည်။ အဘိုးအား အိန္ဒိယ မြွေကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှု ရှိမရှိ မေးမြန်းပါသည်။ အဘိုးက ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါကြောင်း၊ အနိုင်ရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့သော် မိမိသည် မြွေပညာကို ရွှေတိဂုံဘုရားထံတွင် လှူဒါန်းခဲ့ပြီးဖြစ် သောကြောင့် ထိုပညာကို ပြန်သုံးပါက မိမိသည် သစ္စာစူး၍ သေပွဲဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်ပါသည်။

မင်းကြီးသည် အချိန်ယူစဉ်းစား၍ မိမိ၏အသက်နှင့် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး၏ ဂုဏ်သိက္ခာအကျိုးစီးပွား ယှဉ်လာလျှင် ဘယ်လမ်းကို ရွေးမည်နည်းဟု မေးမြန်းပါသည်။ အဘိုးက

အသက်ကိုစွန့်ပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြု၍ ခါသာပိတ်အုပ် (၃၀၀)ကို အခွေလိုက်၊ အရစ်လိုက် အိန္ဒိယမြွေကြီးထက် နှစ်ဆကြီးသော မြွေကြီးသဏ္ဍာန်ဖြင့်လုပ်၍ အသက်သွင်းပေးပါသည်။ ထိုမြွေကြီး သည် နန်းတော်တံခါးဝမှ ပါးစပ်ဟာလျက် စောင့်နေပါသည်။ အိန္ဒိယမြွေကြီးသည် အဘိုးဖန်ဆင်း အသက်သွင်းထားသော ဝရာမမြွေကြီး၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်ခဲ့ရာ တစ်ကိုယ်လုံးဝင်မိသည်နှင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ချလိုက်သဖြင့် အတွင်း မှမြွေကြီး သေဆုံးခဲ့ရပါသည်။ ထိုပွဲတွင် မြန်မာနိုင်ငံသာ၊ ဟံသာ ဝတီပြည်သားတို့ အောင်ပွဲရခဲ့ပါသည်။ အိန္ဒိယပညာရှင်သည် မြန်မာတို့၏ လောကီပညာရပ်ပေါ်တွင် များစွာမှ အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် အဘိုးသည် သစ္စာစူး၍ သေပွဲ ဝင်ခန္ဓာခံခဲ့သဖြင့် အဘိုး၏ အနိုးစေတီကို မဟာစေတီကြီးအနီး မှာပင် ဓမ္မစေတီမင်းကြီးကိုယ်တိုင် တည်ထားပေးခဲ့ကြောင်း အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို မှတ်တမ်းတင်ပြခဲ့ပါသည်။ အဘိုးသည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အသက်ပေးလျှံ့ဝံ့သော အာဇာနည် သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ သိရှိရပါသည်။

ယနေ့အဘိုးပိုက်ဆံ

ယခုအခါ အဘိုးသည် အသက် ၈၀ ဝန်းကျင်ခန့်မှန်း ရသောအရွယ်တွင် ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ ရှိပါသည်။ အသားအရေ သည် အသက်အရွယ်နှင့်မမျှ တုတ်ချောင်းတမျှ ကျစ်လျစ် မာကျောပါသည်။ မွေးရာပါ မိုးနက်၊ မိုးမှောင်အမည်ရ ကြောင် နှစ်ကောင်နှင့် အင်းကွက်များကို အဘိုး၏ ပေါင်လယ်တွင် တွေ့ရ ပါသည်။ ထို့ပြင် အဘိုး၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် မွေးရာပါ မွဲရှင်အနီ ကြီးတစ်လုံးလည်း ပါရှိပါသည်။

ယခုအခါ မြတ်ဂုဏ်တော်ကြီး တည်ထားရေးအတွက် ခေတ္တလာရောက်ရင်း အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးနေကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

ရဲဝံ့သတ္တိရှိစွာ ဝိဇ္ဇာလောကအား စိန်ခေါ်ဝံ့သူ အဘိုး ပိုက်ဆံသည် ရှေးရှေးခေတ် များစွာက ဆည်းပူးခဲ့သော ရင့်ကျက် ပြီးသည့် ပညာပါရမီအခြေခံများနှင့်အတူ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် အသက်ပင်ပေးစွန့်ဝံ့သော ထက်မြက်စွန့်စား သည့် မြင့်မြတ်စိတ်ထားပိုင်ရှင်တစ်ဦးအဖြစ် လေးစားဂုဏ်ယူစွာ မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

“သူတော်ကောင်းဓာတ်၊ ကမ္ဘာရပ်၊ လွှမ်းမတ်မြို့၊ လုံစေ သောဝ်”

မပေဒါ(ရောဝတီ)

ဘိုးဇာဝရ နှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ဘောင်ကျော်စွာရာမဝိဇ္ဇာ

၁၉၉၈ ဩဂုတ်လထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသည် အထူး ထုတ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိနေသည့် ကဏ္ဍ နှင့် အကြောင်းအရာများကို ပိုမိုစုံလင်စွာ ပါရှိကြောင်း သာမန် ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်ပင် သိနိုင်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ရှေ့စာ မျက်နှာရှိ ဆရာတော်၊ သမားတော်ကြီးများ၏ ပုံတော်များမှာ ပို၍စုံလင်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ယင်းပုံတော်များထဲတွင် အဘ ဘိုးဇာဂရ၏ ပုံတော်ကို ရှားရှားပါးပါး ဖူးတွေ့ရလေသည်။

မိမိသိရသလောက် ဘာဘိုးဇာဂရကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မရ။ ရိုက်လျှင်လည်း ပုံကူးသောအခါ ပုံမပေါ်။ ယခု ရောင်ပြန် တွင် အဘဘိုးဇာဂရပုံတော်ကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

အဘဘိုးဇာဂရ၏ ပုံတော်ကို ဖူးနေမိရင်းက မိမိကိုယ် တိုင်ကိုယ်ကျ နဖူးခံတွ့၊ ဒူးတွေ့ ဘိုးဇာဂရကို ပြန်၍မြင်ယောင် လာမိ၏။ တကယ့်တကယ် ကြုံတွေ့ခဲ့စဉ်၊ ဆုံစည်းနေခဲ့ရစဉ်က မထူးခြားဟု ထင်ခဲ့မိသော်လည်း ယခုပြန်တွေ့မိသောအခါ အတော်ပင် ခြားခဲ့သည်ကို သတိပြုမိ၏။

မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား အဘဘိုးဇာဂရ၏ တပည့်တပန်း တွေ များပြားလှ၏။ မိမိကဲ့သို့ နဖူးတွေ့၊ ဒူးတွေ့ ထူးထူးခြား ခြား ကြုံဆုံခဲ့ရသည့် ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေလည်း နည်းလှမည် မဟုတ်။ အဘမှာ သားသမီးတပည့်တပန်းတွေ များပြားလှပါဘိ။ အဘယ်ကြောင့် မိမိ သေချာတပ်အပ်ပြောနိုင်သနည်းဆိုသော် ယခုဖော်ပြမည့် အဘဘိုးဇာဂရနှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ တွင် ထင်ရှားစေပါလိမ့်မည်။

အဘအား စတင်မြင်ဖူးခြင်း

အဘဘိုးဇာဂရကို စတင်မြင်ဖူးသောနေရာမှာ ရွှေလင်း ပင်စေတီ(အမရပူရမြို့နယ်)တွင် ဖြစ်ပြီး ကာနာမှာ ၁၉၇၀ ဝန်း ကျင်နှစ်များကပဲ ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင် နာဂလိုဏ်ဂူ ကလေးဝ အဘိုးဆရာတော်သည် သာသနာ့ဗိမာန်များ တည်ဆောက်ခြင်း၊ ရှေးဟောင်းဘုရားများကို ပြုပြင်မွမ်းမံ ထီးတင်ခြင်း၊ ပရိယတ္တိ စာသင်တိုက်များ တည်ထောင်ခြင်း အစရှိသည့် သာသနာပြုလုပ် အဝဝကို စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုဖော်ပြပါ ရွှေလင်းပင်စေတီတော်ကြီး ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းသည်လည်း သာ သနာပြုလုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ရွှေလင်းပင်စေတီ တော်ကြီး၏ ထီးတော်တင်ပွဲမှာ အထူးပင် စည်ကား၏။ စေတီ တော်ကြီးက မြို့ပေါ်တွင် တည်ရှိခြင်းမဟုတ်။ မြေပါးကင်းပါး ပေါလှသော လွင်တီးခေါင်တွင် တည်ရှိသော စေတီတော်ကြီး ဖြစ်၏။ စစ်ကိုင်းကားလမ်းမကြီးနှင့် အလှမ်းဝေးသော်လည်း

ထီးတင်ပွဲမှာ စည်ကား၏။ ကျေးဇူးရှင် အဘိုးဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်တပန်း မည်မျှများပြားကြောင်း ဤထီးတော်တင်ပွဲက သက်သေထူနေသလိုပင်။ (လူပုဂ္ဂိုလ်များ စည်ကားခဲ့သလို ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း စုံလင်စွာဖူးတွေ့နိုင်၏။)

ထိုစဉ်က မိမိတို့မှာ အဘိုးဆရာတော်၏ နောက်မှလိုက် ပါလျက် ထီးတော်၊ စိန်ဖူးတော်တို့ကို ပင့်ဆောင်ရ၏။ စတင်ပင့် ဆောင်သည့်ကျောင်းမှာ ဘုရားကြီးတောင်ဘက် အာနန္ဒာဘုရား ဝင်းအတွင်းရှိ ဒဂုန်ကျောင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးဆရာတော်ဘုရား နှင့်တကွ ထီးတော်၊ စိန်ဖူးတော် ပင့်ဆောင်သည့်ကား၊ တပည့် သာဝကများ၏ ကားများမှာ တကယ့်ကားတန်းကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထီးတင်ပွဲသည် ပြန်တွေ့ကြည့်လျှင် အံ့ဩစရာထေ အတော်များလှသည်။ ထီးတော်တင်ဆောင်ရာဝယ် ပရိသတ် ကြီးက ကြီးကို အဓိကအားစိုက်ဆွဲရာမလို။ ထီးတော်ပင့်စ နတ်ပန်းရထား၏ အရိပ်ကို ဆရာတော်၏ ပရိတ်ရေဖြင့် သွန်းလောင်းပေးခြင်းဖြင့် အလိုလို အထက်သို့ တရွေ့နေ တင်လှူနိုင်ခြင်းမှာ တကယ်အံ့ဩစရာ။

ထီးတော်တင်လှူစဉ် ရတနာရွှေမိုးငွေမိုး ရွာသွန်းပြီးစဉ် ကြံသမျှပိုက်ဆံ(ထိုခေတ်က အကြွေပေါသေးသည်) ပရိသတ်

က မကောက်နိုင်။ မိမိတို့ရသမျှ ပြန်စုပြီး ပြန်ကြ။ နောက်ဆုံး ကြည့်ရော ကောက်သူပါ ဖတ်ဖတ်မော။ ငွေအကြွေက သင်္ဘော နှင့် လေးငါးလုံးတမျှ။

ထိုနေရာမှာ မြေဆိုးအလွန်ပေါသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ထီးတင်ပွဲနေ့က တစ်ကောင်တလေမျှ မတွေ့ကြရ။

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေကလည်း စုံလှ၏။ မဟာဂန္ဓာရီ၊ ရူဠဂန္ဓာရီ၊ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာများ၊ ဆားဖူးများ၊ အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ထူးခြားချက်ကို မတွေ့မြင်ခဲ့ရသော်လည်း -

အဘဘိုးဇာဂရုနှင့် အဘမင်းတို့ ဦးဆောင်ကျွေးမွေးသော ထမင်းရုံကတော့ ထူးခြားလှသည်။ ထီးတင်ပွဲသို့ လာသမျှ ဘုရားဖူးတွေကို ဟိန္ဒူဟန်ဖြင့်ချက်သော ပဲထောပတ်ထမင်းကျွေး၏။ ဟင်းမှာ သားသတ်လွတ် အသီးအရွက်ကြော် (အဘိုးကလေးဝဆရာတော်သည် အိန္ဒိယပြည်၌ နှစ်များစွာ သီတင်းသုံးခဲ့သလို အိန္ဒိယအစားအစာ၊ အထူးသဖြင့် ဟိန္ဒူမာရဝါရီ အစားအစာကို နှစ်သက်၏။ ယခု ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော အစီအစဉ်မှာ အဘိုးကလေးဝဆရာတော်၏ အကြိုက်ဖြစ်ဟန်တူသည်။)

လာသမျှဘုရားဖူး ဝအောင်စား၊ ဆာရင်ထပ်စားဦး။ အကုန်အသတ်ပဲ ကျွေး၏။ ချက်သည့်အိုးကတော့ တစ်တင်းချက်အိုးကြီးတစ်အိုးသာ။ တကယ်ဆို တစ်တင်းချက်သည် လူတစ်ရာထက် ပိုမကျွေးနိုင်။ သို့သော် ယင်းတစ်တင်းချက်ဖြင့်ပင် ထီးတင်ပွဲလာသမျှ ပရိသတ်ကို အကုန်ကျွေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွေးပုံကိုကြည့်ပါဦး။

ထမင်းခူးရာဝယ် ထမင်းအိုးအဖုံးကို အကုန်မဖွင့်။ လေးပုံတစ်ပုံလောက်သာ လုပ်ထားပြီး ခူးပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် လူမကုန်မချင်း ထမင်းမကုန်ဘဲ ကျွေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုထမင်းရုံမှာပင် အဘဘိုးဇာဂရုကို စတင်မြင်ပူးခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုမှာတွေ့ သည်မှာတွေ့

နေရာတကာမှာတွေ့ရတဲ့ အဘ

ယင်းနောက်ပိုင်း မကြာခဏဆိုသလို အဘသည် ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ရောက်လာလျှင်လည်း လူတွေခရီးသွားသလို ဗာဟိုရတွေမပါ။ လည်ပင်းက ပုတီးလွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်၊ ရောက်လာလျှင်လည်း အဘတည်းချင်သည့်အိမ်မှာ တည်းသည်။ “နောက်တစ်ခါ ပြင်ဦးလွင်မြို့ရောက်ရင် သားတို့အိမ်အရင်ကြွပါ အဘ” ဟု ဧည့်မျှပင် တောင်းပန်စေကာမူ သူသွားချင်သည့်အိမ် သူအရင်

သွားသည်။ ဒီတစ်အိမ်ပြီး နောက်တစ်အိမ်ကူးတော့လည်း မြင်းရထားအနားခိုင်းပြီး စိတ်ကူးရှိရာသို့ ကြွလေ့ရှိသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ပင့်ဆောင်သော်လည်း ကြွချင်မှ ကြွသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲလည်း ကြွချင်ကြလော့တတ်သည်။

ပြင်ဦးလွင်သို့လာမှ သည်သို့မဟုတ်၊ မန္တလေးမှာလည်း သည်သို့ပင် လေးပြင်လေးရပ် မကြာခဏဆိုသလို ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ကားကြီးကားဖြင့် လာကြိုသော်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆိုက်ကားမှာ သွားချင်သည့်အိမ်သွားတတ်သည်။ ဒါမျိုးက မန္တလေးမှာသာမဟုတ်၊ ရန်ကုန်မှာလည်း သည်အတိုင်း။ တစ်ခါတစ်ခါ အဘ ဘယ်မြို့မှာရှိနေသလဲဟု သတင်းစုံစမ်း၍မရ။ ပြင်ဦးလွင်မှာလိုလို၊ ရန်ကုန်မှာလိုလိုနှင့် မကျွေးမှာရှိချင်ရှိနေတတ်သည်။ ဒီနေ့ မန္တလေးမှာ တွေ့လိုက်ရပေမဲ့ မနက်ဖြန် ပြည်မှာ တွေ့ချင်တွေ့ရပေမည်။ “ဪ၊ အဘဇာဂရုရယ်၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်းတည်းရှိလို့သာပေါ့။ နှစ်ချောင်းသာရှိရင် စကြဝဠာပတ်နေလောက်တယ်” ဟု တွေးထင်မိ၏။ အဘက ခြေထောက်တစ်ချောင်းတည်းမို့ ခြေလှမ်းစရာ မလို။ ခြေလှမ်းလှမ်းစရာ မလိုသည်ကပင် ခရီးများစွာ ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီကော။

ရောက်သည့်အိမ်မှာ နေချင်သလောက်နေသည်။ အိမ်ရှင်က တစ်ပတ်ကြားမျှ နေစေချင်သော်လည်း တစ်မနက်မျှသာ နေချင်နေတတ်၏။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လိုလိုနှင့် တစ်ပတ်ကြာနေချင်လည်း နေတတ်သည်။ လာချင်သည့်အခါ လာ၍ သွားချင်သည့်အခါ သွားသည်။

သည်လိုပုံစံနှင့် အဘနေထိုင်သွားခဲ့သော အိမ်ရာပေါင်း မြန်မာပြည်အနှံ့ များမှများလှစွာ၏။ ထို့ကြောင့် ကနဦးကပင် ပြောခဲ့သည်။ အဘဘိုးဇာဂရုမှာ တပည့်သာဝကတွေ ပေါလုချည်ဟု။

လူတွေမသိသေးတဲ့ အဘရဲ့ဇာတ်ကြောင်း

အဘသည် အမရပူရခေတ်ကတည်းက ပေါ်ခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု သမိုင်းအထောက်အထားနှင့် ဆိုသူကဆို၏။ အမရပူရခေတ် ဘုရင်တစ်ပါး (သာယာဝတီမင်း)၏ ပုဏ္ဏားတော်ပညာရှိမှာ ဇာဂရုဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသောအခါ၌ အခါပေးမှားသဖြင့် မင်းဒဏ်သင့်ကာ ခြေတစ်ဖက်အမြတ်ခံခဲ့ရသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ အဘ၏ အသက်ကို နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ပြီဟု ခန့်မှန်းသူတွေက ခန့်မှန်းကြသည်။

အဘဇာတ်ကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမတိကျ၊ ဘာမှ မရေရာ။

မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုက်လုံးကြီးခဲ့သည်။ အဘနှင့် လက်ဖွန်းတမ်း မကြာခဏ တစ်တိုက်တည်း နေလာပြီးမှ အဘ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မမေးဖြစ်ခဲ့။ မေးထားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။ မိုက်လိုက်ပါတီတော့။

ကိုယ်တွေ့ ထူးခြားချက်များ

၁၉၈၅/၈၆ ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်သည်။ မိမိသည် ၅၁ နှစ် အထိ အိမ်မင်းကွဲတိုက်၍ တစ်နှစ်တာမျှ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ အဖေ၏ အိမ်မင်းကွဲလည်း မိမိက အတွားဟုပဲ ခေါ်သည်။ အတွားက မွေးသော သားသမီးများကိုလည်း အိမ်မင်းခေါ်တဲ့ အန်တီဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိသည်။ တိုက်မှာ မအူကုန်းလမ်းကျယ်တွင်ရှိပြီး တာမေ့ပြည်သူ့တရားရုံး၏ မျက်နှာစာတွင် ရှိသည်။ နှစ်ထပ် ရှေးတိုက်ဖြစ်ပြီး အုတ်သားထု ကောင်းလှသည်။

မိမိတို့တိုက်၌ နေစဉ်ဝယ် အဘသည် မကြာခဏဆိုသလို လာရောက်တတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခေတ်မီကားကြီးဖြင့် ရောက်လာတတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုက်ကားဖြင့် ရောက်လာတတ်သည်။ မိမိစိတ်ထင် အဘသည် ဆိုက်ကားစီးရတာ နှစ်သက်ပုံရသည်။

များသောအားဖြင့် နံနက်ပိုင်း ၈:၀၀ နာရီ၊ ၉:၀၀ နာရီ လောက်တွင် ရောက်လာတတ်သည်။ အဘရောက်လာ၍ အိမ်သူအိမ်သားများ ဝိုင်းဝန်းကန်တော့ပြီးလျှင် ဆုအနည်းငယ်ပေးကာ "အောင်ပြီ အောင်ပြီ အားလုံးကောင်းသွားပြီ" ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ တားမြစ်တတ်သည်မှာ "အဘ ဒီအိမ်ရောက်နေတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပုံနှိပ်မဆက်နဲ့" ဟူ၍။

အဘထားမြစ်မည်ဆိုက တားမြစ်သင့်၏။ အကယ်၍ ကပည့်တစ်ဦးအား (ကိုယ်ခမ္မာမိတ်ဆွေတစ်ဦးအား သတင်းမေးမိပါက) အဘရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ဧည့်သည်မစဲတော့။ အဘကို လာကန်တော့သူတွေ၊ သိဒ္ဓိတောင်ချင်သူတွေ၊ ဓာတ်လုံးတောင်းချင်သူတွေ၊ ငွေလှူချင်သူတွေ နေ့ညမစဲတော့ပေ။

အဘသည် နံနက်ပိုင်း ကော်ဖီ၊ သို့မဟုတ် ဟောလစ်အနည်းငယ်နှင့် မုန့်အနည်းငယ်သာ စားလေ့ရှိသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင်လည်း ထမင်းပျော့ပျော့ကိုသာ သားသတ်လွတ်ဟင်းဖြင့် အနည်းငယ်သာ စားလေ့ရှိသည်။ ညစာစားလေ့ သိပ်မရှိ။ တစ်နေ့တာ စားသမျှ အာဟာရသည် တကယ့်တကယ် ဘာမျှ မပြောပလောက်။

အဘက ဖာလူဒါတော့ ကြိုက်သည်။ မိမိက အဘဖိုဖာလူဒါ သွားဝယ်ရ၏။ ဖာလူဒါသွားဝယ်မည့်အကြောင်းပြော

လျှင် "အေး... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ နို့ဈေးနားက ဆိုင်က ဝယ်ခဲ့" ဟု တိတိကျကျ မှာတတ်ပြန်သည်။

အဘသည် သူ့ကြိုက်သော ဖာလူဒါကို ပွဲဝက်နီးပါး စားသုံးလေ့ရှိပြီး အကျန်ကို အိမ်သူအိမ်သားများအား တစ်စွန်းစီ ကျွေးလေ့ရှိ၏။

ဘာပဲပြောပြော သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦး၏ လိုအပ်သော အာဟာရထက် နည်းပါးစွာ စားသုံးလေ့ရှိသည်ကတော့ ပထမထူးခြားချက်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဒုတိယထူးခြားချက်မှာ အဘသည် မည်သည့်အခါမျှ မျက်တောင်မခတ်။ အိပ်ပျော်နေစဉ် မျက်စိမှိတ်သော်လည်း ကျန်အချိန်များ၌ လုံးဝမျက်တောင်မခတ်တော့ပေ။

အဘသည် တစ်ခါတစ်ခါ ရေချိုးသည်။ လူအိုလူမင်းတို့မှာ ရေမချိုးကြ။ ချွေးနံ့ပျောက်ရန် ရေပတ်သာတိုက်ရသည်။ အဘကတော့ သည်သို့မဟုတ်။ စိတ်ကူးရလျှင် ရေချိုးသည်။ အဘရေချိုးလျှင် မိမိနှင့် မိမိယောက်ဖ (အိမ်မအငယ်ဆုံး၏ ခင်ပွန်း)က ပွေ့ချိပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ပို့ရ၏။ ပြီးလျှင် အားပါးထံရ ရေလောင်းပေးသည်။ ဆပ်ပြာသိပ်မတိုက်ရ။ ရေသာ များများလောင်းရသည်။ ရေချိုးပြီးလျှင် ရေစိုနံ့ငယ်ပိုင်းနှင့် ပိတ်ဖြူပုဆိုးအသစ်လဲ၊ နှစ်ဦးသား ပွေ့ချိကာ အဘအိပ်သည် ခုတင်ဆီသို့ ပို့၊ စောစောကချွတ်ခဲ့သော အင်္ကျီတွေ ပြန်ဝတ်ပေး။

အဘကို အင်္ကျီဖြူ တိုက်ပုံဖြူလှူပါက စိတ်ကူးရလျှင် လက်ခံ၏။ လက်ခံသည်နှင့် သည်အတိုင်းမထား။ သည်အတိုင်း တန်းဝတ်သည်။ လှူလှူချင်း တန်းဝတ်သည်။ အင်္ကျီကိုလည်း မချွတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးခန်း အင်္ကျီတွေချွတ်လျှင် ငါးထည်ခြောက်ထည်တစ်ခါ၊ ငါးထည်ခြောက်ထည်တစ်ခါ အနည်းဆုံး လေးငါးကြိမ်မျှ ချွတ်ရ၏။ သာမန်အားဖြင့် နှစ်ထပ်မျှသာ ဝတ်ထားသည်ဟု ထင်ရသော အင်္ကျီများကို အထပ်လိုက်ရေလိုက်လျှင် အနည်းဆုံး သုံးလေးဆယ်မက ရှိ၏။

အင်္ကျီအထည် သုံးလေးဆယ်ကို အမြဲဝတ်ထားနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်မည်သို့ သဘောထားမည်နည်း။ ယင်းအင်္ကျီများထဲတွင် ချေးညှော်အထပ်ထပ်တက်၍ မည်းညစ်နေသော အင်္ကျီပါသလို အိတ်ကပ်၍ ပိုးအိမ်ပွဲနေသော အင်္ကျီလည်း ပါ၏။ အချို့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ၌မူ ငွေအကြွေနှင့် ငွေဝတ္တုအချို့လည်း ပါလေ့ရှိပြန်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

အဘအသက်အရွယ်နှင့် အင်္ကျီအထည် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးကို တစ်ပြိုင်တည်းဝတ်ထားနိုင်ခြင်းသည်ပင် လျှင် ထူးခြားမှုတစ်ခု မဟုတ်ပါလော။

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါတစ်ရံ သည်အင်္ကျီအထည် သုံးဆယ်ကျော်ဝတ် လျက်က ရက်ပေါင်းများစွာ ရေချိုးလေ့မရှိ။ သို့သော် အဘမှာ ခွေးနှံနှင့်တကွ အခြားမည်သည့်အနံ့အသက်မျှ ဆိုးဆိုးရွားရွား မရှိ။ အင်္ကျီအထည်သုံးဆယ်ကျော် တစ်ပြိုင်တည်း ဝတ်လျက် မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးဆန်နေသည်။ ကြုံရာကျရာ သာသနာပြု လုပ်ငန်းတွေမှာ ပါရမီဖြည့်သည်။

အဘပြန်ခါနီးလျှင် လုပ်ဆောင်ပေးနေကျ ကိစ္စတစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်းမှာ အိမ်ရှိယောက်ျားသားများအားလုံး အဘအနား လာကြရသည်။ ကြိုတင်လျာထားသည့် ပစ္စည်းကတော့ အသွား ထက်ထက် ဓားတစ်လက်နှင့် တူတစ်ချောင်း။ လူလည်းစုံပြီ။ ပစ္စည်းလည်းစုံပြီဆိုလျှင် ပုဆိုးခါးတောင်း မြှောင်အောင်ကျိုက်၊ ကိုယ့်အလှည့်နှင့်ကိုယ် အဘနားမှာ မုဆိုးထိုင်ထိုင်။

အဘက ဒူးထောက်ထားသော ပေါင်ပေါ်သို့ အသွား မြနေသော ဓားတင်ကာ ဓားအပေါ်မှ တူဖြင့်ထု၏။ တစ် ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက်။ သာမန်အားဖြင့် ဓားသွားသည် ပေါင်သားထဲသို့ နှစ်ဝင်ပြီး ဝိုင်းဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်စေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုမူ ပေါင်သားပေါ်၌ ဓားအရာပင် မထင် ဘဲနေ၏။

“ဒီလိုဒဏ်မျိုးပဲ အဘပဲခံမယ်။ သားတို့မခံစေရဘူး” ဟု လည်း ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ (အဘသည် ခြေတစ်ဖက်ကို ပေပေါ် တင် ဓားဖြင့်စား၍ တူဖြင့်နံ့ကာ အဖြတ်ခံခဲ့ရပေသလော။)

ထိုသို့ ဓားခုတ်ပြီးလျှင် ဓားနှင့်တူကို စနစ်တကျ သိမ်း စေသည်။ “မတော်ကွယ်၊ အဘမရှိတုန်း အဘလုပ်သလို လိုက် လုပ်မှုဖြင့် သွေးထွက်သံယိုတွေ ရှိကုန်ပါမယ်” ဟု သတိပေးတတ် သည်။

ဤသို့ ဓားခုတ်ပေးခြင်းမှာ အဘဘိုးဇာကရု၏ တကယ့် ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘက တရားလည်း သိမ်မဟော၊ ပုတီးများများစိပ်ကြဖို့၊ တရားအားထုတ်ကြဖို့ ဒါပဲ အကျဉ်းချုံး ပြောလေ့ရှိသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုလော၊ နိမိတ်လော

ထိုနေ့က မိမိအိမ်စောစော ပြန်ဖြစ်သည်။ ခြံတံခါးကိုဖွင့် သည်။ လူက အတွင်းရောက်တော့ ခြံတံခါးပြန်ပိတ်(ခြံတံခါး အဝင်အဝမှာ ၄ ပေမျှပင် မရှိ။) အိမ်ခန်းထဲရောက်တော့ အပေါ် မတက်နိုင်သေး။ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏနေရင်း ယောက်ဖဖြစ်သူနှင့် ဟိုအကြောင်း၊ သည်အကြောင်း ပြောနေဆဲ ...

“ဟယ် ... အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူလာပြီး ချေးယိုသွား တာလဲ” ဟူသော အသံကြောင့် ခြံအပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်

သောအခါ ရုံးမှပြန်လာသော အန်တီတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် ရ၏။ မိမိက တံခါးဖွင့်လျက် ကြည့်လိုက်သောအခါ လား ... လား။ နည်းတဲ့မစင်ပုံကြီးမဟုတ်ပါလား။

မစင်ပုံက သာမန်လူတစ်ယောက်တည်းက တစ်ကြိမ် တည်း စွန့်သွားသော မစင်ပုံမဟုတ်။ လေးငါးခြောက်ယောက် စာမက စွန့်သွားသည့်နယ်။

ယောက်ဖဖြစ်သူကလည်း ထွက်လာ၏။ “ဟာ” ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ခုနက ဝင်လာတုန်းက မတွေ့ဘူးလား”

“ဟာ ... တွေ့ရင်ပြောမှာပေါ့။ မတွေ့လို့ပေါ့”

“အင်း ... စဉ်းစားစရာပဲ။ သူလည်း စောစောလေးကမှ လာတာ မရှိသေးဘူး။ ငါနဲ့စကားပြောနေတာ ငါးမိနစ်တောင်မှ မကြာသေးဘူး။ ခုဒီအပုံက ရောက်နေပြီဆိုတော့ သွေးရိုးသား ရိုးကိစ္စတော့ မဟုတ်တော့ဘူး”

မိမိလည်း အိမ်အဝင်အထွက်ကြီးဖြစ်နေ၍ ယောက်ဖ နှင့်အတူ ရေဆေးကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ကြရသည်။ သေချာတာကတော့ ဒါနိမိတ်တစ်ခုခု။

နောက် နှစ်ရက်မျှနေပြီး

ကြေးမုံသတင်းစာက စာမျက်နှာ ၁၅၅ နားရေးကြော်ငြာ တွင် ဘိုးဇာကရု၊ အသက် ၁၀၈ နှစ် ဟူ၍ ပါလာလေတော့ သည်။ နားရေးကြော်ငြာက သာမန်လူတစ်ဦး၏ နားရေးကြော်ငြာ ဟု ထင်ရသော်လည်း တပည့်သာဝကအားလုံးကတော့ အဘိုး မရှိတော့ဘူးဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရ၏။

နားရေးသတင်း မပါရှိမီ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်က အိမ်ရှေ့သို့ ထူးဆန်းစွာ ရောက်လာသော မစင်ပုံကြီးကို အမှတ် တရ ပြောဆိုမိရာ ယောက်ဖဖြစ်သူက -

“အင်း ... နိမိတ်ပေးတော့ပေးတာပဲကွ။ တို့ကမှ နိမိတ် မကောက်တတ်ဘဲ” ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ဆိုလေသတည်း။

အောင်ကျော်စွာရာမသိဒ္ဓိ

မှတ်ချက်

အဘိုးဘိုးဇာကရု တစ်ခါတစ်ခါရွတ်ပြခဲ့သော တဘောင် များမှာ ကွက်တိမှန်ကန်လှသည်။ ယင်းအကြောင်းအရာများကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ပါ။

ရည်ညွှန်း

ဗားမဲ့ဆရာတော်နှင့် ကလေးဝအဘိုးဆရာတော်၊ ဥဂ္ဂါမင်း(မဏ္ဍိုင်)၊ ၁၉၉၈၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

သိပ္ပံသမ္မု ဘိုးဝါယမ

စကြာကောင်း

လူသိမခံသောပုဂ္ဂိုလ်များ

မဟိန္ဒိ (၆၉)ပါး သည့်အောက်ကမှ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း (၈၄၀၀၀)ဆိုဖေ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း ရေးကြသားကြ၊ တင်ပြကြတာ အပါး (၈၄၀)တောင် မရှိသေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေစဉ်မှာလည်း လူသိမခံကြသလို၊ ကိစ္စပြီးမြောက် ခရီးပေါက်သွားရင်လည်း ကျော်ကြားအောင် မလုပ်ကြ၊ မနေကြဘဲ ကိစ္စပြီးသွားမှ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှန်း သိကြရပါတယ်။ အချို့ကျတော့လည်း ပုဂ္ဂိုလ်အသွင်ကို အရူးပုံနဲ့ ဟန်ဆောင်ထားပြီး လူတွေကို လှည့်စားထားကြပါတယ်။ စာရေးသူဟာ သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ မှတ်တမ်းစာအုပ်အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း စုဆောင်းလေ့လာတဲ့အခါ ဘိုးဝါယမလို ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားတင်ပြတာ မတွေ့ရသေးတာကြောင့် စာရေးသူပဲ စာဖတ်အား နည်းနေသလား ထင်မိပါတယ်။

ပုပ္ပားတောင်မှ အဘ

၁၃၅၉ ခု၊ နတ်တော်လပြည့် ပုပ္ပားတောင်ကလပ်ကို အဓိဋ္ဌာန်ခန့်တစ်ခေါက် ရောက်တဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း စကားဝါ ချောင်၊ အောင်မင်းခေါင်ရုပ်သာမှာပဲ တည်းခိုဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ညညှိဦးမှာ ရေ နွေးကြမ်းထိုင်သောက်ရင်း စကားစပ်မိရာ က စာရေးသူနဲ့ ယောဂီဝတ် အဘတစ် ယောက်ကို တာဝန်ခံ ကိုမြင့်အောင်က မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ "စာရေးဆရာရေ ဒီအဘက ကျောက်ပန်းဇေယျာင်းအပိုင် ရေငံရွာဇာတိ။ ဒီမှာ ခဏခဏ အဓိဋ္ဌာန် လာဝင် ဟယ်။ ဘိုးဝါယမကလည်း ရေငံ ရွာဇာတိ ဆိုတော့ စာရေးဆရာ သိချင် ဟာပေးပေတော့" လို့ ဆိုတာကြောင့် စာရေးသူလည်း အရမ်းဝမ်းသာခဲ့ပါတယ်။ အဘပြောပြတဲ့ ဘိုးဝါယမအကြောင်းကို ဖတ်ကောင်းအောင် ပြန်စီပြီး တင်ပြလိုက် ရပါတယ်။

ဘိုးဝါယမအကြောင်း

ဘိုးဝါယမဟာ ကျောက်ပန်းတောင် အပိုင် ရေငံရွာဇာတိဖြစ်ပြီး စိန်ပန်းကုန်း ဘုရားဝိုင်းမှာ ကြားမြင်စွာ နေထိုင်သွား တာ မှတ်မိနေပါတယ်။ အမိ အဘ၊ ဆွေ မျိုးများနဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုတော့ မသိကြ ပါဘူး။ ရေငံရွာတစ်ရွာလုံးကတော့ ဘိုးဝါ ယမကို အရူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားကြ တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘိုးဝါယမ ဟာ 'သမန္တာ' စာတစ်ပိုဒ်ကို တအားအော် အော်ရွတ်ဖတ်နေလေ့ ရှိတယ်တဲ့။

ဘိုးဝါယမဟာ သံတွေခဲတွေ စုပုံ ကာ သံပဲစေတီ၊ ခဲစေတီများ မကြာ မကြာ တည်လေ့ရှိတယ်။ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ကို ရွတ်နေရင်းက "မိုးမိုး မိုးလား မောင်ရီ၊ လေလေ လေလားမောင်ရီ၊

မိုးထိအောင် လှေကားထောင်း အပျိုပေါင် ကျို၊ တက်နိုင်ရိုးလား၊ ဟေလာမောင်တို့ ဝါး" ဆိုပြီး အော်ဟစ်သံဆိုကာ ဖောက် ဖောက်လာတတ်ပါတယ်။ မိတ္ထီလာကား ဂိတ်မှာ ကားနောက်ပိုင်းက တွဲလောင်း ခိုစီးပြီး "ဟိတ်လုံးရယ်ညံ့၊ လိပ်သုံး ကောင် ဆီပြန်ကြော်လို့၊ မဆလာစော် မွှေး" ဆိုပြီး လျှောက်အော်နေပါတယ်။ နောင်အခါမှ ဘိုးဝါယမရဲ့ ပေါက်တတ် ကရ အော်ဟစ်သံတွေဟာ နိမိတ် တဘောင်စကားတွေမှန်း သိကြရပါတယ်။

ဘိုးဝါယမဟာ သက်နှုံးဝတ်သွားပြီး နောက် သက်နှုံးဝတ်နဲ့ပင် လက်ပတ်နာရီ ပတ်တယ်။ လက်စွပ်တွေလက်မှာ အပြည့် ဝတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ အများအပြင် မှာ ဘုန်းကြီးရှူးထင်ကြပါတယ်။ ဘိုးဝါ ယမရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ တပည့်တစ်ယောက် က ပဲခူးတောင်ကိုးလုံးဆရာတော် ဖြစ်ပါ တယ်။

ဘိုးဝါယမနဲ့

တောင်ကိုးလုံးဆရာတော်

တောင်ကိုးလုံးဆရာတော် ဦးစန္ဒာ ဝရဟာ တွံတေးမြို့နယ် အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ဝ ဒေါ်လန်ရွာဇာတိပါ။ အဘ ဦးဖိုးထွန်း၊ အမိ ဒေါ်ငြိမ်းထွန်းတို့က သက္ကရာဇ် ၁၂၆၁ မှာ ဖွားတယ်။ ငယ် မည် မောင်ဘတင့် ဖြစ်ပြီး၊ ကိုရင်ဝတ် တဲ့အခါ ရှင်စန္ဒာဝရ ဖြစ်လာတယ်။ ကိုရင် ဘဝဖြင့် စာပေပရိယတ္တိသင်ကြားခဲ့တယ်။ ရဟန်း(၃)ဝါရတဲ့အခါ ဝိနည်းသုံးကျမ်းကို အာဂုံဆောင်အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ အံ့ကြီး အနောက်ကျောင်းဆရာတော် ပျံလွန် တော်မူတဲ့အခါ ရဟန်းဦးစန္ဒာဝရဟာ ကျောင်းထိုင်ဖြစ်လာတယ်။

ဆရာတော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ခေတ္တသီတင်းသုံးနေစဉ် စမ်းချောင်း

သရက်တောရပ်ကွက်မှာ ပေါက်ဆရာ (ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ)နဲ့ တွေ့တယ်။ နောင်မှ ဘိုးဝါ ယမလို့ သိရတယ်။ ဘိုးဝါယမက ဦးစန္ဒာ ဝရကို မေတ္တာများများပို့ပြီး မေတ္တာဓာတ် ကို ကိုင်ဖို့ လျှောက်ထားခဲ့တယ်။ နှစ်နှစ် လောက်ကြာပြီးတဲ့အခါ ဦးစန္ဒာဝရထံကို ဦးပွင်းတစ်ပါး လွှတ်လိုက်ပြီး ပုပ္ပား တောင်ကိုလာဖို့ ဘိုးဝါယမက အခေါ် လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ကြိမ်နဲ့မလိုက်၊ သုံးကြိမ်သုံးခါလာမှ ပုပ္ပားကိုကြွတယ်။ ပုပ္ပားတောင်ကိုရောက်တော့ ဆရာတော် ဦးစန္ဒာဝရကို သပိတ်ကမ်းပြီး ကြိုနေ တယ်။ သပိတ်ထဲမှာ သက်သတ်လွတ် ဆွမ်းထည့်ပြီး ကပ်တာဖြစ်လို့ ဆရာတော် ဦးစန္ဒာဝရလည်း အဲသည်နေ့ကစပြီး သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းသာ ဘုဉ်းပေးခဲ့ တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဦးစန္ဒာဝရဟာ ဘိုးဝါယမနဲ့အတူ ပုပ္ပားတောင်မှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေထိုင် ခဲ့ပြီး တစ်နေ့သောအခါ ပုပ္ပားတောင်၊ မဟိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာချုပ် ဆရာကြီးများရဲ့ ပါရမီရှင် ရွေးချယ်တာဝန်ပေးပွဲမှာ ပဲခူးတောင်ကိုး လုံးကို သာသနာပြုဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရပါတယ်။ ဦးစန္ဒာဝရဟာ တာဝန်ပေး ချက်အရ ပဲခူးအနီး တောင်ကိုးလုံး သာသနာမြေကို စတင်ဓာတ်ပန္နက်ရိုက် ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ဟာ တောင်ကိုးလုံးမှာ ပရိယတ္တိအလုပ်ကိုနား ပြီး ပဋိပတ္တိအလုပ်ကို အထူးအာရုံရိုက် ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တောင်ကိုးလုံးမှာ သီတင်းသုံးတာ သုံးနှစ်ခန့်ရှိတော့ ဆရာ တော်ထံ ဘိုးဝါယမရောက်လာပြီး ခရီး အတူထွက်ဖို့ လာခေါ်ပါတယ်။ ဘိုးဝါယမ နဲ့အတူ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ လှေပေါ်မှာ သူတို့ နှစ်ဦးအပြင် ထူးဆန်းစွာ ခွေးနက်ကြီးတစ် ကောင် ပါလာပြီးမှ သုံးရက်ခန့်အကြာ ခွေးနက်ကြီးဟာ သေဆုံးသွားပါတယ်။

ဘိုးဝါယမနဲ့ နှစ်ကျပ်ခွဲရွာ

ကျောက်ပန်းတောင်းကနေ ပုပ္ဖားကိုလာရင် ကားလမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ထီးတော်လှုပ်ဘုရားဟာ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်စေတီတစ်ဆူ ဖြစ်သလို ထီးတော်လှုပ် (နှစ်ကျပ်ခွဲရွာသိမ်တော်)ဘုရားတည်ရှိနေတဲ့ နှစ်ကျပ်ခွဲရွာဟာလည်း ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ရွာလေးဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြားတဲ့ နှစ်ကျပ်ခွဲရွာက ထူးခြားတဲ့ ထီးတော်လှုပ်ဘုရားကို ရောက်ရင် ထီးတော်လှုပ်မှာ ဘိုးဝါယမရဲ့အကြောင်းကို စုံစမ်းသိရှိနိုင်ပါတယ်။ ဘိုးဝါယမဟာ ထွက်ရပ်ကို မသွားခင် ထီးတော်လှုပ်ဘုရားကိုလာပြီး မကြာခဏ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်။ ဘုရားရဲ့ သေနာသနဝတ်ကိုလည်း ပြုလေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘိုးဝါယမအကြောင်းကို သိမိသူအများရှိပေမဲ့ အဘဦးသောင်းဖေ တစ်ယောက်သာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

အဘဦးသောင်းဖေဟာ ထီးတော်လှုပ်ဘုရားမှာ ဘိုးဝါယမနဲ့ ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ မူလတွေ့ခဲ့စဉ်က အဘဦးသောင်းဖေတစ်ယောက် ဘိုးဝါယမရဲ့ အဝတ်အစားအသွင်သဏ္ဍာန်၊ အပြောအဆိုတွေကြောင့် အထင်မကြီးခဲ့ပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း အနေကြာလာတော့ ဘိုးဝါယမရဲ့ ထူးခြားတဲ့ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိကို သိရခဲ့တယ်။ ထီးတော်လှုပ်ဘုရားမှာ နှစ်စဉ် နှမ်းမနဲပွဲ (ထမနဲပွဲ) ကျင်းပလေ့ရှိတယ်။

ဘိုးဝါယမရှိစဉ်က ဘိုးဝါယမကိုယ်တိုင် ဦးစီးကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ ဘိုးတော်ဦးစီးတဲ့ နှစ်တစ်နှစ်မှာ ထမနဲပွဲလုပ်တော့ စည်လိုက်တာ။ လာလိုက်တဲ့လူတွေ လာလိုက်တဲ့ ဘုရားဖူးတွေ။ ထမနဲကလည်း ကောင်းတော့ လုံလောက်မယ့်ပုံမရှိဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးသောင်းဖေက ဘိုးဝါယမကို ပြောပြတယ်။ နောက်ထပ်

ထမနဲ ၃၊ ၄ ဒယ် ထပ်ထိုးရင်ကောင်းမလားပေါ့။ ဒီအခါ ဘိုးဝါယမက ...

"မပူပါနဲ့ သောင်းဖေရယ် လောက်ပါတယ်။ မှန်းစမ်း... မင်းထမနဲအိုး" ဆိုပြီး လက်နဲ့ 'ဝ' ကွင်းလိုက်တယ်။

"သောင်းဖေရေ ... စိတ်သာချ။ 'ဝ' နဲ့တားရင် ဘာမဆိုဝတယ်။ မင်းအိုးကို ဖုံးထား။ မင်းခူးခပ်ပြီးရင် ပြန်ပြန်ဖုံးထား။ လူဘယ်လောက်စားစား စားနိုင်သလောက်စားစမ်း" ဆိုပြီး ပြောသွားပါတယ်။

ဦးသောင်းဖေလည်း အိုးထဲက ခူးခပ်လိုက်၊ ဖုံးထားလိုက်၊ နုကျွေးလိုက် လုပ်တဲ့ဟာ လူသာကုန်ရော ထမနဲ မကုန်တော့ဘူးလို့ ထူးဆန်းမှုတွေကို ပြောပြဖူးပါတယ်။

တစ်ခါက ပုပ္ဖားတောင်တက် ကားလမ်းကို ဖောက်ကြဖို့ လမ်းအူကြောင်းရှာတယ်။ လမ်းဖောက်မယ့်အဖွဲ့က ဟိုဘက်က လမ်းအူကြောင်းရှာဖောက်နေတုန်း ဒီဘက်မှာ ဘိုးဝါယမဟာ ကားတံခါးအပျက်ကြီးကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး စလွယ်သိုင်းလွယ် ပါးစပ်ကလည်း တူပူပူနဲ့ တောင်ပေါ်ကို တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေပါတယ်။ တွေ့တဲ့လူတွေက ...

"အဘ .. ဘာလုပ်နေတာလဲ" မေးတော့ ...

"ဟ .. ငါလည်း ငါ့ဘာသာငါ ကားလမ်းဖောက်နေတာ" လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

အံ့ဩစရာက မူလလမ်းအူကြောင်းရှာတဲ့ဘက်က ကားလမ်းမဖောက်ဖြစ်တော့ဘဲ တကယ်တမ်း ကားလမ်းဖြစ်လာတာက ဘိုးဝါယမ တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်ပြခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြစ်နေတာပါ။

ဘိုးဝါယမဟာ နှစ်ကျပ်ခွဲရွာက ဦးသောင်းဖေကို ချီးရုပ်ကလေးတစ်ရပ်

ပေးခဲ့ပါတယ်။ "သောင်းဖေ ... အခက်အခဲတွေ့ရင် ချိုးလေးကို ကူလိုက်။ ကူမယ့်သူ ပေါ်လာလိမ့်မယ်" တကယ်တမ်းလည်း ဘိုးဝါယမမိန့်သလို လုပ်ခဲ့တာ အခက်အခဲမှန်သမျှ ကူညီမယ့်သူ ပေါ်ပြီး အောင်မြင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဘဦးသောင်းဖေဆီက ဘိုးဝါယမပေးခဲ့တဲ့ ချီးရုပ်ကလေးဟာ ခုဆို ဖင်ပြီးပိုင်းပြတ်ပြီး အင်္ဂါမစုံတော့ဘူး။ အဘဦးသောင်းဖေလည်း ဘယ်သောအခါမှ ဘိုးဝါယမကြွလာပြီး နောက်ထပ် ချီးရုပ်ကလေး ပေးဦးမလဲဆိုတာ ဒီနေ့အထိ မျှော်နေတုန်းဆိုတယ်။

ရန်ကုန်မှာထွက်

ဘိုးဝါယမဟာ ရန်ကုန်အလုံရပ်ကွက်မှ ထွက်ရပ်ကို သွားခဲ့တာပါ။ ခန္ဓာဟောင်းကို တပည့်များ လုကြလို့ ရန်ပွဲတောင် ဖြစ်ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တောင်ကိုးလုံးဆရာတော် ဦးစန္ဒာဝရသာသနီဟံသာဝင်ကြောင်း အများဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ တောင်ကိုးလုံးဆရာတော်ဟာ ဘိုးဝါယမရဲ့ ကြွင်းကျန်တဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ဂူသွင်းကာ တောင်ကိုးလုံးနယ်မြေ သစ်သားကျောင်းကလေးခြေရင်းမှာ သရက်ပင်ကို ခြေရင်း၊ သပြေပင်ကို ခေါင်းရင်း စိုက်ပြီး ဂူကို အမိုးလေးလုပ်လို့ ထားရှိပါတယ်။

ဘိုးဝါယမရဲ့အကြောင်း သည်ထက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မှတ်သားထား။ သိကြားထားသူများ ရေးသားတင်ပြပေးပါလို့ သည်နေရာက မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်။

၀၀၂ စကြာကောင်းစံ

ဘိုးတော် ဘိုးထွန်းအောင်

သူ၏ ဘဝပုံရိပ်

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ဝိဇ္ဇာဓိရာဘိုးတော် ဘိုးထွန်းအောင်

ဧရာဝတီ ၁၀၃

တရုတ်ပြည်မှ ဦးကျောက်စောင်း အမည်ရှိသော တရုတ်တစ်ယောက်အား တရုတ်ပြည်အစိုးရက ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေး လိုက်သဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြေးလာခဲ့ရာ ယခု ကျိုက်လတ်မြို့ဖြစ်သော ကျိုက်လတ်ရွာကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျိုက်လတ်ရွာကြီးတွင် သင့်လျော်သလို နေထိုင်စားသောက်ရာမှ တစ်ရွာတည်းနေ ရှုဟုန်အမည်ရှိသော တရုတ်ကပြားမလေး နှင့် မေတ္တာမျှကာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲ လဆန်း ၁၁ ရက်၊ စနေနေ့နံနက် ၅ နာရီအချိန်တွင် ဦးကျောက်စောင်း၊ မရှုဟုန်တို့မှ သားယောက်ျားတစ်ယောက် ဖွားသန့်စင်ခဲ့သည်။ သားဦးယောက်ျား လေးဖြစ်၍ တရုတ်တို့သဘာဝ အလွန် မြတ်နိုးယုယကြသည်။ သားလေး၏ အမည်ကို (ဆင့်စော)ဖြစ်၍ 'စောထွန်းအောင်'ဟု မှည့်ခေါ်ကြသည်။

စောထွန်းအောင်ကလေး ခြောက် နှစ်သားအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ကျိုက်လတ်ရွာကြီးတွင် ကာလဝမ်းရောဂါ ဆိုက်ရောက်၍ တစ်မြို့လုံး ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှအောင် နေ့စဉ်လှိုင် အလောင်းချင်းထပ်မျှ သေဆုံးကြသည်။ ဦးကျောက်စောင်း၊ ဒေါ်ရှုဟုန်နှင့် စောထွန်းအောင်တို့ အခြားသူများကဲ့သို့ ရှောင်တိမ်းနေထိုင်စရာ အသိမိတ်ဆွေ မရှိသည့်အတွက် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သည့် 'ဦးကင်းတင်'ကိုအား ပြုကာ ကြောက်ရွံ့လျက်ပင် အပြင်သို့ မသွားလာဘဲ အိမ်အတွင်းမှာပင် ကပ်၍ နေကြရသည်။ ကာလဝမ်းရောဂါသည် ကား အရှိန်ပြင်းစွာ တစ်ဟုန်တည်း ပြန့်ပွားတိုးတက်လာချေပြီ။

ကာလဝမ်းရောဂါဆိုကြီးသည် ဦးကျောက်စောင်းနှင့် ဇနီးဒေါ်ရှုဟုန်တို့အား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ စောထွန်းအောင်ကား မိဘမဲ့အခြေအနေရောက်ရ

လေ၏။ ဦးကင်းတင်မိသားစုသည်လည်း မနေခုံကြံတော့ဘဲ စောထွန်းအောင် ကလေးကိုပါ ခေါ်ယူကာ တောရွာလေး တစ်ရွာသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးရလေ တော့သည်။ ဦးကင်းတင်မိသားစုသည် စောထွန်းအောင်ကလေး စိတ်အားမငယ် ရအောင် သားသမီးရင်းနှင့်အတူ ချစ်ခင် ယုယစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြသည်။

စောထွန်းအောင်ကလေးသည် ငယ်စဉ်ကပင် မဟုတ်လျှင်မခံတတ်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီစိတ်ရှိသည်။ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်၍ လူကြီးအလိုက်သိတတ်သည်။ အကင်းပါးသည်။ သူတစ်ပါးချစ်ခင်ကျေနပ်အောင် အလိုက်သင့်ပြောဆို တတ်သည်။

စောထွန်းအောင် ၁၈ နှစ်သား အရွယ်ရောက်လေသော် ဦးကင်းတင်သည် စောထွန်းအောင်ကိုခေါ်၍ ရှမ်းပြည် သို့တက်ကာ ဘိန်းကုန်ကူးသည့်ပညာကို ဆက်သွယ်ပုံ၊ သယ်ယူပုံ၊ လွှဲပြောင်းပုံမှ စ၍ အသေးစိတ် ကိုယ်တိုင်လမ်းညွှန် ပြသ သင်ကြားပေးသည်။

စောထွန်းအောင်သည် ပါးနပ်လျှင် မြန် အသိဉာဏ်ထက်မြက်သူဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ခေါက်ပြုရုံမျှဖြင့် ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာ နောက်အခေါက်များစွာတွင် ဦးကင်းတင် မပါဘဲ မိမိတစ်ယောက်တည်းဖြင့် အခေါက်ခေါက်ခါခါ လွတ်မြောက်အောင် ဘိန်းကုန်ကူးနိုင်သဖြင့် ဦးကင်းတင်က ဘဝင်ကျလျက်ရှိသည်။ စောထွန်းအောင် ကိုလည်း ဝေစုငွေလည်းပေးကာ လက်သပ်မွေးထားသည်။

စောထွန်းအောင်သည် ဦးကင်းတင် အိမ်၌ သားသမီးအဖြစ်ဖြင့် ၁၂ နှစ်ခန့် လုပ်ကျွေးသမှုပြုပြီးနောက် အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် တစ်ရွာတည်းနေ ဦးစောဦး၊ ဒေါ်နှင်းမြိုင်တို့၏သမီး မြသန်းရီနှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်လိုက်ပါသည်။

စောထွန်းအောင်သည် ဘိန်းကုန် ကူးသည့်လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သည်။ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပါးနပ်မှုကြောင့် အစိုးရအဖြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိခဲ့ပေ။ စီးပွားရေးလမ်းဖြောင့်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ မြသန်းရီသည် မြသန်းဟူသော သမီးလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်သည်။ စောထွန်းအောင်နှင့် မြသန်းရီတို့သည် သမီးလေးကို အခိုင်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ချစ်မဝနိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

စောထွန်းအောင်သည် သမီးလေးကြောင့် ရှမ်းပြည်သို့ ခါတိုင်းလိုမသွားနိုင်တော့ပေ။ အခါအခွင့်ကိုကြည့်၍ အချက်ကောင်း၊ အကွက်ကောင်းမှသာ တစ်ခါတစ်ခေါက်ဆိုသလောက် သွားရောက် လုပ်ကိုင်တော့သည်။ သမီးလေးမြသန်း (၄)နှစ်အရွယ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူမြသန်းရီတွင် ကိုယ်ဝန် ၅ လခန့် ရှိလာပြန်သည်။

စောထွန်းအောင်သည် အခါအခွင့် သင့်သည့်အတွက် ရှမ်းပြည်သို့သွားသည်။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးသွား၍ စီးပွားရှာခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင် ဒီအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှမလုပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်၍ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရှမ်းပြည်ရောက်သည့်အခါ ယခင်ကလို ကြာကြာမနေတော့။ ပစ္စည်းများ ရယူပြီး ချက်ချင်းပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဇနီးသည်အား အားရဝမ်းသာ အသံပြုလှမ်းခေါ်သည်။ စောထွန်းအောင် သံသယကြားရသဖြင့် ဇနီးသည်မြသန်းရီ အလျင်အမြန်ပြေးထွက်လာသည်။ လှေကားမှအဆင်း ရုတ်တရက်ပြတ်ကျသည်။ မရှုမလှလိမ့်ဆင်းကျလာပြီး ကိုယ်ဝန်လည်းပျက်၊ အသက်လည်းသေရရှာလေ တော့သည်။ စောထွန်းအောင်မှာ တစ်သက်သေ၍ နှစ်သက်ခုံရှုံးရသည့်အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြေမဆည်နိုင်ရှာဘဲ သည်းကြွေပြတ်မှု ငိုကြွေးခဲ့ရပြီး အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ရချေပြီတည်း။

စောထွန်းအောင်သည် နောက်ဆုံးတွင် သမီးကလေး မြမြသန်းကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် အလိုလိုက်မွေး မြူလာခဲ့ရာ မြမြသန်း အသက် ၁၇ နှစ်မျှအရွယ် ရောက်ခဲ့သည်။ စောထွန်းအောင်သည် သမီးလေး မြမြသန်း ၁၉ နှစ်အရွယ်ရောက်သော် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏သားနှင့် အိမ်ထောင်ချထားရန် စီစဉ်သော်လည်း သမီးလေးမြမြသန်းက အပြင်းအထန်ငြင်းဆန်ပြီး အပျိုဘဝနှင့် အပေနှင့် အတူနေရန်သာပြောသည်။ သို့ဖြင့် စောထွန်းအောင် လက်လျှော့ကာ ထားရလေတော့သည်။

စောထွန်းအောင်သည် ရှမ်းပြည်သို့ တစ်ခေါက်တစ်ခါလောက်တက်ရန် စိတ်ကူးရသော်လည်း သမီးကလေးမြမြသန်းအတွက် နောက်ဆံတင်းကာ အကြိမ်ကြိမ်ပျက်ရရှာပြီ။ ယခု အကြိမ်သည်ကား မသွားလျှင်မဖြစ်တော့သဖြင့် သမီးလေးကို အမျိုးမျိုးဖြင့် စိတ်ချရလောက်အောင် စီစဉ်ထားခဲ့ပြီး ရှမ်းပြည်သို့ ဇွတ်နှစ်၍ ထွက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

စောထွန်းအောင် ရှမ်းပြည်သို့သွားစဉ် သမီးဖြစ်သူ မြမြသန်းသည် အမျိုးမျိုးနှင့် အပေါင်းအသင်းများ၏ ဆွယ်တရားကြောင့် စစ်ကိုင်းသားအေး၏အစ်ကိုဖြစ်သော ဦးရွှေအောင်၏သား စံတင်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်။ စောထွန်းအောင် ရှမ်းပြည်ကပြန်ရောက်လေတော့ ဒေါသပေါက်ကွဲရလေပြီ။ ဦးရွှေအောင်၏ နေအိမ်သို့သွားပြီး ဓားကြိမ်းကြိမ်းသည်။ ဦးရွှေအောင်နှင့်သားဖြစ်သူ စံတင်ကလည်း ဓားနှင့် လုံနှင့်။ သမီးဖြစ်သူ မြမြသန်းကလည်း အဖေဖြစ်သူ စောထွန်းအောင်အား ခါးထောက်၍ သူစိမ်းပြင်ပြင် ကြည့်နေသေးသည်။

စောထွန်းအောင် စိတ်သောကကြီးစွာရောက်ရလေပြီ။ နေ့စဉ်ရက်စက်အိမ်အပြင်သို့ မထွက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲ

မှာပင် စောင့်ကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မပျော်ဘဲ အိပ်လျက်သာ တဟီးဟီးဖြင့် ဟီးချကာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို အပြင်းအထန်ခံနေရရှာတော့သည်။

ထိုစဉ် "ဟဲ့ထွန်းအောင် ထစမ်း" စောထွန်းအောင်သည် ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်နေရာမှ အသံကြားရာသို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေရာ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေသိက္ခာဖြင့် ရဟန်းတစ်ပါး ခြေစုံရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေလျှင် စောထွန်းအောင်သည် ဒေါပုကာ "ကိုယ်တော်သွား... သွား။ ဒီအိမ်က ဗုဒ္ဓဘာသာအိမ်မဟုတ်ဘူး။ တခြားအိမ်သွား။ ဒီအိမ်ကိုမလာနဲ့။ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ။ ဒီဘုန်းကြီး ဘာလာလုပ်မှန်းမသိဘူး။ သွား... သွား... "ဟု အပြင်းအထန်နှင့်ထုတ်သည်။

ရဟန်းတော်သည် မတုန်မလှုပ်၊ ကြည်လင်သောမျက်နှာဖြင့် "ဟဲ့... ထွန်းအောင်၊ မင်းတယ်နိုက်ပါလား။ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ မယားနဲ့သမီးအတွက် ဘာပြုလို့ ဒါလောက်တောင် တမ်းတပူဆွေးပြီး စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရတာလဲ ထွန်းအောင်ရယ်။ သားသမီးနဲ့ ဇနီးမယား စသည်တို့ဟာ ကိုယ်ပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခရီးသွားတဲ့ တည်းခိုရာဖြစ်တဲ့ ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်မှာ ခရီးသွားဧည့်သည်တွေ ခဏခေတ္တ တည်းခိုနားနေစဉ် တွေ့ဆုံကြရပြီး ကိုယ်အလိုရှိရာသို့ ခွဲခွာသွားကြရတာကို ယခုလူ့ဘဝဆိုတဲ့ ဇရပ်ကြီးမှာ မင်းလည်းဧည့်သည်၊ သူတို့လည်းဧည့်သည်၊ ငါလည်းဧည့်သည်ပေါ့။

ခဏတွေ့ဆုံကြပြီးတော့ အမောပြေတော့ သူတို့ကိုစွာအလျောက် ထွက်ခွာသွားကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေအတွက် မင်းက ဘာဆိုလို့ ပူဆွေးတမ်းတပြီးတော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဆင်းရဲနေရတာလဲ" စသည်ဖြင့် ဟောပြောသောအခါ စောထွန်းအောင်သည် တရားသဘောကို နားမလည်ဘဲ ဒေါမာန်ပွားကာ "သွား... သွား

ကိုယ်တော် ဘာသိလို့လဲ။ ဘယ်က ဧည့်သည်ရမှာလဲ။ ကျုပ်မယားနဲ့ ကျုပ်သမီးကို ဧည့်သည်လေးဘာလေးနဲ့ တောပြောတောင်ပြော။ သွား... သွား။ မသွားဘူးလား။ သွားမလား"ဟု စားကို ဆွဲယူ၍ ခုတ်မည်ပြုရာ ရဟန်းတော်သည် ရုတ်တရက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

စောထွန်းအောင်သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သော်လည်း ထိုရဟန်းကို မတွေ့ရပါ။ စောထွန်းအောင်သည် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စွာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် အိမ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာသောအခါ မိမိအိမ်သော ခုတင်ပေါ်တွင် ရဟန်းတော်မှာ စုံရပ်လျက် တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ သည်အခါ စောထွန်းအောင်သည် ကြောက်ရွံ့တုန်၍နေချေပြီ။ ထိုရဟန်းတော်သည် ကား နဂါးမတောင်တော်ကြီးမှ ကြွရောက်တော်မူလေ၏။

ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်ကြီးက "ဟဲ့... ထွန်းအောင်၊ မမိုက်နဲ့။ မင်းမယားနဲ့ မင်းသမီးကို မင်းပိုင်တယ်ထင်သလား။ မင်းတကယ်ပိုင်ရင် မင်းထားသလို မင်းသဘောအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မင်းမပိုင်လို့ပဲ မင်းသဘောကို မလိုက်နာဘဲ မင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားကြတာပေါ့။ သူတို့ကို မပိုင်တာထားလိုက်ပါဦးတော့။ မင်းကိုယ်မင်းရော ပိုင်လို့လားကွ။ မင်းကိုယ်မင်း ပိုင်တယ်လို့ ထင်ရင် မင်းထားသလိုနေ၊ မင်းဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မှာပေါ့။ အခုတော့ မင်းဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ရဘဲ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တာကို မင်းခံနေရတယ် မဟုတ်လား။ မင်းစိတ်ဆင်းရဲချင်သလား။ ဘယ်မှာဆင်းရဲချင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲနေရတယ် မဟုတ်လား။ ထွန်းအောင် မမိုက်နဲ့၊ သတိထား"

စောထွန်းအောင်သည် ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဆရာတော်ဘုရား ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်

ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်ကို အနည်းငယ်သဘောပေါက်လာသည်။ ထို့အပြင် ဆရာတော်ဘုရား ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပုံ အခန်းဆုံရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ထု ဝှက်ခြားနှံ့ညွှတ်ဖွယ်ရပ်လျက် ရှိနေပုံကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်အတွက် အလွန် အလွန် ကြောက်လန့်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းပန်ကန်ဘော့လေတော့သည်။

“ထွန်းအောင်... မင်းကျေးဇူး ငါ မှာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းစိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါမှာ ငါက မင်းဆီ ကို ကြွလာခဲ့တာ”

“တပည့်တော် ဘာမှ နားမလည် ပါဘူး ဘုရား”

ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်သည် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန် မိန့် ကြားလေတော့သည်။ “လွန်ခဲ့သော သက္ကရာဇ်(၆၅၆) ခုနှစ်လောက်က နှစ် ပေါင်းဆိုလျှင် ၅၆၈ နှစ်လောက်ကပေါ့ လေ။ ရွှေကျောင်းကုန်း ရတနာဘူမိ ကျောင်းတော်ကြီးမှ ငါဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ မျက်စိရောဂါ ကပ်ရောက်ခဲ့ ကယ်။ အဲဒီရောဂါကို မင်းဟာ ရှမ်းဆရာ ဦးလူတုတ်ဘဝနဲ့ ငါ့မျက်စိရောဂါကို (၇) ရက်လောက်နဲ့ ပျောက်ကင်းချမ်းသာ အောင် ကုသပေးခဲ့ဖူးတယ်။

မင်းကျေးဇူးကြောင့် မျက်စိရောဂါ ကင်းပျောက်ပြီး ငါဆရာတော်ဓာတ်လုံး ကို ဆက်ထိုးနိုင်ခဲ့လို့ သိဒ္ဓိပေါက်အောင် မြင်ခဲ့တယ်။ မင်းကျေးဇူးကို မမေ့နိုင်ဘဲ အခု မင်းကိုစောင့်ရှောက်ရအောင်လို့ ကြွ လာခဲ့ရတာ။ ထွန်းအောင် ဝိဇ္ဇာမဖြစ်ချင် ဘူးလား” ဟု မိန့်ကြားလေရာ စောထွန်း အောင်က ဖြစ်ချင်ပါကြောင်း လျှောက် ထားသည်။

ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ သည် စောထွန်းအောင်အား ဓာတ်လုံးထိုး ရန် အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ်စုံလင်စွာ မိန့်ကြားသည်။ လိုအပ်လျှင် ဆရာတော်

ကို နေ့အိမ်မှ ပင်လိုက်ရန်ကိုလည်း မှာ ကြားပြီး နဂါးမတောင်တော်ကြီးသို့ ပြန် ကြွသွားလေတော့သည်။

စောထွန်းအောင်သည်လည်း ဆရာ တော်မှာခဲ့သည့်အတိုင်း ဝါယမစိုက်ကာ ဓာတ်လုံးကို ဖိုတင်၍ နေ့စဉ်မပျက်ထိုး သည်။ မုဆိုးစိုင်းသင်ဆိုသည့်အတိုင်း အလုပ်က စောထွန်းအောင်အား သင် ကြားပြသည်။ ‘ညှပ်ကိုင်၊ လုံထား၊ ဆေး တစ်ပါး’ ဟူသော အင်္ဂါရတ်စကားအရ အရေးကြီးလှသည့် ညှပ်ကိုင်လုံထားမှစ၍ ကျင်လည်လာလေပြီ။

ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ် သည်လည်း စောထွန်းအောင်ထံ မကြာ ခဏကြာရောက်တော်မူ၍ ဓာတ်လုံးကို လို အပ်သလို ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ ဝိဇ္ဇာတန်ခိုးဖြင့် ကျွေးသင့်သည့် ဓာတ်တို့ကို ကျွေးပေး ခြင်း စသည်ဖြင့် အစဉ်စောင့်ရှောက်တော် မူခြင်းတို့ကြောင့် ဓာတ်လုံးသည် တစ်နေ့ တစ်မျိုး၊ တစ်လတစ်ပုံ ပြောင်းလဲတိုး တက်၍လာသည်။ အချိန်သည်လည်း တစ်နှစ်ကျော်၍ ကြာမြင့်လာခဲ့သည်။

စောထွန်းအောင်သည် ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်ကြီး၏ ညွှန်ပြချက် အရ ဓာတ်လုံးကို သလဲရွက်ဖြင့် မကြာ ခဏစိမ့်၍သောက်သည်။ အချိန်ကား ၁၂၁၄ ခုနှစ်၊ မင်းတုန်းမင်းကြီး နန်းတက် တော်မူ၍ ၁၂ နှစ်မြောက်ဖြစ်သော ၁၂၂၆ ခုနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ စော ထွန်းအောင်၏ အသက်မှာလည်း ၅၄ နှစ်ရှိလေပြီ။ စောထွန်းအောင်စတင်၍ ဖို ထိုးခဲ့သည်မှာ ၁၅ လမျှအကြာတွင် ဓာတ် လုံးသိဒ္ဓိပေါက်၍ အောင်မြင်လေပြီ။

စောထွန်းအောင်သည် မိမိဓာတ် လုံး သိဒ္ဓိပေါက်၍ အောင်မြင်ပြီဖြစ်သည် ကို မသိရှိပေ။ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတအရှင် မြတ်သည် ဝိဇ္ဇာတန်ခိုးဖြင့် ရုတ်တရက် စောထွန်းအောင်ထံသို့ ကြွလာတော်မူပြီး လျှင် စောထွန်းအောင်အား “တပည့်ကြီး

ထွန်းအောင်၊ ကဲ... ဆရာတော်ဘုရား သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူကြတဲ့ နဂါးမ တောင်တော်ကြီးသို့ လိုက်ပါခဲ့တော့” ဟု မိန့်ကြားကာ ဓာတ်လုံးကို ငုံ့စေပြီးလျှင် တစ်မုဟုတ်ချင်း ရုတ်တရက် ဝိဇ္ဇာတို့ စံပျော်ရာ ရတနာဗိမာန်ကြီးပမာ ဖြစ် သည့် နဂါးမတောင်တော်ကြီးသို့ ခေါ် ဆောင်သွားလေတော့၏။

စောထွန်းအောင်သည် နဂါးမတောင် တော်ကြီးသို့ ရောက်၍ သုံးရက်အတွင်း ဝယ် ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်ဆရာတော်ဘုရား ကြီး ဦးကောဝိဒ၊ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ၊ ဆရာတော်အရှင်ဥတ္တမကျော်၊ ဆရာ တော်သုံးပါးတို့၏ ချီးမြှောက်စောင့်ရှောက် ခြင်းကို ခံယူရသည်ဖြစ်၍ ဆရာတော် ဘုရားတို့၏ ကိစ္စယဒါယကာအသွင် သိဒ္ဓိ ရှင်ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိအဖြစ်သို့ ရောက်လေတော့၏။

ဘိုးတော်ဘိုးထွန်းအောင်သည် ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဆရာတော်သည် ဘုရားသုံးပါးတို့ ၏ ခိုင်းစေချက် အမိန့်တို့ကို ခံယူဆောင် ရွက်လျက် ဆရာတော်ဘုရားတို့နှင့်အတူ မကွာ တောအဖြာဖြာ တောင်အဆင့် ဆင့်သို့ ရွှေပြောင်းကြွရောက် သီတင်း သုံးတော်မူကြကာ သမထဘာဝနာစခန်း ကြီးပမ်းအားထုတ်တော်မူကြလျက် အခါ အားလျော်စွာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ကြရာ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၄ ခုနှစ်သို့ကား ရောက်ရှိ တော်မူခဲ့လေပြီ။ ဆရာတော်ဘုရားတို့ သည် လူ့ပြည့်လူ့ရွာတွင် လူတို့၏ စရိုက် ကိုရှုလျက် သာသနာပြုလျက် ရှိနေကြပါ သတည်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ကိုးကား

သာသနာ့အလင်းရောင် ဦးပေမြင့် စုဆောင်းတင်ပြသည့် ‘ဘိုးတော်ဘိုးထွန်းအောင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ’

စမတောင် သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များ

ဂျိုတာအုန်းကြည်

ဓာတ်ကြီးလေးပါး

စက္ခု မာစရ မာစိဏ္ဍော၊
ဓမ္မည၊ ဓမ္မသာ မိကော၊
ဗလူပေတော ဗလဓရော၊
ဝရဒေါ ဒေတု မေ ဝရံ။

အထက်ပါ ဂါထာသည် ဓာတ်ကြီးလေးပါး ဂါထာတော်ဖြစ်ပါသည်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆိုသည်မှာ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေးရ၊ ဝါယော ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

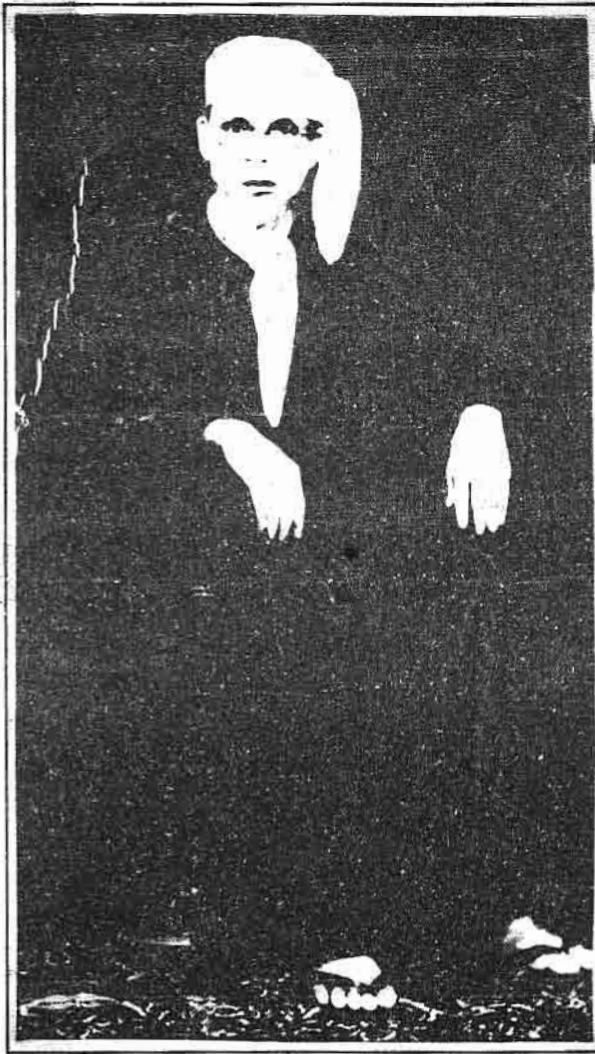
လောကကြီးမှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးက စိုးမိုးချုပ်ကိုင်၍ထားသည်။ ထိုဓာတ်များကို ပိုင်နိုင်ရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါသည်ဟု အဖေနွဲ့က ပြောဖူးပါသည်။

အဖေနွဲ့ဆိုသည်မှာ စမတောင်စေတီတော်ကြီးအား တည်ထားခဲ့သော ဆရာကြီးအဖေနွဲ့(လေးကြီးကိုင်)ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

စမတောင်သည် ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၏ ဘုရားငါးဆူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်ကြသော (စ၊ ဓ၊ ဗ၊ ဝ) စမအက္ခရာများ ဖြစ်သည်။ (စ၊ ဓ၊ ဗ၊ ဝ) စမအက္ခရာအပြင် အန္တော၊ ဂဋ္ဌ၊ စရေ၊ ဝံသေ စသော ဓာတ်လေးပါး၏ အချုပ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

စမတောင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသူများ ပါရမီရှင်များ သူ့ အလိုလို ရောက်ရှိလာကြသော ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် စမတောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

စမတောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖေနွဲ့၊ အဖေလူဟု ဆိုသော လွန်စွာမှ ထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ရှိလေသည်။

အပေခွဲ

ကိုသာနွဲ့(ခ) အပေခွဲ

အပေခွဲ၏ အမည်အရင်းမှာ စော သာနွဲ့ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ တစ်ရွာလုံးက သူ့အား ကိုသာနွဲ့ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြကုန် ၏။ ကိုသာနွဲ့သည် အသားဖြူဖြူ ခြေတံ လက် တံရှည်၊ ရင်အုပ်ကားကား လွန်စွာမှ ယောက်ျားပီသသော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် တည်ကြည် ခုံညားသော မျက်နှာပေါက်၊ ပိရိပီးလှသော နှုတ်ခမ်း၊ စူးရှသော မျက် လုံးများနှင့် ခုံညားသော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိသူ ဖြစ်၏။

ကိုသာနွဲ့သည် ရှမ်းစော်ဘွားမျိုး ဆက်ဖြစ်သည်။ ဖခင်၏ အမည်မှာ စော ကုလား၊ မိခင်မှာ ဒေါ်ညို ဖြစ်သည်။ ဖခင်စောကုလားမှာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အစိုး ရကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့အစိုးရက ကိုသာနွဲ့တို့ မိသားစု အား ညောင်လေးပင်မြို့သို့ နယ်နှင့်ဒက် ခတ်လိုက်သဖြင့် ကိုသာနွဲ့လည်း မိဘ များနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ ညောင်လေးပင် မြို့၊ ပုဇွန်မြောင်းတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ လေတော့၏။

ကိုသာနွဲ့၏ မိဘများမှာ ဗြိတိသျှ

ကုလားဖြူအစိုးရအား အခွင့်သာလျှင် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် အမြဲကြံစည်ကြီး ပမ်းအားထုတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ သား ကိုသာနွဲ့ကိုလည်း ယောက်ျားတို့တတ်အပ်သော ဓားခတ်၊ လှံထိုး၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ သိုင်းစသော ကိုယ်ခံပညာအမျိုးမျိုးတို့ကို သင်ကြားပေး လေသည်အပြင် တုတ်ပြိုး၊ ခားပြိုး၊ သေနတ်ပြိုး စသော ကာယသိဒ္ဓါကိုယ်ခံ ဆေးများကိုလည်း ထိုးနှံပေးလေသည်။

ကာလသားများစုမိသည်နှင့် ကိုသာ နွဲ့က ကာလသားများအား ကာယသိဒ္ဓါ အစွမ်းကို ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ညောင်လေးပင်မြို့နယ်၊ ပုဇွန်မြောင်းတစ် ဝိုက်တွင် ကိုသာနွဲ့သည် အထူးထင်ရှား သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်လေတော့သည်။

မျှော်တစ်လူ အပေလူ

ရန်ကုန်-မန္တလေးမီးရထားလမ်း သာဝတ္ထိ ဘူတာ၏ အနောက်ဘက် တောင်ခြေအနီးတွင် ကြံဖိုးစုရွာရှိပါ သည်။ ထိုရွာတွင် ညီအစ်ကိုလေးဦးရှိ၏။ ထို ညီအစ်ကိုလေးဦး၏ အမည်များမှာ ဦးဆော့၊ ဦးပျော့၊ ဦးဘိုးလူ၊ ဦးဘိုးကြူဟူ ၍ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုညီအစ်ကိုလေးဦးတို့သည် အတူ တူနေထိုင်ကြပြီး တောင်သူလယ်သမား များဖြစ်ကြ၏။ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဦးဆော့ ဆိုသူသည် မြန်မာသမားတော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကို နံပါတ် သုံးယောက် မြောက် ဦးဘိုးလူမှာလည်း လယ်လုပ် လုပ်သည်အပြင် ဆေးကုခြင်း၊ ဗေဒင် ဟောခြင်းတို့ကိုလည်း ဝါသနာအလျောက် လုပ်၏။

ဦးဘိုးလူသည် အစ်ကိုလူဆာ ဦးပျော့

www.burmeseclassic.com

နှင့် အတူ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင် များဖြစ်ကြ၍ ဦးဘိုးလူမှာ တို့ဗမာအစည်း အရုံးတိုက်နယ် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဘိုးလူ ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘိုးလူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သည် သာဝတ္ထိဂိုဏ်းထောက်ကျောင်း ဆရာတော်၏ တပည့်များဖြစ်၍ ဘာသာ ရေးကို အထူးလေးစား၏။ သီလစောင့် ထိန်းလေ့ရှိ၏။ ထိုမျှမကဘဲ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲမှုမရှိဘဲ ဘာဝနာစခန်းကို တက် လှမ်းကာ တောရဆောက်တည်၍ ခြိုးခြံ စွာ အားထုတ်တော်မူနေသော တောင်နီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက် ဆည်းကပ်၍ ကပ်လနစ်ကြိမ် ခန့် အားထုတ်ကြပြီး ၎င်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ဦး သမထဘက်၌ပင် အတော်ခရီး ပေါက်မြောက်ခဲ့ကြလေသည်။ အစ်ကို ဦး ပျော့ကပင် ပို၍ ထက်မြက်လေ၏။

ကိုဘိုးလူ ဗေဒင်အဟောအပြောမှာ လည်း လွန်စွာမှ အံ့ဘာနန်းမှန်ကန်တိကျ သူဖြစ်၍ လွန်စွာမှာအောင်မြင်သူတစ် ယောက် ဖြစ်လေ၏။ အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားကို ဟောရာတွင် ဇနီးသည်၏ တိုယ်ဝန်မှာ သားယောက်ျား(သို့မဟုတ်) သမီးမိန်းကလေး မွေးဖွားမည်။ မည်သည့် နေ့သားသမီး ဖြစ်မည်။ မည်သည့်နေရာ တွင် အမှတ်အသားပါမည် စသည်ဟော ပြောချက်များကို ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ဟော ခြင်းမှာ မှန်ကန်လှပေသည်။

XXXXX

နေမြင် လမြင် အဖေရှင်

တစ်နေ့သ၌ အုတ်တွင်းမြို့ အရှေ့ ဘက်အစွန်းတွင်ရှိသော မိုးကောင်းဘုရား သို့ ဗလကောင်းကောင်း၊ အရစ်မြင့်မြင့်၊

အဖေရှင်

တုတ်ခိုင်လှသော အရူးလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ဦးသည် လွန်စွာမှ ရှည်သည့် တုတ်ကြီး တစ်ချောင်းကို အဝတ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် လျှိုထမ်း၍လာလေ၏။

ဝတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီမှာ လည်း တစ်ခြမ်းလျှင် အရောင်တစ်မျိုးနှင့် ဖြစ်ကာ စီးထားထော ဖိနပ်မှာ သားရေ ဖိနပ်တစ်ဖက်၊ ခုံဖိနပ်တစ်ဖက်စီဖြစ်လို့ နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုသာနွဲ့သည် မိုးကောင်း ဘုရားဖက်သို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း ၎င်း တို့နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွေ့ကြ လေတော့၏။ ထိုအခါ အရူးလိုလိုပုဂ္ဂိုလ် က . . ကိုသာနွဲ့အား စူးရှသော မျက်လုံး များဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်ကာ-

“ဪ . . သာနွဲ့ . . သာနွဲ့၊ ငါ့မှာ

ဖြင့် မောင်ရင့်ကို ရှာလိုက်ရတာ . . ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေတာပဲ”

ဟု ဆိုကာ ကိုသာနွဲ့အား ထိုအရူး လို ပုဂ္ဂိုလ်က ညာခြေဖြင့် ပတ်၍ မျက်နှာ ကို ကန်လိုက်ရာ . . .

“အား”

ဟု ကိုသာနွဲ့ အငိုက်မိကာ မြေပေါ် သို့ ပစ်လဲကျသွားလေတော့၏။

ကိုသာနွဲ့သည် လွန်စွာမှရှက်မိကာ ဘုမသိ၊ ဘမသိ ခံလိုက်ရ၏။ မိမိသည် ကာယသိဒ္ဓိစသော အတတ်ပညာများ အားကိုးရှိနေသဖြင့် ထိုအရူးအား လက် တုံ့ပြန်ရန် ကုန်းရုန်းထလိုက်ရာ -

“အောင်မာ . . အောင်မာ . . မင်း ကများ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဟုတ်လှပြီထင်နေ သလား၊ ငါ့ကို ဘာများမှတ်နေလဲ။

www.burmeseclassic.com

မန္တလေးက အဖေရှင်ဆိုတာ ငါပဲကွ။ ငါ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ မှတ်ထား။

ဟေ့ကောင် သာနွဲ့... မင်းခိုက်ထဲ က ဘာမဟုတ်တဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ ကာယသိဒ္ဓိလက်ဖွဲ့ဆေးဝါးတွေ အခု ငါ့ ရှေ့မှာ အန်ချလိုက်စမ်း၊ အကုန်လုံး”

ဟု ထိုအရူးလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်က ပြော လိုက်လေတော့၏။

ထိုအရူးလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား မန္တလေးမြို့၊ ပျားစွဲရွာမှ နေမြင်လမြင် အဖေရှင်ဟု ဆိုသော ထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။

နေမြင်လမြင်ဆိုသည်မှာ . . . သဗ္ဗ ဝိဇ္ဇာစရလောကတွင် ဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မူလဓာတ်များကို ပိုင်နိုင်အောင် ရရှိရန် လိုအပ်၏။

ကမ္ဘာ့ ဓာတ်ရင်းကြီးများဖြစ်သော နေဓာတ်၊ လဓာတ်၊ အပူနှင့် အအေး ဥက္ကတေဇောနှင့် သီတတေဇောသော မူလဓာတ်များကို ရရှိမှသာ ဝိဇ္ဇာဖြစ်နိုင် ပါသည်။ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်နိုင်ပါ သည်။

အဖေရှင်ကြီးကား ကမ္ဘာ့မူလဓာတ် များအား ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း၏ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိ ပညာစက်၊ အာဏာစက်တို့မှာလည်း ထက်မြက်ပြင်းထန်လှ၏။ သိဒ္ဓိဆိုသည်မှာ ပြီးမြောက်ခြင်း၊ မဟိဒ္ဓိဆိုသည်ကား ကြံ ဆောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အာဏာစက်ဆို သည်မှာကား ပေါက်မြောက်အောင်မြင် ပြီးသူ။ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြောသမျှစကား၊ ပေးသမျှအမိန့်တို့ကို နားထောင်ရသူတို့ အဖို့ မဆန့်ကျင်ရဲပါ။ နားထောင်ရန် နာခံ ရစမြဲ ဖြစ်လေ၏။ အာဏာစက်ရှိသူမှ

သာ အရာရာပြောဆိုသမျှ အောင်မြင် နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အဖေရှင်၏ အာဏာ စက် ပြင်းထန်လှ၏။ အဖေရှင်က အမိန့် ပေးလိုက်သည့်အခါ ကိုသာနွဲ့သည် ကာယသိဒ္ဓိဆေးများကို အန်ချလိုက်ရပေ တော့၏။

ကိုသာနွဲ့ သောက်သုံးထားသော ကာယသိဒ္ဓိအဝါရောင်ဆေး၊ အစိမ်း၊ အနီ၊ အပြာရောင်ဆေးတို့မှာ ပါးစပ်ထဲမှ ထွက် ကျလာလေတော့၏။

“အင်း . . . ငါတစ်သက်လုံး သောက် ခဲ့တဲ့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ဆေးတွေတော့ ကုန် ပါပြီ”

ဟု အန်ချထားသော ကာယသိဒ္ဓိ ဆေးများကို ကြည့်ကာ နှမြော၍ စိတ်ထဲ တွင် ကိုသာနွဲ့ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ အဖေရှင်က -

“ဒီဆေးတွေ အားလုံးသိမ်းတယ် ကွာ”

ဟုပြောကာ ညာဖက်လက်ကို ဝှေ့ ရမ်း၍ သိမ်းလိုက်ရာ မြေပေါ်မှာပင် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွား လေတော့၏။

ကိုသာနွဲ့သည် ၎င်းပစ္စည်းများ ဆုံး ရုံးသွားရသဖြင့် လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေချိန်၌ အဖေရှင်က ကိုသာနွဲ့အား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဟေ့ - သာနွဲ့၊ နှမြောမနေနဲ့။ အဲဒီ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေက မင်းကို အစိစိပို့ မယ့် အရာတွေကွသိလား။ သာနွဲ့ ငါက မင်းကို ဒီထက် ကောင်းတာတွေ ငါပေး မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အဖေရှင်က ကိုသာနွဲ့အား မိုးကောင်းဘုရားထံသို့

ခေါ်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခိုင်း၍ လိုသောဆုကို တောင်းစေ၏။

ကိုသာနွဲ့သည် မိမိအလိုချင်ဆုံး သော သမ္မာသမ္မောဓိဆုကြီးနှင့် နိဗ္ဗာန်ဆု ကိုတောင်းလေတော့၏။

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု၊ ကိုင်း . . . မောင်သာနွဲ့ရေ . . . ငါ့အထုပ်ကို ထမ်း ပြီး ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု အဖေရှင်က ပြောလိုက်ရာ ကို သာနွဲ့က -

“အဘ . . . အဘ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဟေ . . . ဘာတုန်းကွ”

ဟု အဖေရှင်က မေးလိုက်ရာ . . .

ကိုသာနွဲ့က -

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မီးယပ်ရောဂါ သည် ဇနီးရှိပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ . . . ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကောင်း ပြီလေ။ သွားပါ . . . မင်းအိမ်ပြန်သွားပါ”

ဟု အဖေရှင်က ပြောလိုက်ရာ ကို သာနွဲ့လည်း အိမ်သို့ ပြန်သွားရ၏။ အိမ် သို့ ရောက်သည့်အခါ ကိုသာနွဲ့အား အဖေရှင်က အုန်းထမင်းနှင့် ကြက်သား ဟင်းချက်ခိုင်းလေ၏။

အဖေရှင်သည် အုန်းထမင်းနှင့် ပြက်သားဟင်းကို စားသောက်ပြီးနောက် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် အုန်းထမင်းနှင့် ကြက်သားမောက်မောက်ထည့်ကာ အိပ် ခန်းထဲသို့ မီးယပ်ချိချ၍ အိပ်ရာထဲ၌ လဲ နေသော ကိုသာနွဲ့ ဇနီးအား ကျွေးစေ သည်။

ကိုသာနွဲ့ဇနီးသည်မှာ ထမင်းစား ပြီးသောအခါ အဖေရှင်က အိမ်ရှေ့ခန်းမှ နေ၍ -

www.burmeseclassic.com

“သမီး . . နင်အခု ထမင်းစားပြီး ပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုသာနွဲ့ဇနီးက-

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီအဘ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။

“စားပြီးရင် ငါ့သမီး အဘအိကို ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟု အဖေရှင်က ပြောလိုက်ရာ-

“သမီး မထနိုင်လို့ ထွက်လို့မရဘူး အဘ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကခုရပြီ သမီးရဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ သူ့ကို ဝိုင်း သူပေးလိုက်စမ်း”

ဟု အဖေရှင်က ပြောလိုက်ပြီး နောက် ကိုသာနွဲ့ ဇနီးလည်း အိပ်ရာထဲ မှ ထွက်လာကာ အဖေရှင်အားကန်တော့ လေတော့၏။

အဖေရှင်သည် မီးယပ်ရောဂါ ကြောင့် အကြောသေနေသည်ကို ကြက် သားနှင့်အုန်းထမင်းကျွေး၍ ဓာတ်နက္ခတ် ပညာဖြင့် ချက်ချင်းဆေးကုပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

(အကြော - ကြက်အုန်းမှာ ကက် ထင်းဓာတ်ပြန်ဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ်နက္ခတ် ပညာမှာ အစွမ်းထက်သည်။ မြန်မာတို့၏ ထိပ်တန်းပညာဆေးဝါးမပါဘဲ ကုသ လော့ ပညာရပ် ဖြစ်၏။) စာရေးသူ

ထို့နောက် ကိုသာနွဲ့ဇနီး ရောဂါ ခုတ်ခင်းပျောက်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အဖေရှင်က ကိုသာနွဲ့ဇနီးအား သာသနာ ဆရာ ကိစ္စဆောင်ရွက်ရန် ကိုသာနွဲ့အား ဆွေးနွေးမည်ဟု ပြောရာ ဇနီးသည်မှာ-

“ခေါ်သွားပါ အဘ၊ သမီး ပါရမီ နှင့်ပတ်ပီပီ နားလည်သဘောပေါက်ပါ သည်”

ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ အဖေရှင် သည် ကိုသာနွဲ့အား ခေါ်ဆောင်သွား လေတော့၏။

xxxxxx

ကိုသာနွဲ့အား ပညာများ သင်စေ၏

ကိုသာနွဲ့တို့သည် မန္တလေးသို့ရောက် ခဲ့ကြ၏။ အဖေရှင်က ကိုသာနွဲ့အား ဆရာ ကြီးဦးချမ်းလှိုင်နှင့် ဆရာကြီး ဦးရဲ သူတို့ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ထိုဆရာ ကြီးတို့သည် သာသနာတစ်ဝက်ကျိုးလျှင် ဖြေပေါ်သို့ ထွက်လာမည့် ဆကေသ ဓာတုစေတီတော်များကို သာသနာတော် အကျိုး သတ္တဝါများ၏ အကျိုးအတွက် ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် စီမံကွပ်ကဲကြသူများ ဖြစ်လေ၏။

ထိုဆရာကြီးများသည် ကိုသာနွဲ့ အား လိုအပ်သော သဗ္ဗဝိဇ္ဇာရေပညာ ရပ်များကို ဝိုင်းဝန်းပညာသင်ကြားပေး ကြလေ၏။ ထိုဆရာကြီးများအပြင် အဘ ရှင်မထီး၊ အဘ ပညာမဟာဘုရင်ကြီးနှင့် ဒေဝေထုန်တို့ကလည်း လိုအပ်သော ပညာများကို သင်ကြားပေးကြပြန်၏။

ကိုသာနွဲ့ ပညာများ စုံသည့်အခါ ဆရာကြီး ဦးချမ်းလှိုင်နှင့် အဖေရှင်တို့က ပါးကပြိုင်ကကွင်းစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြပြန်၏။ ထိုစခန်း၌ ပထမဆရာ ကြီး ပညာဘုရင်၊ ရက်ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်၊ ဗောဓိပင်ဆရာဆိုင်၊ ပထမ ဆရာလှိုင်၊ ဆရာငြိမ်း၊ စစ်ကိုင်းသားကြီး ဦးအောင်၊ အဘဘိုးမင်းခေါင်၊ ပြည်ဦး အောင်၊ ဦးရဲသူ၊ အဘ ရှင်မထီး၊ ဆရာမြ၊ ဆရာမောင်၊ ဆရာမိုးစသော ဆရာကြီး များနှင့် တွေ့ဆုံပေးကာ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ

(၃၁) ဘုံ သတ္တဝါများအတွက် သဒ္ဓါသက် သက်ဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လုပ်ရန် သာသနာတစ်ဝက်ရောက်တော့ မည်ဖြစ်၍ ဆကေသဓာတုဝင်စေတီ တော် (၆)ဆူအား ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ကိုသာနွဲ့အား တာဝန်ပေးလိုက်လေတော့ ၏။

xxxxxx

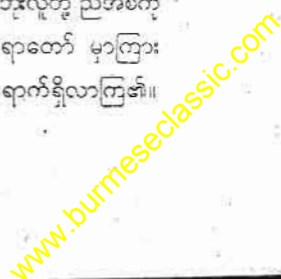
လက်ပွား၊ ခြေပွား စနေသား

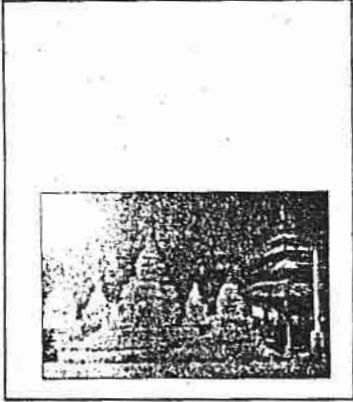
အထက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဆကေသဓာတုစေတီ(၆)ဆူကို ရှာဖွေရန် အတွက် အဖေရှင်အား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ရှာဖွေခိုင်းပြန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မတူဘဲ စနေသား ခြေပွား၊ လက်ပွားပါသော ဇမ္ဗူတစ်လူဆရာလူပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အဖေရှင်သည် လက်ပွား၊ ခြေပွား စနေသားဖြစ်သော ဦးဘိုးလူအား လိုက် လဲ ရှာဖွေရင်း သာဝတ္ထိတိုက်နယ်၊ ဥသျှစ် ကုန်းရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ရွာ ကျောင်း ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတထံသို့ ရောက်သွား၊ ဆရာလူဆိုသူအား မေးမြန်း ရာ ဆရာတော်က ရှိကြောင်း ပြော၏။

ဆရာလူသည် ကြံဖိုစုရွာသားတစ် ယောက်ဖြစ်၍ ဖိရိုးဖလားလယ်လူလင်းနှင့် ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသည်။ ၎င်းက တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သာဝတ္ထိ တိုက်နယ် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဗေဒင်၊ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ၊ ဓာတ်ဗိန္နောစသည့် ပညာရပ်များတတ် ကျွမ်းသည်ဟု ဆရာတော်က ပြောလိုက် လေ၏။

ဦးဘိုးပျောနှင့် ဦးဘိုးလူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် ဆရာတော် မှာကြား သဖြင့် ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

စမတောင် ကပ်ကျော်စေတီတော်ကြီး

၎င်းတို့တောင်းပေါ်သို့ ရောက်သည့် အခါ ကျက်သရေခန်းဘေး၌ ကျောပေးကာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုလူသည် စောင်ခြံထားသော်လည်း ခြေဖဝါးတွေကိုတော့လွတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးဘိုးပျောက ညီဖြစ်သူ ဦးဘိုးလူအား -

“ညီလေး ဘိုးလူ၊ ဟော့ဟိုမှာ အိပ်နေတဲ့ လူဟာ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ခြေဖဝါးမှာ အရေးအကြောင်းတွေအများကြီး။ ဒါ . . . သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တော့မဟုတ်ဘူး။ သမ္မာသမ္မောဓိဆူကြီးပန် ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ဆိုကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိုင်ကန်တော့ကြလေတော့၏။ ကန်တော့ခံ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဖေနွဲ့ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ် သိလောက်ပြီထင်ပါသည်။

ထိုအခါ . . . အဖေနွဲ့နိုးလာကာ -

“ဪ . . . ဆရာလူ၊ ဆရာလူ . . . တယ်လည်း ပညာမာနက ကြီးပေတာကိုး . . . ကိုင်း - ပြစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားရဲ့ ညာလက်ဖဝါး”

ဟု အဖေနွဲ့က တောင်းယူကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဆရာလူ၏ ညာဘက်

လက်ဖဝါးလက်သန်းဘေးတွင် စပါးစေ့ခန့် အသားပိုကလေးများကို တွေ့ရလေ၏။ မေးကြည့်သည့်အခါ မွေးစက လက်ပွားကလေးပါသော်လည်း အရွယ်ရောက်သည့်အခါ ရက်မည်စိုးမိ၍ မိဘများက မီးထွက်ထွက်ချင်း ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြောင်း သိရ၏။

အဖေနွဲ့သည် ဆရာလူ၏ ညာဘက်ခြေဖဝါးကို ထပ်မံကြည့်ရာ ခြေသန်းဘေးတွင် ခြေပွားကလေးတွေ့ရပြန်၏။ ထိုအခါ . . . ဆရာလူအား ကြည့်၍ အဖေနွဲ့ ပြုံးမိကာ -

“ရှာလိုက်ရတာ ဇမ္ဗူတလူရယ် . . . ကျုပ်မှာတော့ မြန်မာပြည်အထက်အောက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် စုံနေတာပဲ။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း အနီးလေးပါလား။ နေပါဦး၊ နာမည်က ဦးဘိုးလူ၊ စနေသား မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ဆရာလူက ပြောလိုက်ရာ အဖေနွဲ့က ဆရာလူအား သာသနာကိစ္စ အရေးတကြီးဆောင်ရွက်စရာရှိ၍ ဆရာလူအား လိုက်လံရှာဖွေခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် အခုလို လာခေါ်ရသည်ဟု ပြောဆိုကာ အဖေနွဲ့က ဆရာလူအား ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

xxxxx

မိုးနတ်သားစေတီ

ရက်ကန်းစင် ဓာတ်စာမရယ်နဲ့ မင်းဝံက ရွှေဂူခေါ် မိုးဦးလိုကျော် ငါးမည်ခေါ်ထင်ပေါ်တဲ့ တောင်မင်း။

ဓာတ်တွင်းမြို့ မိုးကောင်းဘုရား ဓာတ်ရင်းအခြေခံစခန်းမှနေ၍ အဖေနွဲ့နှင့် အဖေလူတို့သည် ဓာတ်ဘုရား (၆) ဆူကိုတည်ထားခဲ့ကြလေ၏။ ဓာတ်ဘုရား (၆)ဆူ တည်ပြီးသောအခါ မိုးနတ်သားတည်ထားခဲ့သော ဆကေသာဓာတုဝင်၊ ပဇ္ဇနန္ဒထူပစေတီတော်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် အဖေနွဲ့၊ အဖေလူတို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ဆောင်ရွက်ကြရပြန်၏။

အထက်ဆရာကြီးများ၏ ခိုင်းစေညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဆကေသာဓာတုဝင်စေတီတော်ကြီးကို လိုက်လံရှာဖွေကြသည်အခါ ဆကေသာဓာတုဝင်ကျမ်းနှင့် သောဏ္ဍာယစေတီကျောက်စာအရ ပဇ္ဇနန္ဒထူပစေတီတော်၏ ဟည်ရှိရာနေရာကို တွေ့ကြရလေတော့၏။

— “သိကြားမင်စေတီတော်နှင့် မနီးမဝေးတောင်ဘက်အရပ် သုံးဂါဝုတ်အတွင်း လမ်းခရီးသို့ ခြောက်ပါးသော ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်တို့ ကြွသွားသဖြင့် အထူးထူးသော သဲအစုဖြင့် ပြုစုသော အလွန်မွေ့လျော်စရာ ဟိမဝန္တာအနီး ကေလာသတောင်ကြီးနှင့် လွန်စွာ မှတူလှသော သစ်ပင်၊ မြက်ပင်၊ ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်စရစ်ခဲ၊ အိုးခြမ်းတို့မှာ ကင်းငသာ အင်္ဂါတေဖြင့် ပြေပြစ်စွာ ပြုအပ်သော မြေပြင်ကဲ့သို့ လူသားအားလုံးတို့၏ မွေ့လျော်ပျော်စရာနေရာကို မြင်ရလျှင် ငါအရှင်တို့ ဤနေရာသည် လျှောက်ပတ်လှ၏။ ဤနေရာ၌ ဆံတော်ဓာတ်တစ်ဆူကို ငါတို့တည်ထားသင့်သည်ဟု ကြံစည်ကြကုန်၏”ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

မိုးနတ်သားစေတီတော်တည်ထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆကေသာဓာတုကျမ်း၌ -

www.burmeseclassic.com

အဖေလူ

ပုဂ္ဂိုလ်နတ်မင်းသည် ရတနာအထူး ထူးဖြင့် ပြီးသော အုတ်တို့ဖြင့် ဝေတီကို တည်စေသည်။ ဝေတီရင်ပြင်ကိုလည်း သုတ်သင်စေ၏။ အထက်ဝန်းကျင် တံ တိုင်းခတ်ပြီးလျှင် မနီးမဝေး၌ ရေကန် တစ်ခုကိုဖန်တီးစေသည်။ လေးပါးအရပ် ဆီ၌လည်း ရွှေအိုးများကို မြှုပ်၍ ဆံတော် နတ်ကို ပူဇော်ခြင်းပြုလေဟု ဖော်ပြထား လေ၏။

(၁၃၀၃)ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်းနေ့ ဆွင် (စမထွေမပေါ်သေး) ထိုတောင်ပေါ် အဖေခွေ့ ဦးစီး၍ ကမ္ဘာကြောင်း ထစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုကမ္ဘာကြောင်းကို အဖေခွေ့၏ အမည်ကြီးများဖြစ်သော ဦးဘိုးပျော့၊ ဦး ခင်လူ၊ ဦးဆောင်းစသော ကြံဖိုစုရွာသား များ အင်းတော်သာရွာ၊ ရသေ့ချောင်းရွာ၊

သရက်ကုန်းရွာတို့မှ ဝိုင်းဝန်းဆောက်လုပ် ပေးကြလေ၏။

XXXXX

လုံးဝဖျက်လွှဲရသည့် စမအက္ခရာများ

၁၃၀၆ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ရက်နေ့တွင် တောင်ပေါ်ကမ္ဘာကြောင်း ကျောင်းအရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းထိပ် မြေ ကွက်လပ် မြေပြန့်နေရာတွင် (စ၊ ဓ၊ ဗ၊ ဝ) ဟူသော အက္ခရာများနှင့် ကမ္ဘာ အ အထိ အက္ခရာများပေါ်ထွက်လာ၏။ ထို အက္ခရာများကို အဖေလူကိုယ်တိုင် လက် နှင့် ဖျက်လိုက်ရာ ခဏသာ မှေးမှိန်သွား ခဲ့သော်လည်း တစ်ခဏအတွင်း ထင်ထင် ရှားရှားပြန်၍ ပေါ်လာပြန်၏။

မည်သို့ပင် ဖျက်စေကာမူ စမအက္ခရာ များသည် မြေမှန်မွေပေါ်တွင် ကျောက်

သင်ပုန်းပေါ်၌ ရေးထားသကဲ့သို့ ထင် ပေါ်လို့နေလေတော့၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့် စမအက္ခရာများသည် တဖြည်းဖြည်း မြေပြင်နေရာအနှံ့မှ တောင်စောင်းတွင် စိုက်ပျိုးထားသော ဖရုံများ၊ ဘူးသီးများ၊ သစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်များ၊ အရွက်များ၊ ကမ္ဘာကြောင်းနံရံများ စမတန်ခိုးပြ လေတော့၏။

ပထမဦးစွာ တွေ့ရှိရသော စမနေ ရာကိုလည်း ရာမတ်ကာရံထားကြရလေ ၏။ ထို့နောက် ၁၃၀၆ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ညတွင် အဖေလူနှင့် အဖွဲ့က စမအက္ခရာများ ပေါ်ပေါက်သည့် တောင်ကုန်းပေါ်၌ ဆီမီး (၁၀၀၀)ထွန်း ညှိ ပူဖော်ကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အဖေခွေ့ရောက်ရှိလာကာ -

“ဆရာလူရေ . . . အခု စမအက္ခရာ ပေါ်တဲ့နေရာမှာ ကျုပ်တို့ ဘုရားငါးဆူ တည်ရမယ်။ ဘုရားတည်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးဆောင်ရွက်ပါမယ်။ ဆရာလူကတော့ လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စအဝဝ ကို တာဝန်ယူပြီး စီမံဆောင်ရွက်ရလိမ့် မယ်”

ဟု အဖေခွေ့က အဖေလူအား ပြော လိုက်လေတော့၏။

“ဟာ . . . ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ကတော့ ဘုရားတည်လို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

ဟု ဆရာလူက အကြောက်အကန် ကန့်ကွက်ရာ . . . အဖေခွေ့က . . .

“ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲ ဆရာလူရ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းထောင်ဆရာတော် ကြီးက ဘုရားတည်တဲ့ အလုပ်ကိုမလုပ်ရ ဘူး၊ ခိုက်တတ်တယ်လို့ မှာထားတယ်”

ဟု အဖေလူက ပြောလိုက်ရာ

www.burmeseclassic.com

"ကိုဘိုးလူရေ... ကျုပ်ပြောပါရစေဦး။ ဒီနေရာဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နေရာဖြစ်တယ်ဗျ။ ဘုရားတည်တာကလည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ကယ်ရမယ့် လုပ်ငန်းဖြစ်လေတော့ ဘုရားမတည်ခဲ့ရင် သာသနာတော်ကြီးနဲ့ လူမျိုးတွေသာမက ကမ္ဘာကြီးပါနစ်နာမယ့်ကိစ္စဖြစ်နေတယ်။ ပါရမီ လမ်းစဉ်ကြီးကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ကြရမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သာသနာအကျိုး၊ သတ္တဝါအကျိုးအတွက် ကိုယ့်ဖက်က အနစ်နာခံစရာရှိရင်လည်း လည်စင်းခံလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ"

ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ အဖေလူမှာ "ဘုရားတည်မည်" ဟု ကတိပြုဝန်ခံလိုက်လေတော့၏။

xxxxx

ဘိုးဘိုးအောင် လုပ်ငန်းလုပ်သည့်နေရာ

အဖေနွဲ့၊ အဖေလူနှင့် သာဝတ္ထိရွာမှ ဦးမာ၊ ရသေ့ချောင်းရွာမှ ဦးသိန်းမောင်၊ ဦးအောင်ကြီးနှင့် တပည့်အပေါင်းတို့က စမများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တောင်ကုန်းပေါ်၌ 'ဆီမီး (၅၀၀၀) ထွန်းညှိပူဇော်ကြ၏။ ထိုနေ့က (၁၃၀၇) ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညတွင် ဖြစ်လေ၏။

စမပေါ်သည့် နေရာသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက ဘိုးဘိုးအောင် လုပ်ငန်းများ လုပ်သွားသောနေရာဖြစ်သည်ဟု အဖေနွဲ့က အဖေလူနှင့် တပည့်များအား ပြောကြားခဲ့လေ၏။

အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့တွင် ထူးခြားသော အရာများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အဖေနွဲ့တို့ ဘုရားတည်ထား

မည့် နေရာကို ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ခြင်း၊ မြေညှိခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နေကြစဉ် စမတောင်ရှိ အရှေ့တောင်စောင်းညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှ ကျီးကန်းများ တစ်ပင်လုံး မည်းနက်နေအောင် နားကာ . . .

"အား . . . အား . . . အား . . ."

ဟူသော အသံပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါ အဖေနွဲ့က -

"ကျီးသာတယ်။ ကျီးသာတယ်ဟေ့။

အဲဒါ . . . သာယာမယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ပဲ။ ကြီးပွားမယ့် နိမိတ်ပဲ . . . မှတ်ထားကြဟေ့"

ဟု ဆိုကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ပြောလိုက်လေတော့၏။

အောင်ပြီ . . . အောင်ပြီ

ရှေးဦးစွာ စမအကွရာများပေါ်ထွက်သည့်နေရာတွင် စမအကွရာများကို အလယ်ဗဟိုထား၍ အဖေနွဲ့ကိုယ်တိုင် ပနွက်ချပေးသည်။ ထိုနေ့က (၁၃၀၇) ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၂) ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်း ဖြစ်လေ၏။

အဖေနွဲ့က ပနွက်ရိုက်ပြီး တစ်ပါတည်း ပနွက်မြောင်းအရာပေး၍ ထောင့်လေးထောင့်ထွင် အုတ်ပနွက်ချနိုင်သည့် အနေအထားအထိ တူးစေ၏။ ပနွက်မြောင်းစတင်တူးဖော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း . . .

"ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . ."

ဟူသော တောင်တော်ပေါ်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်မှ စနေထောင့်သို့ မြေငလျင်တော်လဲသကဲ့သို့ တောင်ဟိသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

အချို့အမျိုးသမီးများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ အဘွားကြီးများက "တောင်

ပြိုလိမ့်မယ်" ဟု ဆိုကာ အနိမ့်ပိုင်းသို့ မြေဆင်းကြရလေတော့၏။ အချို့ယောက်ျားသားများက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကြ၏။ ၎င်းတို့ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကြခြင်းသည် "လေယာဉ်ပျံများကပ်ပျံတာလား" ဟု တွေးဆကြ၏။ မည်သူသည် တစ်စုံတစ်ရာမှ မတွေ့ချေ။ ထိုအခါ . . . အဖေနွဲ့က -

"အောင်ပြီဟေ့ . . . အောင်ပြီဟေ့

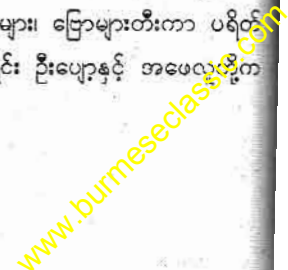
. . . အောင်ပြီဟေ့။ ငါတပည့်တို့ တာကိုမှ မကြောက်ကြလေနဲ့။ တနင်္ဂနွေထောင့်က နေ စနေထောင့်အထိ တောင်ဟိသွားတာကွ။ အဲဒါ အန္တောဖြစ်တယ်။ အောင်ဓာတ်ကွ။ အောင်ဓာတ်။ သာသနာတစ်ဝက်ကျော်ရင်တော့ ဒီဘုရားမှာ အတက်နဲ့ အဆင်း လူချင်းရှောင်နေရအောင် စည်ကားလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါပြောရဲတယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံး လွန်စွာမှ ပျော်ရွှင်ကြကုန်၏။

ထီးတင်ပွဲ

(၁၃၁၃) ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း (၁၃) ရက် စနေနေ့မှ လပြည့်ကျော် (၂) ရက် ဗုဒ္ဓဟူးအထိ စမဓာတ်ဘုရားကြီးကို ထီးတော်တင်လှူခဲ့ကြ၏။ ထီးတော်ကို တစ်ရက်လျှင် တစ်ဘုံကျဖြင့် ငါးရက်တိတိ နေဝန်းပေါ်ချိန်မှစ၍ တင်လှူခဲ့ကြ၏။ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်လျှင် ဝတ်ပြုဝင်ကြယ်ဝတ်နှစ်ဦးက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပင့်၍ အထက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်းတင်လှူပေးကြ၏။

ပထမဘုံအဆင့်တင်သည့်နေ့တွင် အဖေနွဲ့က အစီနိပေးလိုက်သည့်အခါ ကြေးစည်များ၊ ခြောက်များတီးကာ ပရိတ်များရွတ်ရင်း ဦးပျောနှင့် အဖေလူတို့က

ထီးတော် ပထမဘုံအဆင့်ကို ဦးခိုက်ပင့် ဆောင်ယူလာကြပြီး အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းကာ ပိန္နဲတိုင်တွင် တပ်ဆိုင်လိုက်ရာ ထီးခြေနှင့်ထီးဘုံချလက်တို့ ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် -

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . .”

ဆိုသော တော်လံသံကဲ့သို့ တောင်ဟိသံကြီးသည် တနင်္ဂနွေထောင့်မှ စနေထောင့်သို့ ထွက်ပေါ်လာကာ ကောင်းချီးပေးလေတော့၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ပွား၍ (၅) ရက်မြောက်တွင် ထီးတော်တင်လှူကြီးကို အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားလေတော့၏။

သာသနာအတွက် ဘဝပေးဆပ်ကြသူများ

စမဓာတ်ဘုရားကြီးမှာ ဉာဏ်တော် (၁၉)တောင်၊ အရံစေတီများ၏ ခေါင်းလောင်းအောက် သပိတ်နေရာ၌ စမအက္ခရာများ ရေးထိုးထား၏။ တနင်္ဂနွေထောင့်စေတီတွင် “စ”အက္ခရာ၊ အင်္ဂါထောင့်စေတီတွင် “ခ”စနေထောင့်စေတီတွင် “ဝ”အက္ခရာ၊ ရာဟုထောင့်တွင် “စ”အက္ခရာများကို ရေးထိုးထားပါသည်။

တနင်္ဂနွေထောင့် စေတီရံကို ကကုသန်

အင်္ဂါထောင့် စေတီရံကို ကောဏဂုံ စနေထောင့်စေတီရံကို ကဿပ ရာဟုထောင့်စေတီရံကို ဂေါတမ ဟူ၍ ဘွဲ့တော်ပေးကာ အပယ်စေတီကြီးကို “အရိမေတ္တယေျ”ဟု ဘွဲ့တော် သခဲ့လေ၏။

ကျေးဇူးအဖေခွံ့သည် မိမိ၏ ဆရာကြီး နေမြင်လမြင် အဖေရှင်နှင့် ပထမဘိုးတော်ကြီး အဖေကြီး ဦးချမ်းလှိုင်၊ ဇမ္ဗူ

တလူ ဆရာလူနှင့် တပည့်အပေါင်းတို့၊ ၎င်းဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူနှင့် သက်ဆိုင်ရာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဘဝမကူးပြောင်းမီက ဆောင်ရွက်သွားခဲ့ကြလေ၏။

ကျေးဇူးရှင် လေးကြီးတိုင်ဆရာကြီး (၃၁)ဘုံဆရာကြီးအဖေခွံ့သည် (၁၃၁၆)ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း (၁၂)ရက်နေ့ ညနေ (၅)နာရီအချိန်တွင် ကျွန်းကုန်းလောကဓာတ်တိုင်၌ တစ်ဘဝတစ်ခန္ဓာ ပြီးဆုံးခဲ့လေ၏။

ကျေးဇူးရှင် ဇမ္ဗူတလူအဖေလူသည် လည်း (၁၃၃၂)ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း (၁၃)ရက်၊ နံနက် (၃)နာရီခန့်အချိန်မှာ စမတောင်၌ပင် တစ်ဘဝတစ်ခန္ဓာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေ၏။

လောကဓာတ်ဘုရားကြီး ပန္နက်တင်သည့်နေ့မှ နောက်ဆုံး ကူးပြောင်း ထွက်ကြည့်လျှင် (၃၄)နှစ်တာ ရှိလေ၏။ အဖေခွံ့သည် ဓမ္မဝိဇ္ဇာပါရမီလမ်းစဉ်သာသနာပြုလုပ်ငန်း၌ နှစ်ပေါင်း (၄၀)နီးပါးမျှ ဘဝကိုမြှုပ်နှံ၍ ကြီးပမ်းသွားခဲ့လေတော့သတည်း။

ဂျီကာအုန်းကြည်

- ကိုးကား
- ၁။ ဗိုလ်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်) ၏ ပါရမီစခန်းပညာလမ်းနှင့် ကတိသစ္စာ
- ၂။ ဆရာပြုံး၏ စမတောင်ကမ္ဘာ ကပ်ကျော်စေတီသမိုင်း

ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
မမေ့မလျော့ခြင်းသည်
သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်ကြောင်း ဖြစ်၏။
ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
မမေ့မလျော့ခြင်းသည်
ပူပန်ဆင်းရဲ အဖန်တလဲလဲ
သေရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။
ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
မမေ့မလျော့သော သူတို့သည်
မသေရာ၊
နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြမည်ဖြစ်၍
မသေသောသူများ ဖြစ်ကြ၏။
ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
မမေ့မလျော့သော သူတို့သည်
အသက်ရှင်လျက်
ရှိကြသော်လည်း အဖန်တလဲလဲ
သေကြရဦးမည်ဖြစ်၍
သေသောသူနှင့် တူကုန်၏။
ဤသို့
မမေ့မလျော့သောသူနှင့်
မမေ့မလျော့သောသူ၏
ထူးခြားကြောင်းကို သိကြ၍
ပညာရှိတို့သည်
မမေ့မလျော့သော သတိတရား၌
ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ
ဘုရားအစရှိသော
သူတော်ကောင်းတို့၏
ကျက်စားရာ လောကမှ
လွတ်မြောက်ကြောင်း တရား၌
မွေ့လျော်ကုန်၏။
(ဓမ္မပဒ)

သိဒ္ဓိရှင် ဝိဇ္ဇာဓိရ် အရှင်ပဏ္ဍိတ

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ပုဂံပြည် နရသီဟပတေ့မင်းလက်ထက် ယခု မင်းဘူးမြို့ မြောက်ဘက်(၅) မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိသော မယ်ဘေ့ကုန်းရွာနေ ရာဌိ ရွှေကျောင်းကုန်းရွာဟူ၍ ရှိသည်။ ထိုရွှေကျောင်းကုန်းရွာ တွင် ဦးဘိုးသူ၊ ဒေါ်ငွေဟူသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ရှိကြ သည်။ သက္ကရာဇ် ၆၁၁ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း(၉)ရက်၊ ကြာသပ တေးနေ့ နံနက်(၁၀)နာရီခန့်အချိန်တွင် ဒေါ်ငွေသည် ဝိဇ္ဇာရေ ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတလောင်းလျာ မောင်မြတ်စံကို ဖွားသန့်စင်ခဲ့သည်။ မောင်မြတ်စံ သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် ဒုတိယသားမောင်ဘိုးရွှေကို မွေးဖွား ခဲ့သည်။

မောင်မြတ်စံ (၁၃)နှစ်သားအရွယ်တွင် ရွှေကျောင်းကုန်း ရွာ ရတနာဘူမိကျောင်းဆရာတော် ဦးကောဝိဒထံတွင် ကျောင်း အိပ်၊ ကျောင်းစားဘဝဖြင့် စာသင်ခဲ့သည်။ မောင်မြတ်စံ (၁၇) နှစ်အရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေပြုသည်။ ကြာသပတေးသားဖြစ်၍ ဆရာတော်က ရှင်ပဏ္ဍိတဟု ဘွဲ့အမည်ပေးသည်။ ကိုရင်ပဏ္ဍိတ သည် ဉာဏ်ထက်မြက်သဖြင့် ရှင်ကျင့်ဝတ်များနှင့် ပရိယတ္တိ အခြေခံဖြစ်သော သဒ္ဓါ၊ သင်္ဃိဟ် စသည်များကို လွယ်လင့်တကူ သင်ယူတတ်မြောက်သည်။

ဆရာတော်ဦးကောဝိဒသည် လူယုံတော်ကပ္ပိယကြီး ဘိုးရှမ်းနှင့်အတူ အဂ္ဂိရတ်ထိုးခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ချေ ပြီ။ ကိုရင်ပဏ္ဍိတသည်လည်း စာကျက်စာအံပြီးလျှင် ဖိရုံသို့ဝင်၍ ကပ္ပိယကြီးဘိုးရှမ်း ကူညီ၍ ဖိုဆွဲပေးသည်။

ကိုရင်ပဏ္ဍိတသည် ၁၉ နှစ် ၅ လအရောက် သက္ကရာဇ် (၆၃၄)တွင် ရွှေကျောင်းကုန်းရွာ ရတနာဘူမိကျောင်း သိမ်တော် ကြီးတွင် ဆရာတော်ဦးကောဝိဒ အရှင်မြတ်က ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ချီးမြှောက်တော်မူသည်။

ရဟန်းဖြစ်စ ရဟန်းပျိုကလေး ဦးပဏ္ဍိတသည် ဝိနည်း ပါဠိတော် စသော ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာကျမ်းဂန်များကို မနေ မနား ကြိုးစားသင်ကြားတော်မူသည်။ ဆရာတော်ဦးကောဝိဒ အရှင်မြတ်ကြီးကလည်း တပည့်ဦးပဏ္ဍိတကလေး၏ ဉာဏ်စွမ်း ထက်မြက်သည်ကို ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် အဂ္ဂိရတ်ထိုးလည်း မပျက်စေရဘဲ စာဝါကိုလည်း မပျက်ရလေအောင် ကြိုးစားပို့ချ ပေးတော်မူသည်။ ဦးပဏ္ဍိတကလည်း စာတက်စာအံ မပျက် စေဘဲ အားလပ်သောအချိန်တွင် ဖိုကူဆွဲပေးသော ဝတ္ထုများကို လည်း မပျက်စေရဘဲ လိုအပ်သလို ကူညီလုပ်ဆောင်သည်။

ဝိဇ္ဇာဓိရ်ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်၏ ပုံတော် သက္ကရာဇ် ၆၁၈ ခုနှစ် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

ဆရာတော်ဦးကောဝိဒသည် အလွန် စိတ်အားထက် သန်စွာဖြင့် “ငါ့ဇာတ်လုံး မုချကေန အောင်ရမယ်။ အောင်ရ နီးကပ်နေပြီကွ။ ငါ့ဇာတ်လုံးသိဒ္ဓိပေါက်ရင် မင်းတို့လည်း အကျ ရောက်မှာပေါ့။ လောကမှာ သိဒ္ဓိပေါက်တယ်ဆိုမှတော့ ဘာ မလိုတော့ပါဘူး။ အကုန်လုံး ဘာမဆို ပြည့်စုံနိုင်တယ်။ အန ရောဂါကင်းလျက် အသက်ရှည်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား ကို ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်တာပေါ့ကွာ” စသည်ဖြင့် တပည့်များထံ လည်းအားပေး မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အားတက်တော်မူပျက်ရှိသည်

ဦးပဏ္ဍိတကိုယ်တော်လေး ရဟန်းဖြစ်၍ (၂)ဝါအရ သက္ကရာဇ် (၆၃၉)ခုနှစ်တွင် ဆရာတော်ဦးကောဝိဒအရှင်မြတ်သည် သိဒ္ဓိပေါက်ရန် လွန်စွာအားထား ယုံကြည်မြတ်နိုးတော်မူသော ဓာတ်လုံးကို စွန့်ထားတော်မူခဲ့၍ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူရှာလေ၏။

ဆရာတော်ဦးကောဝိဒ ပျံလွန်တော်မူသောအခါ ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် ဝါတော်နုနယ် အရွယ်တော်ငယ်သော်လည်း ပါရမီတော်အလျောက် လူကြီးစိတ်မွေးကာ ရွှေကျောင်းကုန်း ရတနာဘူမိကျောင်းကို ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအဖြစ် အုပ်ချုပ်တော်မူသည်။ ကပ္ပိယကြီးဘိုးရမ်းနှင့်အတူ တိုင်ပင်ကာ ဆရာတော်ဦးကောဝိဒ၏ ဓာတ်လုံးကို ဆက်လက်ထိုးကြပြန်သည်။ ဓာတ်လုံးသည် ဝင်ကြယ်လှသော်ငြား သိဒ္ဓိကားမဝင်ဖြစ်နေသေးသည်။

ဆရာတော်ဦးကောဝိဒ ပျံလွန်တော်မူပြီး တစ်နှစ်ကျော်မျှအကြာတွင် ကပ္ပိယကြီးဘိုးရမ်း ကွယ်လွန်ပြန်သည်။ ဆရာကောဝိဒဦးပဏ္ဍိတမှာ ၇၀စပါးတည်းသာ ကျန်တော့သဖြင့် ဓာတ်လုံးကို ဆက်လျက် မထိုးတော့ဘဲ အနားယူကာ သမထတရားဖြင့် အေးချမ်းစွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။

မည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ညီဖြစ်သူ မောင်ဘိုးရွှေ အားကိုးရာပဲဖြစ်ရသည်။ ဝင်ရာမင်္ဂလာအိမ်တို့တွင် ထမင်းစား အနိုင်းအစေအဖြစ် သင့်လျော်သလိုနေထိုင်ရရှာသည်။ နောင်တော်ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်သည် ညီဖြစ်သူ ဘိုးရွှေသည် သာသနာတော်၌ အခြေပါမိ နေထိုင်မည်သူမဟုတ်၍ လောကဓာတ်ခံတွင် ဓာတ်အခံကြံရပုံကို ကိုယ်တွေ့သိရှိ၍ လောကဗဟုသုတရစေရန် အခိုက်အတန့် လျစ်လျူ ရှု၍ထားသည်။ ဘိုးရွှေသည်ကား လက်ကြောမတင်း။ မိမိသဘောနှင့် မကိုက်ညီတိုင်း တစ်အိမ်မှတစ်အိမ် ရွှေပြောင်းစားသောက်နေရသည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်ရှိလေပြီ။

ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတသည် ညီဖြစ်သူဘိုးရွှေအတွက် စိတ်အေးချမ်းသာဖြင့် စားသောက်နေထိုင်စေရန် မည်သို့ပြုရအံ့ဟု သောကဖြစ်နေရသည်။

အချိန်ကား သက္ကရာဇ် ၆၄၅ ခုနှစ်၊ ပုဂံပြည်မှ နရသီဟပတေ့မင်း၏ လက်ရုံးတော်တစ်ဆူဖြစ်သော အသင်္ခယာသည် လှေတော်ဖြင့် စုန်ဆင်းတော်မူကာ ရွှေဒေါင်းကြီးမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူလာသည်ဖြစ်၍ ရွှေဒေါင်းကြီးမြို့ဝန် ဦးစောအောင်သည် မြစ်ကမ်းနားသို့ ဆင်းပြီးလျှင် ခမ်းနားစွာ စည်တော်ရွမ်းလျက် ဆင်ဖြင့် ကြိုဆိုသည်။

ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်သည် သင်္ကန်းကို ကြည့်ညှိဖွယ် ဖော်ရုံတော်မူလျက် ညီဖြစ်သူဘိုးရွှေကိုခေါ်ကာ မြစ်ဆိပ်မှ ကြို

ဆိုလာသော အခမ်းအနားတွင် အသင်္ခယာစီးလာသော ဆင်တော်ရှေ့မှ တည်ငြိမ်သောက္ခန္ဓာသိက္ခာတော်ဖြင့် ရပ်တော်မူသောအခါ အသင်္ခယာသည် ဆင်ပေါ်မှဆင်း၍ ရဟန်းတော်ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်အား ဝပ်စင်းရိုခိုးလျက် အကြောင်းထူးကို မိန့်ကြားတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားသည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် ဆရာသမားနှင့် မိဘတို့ သေဆုံးပုံမှစ၍ မိဘပုံဖြစ်သော ညီဘိုးရွှေအတွက် ဆရာတော်မှာ သောကမအေးရ ရဟန်းတရားကိုပင် ဖြောင့်စွာအားမထုတ်နိုင် ဖြစ်နေရပုံကို မြွက်ကြား၍ ညီဖြစ်သူ ဘိုးရွှေကို ဒကာတော်အား အပ်နှင်းလိုပါသည်။ လိုအပ်သလိုသုံးစွဲ၍ ဆုံးမချီးမြှင့်စေချင်ပါကြောင်း မြွက်ကြားသည်။ အသင်္ခယာသည် ရဟန်းတော်ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်အား မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကြည်ညိုတော်မူသည်ဖြစ်၍ ဆရာတော်ဘုရား၏ညီတော်အတွက် ဒကာတော်တာဝန်ယူပါသည်ဘုရား။ ရဟန်းတရားကိုသာ စွမ်းအားရှိသလောက် ချမ်းသာစွာ အားထုတ်တော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားသည်။

သို့ဖြင့် မောင်ဘိုးရွှေသည် ဘဏ္ဍာစိုးရာထူးကို ချီးမြှင့်အပ်နှင်းခြင်းခံရသည်။ မောင်ဘိုးရွှေသည် ဘုရင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို မကြာမီပင် ဘဏ္ဍာစိုးမောင်ဘိုးရွှေဂုဏ်သတင်းသည် ရွှေဒေါင်းကြီးမြို့အတွင်း ထင်လင်းကျော်ကြားခဲ့သည်။

မြို့ဝန်ဦးစောအောင်၏သား တင်အောင်မှာ ထန်းရည်သောက်၊ ကြက်တိုက်နှင့် လူပေါလူခိုက် ဖြစ်သည်။ တစ်မြို့တည်းနေ ဦးသူရ ဒေါ်နန်းမုန်တို့၏သမီး နန်းမေနှင့် လူကြီးချင်းကမ်းလှမ်းခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။ နန်းမေသည် အမှူးသမားလူခိုက်တင်အောင်ကို မကြိုက်၊ မနှစ်သက်ချေ။ နန်းမေ၏ မေတ္တာအိုသည်ကား ဘဏ္ဍာစိုးဘိုးရွှေအပေါ်၌သာ မြိုးမြီးဝေ၊ စွေလျက်ရှိသည်။

ဘဏ္ဍာစိုးဘိုးရွှေနှင့် နန်းမေတို့သည် တစ်နှစ်ကျော်မျှ အကြာတွင် မေတ္တာချင်းညီမျှလျက် မိဘများမသိအောင် ခိုးရာလိုက်ပါသွားကြသည်။ မြို့ဝန်မင်း ဦးစောအောင်သည် ချွေးမလောင်းအား သွေးဆောင်ခိုးယူခဲ့မှုကို မကျေနပ်နိုင်ပေ။ အချက်ကောင်းကို စောင့်လျက်ရှိနေသည်။

မောင်ဘိုးရွှေနှင့် နန်းမေတို့ အိမ်ထောင်ကျ၍ တစ်နှစ်ကျော်အကြာ သက္ကရာဇ် ၆၄၇ ခုနှစ်တွင် သားဦး မောင်တင်ဆောင်ကို ဖွားမြင်သည်။ မောင်တင်ဆောင် လေးနှစ်သားအရွယ်ရောက်သော် ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်ကျောင်းသို့ လိုက်လာပြီး ဖိုဆွဲဆော့ကမ်းလေ့ရှိသည်။ ဦးပဏ္ဍိတသည်ကား ဖိုမထိုးသည်မှာ ကြာလေပြီ။ မီးသွေးကကုန်း၊ လုံကမရို၊ ဝတ္ထုငွေကြေးကလည်း ပြတ်လပ်နေ၍လည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ညီဖြစ်သူဘိုးရွှေ ကျောင်းသို့ရောက်လာပြီး

ဝိဇ္ဇာခိုင်ရံဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ် အောင်ဂူတော်မှ
ထွက်ကြွတော်မူလာပုံ

ဖိုဆက်ပြီးထိုးပါ။ မီးသွေး။ လုံဖိုးအတွက် ငွေရှာပေးပါမယ်ဆိုပြီး လျှောက်ထားသည်။ ထို့နောက် ဘိုးရွှေသည် မြို့ဝန်မင်းထံ ငွေသုံးဆယ်သားချေးသည်။ မြို့ဝန်မင်းက ငွေမချေး။ ဘဏ္ဍာ တိုက်ထဲက ငွေကိုယူသုံးပြီး၊ ပြီးလျှင်ပြန်ထည့်ပေါ့ကွာဟု ဆို သည်။ ဘိုးရွှေသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးပဏ္ဍိတ အဂ္ဂိရတ်ထိုးရန် အတွက် အရေးကြီးစွာ အသုံးလိုနေသည်ဖြစ်၍ မြို့ဝန်မင်း အကြံပြုချက်အတိုင်း ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ငွေထုတ်ယူကာ ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်ထံသို့ ပေးပို့သည်။

ထိုနှစ်သည်ကား သက္ကရာဇ် (၆၅၀)ပြည့်နှစ်ဖြစ်သည်။ အသင်္ခယာသည် ရွှေဒေါင်းကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြန်

သည်။ အစဉ်အလာအတိုင်း ဘဏ္ဍာတော်တိုက်ကို စစ်ဆေးရန် အမိန့်တော်မှတ်သည်။ မောင်ဘိုးရွှေသည် လခမထုတ်ရသေး သဖြင့် ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ယူထားသည့်ငွေ ပြန်မထည့်နိုင်သေးချေ။ မြို့ဝန်မင်းထံ အကူအညီတောင်းသော်လည်း မြို့တော်ဝန်မင်းက အကောက်ကြံကာ အဆင်းတွင်တွန်းချသည်။ အသင်္ခယာထံသို့ မောင်ဘိုးရွှေသည် ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ငွေနှီးယူကြောင်း သံတော်ဦးတင် သည်။ အသင်္ခယာက မောင်ဘိုးရွှေမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ မြို့ဝန် မင်းက အထိုက်အလျောက်ဆုံးမပါဟု ပေါ့ပေါ့ပင်အမိန့်ပေးသည်။

မြို့ဝန်မင်းသည် အမိန့်တော်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အခွင့်သာခိုက် သူ၏အလိုတော်ရိ တပည့်များအား ဘိုးရွှေကို ကြီးဖြင့်တုပ်၍ သုသာန်သို့ခေါ်ဆောင်စေပြီးလျှင် သူ၏ရှေ့မှာ ပင် လုံဖြင့်ထိုးသတ်စေသည်။ မောင်ဘိုးရွှေဇနီး နန်းမေသည် လည်း သွေးတက်၍ သေပွဲဝင်ရှာသည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်မှာလည်း မိမိကိုအကြောင်းပြု၍ ညီတော်ဘိုးရွှေ သေဆုံးရပြီး၊ ခယ်မတော် နန်းမေမှာလည်း ထပ်မံသေဆုံးရသဖြင့် သောကဖြစ်ရသည်။ ၄ နှစ်သား တူတော် မောင် တင်ဆောင်ကို လက်ဆွဲလျက်၊ ၂ ရက်သမီးမျှသာရှိသော တူမလေးပါ နောက်ထပ်မသေရအောင် ကျောင်းသို့ယူဆောင်၍ နို့ထွက်သောဆိတ်မကြီးတစ်ကောင်ကို ချက်ချင်းဝယ်ယူပြီးလျှင် ဆိတ်နို့တိုက်မွေးမြူရသည်။ တူမလေးနာမည်ကား မတင်မြင့် ဖြစ်သည်။

မြို့ဝန်မင်းသည် ကျုပ်ပင်ခုတ် ကျုပ်ငတ်မျှမကျန်ရဆို သောအတိုင်း ဘိုးရွှေ၏ ရင်သွေးများနှင့် ဘိုးရွှေအစ်ကိုဖြစ်သည့် ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်ကိုပါ စီစဉ်သည်။ ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် သတင်းကြိုတင်ရသဖြင့် ရန်သူ့လက်မှ အချိန်မီ ကျောင်းမှ တိမ်းရှောင်တော်မူရရာပြီ။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် ကလေးနှစ်ယောက်ဖြင့် လမ်းခရီး၌ အမျိုးမျိုးသော ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ကို ခံတော်မူရှာလျက် တစ်ည၌လုံး မနေမနာ ကြွသွားတော်မူခဲ့ရာ နံနက်လင်းသော အချိန်တွင် ယခုအခါ ၇ နှစ်ပင်ကန်ရွာနေရာတွင်ရှိသော ကဿပ ရွာကြီးသို့ မောပန်းစွာဖြင့် ရောက်ရှိတော်မူခဲ့သည်။

ကဿပရွာကြီးတွင် ယခင်ကသိက္ခန်းခဲ့သော ဒါယိကာ မကြီး ဒေါ်သာယာထံသို့ ကြွတော်မူပြီး တူမလေးမတင်မြင့်ကို မွေးမြူရန် အပ်သည်။ ဆိတ်မကြီးတစ်ကောင်ကို ဝယ်ပေးပြီး ကျန်ရှိငွေများကိုပေးပြီး တူမလေးမောင်တင်ဆောင်ကို လက် ဆွဲကာ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာရသည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် မြို့ဝန်မင်းရန်ဘေးမှ လူ့ အေးလုံခြုံရန်အတွက် လူမရောက်၊ လမ်းမပေါက်သည့် အရပ် ကို မျှော်မှန်း၍ ကြွတော်မူရာ စွယ်တော်တောအုပ်ကြီးခရီး ရောက်

www.burmeseclassic.com

ခဲ့သည်။ သစ်သီးများရှာဖွေစားသောက်ရသည်။ လူမမည် တူကလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရသည်။ နေထိုင်ရန် မြေကျင်း တူး၊ သစ်ခက်ခိုး၊ အမျိုးမျိုးဒုက္ခခံ ကြဖန်ပြုပြင်ရသည်။ မြေဂူ တစ်လုံးကို ကိုးရက်တူးသည်။ မြေဂူကိုးလုံးတူးခဲ့သည်။ ယင်းဂူ များတွင် အလျဉ်းသင့်သလို တရားထိုင်သည်။ တောမြိုင်ကြီး အတွင်း ရာသီသုံးလီ၊ ရာသီဆယ့်နှစ်တနတွင် ဘေးဒဏ်အမျိုး မျိုးခံ၍ သီတင်းသုံးခဲ့ရာ ငါးနှစ်ကျော်မျှ ကြာခဲ့သည်။ တူကလေး မောင်တင်ဆောင်သည်ပင် ကိုးနှစ်အရွယ်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ရွှေဒေါင်းကြီးမြို့၌လည်း မြို့ဝန်မင်းအကောက်ကြပုံ။ ဘိုးရွှေအား မတရားသတ်ပစ်ပုံ၊ ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ် ကလေး များဖြင့် တောသို့ထွက်ပြေးရပုံ၊ မြို့ဝန်မင်းမတရားအုပ်ချုပ်ပုံတို့ ကို မြို့သူမြို့သားအပေါင်းမှ ရွှေနားတော်ပေါက်ကြားအောင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

အကြောင်းစုံတို့ကို အသစ်ယာကြားသိသော် ရွှေဒေါင်း ကြီးမြို့သို့ လှေတော်ဖြင့် ပုန်ဆင်းလာပြီး မြို့ဝန်မင်းကို ရာထူး နှု အကျဉ်းချသည်။ မြို့သူမြို့သားတို့လည်း ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ် အား ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွရန် ရှာဖွေကြသည်။ ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်လည်း မြို့ဝန်မင်းရန်မှ ကင်းလွတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းရလျှင်ရချင်း စွယ်တော်တောအုပ်ကြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ကဿပရွာကြီးတွင် ထားရစ်ခဲ့သော တူမလေး မတင်မြင့်ကို ခေါ်ယူသည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်နှင့် တူကလေး မောင်တင်ဆောင်၊ တူမလေး မတင်မြင့်တို့သည် ရွှေကျောင်းကုန်းကျောင်းကြီးပေါ် သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့အား မြို့ဝန်ကို စိတ်မဆိုးကြရန်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်ကြ ရန် မိန့်ကြားသည်။ "ဆရာတော် ဘဝသံသရာက အကုသလ ဝိပါကဆိုတဲ့ အကုသလဝိပါတ် အကျိုးဆက်တို့က ဒီအချိန်မှာ လာပြီးစုပုံကာ အကျိုးပေးခွင့်ကြုံလို့သာ ယခုလို ဖြစ်ရတာပါပဲ" ဟု မိန့်ဆိုသည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် သက်တော် ၃၇ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း မျက်စိမူန်လာသည်။ မျက်စိမူန်ရခြင်းမှာ အင်္ဂါရတ်ထိုးခဲ့စဉ်က မီးအပူရှိန်ဟပ်ခြင်း၊ တောအတွင်းမြေဂူဖြင့် သီတင်းသုံးစဉ် မြေငွေ့မှုတ်ခံရခြင်း၊ စပါးကြီးမြေနှင့် တွေ့ရစဉ် က မြေ၏နာမူတ်ခံရခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဦးပဏ္ဍိတ အရှင်မြတ်သည် တောအတွင်းမှပင် မျက်စိမူန်ပြာခဲ့ရာမှ ယခု အခါ စာပတ်၍မမြင်နိုင်အောင် တစ်နေ့တခြား မျက်စိရောဂါ ဝိုဆိုးလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့သော် ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်၏ ကျောင်းပေါ်သို့ ပင်နီဘောင်းဘီရည်း၊ ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်လျက် ပင်နီကို

ခေါင်းပေါင်းကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်လျက် ရှမ်းအဘို့ကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ရှမ်းပြည်ကလာခဲ့ကြောင်း ဦးပဏ္ဍိတဟုခေါ်ပါကြောင်း၊ ဆေးကုတဲ့ဆေးဆရာဖြစ်ကြောင်း၊ မျက်စိရောဂါကိုတော့ အထူးကုသပါကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်မှ မိမိတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသည် မျက်စိ ဝေဒနာကို ကုသပေးရန် မိန့်ကြားလေရာ ဆေးဆရာဦးလူတုတ် မှ ဆရာတော်အား ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း ပျောက်အောင် ကုသပေးခဲ့သည်။ ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် မိမိ၏မျက်စိ ကြည့် လင်ကောင်းမွန်သဖြင့် ရှမ်းဆရာကြီးဦးလူတုတ်အား မပေနိုင် အောင် မေတ္တာသက်ဝင်ကာ အစဉ်သတ်ရလျက်ရှိနေတော့ သည်။ တူ၊ တူမတို့အားလည်း ကောင်းစွာ စာသင်ပြနိုင်ခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း နေဝင်ခါနီးအချိန်တွင် ဆရာ တော်၏တူ မောင်တင်ဆောင်သည် ရွှေကျောင်းရွာနှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင်ရှိသော မန်ကျည်းပင်မှ မန်ကျည်းသီးများကို ခူးယူကာ နေဝင်ပြီဖြစ်၍ ဆင်းတော့မည်အပြုတွင် လူတစ်ယောက်လာနေ သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ အသာကုပ်၍နေစဉ် ထိုသူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ လူ မမြင်သဖြင့် ယူဆောင်လာသော ငွေသားသုံးပိဿာပါသော ငွေအိုးကလေးကို မြေတွင်းတူး၍ မြုပ်ကာ ပြန်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် မောင်တင်ဆောင်သည် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ထိုငွေအိုးကလေးကို ဖော်ယူပြီး ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့သည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် မောင်တင်ဆောင်ပျောက် နေ၍ မေးမြန်းသော်လည်းမရ ကျောင်းအနီးအပါး လိုက်ရှာသော် လည်း မတွေ့၍ စိတ်ပူပန်နေစဉ် မောင်တင်ဆောင်သည် မန်ကျည်းသီးအိတ်ကိုလွယ်ပြီး ငွေအိုးလေးဖိုက်ကာ ကျောင်းသို့ ပြန်လာသည်။ ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် မောင်တင်ဆောင်၏ လက်ကိုဆွဲကာ အချိန်မရှိ မပြောမဆိုသွားရသလားဟု ထန်း လက်ပြားဖြင့် နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ဆင့်ရိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဒါဘာလဲ၊ ဘာအိုးလဲ၊ ကြည့်စမ်း... ငွေသားတွေပါလား။ ဘယ်ကငွေတွေလဲ၊ ဘယ်ကယူလာတာလဲ၊ ခိုးလာသလား။ နှင့်အဖေတုန်းကလည်း ဒီငွေကြောင့်ပဲသေရတယ်။ ခု... နင်က လုပ်လာပြန်ပြီလား၊ စသည်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်းတော်မူရာ -

မောင်တင်ဆောင်သည် ငိုရိုက်ကာရှိခိုးလျက် "တပည့် တော် မနိုးရပါဘူးဘုရား။ မန်ကျည်းသီးခူးပြီးတော့ ပြန်အလာမှာ အဝတ်ဖြူနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ငါ့မြေ၊ ရော့တဲ့ ဒီငွေအိုး လေးကို ယူသွားပြီး ဆရာတော်ကိုပေးလိုက်တဲ့။ အဲဒီငွေနဲ့ အင်္ဂါရတ်ထိုးရင် ဝိဇ္ဇာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ပြောပြီး ပေးလိုက်တာပါ ဘုရား"ဟု မောင်တင်ဆောင်သည် လေးနှစ်သားက ဖိုဆွဲခဲ့ သည်ကို သတိရပြီး အရိုက်မခံရအောင် စိတ်ကူးတည့်ရာ ပြော

ဆိုလျှောက်ထားသည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် မောင်တင်ဆောင် လှည့်ပတ် လျှောက်ထားသည့်စကားကို သဘောကျကာ ရှစ်နှစ်ကျော်မျှ မထိုးဘဲထားခဲ့သော ဓာတ်လုံးကို ထုတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ဓာတ်လုံး ဆက်ထိုးရန် စီစဉ်တော်မူသည်။ မောင်တင်ဆောင်ယူလာသည့် ငွေအိုးလေးကို မသုံးဘဲ ဘုရားရှေ့ခုံပေါ်တင်ထားသည်။ ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် သမထတရားကိုလည်း အားထုတ်ပြီး၊ ဓာတ်လုံးကိုလည်း ထိုးသည်။ အင်္ဂါရတ်ကျမ်းကိုလည်း ကြည့်ရှု လေ့လာသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကျမ်းတစ်စောင်တွင် ရွေးဖြူကြီး ကျွေးရန် ညွှန်ကြားထားသည့် လမ်းညွှန်ချက်ကို တွေ့ရသည်။ စွယ်တော်အုပ်တောထဲတွင် နေခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော ရွေးဖြူ ပင်ကြီးကို အမှတ်ရပြီး သွားရောက်ယူဆောင်ကာ ဓာတ်လုံးကို ဖိုခွင်သို့တင်၍ ရွေးဖြူကြီးကျွေးသည်။ ထိုအခါ ဓာတ်လုံးသည် ပြဒါးရှင်ဖြစ်ကာ လုံပေါ်သို့ တစ်ထွာခန့်တက်၍ ချာချာလည် လျက် ရှိနေတော့သည်။ ဖိုခွင်တစ်ခုလုံးသည် လင်းထိန်နေတော့ သည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် ဓာတ်လုံးကို ဆက်၍မထိုး ဝံ့တော့ဘဲ သလဲရွက်နှင့်စိမ်၍ သောက်ပြီးလျှင် အမှတ်မဲ့ ဓာတ် လုံးကို ပါးစပ်တွင်ဝံ့ထားလိုက်မိပြီး တွေးမိတွေးရာကို တွေးသည်။ ငယ်စဉ်က မိဘတို့နှင့်အတူ ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် ရေနံသာ စနေနံ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကို သတိရသွားပြီး သွားရောက်ဖူးမြော်လို သော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ် ထိုဘုရားသို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိသွားသည်။ ဓာတ်လုံးကား သိဒ္ဓိ ပေါက်လေပြီတည်း။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် မိမိဓာတ်လုံး သိဒ္ဓိပေါက် သော်လည်း မညီသို့မညီပုံ သုံးစွဲရမည်ကို အတိအကျမသိသေး။ ရုတ်တရက် စနေနံ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျောင်းမှာ တူ၊ တူမလေးက ငါ့ကိုရှာနေမှာပဲ၊ ပြန်ဦးမှယူသော အတွေးဖြင့် ဘုရားကုန်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခြေလျှင်ပြန်လာခဲ့သည်။ ညောင်လှကူးတို့ဆိပ်တွင် တံငါလှေတစ်စင်းကိုတွေ့ရ၍ လိုက်ပါ ရန်ပြောကြားပြီး ခေတ္တမျှစောင့်ဆိုင်းနေရစဉ် လှေရှင်ဒကာကြီး က အရှင်ဘုရား ခဏလောက်စောင့်ပါ၊ မကြာတော့ပါဘူး။ ဟောဒီလက်ဖက်ရည်လေးကို ဘုန်းပေးတော်မူပါဦး''ဟု လျှောက်ထားပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး ဆက်ကပ်သည်။

ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွင် ဓာတ်လုံးစိမ်၍သောက်ပြီးလျှင် ဓာတ်လုံးကိုဝံ့လိုက်ရာ ကျောင်းသို့ ရုတ်တရက်ရောက်သွားပါတော့သည်။

ဓာတ်လုံးသည် စိတ်ရှိသလောက် သိဒ္ဓိပေါက်လေပြီ။

အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ကြည့်၏။ စမ်းကြည့်သမျှ အောင်မြင်ပြီးမြောက် ကာ ခရီးပေါက်လျက်ရှိတော့သည်။ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတအရှင် မြတ်သည် သာသနာတော် သက္ကရာဇ် ၁၈၄၁ ခုနှစ်၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၆၅၅ ခုနှစ်၊ သက်တော် ၄၁ နှစ်၊ ဝါတော် ၁၁ ဝါ အရ တေဇာတော် ထွန်းသစ်သည့် မင်္ဂလာအခါတော်နှစ်တွင် ပြစ်မျိုးကင်းစင် ဓာတ်မျက်ရှင်သည် ကြည်လင်ထွန်းတောက် သိဒ္ဓိပေါက်စခန်း ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းကို အောင်ပန်းဆွတ်ခူး လျက် ကြည့်နူးဝမ်းမြောက်စွာ ပန်ဆင်တော်မူရပါသည်။

ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် ဓာတ်လုံးသိဒ္ဓိ ပေါက်အောင်၍ သိဒ္ဓိရှင်ဖြစ်တော်မူသောအခါ နဂါးမတောင်တော် ကြီးသို့ ကြွသွားတော့မည်ဖြစ်၍ ယခင်မောင်တင်ဆောင် တူးဖော် ယူလာသည့် ငွေအိုးလေးကို ပိုင်ရှင်ဦးသာဦးအား ခေါ်၍ပြန်ပေး သည်။ တူကလေးမောင်တင်ဆောင်နှင့် တူမကလေးမတင်မြင့် တို့အား အထိုက်အလျောက် ချီးမြှောက်တော်မူကာ ရွှေကျောင်း ကုန်းရွာနေ ဦးရွှေရိုးနှင့် ဒေါ်သာအေးတို့ထံ အပ်နှံထားခဲ့ပြီးလျှင် ဝိဇ္ဇာတို့ပျော်စံရာ နဂါးတောင်တော်ကြီးဆီသို့ ကြွပြန်တော်မူကာ ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဆရာတော်တို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်တော်မူသော ဝိဇ္ဇာချုပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးကောဝိဒက အရှင်မြတ်ထံတော်တွင် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံပညာဉာဏ်ကို ဆက်လက်နည်းခံ သင်ကြားတော်မူ၍ ဝိဇ္ဇာတို့အစဉ်အလာ ပညာဉာဏ်အထူး ထုံကူးရန်အတွက် ဆက် လက်ကြိုးစားဆောင်ရွက်တော်မူသည်။

ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတအရှင်မြတ်သည် ပြဒါး၊ ဓာတ်လုံး အောင်မြင်၍ သိဒ္ဓိရှင်၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိပြီး နဂါးမတောင်တော်ကြီး သို့ ရောက်သောအခါ အင်းနှင့် ဆေးပညာကိုပါ လေ့လာသင် ကြားတော်မူသဖြင့် ဆေးနှင့် အင်းပညာ သိဒ္ဓိအောင်မြင်တော် မူခဲ့ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ၏ ငယ်ရွယ်စဉ် အခါက ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် ဦးကောဝိဒ အရှင်မြတ်နှင့် နဂါးမ တောင်ဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာချုပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးကောဝိဒတို့သည် တစ်ပါးစီ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဘွဲ့တော်ချင်းတူနေပါ၍ တစ်ပါးတည်း ကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်ဖွယ်ဖြစ်နေပါသည်။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ကိုးကား

သာသနာ့အလင်းရောင် ဦးပေမြင့် စုဆောင်းတင် ပြုသည့် မင်းဘူးမြို့၊ မယ်ဘော့ကုန်းရွာ ဓာတ်စခန်း၌ သာသနာ့ပြုတော်မူကြသော ဝိဇ္ဇာဓရမဟာထေရ် ဘဒ္ဒန္တ ပဏ္ဍိတ ထေရ်ပုဂ္ဂိုလ်။

စပို့ ဦးသူတော်ကြီး

■ လေးသူစုံ

“သမီးရေ . . . ဒီသင်္ကြန်ရက် အတွင်းမှာ သမီးနဲ့ ဆုံပါစေလို့ ဆု တောင်းခဲ့လိုက်ရတာ။ ဒီမှာလေ အဘ သူတော်ကြီးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ရလာခဲ့ပြီ ကွဲ့။”

ယောဂီအဘွား ဒေါ်စိန်တင်က ကျွန်မကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းမှာပင် လက်ကိုဆွဲထားပြီး အားပါးတရ ပြော လည်းပြော၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုလည်း ထုတ်ပြပါသည်။ အဘွားတို့အား ကျိုက်ထီးဆောင်း သာသနာ့နုလုံး အိမ်အတွင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ မြဲမြံနေစေ ကြစေရန် တရားပြခေါ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ သည့် သူတော်စင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံ။

အဘဦးထွန်းအေးနှင့် အဘွား စိန်တင်၊ အဘဦးလှသန်း(ယခု ရဟန်း ဝတ်)နှင့် အန်တီစန်း၊ အမေညွန့်၊ အဖေဒွေးတို့အဖွဲ့သည် မင်္ဂလာဒုံ ဥယျာဉ်မြို့တော်၊ ဇေယျာဉ် ဖြူနန်းခေါင်ဘုရား၊ ဓမ္မပုလကျောင်း သို့ ဥပုသ်စောင့်ရောက်ကြလေစမြဲ။ ဤကျောင်းသည် ကျိုက်ထီးဆောင် ဇနီးခွဲ ဖြစ်ပါသည်။

မွန်ပြည်နယ်အတွင်းမှာ တည်ရှိသော ကျိုက်ထီးဆောင်း ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီးကို ဖူးမြော်၍ ဆံရာတော်ကြီးကိုလည်း ကန်တော့ရန် အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် မသွားနိုင်ကြသော သူတို့သည် ဤဓမ္မပါလကျောင်းသို့ လာရောက်ကြပြီး ကုသိုလ်ယူလေ့ရှိကြပါသည်။

ကျွန်မလည်း သင်္ကြန်ရက်များအတွင်းက ဤကျောင်းမှာပင် ဝိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ဒကာရင်းများ ဖြစ်ကြပါသော ဘွားစိန်တင်တို့အဖွဲ့နှင့် ဆုံတွေ့ရပြန်ပါသည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဘွားစိန်တင်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူပြရင်းနှင့် လာမည့် ကဆုန်လ၊ မေ(၁)ရက်သို့လျှင် ဧည့်ခံသူတော်ကြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ ကိုးနှစ်တင်းတင်းပြည့်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အမှတ်တရပွဲလေး ပြုလုပ်ကြရန် စိတ်ကူးရှိကြောင်းတို့ကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မကလည်း အမှတ်တရအဖြစ် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးသားပေးပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ပါ၏။

ဧည့်ခံသူတော်ကြီးကို မသိမမြင်လိုက်ဖူးသော်လည်း ဘွားစိန်တင်တို့အနက်တစ်ဦးတို့၏ ပြောပြချက်အရ ဦးသူတော်ကြီး၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများအကြောင်းကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလမှစပြီး ဩကာသမဂ္ဂဇင်း ရှစ်လတိတိ ရေးသားခဲ့ပါသေးသည်။ ထိုစဉ်က ဓာတ်ပုံရှာမရခဲ့သဖြင့် မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါ။

မဟာသရဏာဂုံ သုံးဆယ်ကြီးကို လက်ကိုင်ပြုပြီး ဟင်္သာတနယ်တစ်ခွင်နှင့် ရခိုင်ရိုးမတစ်ကြောအား သာသနာပွင့်လင်းစေရန် အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသော ဧည့်ခံသူတော်ကြီး၏ အတွေ့အကြုံတို့သည် များစွာဆန်းကြယ်လွန်းလှပါသည်။

ဖိုးသူတော်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရပုံကအစ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ

သည့် သူ၏ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးကွေ့သည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

+++ +++

“ဒကာကြီး ထ ... ထ ... လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနယ်အတွင်းက နေ ရုန်းထွက်ထရမယ့်အချိန် ကျနေပြီ။ ဒီလိုပဲ ဘုရားရှိခိုး၊ ဥပုသ်စောင့်နေရုံနဲ့ ဒကာကြီးရဲ့ သာသနာတာဝန် မကျေပွန်နိုင်သေးဘူး။ စခန်းထွက်ရမယ်။ ပြည်ကိုသွားရမယ်။ ဒီနေ့ပဲသွား။ ဆံတော်ရှင်စခန်းမှာ အဝိဋ္ဌာန်တွေလုပ်ရမယ်။ အလုပ်မှန်၊ သဒ္ဓါမှန်ရင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေနဲ့ ဆုံလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ထပေတော့”

တည်ကြည်ခံညားနေသကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာနှင့် ဩဇာပြည့်လှသော အသံအဆုံးမှာ ဦးကြင်ရွှေလည်း နိုးလာခဲ့တော့သည်။ မီးခွက်ထွန်းပြီး အိမ်ရာဝန်းကျင်မှာ အသံရှင်ကို လှည့်ပတ်ရှာသည်။ မည်သူ့ကိုမှမတွေ့။ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ကြည့်ပြန်သည်။ တံခါးမကြီးလည်း ပိတ်ထားလျက် အိပ်မက်အစစ်ပါပဲဟု စိတ်ချလိုက်ရပါတော့သည်။

ဆန်းကြယ်လှသော အိပ်မက်ပါတကား။ အိပ်မက်ထဲမှ အသံကိုသာ စွဲနှစ်စွာ ကြားခဲ့ရသည်။ အသံရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို မမြင်ခဲ့ရပါ။ ဘုရားဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်လျက် အိပ်မက်ထဲမှ စကားသံတို့ကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေဆဲ လင်းကြက်တွန်သံတို့ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ အရုဏ်တက်ပြီ။ အရုဏ်မှာ မက်သော အိပ်မက်တို့သည် မှန်ကန်ပါ၏ဟု အိပ်မက်တိတ္ထိကျမ်းမှာ ဖော်ပြထားသည်ကို သတိရသွားပါသည်။

စခန်းထွက်ရမယ်ဆိုသော စကားသည် ဦးကြင်ရွှေနှင့် မစိမ်းခဲ့။ သူတို့၏ ဧည့်မြို့လေးသို့ စခန်းထွက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသော ရသေ့ကြီး နဂပ်ဖွားဘိုးသစ္စာ၏ တပည့်တစ်ဦးပေပဲလေ။ ရသေ့ကြီး ဘိုး

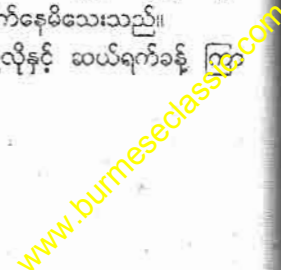
သစ္စာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အားကိုးယုံကြည်စိတ်၊ ကြည်ညိုစိတ်၊ သဒ္ဓါတရားတွေပေါ်လာခဲ့ပြီး ရသေ့ကြီးထံပါးမှာ ပထမဦးဆုံး ဆည်းကပ်ခဲ့သည့် တပည့်တစ်ဦးပေမို့ စခန်းထွက်ခြင်း၊ အဝိဋ္ဌာန်ကြီး၊ ဂန္ဓာရီခရီး စသဖြင့် ကျင့်စဉ်တွေကို နားယဉ်နေခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်တော့ မကျင့်ကြနိုင်သေး။

ဦးကြင်ရွှေမယျာ အိပ်မက်ထဲမှ အသံရှင် ပြောသွားသကဲ့သို့ ဘုရားရှိခိုးခြင်းနှင့် ဥပုသ်စောင့်သည့် ဝတ်ကတော့ မပျက်။ ရသေ့ကြီး နဂပ်ဖွား ဘိုးသစ္စာ၏ ဧည့်မြို့လေးမှာ ဘုရားလေးဆူ တည်ခဲ့သည့် အချိန်တွေတုန်းက သက်သတ်လွတ်နှင့် နဝင်သီလနှင့် ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်တွေကို ယခု ပြန်တွေ့ကြည့်တိုင်း အားရကျေနပ်နေဆဲသာတည်း။

သို့သော် ဘာမှ မဟုတ်လှသေးသည်ကို အိပ်မက်အသံရှင်က လမ်းညွှန်ပြခဲ့ပြီ။ ဆရာသခင် ရသေ့ကြီးအား တမ်းတမိသွားသည်။ ဆရာသခင်သာ အနားမှာရှိနေလျှင် ပည့်မျှကောင်းပါမည်နည်း။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ ကိုးနှစ်ဂန္ဓာရီ အဝိဋ္ဌာန်ခရီး လှည့်လည်နေသည့် သစ္စာရှင် ရသေ့ကြီးဖြစ်၍ ယခုလည်း ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဌာနသို့ ရောက်နေမည်လည်းမသိ၊ မသိ။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများ ကပ်လျှူကာ ရိုးရိုးမေတ္တာဖို့ အမျှဝေပြီးချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပေပြီချော။ ထမင်းကြမ်းစားပြီး ရေခွေးသောက်ရင်းနှင့် ဤခရီးစဉ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ လက်ထဲမှာ ငွေစကြေးစ နည်းပါးနေသော်လည်း စခန်းထွက်ဆိုလျှင် ထွက်ရပေလိမ့်မည်။ ယနေ့သွားဆိုလျှင် သွားရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ယောက်ဝတ်ပုံဖြင့် ခရီးထွက်ရမှာကိုတော့ ရှက်နေမိသေးသည်။

သည်လိုနှင့် ဆယ်ရက်ခန့် ကြာ

သွားခဲ့ပြန်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မရင်း
မလင်းနှင့် အိပ်လည်လည်ကြီး ခံစားနေခဲ့ရ
ပါ၏။ ဒီနေ့ပဲ သွားဆိုသည့်အသံကို ကြား
ယောင်လာလိုက်။ ကြက်သီးတွေထလာ
လိုက်။ အညိုဝတ်စုံကိုဝတ်၍ ခရီးထွက်ရ
မှာကို သတ္တိနည်းနေလိုက်နှင့် လုံးချာ
လည်လိုက်နေဆဲ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

ရသေ့ဆရာသခင်၏ တပည့်တစ်
ဦးဖြစ်ပြီး တရားဆွေးနွေးဖော် ဦးစိုးမြင့်ရှိန်
ဖြစ်၏။ လာခြင်းကောင်းသော ဧည့်သည်
က ခြံဝကတည်းကပင် -

“ဗျို... ဦးကြင်ရွှေကြီး။ ပြည်ကို
ဘုရားဖူးသွားမလို့ လာခေါ်တာဗျို။”

အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းများစွာနှင့် ကြက်
သီးဘုတွေ ထလာလို့ သာမန်တိုက်ဆိုင်
မှုမဟုတ်နိုင်။

“အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် သာပဲ
တက်ပါဦးလေ။ အဖော်ကောင်းရင် နိဗ္ဗာန်
ထိလိုက်မယ့်သူပါ။”

“ကြိုက်ပြီဗျို။ ကျုပ်ဗျာ .. ပြည်
ရွှေဆံတော် ဘုရားသွားဖူးပြီး စိဋ္ဌာန်ဝင်
ချင်နေတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ ခုမှပဲ
အလုပ်တွေလည်း လက်စပြတ်၊ ငွေကြေး
လည်း အဆင်ပြေသွားလို့ ထွက်လာခဲ့
တာပဲ။ ဒီခရီးမှာ ဦးကြင်ရွှေကိုပဲ ခေါ်ချင်
နေတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့ အားလုံးတာဝန်ယူ
တယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ တိမ်မြူးကင်းစင်သည့်
လမ်းကြီးပမာ ထွန်းလင်းသာစွာနှင့် အိပ်
မက်ကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်ရာ ဦးစိုး
မြင့်ရှိန်သည် သူ၏ပေါင်ကို အားပါးတရ
ပုတ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်နေပြီဗျို။ ကျုပ်တို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ ရွှေပြည်တော်ဝင်ခရီးစဉ်ဟာ
နီးနီးမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပါရမီ
ကော် ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေရဲ့ နှိုးဆော်မှုအစစ်
ပဲ”

+++ ++

သည်လိုနှင့် ပြည်သို့ရောက်လာခဲ့
ကြသည်။ သဘောဆီပီရို လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ဟာနေသောဝမ်းကို ဖြည့်နေကြ
စဉ် တောက်ပသောသင်္ကန်းသစ်သစ်လွင်
လွင်နှင့် ဖြူဖြူခန့်ခန့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
သည် လက်တစ်ဖက်က ထီးကိုဆောင်း
လျက်၊ တစ်ဖက်က အာမခံသောကြီးကို
ကိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။

“ငါ့သော့ကို ဘယ်သူဖွင့်နိုင်လဲ။
အာမခံရုံတို့သူမှ ဖွင့်နိုင်မှာ”

ဟု လမ်းလျှောက်ရင်းနှင့် အော်
ဟစ်ပြောသွားလေသည်။ မည်သူ့ကိုမှ
လည်းမကြည့်။

သူတို့နှစ်ဦးသာ တစ်ယောက်မျက်
နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိသွားကြသည်။
အလွတ်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သဘော
ပေါက်လိုက်ကြပါ၏။ လောကီ၊ လော
ကုတ္တရာသော့ကို ပွင့်အောင်ဖွင့်နိုင်ဖို့
အချိန်ကျပြီထင်။ အချိန်ဆိုင်မနေကြ
တော့ဘဲနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့
ကြပါ၏။

မြို့တွင်းသို့ သွားမည့်ကားပေါ်သို့
တက်ခဲ့ကြရာ စောစောက ဘုန်းတော်
ကြီးကို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရလေသည်။
ဘုန်းကြီး၏ ဘေးမှ ခုံကလည်း လွတ်နေ
ခဲ့ရာ ဦးကြင်ရွှေက ကျုံးကျုံးလေး ဝင်
ထိုင်ခဲ့ပြီး မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ဘုန်းကြီးသည် မျက်စိမှိတ်
လျက် ဘုရားအာရုံဖြူနေဟန်ရှိသည်။

သည်မှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို
သတိပြုမိသွားသည်။ သင်္ကန်းလန်နေ
သည့် ဘုန်းကြီး၏ညာလက်မောင်းတွင်
‘ဝ’ များပေါ်ထွက်နေခဲ့သည်။ စုတ်နှင့်ထိုး
ထားသည်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်
ပေါ်နေခြင်းပင်။ သူ၏ ခရီးစဉ်နှင့် တစ်
နည်းနည်းနှင့် ပတ်သက်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
ထူးဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချကာဖြင့်
မနောလွှတ်၍ ဤသို့ လျှောက်ထားမိခဲ့ပါ

တော့သည်။

“အိပ်မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၏ စေ
ခိုင်းချက်အရ စခန်းထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါ
သည်ဘုရား။ ထွက်ဆိုသဖြင့် ထွက်လာရ
ပါသည်။ မည်သို့ စခန်းဆောင်ရမည်ကို
မသိပါ။ ရွှေဆံတော်ဘုရား၏ မည်သည့်
နေရာဌာနမှာ မည်သို့လုပ်ဆောင်ရမည်ကို
လမ်းညွှန်ပြသပေးတော်မူပါ အရှင်မြတ်
ဘုရား”

ဦးကြင်ရွှေ၏ မျက်လုံးလေးမှိတ်
ကာ မနောဖြင့် လျှောက်ထားမှုအဆုံးတွင်
ဩဇာပြည့်နေသည့် အသံတစ်ခုကို ပီသ
စွာ အာရုံရခဲ့၏။

“ဒကာကြီး ... ရွှေဆံတော်က
ဘိုးဘိုးအောင်စခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်။
မိဋ္ဌာန်ကြီးဝင်ရမယ်။ ဆိုင်ရာက ဆက်
လက်ညွှန်ကြားပေးလိမ့်မယ်။ ပြီးရင်
တနင်္လာထောင့်မှာ ငါစောင့်မယ်။ သရဖာ
ပုံသုံးပါးကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ရမယ်။ အဲဒါ
စမ်းသပ်မှုတွေ လာလိမ့်မယ်။ မကျိုး
မပေါက်အောင် သတိထားပါဒကာ”

ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ ထလာခဲ့ရ
သည်။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး မရဲတရဲနှင့် စောင်း
ငိုကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုန်းကြီး၏ မျက်
လုံးများကား ပိတ်ထားဆဲပင်တည်း။

ဤသို့နှင့် ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရား
၏ ဘိုးဘိုးအောင်စခန်းတွင် အဘပထမ
၏ မနောလမ်းညွှန်ချက်များဖြင့် ပူဇော်
နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သီလကို မကျိုးမပေါက်
အောင် သတိထားထိန်းသိမ်းရသည့်အချိန်
အခါဖြစ်သည်ကြောင့် ဘုန်းကြီးက မနော
နှင့် သတိပေးလိုက်သည့်အတိုင်း အနှောင့်
အယှက် အမျိုးမျိုးတို့ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါ
တော့သည်။ ထိုသို့ စမ်းသပ်မှုမျိုးစုံတို့ကို
လည်း သမာဓိအားတွေနှင့် အောင်မြင်စွာ
ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်များအပြီး ရွှေဆံတော်
ဘုရား၏ တနင်္လာထောင့်တွင် သရဖာပုံ
သုံးပါးကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်၍ အမှုဝေ

မေတ္တာပို့ ပူဇော်အပြီးမှာ ထူးခြားလှပါ
သော ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရောက်လာခဲ့
ပါသည်။ ပြည်ကိစ္စတော့ ပြီးပြီဟု မိန့်
ကြားပါသည်။

ပြည်ကိစ္စပြီးပြီဟု ဆိုခဲ့သဖြင့်
အခြားခရီးစဉ်တွေ မှီနေသေးသည်ဟု
ထင်ပါ၏။ ထင်ပါ၏။

+++ +++

ဦးကြင်ရွှေထင်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင်
ပြည်မှပြန်ရောက်၍ တစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေး
သည်။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အိပ်
မက်ဖြင့် ညွှန်ကြားမှုတို့ကို ရရှိခဲ့ရပြန်
သည်။ သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ပုသိမ်မြို့
ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားသို့ စခန်းထွက်ခိုင်းခြင်း
ဖြစ်၏။ ဖိုးသူတော်ဝတ်ဖြင့် ဝိဋ္ဌာန်ထွက်
ရမည်တဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း ယခုပင်ထွက်ရ
မည်ဟု။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဖိုးသူ
တော်ဝတ်နှင့် ထွက်ရမှာကို ကြောင်
တောင်တောင်နိုင်လှသည်ဟု မတွေ့မိပါ
လေတော့။ သူ၏ နက်မှောင်ဖြာဝေနေပါ
သော ဆံပင်များကို အုန်းဆီရွှဲလိမ်းပြီး
သျှောင်ထုံးရင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံ
ပိတ်ဖြူကို မြန်အောင်မြို့မချေးကြီးထဲ ဝင်
ဝယ်၍ ချုပ်ခိုင်းရတော့မှာပဲဟု စိတ်ကူး
ထားလိုက်သည်။

သူ့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သမျှတို့ကို
ဘယ်သောအခါမှ ပြုစုကန်ကွက်ခြင်းမရှိ
ခဲ့ပါသော ဇနီးသည်အားလည်း အိပ်မက်
အရ ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိ
ပေး၍ ဘုရားရှိခိုးပါသည်။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ
သာသနာမိခင်ဖခင်တို့အားလည်း အသိ
ပေးတိုင်တည် ပန်ကြားခဲ့ရပါသည်။ ဘုရား
ရှိခိုးအပြီးမှာ ခရီးဆောင်လွယ်အိတ်ကြီး
ကိုပြင်နေဆဲ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဇနီးသည်
က ပိတ်ဖြူအင်္ကျီ လုံချည်နှင့် တဘက်
တို့ကိုပေးရင်း -

“ခေါင်းအုံးခွင်တွေချုပ်ပို့ ဝယ်ထား

တာ တော်အတွက်ဖြစ်ပြီပေါ့တော်”

“ကျုပ်ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း အပြေး
အလွှား ချုပ်လိုက်တာလား မအေးသိန်း
ရယ်။ ရှင်မ . . . တကယ်ကျေးဇူးတင်
တယ်ကွယ်”

“အင်္ကျီအဖြူပဲ အမြဲဝတ်တတ်တဲ့
ကိုကြင်ရွှေကို ကျုပ်နားလည်ပါပြီတော်။
ကျုပ်တို့ကို စိတ်ချပါ။ တော်အလုပ်စခန်း
တွေသာ အောင်မြင်ပါစေ”

သည်လိုနှင့် ပုသိမ်သို့ ရောက်ရှိ
သွားခဲ့ရပါသည်။ အဖော်မပါ တစ်ယောက်
တည်းပင်။ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားမှာ မနောဖြင့်
ညွှန်ကြားချက်များနှင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြန်
ပါသည်။ ပတ္တပိုက်ဆွမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်း၊
သစ်ဥဆွမ်း၊ သစ်ရွက်ဆွမ်း၊ ရေဆွမ်း
စသည်ဖြင့် အဝိဋ္ဌာန်ကြီးတို့ကို ကိုးရက်
တင်ခဲ့သည်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်
သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဤ
ဂန္ဓာရီခရီးတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှု များ
စွာတို့ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းများထဲမှ ပထမ
ဦးဆုံးနေ့၊ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံမှာ
သူတည်းခိုရာ ဧရပ်သို့ မိန်းကလေးတစ်
ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး စကားဆန်းဆန်းတို့
ကို ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ရွှေမုဋ္ဌော
ဘုရားကိုသွား။ ဖိုးသူတော်ကြီးကိုတွေ့
အောင်ရှု၊ မနောဆွမ်းကပ်ပေးပါလို့ အကူ
အညီသွားတောင်း။ နင်တို့အခက်အခဲတွေ
အားလုံး ပြေလည်သွားလိမ့်မယ်လို့ အိပ်
မက်မက်ပါတယ် အဘ”

“ဟေ . . . အဆန်းပဲ”

“အိပ်မက်က မပြီးသေးဘူးအဘ။
ဘိုးသူတော်ကြီးက အသားဖြူဖြူ အရပ်
မြင့်မြင့်၊ အသံဩဇာကောင်းတယ်တဲ့။
တနင်္လာသားလည်းဖြစ်ရဦးမယ်တဲ့ အဘ
ရဲ့။ အဲဒါ ဦးသူတော်ကြီး ဘုရားရှိခိုးနေ
တာကို တွေ့လိုက်ရတော့ အိပ်မက်ထဲက
အတိုင်းတော့ မှန်နေပြီ။ အသံကလည်း
ကောင်းလိုက်တာလို့ ဒါကြောင့် တနင်္လာ

သား ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကို လာမေးတာ
ပါအဘ”

“ငါ့နာမည် ကြင်ရွှေ။ တနင်္လာ
သားအစစ်။ နို့ . . . နေပါဦးဟယ်။ နင့်အိပ်
မက်ထဲမှာ ဘယ်သူက လာပြောနေတာ
လဲ”

“အသံပဲ ကြားရပါတယ် အဘ
ရယ်။ ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိပါဘူး။
သမီးတို့လည်း တစ်ခါမှ ဒီလိုမမက်ဖူး။
မကြုံဖူးတော့ ဟုတ်မလားဆိုပြီး အဘ
ကို လာရှာရတာပါပဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ
အဘရယ်။ ဆန်းကြယ်လိုက်တာနော်။
မနောဆွမ်းဆိုတာကို ခုမှ ကြားဖူးတာ
လေ။ ဒါနဲ့ အဆက ဖိုးသူတော်ဝတ်တာ
ကြာပြီလားဟင်”

“ဟေ . . . ငါလည်း နင်လိုပဲ အိပ်
မက်မက်ပြီး ဒီမနက်မှ ဖိုးသူတော်ဝတ်
လာခဲ့ရတာပဲဟ”

ကောင်မလေးခေမာ ဝမ်းသာလွန်း
သဖြင့် အသားတွေပင် တုန်လာခဲ့ရာ
သည်။ အိပ်မက်နိမိတ်၊ အာရုံနိမိတ်၊
ဓာတ်နိမိတ်တို့ ဆိုသည်မှာကလည်း လူ
တိုင်းမရနိုင်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သာသနာပြုလုပ်
ငန်းများစွာတို့ကို အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏
ညွှန်ကြားမှုများနှင့် အောင်မြင်စွာ ဆောင်
ရွက်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဟင်္သာတနယ်
တစ်ဝိုက်နှင့် ရခိုင်ရိုးမရှိ ဆင်စီးတောင်
(စင်စီးတောင်)တို့သည် အဘသူတော်ကြီး
၏ စုရပ်စခန်း အောင်မြေဖြစ်လာခဲ့ပါ
တော့သည်။

မိစ္ဆာသုတော်ကြီးဆိုသည် အမည်
သတင်းသည်လည်း သာသနာပြုလုပ်ငန်း
များနှင့်အတူ မွေးပျံ့လာခဲ့ပါတော့သည်။

ပေးသူစံ

ပထမံထွက်ရုပ်ပေါက်စိတ္တကြီးပျား

ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ပထမံဆရာကြီးဦးအောင်သူ

ဤကမ္ဘာတွင် ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ထင်လင်းစွာ ဖြစ်ကြကုန်သော လောကီဝိဇ္ဇာသိုရ်ပေါင်း ရသေ့ကောင်းတို့ကား ရှစ်သောင်း၊

ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ထင်လင်းစွာ ဖြစ်ကြကုန်သော လောကီဝိဇ္ဇာ သိုရ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း၊

ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ ထင်လင်းစွာ ဖြစ်ကြကုန်သော လောကီဝိဇ္ဇာ သိုရ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း၊

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ ထင်လင်းစွာ ဖြစ်ကြကုန်သော လောကီဝိဇ္ဇာ သိုရ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း၊

နောင်ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော အရိ မေတ္တယျမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ တော်၌ ထင်လင်းစွာဖြစ်ကုန်လတ္တံ့သော လောကီဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိပေါင်း ရသေ့ကောင်းတို့ ကား ၃၂၀၀၀၀ ရှိသတည်း။ ဤဘဒ္ဒ ကမ္ဘာတွင် ဘုရားငါးဆူပေါင်း၍ ကောင်း မွန်စွာ ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိယောက်ျားတို့ကို ရေတွက် အပ်သည်ရှိသော် စုစုပေါင်း ၆၄၀၀၀၀ (ခြောက်သိန်းလေးသောင်း) ရှိကြကုန်၏။ ၎င်း ၆၄၀၀၀၀ သော လောကီဝိဇ္ဇာဝိသု ဝိသုဒ္ဓိပေါင်း ရသေ့ကောင်းတို့သည် ယခု ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် အတွင်း ထင်လင်းပေါ်မပျက် စဉ်အဆက် ဖြင့် ထွက်ကြကုန်လတ္တံ့သော ဝိဇ္ဇာဝိသု အမည်ရှိသော ကတိတို့သည်ကား ပုဗ္ဗ ဝိဒေဟကျွန်းမှ စုတေခဲ၍ ဤသီကရာဇ် တိုင်း၌ သုတ္တေသရမည်သော ပုဏ္ဏားမျိုး မှဖြစ်သော ပြဒါးဝိဇ္ဇာပေါင်း ခြောက်ကျိပ် လေးယောက်တို့သည် ထင်ရှားစွာ ထွက် ပူးကြလေပြီ။ စတုမဟာရာဇ်တို့မှ ဝိရူပကွ မည်သော နတ်မင်းကြီး၏သား စုတေခဲ၍ ပုဏ္ဏားမျိုးမှဖြစ်သော ပြဒါးဝိဇ္ဇာပေါင်း တစ် ရာကျိပ်ကျိပ် ငါးယောက်တို့သည် ထင်ရှား စွာ ထွက်ပူးကြလေပြီ။

၎င်းနောက် အပူရဂေါတမကျွန်း မှ စုတေခဲ၍ ကောသလတိုင်း အမြဲတေ သရမည်သော ပုဏ္ဏားမျိုးမှ စုတေခဲ၍ ကရတိုင်း သဗ္ဗဏရဗြဟ္မဏမည်သော ပုဏ္ဏားမျိုးမှဖြစ်သော ဆေးဝိဇ္ဇာပေါင်း ခြောက်ရာကျိပ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်တို့သည် ထင်ရှားစွာ ထွက်ပူးကြလေပြီ။

သို့အတွက်ကြောင့်လည်း ထိုထွက် ပေါ်လာကုန်ပြီးသော ဝိဇ္ဇာဝိသုယောက်ျား ၈၀၀၀၀ တို့တွင် ၁၄၁၀ ပိုလွန်၍လာပြီ ဟု (ပဝတ္တသရီ)မည်သော ကျမ်းတို့၌ သသကြိုဋ်ဘာသာဖြင့် ထင်ရှားစွာ ပြဆို ဖွင့်လှစ်ထားပါကြောင်း။ ၎င်းသသကြိုဋ် ဘာသာ ဘင်္ဂလီယာနှင့်အညီ ရာဇဂြိုဟ် ပြည် ဇောတိက၏အဘဖြစ်သော ပြဒါး

ဝိဇ္ဇာလည်းတစ်ရပ်၊ သုဝဏ္ဏမြို့၌ နာဂတိ သမည်သော ရဟန်းအဘဖြစ်သော ဆေးဝိဇ္ဇာသည်လည်းတစ်ရပ်၊ သထုံပြည် ၌ သထုံသူ ပုဗ္ဗမာလာနှင့် ကြုံတံတွင်း ဝင်၍ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းဖူးသော အင်း ဝိဇ္ဇာလည်းတစ်ရပ် ရှိခဲ့သည်။

ပြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခု

ကဝါလမိုင်းဇာတ်၌ တက္ကသိုလ် ဆရာကြီးထံမှ တပည့်ဖြစ်သူ သာဂရမင်း ကြီး၏သား နန္ဒကုမာရနှင့် ၎င်းတက္ကသိုလ် ဆရာကြီး၏ မြေးတော် ပဉ္စရူပမည်သော မင်းသမီးနှင့် လက်ထပ်ပြီးလျှင် ၎င်းမင်း သမီးကို ကြိုတ်အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်အောင် ထိုကြိုတ်ကို ဆေးဖြင့်စိရင်ပြီးမှ မြေးတော် ကို ထည့်၍ တပည့်ဖြစ်သူ နန္ဒကုမာရ အား ဤသို့မှာလိုက်၏။ “ငါ့တပည့်... တစ်ခုသော လမ်းခရီးကိုသွားစဉ် ဤ ကြိုတ်ကို မဖွင့်လေနှင့်”ဟု မှာလိုက်သည့် ပြင် မိမိတိုင်းပြည်ရောက်မှ မိမိရဲ့ ခံတွင်းမှ ငုံ့ထားသောကြိုတ်ကို ဖွင့်ဟု မှာလိုက် လေသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသား နန္ဒ ကုမာရသည် ဆရာ၏စကားကို မလိုက် နာဘဲ တစ်ခုသော တောကန္တာရခရီး၌ ၎င်းကြိုတ်ကို မိမိခွဲတွင်းမှထုတ်၍ မင်း သမီး ပဉ္စရူပကို ကြည့်လေသည်။ ထို အချိန်တွင် ရသီဒ္ဓိမည်သော ဆေးဝိဇ္ဇာ သည် ကောင်းကင်ခရီးမှလာရာ ကြို ကြိုက်၍ ၎င်းမင်းသမီးကိုမြင်သဖြင့် ကြိုတ် တွင်းသို့ဝင်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖူးသည် လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ၎င်းပြင် ရတနာပူရ အင်းဝမြို့တည် သတိုးမင်းဖျားလက်ထက် မခုသခါရာဇာမည်သော ဆရာတော်ကြီး သည် သုဝဏ္ဏဂီရိတောင်ထိပ်၌ အရန် ပြဒါးကိုဖမ်း၍ စီရင်ရာ ၎င်းပြဒါးသည် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ပေါက်ရောက်သဖြင့် ရွှေငွေကို လုပ်ကိုင်၍ ၎င်းသတိုးမင်း ဆင်ဝန်ဘိုယာ၏သား ခမေခေါင်အမည်ရှိ သော တပည့်ကို လွှဲပြီးလျှင် သုဝဏ္ဏဂီရိ

တောင်ထိပ်၌ ဥမင်သုံးဆယ်ကို တူး၍ လှူတော်မူပြီးမှ ၎င်းတပည့် ဧပခေါင် သည် မခုသခါရာဇာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ပြဒါးလုံးကို ခိုးယူထွက်သွားလေသည်။ မခုသခါရာဇာ ဘုန်းတော်ကြီးသည် နောက်ထပ် အရန်ပြဒါးကို ထပ်မံကြံစည် ပြုလုပ်၍ ထမြောက်အောင်မြင်ဖူးသည် လည်း ရှိခဲ့၏။

မြင်းနိုင်မြို့ ဇေယျသင်္ခလက်ထက် နောက်လိုက်နောက်ပါ ၃၆ ယောက်တို့ နှင့် သဘောတူမှုကြည်ဖြစ်၏။ ဆေး သိုက်ဖြင့် တောတောင်ကျွမ်းကျင် ဝင် ထွက်သွားလာနိုင်သော တပည့်တို့နှင့် ရှာ ခိုးကြစည် လုပ်ကိုင်ကြရာ နောင်လာ နောက်သား စဉ်လာမပျက် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လှူဒါန်း စားသောက်နိုင်ကြရန် ၎င်းမြို့၏ အရှေ့တောင် တာဝါးရာခန့်တွင် နိဗ္ဗကျွန်း၊ ၎င်းကျွန်းသည် တစ်ပါးသော ကုန်းတို့နှင့်မတူ။ ၎င်းကျွန်းထက် လက်ဝဲ လက်ယာ ဆေးဝိဇ္ဇာအဖြစ် စနစ်တကျ သီလနှင့်ညီမျှသောသူတို့ကို ရရှိစေခြင်း အလို့ငှာ ကြေးပုရပိုက်နှင့် ရေခွက်၊ ငွေ ခွက် ပေါင်းလျှင် အချိန် ၃၆ ကျပ်၊ ငွေ တစ်ခွက်လျှင် အချိန် ၃၆ ကျပ်၊ ရွှေခွက် ငွေခွက်ပေါင်း ၃၆၀၀ ကို ၎င်းကျွန်းထက် ၌ မြှုပ်ထားပြီး အပေါ်က စေတီတည် ထားပြီးလျှင် ၎င်း ၃၆ ယောက်သော ဆေးဝိဇ္ဇာတို့သည် ထိုစေတီတော်၏ အရှေ့ဘက် စမ်းအိုင်ကြီးနစ်ကြော၌ ရုပ် ပြောင်းရန် မီးဆင်၍ ထင်ရှားစွာ ထွက် သွားဖူးသော ဆေးဝိဇ္ဇာများ ရှိခဲ့၏။

ပုဂံမြို့ ကျွဲစားမင်းလက်ထက် အရှင် ဉာဏဝံသမည်သော ဘုန်းတော်ကြီး သည် ဝိဇ္ဇာမယ စိန္တာမည်သော အင်းကို အကြိမ်ကြိမ်လိုက်၍ ကစားပါများသဖြင့် ၎င်းစိန္တာမယ အင်းသိုက်သည် ကြီးပွား ပေါက်ရောက် ထမြောက်၍ ထွက်ရပ်သို့ ရောက်ဖူးသော စိန္တာမယ အင်းဝိဇ္ဇာ လည်း ရှိခဲ့ဖူး၏။

အရိမန္တနစုမည်သော ပေါက္ကံမြို့ကြီး၌ အရှင်အဇ္ဈကောမည်သော ပြဒါးဝိဇ္ဇာကြီးလည်း ရှိခဲ့ဖူး၏။ ဒွါရဝတ်မြို့၌ အရှင်ကဝိန္ဒသာရမည်သော ရေတိမ်ရွှေသားဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် သလဲပြဒါးကို စီရင်ထမြောက်၍ ထွက်သွားဖူးသော ပြဒါးဝိဇ္ဇာမည်သော ရေတိမ်ဆရာတော်တစ်ပါးလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

အင်းဝမြို့ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် သရေခေတ္တရာပြည် မယားမင်းရွာသား ဆရာအောင်မည်သော ရသေ့တစ်ဦးသည် သလဲပြဒါးကို စီရင်ထမြောက်အပြီးပေါက်သဖြင့် ထွက်ရပ်သို့ ရောက်သွားပူသော ပြဒါးဝိဇ္ဇာကြီးလည်း ရှိခဲ့၏။ ဝင်းဝမြို့ နောင်တော်မင်းကြားလက်ထက် အောင်ချမ်းသာရွာ မောင်းတောရကျောင်း နေ အရှင်ဘုရားဝရိယမည်သော ပြဒါးဝိဇ္ဇာလည်း ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထို့နောက် အမရပူရမြို့၌ နောင်တော်ကြီးလက်ထက် ခေတ္တဝံတော်မူစဉ် ၎င်းမြို့၏ အရှေ့တောင်ယွန်းတောင်သမန်ရွာ၏အနီး နွားနို့စုရွာကြီး၌ အရှင်နာဂိန္ဒမည်သော ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခတီရနလောဟမည်သော သံကိုစီမံရာ အပြီးရောက်သဖြင့် ရွှေငွေတို့ကို လုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် အမရပူရ ဆင်ဖြူဝန်မင်း၏ အပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေငွေအပ်နှင်းလျက် တောင်သမန်အင်းအနောက်ဘက်ကမ်းထိပ်တွင် နောင်လာနောက်သား သူတော်စွာတို့၏တမူ အကြံတူလျှင် သုံးစေမှုအံ့ဟု မိုးကြိုးပုရပိုက်ကို ကြေးအုပ်နှင့် ထည့်၍ ၎င်းတည်ထားသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးအနီး စောတုရားကြီးအောက်တွင် ၎င်းမိုးကြိုးပုရပိုက် ခုံထွက်ရပ် သိဒ္ဓိလမ်းကြီးကို ပြီးဆုံးတိုင်အောင် ရေးသားထားလျက် ပြုလုပ်ပြီးမှ ၎င်းပုရပိုက်နှင့် ဆိုက်တန်သော ပါရမီရှင်မုနိလျှင် လွယ်လင့်တကူ မတူးမရွာဘဲနှင့် ၎င်းစောဘုရားကြီးအောက်တွင် သုံးလတန်သည် လေးလတန်သည် သီလသီတင်းပြင် နေ

ထိုင်ပါမူကား ယသဝိဒေဝမည်သော နတ်တို့သည် ယူဆောင်၍ ကောင်းစွာပေးလာလိမ့်မည်ဟု မှာခဲ့၏။ ၎င်းပုရပိုက်ကို ရရှိပါက အရှင်နာဂိန္ဒမည်သော သံဝိဇ္ဇာကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်ရ၏။

နောင် အရိမေတ္တယျတစ်ဆူပွင့်မှ အသင့်ပူဇော်ရလတ္တံ့သော နာဂိန္ဒာမည်သော သံဝိဇ္ဇာကြီးလည်း ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထို့နောက် သံသုမာရဂိရိမည်သော တောင်ထိပ်၌ သဗ္ဗညုတမြတ်စွာဘုရား ဝါကပ်၍ ရပ်တော်မူလိမ့်မည်ကို သံဝရမာလာမည်သော သံဝိဇ္ဇာကြီးသည် သိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာလှူအံ့သောငှာ အလျားအတောင် ၂၅၀၊ အနံအတောင် ၂၀၀၊ အထူ ၄၀ ရှိသော သေဝနဝါရမည်သော သံကျောက်ဖျားကြီးကို ဂန္ဓမာဒနတောဒိမှ ယူဆောင်၍ ၎င်းသံသုမာရ ဂိရိမည်သော တောင်ထိပ်ဝယ် ကျောင်းအလိုငှာ ခင်းထားကပ်လျှောက်မည်ဟု လောကီ ပဝတ္တသ္မာဓိကျမ်းများ၌လာသော ၎င်းကျောက်ဖျားကြီး၏ ဒါယကာ မဟာသံဝရမာလာမည်သော သံဝိဇ္ဇာကြီးလည်း ရှိခဲ့၏။

၎င်းပြင် ရှင်ဂေါတမသာသနာတွင် လာသနာတော်တစ်ဖန် မဇ္ဈိမဒေသ၌ မသေ့ပထမ အခြေရသဖြင့် ရှေးကတစ်ဆင့် အသင့်ဖြစ်ကြဖူးသော ထူးလှသော ဝိဇ္ဇာဝိရိလောင်း ရသေ့အပေါင်းတို့ကလည်း ထောင်သောင်းမက များပြားလှပေ၏။ ဗာဓရာဇ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝိဇ္ဇိသာရမင်းလက်ထက် နှစ်ရာခြောက်ကျိပ်သော (စိန္တာမယဝိဇ္ဇာဝိရိ)လောင်း ရသေ့အပေါင်းတို့သည် အာယုသမိုင်း၊ တာတုသမိုင်း၊ ဗြဟ္မန္တသမိုင်း အစရှိသော ကိုးချက်သော ဓမ္မနဝ အဆင်းရထားဖြင့် အင်းသိုက်အရင်းအဖျားလိပ်၍ မီးကိုကိုင်သမိုက်လျှင် ကြိုက်ရာကိုအားထုတ် အဖေမိကို ပြောင်းပြန်ရုပ်ပြောင်းဟန်ဖြင့် တစ်ဖန်မပျက်အမှန်ဆက်၍ ထွက်ကြပူသော (မဟာစိန္တာမယဗြဟ္မာဏ)အမည်ရှိသော အင်း

ဝိဇ္ဇာလည်း တစ်ရပ်ရှိခဲ့ဖူးသည်။

၎င်းရှင်သောင်းရသေ့တို့တွင် ၇၇၃၀ သော ဝိဇ္ဇာဝိရိလောင်း ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာရေးက အာရုံပါရမီ အဟုန်ဖြင့် အထုံအဆက်ဆက် အလွန်စုံမက်၍ မပျက်ထိုးခဲ့ကြသော တစ်လုံးထွက်ကိစ္စနှင့် ဝိက်ချ၍ ထွက်သွားကြဖူးလေသည်။ အပြည်ပြည်အဝဝ (ပထမဝိဇ္ဇာ) ဒုတိယအခါမှာ သာသနာနှစ်ထောင် အတူမရှောင်ပိုတော့မှ နောင် ဝိဇ္ဇာဝိရိ ရသေ့ပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာမလွဲ ဖြစ်ဆဲဖြစ်လတ္တံ့ဖြစ်ရအံ့ဟု (ဗဒ္ဓိဂန္ဓဝံသဝိဉာဓရ) ကျမ်းကြီးတို့၌ ထင်ရှားစွာ ပါရှိသဖြင့် နောင်အစဉ်အဆက် ပါရမီကံပါရမီ ထုံချက်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကြပါက ထွက်ရပ်လမ်းတွင် အကူအညီရကြရန် ရည်သန်၍ ပြုကြကိုင်တောင် စကြာဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၌ ထွက်ရပ်ပေါက်သဟံပတိကဇော်ဂျီ ထားခဲ့သော မဟာပထမံပညာရပ်များ ရှိခဲ့လေသည်။

စာကြွင်း ။ ပထမံသိဒ္ဓိပေါက် ထွက်ရပ်လမ်းစဉ်ကို လေ့လာလိုက်စားလိုပါက ဆရာကြီးမြစလွယ်(အမည်ခံ) ဆရာဦးထင်ပေါ် စီရင်ရေးသားသည့် ပထမံသိဒ္ဓိပေါက် ဇော်ဂျီကျမ်းကို ဝယ်ယူလေ့လာသင့်ပါကြောင်း။ ပထမံထွက်ရပ်လမ်းသည် အင်းပညာများအပြင် ဆေးဝိဇ္ဇာလမ်း၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာလမ်း၊ ရုပ်ပထမံပညာများကိုပါ လေ့လာသင့်လှပေသည်။

ပထမံပညာကြီး ဦးအောင်သူ

ကျမ်းကိုး
ပထမံသိဒ္ဓိပေါက် ဇော်ဂျီကျမ်း။
ဝန်ခံချက်
၎င်းကျမ်းမှ အချို့ကို ထုတ်နုတ်၍ ရေးသားပါသည်။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်း ပြက္ခဒိန်

၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလ - ကဆုန်လ

2013 MAY

ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	1 ၆ ရက်ရာဇာ ရက်ယုတ်ဟ	
ကြာသပတေး Thursday	2 ၇	
သောကြာ Friday	3 ၈ ရက်ရာဇာ	
စနေ Saturday	4 ၉	18 ၉ ရက်ရာဇာ
တနင်္ဂနွေ Sunday	5 ၁၀	19 ၁၀
တနင်္လာ Monday	6 ၁၁	20 ၁၁
အင်္ဂါ Tuesday	7 ၁၂	21 ၁၂
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	8 ၁၃ ရက်ရာဇာ	22 ၁၃
ကြာသပတေး Thursday	9 ၁၄ တန်ခူးလကွယ်	23 ၁၄ ရက်ရာဇာ
သောကြာ Friday	10 ၁၅ အကြိတ္တထုတ်ရက်	24 ၁၅ ညောင်ရေလွှဲပွဲတော် ကျန်လပြည့်
စနေ Saturday	11 ၁၆ ရက်ရာဇာ	25 ၁၆ ရက်ရာဇာ
တနင်္ဂနွေ Sunday	12 ၁၇	26 ၁၇
တနင်္လာ Monday	13 ၁၈ ရက်ယုတ်ဟ	27 ၁၈ အကြိတ္တထုတ်ရက်
အင်္ဂါ Tuesday	14 ၁၉	28 ၁၉ ရက်ယုတ်ဟ
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	15 ၂၀ မဟာရက်ကြမ်း	29 ၂၀
ကြာသပတေး Thursday	16 ၂၁ ရက်ရာဇာ	30 ၂၁ ရက်ရာဇာ မဟာရက်ကြမ်း
သောကြာ Friday	17 ၂၂	31 ၂၂

၁၀. ၅. ၂၀၁၃ စန်းပြောင်းရက်စွဲ ၁၄. ၅. ၂၀၁၃
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွင်း ငြိတ်ပြောင်းချိန်

တနင်္ဂနွေသည် - ၁၄. ၅. ၂၀၁၃ အင်္ဂါနေ့ ည ၁၀ နာရီ ၅၇ မိနစ် ၂၅ စက္ကန့်တွင် ငြိတ်ပြောင်းသွားသည်။

အင်္ဂါသည် - ၂၃. ၅. ၂၀၁၃ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၉ နာရီ ၄၀ မိနစ် ၅၃ စက္ကန့်တွင် ငြိတ်ပြောင်းသွားသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၁၃. ၅. ၂၀၁၃ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၉ နာရီ ၂၈ မိနစ် ၁၄ စက္ကန့်တွင် ငြိတ်ပြောင်းသွားသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၂၈. ၅. ၂၀၁၃ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၁ နာရီ ၂၇ မိနစ် ၅၀ စက္ကန့်တွင် မေထုန်ရာသီသို့ ပြောင်းသွားသည်။

သောကြာသည် - ၂၉. ၅. ၂၀၁၃ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၁၁ နာရီ ၃၅ မိနစ် ၄၉ စက္ကန့်တွင် မေထုန်ရာသီသို့ ပြောင်းသွားသည်။

ကြာသပတေးသည် - ၃၁. ၅. ၂၀၁၃ သောကြာနေ့ နံနက် ၅ နာရီ ၄၉ မိနစ် ၃၅ စက္ကန့်တွင် မေထုန်ရာသီသို့ ပြောင်းသွားသည်။

(၁၀. ၅. ၂၀၁၃)ရက်နှင့် (၂၇. ၅. ၂၀၁၃)ရက်တို့သည် အကြိတ္တထုတ် ကျမ်း အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်သည်။

အကြိတ္တထုတ်ရက်မှာ လုပ်တောင်စရာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင် စိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် ဒုန်းပင် စိုက်ပါ။

စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကော်ပင် စိုက်ပါ။

ယူနန်ပြည်နယ်မှ ကျီးမင်းခြေတော်ရာစေတီသို့

စန်းနေခြည်ထန်

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလောင်း သုမေတရှင်ရသေ့ဘဝတွင် ဒီပက်ရာမြတ်စွာဘုရားထံမှ ဗျာဒိတ်ရပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ဘဝပေါင်းတစ်ရာသုံးဆယ့်ခြောက်ဘဝ ကျရောက်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်တော်စဉ်ဘုရားရှိခိုးကို သတိရမိပါ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်က စာရေးသူတို့သည် အိပ်ရာမှ စောစီးစွာထလျက် တစ်ဖက်နိုင်ငံ ဝမ်တိန်မြို့သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ဝမ်တိန်ဂိတ်တွင် နေချင်းပြန်ဝင်ထွက်ခွင့်လက်မှတ် လုပ်ရ၏။ လက်မှတ်ခက သုံးကျော့။ သုံးကျော့သည် ထိုစဉ်က ငွေလဲလှယ်နှုန်း တစ်ယွမ်လျှင် ကိုးကျပ်သာရှိသဖြင့် သုံးကျော့က သုံးကျပ်မျှသာ။ ဝမ်တိန်(ယူနန်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်)ကားဂိတ်မှ ယာဉ်ငယ်ကိုစီးရမည်။ ကားဂိတ်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ချူအင်လိုင်၊ ဦးဘဆွေတို့၏ ပုံတူပိုစတာကြီး ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားဂိတ်မှ တရုတ်လုပ်ပေါင်မုန့်ကားခက ရွေလီ(Ruile)အထိ ၁၀ ယွမ်။ စာရေးသူတို့က ကားကို ယွမ် ၉၀ နှင့် အော်ဒါငှားကြသည်။ ခရီးက မြတ်စွာဘုရားလောင်း ကျီးမင်းဖြစ်စဉ်က ခြေတော်ရာဘုရားသို့။

သွားမည့်သာ သွားကြသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့တွင် တရုတ်စကားတတ်သူ တစ်ယောက်တလေမျှ မပါ။ ရှမ်းစကား အနည်းငယ်တတ်သူတော့ ပါ၏။ သို့ငြား သူတို့ဆီက ရှမ်းစကားနှင့် မတူကြ။ လေယူလေသိမ်း ကွာခြားသည်ထင်ပါ၏။ တရုတ်စကားပင်လျှင် လူအများစုက မက်ဒရင် (Madarin) မပြောကြ။ သူနန်စကားသာ ပြောကြသည်။ မက်ဒရင်စကားကို သိပ်နားပေါက်ကြပေ။ ကားသမားကို မြန်မာလိုတတ်သော ဝမ်တိန်မှ တရုတ်တစ်ဦးက အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ငှားပေးသည်။ ဘုရားသွားမည့်အကြောင်း သူနားလည်အောင် ပြောခိုင်းရ၏။ သမ်းတွင်ရှိသော (စောမွန်လှတည်သည်ဆိုသည်) စေတီကို ဆည်း ဖူးမည်ဟု စကားထည့်ထားရသည်။

ဝမ်တိန်-ရွေလီ(Ruili)လမ်းအတိုင်း ကားက တရိပ်ရိပ် ခြေနေသည်။ လမ်းဘေးတွင်ရှိသည့် ရွာများလည်းရှိပြီး အချို့က ထိုသို့မဟုတ်။ တစ်ဆင့်လမ်းမှ ရွာသို့ဖောက်ထား၏။ တစ်ခုနီးနီးဟောင်းလာပြီးသောအခါ လမ်းဘေးစေတီတစ်ဆူကို တွေ့ရ၏။ ကားကိုရပ်လျက် စေတီဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြ၏။ 'ဖိနပ်ဆီ'ဟု သတ်မှတ်မထား။ စေတီတော်ကို ဖူးတွေ့ရရာ စေတီသည် သွယ်နွဲ့နွဲ့က အောက်ခြေပလ္လင်အထက်တွင် အလုံးပုံ သဏ္ဍာန်တည်ထားပြီး ၎င်းပေါ်မှ ခေါင်းလောင်း ထိုခေါင်းလောင်းပေါ်မှ ဖောင်းရစ်များ တည်ထား၏။ ဖောင်းရစ်များသည် မြန်မာပြည်က ဘုရားများနှင့်မတူဘဲ ကြီး၍ထူ၏။ ပြီးမှ ကြာမှောက်ကြာလှန်နှင့် ၎က်ပျောဖူးသည် စေတီ၏ အချိုးနှင့်ယှဉ်လျှင်

ရွေကျီးမင်းခြေတော်ရာစေတီ

သေး၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်းလျက် တည်ထားသဖြင့် ကြည်ညိုရ၏။ ဘုရားထဲတွင် အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ရေကန်ထဲသို့ ကြွေစေ့များ ပစ်ထည့်ကြ၏။ အကြွေစေ့ကို ဘုရားလူကြီးထံမှ လဲကြရ၏။ သူတို့နိုင်ငံတွင် အကြွေစေ့များ သုံးသည်ကို သိပ်မတွေ့ရ။ အကြွေစေ့ကို ဤကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် လှူကြသည့်အခါတွင်သာ သုံးကြ၏။ အချိန်သိပ်မရသဖြင့် အမွှေးတိုင်၊ ဆီမီးလှူဒါန်းပြီး ထွက်ခဲ့၏။

ရွေလီမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးဖောက်ထားသော တံတားက ထိုအချိန်တွင် ချဉ်းကပ်ကမ်းတည်ဆောက်နေ၍ လမ်းလွှဲမှ မောင်းခဲ့ရ၏။ ရွေလီမြစ်သည် တရုတ်ပြည်တွင် တောင်များကြားမှ စီးဆင်းလာကြသဖြင့် ကျဉ်း၏။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တောင်ကမ်းပါးယံများက မြင့်မားလှ၏။ တံတားထိပ်တွင် အစောင့်ရုံးခန်းရှိ၏။ ရွေလီမြစ်ရေကား စိမ်းညိုနေ၏။ ဝဲယာတောင်များ၏အထက်တွင်လည်း သစ်တောများအုပ်ဆိုင်းလျက် ကျောက်ဆောင်ကျောက်သားများတွင်လည်း ကျောက်ကြားမှ

အပင်ငယ်များ တွဲလဲခိုလျက် ပေါက်နေကြလေ၏။

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သော် မြစ်နင်းယဉ်လျက် လမ်းမှ ယာသို့ကျေလျက်မောင်းနှင်လာရ၏။ ရွာငယ်နှစ်ရွာသုံး ရွာခန့် တွေ့ကြရ၏။ ရွာထိပ်တွင် တရုတ်စား ရှမ်းစားများနှင့် ဆိုင်ဘုတ်များ တွေ့ရသော်လည်း မပတ်တတ်။ ဒီရိုင်ဘာကိုမေး ရန်လည်း ကားမတတ်။ ရှိစေတော့ အရေးမကြီး။ ခြေတော်ရာ ကို ရောက်ရန်သာ အရေးကြီး၏။

လှိုရွာများကို ကျော်လွန်လာသောအခါ လက်ဝဲဘက်သို့ ကျေရသော လမ်းတစ်လမ်းအတိုင်း လိုက်လာပြန်၏။ ဤအခါ တွင်တော့ ခြေပြင်လမ်းမဟုတ်ဘဲ တောင်ပေါ်ကိုတက်ရသော လမ်းဖြစ်ပါ၏။ လမ်းကလည်း ယခင်လမ်းများနှင့်မတူဘဲ မြေနီ လမ်းဖြစ်၏။ မြေနီလမ်းဆိုသော်လည်း တောင်ပေါ်လမ်းဖြစ်သဖြင့် မြေသားနည်းပြီး ကျောက်များသောလမ်းဖြစ်၏။ လမ်းကလည်း ကျဉ်းသည်။ ဘာရှိနေရာများတွင် ပေါင်ပုန်ကားတစ်ဖီသာသာမျှသာ သွားနိုင်၏။ ကားလမ်းသည် တောင်ပေါ်ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်မှာ တောင်၊ အခြားတစ်ဖက်မှာ ဒုရက်၊ ရောက်၏။ ဟိုမှာဘက်တွင်တော့ ဟိုဘက်တောင်ခေါ်ကာ ရွာတစ်ရွာကို လှမ်းတွေ့နိုင်၏။ သည်လိုနှင့်ပင် နာရီဝက်ခန့်ရောက်သောအခါ ရွာလေးကိုတွေ့ရ၏။ ရွာအဝင်တွင် ဝါးလုံးကြီးတစ်လုံးကို တန်း လျက် ကားမဝင်ရအောင် တားဆီးထား၏။ ကားမရိုင်ဘာက ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း တရုတ်(ယူနန်စကား)ဖြင့် ပြော၏။ စာမေး သူတို့သည် ရောက်ပြီအထင်နှင့် ဆင်းလှိုက်ကြသည်။

ဝါးလုံးတန်းတား လွတ်နေသော ကွက်လပ်မှ ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ရွာဆိုသော်လည်း အိမ်အနည်းငယ်သာရှိ၏။ အိမ် အောက်တွင် မြန်မာပြည်မှ ရွာများကဲ့သို့ ရှမ်းခေါက်ခွဲ၊ အမျို ရည်ဘူး၊ ဓရသမီးဘူး စသည်များ ဖောင်းချရန် တည်ခင်းထား သည်ကို တွေ့ရ၏။ အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်း၊ မီးခြစ်များနှင့် စီးကရက်ဘူးများလည်း ရှိပါ၏။ ဆိုင်လေးကိုပြတ်လျက် အတွင်း ပိုင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ ရေပူချိုးရေ ချေ့တန်ကို တွေ့ရ၏။ ရေပူ ကန်တွင် အစောင်တစ်စုံရှိ၏။ ထိုရေပူကန်ကို ကျော်လွန် ကြည့်လိုက်ရာ စေတီငယ်တစ်ဆူကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုစေတီ ငယ်သည်ပင်လျှင် စာရေးသူတို့ရေးကံလို့လည်း ကျီးမင်း၏ ခြေ တော်ရာဘုရား ဖြစ်နေချေတော့၏။

စေတီသည် အောက်ခြေအုတ်တိုက်ခံလျက် အပေါ် တွင် ဗုဒ္ဓဝယာပုံစေတီတည်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အုတ်တိုက်၏ အထောင့်လေးထောင့်တွင် (စေတီရံတုခေါ်ရမည်လား) ပန်းတိုးဟု ခေါ်မည်လားမသိ) စေတီရံစေးဆူကို စာသည်ထား၏။ အုတ် တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ အောက်ခြေတွင် စိမ်းရေတွင်းတစ် တွင်းရှိ ကျားကြီးအားကန်များကို ဝေလံ ဝေလံဟုခေါ်၍ လှိုင်း တွေ့ရ၏။

ခြေတော်ရာများ ဖူးတွေ့ရပါ၏။ ကျားမင်းခြေတော်ရာကို ရွှေ များချထား၏။ စာရေးသူတို့တွင်ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်းများကို ထွန်းညှိပူဇော်ကြကာ လိုရာဆုတောင်းကြ၏။

ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် သောက်ရေခွက်တစ်ခွက်ပါရှိ၏။ သောက်ရေခွက်နှင့် ရေတွင်းထဲမှ ရေကိုခပ်သောက်ကြသည်။ အေးမြလှပါဘိ။ အမောအပန်းမြေရသလို လန်းဆန်းသွားသည် ဟု ထင်ရပါသည်။ ဖိခံရေတွင်းတစ်တွင်းရှိသော်လည်း နောက် တွင်တော့ ရေပူစမ်းဖြစ်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။

ဘုရားရှေ့တွင် ကျီးမင်းပုံ၊ မုဆိုးပုံ၊ ကျားပုံနှင့် ဒေါင်းပုံ စသည့် အင်္ဂုတရုပ်များကို တွေ့ရပါ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို မေးလိုလှသဖြင့် အောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်း ကို ဝင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းမှာ လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြင့်၍ ဝါးလှေကားမှ တက်ခဲ့၏။ ကျောင်းပေါ်တွင် မြန်မာပြည်မှ ပြက္ခဒိန်ဟောင်း၊ တစ်ခုကို ကျောင်းထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထား၏။ ရွှေပိတ်စေတီအောက် ကိုလည်း ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမွှေးတိုင်းအပန်းများနှင့် ထွန်းပြီးသားပြာများ၊ ဖယောင်းတိုင်းမှ ဖယောင်းစက်များ စားပွဲ ပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ အတွင်းခန်းကိုတော့ ခေမာခတ်ထား၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုကား မတွေ့ရ။ စာရေးသူတို့ ကျီးမင်းခြေတော် ရားကို နှစ်ခေါက်ရောက်မြင်ခဲ့ပါ၏။ ရောက်တိုင်း ဘုန်းကြီးကို မတွေ့ခဲ့ချေ။ နောက်တစ်ခေါက်ရောက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသေးတွင် ယာယီစံကျောင်းမျိုး အဆောက်အဦတစ်ခု တွေ့ခဲ့ပြီး ထိုပုံစံနှင့် ရွှေရောင်ရိုးဖူးတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ ရ၏။ အနီးရှိ စမ်းရေခင်းငယ်တွင်လည်း ရေအားလျှစ်စစ် ထုတ်ယူနိုင်သည့် စက်တစ်လုံး တပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

စာရေးသူ၏ ဝိသားစုဝင်ထံမှ တစ်ယောက်က ဗန်းမော် စက်တွင် မွှေးချိုးနားဘုရားပုံတော်နှင့် ကြုံကြိုက်ဖူးကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ယခုလည်း ရွှေကျီးမင်းခြေတော်ရာစေတီ ပထဝီ အနေအထားတားဖြင့်လည်း ဗန်းမော်နှင့် ဤနေရာသည် အရှေ့ တောင်နှင့် အနောက်မြောက် မြားနားသည်ကတော့ မြန်မာပြည် နှင့် တရုတ်ပြည်(ယူနန်)။ သို့ရာတွင် အမြောက် (isow fly ကျီးကမ်းမျှ) တွက်ကြည့်လျှင် မဝေးလှ။ ထို့ကြောင့် ကျီးမင်း ခြေတော်ရာစေတီနှင့် ရွှေကျီးနားစေတီတို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် အဆက်အစပ်ရှိနေလေမည်လားဟု ဆွေးမိပါ၏။ ထိုအတွေး သည် စာရေးသူတို့ ကျီးမင်းခြေရာဘုရားမှ အမြန်လမ်းတွင် တစ်လမ်းလုံး ကွေးခဲ့မိသော အခန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

စာရွှေသူများလည်း တရုတ်ပြည်(ယူနန်နယ်)ရှိ ရွှေကျီး မင်းခြေတော်ရာဘုရားကို ဖူးမြင်နိုင်ကြပါစေရန် ရည်ရွယ်လျက် ဤနေ့အင်းပါးကို ရေးသားပြီး ထုတ်ဝေပါသည်။

ဝိဇ္ဇာတို့စံရာ စမတောင်မြတ်ပဟာ

နိုင်ခင်အင်ကြင်း

မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း သက်သက် လွတ်နယ်မြေများထဲမှာ အဖေလူ၊ အဖေ နွဲ့၊ အဖေရှင် ခေါ်တွင် သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိ ရှင်ဟိုက် သာသနာပြုကာ တောင်တည် ထောင်ခဲ့ရာ စမတောင်ဆိုတာ အမည်ကို ကာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ထင်ရှားအရေးပါလှတဲ့ သာဝတ္ထိအမည် အတိုင်း တောင်ငူခရိုင်ထဲ အပါအဝင် သာဝတ္ထိဆိုတဲ့မြို့လေးရဲ့ အနောက်ဘက် မှာ တည်ရှိပါတယ်။

စမတောင်တော်ရဲ့ ထူးခြားဆန်း ကြယ်ပုံများကို ကြုံတွေ့ဖူးသူတွေကချို့ ဟာ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ အမျိုးမျိုးရေးသား ဖော်ပြခဲ့ကြသလို၊ ဇာတ်ပုံနဲ့တကွ ဖော်ပြ နိုင်သူတွေကလည်း ဓာတ်ပုံများနဲ့တကွ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ စမတောင်တော်အကြောင်း ဟာ ဘယ်အခါမှ ရေးသားလို့ကုန်ဆုံး သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သာမန်တုရားဖူးလာရောက်သူများ တောင်မှ စ၊ ခ၊ ဓ၊ ဝ အက္ခရာများ လူ မရေးသားဘဲ သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ အလို အလျောက် သဘာဝအတိုင်း သေသစ် ပြတ်သားစွာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်နေတာ တွေ နိုင်ပါသေးတယ်။

စမတောင်တော်မှာ သမထင်ဖြစ်စေ၊ စိပသနာဖြစ်စေ နှစ်သက်ရာအားထုတ် ခွင့်ပေးထားပြီး ဆန္ဒရှိသလို လွတ်လပ်စွာ အားထုတ်နိုင်ပါတယ်။

တစ်မျိုးမျိုးကို အဓိပ္ပာန်နဲ့ ကြိုးစား ပွားများ အားထုတ်နိုင်ရင် ပါရမီအနုအရင့် အလိုက် အကျိုးရလွယ်ကြမှာဖြစ်တဲ့ အပြင် သိပ္ပံပညာနဲ့ တိုင်းထွာလို့မရနိုင်တဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာများကိုလည်း မလွဲ မသွေ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ကံကောင်းတဲ့အတွက် နိုင်ခင်အင် ကြင်းဟာ တောင်ငူဇာတ်ဖြစ်ခဲ့လို့ စမ တောင်တော်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ ရောက်နိုင် ပြီးပါပြီ။

ပထမအကြိမ်ပေမဲ့ မမေ့လင့်ဘဲ၊ မထင်မှတ်ဘဲ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ အံ့ဩစရာဆန်းအဖြစ်နဲ့ အဆန်းဆုံးဖြစ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်ဟာ အုပ်စုတွေနဲ့ ပျာယီးပျာယာသာ ရောက်ခဲ့ တော့ ဘာမှမထူးခြားခဲ့ဘဲအတွက် သဘော ပေါက်လို့ တတ်ယာတစ်ခေါက် တာမင် တစ်ယောက်တည်းသွားခဲ့ရာမှာ ထူးဆန်း မှုနဲ့ ဆုတောင်းတိုင်း အထင်အရှားဆန်း ပြားမှုတွေ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ပထမအကြိမ် ကြုံတွေ့ရပုံများကို

တော့ အသေးစိတ်လို့ရေးသားဖော်ပြရမှာ ဖြစ်နေလို့ ရှည်ရှည်တေးတေးရှိလှတယ်လို့ မထင်ဘဲ ဖတ်ရှုတဲ့အခါ ကျေနပ်သွားနိုင် လောက်ပါလိမ့်မယ်။

တစ်ချိန်က အထက်တန်းစာမေးပွဲ များ ဖြေဆိုပြီးသူတို့ အစိုးရရုံးအသီးသီး မှာ လေ့လာရေးအဖြစ် လုပ်အားပေးနိုင် စဉ်ဖြစ်လို့ နိုင်ခင်အင်ကြင်းလည်း ရုံးတစ် ရုံးတွင် လုပ်အားပေးဝင်ရင်း ရုံးနာမှာ ရုံး ကပွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ အရောင်း စာရေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ခဲ့ရပါ တယ်။

ဘာသာတရားကို အလေးအနက် ကြည်ညိုတတ်မြဲလာသူများပီ သူပြော ပြသမျှ စမတောင်တော်အကြောင်းတွေ နားထောင်ရတဲ့အခါ “သွားချင်လိုက် တာ” ဆိုတာကြောင့် “အတူတူသွားရ အောင်” လို့ အဖော်ညှိတိုင်ပင်ကြပါတယ်။

သူငယ်ချင်းလိုဖြစ်နေပြီး သူ့အနေ နဲ့ မိဘတွေမရှိတော့လို့ သွားချင်ရင်သွားဖို့ လွတ်လပ်ပေမဲ့ နိုင်ခင်အင်ကြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ခွင့်တောင်းရပါသေး တယ်။

နိုင်ခင်အင်ကြင်းမိဘတွေလည်း လိုက်ဖို့ မအားလပ်ကြသလို တစ်ညအိပ်

ပဲ၊ ဘုရားတရားကိုစွဲအတွက်မို့ သွားခွင့် ရတဲ့အခါ တနင်္လာနေ့ ရုံးပြန်တက်နိုင် မယ့် ရုံးအားရက်တစ်ရက်ကိုရွေးပြီး ဘတ်စ် ကားနဲ့ မေးကာမြန်းရာ သွားခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ကားဆရာတွေက အဆင်ပြေမယ့် နေရာ ဆင်းခိုင်းကာ ဆင်းရင်း တွေ့တဲ့လူ တွေကို ထပ်မေးရပြန်ပြီး လှည်းငှားသွားဖို့ အကြံပေးကြသည့်တိုင် လယ်လုပ်ချိန်ဖြစ် တဲ့အတွက် "လှည်းဖွေမအားဘူး" သာ အဖြေရလို့ အကြံအိုက်နေကြတဲ့နောက် ဆုံး "လမ်းလျှောက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ရှာဖွေမိသလို သွားမယ်" ဆိုလို့ အနီး ဆုံးလမ်းကို ပြပေးလိုက်သလို သွားခဲ့ကြ ရပါတော့တယ်။

သာဝတ္ထိမြို့အနောက် လယ်ကန် သင်းတွေပေါ်က ဖြတ်ရင်း အဝေးဆီမှာ မှုန်ပျံပျံလေးသာ မြင်ရရာ စမတောင် တော်ကို ခဏနဲ့ရောက်သွားပုံဟာ အခု အခါပြန်တွေးရင် ထူးဆန်းနေတာ အမှန် ပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှ စမတောင်တော်ဟာ ဒုတိယနဲ့ တတိယအခေါက်လို အုတ် တိုက်အဆောက်အအုံများနဲ့ ဧရပ်တန် ဆောင်းတွေ မရှိသေးပါဘူး။

သစ်ကြီးဝါးကြီးများ အုံ့ဆိုင်းညှို့ မှိုင်းနေပေမဲ့ တောင်တော်ဟာ သိပ်မမြင့် လှလို့ တောင်စောင်းမြေလမ်းကလေးက တက်သွားရာ သံယာတော်တစ်ပါးနဲ့တွေ့ ပြီး အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ထားကြ တာကို အိမ်ကထွက်ပြေးလာတဲ့ မိန်းက လေးတွေလားလို့ အမေးကြောင့် အတော် ဖြေရှင်းမှ လက်ခံပါတယ်။

နှစ်ခန်းတွဲ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ ဧရပ် ကလေးတွေထဲက ထိပ်ဆုံးဧရပ်ကလေး တစ်ခန်းကို နှစ်ယောက်အတွက် နေရာချ ပေးပြီး နေ့လယ် ၁၁ နာရီ မေ့ရုံဧရပ် ကို ထမင်းစားလာဖို့နဲ့ ရေချိုးရင် တောင် အောက်ကရေတွင်းကလေးမှာ သွားချိုးဖို့

မိန့်တော်မူတော့ ဧရပ်မှာ အထုပ်ကလေး တွေချု၊ တောင်အောက်မြေလမ်းအတက် နားမှာ မြင်ခဲ့ရာ ရေတွင်းလေးမှာ ရေအေး အေးလေး နှစ်ယောက်သား သွားချိုးရ တော့ လန်းဆန်းသွားခဲ့လို့ပေါ့။

အပြန် သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ လမ်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ထဲက ညာဘက် တောစပ်က တမြောင်းမြောင်းကျိုးသံတွေ ကြောင့် ကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင် လက် မောင်းလုံးလောက် မြွေကြီးနှစ်ကောင် ပြေးလွှားနေကြတာ မြင်တဲ့အခါ အတော် လန့်သွားသေးပေမဲ့ မြွေကြီးတွေကတော့ ရန်မရှာရုံမက ဂရုမစိုက်သလို တောထဲ ဝင်သွားကြမှ အကြောက်ပြေသွားပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း "မြွေဖိုမြွေမနှစ်ကောင်ဖြစ်မယ်" လို့ ထင် ကြောင်းလောက်သာ ပြောဖြစ်ကာ စိတ် သက်သာသွားရလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

ချက်ချင်းလို့ ၁၁ နာရီထိုးတာ ကြောင့် မေ့ရုံဧရပ်ကို သက်သတ်လွတ် ထမင်းဟင်းများအပြင် တစ်သက်မှာ တစ် ခါပဲ စားဖူးရတဲ့ တောလက်ဖက်သုပ် ကလေး ကျွေးမွေးဒါနပြု ကုသိုလ်ယူတာ ဘဝမှာ အရသာအထူးဆုံးပါပဲလို့ ဆိုပါရ စေ။

စားသောက်ပြီးတာနဲ့ အမိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ဖို့ ဧရပ်ပေါ်ကဆင်း၊ ခပ်လှမ်း လှမ်းက စေတီတောင်ကုန်းဘက် ထွက် လာပါတယ်။ လမ်းဘေးကပ်လျက်က ပြွတ်နေအောင်သီးနေတဲ့ သြဇာပင်လေး တစ်ပင်က အသီးတွေ ရပ်ကြည့်မိကြပါ တယ်။

သြဇာသီးတွေ အကုန်လုံး အမြွှာ တွေစေ့လို့ စိမ်းမြဲနေတာ မြင်ရပါတယ်။ "အင်း... စားရဖို့များ ဝေးပါသေးရဲ့" ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ လမ်းဘေးဘက် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်အမြင့်က သြဇာကိုင်း ကို လှမ်းဆွဲရင်း အသီးတစ်လုံးက စိမ်း နေသေးပေမဲ့ အမြွှာကြီးပုံရတယ်လို့ ကိုင်

ကြည့်မိရာက နောက်သုံးရက်လောက်ရှိမှ စားရမယ့်ပုံပေါ်တယ်ဆိုတာ သဘော ပေါက်ပြီး စေတီတော်ပေါ်သာ သွားကြရ ပါတယ်။

ညနေစာစားချိန် ၅ နာရီလောက် ပုတီးစိပ်အပြီးမှာ ပြန်ဆင်းလာပြီး အမှတ် တမဲ့ လျှောက်လည်းလာပါရော သြဇာ ကိုင်းတစ်ကိုင်းက ခိုင်ခင်အင်ကြင်းခေါင်း နဲ့ တိုက်အမိ မော့အကြည့်လိုက် အသွား တုန်းက သြဇာကိုင်းဟာ ညွတ်နိမ့်နေလို့ တိုက်မိတာဖြစ်ရုံမက အသွားတုန်းမှာ ကိုင်ကြည့်ခဲ့တဲ့ သြဇာသီးတစ်လုံးတည်း အမြွှာတွေဖြူအက်လို့ ကွဲထွက်ဖွေးမှည့် နေတာ တအံ့တဩတွေ့ရပါတော့တယ်။

ကိုယ်တိုင် အံ့ဩလွန်းလို့ "ဟယ် ဒီမှာ အသွားတုန်းက သြဇာသီးအစိမ်း ကြီးဟာ အခု မှည့်နေတာ စားလို့ရပြီ" ဆိုရင်း လှမ်းအခုမှာ သူငယ်ချင်းလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့တဲ့ အသီးဖြစ်မှန်းသိ တော့ "ငါလည်းကျွေးဦး၊ ငါလည်းကျွေး ဦး" နဲ့ ပျာပျာသလဲပြောတဲ့အခါ "ကျွေးမှာ ပေါ့။ အတူတူစားကြမယ်" ဆိုရင်း တစ် ဝက်ခွဲကျွေးလိုက်ပါတယ်။

ကျန်သြဇာသီးတွေကတော့ အနား က သြဇာပင်တချို့က အသီးတွေလို တစ် လုံးမှ နည်းနည်းလေးတောင် အမြွှာ မကျသေးဘဲ အစိမ်းအတိုင်းတွေချည်းပဲ ရှိနေတာ အတွေးကိုယ်စီမှာ ထူးဆန်းနေ တယ်ထင်လို့ နေကြကာ ဧရပ်မှာ ညနေ စာ သွားစားကြပါတယ်။

ညစာစားပြီးချိန်မှာ မှောင်ရီသန်းစ ပြုပါပြီ။ နောက်ထပ် အမိဋ္ဌာန်ပြုထားတဲ့ ပုတီးစိပ်ဖို့ စေတီတော်ဘက်သွားကြမယ့် အခါ စေတီတော်ရဲ့ ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကြောင့် ရေးရေးသာမြင်ရတော့တဲ့အပြင် မိုးရာသီလည်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် စေတီ တော်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်သထက် မှောင်၊ မည်းသထက်မည်းလာတော လှမ်းကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်မသိမသာ

ဝင်ပေမဲ့ အားတင်းပြီး သွားခဲ့ကြတာ သူငယ်ချင်းလည်း အတူတူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။

စေတီတော်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ရင်ပြင် တော် မှောင်ကြီးထဲမှာ ထိုင်ကြကာ နည်း နည်းလေးမှ စိတ်မပျံ့လွင့်ဘဲ ကြည့်ညို့ သဒ္ဓါစိတ်နဲ့ စေတီတော်ကို မျက်လုံးဖွင့် ရင်း မမှိတ်မသုန်ဆိုရမလောက် ဖူးမြော် လျက်က အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးကို စိပ်လို့ ကြိုး စားအားထုတ်နေခဲ့ပါတယ်။

အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လို့ သုံးပုံနှစ်ပုံ လောက် ရောက်ချိန်ပဲ စေတီတော် အထက်ပစ္စယ်မှာ အလင်းကွက်အပိုင်း အချင်းခန့်မှန်းခြေ သုံးလက်မလောက်ရှိ မယ့် အကွက်ကလေးသုံးကွက်ဟာ နေ ရောင်ကို မှန်နဲ့ထိုးတဲ့အတိုင်း ထင်ဟပ် လာပုံ အထင်အရှား လှုပ်ယမ်းနေသလို ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးတွေအပေါ် ထင်းနေတာ မြင်ရပါတော့တယ်။

အလင်းကွက်များဟာ ထုံးဖြူဖြူ လိုမဖြူဘဲ နည်းနည်းဝါရောင်သန်းလို့ လည်း အရောင်ချင်းတခြားစီ ထင်းနေ တာကြောင့် မနေနိုင်တော့လို့ သုံးပေ လောက်အကွာမှာ ထိုင်ကာ ပုတီးစိပ်နေ သူ အဖော်ဘက်လှည့်ရင်း "အဲ... အဲ ဒီမှာ စေတီတော်ကို မော့ကြည့်လိုက်၊ မော့ကြည့်လိုက်။ အလင်းကွက်တွေ" လို့ ပြောမိတာကြောင့် သူလည်း မော့ကြည့် ရင်း "ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်" ဆိုတာ ကလဲ့လို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိကြ တော့ပါဘူး။

နားမလည်ပါးမလည်မို့ ခိုင်ခင်အင် ကြင်းက "တစ်ယောက်ယောက်များ မှန် နဲ့ထိုးပြီး စနေသလားမသိဘူး" လို့ ပြောမိ ရင် စေတီတော်တစ်ဝိုက် ဝှေ့ကြည့်ကြပေ မဲ့ ဘယ်ကမှ အလင်းတန်း ဆလိုက်လို တစ်ဆံခြည်လေးတောင် မမြင်ရတဲ့အခါ "ဘာများပါလိမ့် ထူးဆန်းလှတယ်" အတွေးနဲ့ ကြောက်သလိုလိုဖြစ်လာတာ

ကို မျိုသိပ်လို့ ဘာမှဆက်မပြောကြဘဲ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးကို ရအောင်အပြီးစိပ်လိုက် ပါတယ်။

ပထမအကြိမ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံဟာ မပြီးသေးဘူးနော်။ မကြုံဖူးလို့ နားမလည် ကြောင်းသိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင်များက ကောင်း ကောင်းကြီးသိသွားဖို့ ဆော်ဩနေသလို ပဲ။ နောက်တစ်နေ့ ပြန်ကြည့်ဖို့ စောစော ဒုဗိသိ၊ စောစော ကြည့်ဖို့ စေတီတော်ဘက် သွားဖူးပြန်ရင်း ရသေ့လောက် ဂုဏ်တော် ပွားများသေးကာ တိုးလို့ကုသိုလ်ပြုကြပါ တယ်။

နေ့လယ်စာစားချိန်ကျတော့ ပြန် ကြတော့မှာကြောင့် ထမင်းသွားစားတဲ့ အခါ ပထမတန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ သံဃာ တော်နဲ့ ထမင်းချက်ကျွေး ကုသိုလ်ဒါနပြု သူ ဒေါ်လေးတို့၊ ကန်တော့တန်တဲ့ သံဃာတော်ကို ကန်တော့လို့ ကျေးဇူး တင်ကြောင်း နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။

အချိန်ရသေးတော့ ဇရပ်ကလေး ဘက်ပြန်၊ တစ်ပေါက်တည်းသာရှိတဲ့ အထွက်အဝင်တံခါးကိုပိတ်၊ "မပြန်ခင် ပုတီးစိပ်ကြည့်ဖို့" လို့ အဖော်ညီတာလည်း သူငယ်ချင်းက သဘောတူတော့ ဂုဏ် တော်ပုတီးစိပ်ပြန်ပါတယ်။

ခဏအကြာ ခိုင်ခင်အင်ကြင်းရဲ့ ရှေ့တည်တည့်နံရံပေါ်မှာ လေးလက်မ ပတ်လည်လောက် မှန်နဲ့ထိုးသလို အလင်း ကွက်ပေါ်လာပြန်ပါပြီ။ ဒီတစ်ခါ အလင်း ကွက်ဟာ လေးထောင့်ကွက် လေး လက်မပတ်လည်ခန့် တစ်ကွက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အလင်းကွက်ကို စိုက်ကြည့် နေတော့ တစ်တောင်လောက်အကွာက ထိုင်ပုတီးစိပ်နေသူ သူငယ်ချင်းက "ဟေ့ ခိုင်လေး... ကြည့်စမ်း။ မင်းရှေ့တည့် တည့်မှာ အလင်းကွက်ပေါ်နေတယ်။ မြင် လား" လို့ စိတ်လှုပ်ရှားသံနဲ့ လှမ်းပြောတဲ့ အခါ "မြင်တယ်၊ မြင်တယ်" ဆိုပြီး မစိပ်

သားဆိုးဝါးစွာ တစ်ယောက်ယောက် မှန် နဲ့ထိုးနေသလားလို့ အခန်းကျဉ်းလေးကို လှည့်ပတ်ဝှေ့ကြည့်ပေမဲ့ နေဖွန်းတည့်ချိန် ဟာ ဘယ်ကမှ အလင်းတန်းမျှင်မျှင်လေး တောင် အခန်းထဲ ထိုးခြင်းမရှိပါဘူး။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း လူ သံ၊ သူသံ၊ ခြေသံဆိုလို့မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ် နေပါတယ်။ အစကတည်းကိုက တခြား ဇရပ်ကလေးတွေမှာ လူသူတစ်ဦးတလေ မှ မရှိပါဘူး။

"တစ်ခုခုထူးတာအမှန်" လို့ သေ ချာသွားကြောင်း စိတ်ထဲက သိသွားပြီး ဖြစ်ကာ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာရာ ဆန္ဒ အတိုင်း နှုတ်က "စမတောင်တော်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်မှ အစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်နှင့် နတ်အပေါင်းတို့ကို ပြုသမျှကုသိုလ်ဒါန တို့ အပြုပေးဝေပေးပါ။ ပြန်ကြတော့မယ့် အတွက် နှုတ်ဆက်ပါတယ်" ဆိုတာပြော လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အခန်းလေးထဲ မှာ ပန်းတိုင်းခုံရန်များ မွှေးကြိုင်ထုံသင်း လာခဲ့တာတည်း။

အဖော်သူငယ်ချင်းကတော့ ခိုင်ခင် အင်ကြင်းကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်လို့ "ဟော... တစ်ခန်းလုံးမွှေးကြိုင်နေတာ ပဲ ခိုင်ရေ" ဆိုရင်း နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည် ပွေ့ညှည်လုပ်နေရာက သူလည်း ဘာစကား မှကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။

အဲဒီလို မွှေးရနံ့မျိုးကိုလည်း အခု အထိ တူတာတစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘဲ ဖော်မပြတတ်တဲ့ သင်းရနံ့ထုံထုံကလေး ကြိုင်သင်းမွှေးပျံ့နေတာ အကြာကြီးဖြစ် ပါတယ်။

ဆက်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အရွယ်လေးတွေက နုငယ်သေးခဲ့တဲ့ အတွက် ဘာမှလည်း နားမလည်ကြတာ ကြောင့် ဘာမှလည်း မပြောတတ်ခဲ့ကြ တိုင်း အတွေးကိုယ်စီနဲ့သာ တိတ်ဆိတ် နေမိရင်း ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီအကြောင်းများကို ပြောရင် မယ့်

www.burmeseclassic.com

ကြာဘဲ နေမလားလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန် မပြောကြစတမ်းလို့ တိုင်ပင်ထားသလား ထင်ရအောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်။ ကြပေမဲ့ နှစ်ယောက်သားကတော့ ပိုမို ခင်တွယ် အတွဲများခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

နောက်တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ တစ်သက်မှာ စိတ်ကူး ယဉ်ပြီး အိပ်မက်တောင် မက်ဖို့ မမျှော် လင့်ဖူးရာ ဂျပန်နိုင်ငံကိုရောက်ခွင့်ကြို ကြိုက်ခဲ့ရတာကို အားလုံးက အံ့ဩလို့ ပေါ့။

နောက်ပိုင်း စမတောင်တော်ကို နှစ်များစွာကြာပြီးမှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ၁၁ လပိုင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားတစ် စင်းသပ်သပ်ငှားပြီး ရောက်ဖြစ်တဲ့ ဒုတိယ အခေါက်က ဘုရားဖူးသက်သက်လို အတွဲလိုက်ကြီး နေကြရပါတယ်။ ဒီကြား ထဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မနက်ဖြန် ရုံးကနေ ကွင်းဆင်းသွားရဦးမယ်လို့ ပြန်ဖို့ လောနေတဲ့အတွက် ဘာမှထူးခြားမှုမရှိခဲ့ ပါဘူး။

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုပုံမျိုးတော့ မဖြစ်ချေဘူး”

အတွေးသာတွေးတယ်။ ပြော တော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒါမျိုးကလည်း ပျော်စရာကောင်းနေတာကြောင့် တစ်ခါ တလလည်း ပျော်ချင်ပါတယ်။

တတိယတစ်ခေါက်က မကြာသေး ခင် ၂၀၀၇ ဖေဖော်ဝါရီလပါ။ အဖော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့သွားဖို့ ဦးစဉ်ပြီး မှ နေချင်းပြန်သွားဖို့ အရင်ထက်လွယ် နေတဲ့နည်းကို သတင်းရတာကြောင့် တစ် ယောက်တည်းပဲ သွားချင်တဲ့အတိုင်း အစီ အစဉ်ပြောင်းပါတယ်။

တစ်ယောက်တည်း ဘတ်စ်ကားနဲ့ ဘာဝတ္ထိမြို့ ရေကျော်ရွာထိပ်က ဆင်း လိုက်တာနဲ့ စမတောင်တော်ကို ဝမ်းစာ ချေးဖြစ်ပေမဲ့ နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ပို့ကြတဲ့ မော် တော်ဆိုင်ကယ်လေးတွေ ငှားစီးတဲ့အခါ

၂၀၀၈/ကျပ်သာ ကုန်ကျသလို၊ စမ တောင်တော်ကို ခဏနဲ့ ရောက်ပါတယ်။

စမတောင်တော် ဂေါပကအဖွဲ့ကို သတင်းပို့၊ ငွေကြေးဒါနအဆင်ပြေသလို လှူဒါန်းပြီးနောက် ရတနာမြတ်သုံးပါးနဲ့ အဖေလူ၊ အမေနဲ့၊ အဖေရှင်တို့ကျောင်း က ရှေ့မှာစာင်ရုံကြောင်း ညွှန်ပြသလို တက်ရောက်ပြီး ချိုချည်ခွယ်များ လှူဒါန်း ကပ်လှူကာ ကန်တော့ပြီးတာနဲ့ စေတီ တော်ဘက်ကို ဘုရားဖူးထွက်လာရင်း ကြည့်ညိုနေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပြန်အဆင်မပြေမှာစိုးရိမ်တော့ အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးမစိပ်နိုင်ပါဘူး။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးမှ စေတီ တော်တောင်ဘက် သွပ်မိုးမေ့သရဲကို သွား ရောက်တဲ့အခါ လူမရှိဘဲ ရှင်းနေတော တစ်ယောက်တည်း ပုတီးစိပ်နေပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် မျက်စိအောက်ဘည့်ဘည့်ကို လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင် ပုံစံသဖွယ် အလင်းကွက်ကလေးတွေ ထုံးစံအတိုင်း ဝဲယုံကျရောက်လာပါပြီ။ သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင် များ ကြွရောက်လာပြီလို့ သိလိုက်ရင်း တုန်ယင်လိုက်လို့ မျက်ရည်ဝဲလို့ စိပ်ပုတီး တောင် လွတ်ကျသွားကာ သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင် အဖေတို့ သမီးအနားကို ကြွ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါက ဘေးဘက်ဝဲယာ နှစ်ဖက်လုံး အလင်းကွက်များ ကြွပြုကြ ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုသလို အလင်းကွက်ကလေးတွေ ပျံ့ပြဲတော့ ထပ်သိချင်ပြီး သမီးရဲ့လက်ရထိပ်ထဲကို လည်း ကြွပြုစေချင်ပါတယ်လို့ ဆုတောင်း တဲ့အတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ပူးထားတဲ့ လက် ခုပ်ထဲကို အလင်းကွက်ကလေးတွေ ကျ ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာအောင် ဝမ်းသာ မဆိုးဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ဓမ္မာရုံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တာကြောင့် ဘယ်သူမှ မရှိတော့ လွတ်လပ်စွာ ကြည့် ညိုငိုကြွေးနေမိပါတယ်။

ခဏအကြာမှာ အလင်းကွက် ကလေးတွေ စေတီတော်ဘက် ပျံ့ဝဲသွား ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် အလင်း ကွက်ကလေးများ လုံးဝပြန်မပေါ်လှာ တော့ပေမဲ့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကြည် ညိုမှုက ရတနာသုံးပါးနဲ့ သိဒ္ဓိရှင် မဟိဒ္ဓိ ရှင်တွေကို စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်သဒ္ဓါ ကြည်ညိုမှုကို တိုးသထက်တိုးပွားလာပြီ ဖြစ်ကာ စိတ်များ အေးမြငြိမ်းချမ်းလှတဲ့ ချမ်းသာမှုက နှိုင်းယှဉ်ပြလို့မရနိုင်တော့ပါ ဘူး။

နေသိပ်မစောင်းခင် ပြန်လာချိန်မှာ လည်း အဆင်ပြေချောမောစွာ ပြန်နိုင်ခဲ့ ပါတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်လို့ ပိုမိုချဲ့ထွင်ရေးသားခြင်း မရှိဘဲ မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ကျိန်ပါမယ်။ ကျိန်ပြရင် သူများလို ခိုင်ခင်အင်ကြင်းက “ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပမ်း၊ မြွေကိုက်ရစေရဲ့” လို့ မကျိန်ဘဲ သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင်တို့ အကြောင်း အပိုအလိုမရှိ အတိအကျသာ ရေးခြင်းမှန်ကန်ပါက “ထီဆုကြီးကြီး ပေါက်ရပါစေ”၊ “ရေးသမျှစာမူနဲ့ ကဗျာ တွေ များများဖော်ပြခြင်းခံရပါစေ”လို့ ကျိန်ပါမယ်။

အမှန်က စိတ်ကူးကြည်ပြီး ရေးပြ နိုင်စရာအဖြစ်တွေ မဟုတ်ကြောင်းလည်း သိသူတွေ သိနိုင်တဲ့အပြင် ကိုယ့်တိုင်းသွား ရောက်ကာ သမထ၊ ဘာဝနာများ ပွား များကြည့်ရင် ကြုံတွေ့ရမှာဖြစ်လို့ စာ ဖတ်ပရိသတ်များကို အနည်းဆုံး တစ်ခါ တစ်ခေါက် သွားရောက်ကြည့်ညို ပွားများ အားထုတ်မှု ပြုဖြစ်အောင် ပြုစေချင် ကြောင်း တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

အစဉ်မှန်ဖြတ်သော မေတ္တာရည်လျက်

ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

အိတ်ဗလ်ဆိုရာမိတ္တား

ဒါနာသိုလ်

■ ရေငကျိန်နိုးအောင်

ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုချစ်တွင် အထကာသတ်မင်းကို မိသုမရှိသူးရယ်လို
အရင်ပဟာပုဒ်ပေးအကာ မှတ်တမ်းဟင်ခွဲဖွယ်တယ်။

ဘုရားရှင် ပရိယို ဂွန်ပြုကြမ်းဝါး အေးတသယ်ပိုင်ချ်အြားလေတု၊ လောကပီး
နိုး အာအေးသတ်မင်းလို့ ဟင်ကိုပယ်လုံးကို လောကံမြိုက်ပိုမိတယ်။ ကုဗာကုဗာကိဟု
ပုဏ္ဏာခိတ်ကိုမိကို ချီးအညင်ခလောင်ခလေးဟာ လုံးကြိမ်နှစ်ကျေပြီး သလင်ပြန်လည်
ကလင်ခိတ်အလိုလို မှုကံသားချေပိတယ်။

ပိုင်းအင်ခုဒ်၊ အခြံကလေးရှင် အရမ်းလောကသယဉ်းပေးဟင်တု ပထမက
အနာပွဲလောင်အသွက် အားခိတ်အာ ဓာတက ပိုလှူဒါန်ခွဲပိတယ်။

အဇာတသတ်ဟာ မပေါင်းအပ်တဲ့ ဒေဝဒတ်နဲ့ ပေါင်းသင်းမိခဲ့တာမှာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဆရာဒေဝဒတ်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုနဲ့ ခမည်းတော်ကို ရက်စက်စွာ သေကြောင်းကြံစည်စေခဲ့ပါတယ်။ မယ်တော်ဝေဒဟီမိဖုရားကြီးက ခမည်းတော်ရဲ့ ကြင်နာမှု ပြုကျင့်ခဲ့ပုံ ရှင်းပြတော့ အမိနဲ့ တော်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းခဲ့ပေမဲ့ နှောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

အဇာတသတ်မင်း ပြုခဲ့သောကံသည် ညဉ့်ဖက် အိပ်စက်မယ့်အချိန်တွေမှာ ရန်သူအပေါင်းက လှံချက်ပေါင်းများစွာနဲ့ အထိုးခံနေရတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေက ညဉ့်လိုလို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ပါတယ်။ ညတာရှည်လွန်းလှတာကလည်း အကုသိုလ်ကံ၏ အရိပ်မည်းတွေကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ရှည်လွန်းတဲ့ညအချိန် ကောင်းကင်မျှော်ကြည့်မိတဲ့အချိန် လရောင်ထိန်ထိန်ကြား ကောင်းကင်ယံမှာ လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ ရုပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု။ လူပုံသဏ္ဍာန်အပြည့် အဝတ်ကားနတ္ထိ။ အဇာတသတ်မင်းက -

“အသင်သည် အဝတ်နတ္ထိနဲ့ နိဂဏ္ဍိတိဏ်းသား ရဟန်းလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်မင်းကြီး။ ဒုဂ္ဂတိဘုံသား ပြိတ္တာတစ်ယောက်ပါ။ အန္ဓကဝိနွဗြူက သမီးရဲ့အလှူကို သွားမလို့ပါ”

“ဗရာဏသီပြည်မှာနေတဲ့ သင့်ဆွေမျိုးတွေကကော သင့်အတွက် ဒါနမပြုကြဘူးလား”

ဟု မေး၏။

“အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်ုပ်က ဗရာဏသီမြို့က သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေငွေရတနာတွေ ပေါကြွယ်ဝခဲ့ပါတယ်။ အလှူဒါနဆိုတာ လှူတန်းဖို့ဝေးစွ ဌေးသည်ထက်ဌေးအောင် ပြုကျင့်ခဲ့ရုံမျှမက ပစ္စည်းဥစ္စာရရှိအတွက်

အကျင့်သီလမျိုးစုံ ဖောက်ခဲ့လို့ ပြိတ္တာဘုံမှာ ခံစားနေရပါတယ်။

ဆွေမျိုးတွေကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဒါနသီလနည်းခဲ့ကြပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး... ပြိတ္တာဘဝရလာတာနဲ့ အမြဲဆာလောင့်တဲ့ဝေဒနာက အမြဲခံစားနေရပါတယ်။

ယခု သမီးရှိတဲ့မြို့ကို သွားဖို့လာခဲ့တာပါ”

အဇာတသတ်မင်းက -

“သင် အဲဒီက ပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်ထံ ဝင်ခဲ့ပါ”

ပြိတ္တာအား ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အရုဏ်တက်စအချိန်မှာ ပြိတ္တာဝင်လာတာကို အဇာတသတ်မင်းတွေ့ပြီး ...

“အသင်ပြိတ္တာ၊ သင့်သမီးထံက အလှူဒါန အဖို့ကုသိုလ်တွေ၊ အစားအသောက်တွေ ဝဝလင်လင်စားခဲ့ရရဲ့လား။ အမျှအတန်းကော မရဘူးလား” လို့ မေးပါတယ်။ ပြိတ္တာက -

“အရှင်မင်းကြီး၊ အလှူဒါန သမီးက ပြုပါတယ်။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကိုယ်ကျင့်သီလ မစင်ကြယ်ကြတော့ လှူသူက သဒ္ဓါတရားအပြည့်နဲ့ လှူပေမဲ့ အလှူဒါနအကျိုး အပြည့်အဝမရဘဲ မဝရစာ စားခဲ့ရတယ်”

လို့ မင်းကြီးကို လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။

နံနက်လင်းစမှာ အဇာတသတ်မင်းဟာ အယုသီလ ဖြူစင်ကြတဲ့ ဘုရားသားတော် သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ် ဆွမ်းဘောဇဉ် သက်န်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး မင်းကြီးက ဤဒါနကုသိုလ်၏ အဖို့ဘာကို ပြိတ္တာအားရည်စူး၍ အမျှပေးဝေခဲ့ရာ စောင့်စားနေတဲ့ ပြိတ္တာက သာဓုခေါ်ဆိုခွင့် ရခဲ့တာနဲ့ အရောင်အဝါတောက်ပသည့် နတ်သားအသွင် ရရှိခဲ့ကြောင်း မှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။

ဒါနခန်းကိစ္စအပြီး နတ်သားသည် လက်အုပ်ချီမိုးလျက် -

“အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို သာဓုခေါ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး စားရမဲ့၊ ဝတ်ရမဲ့ဘဝမှ သုဂတိဘုံသား နတ်သားဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

လို့ လျှောက်ထားပြီး နတ်ဘုံနတ်နန်း ပြန်ကြွသွားခဲ့ပါတယ်။

အဇာတသတ်မင်းဟာ ဆရာဒေဝဒတ်ကို ဆရာအတင်မှားခဲ့ပြီး ဖခင်ကို အကြိမ်များစွာ သေကြောင်းကြံခဲ့ပါတယ်။ အကုသိုလ်စိတ်ဟာ သံသရာမဆိုင်၊ ညဉ့်ယံများမှာ ခံခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ဖက်ကလည်း ဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်အား ကြည်ညိုမှု သဒ္ဓါကလည်း ပြည့်ဝခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အကုသိုလ်ကံအရိပ်မည်းတွေရဲ့ ညဉ့်မှာပင် စူဠသေဋ္ဌိ သူဌေး-ပြိတ္တာကိုလည်း အလှူဒါနပြုပြီး ပြိတ္တာဘဝက ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အကုသိုလ်၊ ကုသိုလ်တရား နှစ်ပါးကြားမှာ ပထမသင်္ဂါယနာတင်ခဲ့ရဲ့ သာသနာဒါယကာ၊ စူဠသေဋ္ဌိသူဌေးပြိတ္တာရဲ့ ကုသိုလ်ရှင် စတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကလည်း စံထားဖွယ် မှတ်တမ်းများ ဖြစ်ပါတယ်။

အဆိုအကောင်း၊ အကျိုးအကြောင်းတရားတို့မှာ မိမိပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်ကြောင့် ညတိုင်းမက်နေရတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေကြားက လှူခဲ့ရတဲ့ အဇာတသတ်မင်း အလှူဒါနကလည်း အတုယူဖွယ် မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါတော့တယ်။

ရေကျော်စိုးအောင်

ကျမ်းကိုး
အရှင်ဝဏ္ဏသီရိ၏
ဘဝခြားနေသည့် ဆွေမျိုးများ

လူသတ်မှုနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ

မာမက(သုတေသီ)

ဂျာနယ်တစ်တစ်ခုတွင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာအထွန်းကားဆုံးနိုင်ငံ၊ သူတော်ကောင်း တရား အပြန်ပွားဆုံးနိုင်ငံ၊ သူတော်ကောင်းအကျင့်၊ သူတော်ကောင်း အကြံအရှိဆုံးနိုင်ငံ အဖြစ် ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရတဲ့ နိုင်ငံတွေထဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံက ထိပ်ဆုံးက ရပ်တည်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဒီလိုပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုနေထိုင်တဲ့မြို့တော်၊ တရားဓမ္မရိပ်သာ၊ တရားဓမ္မသဘင်ပွဲများ စီရင်ကျင်းပဆုံးမြို့တော်ဟာလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရန်ကုန်မြို့တော်ပင် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားရှိတယ်၊ သူတော်စင်သူတော်မြတ် တွေရှိတယ်၊ သူတော်ကောင်းတရားတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အများကသတ်မှတ်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ တစ်နှစ်လျှင် လူသတ်မှုပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ဖြစ်ပွားနေကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ၈၈ အရေးအခင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက် ရုံးပြန်တက်ကြသောအခါ လုပ်ငန်းခွင်ဆရာဖြစ်သူက -

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေပါတယ်။ အနောက်တိုင်းက လူများဟာ ဘာသာရေးမကောင်းဘဲ ဘာကြောင့် ကောင်းနေကြရလဲ။ မြန်မာတွေမှာ ဘာသာရေးကောင်းလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် မကောင်း ဖြစ်နေကြရပါလဲလို့ စဉ်းစားကြောင်း” ပြောကြားရာ စာရေးသူက -

“ဆရာ အခုမှ စဉ်းစားတာ၊ ကျွန်တော် ရှေးကပင် စဉ်းစားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူမျိုးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာသာမဟုတ်လျှင် သည့်ထက်ဆိုးမယ့်လူမျိုး”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာဖြစ်သူက ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟု ဝန်ခံခဲ့သည်။

မြန်မာများဆိုးသည်ဆိုသော်လည်း လှူဒါန်းမှု၊ ကူညီမှု၊ ဧည့်ဝတ်ကျေမှု၊ ဖော်ရွေမှုစသည့် အချက်များတွင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထင်ရှားဆုံးသော လူမျိုးဟု ဆိုနိုင်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် လူမျိုးစရိုက်နှင့် ဘာသာတရားကို ခွဲခြားသိရန်လိုသည်။ ရောနှောမှုမပြုသင့်ပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်သည် သူတော်ကောင်းတရားစစ်စစ် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးစသောလောကီရေးရာကိစ္စများတွင်လည်း သူတော်ကောင်းတရား၊ သူတော်ကောင်းစိတ်ထားဖြင့် ကျင့်သုံးရန် လမ်းညွှန်မှုပြုထားသည်။ မိမိနှင့် သူတစ်ပါးထိခိုက်နစ်နာမှုဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်မှုမပြုရန် ရှောင်ကြဉ်ရန်လမ်းညွှန်ထားသည်။

အကျင့်အာစာရ စာရိတ္တကောင်းများ ပျိုးထောင်နိုင်ရန် နည်းပေါင်းစုံဖြင့် လမ်းညွှန်ထားသည်။ အချုပ်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်များသည် လောကလူ့ဘောင်တွင် လူကောင်း သူကောင်း ဖြစ်ရေးနှင့် လောကလူ့ဘောင်ကြီး အေးချမ်းသာယာရေးကို အားပေးထားသော လူသားတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးထိုက်သော လူသားဘာသာတရားသာ ဖြစ်သည်။

လူသားများသည် မိမိတို့ကိုးကွယ်သော ဘာသာတရားအပေါ် အခြေခံပြု၍ မိမိတို့ ယဉ်ကျေးမှုကို တည်ဆောက်ပြီး ယင်းယဉ်ကျေးမှုအမှုအကျင့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ပြောဆိုကြံစည်မှုပြုနေကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ကံနှင့်ဘဝသံသရာကို ယုံကြည်သူများဖြစ်သောကြောင့် မကောင်းမှုပြုရန် ကြံဆုံ၍ မကောင်းမှုပြုရာ၌ တွန့်ဆုတ်သောစိတ်ထားဖြင့် ပြုကြသည်။ ကံနှင့် ဘဝသံသရာကို အလေးမထားဘဲ တစ်ဘဝစံစိတ်ထားဖြင့် မကောင်းမှုကို ရဲတင်းစွာ ပြုသူများ၌ မကောင်းမှုကံစွမ်းအားကြီးမားစွာ အဖတ်

တင်ကျန်ရစ်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ တွန့်ဆုတ်သူများတွင် မကောင်းမှုကံစွမ်းအင်အဖတ်တင်ကျန်ရစ်မှုနည်းသည်။ လူသားများသည် ဘဝါဘဝကပြုလုပ်ခဲ့သော ကံစေတနာလုပ်ရပ်စွမ်းအင်များအားလျော်စွာ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍအရ ကပြနေကြသော ဇာတ်သမများကဲ့သို့ မိမိတို့ ကံဉာဏ်ဝီရိယအရ ခံစား၊ စံစားနေကြရသူများ ဖြစ်သည်။

လူတိုင်း သိပ္ပံတမဖြစ်ပါ။ ဘုရင်မဖြစ်ပါ။ ထင်ပေါ်ကျော်စောမှုမရနိုင်ပါ။ တတ်သိလိမ္မာမှုလည်း တူညီမှုမရှိနိုင်ပါ။ တတ်သိလိမ္မာကြီးပွားတိုင်းလည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုမရှိနိုင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် လူသားများ တတ်သိလိမ္မာကြီးပွားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရေကန်ဥပမာပြု၍ ဟောကြားထားမှုရှိသည်။ အမြင်အားဖြင့် တိမ်မယောင်နှင့် နက်သည်။ နက်မယောင်နှင့် တိမ်သည်။ အမြင်အားဖြင့် တိမ်သည် အတိုင်း တကယ်ပင် တိမ်သည်။ အမြင်အားဖြင့် နက်သည်အတိုင်း တကယ်ပင် နက်သည်။ အချို့လူသားများမှာ အမြင်အားဖြင့် အထင်ကြီးစရာမရှိသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် အနှစ်သာရပြည့်ဝသူဖြစ်နေသည်။ အမြင်အားဖြင့် အထင်ကြီးစရာဖြစ်သော်လည်း အနှစ်သာရ မပြည့်ဝသူဖြစ်နေသည်။ အထင်ကြီးစရာလည်း မရှိ၊ အနှစ်သာရပြည့်ဝသူမဟုတ်သူမျိုးလည်း ရှိသည်။ အထင်ကြီးစရာဖြစ်သကဲ့သို့ တကယ်လည်း အနှစ်သာရပြည့်ဝသူများလည်း ရှိသည်။

အနှစ်သာရပြည့်ဝသူများတွင် လူသားနှင့် လူ့ဘောင်လောကကြီးကို ကောင်းကျိုးဆောင် အသိအလိမ္မာပေးစွမ်းနိုင်သော လူသားဘာသာဟု ခေါ်ဆိုထိုက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာအနှစ်သာရနှင့် ပြည့်ဝရန် အထူးပင်လိုအပ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရှေးအခါက ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်များကိုသာ ဘုရင်မှစ၍ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးက အမျိုးသားပညာရေးတစ်ရပ်အဖြစ် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ကြီးသူကို ရိုသေ၊ ရွယ်တူကိုလေးစားငယ်သူကို သနားဆိုသော ကျင့်ဝတ်တရားနှင့် စာရိတ္တမြင့်မားမှုသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မိဘ ဘိုးဘွားဆရာသမားနှင့် ကြီးသူများ၏ စကားသည် မိုးကြိုးသွားပမာ ထက်မြက်ခဲ့သည်။ လူသူမနီးသော လမ်းခရီးသွား၍ အခြားသူတစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းသာအားရ ခရီးသွားဖော်ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါ မြန်မာပြည်သူများသည် သူတော်ကောင်းစိတ်ထားရှိသူပေါများသော ခေတ်အခါ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုခေတ် ထိုအခါ၌လည်း လူဆိုးသူခိုး မားပြုများ ရှိခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ဘာသာတရားကြောင့် ဤသို့ခိုးဆိုးသူဖြစ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ၎င်းတို့သည် ဘာသာတရားခေါင်းပါးသူများသာ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်၍ ဘာသာတရားခေါင်းပါးသူဟု မဆိုထိုက်လျှင်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်က တရားဆိုးများအဖြစ်သတ်မှတ်ထား

သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော တရားများကို မပယ်ချိုး ဝိသမာဖြစ်မျိုး ရောက်အောင်မြင့်တင်ထားကြသူများ ဖြစ်နိုင်သည်။ အမှန်အားဖြင့် လူသားများသည် ကံစီမံမှုအရ တူညီနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ပဋိသန္ဓေလည်း မတူပါ။ မိဘနှစ်ပါးမှ မျိုးဗီဇခရီးခွဲလွန်းတူညီစွာရရှိထားသော သားသမီးအရင်းအခြာ အချင်းချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်နေစိတ်ထားမှ စပြီး မတူညီကြပါ။ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါများသည် ပင် ကံစီမံသော ကမ္မဇရုပ်များဖြစ်၍ မတူကြပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာသာတရား ကောင်းစေကာမူ မကောင်းသူများလည်း ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့ကာလ မြန်မာနိုင်ငံပြည်သူ့ ပြည်သားများသည် ရှေးကာလ လူများနှင့် မတူပါ။ လူမျိုးပေါင်းစုံ ဘာသာပေါင်းစုံ၊ အယူဝါဒပေါင်းစုံ ဝုပြုလျက်ရှိနေသည်။ ကမ္ဘာအကျယ်သည်လည်း ရွာငယ်သဖွယ် ဖြစ်၍ အမြင်ကျယ်အသိကြွယ်နေပြီဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်များလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသူအများစုတွင် မရှိပါ။ မသိကြတော့ပါ။ အမြင်ကျယ် အသိကြွယ် လာသည်နှင့်အညီ ကြီးကျယ်သောဘဝကို ပျိုးထောင်နိုင်ရန် လောဘတရားကို နေ့တန်းတင်လိုက်နေကြသည်။ ကောင်းသည်၊ မကောင်းသည်ကို ဂရုမထားဘဲ မိမိအကျိုး၊ သူတစ်ပါးအကျိုး ပျက်စီးထိခိုက်နစ်နာနိုင်သည်ကိုပင် ဂရုမပြုဘဲ ဝိသမလောဘတရား၏ စေတနာကို ရှေးရှုသုပ်ဆောင်နေကြသည်။ လောဘကြောင့် ဒေါသဖြစ်လာကာ မောဟလာပါ ဟိန်

သလ္လာ ဖုံးပေးလိုက်သောအခါ သတ်မှု ဖြတ်မှု ခိုးမှု ဆိုးမှု လုမှုစသည်များလည်း ဆင့်ပွားဖြစ်လာတော့သည်။ သူတော်ကောင်းတရားဖြစ်သောဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်များနှင့် ဝေးကွာ ကင်းကွာနေသူများ ဖြစ်လျှင် အဆိုးလုပ်ရပ်များကိုသာ၍ပင် ပြုလာကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာကြီး အပြောကျယ်သမျှ ယနေ့ကာလရွာငယ်သဖွယ်ဖြစ်လာ၍ အမြင်ကျယ် အသိကြွယ်နေကြသော ယခုကာလ မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားများသည် မိမိတို့ဘဝရပ်တည်ရေး ကြီးပွားရေးစသော အရေးအရာများကို ခေတ်စနစ်နှင့်အညီ အမှီလိုက်နေကြရသဖြင့် သူတော်ကောင်းတရားဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်များကို လေ့လာလိုက်စားမှုမပြုနိုင်ကြပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသူများမှာလည်း မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာအဆင့်မျှဖြင့် အမည်ခံနေကြရသူက အများစုဖြစ်နေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်ကား လူမျိုးပေါင်းစုံ ဘာသာပေါင်းစုံ အယူဝါဒပေါင်းစုံရှိသော မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစု နေထိုင်သော မြို့တော်ဆိုသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို မလေ့လာမလိုက်စားနိုင်ဘဲ ခေတ်စနစ်အခြေအနေအရ ခေတ်ရေစီးကြောင်းတွင် မျောပါနေကြသော မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာအမည်ခံက များနေပါသည်။ ဘာသာတရား၊ စာသေလေ့လာခွင့်ရရှိခြင်း၊ တရားနာခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်သော်လည်း ခေတ်စနစ်အခြေအနေအရ တရားတော်နှင့်အညီ လိုက်နာကျင့်ကြံပွားများနိုင်သူက ရှားပါးနေပြန်

သည်။ ပါမောက္ခ ရှိမ်းစံဒေးဗစ်က -

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပဲဆိုဆို၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ မဲဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ဆိုဆို၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားနေတဲ့ ဘာသာကြီးတွေ တစ်ခုချင်းစီရဲ့ သဘောကို စိစစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ မပြေပြစ်ဖြစ်ဖြစ်နှင့် ရှင်းလင်းနားလည်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားနှင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလမ်း စဉ်ထက် ပိုကောင်းတာ တစ်ခုမှမတွေ့ခဲ့ရပါ။ အဲဒီလမ်းစဉ်နှင့်အညီ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပုံဖော်နိုင်လို့ ကျေနပ်တယ်”

ဟု ပြောပါသည်။ မဂ္ဂင်တရားသည် လောကီမဂ္ဂင်၊ လောကုတ္တရာမဂ္ဂင်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသဖြင့် ဘာသာစာပေလေ့လာမှု တရားနာမှုဖြင့် ရရှိသော အသိဖြင့် မဂ္ဂင်လမ်းစဉ်ခရီးသွားနေသူများသည် လောကီမဂ္ဂင်ဖြစ်၍ ယနေ့သူတော်ကောင်းဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်နေ့ သူယုတ်မာဖြစ်နိုင်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိလက်ကိုင်ထားသော မဂ္ဂင်လမ်းစဉ် မယိမ်းယိုင်နိုင်အောင် စောင့်ထိန်းရမည်ဖြစ်သည်။ သူတော်ကောင်းစိတ်ထားရှိသူများ စောင့်ထိန်းနိုင်ကြသည်။ လောကုတ္တရာမဂ္ဂင်ခရီးသွားနေသူများတရားစခန်းမဟုတ်ဘဲလျက် သော်လည်းကောင်း တရားဘာဝနာပွားများအားထုတ်နေကြသူများသည် သူတော်ကောင်းတရား လက်ကိုင်ထားနိုင်ကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် မကောင်းပြုရန် အကြောင်းမရှိနိုင်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မာမက (သုတေသီ)

အဘဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင် အစထား၍

ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏

စောင်မညွှန်ပြမှုရခဲ့သော

ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများ (၃)

ပိုးသန်းကျော်(ရေကြည်သား)

ရန်ကင်းကောလိပ်ကျောင်းသားဆောင် Hostel နေကျောင်းသားများသည် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ မနက်၊ နေ့လယ်၊ ညဦး သုံးကြိမ်နှင့် မနက်စာ၊ ညစာ ထမင်းဟင်း ကျွေးမွေး၏။ မိမိမစားသောဟင်းလျာကို ပြောထားလျှင် အများအတွက် ချက်ရသည်မို့ လိုအပ်ပါက သီးသန့်စားသည်ကို ပြုလုပ်ပေးထား၏။

တစ်နေ့တွင် အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းများ ကိုသောင်းရွှေ ကိုကျင်အောင်၊ ကိုအောင်မြင့်သိန်းတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကင်း၊ ကျောက်ကုန်းပေါ် ယခုရတနာလမ်းမကြီး အထက်ဘယ်ဘက်ခြမ်း လမ်းဘေးဘက် ခြံဝင်းထဲ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံရှိ၏။ ဆစ်ဖလစ်ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ပြသနေသည်ကို သွားရောက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မသတိစရာ အဖြစ်သနစ်အစုံ မြင်တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ထိုရောဂါမျိုးကို ကြောက်လှ၍ အပြင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်များတွင် စားသောက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ရှောင်ခဲ့လေ

သည်မှာ ယခုတိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ I.Sc(A) တန်းကို ထိုနှစ် မတ်လ စာမေးပွဲမှာပင် အောင်ခဲ့၍ I.Sc(A) တန်းကို ၁၉၅၈-၅၉ ပညာသင်နှစ်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပင်မဆောင် အခန်း(၁၀)မှာ Hostel နေခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်ခန်းလျှင် နှစ်ယောက်နေရ၍ ကိုအောင်မြင့်သိန်း၊ 11(A) အခန်းဖော်နှင့်အတူနေကာ ကျောင်းတက်ကြသည်။ ထိုစဉ်ကာလတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားဂုဏ်တော်(၉)ပါးမှ အရဟံဂုဏ်တော်တစ်ပါးကို နေ့တိုင်းပုတီးကိုးပတ် စိပ်ခဲ့လေသည်။

အခြား 11(A) အခန်းဖော် ကိုကျင်အောင်နှင့် ကိုသောင်းရွှေတို့က အင်းဝဆောင်တွင်ရရှိပြီး ကိုစိန်သန်းက စစ်ကိုင်းဆောင်မှာ ရ၏။ ကိုစန်းမောင်(ညောင်ရွှေ) သားက ပဲခူးဆောင်မှာ ရသည်ထင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းအသစ်များလည်း တိုးလာ၏။ မိမိအနေဖြင့် စာမေးပွဲအောင်မြင်ရေးသာ အဓိကဖြစ်၏။ ရန်ကုန် ဆင်ဒစ်လမ်းမှ လှဝင်း၊ ဇီးကုန်းမှ ကိုတင်မောင်

ဝင်း၊ ပဲခူးမှ ကိုလှရွှေ ကိုသိန်းဟန်၊ ပြည်ပြို့မှ ကိုအောင်သန်း၊ ကိုဝင်းသိန်း စသည်ဖြင့် နေကျောင်း day student မှ practical အတူလုပ်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းတွင် လေးငါးယောက်တစ်တွဲ လုပ်ကြရသည်။ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်တွင် ကျောင်းသားကတ်ပြု၍ စာအုပ်များငှား၍ ဖတ်နိုင်၏။ အဆောင်တိုင်းတွင်လည်း သဟာယနှင့် စာဖတ်သင်းရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မြန်မာစာဆရာမှာ အသားဖြူဖြူ၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဦးရွှေသွင်ဖြစ်၏။ စာသင်ပြမှု မကောင်းပါ။ ကျောင်းခေါ်ချိန်ပြီးသည်နှင့် နောင်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်လာသော ဆရာကြီးဦးလှရွှေအတန်းကို သွား၍တက်ရောက် မှတ်သားကြရ၏။ အများအားဖြင့် ဆရာဦးတင်မောင်ဌေး အခန်းမှာလည်း သင်ယူဖြစ်၏။ ဆရာကြီးဦးလှရွှေအလွတ်ရွတ်ဆိုပြသော ကဗျာလင်္ကာများမှ အလွန်နားထောင်၍ ကောင်းလှ၏။ အခြား

ဆရာများလည်း စာသင်ပြမှု ကောင်းမွန် လှပါသည်။ သို့သော် ရူပဗေဒဌာန Light (ဒေါလင်း)အကြောင်း သင်ပြသော ဆရာ ကြီးဘရာဝါဂျာအတန်းတွင် အသံမှာ တိုး လိုက်၊ ကျယ်လိုက်ဖြစ်၍ မကြိုက်လှသော် လည်း မနည်းနားလည်အောင် ကြိုးစား တက်ခဲ့ရသည်။

Physic Practical, Chemistry Practical များတွင် ၄-၅ ယောက်တစ်တွဲ လုပ်ကြရ၏။ လုပ်တတ်အောင်လည်း ဆရာများက သင်ပေးကြ၏။ ကျူရှင်ဆို သည်ကို မကြားဖူးကြချေ။ နှစ်ကုန်ခါနီး တွင် သဟာယနှင့် စာဖတ်အသင်းများက မိမိတို့ အဆောင်တိုင်းမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အဖြစ် မိတ်ဆုံစားပွဲ ပြုလုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပင်းယဆောင်တွင် ရွှေလိပ်ပြာ အငြိမ့်ကို ငှား၍ ဧည့်ခံ၏။ ထိုစဉ်က ဗာမာအေးမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ပေါက်စ သီချင်းစဉ်ဆိုသောနှစ် ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ ဝိုက်ဆံရှိသော ကျောင်းသားများက ဆုချကြ၏။ အသံချစ်စရာ မှ ကြော်ငြာ၍ ရှိ/ဘိ ကျပ် ဆုချ၏။ ယခုခေတ်ငွေကြေး နှင့်ဆိုပါက ၅၀၀၀/၁၀၀၀၀/ တန်၏။ ထိုစဉ်က ကျောင်းသားတစ်ယောက် အတွက် ငွေ ၁၀၀/ကျပ်ဆိုလျှင် 'လုံ လောက်၏။ ယခုခေတ် ငွေတန်ဖိုးနှင့် တွက်ပါက တစ်သိန်းခန့် ဖြစ်မည်ထင်၏။

၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ် I.Sc(B)အတန်း တင်စာမေးပွဲကို မတ်လမှာ ဖြေကြရ၏။ ဗာတုဗေဒဘာသာမှာ စိတ်မချဖြစ်ခဲ့၏။ လက်တွေ့အဖြေတွင် ဓာတ်ဆားကို မဲ နှိုက်၍ ကျရာယူရ၏။ ဓာတ်ဆားအမည် မှားနေ၍ အဖြေမှန်မရဖြစ်သွားသည်။ နေရာသိဖြစ်၍ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဘာသာရပ်အားလုံးကို ပြန်လည်ကျက် မှတ်နေ၏။ ဒုတိယအကြိမ် စာမေးပွဲကို ဇွန်လတွင် ဖြေခွင့်ပေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ မနွယ်နွယ်ကြံများ၊ ကြံဝါများကို ခန်း

အနားကြိုခင်းများမှ တစ်မတ်ဖိုး(၂ ပဲ ဖိုး) ထိုစဉ်က ကြသုံးလေးချောင်းရ၏။

ကြံများကို အခွံကြမ်းကိုခွာပြီး ဆစ် ပိုင်း၍ ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထားပြီး ကြံစား ရင်း စာကျက်ခဲ့၏။ စာများကောင်းစွာ သဘောပေါက်ကာ စာဖြေရန် အဆင် သင့်ဖြစ်နေ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် မတ် လစာမေးပွဲကျ၍ ဇွန်လစာမေးပွဲ ပြန်ဖြေခဲ့ ရသည်။ မိမိနေခဲ့သော ပင်းယဆောင် အခန်း(၁၀)မှာပင် အဆောင်ခပေး၍ နေ ခွင့်ရ၏။ ကိုအောင်မြင့်သိန်းလည်း ပြန်ဖြေ ရ၏။ ဘာသာအားလုံး ကောင်းစွာဖြေနိုင် ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှ ဖြေရသော ဗာတုဗေဒဘာသာ လက်တွေ့စာမေးပွဲ တွင် အဖြေမထွက်ဖြစ်လာပြီး ဓာတ်ဆား ထပ်ပျော်စရာ အနည်းငယ်သာကျန်၏။ ကြီးကြပ်သော ဆရာများကို ကြပ်မတ်ရ သော ဆရာကြီးရောက်လာ၏။ မိမိ၏ အခက်အခဲကို ပြောပြ၍ ဓာတ်ဆားထပ် တောင်းသောအခါ ဆရာက လက်တွေ့ လုပ်ငန်းစဉ် Theory and Produce များ ကို မေးရာ အလွတ်ရနေ၍ ရွတ်ပြ၊ ပြော ပြလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက စိတ်အေး အေးထားပြီး သူ့ရှေ့မှာလုပ်ခိုင်းပြီး စောင့် ကြည့်နေ၏။ အဖြေမှန်ထွက်လာ၏။ အဖြေမှန်ရမှ ဆရာကြီးသည် အဖြေလွှာ ကို ယူသွားပြီး သူ့အခန်းကို ပြန်သွား၏။ အချိန်လည်း ပြည့်သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုဆရာ ကြီးကို အားပေးစကားပြောပြီး စောင့် ကြည့်ပေး၍ အထူးကျေးဇူးတင်ရ၏။

စာမေးပွဲဖြေပြီး၍ ရေကြည်ကိုပြန် ရာတွင် ညောင်လေးပင်သဘောဆိပ်မှ ကျပျော် အာရုံမယ်သဘောအပေါ်ထပ်မှ စီး၍ ခြင်ထောင်ကို အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာ သေချာထောင်ပြီး အိပ်၍လိုက်ပါခဲ့သည်။ ထိုနှစ် ၁၉၅၉ ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ဖဆပလ အစိုးရအဖွဲ့ အကွဲအပြဲဖြစ်ကာ ဦးနု၏ သန့်ရှင်းဖဆပလနှင့် ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်

ငြိမ်းတို့ တည်မြဲဖဆပလ ဟူ၍ ဖြစ်လာ ကြ၏။ ဖဆပလအကွဲအပြဲတွင် အိမ် ထောင်စုအတွင်းမှာပင် အကြိုက်မတူ၍ ကွဲကြ၏။ သဘောစီးခရီးသည်တချို့၏ မိမိတို့ထင်ရာမြင်ရာကို သန့်ရှင်းဦးနုနိုင် မည်၊ တည်မြဲနိုင်မည်ဖြင့် ပြောဆိုဝေဖန် သံများ ကြားရ၏။

သဘောမှာ ညနေ ၄ နာရီ၊ ၅ နာရီလောက် ရန်ကုန်မှထွက်၍ နောက် နေ့ ၃ နာရီ၊ ၄ နာရီခန့်တွင် ကျပျော်မြို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုညတွင် ထူးဆန်း သော အိပ်မက်ကို မက်ခဲ့၏။ အဘဘိုး ဘိုးအောင်ကို အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရ၏။ အဘသည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှ ရပ်လျက် ပြော၏။ ဒီရွေးကောက်ပွဲ ဦးနု နိုင်မည်။ တကယ်လို့ မနိုင်လျှင်ပင် ခုနစ် တိုင်း၊ ခုနစ်ပြည်၏ ---- ဖြစ်မည်တဲ့။ ဦးနုနိုင်မည်ကိုတော့ သေချာကြားခဲ့၏။ နောက်ထပ်ဟာကို အသေအချာမမှတ်မိ ပါ။ အဘဘိုးဘိုးအောင်ကို ပထမဆုံး အိပ်မက်ဖြင့် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ်၊ အုပ်ပေါင်းပေါင်းလျက်၊ ပုတီးလည်းပါ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်သော အခါ အဖေကိုပြောပြသည့်အခါ အဖေက မယုံကြည်ပါ။ တည်မြဲဖဆပလသာ နိုင် မည်ထင်နေ၏။ အဖေသည် ဦးနုကို ကြည့်ညိုသော်လည်း ဦးမောင်မောင်နှင့် ရေကြည်ဖဆပလများက တည်မြဲဘက်ပါ သွား၍ တည်မြဲကိုနိုင်စေချင်၏။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းများ ထုတ် ပြန်သောအခါ I.Sc(B) စာမေးပွဲကို ပထမ နှစ်တွင် B.Sc (Engineering Class) တက်ခွင့်ရသော အဆင့်ဖြင့် အောင်ခဲ့လေ သည်။ စာမေးပွဲအောင်၍ ဝမ်းသာရသော် လည်း အံ့ဖေ၏။ စီးပွားရေးအခြေအနေ သိပ်မကောင်းသဖြင့် ညီငယ်၊ ညီမငယ် လေးများ ကျောင်းဆက်တက်မှုကို ငဲ့၍ အလုပ်ထွက်လုပ်ရမည်ကိန်း ဆိုက်ခဲ့၏။

ဘဝန်း၏ပရိသတ် ချမ်းသာသော ဒကာ ဒကာမများထံမှ ကျောင်းဆက်တက်နိုင်အောင် ကျောင်းထားပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ကျောင်းပြီးရင် သူတို့သမီးကို ယူရမည်ဟူသော နှောင်ကြီးပါ၏။ ကျွန်ုပ်လက်မခံခဲ့ပါ။ ရန်ကုန်သို့ တက်လာပြီး သူငယ်ချင်းစိုးတင့်အိမ် ရေကျော်မှာနေ၍ အလုပ်ကို စုံစမ်းခဲ့လေသည်။ ကြီးတပ်မှ ဗိုလ်သင်တန်းခေါ်၍ လျှောက်ခဲ့လေသည်။ အဖေက တပ်ထဲဝင်သည်ကို လုံးဝသဘောမတူချေ။ ရွေးကောက်ပွဲတွင် တည်မြဲအဆလ ကျိန်းသေနိုင်မယ်ဆိုရင် လက်ထောက်မြို့ပိုင်ကဲ့သို့သော အလုပ်ကို လွယ်လွယ်ရမယ် စသည်ဖြင့် ပြောကာ ရေကြည်သို့ ပြန်ခေါ်၍ မြီနီခဲ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်က အစိုးရစာမေးပွဲ နှစ်ခါကျ ကျောင်းသားများ ကျောင်းထွက်ရသော နှစ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ခဲ့လေသည်။ ကိုတင်ဂီနှင့် ကိုဖေဝင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ B.A နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားများဖြစ်ကြသည်။ ကိုတင်ဂီက တည်မြဲအဆလ လူကြီးများဘက်မှ ဖြစ်ပြီး။ ကိုဖေဝင်းက သူ၏အစ်ကို သန့်ရှင်းဖဆပလအမတ်လောင်း ဦးဖေသန်းဘက်မှဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း ညီအစ်ကိုစားပွဲလောက် အဘိုးဘက်မှစပ်လျှင် တော်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က အောင်အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းဖွင့်၍ နှစ်ခါကျ၍ ကျောင်းထွက်ရသော ကျောင်းသားများကို စာသင်ဖို့ သဘောတူလုပ်ကိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ညီအငယ်ဆုံးမှာလည်း အစိုးရခုနစ်တန်းနှစ်ခါကျ ကျောင်းသားစာရင်းမှာ ပါနေ၏။ ရေကြည်မြို့သို့ အဖေနှင့် ပြန်ရောက်သွားလေသောအခါ သူတို့နှင့်အတူ သင်္ချာနှင့် အထွေထွေသိပ္ပံသင်ပေးဖို့ တိုက်တွန်း၏။ အဖေကိုလည်း ပြောပေးရန် တိုက်တွန်း၏။ ညီငယ်လေးအတွက် စဉ်းစားပြီး ပါ

ဝင်၍ စာသင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ညီငယ်လေးလည်း အစိုးရစစ် ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေသောအခါ အောင်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများလည်း အောင်ကြ၏။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသားကြီးများလည်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်ကြ၏။ H.S.F မဟုတ်တော့ဘဲ B. List ထုတ်ပြန်သောအခါ အောင်သူအောင်ကြလေ၏။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲတွင် သန့်ရှင်းဖဆပလ ဦးနုခေါင်းဆောင်သော ဝိပဏ်က အမတ်အများဆုံးဖြင့် အနိုင်ရခဲ့သည်။ တည်မြဲအဆလမှာ အမတ်ဦးရေ အနည်းငယ်သာ နိုင်၏။ ရေကြည်မဲဆန္ဒနယ်တွင် သူပုန်ရန်ကအစ အဖက်ဖက်မှ ထူးချွန်စွာ ကာကွယ်ပေးပြီး လူများက ချစ်ခင်ကြသော ဦးတင်ညိုမှာ မဲရုံးပြီး သန့်ရှင်းဖ ဦးဖေသန်းက နိုင်သွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်က အဖေတွေ့တယ်မို့လား။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဘဘိုးဘိုးအောင်ပြောသည့်အတိုင်း ဦးနုနိုင်သွားပြီ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွား၍ စိုးတင့်တို့အိမ်မှာ ခေတ္တနေပြီး အလုပ်ရှာမည်ဆိုကာ ရေကြည်မှ ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်ကာလတွင် လူမှုဖူလုံရေး အဖွဲ့ရုံးမှာ ဗိုလ်တထောင်စာတိုက်ရုံးရှေ့၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားနှင့် မဟာဗန္ဓုလ လမ်းထောင့်တွင် တည်ရှိသော သစ်သား နှစ်ထပ်အဆောက်အဦကြီး ဖြစ်ခဲ့၍ ရေကြည်မှ သူငယ်ချင်း စံမြင့်က စာရေးဝင်လုပ်နေ၍ သွားတွေ့သောအခါ ထိုရုံးမှ ရုံးဝန်ထောက်ကြီး ဦးခင်က သူတို့ရုံးမှာ ဝန်ထမ်းလိုအပ်နေ၍ အလုပ်ဝင်လုပ်ရန် တိုက်တွန်း၏။ "ဟိုခေါင်းတုံးနဲ့လူကိုတွေ့လား။ သူလည်း မင်းလိုပဲ ပညာတတ်ပဲ။ နှစ်လ၊ သုံးလနဲ့ U.D ဖြစ်နေပြီ" ဆို၏။ "ကျွန်တော် ရာထူးဝန်အဖွဲ့မှာ ဖြေထား၍ စောင့်ပါရစေ" ဆိုပြီး ပြန်ခဲ့၏။ နောက်တစ်လခန့်ကြာသော် အဖေထံမှ ငွေမှာရသည်

ကို အားနာပြီး ဦးခင်ထံသွား၍ လူမှုဖူလုံရေးရုံးမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့လေသည်။ အလုပ်ဝင်စတွင် Medical Section မှာလုပ်ရ၏။ Senior Medical Officer မှာ ဒေါက်တာမားကပ်ပေါနှင့် ဒေါက်တာဆင်းဂွတ်ပတာတို့ဖြစ်၏။ E.O ဦးလွန်းအောင်လည်း ရှိ၏။ C.E.O မှာ ဦးစိန်ဖြစ်လေသည်။

လမဖဆေးရုံနှင့် ဆေးခန်းများအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းစာရင်းများ ဝယ်ယူရန် ဈေးနှုန်းတင်ဒါခေါ်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် တင်ဒါများ များ၏။ စာကြမ်းတင်ပြစောအခါ မြန်မာလိုဖြစ်၍ လူကြီးများထံတင်ရလေရာ E.O ဦးလွန်းအောင်က သိသွားပြီး သဘောကျခဲ့လေသည်။ နောင်တွင် Commercial Audit စာရင်းကိုင်သင်တန်းကို ရုံးဝန်ထမ်း ၁၀ ယောက်ခန့် တက်ရလေရာ ပါဝင်၍တက်ခဲ့၏။ Commercial Audit Grade I ဖြစ်၏။ စာမေးပွဲဖြေသောအခါ B.C များ ဖြစ်သော ဦးသိန်းဆောင်၊ ဦးတင်လှနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သာ အောင်ခဲ့၍ ငွေစာရင်းအရာရှိချုပ် ဦးမြဟန်က ဦးသိန်းဆောင်နှင့် ခင်နေမုန်းသိ၍ ငွေစာရင်းဌာနသို့ ပြောင်းလာရန်နှင့် ရာထူးတိုးအောင် ကူညီမည်ပြော၍ ပြောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပထမ အစိုးရခေတ် အလုပ်သမားအစည်းအရုံးများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက ရာထူးတိုးရာတွင် လုပ်သက်ဦးစားပေးရမည် မှုချထား၍ ရာထူးမတိုးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် လူမှုဖူလုံရေးမှာ စာရေးဝင်လုပ်ရင်းမှ ရေတပ်အတွက် ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့မှ ဗိုလ်သင်တန်းခေါ်ရာ ပြည်လမ်း ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့မှာ ဝင်ရောက်ဖြေခဲ့၏။ လဝကမှ ကိုအောင်မြတ်ထွင်တို့နှင့်အတူ ဖြေဖြစ်၏။ နောင်မှ သိရသည်မှာ ထိုစဉ်က ဆိုက်ကိုမေးသော ဗိုလ်ကြီးမှာ နောင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေးကိုဖြစ်လေသည်။ ပထမ

ကိုယ်လက်ကြံခိုင်မှုနှင့် ရေးဖြေဖြေကြေရ
၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဆိုက်ကီမေးခွန်းကို
လူ့ခေတ် ဖြေဖြေခံခဲ့ရသည်။ သူက ရေကြည်
ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များ အားလုံးကို သိ၏။
ကြည်းတပ်သွားမလားဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်
က ရေတပ်သာသွားလိုကြောင်း ဖြေမိ၏။
မည်သည့်တပ်မဆို သွားမည်ဆိုမှ အဖြေ
မှန်ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရ၏။ ဆိုက်ကီ
လွှဲ၍ ဝိုင်းအရွေးမခံရချေ။ ကိုအောင်မြတ်
ထွဋ်က အပေါ်ပိုင်းမှ ဗိုလ်ကြီးများနှင့် ရင်း
နှီးသည် ဆိုဖူး၍ အရွေးခံရကြောင်းသိရ
ပြီး။ ရေတပ်ဝိုင်းလှမှုအဆင့်ရှိစဉ် တနင်္သာ
ရီဘက်မှာဟု သိရပြီး နောင်မသိတော့ပါ။
လူမှုပုံလုံးရေးအဖွဲ့ ငွေစာရင်းဌာနရောက်ရှိ
ပြီး ဆေးရုံများ၊ ဆေးခန်းများကို နှစ်ချုပ်
စာရင်းကောက်ရန် စာရင်းစစ်ရာတွင်
ဦးသိန်းဆောင်နှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့ရ၏။ ဆေး
ဝါးနာမည်အကြောင်း၊ ဓာတ်မှန်အထား
အသိုသဘောများကိုလည်း သိခဲ့ရလေ
သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးအစိုးရ
တက်လာသောအခါ လူမှုပုလုံရေးရုံးကို
ဘားလမ်းအဆောက်အအုံ သုံးထပ်တိုက်
ကြီးပေါ် ရောက်ပြီဖြစ်၏။ ငွေစာရင်းကိစ္စ
ဘားဂျက်ကိစ္စများကို ဦးသိန်းဆောင်နှင့်
အတူ C.A.O. (Chief Account Of-
ficer) ဦးမြဟန်နှင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြီး ဦးမြ
ဟန်၏ အားကိုးခြင်းခံရလေသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လလောက်တွင်
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ယခင်အခေါ် ရေဒီယို
ဓာတ်ဖြင့်ကုသောဌာန Radiotherapy
Department အတွက် Radiotherapy
Technician ရာထူးတစ်နေရာ လစ်လပ်
သည်ကို ခန့်ထားမှုန် ပြည်ထောင်စုရာထူး
ခန့်အဖွဲ့မှ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်
၍ခေါ်သဖြင့် လျှောက်လွှာတင်ပြီး ဝင်
ရောက်ဖြေဆိုခဲ့လေသည်။ လူတွေ့စစ်
ဆေးသောအခါ လူကြီးများမေးသမျှကို

မှန်ကန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်၍ တစ်ယောက်တစ်
လဲ မေးကြသဖြင့် အချိန်တော်တော်ကြာ
သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူကြီးတစ်
ဦးက “မင်းနိုင်ငံခြားပညာသင် သွားနိုင်ပါ
မလား”ဟု မေး၏။ လူပျိုလူရွတ်ဖြစ်၍
သွားနိုင်ပါကြောင်း ဖြေလိုက်သည့်အခါ
“အေး... အေး၊ ကောင်းပြီ”ဆို၍ အေး
လုံးကို လေးစားစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့
လေသည်။ ယခင်က ရာထူးဝန် စာမေးပွဲ
ပေါင်းများစွာကို တစ်ကြိမ်လျှင် ငွေ ၂၀
စာဖြေကြေးပေးပြီး ဖြေခဲ့သဖြင့် ဗဟုသုတ
လည်း တော်တော်စုံနေ၍ ဖြစ်သည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျန်းမာ
ရေး ဦးစီးဌာန ကျန်းမာရေးဝန်ရုံးမှ စာ
ရောက်လာခဲ့၏။ ကျန်းမာရေးဝန်မှာ
ဒေါက်တာဦးဖေကျင်ဖြစ်၏။ ကျန်းမာရေး
ဝန်ကိုယ်စား အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ (၁)
ဦးချစ်စိန်၏ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော
ခန့်အပ်ခြင်းပြီး ၂၄ ၇ ၆၂ နေ့စွဲဖြင့် ရေး
ထိုးထား၏။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင်ပင် ကျွန်ုပ်
နေထိုင်သော ရေဝန်ရိပ်သာ ဦးအောင်
ဘွင့်၊ ဒေါ်သိန်းရင်တို့အိမ်ခန်းသို့ ဖြစ်၏။
သောကြာနေ့ဖြစ်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့ ၂၅ ၇ ၆၂ နေ့
တွင် လူမှုပုလုံရေးအဖွဲ့တွင် ခွင့်တိုင်၍
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ လုပ်ငန်းသဘော
သိလို၍ သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့လေသည်။
ဆေးရုံအုပ်ကြီးရုံးကို ရောက်ရှိပြီး လိုက်ပို့
သဖြင့် Radiotherapy Dep. သို့ရောက်ရှိ
ရာ တာဝန်ခံဆရာဝန်ကြီး Dr. U Tin
Aung နှင့် တွေ့ရလေ၏။ ဆရာကြီးက
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် စောင့်မျှော်နေ
ကြောင်း ပြောဆို၏။ Dr. U Myo Tint,
Colombo Plan Expert ဖြစ်သူ Miss
J. Goodall နှင့် Physicist ဆရာ ဦးတရ
အောင်ကြီးတို့နှင့်ပါ ရုံးခန်းအတွင်း စုရုံး၍
မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ Dr. U Tin
Aung က ထိုနေ့မှာပင် အလုပ်ဝင်ရန်

ထပ်တလဲလဲ တိုက်တွန်း၏။ နောက်နှစ်
နှစ်ခန့်တွင် ပညာသင်ပို့ထားသူများ ပြန်
ရောက်လာရင် ကျွန်ုပ်ကို ပညာသင်လွှတ်
မှာဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြော၏။ ကျွန်ုပ်က
အလုပ်သဘောလေ့လာလို၍ လာရောက်
စုံစမ်းကြောင်းပြော၍ စက်ခန်း(၁)နှင့်
Deep x-ray စက်ခန်းတွင် လူနာများ
ကုသပေးဖို့ကို Miss J. Goodall က
လိုက်လံပြသခဲ့သည်။ လူနာစမ်းသပ်ခန်း
များကိုပါ လိုက်ပြ၏။ ဆရာဦးတင်အောင်
ထံ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုနေ့မှာပင်
အလုပ်ဝင်ရန် တိုက်တွန်း၍ အားနာပြီး
Ruty Report တင်လာခဲ့ရလေသည်။
အမှန်စင်စစ် ဆရာဝန်အလုပ်ကို စိတ်မပါ
၍ Medical Line ကို မယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ယခုအခါ မိဘများထံလည်း ငွေပြန်ပို့လို
နေ၍ အလုပ်ဝင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။
ထိုအလုပ်ဝင်ဖြေစကပင် အဖေထံ ငွေပြန်
ပို့လို၍ ရလိုပါကြောင်း အဘဘိုးဘိုး
အောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်တိုင်တည် ဆု
တောင်းခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

၂၄ ၇ ၆၂ နေ့ တနင်္လာနေ့ ရုံး
ဘက်သော်အခါ ယခင်က Radio-
therapy Technician အဖြစ် ဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင်၍ လုပ်ငန်းသဘော တတ်သိနား
လည်မှု အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခြင်း၊ တစ်
ဆင့်မြင့်ရာထူးသို့ ပြောင်းသွားကြခြင်း ရှိခဲ့
၍ ထိုသို့မဖြစ်ရအောင် ကျန်းမာရေးညွှန်
ကြားရေးဝန်ရုံးမှ စီစဉ်ထားသော Five
Years Bond ကို ‘လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရလေ
သည်။ ပထမဆုံး လက်မှတ်ထိုးရသူ
လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုကာလ၏ ငွေ ၅၀၀၀
ကျပ်တန် ဘွန်းဖြစ်၏။ ထိုကာလ ရွှေ
တန်ဖိုးမှာ စတင်ကျပ်သား ၁၄၀/၊ ၁၅၀/
သားရှိ၍ ရွှေ ၃၃/၃၅ ကျပ်သားတန် ဘွန်း
ဖြစ်၏။

အလုပ်ဝင်ပြီး စက်တင်ဘာလတွင်
ပထမဆုံး လစာဖြစ်သည့် ၃၁၆၂ ၅၀၊

ရခဲ့၍ မိဘများအတွက် အဖေထံသို့ လစဉ် ငွေ ၂၀၀/ စာတိုက်မှ ပို့ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်တွင် စပါးတင်း ၁၀၀ ကို ၂၉၀ ကျပ် အစိုးရက ဈေးပေးဝယ်သောကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးအောင်သွင်၊ ဒေါ်သိန်းရင်အိမ်သို့ ထမင်းလခပေးစားရင်း သူတို့က နေစေလို၍ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏သမီးအကြီးဆုံးကလေးမ Baby ကိုလည်း ရှစ်တန်းစာသင်ပေးခဲ့ရ၏။ ဝမ်းဆွဲဆရာမသင်တန်းအတွက် အကူအညီပေးလိုက်နိုင်၍ ယခုအခါ သူနာပြုဆရာမကြီး Sister အဖြစ်နှင့် အငြိမ်းစားပင်ရနေပြီ ဖြစ်၏။

၁၉၅၉-၆၀ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းဆရာလုပ်ရင်း ရေကြည်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် အစ်မကြီး တစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးထား၏။ ထိုနှစ်မှာပင် ယခင်က သူ့ယောက်ျားကို လူငှားအဖြစ်ငှားစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နေထိုင်ခဲ့သူ သူ့နှမဝမ်းကွဲ၏ အိမ်တွင် သူတို့ သမီးဦးအဖြာမွေးဖွားစဉ် ငှက်ပျောပွဲထိုးထားသည်နှင့် အလည်သွားရင်းကြိုသဖြင့် ထိုအစ်မက ဓာတ်စားသဖြင့် မေးလိုရာမေးနိုင်ခဲ့၏။ ထိုအစ်မသည် စာသင်ကြားခြင်း မရှိ၍ စာလုံးဝမတတ်ချေ။ ဓာတ်စားစဉ်မှာ စာရေးနိုင်သည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဘဝက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ရေကြည်မှ အစ်မကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ဖက်မဟုတ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မှာနေရပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်တွင် အကြီးမနှင့်ညှားမည်ဟု ဟောခဲ့လေသည်။

အမှန်ပင် ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် အဖေကလည်း တစ်ယောက်တည်းနေသည်ကို စိတ်မချ၍ မိမိကဲ့သို့ ဝန်ထမ်းအလုပ်ရှိသူ ဆရာမများထံက နှစ်သက်ရာနှင့် အိမ်ထောင်ပြုစေလို၏။ ကျွန်ုပ်က အိမ်ထောင်

ဖက်ကို အလုပ်မလုပ်စေလို။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု ကောင်း၍ စိတ်ထားကောင်းသူကိုလိုလား၏။ ဦးအောင်တွင် ဒေါ်သိန်းရင်၏ ဖော်ပြပါ သမီး Baby က ကျွန်ုပ် သဘောကျသော ညီအစ်နှစ်ယောက်ထံက အကြီးမကို ဆက်သွယ်ပေး၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောကျ၍ လူကြီးများထံ အဖေက တောင်းပေးပြီး အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့၏။ ဗေဒင်ဟောကိန်းနှင့်လည်း ကိုက်ခဲ့လေသည်။ အမှန်ပင် စိတ်ထားကောင်းသော ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပါသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ၁၉၆၅-၆၆ ခုနှစ်လောက်တွင် ဗိုလ်တထောင် ပထမလင်းစံဒေါင်းရိပ်သာလမ်းမှာ အိမ်ငှားနေရင်း အိမ်ထောင်စုကော်မတီတွင် အရပ်လူကြီးများက ဝိုင်းတင်ပေး၍ ငြင်းမရလို့ အရံအဖြစ်သာ ပါဝင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် B.Sc အောင်ပြီး ကိုသောင်းအောင်ကျူရှင်နှင့် လူငယ်ရေးရာညကျောင်း ဗိုလ်တထောင် အထက ၅ မှာပါ Physics ဘာသာသင်ပေးနေခဲ့၏။ ဆေးရုံတာဝန်လည်း လုပ်ရသဖြင့် မအားမလပ်ရှိခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်စုကော်မတီတွင် အထည်အလိပ် ကုန်မျိုးစုံကိုကိုင်သော ကိုဖေမြင့်ကိုကျော်သာမြတို့၏ မမှန်မကန်လုပ်ရပ်များကို ကော်မတီဝင်အစ်မကြီး ဒေါ်ကြိုင်က သိရှိ၍ တိုင်တန်းရာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးသောင်းနှင့်အဖွဲ့က ပဏာမ အစည်းအဝေးဖိတ်ခေါ်၍ စုံစမ်းခဲ့လေသည်။ မမှန်မကန်လုပ်သူများကို သူတို့ပေးသောအကြောင်းပြချက်ကို ကျွန်ုပ်က မေးခွန်းထုတ်၍မေးရာမှ အဖြေမှန်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာဦးအေးသောင်းနှင့်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်သွားလေ။ သူသည် ကမာရွတ်တက္ကသိုလ်၊ ပြည်ကျောင်းဆောင်၊ တကောင်းဆောင်တို့နှင့် တစ်ဖက်စီပြိုင်

သော ကုန်သွယ်ရေးနှင့် အရာရှိငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဦးအေးသောင်းမှာ မဟိဒ္ဓိလမ်း၊ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းပေါက်ရောက်နေသူလည်းဖြစ်၏။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး သခွတ်တို့ စတိုင်မွတ်တို့ကို ရောက်ခဲ့၏။ စတိုင်မွတ်ကွင်းထဲမှာ ဓာတ်စခန်းချနေသော သူနှင့် အဓိဋ္ဌာန်အာရုံမှာ တွေ့ကြသော အဘ 'ဘာရာကျော်' ထံရောက်ခဲ့၏။ မီးရထားဘူတာကြီးနှင့် သိပ်မဝေးသော သိမ်ဖြူဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများအတွင်း လိပ်ပြာကန်ကျောင်းတွင် 'စေပိုင်အမိန့်' ပိုင်ဆိုင်သော ဂိုဏ်းဝင်ခဲ့ဖြစ်၏။ စတိုင်မွတ်၊ သခွတ်မှအပြန် ညနေပိုင်း ဓနုတ်ဘုရားသို့ ဝင်ရန် လာခဲ့ကြ၏။ ချောင်းတစ်ခုကူးရန်ရှိ၏။ ဆရာဦးအေးသောင်းက စေပိုင်အမိန့်အမိန့် ရရှိထား၍ ဆိုင်ရာကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မကြာမီ လှေတစ်စင်းရောက်လာခဲ့၍ ချောင်းကို အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ကူးနိုင်ပြီး ဓနုတ်ဘုရားသို့ ညဘက်ရောက်သွားလေသည်။ ဘုရားအနီးမှာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနှင့် သူက ယခင်အဓိဋ္ဌာန်စဉ်ကပင် သိနေခဲ့၏။ ဓနုတ်ဘုရားလူကြီးများနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ နောင်အခါ စေပိုင်အမိန့်ခံယူပွဲကို သူက ခေါ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်က စိတ်မပါ၍ မသွားခဲ့ပါချေ။

စတိုင်မွတ်မှပြန်လာပြီးသော် တာမွေ၊ အောင်သိဒ္ဓိကုန်းမှာ ဖိုထိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုစွန်တောင် ညောင်ကုန်းကျောင်းတိုက်မှာ ပြောင်းလဲဖိုထိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း လိုက်ပါလေ့လာခဲ့လေသည်။

မေတ္တာ သစ္စာ သည်းခံ
ဖိုးသန်းကျော်(ရေကြည်သား)

တစ်လအတွင်း ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာအင်္ဂါ

၁.၄.၂၀၁၃ မှ ၃၀.၄.၂၀၁၃ ထိ

ဆရာရွှေ (နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်)

၅	၉	လ၆ ၃	၆
	ရာသီ		
	၀ ၀		၂

၁.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၆ ရက်၊ တနင်္လာနေ့

သမားဖြူရက် ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်မကောင်းရက်များလွတ်၍ သင့်ပါသည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်နိုင်ပါသည်။ မြောက်အရပ်မျက်နှာမှ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ တောင်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သိဟိုဠ် ညွှန်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၂-၃-၄-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆	၆
	ရာသီ		
	၀ ၀		၂

၂.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၇ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့

သိကြားပြည်ပြုသဒ္ဒါး ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ ကောင်းပါသည်။ သဗ္ဗအတ္တသိဒ္ဓိ ယုဂ်ရသဖြင့် မည်သည့်လုပ်ငန်းသစ်မဆို စတင်လုပ်ပါ။ ကောင်းပါသည်။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာမှ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အနောက်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ဣယံတော်ညွှန်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၃-၅-၉-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃ ၄
	ရာသီ	
	၀ ၈	၂

၃.၄. ၂၀၁၁ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

လူပြည်ပြုသဒ္ဒါ: ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ သင့်ပါသည်။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းမျိုး လုပ်ကိုင်ပါ။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အရှေ့မြောက်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-အုန်းညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၄-၅-၆-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃ ၄
	ရာသီ	၂
	၀ ၈	

၄.၄. ၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့

သမားညိုရက် ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ သင့်ပါသည်။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းမျိုး ဆောင်ရွက်ပါ။ တောင်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အရှေ့အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ကံကော်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၅-၇-၁-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃ ၄
	ရာသီ	၂
	၀ ၈	

၅.၄. ၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်၊ သောကြာနေ့

သမားညိုရက် ၁ ရက် မိ၏။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ငန်းမျိုးသာ လုပ်ကိုင်ပါ။ တောင်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ မြောက်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ဆီးညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၆-၇-၂-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃ ၄
	ရာသီ	၂
	၀ ၈	

၆.၄. ၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်၊ စနေနေ့

နဂါးပေါ်ရက် ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ သင့်ပါသည်။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ငန်းမျိုး လုပ်ကိုင်ပါ။ သင့်တင့်မှုရှိ၏။ တောင်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အရှေ့တောင်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ရွက်လှညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၇-၇-၃-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃ ၂၄
	ရာသီ	
	၀ ၈	

၇.၄. ၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့

ဝါရမိတ္တုငယ် ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ သင့်ပါသည်။ မလုပ်မဖြစ် လုပ်ငန်းမျိုး ဆောင်ရွက်ပါ။ အနောက်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အနောက်တောင်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သပြေညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၁-၇-၈-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃
	ရာသီ	၂၄
	၀	၀

၈.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်၊ တနင်္လာနေ့

မကောင်းသောရက် ၁၀ ပါး လွတ်၍ ကောင်း၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ အောင်မြင်ပါမည်။ အနောက်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်း၏။ တောင်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သီဟိုဠ်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၂-၄-၅-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃
	ရာသီ	၂၄
	၀	၀

၉.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့

သိကြားပြည်ပြဿဒါး ၁ ရက် မိ၏။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ငန်းများ လုပ်နိုင်ပါသည်။ မြောက်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အနောက်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ထန်းညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၃-၅-၄-၅-၄)

၅	၉	လ၁ ၆၃
	ရာသီ	၂၄
	၀	၀

၁၀.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တပေါင်းလကွယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

လူပြည်ပြဿဒါး ၁ ရက် မိ၏။ လကွယ်နေ့လည်းဖြစ်သဖြင့် လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်မလုပ်သင့်ပါ။ အရှေ့မြောက်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-အုန်းညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၄-၅-၄-၅-၄)

၅	၂ ၆ ၉	လ၁ ၆၃
	ရာသီ	၂၄
	၀	၀

၁၁.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့

ပြဿဒါး(သိကြားပြည်) ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ ကောင်းပါသည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်နိုင်ပါသည်။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အရှေ့အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ကံ့ကော်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၅-၃-၉-၅-၄)

၅	၂ ၆ ၉	လ၁ ၆၃
	ရာသီ	၂၄
	၀	၀

၁၂.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၂ ရက်၊ သောကြာနေ့

နဂါးပေါ်ရက် ၁ ရက် မိ၏။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ငန်းမည် လုပ်ငန်းမျိုးသာ လုပ်ပါ။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ မြောက်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ဆီးညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၆-၃-၆-၅-၄)

၅	၂၃ ၆၉	၈ ၁၄
	ရာသီ	
	၀ ၀	

၁၃.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၃ ရက်၊ စနေနေ့

ပြဿဒါး ၁ ရက်၊ သမားညိုရက် ၁ ရက် မကောင်းရက် ၂ ရက် မိထား၍ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်မလုပ်သင့်ပါ။ ခရီးဝေးမထွက်အပ်။ ဆောင်ပန်း-ရွက်လှည့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသော ဂဏန်း (၇-၃-၁-၅-၄)

၅	၈ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
	၀ ၀	

၁၄.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၄ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့

သမားညိုရက် ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ သင့်ပါသည်။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများ လုပ်နိုင်ပါသည်။ တောင်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အနောက်တောင်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သပြေညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၁-၆-၂-၃-၉)

၂	၈ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
	၀ ၀	

၁၅.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့

မဟာရက်ကြမ်း ၁ ရက် မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ သင့်ပါသည်။ မလုပ်မဖြစ် လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်လုပ်ပါ။ သင့်တင့်မှုရှိပါသည်။ တောင်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ တောင်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သီဟိုဠ်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၂-၆-၂-၃-၉)

၂	၅ ၈ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
	၀ ၀	

၁၆.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၆ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့

သမားဖြူရက် ၁ ရက်၊ ရက်ယုတ်မာ ၁ ရက်၊ ရက်ပုပ် ၁ ရက် မကောင်းသောရက် ၃ ရက် မိထားသဖြင့် မည်သည့်လုပ်ငန်းမျှ စတင်မလုပ်သင့်ပါ။ ခရီးဝေးမထွက်သင့်ပါ။ ဆောင်ပန်း-စွယ်တော်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၃-၄-၃-၃-၉)

၂	၅ ၈ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
	၀ ၀	

၁၇.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၇ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

မကောင်းသောရက် ၁၀ ပါး လွတ်၍ ကောင်း၏။ ရပ်ယုတ်လည်းရသဖြင့် မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ အောင်မြင်ပါမည်။ အနောက်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီအတွင်း အခါကောင်း၏။ အနောက်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-အုန်းညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၄-၄-၈-၃-၉)

၂	၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ		
	၀	၀	

၁၈.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၈ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့

ဝါရမိတ္တကြီး ၁ ရက်၊ ပြဿဒါး ၁ ရက်၊ ရက်ပုပ် ၁ ရက်၊ ရှမ်းရက် ၁ ရက် မကောင်းရက် ၄ ရက်မိထားသဖြင့် မည်သည့်လုပ်ငန်းမျှ မလုပ်သင့်ပါ။ ခရီးဝေးမထွက်အပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ကံကော်ညွှန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၅-၄-၅-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
၂	ရာသီ	
	၀	၀

၁၉.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၉ ရက်၊ သောကြာနေ့

မကောင်းသောရက် ၁၀ ပါး လွတ်၍ ကောင်း၏။ သဗ္ဗအတ္တသိဒ္ဓိယုဂ်လည်း၍ အထူးကောင်း၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ အောင်မြင်ပါမည်။ မြောက်အရပ်မျက်နှာမှ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အရှေ့မြောက်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ တောင်ပန်း-သီးညွှန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၆-၂-၇-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
၂	ရာသီ	
	၀	၀

၂၀.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၀ ရက်၊ စနေနေ့

ပြဿဒါး ၁ ရက်၊ သမားညိုရက် ၁ ရက်၊ မကောင်းတဲ့ရက် ၂ ရက်မိထား၍ လုပ်ငန်းသစ်များ တောင်လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုအပ်ပါ။ အရှေ့အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ရွက်လှည့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၇-၂-၄-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
၂	၀	၀

၂၁.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့

သမားညိုရက် ၁ ရက်မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ ကောင်း၏။ ရဟိယုဂ်လည်းရသဖြင့် အပြစ်ဒေါသ များ ပယ်နိုင်၍ ကောင်း၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာမှ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ မြောက်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သပြေညွှန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၁-၁-၉-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
၂	၀	၀

၂၂.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၂ ရက်၊ တနင်္လာနေ့

မကောင်းတဲ့ရက် ၁၀ ပါးမှ လွတ်၍ ကောင်း၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ အောင်မြင် ပါမည်။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာမှ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်းပါသည်။ အရှေ့တောင်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သီဟိုဠ်ညွှန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၂-၁-၆-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
၂	၀ ၀	

၂၃.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၃ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့

မကောင်းသောရက် ၁၀ ပါး လွတ်၍ ကောင်း၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ နံနက် ၈:၄၅ နာရီမှစ၍ တိထိယုဂ်ရသဖြင့် ၈:၄၅ နာရီ မှ ၉ နာရီအတွင်း စလုပ်ပါ။ တောင်အရပ် မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ တောင်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-စွယ်တော်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၃-၄-၁-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
၂	၀ ၈	

၂၄.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၄ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

မကောင်းသောရက် ၁၀ ပါး လွတ်၍ ကောင်း၏။ ရပ်ယုဂ်လည်း၍ အထူးကောင်း၏။ မည်သည့် လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ အောင်မြင်ပါမည်။ တောင်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီ အတွင်း အခါကောင်း၏။ တောင်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-အုန်းညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၄-၄-၂-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
၂	၀ ၀	

၂၅.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့

သိကြားပြည် ပြဿဒါး ၁ ရက်မိ၏။ ကျန်ရက်များ လွတ်၍ ကောင်း၏။ သဗ္ဗအတ္ထသိဒ္ဓိတိထိယုဂ်၍ ကောင်းမွန်ပါသည်။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဆောင်ရွက်ပါ။ ကောင်းမွန်ပါသည်။ နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီအတွင်း အခါကောင်း၏။ အနောက်မြောက်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ကံ့ကော်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၅-၄-၃-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
	၂ ၀ ၀	

၂၆.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ သောကြာနေ့

မကောင်းသောရက် ၁၀ ပါး လွတ်၍ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို လုပ်ကိုင်ပါ။ အောင်မြင်ပါမည်။ အနောက်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း အခါ ကောင်းပါသည်။ မြောက်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သီးညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၆-၆-၈-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
	၂ ၀ ၀	

၂၇.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၂ ရက်၊ စနေနေ့

ပြဿဒါး ၁ ရက်၊ သမားညိုရက် ၁ ရက် မကောင်းတဲ့ရက် ၂ ရက်မိထား၏။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်မလုပ်သင့်ပါ။ မြောက်အရပ် ယောက်နီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-ရွက်လှညွန့် ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၇-၆-၅-၃-၉)

၅	လ ၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	
	၀ ၀	၂

၂၀.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၃ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့

သမားညိုရက် ၁ ရက်မိ၏။ ကျန်ရက်များလွတ်၍ သင့်၏။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ပါ။ မြောက်အရပ်မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း အခါကောင်း ပါသည်။ အရှေ့တောင်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သပြေညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၁-၃-၇-၃-၆)

၅	လ ၁၃ ၆၉	
	ရာသီ	
	၀ ၀	၂

၂၀.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၄ ရက်၊ တနင်္လာနေ့

ဝါရမိတ္တကြီး ၁ ရက်၊ ရက်ပုပ် ၁ ရက် မကောင်းတဲ့ရက် ၂ ရက် ပိထား၍ လုပ်ငန်းသစ်များ မလုပ်သင့်ပါ။ အနောက်တောင်အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-သီဟိုဠ် ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသောဂဏန်း (၂-၃-၄-၃-၆)

၅	လ ၁၃ ၆၉	
	ရာသီ	
	၀ ၀	၂

၂၀.၄.၂၀၁၃ ခု၊ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့

မဟာရက်ကြမ်း ၁ ရက်မိ၏။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းမျိုး စတင်လုပ်ပါ။ အရှေ့အရပ် မျက်နှာမူ၍ လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်၏။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း အခါကောင်း၏။ တောင် အရပ် ယောဂနီသင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ဆောင်ပန်း-စွယ်တော်ညွန့်ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းသော ဂဏန်း (၃-၅-၉-၃-၆)

မှတ်ချက်

၁-၄-၂၀၁၃ ခုမှ ၁၃-၄-၂၀၁၃ အတွင်း အင်္ဂါသားသမီးများနှင့် ရာဟုသားသမီးများ လဒဏ်သင့်၍ ခရီးမသွားအပ်ပါ။ ရေကြောင်းခရီး ရှောင်အပ်၏။

၁၄-၄-၂၀၁၃ မှ ၂၀-၄-၂၀၁၃ အတွင်း စနေသားသမီးများနှင့် ကြာသပတေးသားသမီးများ အားနည်း၏။ ခရီးဝေး မသွားအပ်ပါ။ ရေကြောင်းခရီးရှောင်ပါ။

ပြုအပ်သောယတြာ

အင်္ဂါသားသမီးများအနေဖြင့် ဆီးညွန့် ၈ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်မှဘုရားတွင် ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

ရာဟုသားသမီးများအနေဖြင့် ရှောက်ညွန့် ၁၂ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်မှဘုရားကို ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအနေဖြင့် သပြေညွန့် ၁၉ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်မှဘုရားကို ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

စနေသားသမီးများအနေဖြင့် ထန်းညွန့် ၁၀ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်မှဘုရားကို ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု ... လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝပါစေ။
ဆရာရွှေ(နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်)

ကြီးပွားအောင်မြင်ရေးအတွက် အကြံပြုချက်

၁၄.၄.၂၀၁၃ မှ ၁၃.၅.၂၀၁၃ အထိ

ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးအကြံပြုချက်

ဆရာရွှေ(နက္ခတ္တပေဒေပညာရှင်)

၅ ၂	၁၃ ၆၉	၄
	ရာသီ	လ
	၀ ၀	

၅	၉ ၂	၁၃ ၆
	ဘဝ	န
	၀ ၀	

၀ ၆	၃	၂ ၀
၅	လ	နဝင်း
၄		၁ ၉

၁၅၂ ရာဇဂြိုဟ်

ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ၊ ကောဇာသက္ကရာဇံ ၁၃၇၄ ခု၊
ဆပေါင်းလဆန်း ၄ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇံ ၂၀၁၃ ခု၊ ဧပြီလ
၁၄ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၂ နာရီ ၄ မိနစ် ၅၆ စက္ကန့်အချိန်
ဆနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းသည် မိန့်ရာသီမှ မိဿရာသီသို့ မကာရ
ရာသီလက်၊ နိန့်ရာသီစန်း၊ တနင်္လာနဝင်းလက်စီးလျက် ပြောင်းခဲ့
ပါသည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် စူဠသင်္ကြန်ပြောင်းအရ လက်-စန်း ဂြိုဟ်
အနေအထားများအရ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာ
ရေး၊ အလုပ်အကိုင်တို့ကို အကြံပြုသွားပါမည်။

ကျန်းမာရေးနှင့် ဘေးအန္တရာယ်

လက်သခင် အားကောင်းစွာ ၁၀ တန်တွင် ရပ်တည်နေပြီး
လက်ကို ကြာသပတေးမြင်ထားခြင်းသည် အများပြည်သူတို့
အတွင်း ကျန်းမာရေးကောင်း၍ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းမည်ဖြစ်
ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။ သတိထားရန်အချက်မှာ စနေ၊ ရာဟု
တို့ စန်းကိုမြင်ထားခြင်းသည် လူ့သံသတ်တတ်သည့်သဘောမျိုး
ရှိတတ်၍ ယုံကြည်၍ ပုံအပ်တာမျိုး ဤကာလအတွင်း ရှောင်
အပ်ပါသည်။

အလုပ်အကိုင်နှင့် စီးပွားရေးအကြံပြုချက်

အလုပ်အကိုင်အနေအထားများ ကောင်းမွန်မှုရှိကြောင်း
လက်သခင် စနေ ၁၀ တန်တွင် ရပ်တည်နေခြင်းက ဖော်ပြနေ
ပါသည်။ အဓိက စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများနှင့် အလုပ်သမားဝန်ထမ်း
များ ပိုကောင်းပါသည်။ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများအနေနှင့်
တော့ ပုံမှန်အနေအထားမျိုး ဖြစ်၏။ အနည်းငယ်နေ့ကွေးမှု
ရှိနိုင်ပါသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းများတော့ တည်ငြိမ်မှုရှိပါမည်။
အတက်အကျ မှန်နေတတ်ပါသည်။

၁။ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ

စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းကို အကျိုးပေးသော အင်္ဂါနှင့် စနေ
ဂြိုဟ်တို့ အနေအထားကောင်းပြီး အကျိုးပေးသော ရာသီဘာဝ
များတွင် ရပ်တည်နေသဖြင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ ကောင်း
မွန်မှုရှိမည်။ ထုတ်ကုန်များ တိုးတက်ကောင်းမွန်မှု ရှိပါမည်။
ဤကာလအတွင်း လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်၏။

၂။ လယ်ယာလုပ်ငန်း

လယ်ယာလုပ်ငန်းကို အကျိုးပြုသော တနင်္လာနှင့်
သောကြာ အနေအထားကောင်းပြီး ကြာသပတေး ပါဝင်နေ၍
လယ်ယာလုပ်ငန်းများ သင့်တင့်ကောင်းမွန်မှုရှိပြီး အထွက်နှုန်း

ကောင်းနိုင်ပါသည်။ အခြေခံအားဖြင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းများ
ကောင်းပါသည်။

၃။ မွေးမြူရေးနှင့် ရေလုပ်ငန်း

မွေးမြူရေးကို အကျိုးပြုသော ကြာသပတေးနှင့် သောကြာ
တို့ အနေအထားကောင်းပြီး၊ ရေဂြိုဟ် တနင်္လာပါဝင်နေသဖြင့်
မွေးမြူရေးနှင့် ရေလုပ်ငန်းများကောင်းမွန်မှုရှိပါမည်။ သတိပြု
ရန်မှာ အင်္ဂါ၊ စနေ၊ သောကြာတို့ ဆက်နွယ်နေမှုက ရောဂါဝင်
တတ်၍ သတိထားအပ်ပါသည်။

၄။ ဆေးပစ္စည်းနှင့် လုပ်ငန်း

ဆေးပစ္စည်းနှင့် ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကို အကျိုးပြုသော
တနင်္ဂနွေအနေအထားကောင်းသဖြင့် ဆေးဝါးလုပ်ငန်းများ
အကျိုးရှိပါမည်။ အထူးသဖြင့် အားဆေးများ ပိုရောင်းသွက်နိုင်ပါ
သည်။ အခြေခံအားဖြင့် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးကောင်းသလို၊
မြန်မာဘယဆေးများလည်း ကောင်းပါမည်။

၅။ အချို့ရည်နှင့် အအေးစုံလုပ်ငန်း

အချို့ရည်နှင့် အအေးစုံလုပ်ငန်းကို အကျိုးပြုသော
တနင်္လာနှင့် ကြာသပတေးတို့ ပူးယှဉ်နေပြီး မကာရလက် စနေ
အားကောင်းနေသဖြင့် အချို့ရည်လုပ်ငန်း၊ ရေသန့်လုပ်ငန်းများ
အကျိုးရှိနေမည် ဖြစ်၏။

၆။ အထည်အလိပ်လုပ်ငန်း

အထည်အလိပ်ကို အကျိုးပြုသော ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည်
နိုင်ငံထွားသဖြင့် အရောင်းထိုင်းနိုင်ပါသည်။ အဓိက အမျိုးသမီး
ဝတ်များနှင့် ကလေးအဝတ်အထည်များ အရောင်းထိုင်းနိုင်ပါ
သည်။ ယောက်ျားဝတ်များကတော့ သင့်တင့်မှုရှိပါသည်။

၇။ အလှကုန်လုပ်ငန်း

အလှကုန်လုပ်ငန်းကို အကျိုးပြုသော သောကြာနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး
တို့ အနည်းငယ်အားနည်းမှုရှိသဖြင့် အလှကုန်လုပ်ငန်းများ
အနည်းငယ် အရောင်းအဝယ်ထိုင်းနိုင်ပြီး လုပ်ငန်းများ အဆင်
မပြေတတ်ပါ။ ဤကာလအတွင်း လုပ်ငန်းတိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခြင်း
မပြုအပ်ပါ။

၈။ စာပေနှင့် စာပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်း

စာပေနှင့် စာပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်းကို အကျိုးပြုသော ဗုဒ္ဓဟူးကြာသပတေး၊ အင်္ဂါတို့ အနေအထား သင့်တင့်မှုရှိသဖြင့် အခြေအနေသင့်တင့်မှု ရှိပါသည်။ စာပေထုတ်ဝေမှုများ မဂ္ဂဇင်းများ တိုးတက်မှု ရှိပါသည်။

၉။ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ အနုပညာလုပ်ငန်း

အနုပညာလုပ်ငန်းကိုအကျိုးပြုသော သောကြာနှင့် ၅ တန်းအနေအထား သင့်တင့်မှုရှိပါသည်။ အဓိက ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း ပိုကောင်းပါသည်။ ဂီတအနုပညာကတော့ အနည်းငယ် အခက်အခဲရှိနိုင်သော်လည်း ကောင်းပါသည်။

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် အကြံပြုချက်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေမည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းသော်လည်း အအေးပတ်မခံသင့်ပါ။ အအေးပတ်၍ ကျန်းမာရေးအားနည်းစေနိုင်ပါသည်။ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဆောင်ရွက်မှုမျိုးရှောင်ပါ။ ပြုအပ်သောယတြာ - အုန်းညွန့် ၆ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်ကဘုရားတွင် ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအနေဖြင့် အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်မှုရှိပါသည်။ အဓိက ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ ပိုကောင်း၏။ ဝန်ထမ်းများကတော့ လုပ်ငန်းခွင့် အဆင်မပြေမှုလေးများ ရှိတတ်ပါသည်။ ပြုအပ်သောယတြာ - သီဟိုဠ်ညွန့် ၆ ညွန့်ကို ကြိမ်ကြိုးဖြင့် နှစ်ပတ်စည်း၍ ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်ကဘုရားတွင် မွေးနေ့၌ ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်အပ်ပါသည်။ ၈ တန်းတွင် တနင်္ဂနွေပူးနေခြင်းက ထိခိုက်ရှနာမှုရှိတတ်၏။ ယာဉ်မောင်းနှင်သူဆိုပါက သတိထားပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ရေချိုးဖျားတတ်ခြင်းကြောင့် ဖျားနာတတ်၏။ သတိထားပါ။ ပြုအပ်သောယတြာမှာ အုန်းညွန့် ၃ ညွန့်၊ ရွက်လှညွန့် ၃ ညွန့်၊ ထန်းညွန့် ၃ ညွန့်၊ ပေါင်း ၉ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်ကဘုရားတွင် ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ အလုပ်အကိုင်ဖြင့် ခရီးဝေးသွားရနိုင်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဆိုပါက အလုပ်အပြောင်းအရွှေ့ရှိနိုင်၏။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလာဆက်သွယ်ရေးများ ကောင်းမွန်မှု ရှိပါသည်။ ကျန်းမာရေးအနေအထား ကောင်းပါသည်။ ပြုအပ်သောယတြာ - ရွက်လှညွန့် ၁၇ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်ကဘုရားတွင် ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအနေဖြင့် ခရီးဝေးသွားလာမှုများ ရှိနိုင်ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်များအနေဖြင့် အလုပ်သမားများအနေဖြင့် အပြောင်းအရွှေ့များ ရှိနိုင်ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများကတော့ သိပ်မကောင်းပါ။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းများကတော့ သင့်၏။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေပါမည်။ ပြုအပ်သောယတြာ - သပြေညွန့် ၁၉ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် အိမ်ကဘုရားတွင် ကပ်လှူပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

သောကြာသားသမီးများအနေဖြင့် အလုပ်အကိုင်အနေအထား ကောင်းသော်လည်း နှောင့်နှေးမှု အခက်အခဲများ တွေ့နိုင်၏။ စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ လုပ်ကိုင်ပါ။ အောင်မြင်ပါမည်။ ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်သွားပါ။ အအေးပတ်မခံပါနှင့်။ ပြုအပ်သောယတြာ - ကသပ်ညွန့် ၂၁ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် အိမ်ကဘုရား၌ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် ကပ်လှူပေးပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

စနေသားသမီးများအနေနဲ့ကတော့ အလုပ်အကိုင်များ ကောင်းမွန်မှုရှိမည်။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးတိုးနိုင်သလို ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများလည်း မှန်မှန်တိုးတက်သွားပါမည်။ ကျန်းမာရေးအနေအထားလည်း ကောင်း၏။ ပြုအပ်သောယတြာ - ထန်းညွန့် ၁၀ ညွန့်ကို မွေးနေ့တွင် အိမ်ကဘုရား၌ ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် ကပ်လှူပေးပါ။ လိုရာဆုတောင်းပါ။

သုခိအတ္တာန် ပရိဟရန္တ
လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ ...

ဆရာရွှေ(နက္ခတ္တပေဒပညာရှင်)

ဇေဋ္ဌနက္ခတ်ဖွားများအတွက်

ဟောကိန်း

ကာလီဒါရ်(ပြန်မာပြည်)

ဇေဋ္ဌနက္ခတ်

မြန်မာ့နက္ခတ် ၂၇ လုံးတွင် နက္ခတ်ဝလီ အမှတ်စဉ် ၁၈ ဖြစ်ပြီး သန္တီနက္ခတ် ဖြစ်လေ၏။ ကိတ်ဓာတ်ကို စိုးမိုးထားသော ဗြဟ္မာရာသီပိုင်နက္ခတ် ဖြစ်သည်။ အဘိဓာန်နိကာကျမ်းတွင် ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကြီးမားသော နက္ခတ်၊ ရာဇမတ္တဏ်တွင် တောင်ငွေရင်းသဏ္ဍာန်၊ လယုသင်္ဂဟတွင် ၃ လုံး နားတောင်းသဏ္ဍာန်၊ အာကာသသျှတ္တရကျမ်း၌မူ ၄ လုံး ကျောက်ပျဉ်သဏ္ဍာန်ဟူ၍ မတူကွဲပြား ဖော်ပြထားကုန်၏။ လင်္ကာအဆိုအရ "ငါးလုံးမှန်လှ ကြယ်ဇေဋ္ဌ နဂါးချက်ခေါ်ဆို" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဇေဋ္ဌနက္ခတ်သည် ဗြဟ္မာရာသီ ကင်းမလက်မည်းပုံ၏ လည်ကပ်ကြယ်ဖြစ်ပြီး ကြယ်စင်အားလုံး၌ အတောက်ပဆုံးကြယ် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာတို့က နဂါးချက်ကြယ်ဟု သိကြပြီး ကြယ်ငါးလုံးနှင့် ပွဲစည်းသီကုံးထားသော စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ကြယ်စု ဖြစ်၏။ နီဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်မှ ၂၅ ရက်အတွင်း ကျရောက်နေသော အာကာသနက္ခတ် နယ်နိမိတ်ကို ဇေဋ္ဌနက္ခတ်က စိုးမိုးပိုင်စိုးထားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနယ်နိမိတ်အပိုင်းအခြားကို စန်းခေါ်ဘော်ငွေရောင်လမင်း ဖြတ်သန်းသွားနေစဉ် မွေးဖွားကြသူများကို ဇေဋ္ဌစန်းယုဉ်နက္ခတ်ဖွားများ (သို့) နက္ခတ် ၁၈ လုံး၌ စွားမြင်ကြသူများဟု ခေါ်ကြသည်။

ဇေဋ္ဌစန်းယုဉ်နက္ခတ်ဖွားတို့သည် မိဘမျိုးရိုး၌ မြင့်မြတ်ပြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြသူများ ဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်တတ်ပြီး လောကီပညာအမျိုးမျိုးနှင့် မျက်လှည့်၊ လက်လှည့် ပညာရပ်မျိုးတို့၌ မွေ့လျော်တတ်ကာ မမှန်သက်သေထွက်ဆိုတတ်မည်။ အမျက်ဒေါသကြီးတတ်ပြီး ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ဆိုအံ့။ ဤနက္ခတ်သည် လှည့်ဖြားပရိယာယ်စဉ်၌ ပြောဆိုတတ်သော နက္ခတ်ဖြစ်ပြီး ဤဇေဋ္ဌနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ မွေးဖွားလာကြသူများ၏ ဘဝစရိပ်လမ်းအတက်အကျသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

စိတ်နေစိတ်ထား

ဇေဋ္ဌနက္ခတ်ရှင်များသည် အထူးထူးသော လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားသည့် အတတ်ပညာများ၌ စိတ်ဝင်စားလိုက်စားတတ်မည်။ ဆေးအတတ်၊ မှော်အတတ်၊ ဂန္ဓာရီအတတ်နှင့် ဂမ္ဘီရအတတ်ပညာများကို ဝါသနာထုံတတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ လောကီပညာရပ်တစ်ခုခုကို လိုက်စားလျှင်လည်း ပညာစခန်းဆုံးအောင် ဆည်းပူးသင်ယူတတ်ကြပြီး အတတ်ပညာ၏ အကြောင်းရင်းများကို ဂဃနဏ နားလည်တတ်ကျွမ်းသူများ ဖြစ်လိမ့်မည်။

စိုးရိမ်အေးအေး နေထိုင်တတ်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ပင်ကိုအရည်အသွေး ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ရန်သူအပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာလျှင် စွမ်းရည်သတ္တိကောင်းများ အလိုအလျောက် ပေါ်ထွန်းလာပြီး ချေမှုန်းအနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွင် နှိမ့်ချ၍ ပေါင်းသင်းတတ်ကြပေမဲ့ မိမိတို့အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ရလျှင် ပရိယာယ်နည်းလမ်း ပေါင်းစုံသုံး၍ မရရအောင် ယူတတ်မည်။ ဤနက္ခတ်ရှင်များ၏ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူများနှင့် ပေါင်းလျှင် ကောက်ကျစ်သောစိတ်ဓာတ်မျိုး ကူးစက်တတ်ပြီး သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိလျှင်လည်း သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးမြူတတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤနက္ခတ်ရှင်များ၏ စိတ်အစဉ်သည် အပိုင်းတွင်ထည့်လျှင် အပိုင်းပုံသန္တာန်၊ လေးထောင့်တွင်ထည့်လျှင် ဒလေးထောင့်ပုံသန္တာန် ဖြစ်သွားရသော လှုပ်ရှားစိတ်သန္တာန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ အခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူတတ်ပြီး မျက်နှာလို၊ မျက်နှာရ ဖော်လံဖားတတ်သူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် အထက်အကြီးအကဲများက သဘောကျနေရာပေးခံရတတ်ပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်နှင့် လက်အောက်ငယ်သားများ၏ ငြိုငြင်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ မိမိနှင့် မိမိ၏မိသားစု အသာစံကောင်းစား ရမည်ဟူသော ဒဿနရင်များ ဖြစ်ကြသည်။

အလုပ်နှင့် တက်လမ်း

ဤနက္ခတ်ရှင်များသည် ကြမ်းတမ်းပင်ပန်းသော အလုပ်မျိုးမှ ကင်းဝေးတတ်ကြပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအလုပ်မျိုးနှင့် အကျိုးပေးလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် အလုပ်ပြီး ငွေပေါ်လုပ်ငန်း များဖြစ်သော ရာသီပေါ်လုပ်ငန်း၊ နှုတ်ကို စနိုးတင်၍ ပွဲခွင့် ခူးစားရသော လောင်းကစားခိုင်းနှင့် အလောင်းအစားလုပ်ငန်း၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေနှင့် ကုန်ပစ္စည်းပွဲစားလုပ်ငန်းများဖြင့် ကြီးပွားနိုင် မည်။ ရေတိုတစ်ပွဲတိုးလုပ်ငန်းများနှင့် ကောင်းစားတတ်ပြီး ထိုလုပ်ငန်းမျိုးနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားတတ်သည်။ ဧဋ္ဌ နက္ခတ်ရှင်များသည် ဝန်ထမ်းလစား အလုပ်ထက် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦးဆောင် စီမံလုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မျိုးကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ၍ အောင်မြင်ကြီးပွား လိမ့်မည်။ မိမိတို့၏ စီးပွားရေးရန်သူသည် မိမိတို့က အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးယုံကြည်ရသူများနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် အောက် လက်ငယ်သားများဖြစ်နေတတ်သည်ကို သတိပြုရပါမည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့၏ ရှေ့လုပ်ငန်းစီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး အကြံ အစည်များကို လျှို့ဝှက်ထားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့် မည်။ ဤနက္ခတ်ရှင်များသည် ကံနှင့် ဉာဏ် နှစ်မျိုးပေါင်းစပ် အသုံးပြုရသော အလုပ်မျိုးနှင့် အထူးအောင်မြင်ကောင်းစား တတ်သည်။ ဘဝတစ်သက်တာ၌ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ကုသိုလ် ကံ အကျိုးပေးရုံနှင့် တိုးတက်ရေးလမ်းစု ပွင့်သွားနိုင်သည်။ မနားမနေ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းထက် အချိန်ကောင်း၊ အခွင့် ကောင်းနှင့် ချက်ကောင်းကို မိရန်သာ အဓိကဖြစ်သည်။ အသက် ၅၀ နောက်ပိုင်း စီးပွားလုပ်ငန်း တည်ငြိမ်သွားပြီး အသက် ၆၀ နောက်ပိုင်း၌ မပူမပင် ကြောင့်ကြကင်းစွာ နေ ထိုင်သွားရမည့် ဇာတာကောင်းဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ထောင်ရေးကံ

ဧဋ္ဌနက္ခတ်ရှင်များ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ကြာလေ လေ ခိုင်မြဲလေလေ ချစ်မေတ္တာမျိုးဖြစ်၏။ ချစ်သူတို့ဘဝထက် မေတ္တာအပ်နှံ အိမ်ထောင်ပြုပြီးလျှင် ပိုမိုမေတ္တာကြီးမားကြပြီး ခိုင်မြဲစွဲမြဲသော အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်လိမ့် မည်။ ဤနက္ခတ်ရှင်များသည် အသက်၊ ပညာ၊ အလုပ် ပြည့်စုံ မှ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး အသက် ငယ်ငယ် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုစေလျှင် ဂုဏ်ရည်မတူသူများနှင့် ဆုံစည်းရတတ် ကာ ပင်ပန်းနွမ်းပါးရတတ်ပါသည်။ အသက် ၂၄ နှစ်မှ ၃၀ အတွင်း အိမ်ထောင်ဘက် ကြင်ဖော်ကောင်းနှင့် ကြုံတွေ့ရ တတ်ပြီး ဘဝဂဟေဆက်သွားရကိန်းများတတ်မည်။ ဤနက္ခတ် ရှင်များ၏ ဇာတာစန်းသည် အိမ်ထောင်ရေး သာယာလေလေ

စီးပွားလာဘ်လာဘ တက်လေလေဖြစ်တတ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာ ကတောက်ကဆဖြစ်လျှင် လုံးပါးပါးပြီး သံထဲရေး သွန်ဖြစ်ရတတ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်က အမိနှင့်တူသော ဇနီး မယားကောင်းကို ရတတ်ပြီး၊ မိန်းမဖြစ်က ကောင်းကင်တပွတ် ကြယ်စင်ဆွတ်နိုင်မည့် ခင်ပွန်းကောင်းနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရလိမ့် မည်။ ဧဋ္ဌနက္ခတ်သည် ဘီလူးနက္ခတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဘီလူး နက္ခတ်တူချင်း အိမ်ထောင်ပြုနိုင်လျှင် သာယာပြည့်စုံမည်။ နက္ခတ်တူ မဆုံစည်းနိုင်ပါက နတ်နက္ခတ်ကို ရွေးချယ်သင့် သည်။ လူနက္ခတ်ကို ရှောင်ရပါမည်။

ပညာရေး

ဤနက္ခတ်ရှင်များသည် ပညာရပ်မျိုးစုံ၌ စိတ်ဝင်စား တတ်ကြပြီး ထူးထူးခြားခြား အကြားအမြင် မှော်ပညာ၊ ဗေဒင် လက္ခဏာပညာ၊ ကမ္ဘာ့အတတ်ပညာနှင့် လောကီပညာအမျိုးမျိုး တို့၌ ဝါသနာပါတတ်မည်။ ဉာဏ်အလင်းထက်မြက်ကြပြီး ကျောင်း ပညာ၌လည်း ဘွဲ့ဒီဂရီအလီလီ ဆွတ်ခူးရယူနိုင်လိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေး

ဧဋ္ဌနက္ခတ်ရှင်များသည် မကြာခဏ ခေါင်းမူးခေါင်း ကိုက်၊ ဖက်လေးဖြစ်တတ်သော်လည်း ရောဂါကြီးကြီးမားမား စွဲကပ်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ ငယ်ရွယ်စဉ် အရေပြားပေါ် အပရိကအနာကလေးများ ပေါက်တတ်ပေမဲ့ ပျောက်ကင်းလွယ် မည်။ သက်ကြီးပိုင်းတွင် အစာမကြေလေရောဂါ၊ သွေးအား နည်းရောဂါနှင့် မျက်စိမကြည်လင်သော ဝေဒနာစွဲကပ်တတ် မည်။ အရွယ်မတိုင်မီ မျက်မှန်တပ်ရကိန်း ကြုံတတ်သည်။

ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်

မိမိတို့၏ အနီးကပ်ဆုံးအတွင်းလူများက သစ္စာဖောက် ဒုက္ခပေးတတ်သည်မို့ တပည့်မွေးခြင်းနှင့် အကြံအစည်များကို ကြိုတင်ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သင့်သည်။ ထာဝရ ဆောင်ထားရမည့် ကျောက်မျက်ရတနာမှာ ကျောက်စိမ်းဖြစ်ပြီး လာဘ်ပွင့်ကံကောင်းစေမည့် အရောင်သည် ကြည့်ပြာရောင် ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အကြံအစည် အလုပ် အကိုင်များ အညံ့ကြုံရလျှင် ကျောက်စိမ်းပန်းကို ဘုရားတင် ကပ်လှူပူဇော်၍ ဆုတောင်းပါ။ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်စုံစေလိမ့်မည်။ ဧဋ္ဌနက္ခတ်ရှင်များသည် ကျောက်စိမ်းဘုရား ထုလုပ်ကိုးကွယ် ခြင်းဖြင့် ဓူဝံကြယ်ကဲ့သို့ အောင်မြင်တောက်ပလင်းလက်နိုင် သူများ ဖြစ်ကြရပါလိမ့်မည်။

နိဒါးဖြင့် ...
ကာလီဒါချ်မြန်မာပြည်
www.burmeseclassic.com

စာတုတ်နိုင်ငံ

နောက်ကွယ်မှ စိတ်စွမ်းအင် စမ်းသပ်မှုများ

လှမ်း(ပညာရေး)

၁၉၅၉ ခုနှစ်ဦးပိုင်းတွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ စောင်ရေအများဆုံးနှင့် သြဇာတိက္ကမ အကြီးမားဆုံး သတင်းစာကြီးများဖြစ်သော လာမာတင်သတင်းစာ၊ လာဖီဂါရိုသတင်းစာနှင့် လာမ္ပန်ဒေး သတင်းစာကြီးက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရေတပ်မတော်မှ အနုမြူရေငုပ်သင်္ဘော နော်လီလပ်(စ်)သည် တယ်လီပသီ Telepathy ခေါ် မနောဆက် နည်းပညာကို စမ်းသပ်ခဲ့သည်။ သတင်းကို မျက်နှာဖုံးများတွင် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ရာ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ သူတင်းစာဖတ်ပရိသတ်မှာ တအံ့-သြ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုသတင်းကိုပင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ အသံလွှင့်အစီအစဉ် ကလည်း ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့ရာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ လူထု များသည် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုသတင်းအရ အနုမြူ ရေငုပ်သင်္ဘော နော်လီလပ်(စ်) ရေအောက်ငုပ်နေစဉ် ကုန်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်နှင့် ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်မှ လူတစ်ယောက် တယ်လီပသီခေါ် မနောဆက်နည်းပညာဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြပုံ ၏ ဆန်းကြယ်မှုကို တစ်စိတ်မတ်မတ် လေ့လာသူများကမူ ယင်း သတင်းသည် ဘာဆန်းသလဲဟု ဆိုကြသည်။

သို့သော် စိတ်စွမ်းအင်အကြောင်း လေ့လာထားခြင်းမရှိ သူများကမူ 'တယ်လီပသီ' ဆိုသည်မှာ အဆန်းသစ်ဆုံး လျှို့ဝှက် သက်နက်လော၊ လာမည် အနာဂတ်စစ်ပွဲတွင် တယ်လီပသီ ခေါ် အီးအက်(စ်)ပီ [E.S.P] "Extrasensory Perception" ခေါ် အိုအာရုံခံပညာသည် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မည်လော။ ထိုစဉ် က အင်အားပြိုင်နေကြသော ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသမ္မတ နိုင်ငံ (ယနေ့ ရုရှား)နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့သည် ဆူဆန်းသော စိတ်စွမ်းအင်တိုက်ခတ်မှု၊ စွမ်းအင်၏ လျှို့ဝှက်ချက် များကို သိထားကြပြီလော။ ထိုနိုင်ငံကြီးများသည် "Psychic- Wars" စိတ်စွမ်းအင်စစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲကြတော့မည်လောဟု နိုင်ငံ ဆကာမှလူထုသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုစဉ်က သံကန်လန်ကာဟု ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ သတင်းမီဒီယာများက တညီတညွတ်တည်း ကင်ပွန်းတပ်ထား သော ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု (ယနေ့ ရုရှား)နိုင်ငံသည် အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ ထူးဆန်းသော မနောစွမ်းအင်ရရှိထားသည်ဟု ဟိုးဟိုး ဧကန်စေသော ယောဂီကြီးများကို အိန္ဒိယအစိုးရ၏ အကူအညီ

နှင့် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံသို့ ဖိတ်ကြား၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးများရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းများတွင် စမ်းသပ် လေ့လာရန် စီစဉ်နေသည်ဆိုသော သတင်းများနှင့်အတူ သံကန်လန်ကာနိုင်ငံသည် မနောစွမ်းအင် စမ်းသပ်လေ့လာမှုများ တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့ထက် ရှေ့သို့ရောက်နေသည် ဆိုသော သတင်းများလည်း လှိုင်လာသဖြင့် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု စီအင်အေ အမျိုးသားထောက်လှမ်းရေးအေဂျင်စီမှ တာဝန်ရှိသူများကလည်း စိတ်စွမ်းအင်လေ့လာရေးများကို လျှို့

ဝှက်စွာ လုပ်ဆောင်နေသည်ဟူသော သတင်းများလည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု သမ္မတနိုင်ငံမှ စိတ္တဗေဒပညာရှင်များနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်များသည် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု(ယခုရှုရှား) စတင်တည်ထောင်စကပင် စိတ်စွမ်းအင်နှင့်ပတ်သက်သော စမ်းသပ်မှုများ၊ သုတေသနပြုလုပ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရ၏။ ထိုစဉ်က လက်ဝါဒီဟု ဟိုးဟိုးကျော်နေသော ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်၏ လက်ထက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ သုတေသနပြုလုပ်နေမှုကို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အဖြစ်သာ ရှိခဲ့ပြီး စမ်းသပ်မှုများသတင်းကို အမှောင်ချထားခဲ့သဖြင့် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ဂူထုအများက သိခွင့်မရခဲ့။ ဆိုဗီယက်(ရှုရှား)မှ ထုတ်ဝေသော စာနယ်ဇင်းများကလည်း စိတ်စွမ်းအင် လေ့လာစမ်းသပ်မှုများအကြောင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ကြ၏။

၁၉၁၉ ခုနှစ်ခန့်က ဆိုဗီယက်(ရှုရှား) စိတ္တဗေဒပညာရှင် ဘားနပ်ဘီကာဂျင်စကီသည် လူတို့၏ ဆန်းကြယ်သော စိတ်စေတသိက်ဖြစ်စဉ်ကို တစိုက်မတ်မတ် စူးစမ်းသုတေသနပြုလုပ်ခဲ့ရာမှ ဤဆောင်းပါးအတွင် ဖော်ပြခဲ့သော E.S.P. ဟူသော အပိုအာရုံ၏ စွမ်းအင်ကို သိရှိလာခဲ့ပြီး တယ်လီပသီခေါ် မနောဆက်နည်းပညာအကြောင်း စူးစမ်းလေ့လာတွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သာဓကအားဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးမှာ မြင်းပြင်းထန်ထန် အစာအိမ်ကိုကဲခဲနာကျင်သည့်ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်။ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးနှင့် အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးစဖြစ်ပြီး နိုင်ငံတော်အား စတင်၍ ပြန်လည်ထူထောင်စဖြစ်၍ ခေတ်မီဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာများလည်းမရှိ။ ထိုဝေဒနာခံစားနေရသော အမျိုးသမီးကြီး၏ သမီးဖြစ်သူမှာ မိုင်ပေါင်း ၁၄၀၀ ကွာဝေးသော မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ့မိခင် ပြင်းထန်သော ဗိုက်နာဝေဒနာခံစားနေရခြင်း သတင်းပေးပို့ရန် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဗိုက်နာဝေဒနာခံစားနေရသော အမျိုးသမီးကြီး၏ သမီးဖြစ်သူမှာ သူ့မိခင် ပြင်းထန်သောဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် အချိန်မှာပင် သူ၏စိတ်တွင် မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဗိုက်နာဝေဒနာခံစားနေရသည်ဟု အာရုံထင်လာသည်။ ဆန်းကျယ်သော စိတ်စေတသိက်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ နိုင်မာသော အထောက်အထားများစွာကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိလာခဲ့သော မနောသုတေသီ ဘားနပ်(ဒ်)ဘီကာဂျင်စကီသည် အပိုအာရုံ၏ စွမ်းအင်ကို သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများအား ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့သည်။

ဤသို့ ကာဂျင်စကီ၏ တွေ့ရှိချက်ကို ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်ဆေးအကယ်ဒမီအဖွဲ့ဝင် (နောင်အခါ လီနင်ရွှေတံဆိပ်ဆု

ရှင်) ဒေါက်တာကာလီယိုနစ်၊ ဗာဆီးလီးယက်က အတည်ပြုခဲ့ပြီး ဆက်လက်၍ အပိုအာရုံသညာအား ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာခဲ့ကြတော့၏။

၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် လီနင်ဂရက်(ယခု စိန့်ပီတာစဘတ်)တွင် ကျင်းပသည့် သဘာဝသိပ္ပံပညာရှင်များ အစည်းအဝေးတွင် အီးအက်(စ်)ပီခေါ် အပိုအာရုံနှင့် ပတ်သက်၍ စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်းကျလေ့လာရန် သဘောတူညီခဲ့ကြပြီး ဒေါက်တာကာလီယိုနစ် ဗာဆီးလီးယက်က အပိုအာရုံအကြောင်း သိရှိခဲ့ရခြင်းသည် အံ့ဖွယ်သရဲပင် ဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရ၏။

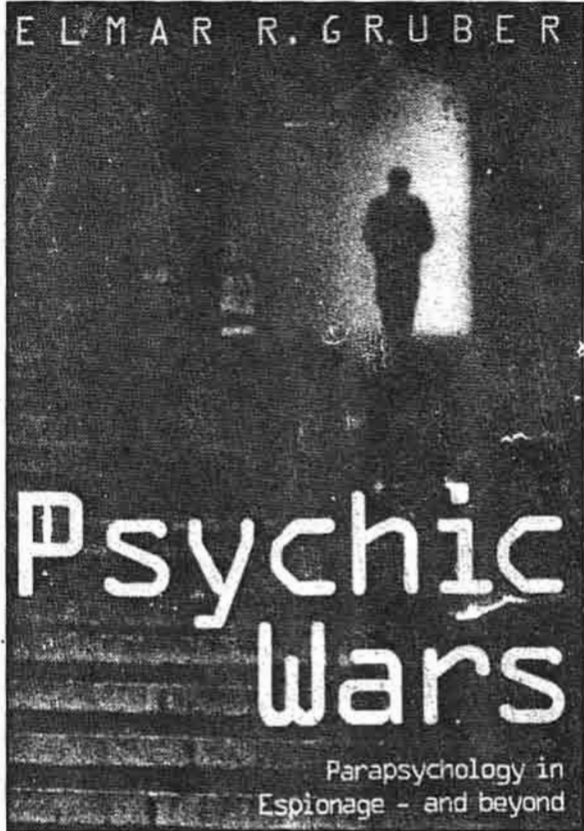
ဤသို့ ကမ္ဘာတွင် ပထမဆုံး တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံတွင် စိတ်ဝိညာဉ်ကို လေ့လာနေသည်ဟူသော သတင်းအား အနောက်တိုင်းမှ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ သမိုင်းသုတေသီများ၊ နိုင်ငံရေးလေ့လာအကဲခတ်သူများ၊ စီးပွားရေးပညာရှင်များ၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံအား စောင့်ကြည့်လေ့လာနေသူများသည် တအံ့တဩဖြစ်ကြရသည်။ ယခင်က ဆိုဗီယက်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေခဲ့သော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် နိုင်ငံရေးသဘောတရားများ၊ ဝါဒချင်းမတူသော်လည်း ငြိမ်းချမ်းစွာအတူနေထိုင်ရေး စလောဆောင်းပါးများ၊ ဆိုဗီယက်သိပ္ပံပညာရှင်များ တီထွင်သည့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ၊ ဆေးပညာသုတေသနလုပ်ငန်းများကိုသာ ဦးစားပေးရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြပြီး အခြားကိစ္စရပ်များကို အမှောင်ချထားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ၁၉၆၆ ခုနှစ်က ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုက ထုတ်ဝေသော "Science and Religion" သို့နှင့် ဘာသာရေးဟူသော ဂျာနယ်တွင် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါးအများအပြား ပါဝင်လာခဲ့ရာ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုအား တစိုက်မတ်မတ်စောင့်ကြည့်လေ့လာခဲ့သူများလောကတွင် မိုင်းမိုးတစ်လုံးပေါက်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ဂျာနယ်တွင် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနဆောင်းပါးများကို ရေးသားကြသော ပညာရှင်အများမှာ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ နိဘယ်ဆုရသိပ္ပံပညာရှင်များ၊ ကမ္ဘာကျော်ဆိုဗီယက်သိပ္ပံ အကယ်ဒမီမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ အဖွဲ့ဝင်များ၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ အမြင်ဆုံးရှုထိမြဲခြင်းခံရသည့် လီနင်ဆုရ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု သိပ္ပံနည်းပညာအဖွဲ့ကြီးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများ ဖြစ်နေသဖြင့် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ တာဝန်ရှိသူများသည် ဝါဒပြောင်းလာခဲ့သလော။ ယင်းဂျာနယ်ပါ ဆောင်းပါးအများမှာ တယ်လီပသီနှင့် ပတ်သက်သည့် သုတေသနဆောင်းပါးများဖြစ်နေရကား

အနောက်တိုင်းမှ မနောသုတေသီများနှင့် စိတ္တဗေဒပညာရှင်များ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသီများမှာ ထူးထူးခြားခြား တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင်မူ ဆိုဗီယက်(ယခု ရုရှား)ပြည်ထောင်စု မော်စကိုမြို့တွင် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်အစိုးရ၏ ပံ့ပိုးမှု၊ ခွင့်ပြုမှု၊ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ အပိုအာရုံညီလာခံ ကြီးကို ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ထိုညီလာခံကြီးသို့ ဥရောပအရှေ့ဖျား တွန့်မြူးနှစ်နိုင်ငံများမှ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသီများနှင့် အနောက်တိုင်းမှ မနောသုတေသနအသင်းများမှ ကိုယ်စားလှယ် များလည်း ထိုညီလာခံသို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုညီလာခံ သို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းမှ [American Society for Psychical Research] ကိုယ်စားလှယ် များလည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦးဖြစ် သော ရှီလာအော်စဘာရန်ဒါနှင့် လင်ရှရိုဒါတို့သည် ရက် ၂၀၀ ဖတ်ပေါင်းများစွာ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဥရောပအရှေ့ဖျား တွန့်မြူးနှစ်နိုင်ငံများတွင် နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်သာမက ယင်း တွန့်မြူးနှစ်နိုင်ငံများတွင် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနပြုလုပ် ကြပုံများကို ခရေစေ့တွင်းကျ လက်တစ်ဆုံးနှိုက် လေ့လာခွင့် ရခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်နှင့် "Psychic - Discoveries Behind The Iron Curtain" သံကန့်လန့်ငှာအနောက်ကွယ်မှ မနောသုတေသန စမ်းသပ်တွေ့ရှိမှုများဟူသော စာအုပ်ကို အထောက်အထား သာဓကခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ သောက်သောက် ထဲ ရောင်းချရသည့် စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ခဲ့ရသော စာအုပ်များလည်း ဖြစ်၏။ (ထိုစာအုပ်အား ဒုတိယ နှစ်ပတ်လည်ကြီးသောင်းထိုက်က 'ခေတ်သိပ္ပံနှင့် ဘေလောက' အမည် ဖြင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်ခန့်က မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ သည်။) အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများအဖို့ လက်ဝဲဝါဒီ ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံအများသည် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ လေ့လာသုတေသနပြုမှု တွင် ထိပ်ဆုံးရောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံများနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်သုတေသနလုပ်ငန်းကို ယှဉ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ဂျာမန် ထက်ဝက်နီးပါး တန်ဖိုးထားခဲ့သော ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံတော်သည် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ပြိုကွဲခဲ့ရတော့သည်။ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသည် ယခင် ရုရှား နိုင်ငံအမည်ကို ပြန်လည်အသုံးပြုခဲ့ပြီး ယခင်က လီနင်ဂရက်မြို့ အသီးအောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးမတိုင်မီ ဇာဘုရင်လက်ထက် က အမည်ဖြစ်သော စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်များကိုလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။ အရှေ့

ဥရောပတိုက် ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံအများမှာလည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု များ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဤကဲ့သို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ အတည်မပြုနိုင် သော ကောလာဟလသတင်းများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤတွင် ယခင်ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု(ယခု ရုရှား) မော်စကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးများရှိ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ လေ့လာ သုတေသနပြုထားသော မှတ်တမ်းများ၊ မိုက်ကရိုဖလင်များ၊ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ၊ ရုပ်ရှင်မှတ်တမ်းများကို ဂျပန်နိုင်ငံသို့ တိတ်တဆိတ် ရောင်းချခဲ့သည်ဟူသော သတင်းနှင့် ထိုမှတ်တမ်း များ၏ မိတ္တူများကို တရုတ်နိုင်ငံသို့ ယှို့ဝှက်စွာ ရောင်းချခဲ့သည် ဟူသော သတင်းများထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် အနောက် တိုင်းနိုင်ငံများ(အထူးသဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု)သည် တရုတ်နိုင်ငံသည် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ လေ့လာမှုတွင် ထိပ်ဆုံး ရောက်နိုင်တစ်နိုင် ဖြစ်လာတော့မည်လောဟု စိုးရိမ်လာခဲ့သည်။

အမှန်အားဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံတွင် ဤဆိုဗီယက်ပြည် ထောင်စု၏ သုတေသနနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ လေ့လာသုတေ သုတနမှတ်တမ်းများမရခင်ကပင် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေ

www.burmeseclassic.com

သနပြုမှုများကို ပြုလုပ်နေသည်ဟူသော သတင်းများ ထွက်လာခဲ့၏။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် တရုတ်နိုင်ငံ စီချွန်ပြည်နယ်မှထုတ်ဝေသော စီချွန်နေ့စဉ်သတင်းစာ (Sechum Daily) တွင် ထူးထူးခြားခြား စိတ်စွမ်းအင်၊ သို့မဟုတ် အပိုအာရုံ ရရှိထားသော အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် တန်ယုန်ဟူသော မူလတန်း အထက်ဆင့် ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက်သည် မျက်စိများ ထူထပ်သောအဝတ်အထပ်ထပ် စည်းထားသော်လည်း နားဖြင့်ကပ်၍ စာဖတ်နိုင်သည့်သတင်းကို ဓာတ်ပုံအထောက်အထား ဝေဝေဆာဆာနှင့် မျက်နှာဖုံးမှ ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဤသတင်းများထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီးနောက် အထက်ဖော်ပြပါ ၁၂ နှစ်သားအရွယ် ကန်ယုန်ကဲ့သို့ ထူးခြားသော မနောစွမ်းအင်ရှိသော ကလေးများ တရုတ်နိုင်ငံ၊ ပြည်နယ်အများတွင် တွေ့ရသည်ဆိုသော သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရ၏ ဆင်ဟွာသတင်းဌာနမှ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်များနှင့် ရုပ်သံလွှင့်ဌာနမှ ထုတ်လွှင့်သော အစီအစဉ်များတွင် ထိုထူးခြားအာရုံရှိထားသည်ဟု ယူဆရသော ကလေးငယ်များကို ပီကင်း(ကာကွင်း)တက္ကသိုလ် ပရစိတ်ပညာဌာနမှ ပညာရှင်အများက စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်းကျ စူးစမ်းလေ့လာမှုများ ပြုနေသည်ဟူ၍ တရားဝင်ထုတ်ပြန်ခဲ့ရာ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံကဲ့သို့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ယုံကြည်သက်ဝင်သူများ အာဏာရထားသည်။ တရုတ်နိုင်ငံသည် စိတ်စေတသိက်တို့၏ ထူးခြားစွမ်းအင်ကို လျှို့ဝှက်စွာ စူးစမ်းလေ့လာမှု ပြုနေခဲ့ပြီလောဟု အနောက်တိုင်းမှ တရုတ်နိုင်ငံအား လေ့လာစောင့်ကြည့်သူများက ယူဆခဲ့ကြ၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ စိတ္တဗေဒဌာနမှ ပါမောက္ခစတင်လေက ရစ်(ဝိ)နာခေါင်းဆောင်သော ပရစိတ်စွမ်းအင်၊ လေ့လာစူးစမ်းရေးအဖွဲ့သည် ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ သွားရောက်၍ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ စူးစမ်းလေ့လာသုတေသနပြုမှုများကို သွားရောက်လေ့လာခဲ့ရာ တရုတ်နိုင်ငံ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးများရှိ ပရစိတ်ပညာဌာနများတွင် ထူးခြားအာရုံရှိသော ကလေးငယ်များအား စနစ်တကျ သုတေသနပြုခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရပြီး တယ်လီပသီ၏ စွမ်းအင်ကိုလည်း စမ်းသပ်လေ့လာနေသည်ကို လေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့သည်ဟုဆိုသဖြင့် အနောက်တိုင်းမှ တရုတ်နိုင်ငံအား စောင့်ကြည့်လေ့လာသူများအဖို့ အံ့သြခဲ့ကြရ၏။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကင်းဘရစ်(ချ်)တက္ကသိုလ် ပရစိတ်စွမ်းအင်သုတေသနအသင်းမှ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ကျင်းပပြုလုပ်သည့် ပရစိတ်စွမ်းအင်သုတေသန စာတမ်းဖတ်ပွဲနှင့်

ခွေးနှေးပွဲကြီးသို့ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ပီကင်း(ဆော့ရှင်)တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်ကြီး ပရစိတ်ပညာဌာနမှ ပါမောက္ခချန်ဆင်ဇီးနှင့် သိပ္ပံပညာရှင် မိလိုင်တို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး တရုတ်နိုင်ငံရှိ ကလေးငယ်များ၏ ပရစိတ်စွမ်းအင်သုတေသနပြုမှုနှင့် အခြားစိတ်ပညာဆိုင်ရာ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များကို တင်ပြခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်ကပင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွင် စိတ်ပညာဆိုင်ရာ စူးစမ်းလေ့လာမှုများ အတော်ခရီးရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုနှစ်မှာပင် ဗြိတိသျှတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးများမှ ပရစိတ်စွမ်းအင်လေ့လာရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ဝူဟမ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ရှိ ပရစိတ်စွမ်းအင်လေ့လာရေးဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် စိတ်ရောဂါဝေဒနာကုသသည့် ဌာနတွင် စူးစမ်းလေ့လာခွင့်ရခဲ့ကြရသည်။ ထိုအဖွဲ့အား တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ပရစိတ်ပညာအသင်း၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ပါမောက္ခဒေါက်တာဝိုင်းက တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွင် စိတ်ပညာဆိုင်ရာ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကပင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသည် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့ကဲ့သို့ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ စူးစမ်းမှုနယ်ပယ်တွင် အတော်ခရီးရောက်နေပြီဟု အနောက်တိုင်းမှ သိပ္ပံပညာရှင်အများက သိရှိခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်ကပင် တရုတ်သိပ္ပံပညာရှင် ၅၀၀ ကျော်တို့သည် စိတ်ပညာဆိုင်ရာသုတေသနလုပ်ငန်းကို လက်တစ်ဆုံးနှိုက်လေ့လာနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စာရတ်နိုင်ငံမှ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော သဘာဝသိပ္ပံမဂ္ဂဇင်း (Ziran-Zazhi) တွင် ရှန်ဟဲမြို့မှ ထူးခြားစိတ်စွမ်းအင်ရှိသူ တစ်ဆယ့်သုံး နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးငယ် ချယ်ယီသည် အနောက်တိုင်းမှ အစွရေရနိုင်ငံသား ဟူရိုက်လ်လာကဲ့သို့ သော့ချောင်းများ၊ ဇွန်းခက်ရင်းများ၊ ဓားများကို စူးစိုက်ကြည့်ရုံမျှနှင့် စွန်းများ၊ သော့များ ကောက်ကွေးသွားပုံ၊ ခတ်ထားသောသော့ခလောက်အား စူးစိုက်ကြည့်ရုံမျှနှင့် သော့ခလောက်ပွင့်သွားရပုံများကို စနစ်တကျ ပရစိတ်ပညာရှင်များက လေ့လာနေသည့်အကြောင်းကို ဓာတ်ပုံအထောက်အထားများနှင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြခဲ့သည်။

မှတ်တမ်းအပရ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့ကပင် ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ ဟူရောင်ပန်းကိုယ်တိုင်ကပင် စိတ်ပညာဆိုင်ရာ လေ့လာသုတေသနပြုခွင့်ပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပါကြောင်း

လှမိုး(ပညာရေး)

ကျမ်းကိုး - Psychic Wars By E.R. Gruber

မင်းကွန်းတိပိဋကဓရဆရာတော်ဘုရားကြီး

သာမိဗိပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်နည်း

ဒေါက်တာသန်းမှိုင်းလင်း

သံဃာတော်၏အကြောင်း ဂုဏ်လေးပါးအနက် တတိယအကြောင်း ဂုဏ်ဖြစ်သော ဉာယပုဋိပန္နဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ပုတီးတစ်လုံးစိပ်တော်မူပြီးသောအခါ မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သံဃာဂုဏ်တော်၏ တေုတ္ထအကြောင်းဂုဏ်ပြုသော ...

သာမိဗိပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ 'သာမိဗိပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော' ဟု စိတ်က ချွတ်ဆိုကာ ပုတီး တစ်လုံး စိပ်တော်မူပါသည်။

'သာမိဗိပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော' ဟု သည် ..

ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော- တပည့်သားသံဃာသည်။ သာမိဗိပ္ပဋိပန္နော-ရိုသေမှုနှင့်လျော် အောင် ကျင့်တော်မူ၏ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ်ရတော်မူပါသည်။

လူတို့သည် 'သံဃေဒိန္နမဟပ္ပလံ' သံဃာအား လှူဒါန်းရ ခြင်းသည် အကျိုးကြီးသည်ဟူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဒေသနာအတိုင်း သံဃာကို ရည်စူးပြီး လှူလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့လှူဒါန်းရာတွင် အမွန်အမြတ်ပစ္စည်းကို လှူဒါန်း ၏။ ရက်ရောမြတ်နိုးစွာ လှူဒါန်း၏။ အဦးအဖျားတို့ကို ရိုရို သေသေလှူရင်း သံဃာတော်များဘက်ကလည်း ဤလှူဒါန်း မှုတို့ကို ထိုက်တန်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရ၏။ အလှူခံဖြစ်

သော မိမိဘက်မှ ဂုဏ်တော်မှ လျှော့သောအကျိုးကြီးဖြစ်ချာ
လျှော့သောသူ အကျိုးကြီးကြီး ရရှိအောင်၊ မိမိ၏ ဂုဏ်အရည်
အသွေး ဖြည့်တင်ပေးခြင်းကို 'သာမိစိပ္ပင်ပန္နကဏ်' ဟု ခေါ်သည်။

ရဟန်းသံဃာကော်၏ တာဝန်သည် အခြားကမ္မဋ္ဌာန်း
ကို မပွားများစေကာမူ မေတ္တာတစ်ဆယ့်တစ်ခုညးကို နှုတ်က
ရွတ်ဆိုပွားများခြင်းအားဖြင့် နှုတ်က ရွတ်ဆိုပွားများရ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်က နှားနှိတ်ညစ်စာခန့် မေတ္တာပွားများလျှင်ပင် အကျိုး
များလှ၏ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤမေတ္တာပွားများနည်းမှာ အနာထပိတိသုဋ္ဌေ၏ ညီ
တော်သူတို့၏ မထေရ်၏ နည်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏မထေရ်
တရားဟောကောင်းပူပသောအခါ 'အနောဒိဿက' မေတ္တာထား၍
ရေခဲလှိုသို့ ယင်းတို့၏ နည်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရဟတိယားရီ
ကိလေသာမှကင်း၍ နေလှိုသို့ ယင်းတို့၏ နည်းဖြစ်ပါသည်။

ဆွမ်းခံစင်သောအခါ ဒါယကာကိုအဖို့ အကျိုးကြီးစေရန်
ရည်သန်၍ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းအား မေတ္တာပို့၍ ဆွမ်းခံစင်တော်
မူပါသည်။

ဤသို့မေတ္တာပွား၍ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ ဆွမ်းကို
စားသုံးမှ အမောယံရေပိတုဘဝတို့ ပြည်သူတို့၏ ဆွမ်းကို
အချည်းအနီးမဖြစ်အောင် သုံးဆောင်သည်မည်၏ဟု မြတ်စွာ
ဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ပြည်သူတို့၏ဆွမ်းကို အကျိုးကြီးမြင့်အောင် ဘာစော
ပွား၍ သုံးဆောင်သူများဖြစ်၍ သံဃာတော်သည် သာမိစိပ္ပ
နိပန္နပုဂ္ဂိုလ်မည်ကော်မူပါသည်။

သံဃာတော်များလျှင် ရရှိလာသောဆွမ်းကို ရှိသေလေး
လေးချေချေ အာဟာရပြောဆိုသော အလှူရှင်များက အနီး
အများပေးလှူသည်ဖြစ်ဟု အလှူရှင်တို့၏ ဆွမ်းအလှူအကျိုး
ကြီးစွာ သံဃာကော်၏ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ အလှူရှင်
တို့က မိမိတို့အကျိုးကို မင့်ကွက်မိ လေးစားရွက်စရာပွား ပေးလှူ
နိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သံဃာတော်သည် ဤဆွမ်းကို
ကိလေသာမကင်းဘဲ ဝိပဇာနည်က ကိလေသာကင်းအောင်
ကြိုစားမည် သေပြင် ဆွမ်းအလှူ အကျိုးကြီးအောင် သံဃာ
တော်များ အထူးကြိုးစားတော်မူကြပါသည်။ ဤသို့ အလှူရှင်
ပြည်သူတို့ဆွမ်းကို အကျိုးပေးအောင် အားထုတ်တော်မူသော
သံဃာတော်တစ်ပါးရှိခဲ့ပါသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်း ကဿပလိုဏ်ဂူ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ
သော အယုမိတ္တထေရ်ကို ဥပါသိကာမ တစ်ဦးက သားအရင်း
အကျိုးကြီးစေသည့် တောသို့သွားခါနီး မိခင်က သမီးကို
အလှူပို့ကြိုက်လာသောအခါ ဆွမ်းကိုချက်၍

နို့ ထောပတ်၊ တင်လဲတို့နှင့်တကွ လှူလော့။ သင်လည်းစား
လော့။ ငါ့မကား၊ ယပန်နေက ချက်ပြီး သိုးနေသော လမင်းကို
ပရောန်းရည်ဖြင့် စားခဲ့လေပြီ။ နေ့လယ်တွင် ဘာကိုစားမည်နည်း
အခပေဟု မေးရာ "ဟင်းချက်စရာထားသော ဆန်ကွဲဆန်ပြုတ်
ကို ပြုတ်စားလော့" ဟု မှာကြားခဲ့ပါသည်။

အယုမိတ္တထေရ်သည် ဤစကားကို သင်္ကန်းရုံ၌
သပိတ်ကို အိပ်ပျက်စဉ် ကြားရလေသော် သံဝေဂ ပြစ်တော်
မူပါသည်။ မဟာဥပါသိကာမကြီးသည် သိုးလေပြီးသော တမင်း
ကို ပအုန်းရည်ဖြင့်စားလေပြီ။ နေ့လယ်စာကိုလည်း ဟင်းရွက်
ရောသော ဆန်ပြုတ်ကို သောက်ပေလိမ့်မည်။ ငါ့အတွက်မူ
ဆန်ကောင်း၊ နို့ ထောပတ်၊ တင်လဲတို့နှင့် လှူလော့ဟု မြှော
ကြားခဲ့သည်။ "အိုကလျက် အကြောင်းပြု၍ လယ်ယာ၊ ဝတ္ထု
အဝတ်အစားတို့ကို မတော့ထချေ။ ငါတို့သုံးဦး၏ ဇီးပွားကိုသာ
ဟောင့်တ၍ ပေးလှူ၏။ ငါပဲသည် ဤစားပွားတို့ကို ပေးနိုင်ပါ
သကောင်း။ ဤဆွမ်းကို ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ခဲမာဟာဗျာဒိတကွ မခံ
ယူထိုက်ပေ" ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ဆုံးမတော်မူပြီး သပိတ်ကို အိပ်
တည်ပြီး ပြန်ကြွတော်မူခဲ့လေသည်။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရက
ငါပြန်မကြွတော့ပြီဟု အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဝိပဿနာဘုရားကို အား
ထုတ်တော်မူပါသည်။

ထိုအခါ ဆွမ်းအချိန်မတိုင်မီမှာပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ပင်လျှင် သံဃာတော်သည် နတ်လူတို့၏ ရိုသေ
မှုနှင့် လျော်အောင်ကျင့်ကြံစေတော်မူပါသည်။

ဤသို့ ရိုသေမှုနှင့်လျော်အောင် ကျင့်ကြံတော်မူသော
သံဃာတော်၏ အကြောင်းဂုဏ်လေးပါးအနက်၊ စတုတ္ထ
အကြောင်း ဂုဏ်ဖြစ်သော 'သာမိစိပ္ပင်ပန္နကဏ်' အခံရ
ပြု၍ ပင်းဂွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် 'သာမိစိပ္ပင်ပန္နကဏ်
သားစေသော သံဃာက သံဃော' ဟု နှုတ်မူ ရွတ်ဆိုကာ ပုဂံ
တစ်လုံး စိပ်ကော်မူပါသည်။

သတ္တဝါ ဂုဏ်ပွား စာရေးဆရာ ချမ်းမြသာယာသို့ကြိုပါလေ
ဒေါက်တာသန်းမိုင်ကပင်

စာကိုး

ကျော်လှိုင်(ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးမဟာဝိဇ္ဇာသက္ကတ္တ)၏
မင်းကွန်းတိပိဋကဓရဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပုတီးစိပ်
နည်း။

ဓမ္မာနိးတနိနိး အာဇာနည်(၆)

ပဋ္ဌာန်းတန်ခိုးဖြင့် စစ်တိုင်း၊ ရွှေဘိုတို့ မုန်တိုင်းဘေးကလွတ်ရခြင်း

■ သူတော်စင်မင်းအောင်

တစ်ခါ တတိယအကြိမ် အတွေ့အကြုံကို ဘုန်းကြီးပြောပြမယ်။ ဗွန်ခိုတဲ့ သုံးနှစ်-လေးနှစ်လောက်က ဘုန်းကြီး ဖိုမိတ်က ပြန်ခဲ့တယ်။ ဖိုမိတ်ကပြန်တော့ လမ်းမှာပဲ သတင်းကြားတယ်။ ဘယ်လို လဲဆိုတော့ လေမုန်တိုင်းဘေးကြီး ကြီးစွာ လာနေတယ်။ အန္တရာယ်ရောက်နိုင်တယ် ဆိုတာကို ပြောနေတယ်။ အဲဒီ မိုးလေ ဝသဋ္ဌာနက အရေးတကြီးကြေညာနေတဲ့ အကြောင်းကို မော်ဟော်ကားနဲ့ လာရင်းမ လူတွေဟာ လှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်လမ်းလုံးမှာ ပြောသံကြားရတယ်။ ပြောသံကြားတော့ ဘုန်းကြီးများ နန်းထိပ်ရောက်တဲ့အခါကျ တော့ မိုးကုတ်ကလူတွေက နှလုံးသွင်း အလွန်အမြေကောင်းတယ်။ ဘာပြော သလဲဆိုတော့ မိုးကုတ်မြို့ဟာတဲ့ တောင် တွေပိုင်းနေတဲ့ အလယ်မှာရှိလို့ လာတဲ့ သဘာဝလေဘေး၊ အန္တရာယ်တွေဟာ တောင်နဲ့တိုက်ပြီးတွေ့တဲ့အခါကျတော့ သဘာဝလေမုန်တိုင်းတွေဟာ အားပျော့ ပျက်ပြယ်သွားစေသတဲ့။

ဆိုကြပါမို့၊ လေမုန်တိုင်း တိုက်ချင် တိုင်း တိုက်ခဲ့တဲ့ လေမုန်တိုင်းသည် ဒီ ရောက်ရင် တောင်တွေကို အရင်ဝင်တိုက် တော့ လေမုန်တိုင်း၊ အရှိန်အဟုန်ပျက် သွားတယ်။ ပျက်သွားပြီးတော့ ဒီမိုးကုတ် မြို့ကို ဒီလေမုန်တိုင်းဘေးမှ မနှိပ်စက်နိုင်

ဘူးလို့လည်း တစ်ခေတ်စကား ခရီးသွား ရင်း ကြားခဲ့တယ်။ ဒါ ဘုန်းကြီးများ ထောက်ခံတယ်။ ဘာပြုလို့ ထောက်ခံတဲ့ ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မင်းကွန်းဆိုတဲ့ အရပ်ဟာ စစ်ကိုင်းတောင်ပိုင်းရဲ့ ပြောက် ဖျားမှာရှိတော့ သင်္ကြန်မြို့ရင်း လေကြီးမိုး ကြီး သုံးကြိမ်လောက် ကျတတ်တယ်။

ဒီသင်္ကြန်မြို့ရင်း လေကြီးမိုးကြီး သုံး ကြိမ်လောက်ကျပြီး မိုးရွာတက်တယ်နော်။ ဒါဘုန်းကြီးတို့ အမှတ်အသားတစ်ခု။

အဲဒီမှာ ဒီသင်္ကြန်မြို့ရင်း လေကြီး မိုးကြီးအန္တရာယ်ဘေး မင်းကွန်းမှာ ဘယ် တော့မှ မနှိပ်စက်ဘူး။ ဘာပြုလို့ဘုန်းဆို တော့ မင်းကွန်းဆိုတဲ့အရပ်မှာ အနောက် ဘက်က ရွှေမြင်တင်တောင်ကြီးက ကာ ကွယ်နေတယ်။ အဲဒီလိုကာကွယ်နေတဲ့ အတွက် ရာဟုလေတိုက်လာရင် ပထမ ရွှေမြင်တင်တောင်ကြီးကို တိုက်တယ်။ ရွှေမြင်တင်တောင်ကြီးကို လေမုန်တိုင်းက တိုက်တော့ လေအဟုန်ဟာ ညံ့သွား တယ်။ အဲဒီတောင်ပေါ်က လျှံပြီးတော့ ကျလာတဲ့လေဟာ တစ်ခါတလေမှာ အတော်ပြင်းအေးတယ်နော်။ သစ်ပင်တွေ ဘာတွေ လဲသွားတာတွေ ရတယ်။

ဒီတော့ မင်းကွန်းဆိုတဲ့အရပ်ဟာ ရာဟုလေမုန်တိုင်းဘေးက ကင်းဝေးတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုပြောတဲ့ ရွှေ

မြင်တင်တောင်ကြီးက ကာဆီးပေးလား ပြီး အကာအကွယ်ပေးမှုကြောင့် ကင်းဝေး တယ်။ ဒီလိုပဲ သဘာဝက အတာအဆီး မှီတဲ့အတွက် လေမုန်တိုင်းဘေးအန္တရာယ် က ကင်းဝေးတာကြောင့် မိုးကုတ်က မြို့ သူမြို့သားတွေရဲ့ စကားကို ဘုန်းကြီးက ထောက်ခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သို့အတူပဲ မိုးကုတ်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ နှလုံးသွင်းနေတာက ဟို မိုးကုတ်မြို့မှာ တောင်တွေပိုင်းနေတာ ကြောင့် ဒီလေမုန်တိုင်းဘေးအန္တရာယ် တို့ မှာမရှိဘူးလို့ ယူဆထားကြတာ ဖြစ် တယ်။ ဘုန်းကြီးသွားရင်းလာရင်း မိုးလေ ဝသဋ္ဌာနရဲ့ အရေးပေါ်ကြေညာချက်ကို ကြားရလို့ ဘုန်းကြီး မိုးကုတ်မှာလည်း မနားတော့ဘူး။ ဖိုမိတ်ကနေပြီး မိုးကုတ်၊ မိုးကုတ်ကနေပြီး အောက်ဘက်ကို တစ်ခါ တည်း တောက်လျှောက်သွားကြပါစို့ဆို ပြီး ကားကိုမောင်းခိုင်းခဲ့တယ်။ ရွှေဘို အရှေ့က ကျောက်မြောင်းကိုစီးတယ်။ ကျောက်မြောင်းကိုရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျောက်မြောင်းမှာ ဦးကူရွှေက ဘုန်း ကြီးရဲ့ တပည့်ပဲ။ ဘုန်းကြီးများ ဓမ္မပါလ ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းဘုန်းကြီး က ဝတ္တရားအရ အဖျော်ယမကာတို့ ဘာ တို့ စီမံတော့ ဘုန်းကြီးက ပြောတယ်။

“ဦးပွင်း ... တပည့်တော်အဖို့

အဖျော်ယမကာ မလုပ်နဲ့။ မိုးလေဝသ
ဌာနက ကြေညာထားတယ်မဟုတ်လား။
သဘာဝလေမုန်တိုင်း လာလိမ့်မယ်။ အား
လုံး တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့အချိန်။
ဒီတော့ ဦးပွင့်၊ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့တော့။
ပဌာန်းပါဦးတော် ပထမအုပ် အလျင်ရှာ
ပေးစမ်းပါ။ ရှာပြီးတော့ ဦးပွင့်ကျောင်း
မှာရှိတဲ့ သံယာဇာတိပါး ချက်ချင်း ပဌာန်း
ဒေသနာကိုရွတ်ဆိုပါ။" ဆိုပြီးတော့ ပဌာန်း
ရွတ်ဖို့ အရင်ပြောရတယ်။

ပြီးတော့မှ လာပြီးကြိုကြတဲ့ ဒကာ
ကြီးတွေကို ကျုပ်ဖို့တော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့
တော့။ ဒီဘုန်းကြီးတွေကို နောက်တစ်
နာရီလောက်ကျမှ အဖျော်ယမကာများ
ကပ်နိုင်အောင် စီမံကြလို့ မှာရတယ်။

အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ ဘုန်းကြီးက
ပဌာန်းပါဦးတော်ကို စပြီးရွတ်ဆိုကာ ဒီ
ဦးပွင့်၊ ငါးပါးကို ဆက်ပြီး ပဌာန်းအရွတ်
ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီး ကျောက်
မြောင်းကနေ ရွှေဘိုကို မော်တော်ကားနဲ့
ဆက်သွားတယ်။

ရွှေဘို ရောက်တော့ သဲတော့
ဦးပဏ္ဍိတ ရန်အောင်မင်္ဂလာကျောင်း
တိုက် ဝင်တယ်။ ဦးပွင့်ကလည်းပဲ
ဝတ္တရားအရ အဖျော်ယမကာ လုပ်မလို့
စိမ်တဲ့အခါ -

"ဦးပွင့်... တပည့်တော်အဖို့
ဘာမှမလုပ်နဲ့။ တပည့်တော် သောက်
လည်း မသောက်နိုင်ဘူး။ ဒါထက်အရေး
ကြီးတာက ပဌာန်းရွတ်ဆိုဖို့ အရေးကြီး
တယ်။ ဦးပွင့်တို့လည်း ကြားပြီးကြပြီ
မဟုတ်လား။ လေမုန်တိုင်းကြီးလာနေပြီ
ဆိုတာ။ ဦးပွင့်ကျောင်းက ပဌာန်းပါဦး
တော်စာအုပ် ရှိသမျှထုတ်စမ်း" ဆိုပြီး
တော့ သူ့ကျောင်းကလည်း စာသင်တိုက်
ဆိုတော့ စာသင်သား ဦးပွင့်၊ ငါးပါး
လောက် ချက်ချင်းရွေး၊ ပဌာန်းကို ချက်
ချင်းရိတ်ကြလို့ ပြောရတယ်။ သူတို့
ပဌာန်းရွတ်တဲ့အခါ ဟေတုပစ္စယောကို

စတော့မှ ဘုန်းကြီးမော်တော်ကားထွက်၊
မိသလောက်နေရာမှာ ငါပြောမယ်ဆိုပြီး
စစ်ကိုင်းကို ဆက်ထွက်ခဲ့တယ်။ စစ်ကိုင်း
ရောက်တော့လည်းပဲ ထို့အတူပဲ။ အုတ်
ကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးသာဂရနဲ့တွေ့။

"ဘုန်းကြီး၊ တပည့်တော်ဝတ္တရား
ဘာမှ မလိုဘူး။ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့" ဆိုပြီး
တော့ အရှင်ဘုရားလည်း ကြားမှာပေါ့။
မိုးလေဝသဌာနက အရေးတကြီးကြေညာ
နေတဲ့ လေမုန်တိုင်းဘေးလာနေတာ။
ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက ပဌာန်းဒေသနာ
တော် ရွတ်ဖို့ပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက
ဦးပွင့်၊ ငါးပါးလောက် ပဌာန်းဒေသနာ
တော်ရွတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီး ချက်ချင်းရွတ်ဖို့
ပြောခဲ့ပြီး ဘုန်းကြီးတို့ မင်းကွန်းကျောင်း
အရောက် ပြန်ခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးပြန်ပြီး
ငါတော့ သံတင်းနားထောင်ကြည့်တဲ့အခါ
ဒီရွှေဘိုတို့ ကျောက်မြောင်းတို့ ခါတိုင်းခါ
တိုင်းဆိုရင် ဒီလေမုန်တိုင်းဘေးဒဏ်ကို
တွေ့ကြုံရတယ်။ ယခု အဲဒီသဘာဝဘေး
လေမုန်တိုင်းဘေး မတွေ့မကြုံရတော့
ဘူး။ မိုးလေဝသဌာနက အရေးတကြီး
ကြေညာပေးသော်လည်း ဒီသဘာဝဘေး
အန္တရာယ်ကို ပဌာန်းဒေသနာတော်သည်
ကာကွယ်ပေးတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့
သက်သေတော်တော် တွေ့ရတယ်ပေါ့
နော်ဟု မင်းကွန်းတိပိဋဓရ ဆရာတော်
ကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့ပုံကို ဆရာတော်
ကြီး၏ စတုတ္ထသုံးနှစ်ခရီး တရားစာအုပ်
မှ ကောက်နုတ်ပူဇော်လိုက်ပါသည်။

ဒီစာမူရေးနေစဉ်မှာ စာရေးသူ၏
စိတ်သည် နာဂစ်မုန်တိုင်းဘေး ခံရသူများ
ဆီသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ထိုနာဂစ်မုန်
တိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသောသတင်းကို ထိုအခါ
က မိုးလေဝသဌာနမှ ၄၈ နာရီခန့် ကြို
တင်သိရှိနေသည်ဟု ကြားသိရဖူးပါသည်။
အကယ်၍သာ ထိုနာဂစ်မုန်တိုင်းကြီး လာ
နေတာ ဖြစ်ပေါ်နေတာကို သိရှိသော

မြန်မာနိုင်ငံမြစ်ဝကျွန်းပေါ်နှင့် ပင်လယ်
ကမ်းရိုးတန်းဒေသများရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း
သံယာတော်များက ထိုပဌာန်းဒေသနာ
တော်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ကြိုတင်ရွတ်
ဖတ် ပူဇော်ပေးခဲ့ကြပါလျှင် ဤမျှဆိုရွေး
သော ဘေးအန္တရာယ်အဖြစ်ဆိုကြီး မကြုံ
တွေ့ရဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ အကယ်၍
ထိုဒေသတွင်နေထိုင်ကြသော လူအများ
သတ္တဝါများ၏ အတိတ်ကံကြမ္မာဆိုးပါရှိ
သည် ဆိုပြီးတော့ ပဌာန်းဒေသနာကြီးကို
သာ ယုံကြည်အားထား ရွတ်ဆိုကြမည်
ဆိုပါလျှင် ထိုမျှကြီးမားသော ဘေးဒဏ်
ထက် သေးငယ်သော ဘေးဒဏ်ကိုသာ
ခံရပြီး ဤကဲ့သို့ လူပေါင်းသိန်းကျော် သေ
ကျေပျက်စီးမည် မဟုတ်ဟုလည်း တစ်စုံ
စိမ့်စွေးနေမိပါသည်။ ထိုကြီးစွာသော
အတွေ့အကြုံ သင်ခန်းစာကိုယူ၍ နှစ်စဉ်
မိုးဦးကျရာသီ၊ မိုးလယ်၊ မိုးနှောင်း၊ ရာသီ
တို့တွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော လေမုန်တိုင်း
ဘေးဒဏ်ကို မခံရလေအောင် ကြိုတင်
ကာကွယ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊
မိုးလေဝသဌာနက ကြေညာစဉ်အခါမှာ
လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့
များမှ နှိုးဆော် ဆော်သြလျက် သံယာ
တော်များအား ပဌာန်းဒေသနာတော်ကို
ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးပါရန် လျှောက်ထား
တောင်းပန်ခြင်း၊ အသံမစဲ ပဌာန်းပွဲတော်
များ ကျင်းပပေးခြင်းတို့ကို ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းမှာ ဆောင်ရွက်ပေး
သင့်ကြပါသည်။ အထူးအားဖြင့် ရခိုင်
ပြည်နယ်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ ပင်
လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသများမှာ မဖြစ်မနေ
ဆောင်ရွက်သင့်လှပါကြောင်း တိုက်တွန်း
နှိုးဆော်ရင်း နိဗ္ဗာန်အုပ်ပါသတည်း။
သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေ။

သုတော်စင်စမ်းအောင်

မုနာဏုရတနာအဂ္ဂပိတော်မုံ

ဒေဝင်သန်းချစ်

အခန်း(၁)

မြေ

'After about an hour, they came to a tall, thick baobab tree beside a pool known as the Tapke.'

ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေပါတယ်။ အခုလိုအိုက်စပ်ပူလောင်လွန်းတဲ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ ဘယ်သူမှအပြင်မထွက် ချင်ကြပါ။

ဒါပေမယ့် ... ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ခွန်ဘာနဲ့ ကိမ်တို့ နှစ်ဦးကတော့ ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့

သူတို့ရွာလေးဆီ အဖွားအိမ်ကနေ ပြန်ခဲ့ ကြရပါတယ်။ ညအချိန်မတော်ကြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်သွားခဲ့လျှင် သူတို့ဖခင် မစွတာဘိုရောင် ဖေါပွမှာကို ကြောက်ရွံ့ ကြတဲ့အတွက် နေ့လယ်ခင်း နေပူပူမှာပဲ ခရီးစခဲ့ကြရတာပါ။ မြင်းပေါ်ကို မြင်း ကုန်းနှိုလိမ့်တင်နေခိုက် အဖွားက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ကြနော်၊ ရေကန် တွေသစ်ပင်ရိပ်တွေမှာ ဝင်မခိုကြနဲ့၊ အကယ်၍ မင်းတို့ အရိပ် ဝင်ခိုမိရင် ဂျူးဂျူး ဆရာကြီးတွေရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တွေက ဖမ်းစားတာခံရတတ်တယ်။ သိပ်မောပန်းခဲ့ရင်လည်း ဆူးပင်ခြံပုတ်

လေးတွေ အောက်မှာပင်ထိုင်ပြီး အပန်းဖြေကြပါ။ သဘော ပေါက်တယ်နော်”
ခွန်ဘာကို နောက်မှာ ထိုင်စေရင် ကိမ်က...

“ဂျူးဂျူးဆိုတာ ဟိုးအရင်တုန်းက သာရှိခဲ့တာ အခုမရှိတော့ဘူးလို့ ဆရာမက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်”

အသက် ဆယ်လေးနစ်အရွယ် ရောက်နေပြီး အလယ်တန်းကျောင်းမှာ နှစ်နှစ်တောင်တက်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်တဲ့ ကိမ်က သူ သိထားတဲ့ ဗဟုသုတနဲ့ အဖွားကို ပြန်လည်ချေပခဲ့ပါတယ်။

အဖွားကလည်း နှစ်နှစ်ခိုင်းရုံလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် လျှာကိုသပ်ရင်း...

“ကျောင်းနေတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီအေသုမှာတော့ မင်းခေါင်းထဲကို အသိတရား ကောင်းစေတာပဲ။ တောထဲမှာပေးမယ့် စာသင်ကောင်မလေးတွေ”

ပြီးတော့ အဖွားက သူ့အထိတ်ကို တုန်ကခဲမပြီး တံခွန်ချင်းရင်း...

“မင်းတို့ မိဘက ကျန်းခံသာလို့ မာကြပါစေ... ချောချော မောမောရော... ကြပါစေ”

မြစ်ခြမ်းတောက် နေပူနေပေမယ့် မြင်းကြီးကတော့ အဆုံးမရှိတဲ့သစ်ပင် ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ မြက်ရှည်တောကြီးကိုဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်နားက သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီး တစ်ပင်အောက် သူတို့ရောက်လာကြပါတယ်။ ပင်စည်ကြီး ကမူထွက်နေပေမယ့် အကိုင်းအခက် တွေမှာ အရွက်တွေထူထူထပ်ထပ်နဲ့ အသီးတွေ ပြုတ်နေပါတယ်။ အရိပ်က

လည်း ကျယ်ကျယ်လန်းလန်းနဲ့ အေးမြ နေပါတယ်။ ကိမ်က အပူဒဏ်အောက်မှာ ဟော ဟဲလိုက်ပြီး အသက်ရှူရင်း...

“တချို့အသီးတွေတောင် မှည့်နေ ပြီပေတဲ့။ ခဏဝင်နာကြစို့”

ခွန်ဘာက ကြောက်ကြောက်လန့် လန့်နဲ့...

“အဖွားက မှာလိုက်တယ်လေ”

“အဖွားက ကျောင်းမှမနေခဲ့ဘူးတာ ဟာ။ ဂျူးဂျူးဆိုတာ ဇလ္လာရီတွေပဲလို့ ဝှို့ဆရာက ရှင်းပြခဲ့တယ်။ ကျောင်းအုပ် ကြီးကလည်း သူ့အဖိုးပဲ သွန်လင်ခီ တယ်လေ။ ငါ့ဇလ္လာရီတွေကော ငါ ကပါ ဆရာပြောပုံလို လက်ခံကြတာပါ။ အသီးတွေကို လက်မခံသင့်ပါဘူး။ အသီးကမှ ဒါမျိုးတွေကို မသင်အံ့ခဲ့ရတာ ပဲ။ နေသိပ်ပူနေတုန်း မပြင်းသင့်ပါဘူး ဟာ”

ကိမ်က အသီးတစ်လုံးကို နှာလိုက် ပြီး ခွန်ဘာကိုပေးရင်း သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ခွန်ဘာလည်းအစ်ကို နဲ့အတူ အရိပ်ခိုခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူမထက်(၂)နှစ်ကြီးတဲ့အစ်ကိုရဲ့ စကား ကို သူလိုက်နာနေကျပါ။

အသီးနှာစားပြီးတော့ အဖွားက သစ်ရွက်နဲ့ လိပ်ထည်ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ကို စားခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သစ်ပင်ရိပ်မှာ တမေးအိပ်ငိုက်သွားကြပါ တယ်။ မြက်ခပ်ကျဲကျဲနေရာက လျှောက် သွားပြီးမြင်းက ကန်ရေဆင်းသောက်ပါ တယ်။ သိပ်မောဟိုက် ပင်ပန်းနေတာ ကြောင့် မြင်းကုန်းနီးကို ဖြုတ်ပေးထား ကြပါတယ်။

တစ်ခါ ကိမ် ကော ခွန်ဘာတို့ နှစ်ဦးလုံးလည်း သူတို့နဲ့ နှစ်ကိုက်အကွာ လောက်ဆီသစ်ကိုင်းပေါ်က မြေခဲခဲလေး တစ်ကောင်ဖြုတ်ကျလာတာကို မသိခဲ့ ကြပါ။ မြွေက ခေါင်းထောင်လာပါတယ်။

မြင်းက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် နှာမူတ်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိမ်လန့်ပြီး နီးလာပါတယ်။ တစ်ခါ သူ့ကြက်သေ သေသွားပြီး လက်နက် တစ်ခုခုကို အေးအေးဆေးဆေးရှာခဲ့ပါ တယ်။ သစ်လုံးတစ်လုံးကို သူ့လက်နဲ့ စမ်းမိခဲ့ပါတယ်။ ခေါင်းထောင်နေတဲ့ မြွေ ကို အဲဒီသစ်သားနဲ့ သူကပစ်ပေါက်လိုက် ပါတယ်။ နာသွားတာကြောင့် မြွေက တစ်ဖက်လှည့်လိုက်ပါတယ်။ ကိမ်က ထပ်ပြီးမြင်းကုန်းနီးနဲ့ပစ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ တွန့်လိမ်နေတဲ့ အညှို့ရောင်မြွေအရေနဲ့ ကနေပြီး သွေးတွေထွက်လာပါတော့ တယ်။ ခွန်ဘာလည်း အသံပလံတေ့ ကြောင့် နီးလာခဲ့ပါတယ်။ သူမက အလန်တကြား ခြေစုံသရုပ်ပြီး ပြောပြော ဆိုဆိုဆိုဆို ဝိုပါတော့တယ်။

“သစ်ပင်အောက်မှာ မနားပါနဲ့လို့ ပြောခဲ့ရုံသားနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“တိုက်ဆိုင်တာပါဟာ၊ မြွေဆိုတာ သယ်နေရာမှာမဆို နေတတ်တာပဲ”

ကိမ်က အေးအေးဆေးဆေး ပြန် ရှင်းပြခဲ့ပေမယ့် နောက်လာမယ့် သစ် သည်တွေကို ရန်မူနိုင်အောင် မြွေ တစ် ကောင်ကို သူသတ်ပစ်ခဲ့ကြောင်း သိ တော့ ပြောမပြခဲ့ပါ။

သစ်ကိုင်းချွန်တွေနဲ့ ကျင်းတစ်ကျင်း တူးခဲ့ကြပါတယ်။ မြွေကို ပုရွက်ဆီ

တွေ့နေသောအခါမှာ ကြည့်တဲ့ ခရီးသွားတွေ မပြင်ရလေအောင် ကျွမ်းထဲမှာ မြစ်ပေါ်ရှိ စီရင်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် သစ်ပင်အောက်က မြေဖွဖွတွေကို အလွယ်တကူ တူးပြီးတာနဲ့ ခပ်မာမာ အရာတစ်ခုကို ကိမ်ထိလိုက်မိပါတယ်။

“ငါထင်တာတော့ ခွက်တစ်ခွက် မှားလားပဲ။ နက်သက်သေးသေးတေးနဲ့ တွင်းထဲဝမ်းကြွေပျံ့ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပဲ။ တစ်ခုခုပဲ အစ်ကိုရဲ့ ပေါ်လာပါကောင်းပေါ့”

ခွက်တာက မြေဖွဖွတွေကို လက်နဲ့ ဆွဲထုတ်ရင်း တောက်ခဲလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းမြေအိုးတောင်ကို သူမက ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပုလင်းတစ်လုံးနဲ့ ပန်းအိုးတစ်လုံးပေါ်မှာ ကြက်ခြေခတ် တစ်ခုကိုတွေ့ကြပါတယ်။ ရင်းမှာ ပုလင်းတစ်လုံးလို သည်ပင်းရည် တစ်ခုနဲ့ ဘူးဆိုတစ်ခုပေါ်နေပါတယ်။ အောက်ခြေကတော့ ကျယ်ပြောပြီး မျဉ်းကွေးလွှာဆွဲထားတဲ့အပြင် မျဉ်းအားလုံးကတော့ လူမျက်စိတစ်လုံးပေါ်မှာ အဆုံးသတ်ထားပါတယ်။ အဲဒီအလေးကို မတင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခွက်တာ စိတ်ထဲမှာ မျက်စိတွေက သူ့ဆီလာနေကြတယ်လို့ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ကိမ်က သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

“မြန်မြန်နောက်ကို ချလိုက်၊ အထဲမှာ ပင့်ကူတစ်ကောင် ရှိနိုင်တယ်။ သေသေချာချာရင်းပစ်မဖြစ်မယ်။ သူတို့အခြားတွေက သိပ်အဆိပ်ပြင်းတယ်”

ခွက်တာကလည်း...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မြင်းကုန်းနီးအိတ်ပေါ်

ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွန်ချပြီး တာတွေပါလဲဆိုတာစစ်ကြည့်ပါတယ်။ ဝိုးကောင်တွေ ပါမပါ သေသေချာချာသိရတော့ပေါ့ပင့်ကူအစအနလေးတွေကို စစ်ကြည့်ပါဦး”

ပုလင်းထဲက အကြွေတွေတစ်စုံစုံ ပြီးတစ်စုံ ဖွက်လာတာကို သူတို့နှစ်ဦးအားရဝမ်းသာမြင်ကြရပါတယ်။ စုပေါင်းသုံးဆယ်လေးစေ့ပါ။ ခွက်တာဆက်ပြီး သူပစ်လိုက်တာ ကြက်တူရွေးအပြီးက နှုတ်ထားတဲ့ အနီရောင် ငှက်မွှေးတွေ ပုံးငလေးတဲ့ မြေဖြူအပိုင်းအစတွေက အကြွေတွေတော့နောက်က လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ငှက်မွှေးတစ်စကို သူမယူကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပဲ စူးစူးဝါးဝါးအော်ပြီး ပြန်ပစ်ချလိုက်ပါတယ်။

“သွေးတွေနဲ့ စီးထိုင်းနေတယ်။ ဒါဟာ အစီအမံတွေပဲ”

ကိမ်က ခပ်ထန်ထန်နဲ့...

“နင်ပြောတာမှန်တယ်။ ငါတောင် ကြောက်လာပြီ။ ဂျူးဂျူးတွေက သူတို့အစီအမံတွေကို မြေဖြူတွေနဲ့ ကြားခံလာလှုပ်လှေ့ရုံကြည့်ရင် အပြင် ငှက်မွှေးတွေကို ခြည်းကြက်သွေး၊ သိတ်သွေးစတဲ့ တိရစ္ဆာန်သွေးတွေထဲမှာ နှစ်ပြီး စီစဉ်ထားကြတာပဲ”

ခွက်တာကလည်း ကြောက်ကြောက်လှန့်လှန့်နဲ့ တီးတီးလေး...

“ဒါအပြင်” “တာမှပူမနေပါနဲ့၊ မြွေကိုပြီးအောင် ဆက်မြှုပ်ပစ်ကြစို့”

ပြောရင်း ကိမ်က မြေကြီးတွေထပ်တူးပါတယ်။ ပညာတတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အခုလိုအယူသီးတာတွေကို ဂရုမပြုဖို့ အစပြတ်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပန်းခရားက အစပဲရှိပါသေးတယ်။ အောက်တက်ထက်တူးလိုက်တော့ သိန်းငှက်ခြေသည်းရယ်၊ ပိတ်ခနီတွေရစ်ပတ်ထားတဲ့ တုတ်တွေရယ်၊ သစ်သီးဆံတွေရယ်၊ ငြုတ်ကောင်းတွေတွေကိုတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါဆို ဆုံးကတော့ ရှုံးနေတဲ့ မကောင်းချီးပါ။ တစ်ကောင်းရဲ့ မျက်လုံးခေါက်ကြီးတွေနဲ့ ကြေးပါမျက်လုံးတစ်ခု တပ်ထားတာပါ။

ကိမ်က ကွေးနဲ့ရသမျှပစ္စည်းတွေကို သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှာ ဒီသိပ်ထည့်လိုက်ပြီး မြင်းကိုကုန်းနီးပြန်တပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခွက်တာကို သူ့နောက်မှာ ထိုင်စေပြီး မြင်းကို ကဆုန်ဆိုင်းမောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်လာတဲ့အထိ ဘယ်မှာမှ မနားတော့ပါ။ တံအပြင်တွေမှာ ထွက်ပြီး ညစာချက်ပြုတ်နေကြတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေကိုတော့ တိုတိုတုတ်တုတ်နုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါ ဒီဒေသအတွက် ဖွင့်ထားတဲ့ သူတို့ဖခင်ဆေးခန်းဆီ တည့်တည့်မတ်မတ် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့က လူနာတွေများလွန်းနေပြီး ဆေးမလောက်မငြိမ်နေခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကြောင့် တော်တော်လေး စိတ်ညစ်နေရတဲ့အပြင် သူ့ကလေးနှစ်ယောက်အတွက်လည်း သူတို့ဖခင် စိတ်သောက်ရောက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခွက်တာမှာ အစက်အပြောက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာတာကိုတော့ သူ့သတိထားမိခဲ့ပါတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့နှစ်ပိုင်လောက်ဝေးတဲ့ဆေးရုံမှာ နေထိုင်တဲ့ အစိုးရဆရာဝန်ဒေါက်တာ ရှိတာပေါ့။

မိတ်ဆွေပါမောက္ခဆီရောက် ဟိုဝမ်းနဲ့ ညနေဖက်မှာ အလည်ရောက်လာပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက ကိန်းဘရစ်ချ်တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံးခဲ့ကြစဉ်က ဆရာဝန်က အပူပိုင်းဒေသဆိုင်ရာ ဆေးဝါးပညာရပ်ကိုသင်အံ့ခဲ့ပြီးပါမောက္ခကတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတူးဖော် လေ့လာရေး(ပူရဗေဒ) ပညာဆိုင်ရာ လက်ထောက်ကထိကပါ။ သူတို့နှစ်ဦး အခန်းတစ်ခန်းတူးပြီး အတူနေခဲ့ကြပါတယ်။

အခုတော့ အိမ်က ရှေးဟောင်း သုတေသနဌာနမှာ ပါမောက္ခအဖြစ်ခန့်လိုက်လို့ အလုပ်မဝင်မီ တစ်လကြိုပြီး ၎င်း(၁၃)နှစ်အရွယ် တူလေးပက်ထရစ်နဲ့အတူ ဆရာဝန်ဆီအလည်လာခဲ့ပါတယ်။ လူကြီးညှိုးယောက်နဲ့ပတ်ထရစ်တို့ ဆေးခန်းဝရန်တာမှာထိုင်ပြီးစကားစမြည်ပြောရင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်နေကြပါတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ သူကလေးတွေ အိမ်ပြန်မရောက်လာကြသေးလို့ စကားစိုင်းမှာ အာရုံသိပ်မစိုက်နိုင်ပါ။ ကိမ်က ဖခင်ကို ဝပ်စင်းပြီး အရိုအသေပေးပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ တအံ့တဩဖြစ်နေရာပါတယ်။

“လာကြဟေ့ သားနဲ့သမီးတို့”
ဖခင်က သူတို့ပြန်ရောက်လာကြတာကို စိတ်ချမ်းသာသွားပုံမပြပါ။ ဒါဟာ ဆန်းနေပါတယ်။ ယခင်ကဆိုရင် သားသမီးတွေခရီးကပြန်လာရင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဝမ်းသာနေလေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ “မင်းတို့ အဖွားရွာမှာ တွေ့ရသမျှ လူတွေနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

လို့ မေး လိုက်ပါသေးတယ်။
ကိမ်က ...
“အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်ဖေဖေ”
ခွန်ဘာကတော့ လူကြီးသူမတွေ ရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး နေထိုင်ရမယ့် ပုံစံအတိုင်း ခေါင်းလေးငုံထားပါတယ်။ ဖခင်ကလည်းထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း-
“အေးကွာ မင်းတို့ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာကြပြီပဲ”

ဖခင်ရဲ့စကားကို ခွန်ဘာက ဝင်ပြီး ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတယ်။
“အန္တရာယ်ကင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ လမ်းမှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာပါ။ ငွေအကြွေတွေရယ် ပြီးတော့ မြွေရယ်၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မြွေကိုပထမဆုံးတွေ့ရတာပါ။ ပြီးတော့သွေးတွေလိမ်းကျံထားတဲ့ ငှက်မွှေး ငှက်တောင်တွေရယ်၊ အမလေး ကြောက်စရာပါ” သူမကပြောရင်း ငိုပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ပါမောက္ခက ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့...
“ကိမ်ရေ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘာဖြစ်လို့မင်းက ဆက်မပြောဘဲ ငေးနေရတာလဲ”

သူတို့ကြုံခဲ့ရသမျှတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြပြီးတာနဲ့ သူတို့ရေကန်အနီးက တူးဖော်ရလာသမျှတွေကို ကိမ်ကဆွဲထုတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

ပါမောက္ခက မျက်နှာပုံနဲ့ ပန်းခရာကို တအံ့တဩ ကိုင်တွယ်စူးစမ်းခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ အရူး တစ်ယောက်လို ပြောသွားပါတယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်ပါတယ်။ အခုတော့ လက်တွေ့ကြုံနေရပါပြီ”
ပါမောက္ခက ဘောလုံးပွဲနိုင်လို့ရ လိုက်တဲ့ဆရာအလား ပန်းခရာကို အထက်ဆီမြှောက်နေပါတော့တယ်။
“မင်းအခုတူးပြီးယူလာတဲ့ ပစ္စည်းကို မင်သိရဲ့လား ဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာ မြူပစ်ထားခဲ့တယ်လို့ ကောလာဟာလာဖြစ်နေတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းလောက်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကွ”

“အဲဒီထက်ပိုစီရေကန်ကိုပါ ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်တို့သွားကြရအောင်။ ကိမ် နဲ့ ခွန်ဘာတို့ကိုလည်း ခေါ်သွားကြမယ်။ မင်းအားတယ်မဟုတ်လား”
ဒေါက်တာဂျီဘရေးလ်ရဲ့ အမေးကို မလွန်ဆန်နိုင်တာကြောင့် ကလေးတွေရဲ့ ဖခင် မစွတာဘိုရောင်လည်း ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပါတယ်။

ဆရာဝန်ကလဲ ဆက်ပြီး...
“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာကနေပြီး မနက်ခြောက်နာရီခွဲမှာ လာစောင့်နေကြနော်”

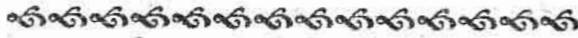
သူနမ ခွန်ဘာကို မြင်းကျောခုံးပေါ်တင်ပေးနေတဲ့ ကိမ်ကို ပါမောက္ခက-
“မနက်ဖြန်မှာလက်ကျန်ရှေးဟောင်း ရတနာတွေ ထပ်တွေ့ခဲ့ရင် မင်းကိုထပ်ပြီးကျေးဇူးတင်စကားပြောပါဦးမယ်”
ကိမ်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့-
“ရတနာသိုက်ကို ခင်ဗျားတွေမှာ သေချာပါတယ်”
ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည် . . . .

အောင်သန်းချယ်

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ
ဝတ္ထုကသာသနမြေနှင့် အဆောက်အဦအတွက် လှူဒါန်းလှူသွားအား
အသိပေးနှိုးဆော်ပိတ်ခေါ်ခြင်း

ရှေးနှစ်ပေါင်း(၃၀)ကျော် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသော ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့၊ ကျောက်ကလပ်ကျေးရွာအုပ်စု၊ သပြေချိုင့် (မေရိုးဘေး)ဆိပ်ကမ်းအနီးရှိ ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက် တောရမဟာအောင်မြေ သာသနာတော်ကြီးအား ပြည်တွင်း/ပြည်ပ ဆွေတော်မျိုးတော်အများကောင်းမှုဖြင့် ၁၃၅၆-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော်(၂)ရက်၊ ၁၆-၂-၁၉၉၅ (ကြာသပတေးနေ့)မှ ယနေ့တိုင် တည်ထားဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည့် “ဦးအာစရလင်္ကာသီရိ” (ပင်မသံအင်းဂူအဖွဲ့ချုပ် တိုက်ခွဲအမှတ်-၂၁)၊ သဒ္ဓါကျောက် ဆရာတော်အရှင်သုမြတ်သည် ထပ်မံ၍ ယခုအခါ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ကုန်းတလဘောင်စံပြကျေးရွာ (မြောက်ပိုင်း) ရွှေအင်ကြင်းလမ်းသွယ်၊ အမှတ်-၅၈၀/ဘီ၊ ဦးပိုင်-၅/၁ စတုရန်းကုပပေ (၁၇၄၄၀) ဝတ္ထုကမြေပေါ်၌ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ကမ္မဋ္ဌာန်း ရိပ်သာတွင် ၁၃၇၄-ခုနှစ်၊ ဝါတွင်းအချိန်မှ စတင်၍ နေထိုင်သီတင်းသုံးလျက် လစဉ်မပြတ် ယောဂီသုတေစင်များ၊ တရားတာဝန်အား ဆုတ်တော်မူနိုင်ရန် ယာသနိကအဆောက်အဦများကို ဆောက်လုပ်နိုင်ရန် အောက်ပါလှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို တသီးပုဂ္ဂလိကဖြစ်စေ၊ အသင်းအဖွဲ့နှင့်ဖြစ်စေ လှူဒါန်းနိုင်ပါကြောင်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ပိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

လှူဒါန်းနိုင်သောပစ္စည်းများ -

၁။ ၁၅ ပေ အကျယ် ၁၂ ပေ အမြင့် ဝင်ပေါက်မှန်ဦး	သိန်းနှစ်ဆယ်ကျပ်
၂။ အရိယာဓမ္မာရုံတော်ကြီးအတွက် မတည်ငွေ	ငါးသိန်းကျပ်
၃။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာနှစ်ခန်းတွဲပါ အပြီး	ငါးသိန်းကျပ်
၄။ အပိစက်ငရတွင်း ခန့်မှန်း	ငါးသိန်းကျပ်
၅။ လှုပ်စစ်မိတာတပ်ဆင်မှုအပြီး ခန့်မှန်း	နှစ်သိန်းကျပ်
၆။ စတုရန်းကုပပေ ၁၇၄၄၀ ပေ ချေယာအတွင်း ၁၀ ပေ ပတ်လည်အတွက်	ရှစ်သောင်းကျပ်
၇။ မြဲအုတ်တံထိုင်းကာရံမှု ၁၀ ပေ တစ်ခန်းအတွက်	ရှစ်သောင်းကျပ်

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်သောဌာနများ -

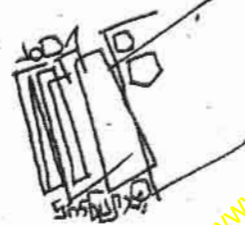
- ၁။ ဦးအာစရလင်္ကာသီရိ (နာယကဆရာတော်) ၏ ၀၉ ၇၃၁၃၉၃၃၆
- ၂။ ဝိလ်ပုဗ္ဗကျော်သူထိုက် (တပ်မတော်ဧကန်) ၏ ၀၉ ၅၁၁၉၄၀၇၊ ၀၁ ၅၂၄၀၀၃
- ၃။ ကိုဇော်မင်း + မတင့် ရတနာထွန်းရွှေဆိုင်၊ ရတနာသင်္ဂီဇေ၊ မ/ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ၏ ၀၉ ၇၃၁၀၆၅၁၃
- ၄။ ဒေါ်နန့်ရီ၊ ဝေဠုဝန်အိမ်ရာ၊ ဓမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ၏ ၀၉ ၄၉၃၃၃၁၆၇
- ၅။ ဦးသန်းလွင် (ရွှေတောင်ရေခဲစက်)၊ တောင်ကုတ်မြို့၊ ၏ ၀၉ ၈၅၃၀၃၇၅၊ ၀၉ ၅၃၁၀၅၆၊ ၀၉ ၇၃၁၄၀၀၄၈

ဆရာတော်၏ ဩဝါဒ ။ ။ “အဆောက်အဦလှူဒါန်းခြင်း အကျိုး(၇)ပါး”

၁။ နတ်နှင့်လူတို့ သန္ဓေတည်၍ ၂။ လိုဖွယ်မတ ဆောက်အုံရ၏။ ၃။ မထကြက်သီး ကိုယ်လည်းမလှုပ် ကြောက်ရပ်မထင် ထိတ်လန့်စင်၏။ ၄။ ခြင်္သေ့နှင့်ကင်းက အသင်းဖောက်ပြန်၊ ကုမ္ဘာ့ဇာတိရရှိသ် နတ်စိုက်ရန်ပေါင်း ဘေးလွတ်ရှောင်၏။ ၅။ မကောင်းအိပ်မက် မမြင်မက်ရန်။ ၆။ ထင်လျက်သတိ ခိုင်မြဲဘိရန် ဝိပရိဏာ ဖောက်ပြန်စိတ်ရင်း ရူးသွပ်ခြင်းမှ တင်းရှင်းလွတ်ရှောင် ကျိုးဆက်ကောင်း၏။ ၇။ နောက်နောင်ဘဝ မစ္ဆိမဝယ် ကရုဏာကံပို အရဟတ္တဖိုလ် ထိုထိုကျေးဇူး လွန်ပြန်ပြုသည် ဆောက်ဦအကျိုး (၇)မျိုးတည်း။

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

ဘိုးတော်ဇနီးဟောင်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ရထားပေါ်တွင် ခင်မောင်ဦး
 ပေးခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း သူ့ ငါးကြော်တွေ့ဖို့ ရှာရမည်။ တွေ့
 ကို တွေ့ရမည့်အလုပ်မှာ ကျွန် လျှင် မြန်မြန်နိုက်ရမည်။
 တော်အတွက် မဖြစ်မနေလုပ်ရ ယနေ့ အစားသာဆုံး
 မည်အလုပ် ဖြစ်၏။ ဘိုးတော် အလုပ်။ ညင်ညင်သာသာလေး
 အကြောင်းကို လေ့လာရမည်။ ထိုင်နေရုံနှင့် ငွေဝင်သောအလုပ်
 တပည့်ခံသင့်တာ ခံရမည်။ ကို ပြုပါဆိုလျှင် ဘိုးတော် အတု
 အကြောင်းက ကျွန်တော် အယောင်အလုပ်ကို လက်ညှိုး
 ကလည်း ဘိုးတော် လုပ်ချင် ထိုးပြရပေမည်သာ။
 သောကြောင့်ပင်။ မလုပ်ချင်ဘဲ ဘိုးတော်ကင်းနှင့် သွားမ
 နေပါ့မလား။ ငါးကြော်တွေ့မှ တွေ့ခင် ဘိုးတော်ကင်းဇနီးဟောင်း
 မနိုက်သော ကြောင်သည် ကြောင် နှင့် ပထမသွားတွေ့လျှင် သူ
 မိုက်သာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ဒီ အကြောင်း အပြည့်အစုံသိရမည်။
 ကြောင် ငတ်တာပဲ ကောင်းသည် သူ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဘိုးတော်
 ဟု အပြောခံရမည်။ ကြောင်မိုက် ကင်း ဖြစ်လာသည်ကို အစအန
 ကြောင်ငတ်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ရမည်ဖြစ်သည်ကြောင့် ရိုကို
 သွားတွေ့ခဲ့၏။

ဘိုးတော်ကင်း

ယခင်လမှ အဆက်-၄

ကျော်မြသန်း

ခင်မောင်ဦး၏လန်း "ရီ" မှာ ခင်မောင်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျစ နာပင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်းရင်း နီးနီး၊ ခင်မင်မင် နေထိုင်ခဲ့သ မြင့် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်သည်။

"ရီ" က နဂိုကပင် သဘော ကောင်းသည်။ ခင်မင်သည်။ လက်ရှိ "ရီ" နေထိုင်ရာ အင်း လျားလမ်းအိမ်လို့ သွားသည့်အခါ အိမ်မှာ အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ ခါတိုင်းဆို လျှင် ကျောင်းဆရာမဝင်လုပ်နေ

သော ရီကို အဆင်သင့်မတွေ့ရ ယနေ့ ကလေးနေမကောင်းသ မြင့် အိမ်မှာ ခွင့်ယူထားရာနီးမှ အဆင်သင့်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည်ကို တော့ ကျွန်တော် မသိလိုက်။ အမှန်တော့ ဂိုပီဘမားမှာ ချမ်း သာသွားများဖြစ်သည်။ ရီ အလုပ် မလုပ်ဘဲလည်း နေနိုင်သည်။ သို့ပေကာမှ သူ့ကလေးတွေ မျက် နှာမဝယ် ရမအောင် တစ် ကြောင်း။ သူ့တတ်သားသည် ပညားကို အသုံးချလို၍တစ်

ကြောင်း။ သို့ကြောင့် အလုပ်ဝင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိစ သည်။ ကျွန်တော်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သည့်အခါ အံ့သြသွား သလိုရှိ၏။ ရီမျက်နှာတွင် ဆုံး နည်းရိပ်နှင့် ဝမ်းသာရိပ် တွေ တွေးနေသည်။ ဟန်နာ ထင်း ထင်းပပ ပေါ်နေသည်။

သူမက ပွင့်လင်းသော လိုက်လံသည့်အပြုဖြင့် ဆီဖြည့် နှုတ်ကောက်ရာပါသည်။

"ဟင်-ကိုအေးကြီးပါလား။ ဟယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိ လည်လမ်းများပြီး ရောက်လာ တာလဲ"

"မျက်စိမလည်ပါဘူးတဲ့ဗျာ၊ တမင်တကာ ရောက်အောင်လာ ခဲ့တာပါ"

"ရုတ်တိုလှနဲ့ကော တွေ့ သေးသလား"

"တွေ့ပါဗျာ၊ သူ့နေတဲ့ရဲ့ ရီ ဆီလာဖိုအကြောင်း ပေါ်လာ တယ် ဆိုပါတော့"

"ကိစ္စထူးလိုလား"

"မထူးပါဘူး။ သိချင်တာ လေး ရှိလို့ပါ။ ရီမိဘတွေဆီ ပြန် ရောက်နေတာတောင်မှ သူ့နေ တွေ့လို သိရတာပါ။ မတွေ့တာလဲ ကြာပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် က ကိုယ့်အိမ်ထောင်၊ ကိုယ့်အိမ်ပျား

ရေးနဲ့ ထုံးပန်းနေရတော့ တစ်ခါ တလေ စိတ်ရောက်ပေမယ့် သူ က မရောက်နိုင်တူးလေ။ ဟို ကောင်ငြိနှုန်း တွေ့ရတော့မှပင် ခင် ဗျာတို့အကြောင်းကြားပြီ။ စိတ် မကောင်းတာနဲ့ လျက်လော့ခံတာ ပဲ"

"ကိုအေးတို့လူအကြောင်း တော့ ကိုအေးတို့ အသိဆုံးပေါ့ လေ။ ရီ တာပြောစရာရှိလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပါဗျာ၊ မိကောင်ကြီး တော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုဟာ ကာ ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ ထူးထူး ဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရလို့ပါ"

"အပလေး၊ မိအကြောင်း တော့ မပြောပါနဲ့ကော့ ကိုအေး ရယ်။ ရီ မျက်စိနဲ့လို့ပါ"

"သူကတော့ ကြီးပွားနေပါ ကလား"

ကလား"

"မိလို ကြီးပွားနည်းမျိုး တော့ ရီတို့က အားမပေးဘူး။ ဒါနဲ့ ဘိုးတော်ကြီးက ရုတ်ကို ဘာ တွေ့ပြောလိုက်သလဲ။ ပထမ ပြောစမ်းပါဇနား"

"သူကတော့ ဘာမှမပြော ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က ရီတို့ ကောလို့မေးမှ သူ့အပေအိမ်ပြန် နေကြလေရဲ့လို့ ပြောတာပါ။ နဲ့ နေပါအုံး။ အခုဟာက ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတာတုန်း။ အပြီးအပိုင် ပဲလား။ သာယီလား"

"မိအကြောင်းတွေ ကိုအေး မကြားသေးပဲကိုး"

"မကြားဆို ဘာမှ မကြား သေးတာပေါ့။ ခုတောင် သူ့အမှတ် မထင်တွေ့ခဲ့ရလို့သာ"

"အင်းပေါ့လေ။ ရီအကြောင်း တော့ သူက ဘာပြောမလဲ ပြော စရာလည်း ရှိမှမရှိဘဲဟာ။ သူ့ရဲ့ ဆိုးဒဏ်အမျိုးမျိုးကို ၁၂-နှစ် လောက် ခံခဲ့ရပြီလေ။ ကိုအေး တို့ကကော ငယ်ငယ်ကအ ကြောင်းသာ သိတာကိုး။ နယ် တွေ့ရောက်ပြီးမှ ဖြစ်ရက်တာ တွေ့သိရင် ရှိပြီးအံ့သြမှာပေါ့"

"ဆိုစမ်းပါဇနားလေ။ သူမက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သိချင်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုတွေ့ ခဲ့ရတဲ့အခြေအနေကြောင့် သူ့အ ကြောင်း သိချင်လို့ပါ"

"ကျွန်မအခြေခံကိုတော့ ကို အေးတို့ အသိပါပဲလေ။ အိမ် ထောင်ကျကတည်းက အိမ်ချွေး သမ္မုကို မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မတော့ က အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေးမှာ ဝဲခြံခဲခြံ ဖြစ်တိုင်းနားမှာပဲဖြစ်

ဖြစ် မချိုးယွင်းခဲ့ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကိုသာ အလုံး အလဲခံခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။ အပေတို့နဲ့နေတုန်းကတော့ တော် သေးတယ်။ နယ်ရောက်ပြီးတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အရက်က လည်း မိုးမလင်း၊ မိန်းမပွေလိုက် တာကလည်း အလွန်အကျွံပါ ကလပ်နဲ့ ဝိန်းမတွေ့ အိမ်မှာပဲ အချိန်ကုန်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ဆို တော့ မနက်ပိုင်း ရုံးမသွားခင် ခဏပဲ တွေ့ရတယ်။"

"အ ရက် သောက် တယ် ကလပ်မှာ အချိန်ကုန်တယ်ဆို ဟာလောက်တော့ ကျွန်မ ခွင့် လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ဆန်းလည်းမဆန်းပါဘူး။ ခွင့်လွှတ် တယ်ဆိုတာကလည်း မတတ်သ လို့ပေါ့လေ။ အဲဒီထက်ဆိုးတာက မိန်းမတွေတာပဲ။ မိန်းမတွေက ပြိုင်ကိုစွဲကော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် မိန်းမကိုစွဲကိုတော့ ဟယ်အမျိုး သမီးမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ အပြင်မှာပွေတာလည်း ခွင့်မလွှတ် နိုင်ကြဘူး"

"သူကတော့ အပြင်ထပ် ပွေတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပိုင်း ကျတော့ အိမ်ကိုတော့ သိ လာပြီ။ ကျွန်မရှေ့မှာတင် ပွေ သေးခင်ခင်ကြာပယ်လေ။ ကိုအ ငယ် စဉ်းစားကြည့်။ သူ့နမ ဘာ လို့ခံစားရမလဲလို့"

"အဲဒီလောက် လွန်တဲ့ ကျားကျားဖြစ်လာတာကို ခိုက တားတားလား"

"ပြောသမျှ အကယ် ဝေအောက်ကောက် မပြောပါ။ အေးအားအေးအေးလည်း ရှိ

တယ်၊ ဆုဆူပူလည်း ပြော
တယ်၊ ပြောတုန်းတော့ မထုံ
တက်တေးပဲ၊ ဘာမှလည်း ပြန်
မပြောဘူး။ ရယ်ဖြိုဖြိုနဲ့ပဲ လုပ်နေ
တတ်တယ်။ ငြိမ်တော့လည်း ပြော
ဆေးဟယ်၊ ရီဟာ ကိုယ်ရဲ့ တရား
ဝင်ငန်းမုန်း၊ လူတိုင်း သိပါတယ်
တဲ့၊ ပုမနေပါနဲ့၊ ကိုယ်က အလုပ်
သဘောအရ ဒါတွေ မလုပ်ချင်
ဘဲနဲ့ လုပ်ရတာပါ။ နောက်ဆင်
ခြင်ပိုမယ်တဲ့၊ ပြောတိုင်း အဲဒီလို
ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့
မှလည်း မဆင်ခြင်ဘူး။”

“နောက် ဦးလေး(ခင်မောင်
ဦးအဖေ)ဆုံးပြီး ရတဲ့အမွေတွေ
ကလည်း နည်းလား၊ ဒါပေမဲ့ ရီ
ကိန်းပြောရဲတယ်။ အဲဒီအထဲက
ရီအတွက် ဘာပစ္စည်းတစ်ခုမှ
မသုံးခဲ့ဘူး။”

“သုံးချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်
ဘူးနော်၊ အဖြစ်ကို ပြောတာပါ။
ဘယ်လောက်ရလို့ ဘာတွေရမုန်း
တောင် မသိဘူး။ သူ့ဟာသူ သုံး
ဖြန်းပစ်တာပဲ။”

“အမှုဖြစ်တော့ နည်းသ
လား၊ ကုန်လိုက်ရတာ။ အဲဒါကျ
တော့ ဝိညာဉ်တွေကို ထုခွဲပြီး
အကုန်ခံရတာ၊ အာမခံရတော့
ရီက ထင်တာပေါ့။ အာမခံအ
တွင်း အေးအေးဆေးဆေး နေ
လိမ့်မယ်လို့၊ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊
အရင်အချိုးအတိုင်းပဲ။”

“ကျွန်မကတော့ သူ့အပေါ်
စိတ်ကုန်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေ
မဲ့ ကလေးတွေမျက်နှာ ထောက်
ရတာလည်းတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ
အတွက် မေးတော့၊ မေမေတို့
စိတ်ဆင်းရဲမှာကို ကြည့်ရတာ

လည်း တစ် ကြောင်း ကြောင့်
သည်းခံနေခဲ့တာပဲ၊ အမှုဖြစ်လာ
ပြန်တော့လည်း အောင့်အည်း
နေရပြန်ရော၊ အမှုဖြစ်လာတော့
မှ ရီမှာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ငွေ
လည်းကုန် လှလည်း၊ ဟိုလူ
အောက်ကြိုရှာ၊ ဒီလူအောက်
မျက်နှာကြိုရှာနဲ့ သူကတော့ သူ
ကောင်မတွေ့ဆီ အသွားမပျက်၊
အသောက်မပျက်၊ ဒီမှာတင် သူ
အပေါ် စိတ်ကုန်ပြီး သံယောဇဉ်
ဖြတ်လိုက်တော့တာပဲ။”

“ရီကတော့ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေးပဲ ပြောပြတယ်။ ရီရဲ့ဘဝနဲ့
ရီရဲ့ခံစားချက်တွေကို တစ်ခုချင်း
ပြန်အံ့ပြောတော့ သူ့ပိုင်နေတယ်
လေ၊ မျက်ရည်တွေလည်း
ပေါက်ပေါက်ကျလို့၊ နောက်ဆုံး
တော့ သူ့အမှားတွေကို ဝန်ခံပြီး
ရီမှာ အပြစ်မရှိတဲ့အကြောင်း၊ ရီ
ကို နှုံးလွှတ်တဲ့အကြောင်းတွေ
ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့
ဘဝကိုပြုပြင်ဖို့ မတတ်နိုင်တော့
ဘူးတဲ့၊ ရီ သဘောကျ လုပ်ကိုင်
ဖို့နဲ့ ကလေးတွေကို ပညာ
ကောင်းကောင်းပေးနိုင်ဖို့အတွက်
ရီကို စိတ်တော့ဆီ ပြန်ခွင့်ပြုပါ
တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း
လည်း လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်
တယ်။”

“ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကို
အေး မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ရီက
ရက်လို့မဆုံးတာထက် ကလေး
တွေအတွက် ဝိပြီး ဝန်လေးမိ
တယ်။ သူ့ကလေးတွေ စားဖို့၊
ဝတ်ဖို့နဲ့ ပညာသင်ဖို့ ဘာမှအခက်
အခဲမှမရှိပေမယ့် ဘိုးတော်ကင်း

ရဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေပေါ့ဆိုတဲ့
သူများ လက်ညှိုးထိုးတဲ့အဖြစ်
ရောက်မှာကိုပဲ တွေးပူနေရ
တယ်။”

“ခုတော့ သူ့အခြေအနေက
ကောင်းနေတာပဲ၊ ဂုဏ်သရေရှိ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆည်းကပ်ကို၊
ကွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ
ပြီပဲဟာ၊ ရီ တွေးသလောက်
တော့ အခြေအနေဆိုးမယ် မထင်
ပါဘူး။”

ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက်
ဝင်ပေးလိုက်၏။

“ဪ... ကိုအေးတို့က
သူ့အပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိ ထင်
ထားတုန်းပဲကိုး၊ သူ့လုပ်နေတာ
တွေက မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့ဗီဇ
သူ့အကျင့်ကိုလည်း ကိုအေးတို့
သိထားတာပဲဟာ၊ တစ်နေ့ သူ
များတံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်
ပျောလိမ့်မယ်၊ သူ အခုလုပ်နေ
တာတွေကို ရီ မပြောပါရစေနဲ့၊
ကိုအေး သွားလေ့လာတဲ့အခါ သိ
လာပါလိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့
လေ၊ သူ့ဂုဏ်၊ သူ့မိဘတွေရဲ့
ဂုဏ်၊ ကျွန်မတို့ဂုဏ်ကို ဝဲပြီး
တော့ ရုပ်ပစ်သင့်ပါပြီ ကိုအေး
တို့ ပြောလို့ရရင်လည်း ပြော
ကြည့်ပါ။ ရီကတော့ သူ့နှင့် လုံးဝ
မဆက်ဆံတော့ဘူး။”

“နိုး... နေပါအံ့။ သူက
နောက်အိမ်ထောင်နဲ့လား။”

“ဆိုပါတော့၊ ကိုအေး သူ
ဆီကိုရောက်သွားရင် ပိုပြီး သိပါ
လိမ့်မယ်” ရီပြောပြသည်ကို နား
ထောင်ခဲ့ပြီးနောက် အားပေး
စကားပြောကြားရင်း နှုတ်ဆက်
ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ခေါင်း
တွင် အတွေးပေါင်းများစွာက
စိုးစိုးလျက် ရှိ၏။

တော့ခွဲရသည့် အခြေအနေ
ကလည်း အခြေအနေကောင်း။
မန္တလေးဘူတာကြီးတွင် လည်း
ကောင်း။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင်
လည်းကောင်း၊ သူ့အနားတွင် ဝိုင်း
ဝိုင်းလည်နေသူများက တော်ရုံ
တန်ရုံလူတွေမဟုတ်။ သူ့ငွေ
တွေ ကုန်သည်ကြီးတွေ၊ အစိုးရ
အရာရှိကြီးတွေ။

ဤလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကြားတွင်
ခေါင်းမောနေနိုင်သူအတွက် ဇနီး
ဖြစ်သူက ရက်နေသည်ဆိုသည်
မှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်။

+ + +

အခန်း(၅)

တိုက်ကြီးပေါ်မှ ဘိုးတော်ကင်း
ရီထံမှ ပြန်လာပြီးနောက်
ဘိုးတော်ကင်းကိုတွေ့ရန် သူ့ပေး
ထားသည့် လိပ်စာအတိုင်း သွား
ခဲ့သည်။ တွေ့တော့ တွေ့ရသည်။
လွယ်လွယ်မဟုတ်ပါ။ ဟည်းထ
နေသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ
ဘိုးတော်ကင်း၏ ဗိမာန်နန်းဖြစ်
၏။

ဘိုးတော်၏ ဗိမာန်နန်းကို
ကာရံထားသည့် အုတ်တံတိုင်း
နှင့် သံဆူကြီးများမှာ ဗိမာန်နန်း
ကို စောင့်ရှောက်နေကြသည့်
ယက္ခဂုဏ္ဍာန်များအလား မြင့်မြင့်
မားမားရှိလှသည်။

ဂိတ် တံ ခါး ပေါက် တွင်
အစောင့်တံရှိ၏။
သံတံခါးအပြင်ဘက်မှနေ၍

အစောင့်တံတွင် ထိုင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား ပထမ ခွင့်တောင်းရသည်။

“ဒီမှာ နောင်ကြီး၊ ဦးခင်မောင်ဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်နှာထားကိုမြင်တော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသတိရသွားသည်။

“မှားသွားလို့ပါခင်ဗျာ၊ ဘိုးတော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့လာတာပါ” ဟု စကားပြင်ပြောရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော်အိတ်ထဲတွင်ပါလာသည့် ဘိုးတော်ကင်း၏ စိတ်ဆက်ကတ်ပြားလေးကို ထုတ်ပြလိုက်ရ၏။

“အရင်က လာဖူးသလား” တဲ့။

“မလာဖူးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခု ဘိုးတော်ကခေါ်ထားလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ခဏစောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်ပါအုံးမယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ကြီးဆိုသို့ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်မှာတော့ ဝင်းတံခါးအပြင်ဘက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်။

“အမလေးဟဲ့၊ ဘိုးတော်ကင်းကို တွေ့ရဖို့က မလွယ်ပါလား” ဟု စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ကားကြီးစီးပြီး လာသူမဟုတ်။ ထီးကလေးလက်ချိတ်ပြီး ခြေလျင်သွားရသူဖြစ်၏။ ဒီတော့ တံခါးစောင့်က အထင်သေးပေလိမ့်မည်။ ရေး

တုန်းကဆိုလျှင် “တောင်းမှ အကွပ်၊ အမှ၊ အဝတ်” ဟူသော စကားပုံရိုင်း ဟူသည်။ ယနေ့ခေတ်အရ ယုံစကားကို ပြင်ရမည်။ တောင်းမှာ အကွပ်၊ လူမှာ ကားဟူ၍။

ဘိုးတော်ကင်းဆီလာသူများမှာ နောက်ဆုံးပေါ် ကားလှလှကလေးမျှ ပေါ်တွင် ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေးထိုင်လာသူက များပေရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို မြင်ဖူးဖန်များသည့် အစောင့်အဖို့ ကျွန်တော်လိုလူကို မြင်သဖြင့် အံ့ဩသွားသည်မှာ တကယ်တော့ အဆန်းဟုမဆိုသာပေ။

အထင်သေးစရာ၊ အံ့ဩစရာအကြောင်းလည်း ရှိပါသည်။

ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ်နေပြီဟု သတင်းကြားလျှင် ပထမဆုံး ရောက်သွားတတ်သူများမှာ ကားစီးနိုင်သည့်အလွှာကလူတွေ ဖြစ်၏။ လက်လုပ်လက်စား၊ စာရေးစာချီအလွှာကလူများမှာ ဘိုးတော်အရေးထက် ဝမ်းရေးအတွက် ခက်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည့်အလျှောက် ထမင်းအတွက် ပူနေရသည်။ ဆန်အိုးထဲ ဆန်အချိန်မီရောက်ရေးအတွက် ပူနေရသည်။

ရုံးသွား၊ ရုံးပြန် ကားခကလေးကိုပင် မကောင်းမုန်းသိပါလျက် မပေးရနည်းသလားဟူသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကားခိုးစီးနေကြသည့် ဤအလွှာမူလူများက မည်သို့လျှင် ဘိုးတော်တွေဆီရောက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ရောက်သည်ထားပါဦး။

အပိုစရိတ်ကုန်မှာ ကြောက်နေသူများအဖို့ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးမည်သို့ဆက်သနိုင်ပါမည်နည်း။

ထမင်းအတွက် မပူရသည်က ကားစီးနိုင်သည့်လူတန်းစား၊ သူတို့က ထမင်းအတွက် မပူရ။ ငါးသောင်းတန်ကား စီးနေရမှ သိန်းကျော်တန် ကားစီးရရေးအတွက် ပူနေကြသည်။ တံခါးနစ်ပေါက်ကနေ လေးပေါက်၊ ဖီးနစ်လုံးကနေ လေးလုံး၊ ဒါပဲသူတို့ခေါင်းထဲမှာ အမြဲ ရှိနေသည်။ ဒီလို စီးနင်းနိုင်ဖို့အတွက် ဝိသမလောဘဖြင့် စီးပွားရှာဖွေရာတွင် အောင်မြင်အောင် အနှောင့်အယှက်ဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် လုပ်ပေးနိုင်သူများမှာ ယနေ့ ခေတ်သစ်အခေါ် ဘိုးတော်များဖြစ်သည်မို့ ဘိုးတော်ဆိုလျှင် နောက်က တန်းတန်းစွဲလိုက်နေကြပေသည်။

ထိုကြောင့် ဘယ်ဘိုးတော်က ဘယ်လိုစွမ်းသည်ဆိုသည့် သတင်းမှာ ပခုံးထမ်းအလုပ်သမားကြီးများနှင့် အရုဏ်တက်အချိန်မှစ၍ တစာစာအော်နေသည့် ပဲပြုတ်သည်များထံမှ ထွက်မလာပေ။

ကားအမျိုးမျိုးကို ထည်လဲနှင့် စီးနေကြသည့် လူအလွှာများထံမှသာ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဘိုးတော်အမည်ခံများကလည်း ဝါးကြမ်းခင်းသည် တံပုတ်ဆီသို့ မကြွလာတတ်ပေ။ တိုက်ကောင်းကောင်း ကြီးကြီးဆိုလျှင် ဝို၍ ကြွလာသည်။ ကားကောင်းကောင်းနှင့် ပင့်မှ ကြွလာတတ်သည်။

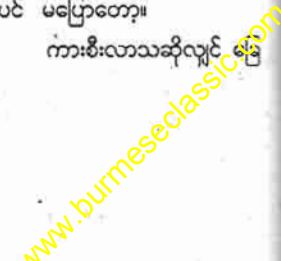
ဘိုးတော်များပင့်လာသည့် ဘုရားအဆူဆူသည် တံပုတ်နှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်များတွင် စခန်းမဖွင့်ကြ။ တိုက်ကြီးများပေါ်တွင်သာ စခန်းဖွင့်တတ်ကြ၏။

ဆိုပါသည်။ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ပု၏တံတွင် ဘိုးတော်ပင့်လာသည့် ရုပ်ပွားတော်ကိန်းဝပ်သည်ဟု မကြားဖူးပါ။ ကြားဖူးဖို့လည်း မလွယ်ပါ။ ဘယ်အရာရှိ၊ ဘယ်သူငွေးကြီးအိမ်တွင်သာ မနက်ဖိုးလင်းမှတွေ့သည့် အလိုလိုပင် လာသော ရုပ်ပွားတော်များသာ ရောက်နေတတ်ကြသည်။

စာရေးစာချီ၊ လက်လုပ်လက်စားများမှာ ထိုလူတန်းစားကို အစိုပြုပြီးမှ၊ နှယ်ပြီးမှ ဘိုးတော်တွေဆီ ရောက်လာကြသည်။ ကြီးမားသောရာထူးနှင့် ဝင်ငွေကောင်းသော စီးပွားရေးအလုပ်အကိုင်များကို မဖော်ပြနိုင်လျှင် ဘိုးတော်အမည်ခံများကလည်း ဂရုမစိုက်ကြ။ တစ်ခါတွေ ပြီး နောက်တစ်ခါ မလာစေချင်ကြ။ မတတ်သာ၍ တွေ့ရသည့် ဟန်ပန်မျိုး၊ အမူအရာမျိုး ပြုတတ်ကြပေသည်။

ဘိုးတော်ကြီးနှင့် တွေ့ဖို့ အားမာန်ခဲ၍ ရပ်စောင့်နေစဉ် အစောင့်ဒဂုမ်းကြီး တံခါးရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ တံခါးနားရောက်သည့်အခါ ကြီးမားသော သောခလောက်ကြီးကို ဂျောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အထဲဝင်နိုင်ကြောင်း လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကပင် မပြောတော့။

ကားစီးလာသဆိုလျှင် နေပြ

ဆုံရပ်၍ ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမည်။ ခြေလျင်လာသူကိုတော့ လက်ဖြင့် အချက်ပြရုံသာ။

မတတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်ဟာကို အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်ရက်နှင့် မင်းက ဘိုးတော်ကို တွေ့ချင်တာကိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမလိုက်ရသည်။

ဘိုးတော်ရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ ပုဒ္ဒသရလှပင်များ အစီအစဉ်ထားသည့် မင်္ဂလာလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ဆင်ဝင်ရေမှု လှပသော အရောင်မျိုးစုံယုက်သန်းနေသည့် ပန်းပွင့်မျိုးစုံ ဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းခြံကလေးကို လှည့်ပတ်ကျေဝင်လိုက်သောအခါ ဆင်ဝင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သွား၏။

ဖယ်လီယာအပြာကလေး တစ်စီးနှင့် နီနီရဲရဲ ဘောက်(စ)ဝက်(ဝွန်း)ကလေးတစ်စီးက ဆင်ဝင်အောက်တွင် နေရာယူထားသည်။ စိမ်းပြာပြာဆေးများ သုတ်ခြယ်ထားသည့် ဆင်ဝင်တိုက်ကြီး နှစ်လုံးကြားတွင် ရပ်ထားသည့် အနီ အပြာ ကားကလေးနှစ်စီးမှာ ပို၍ လှနေသယောင် ထင်ရသည်။

ချမ်းသာသူများ၏ အိမ်ဂေဟာများတွင် ဘယ်နေရာကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် လှပနေသည်သာ။

ချမ်းသာသူများ အရပ်ဆိုးလျှင် ကြည့်ပေမည်။ ရှုပျော်ရှိသေးသည်။ ဆင်းရဲသူများ အရပ်ဆိုးလျှင် ကြည့်ရက်စရာမရှိတော့။ သူတို့သည် ဘုရားပန်းကိုပင်

လိုက်ဖက်သည့်အရောင် ရွေးချယ်၍ တန်ဆာဆင်တတ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့က မြေကြီးပေါ်ပေါက်သည့် အပင်မှန်သမျှ ညောင်ရေအိုးထိုးကြသည်။ သူတို့ ဤမျှအထိ အလှအပကို မြတ်နိုးကြသည်။ ရှာဖွေကြသည်။ ယုယကြသည်သာ...။

ငွေရောင်သုတ်ထားသည့် ဘာဂျာတံခါးမကြီးနား ရပ်လိုက်မိသည်နှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ပေးရန် အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း ဝတ်စားထားသည်က သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျွန်တော်ကို အပေါ်ကြွပါဟု လမ်းညွှန်ပြသဖြင့် လှေကားရှိရာသို့ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် "ဪ... ဦးလေးရေ ခဏ..."

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်ကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်လက်တွင် ချိတ်လျက်ပါသွားသော ထီးကို ထီးထားရန်လုပ်ထားသည့် ခွက်ထဲတွင် ထားခဲ့ရန် ပြောပါသည်။

ပထမ... တော့ ကြောင်သွားသည်။ နောက်တော့ ဘိုးတော်၏စနစ်ကျမှုလေးတစ်ခုဟု စိတ်ထဲတွင် တေးလိုက်ပြီး သူငယ်မညွှန်ပြသည့်နေရာသို့ သွားထားလိုက်၏။ စိုးရိမ်စိတ်ကတော့ ရင်ထဲတွင် ခုန်လျက်။ ထီးကလေးများ ပျောက်သွားခဲ့ရင်ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်နေသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ရထားသဖြင့်သာ

ကိုင်နိုင်သည့်ခေါက်ထီးကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဘယ်နေရာသွားသွား လက်ကမချရအောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရ၏။ အခုအောက်ကခွက်ထဲတွင် ထားခဲ့ရမည်ဆိုသောအခါ စိတ်မချတချစိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်မိသည်။

အိမ်ရှင်စည်းကမ်း ညှဉ်သည်က လိုက်နာရမည်သာ။ ထီးကလေးကို မထားချင်ထားချင်ခွက်ထဲထားခဲ့ပြီး ပြောင်လက်တောက်ပနေသော ပွတ်လုံးလက်ရမ်းကြီးကို ကိုင်လျက် ကော်ဖက်နီခင်းထားသည့် လှေကားပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းတက်ခဲ့ရာ လှေကားထိပ်ရောက်သည်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက ဤသို့...။

ကြီးပွားနေသည့် ဘိုးတော်ကင်း၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဂျစ်တူးဆိုးပေ။

ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့်ရှိ ခန်းမကြီးတွင် ကော်ဖောအပြည့်ခင်းထား၏။ ပြောင်လက်နေသော စိမ်းဖန်ဖန် ပလတ်စတစ်ဆေး သုတ်ထားသည့် အုတ်နံရံနှင့်ကပ်လျက်တွင် ကြီးမားသော ဘုရားစင်ကြီး၊ ဘုရားစင်ကြီးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်လှပသည်။ ကြီးလည်းကြီးပါသည်။ ကြည့်ညှိသဟွယ်စရာလည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။

ဘိုးတော်ကို အဖိုပြုနေရသောကြောင့် ဘုရားစင်က ဤမျှကြီးနေသလားမသိ။ ဘုရားစင်ကြီးကို လေးဘက်လေးလံမှ ကြည့်လင်သောမှန်များဖြင့် ကာထား၍ မှန်ဘောင်ကြီးအတွင်း

ဘက်တွင် ရွှေရောင်တလက်လက်ဝင်းနေသည့် မတ်တတ်ကိုယ်တော်ကြီးကတစ်ဆူ၊ တင်ပလွှင့်ခွေ သပိတ်ပိုက်ထားသည့် ရုပ်ပွားတော်ကတစ်ဆူ၊ တောင်မွှေးကိုင်းထားသည့် မတ်ရပ်ရုပ်ပွားတော်ကတစ်ဆူ၊ ကိုယ်တော်ကြီး၏ လက်ဝဲ၊ လက်ယာဘက်တွင် ရှိသည်။

ရုပ်ပွားတော်သုံးဆူ၏ပတ်ပတ်လည်လည်တွင် စံပယ်၊ နင်းဆီ၊ ဒေါန၊ သစ်ခွ၊ ဒေလီယာပန်းတွေကို ရစ်ခွေသိုင်းခြုံထားသည်။ ဘုရားပန်းတွေနှင့်ရုပ်ပွားတော်များမှာ ကြည့်ညှိသဟွယ်စရာ ကောင်းလှ၏။

ဘုရားစင် ပတ်လည်တွင် နေရာလပ်မရှိအောင် ထွန်းထားသည့် ရောင်စုံမီးလုံးကလေးများ၏အလှမှာ ရှုမငြီးနိုင်ဖွယ်ရှိဘိသို့။

အကောင်းစားပန်းဆွဲတံဆိပ်အမွှေးတိုင်းများမှ တငွေငွေထွက်နေသည့် မွှေးရနံ့များမှာ ရေမွှေးပက်ဖျန်းထားသည့်အလား မွှေးရနံ့တွေ သင်းထုံနေ၏။

ဘုရားစင်ရှေ့၊ ဘုရားစင်ထက် နှစ်ပေလောက်အနီးဘဝင်တွင် ပွတ်လုံးခဲ မဟော်ဂနီရောင်စားပွဲရှည်တစ်လုံး ချထား၏။ အလယ်တည့်တည့်တွင် အလျားလိုက်ခင်းထားသည့် ရွှေဝါရောင်ကတ္တီပီစမှာ ထင်းထင်းပပရှိနေသည်။ ကတ္တီပီစပေါ်တွင် ယွန်းကလပ်ဖြင့် ပြင်ထားသည့် အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲများ၌ မီးကြမ်းငှက်ပျောသီးများကို မမြင်ရ အနီအဝါရောယုက်ထားသည့် ဝင်းဝင်းပပ

www.burmeseclassic.com

ရွှေငှက်ပျောသီးများကိုသာ မြင်၏။ ရွှေရောင်ငှက်ပျောသီးများက မြင်ရသူ၏မိတ်ကို မွတ်ချင်စရာ အသွင်ဆောင်နေ၏။

ပွဲရေတွင် ပန်းကလပ်များဖြင့် သစ်ပန်းမျိုးစုံ ထည့်ထား၏။ မဟော်ဂနီရောင်စားပွဲ၏ လက်ယာဘက်ထောင့်တွင် ကျွန်းမြစ်ဆုံ အသည်းပုံစားပွဲငယ်တစ်ခု၊ စားပွဲကိုသုတ်ထားသည့် ပေါလစ်အရောင်က အမြစ်ဆုံ၏ အလှအပများကို အကွက်လိုက်၊ အတန်းလိုက် ပေါ်လွင်စေအောင် စွမ်းဆောင်ထား၏။

ထိုစားပွဲပေါ်တွင် အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲတစ်ပွဲနှင့် ရွှေပိန်းချပန်းအုပ်ဆောင်းအုပ်ထားသည့် သူရဿတီမယ်တော်ရုပ်ထုထားရှိ၏။

ပန်းကလပ်ပေါ်က စေ့စပ်တစ် လီမ္မော်သီးများမှာ အသစ်လဲပြီးကာစ ဖြစ်မည် လင်၏။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ ပုလင်းပုလင်းဝင်းဝင်း။

ပွဲလုံးစားပွဲ၏ စံဘက်ထောင့်တွင် နားထပ်သည့် စားပွဲပိုင်းပေးလှမ်း။ စားပွဲပိုင်းပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်အခြေရောင်နှင့် အုပ်ထားသည့် ပုခက်ကလေးပေါ်တွင် အရုပ်လှလှကလေးပစ်ရုပ် ရှိ၏။ စံပယ်ပွဲပန်းကုံးများလွှမ်းခြုံထားသည့် ပုခက်သစ်ရှိ အရုပ်ငယ်မှာ လှတော့လှ၏။ ဘာအရုပ်မှန်းမသိ။ ပုခက်ကလေးရေတွင် ရွှေပစ်ကလေးပေါ်၌ ကလေးစားသည့် မုန့်မျိုးစုံကို အစီအစဉ်တင်ထား၏။

မနဲလေးတော့ ဟုတ်ဟန်

မတူ။ မတူဆိုသည်မှာ မနဲလေးနှင့် အတွဲဖြစ်သည့် ဘဲဥတင်ထားသည်ကို မမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပွဲပြင်ထားသည့် စားပွဲရေတွင် မာရဝါရီကလေးသူဌေးများ ထိုင်သည့် ဓမ္မရာနှင့် ခန္ဓာကိတိကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ နောက်မိုကြီးကို ပြောင်လက်နေသော ကြေးပိုက်များဖြင့် ခေါက်ထောက်ပေးထား၏။ ထိုင်သောဓမ္မရာနှင့် နောက်မိုပေါ်တွင် ပန်းပွင့်အဆုပ်ကြီးများ အပွင့်ဖော်ထားသည့် နှုန့်ညံ့ညံ့ ကီပိုနီအဝတ်စများ ပုံးအုပ်ထားလား၏။

ဓမ္မရာကြီးပေါ်တွင် ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်သော ဘိုးတော်ကင်းက အစားအသားထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ပြုံးဖြူခနဲခနဲ၊ ဝဝလှလှ အအိကြီးတစ်ယောက်နှင့် အလှရိုသမှုကို ရုပ်လုံးကြွအောင် ဖော်ထုတ်ထားသည့် နုနုနုယုနုယု ချစ်စဖွယ် ရှုပါရုံပိုင်ရှင်ကလေး ခုစ်ယောက်၊ သုံးယောက်စလုံး ဘိုးတော်ကင်းရေတွင် ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံကလေး ထိုင်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တော်ကလေးသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည့် ခင်မောင်ဦးက ဝဲဘက်ထောင့်ကျကျတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး စီးကရက်ဘူးပါ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ပင်။ ထိုင်နေရင်းမှ အခင်းအကျင်း၊ အပြင်အဆင်များကို အကဲခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဘုရားစင်၊ ပွဲပြင်ထားသည့် စားပွဲ၊ သူထိုင်နေသည့်နေရာ၊ ရေညီညီထိုင်သည့်နေရာကအစ နံရံများအထိ တယ်နေရာကို

ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် ခမ်းခမ်းနားနား။ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က သူ့နေရာကို ဤအထိ မထင်ခဲ့။ ရောက်လာ၍ မြင်ရသည့်အခါ ပို၍ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်နေသည်။

ခင်မောင်ဦးထိုင်ခိုင်းသည် နေရာတွင် အေးအေးသက်သာထိုင်နေရသော်လည်း အနေကျလှ၏။ မသက်မသာရှိလှ၏။ ခါဘိုင်းလို ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ် တင်ပလောင်ခွေထိုင်၍လည်း မဖြစ်။ ကျွန်တော်လည်း ရောက်နှင့်နေသော အခေါ်ကြီးများလို ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံကလေးပင် ထိုင်ရ၏။ ရောမရောက်လျှင် ရောမလိုကျင့်ရမည်ဆိုသည် ကျင့်ထုံးအတိုင်းပင်။

သူက ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် ဘိုးတော်တင်ပင်။ ကျွန်တော်က အညကြအလုပ်သမား၊ ဒီတော့ သူ့နေရာကနီက သူ့ကို လေးစားရပေသည်။ အများရေတွင် မိမိလေးစားပြရပေမည်။ သူ့ဆီရောက်လာသည့် ထိပ်ထိပ်ကျဲများက အီးအီးမကုန်းပေးရုံတစ်မည်ဖြစ်နေလျှင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အညကြက အီးအီးကုန်းပေးသင့်လျှင် ကုန်းပေးရပေမည်သာ။

ကျွန်တော်ဝင်လာသဖြင့် သူတို့ပြောနေသည့်စကားများ ရပ်သွားသည်။ ခင်မောင်ဦးက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆက်ပြောပါဆိုသဖြင့် သူတို့ပြောလက်ပေးမှုကို ဆက်ပြောကြသည်။

“ဝိဇ္ဇာကြီးတွေကိုယ်တိုင် စီးပြောတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကိစ္စတော့ လုံးဝအေးအောင်မြင်တော့မှာပေါ့နော်”

“ဟာ . . . သေချာတာပေါ့၊ ဒေါ်မမလေးရဲ့ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စတွေအတွက်၊ တော်ရုံတန်ရုံလူတွေအတွက်၊ ဝိဇ္ဇာတွေကိုယ်တိုင် စီးပြောတာမဟုတ်ဘဲ ခုဟာက ကျုပ်တပည့်ရင်းတွေကိစ္စဆိုတော့ ဝိဇ္ဇာတွေလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကြွလာကြရတာပဲ။ ကျုပ်လည်း ဝိဇ္ဇာတွေကိုယ်တိုင်ကြွမိမနေညက တစ်ညလုံးမအိပ်ရဘူး။ ပင်လိုင်ရတာ၊ ဒေါ်မမလေးတို့ကိစ္စမို့ အဲဒီလောက်အပင်ပန်းခံတာပေါ့”

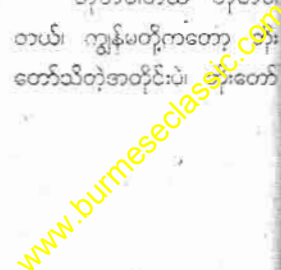
ခင်မောင်ဦးက ဤသို့ပြောလိုက်သည်ဆိုလျှင် အခေါ်ကြီးခမျာ မိုရတဲ့မျက်နှာလို ပြုံးဖြဲဖြဲကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာပိုင်းကြီးပေါ်ရှိ ပါးကြီးမှာ ဖောင်းဖောင်းကြီး။

“သိပါတယ် ဘိုးတော်ရယ်၊ အားလည်း ကိုးပါတယ်”

“ကျွန်မတို့မှာလည်း ဝိဇ္ဇာကြီးများနှင့် ဘိုးတော်ကင်းကြောင့်သာ ကျွန်မပျက်တာပါ။ နို့မို့ရင်ကျွမ်းပစ်ကုန်ကြပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဒေါ်မမလေးရဲ့ သူမေတ္တာရှိမှ ကိုယ့်မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ၊ ကိုယ်က ဘိုးတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ကိုးကွယ်မှ ဘိုးတော်တွေကလည်း သေသေချာချာပြန်ကြည့်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဘိုးတော်သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘိုးတော်

အမိန့်ရှိသမျှ တစ်လအထိပေးပို့ပါ။ အမိန့်သာရှိပါ။

အေးမလေးဆိုလျှင် ဤ သို့ပြောနေစဉ် ခိုးတော်ကင်းက ဗြဲနန်းခန့် ခေါင်းကလေးထဲလိုက်ပြီး မျက်စိပိုက်လျက် တစ်နံတစ်ခိုကို စုစိုက်နားထောင်ဟန် ပြုလိုက်၏။

ခေါင်းကလည်း ဆတ်ခန့် ဆတ်ခန့် ညိတ်လျက်။ ကဲ- ပြောပြီး။

“လုပ်သာလုပ်... မဖြစ်ရင် သူ့ကိုရည်စူးပြီးပေးထားတဲ့ပွဲတွေကို ခြေထောက်ရန်သာ ကန်ချလိုက်လို့ အမိန့်... ကိုယ့်ဘဝည့်ခပ်တည်တည်ပင် ပြောနေသည်။ အခေါ်ကြီးကတော့ လက်အုပ်ကလေးချီလျက် “သမီးတော်ကြီး ယုံကြည်ပါတယ် ဘိုးတော်ကြီး သမီးတော် ယုံကြည်ပါတယ်” ဟု ပါးစပ်သာ တဖွဖွရေရွတ်နေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်သာ ကြည့်နေရသည်။ သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိပေ။ ကြည့်လို့အကောင်းသား။

ဒီနောက်တော့ အခေါ်ကြီးက သူ့၏ဘိုးတော်ကို လက်အုပ်ကလေးချီလျက်။

“ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကြာရှေးတန်း သမီးတော်ကလေးများကို ဓာတ်ပုံပေးဖို့ သမီးတော်ကြီးရိသေဇာ အသနားခံပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုးတော်ကင်း၏ မျက်နှာတွင် ဝီတိတွေလှမ်းလှမ်း ပါသည်။

“အေးမလေးရဲ့ သမီးတွေကကော... စိတ်ဝင်စားမှုရှိရုံသာ ဆေးတင်ပြီးတော့လည်း အလုပ်သိပ်မလုပ်ကြဘူး။ ပေါ့ခေါ်ကြ

တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါကယ် ဘိုးတော်လုပ်တော့ လုပ်ပါတယ်။ ကျောင်းတတွေကတစ်ဖက်ဆိုတော့ စိတ်ရှိသလောက် မလုပ်နိုင်သေးပါဘူး။ သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

ဘိုးတော်၏ အမေးကို အခေါ်ကြီးက ဝင်ဖြေလိုက်ချိန်တွင် ချောကညာနမကလေးတွေက လက်အုပ်ကလေးတွေ ချီလျက် ဘိုးတော်အမိန့်ကို နာခံနေပါသည်။

“အင်းလေ... ကိုယ့်ဘဝည့်ရင်းတွေဆိုတော့ အမှားအယွင်းတွေကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူမှတ်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကိုတော့ မမေ့ပါနဲ့နော်။ စာပေးပွဲအတွက်က မပူနဲ့။ ကိုယ်တော်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ သမီးတော်တို့ကြီးစားပါမယ် ဘိုးတော်ကြီး”

လွင်လွင်စားစားရှိသော အသံကလေးဖြင့် နစ်ယောက်စလုံးက ပြိုင်တူဖြေလိုက်သည်။

ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်မှာ ဝေးပြတ်ထသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်၏။ အကျင့်သီလပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်၏။ ကာမအမှောင်ကိုခွင်း၍ အလင်းသောင်သောပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်၏။ လောက၏ အညစ်အကြေးများကို ပစ်ခွာ၍ သူတော်စဉ်၊ သူတော်မြတ်တို့ ကျင့်စဉ်ကို စွဲထိပ်ထားလျက် သီလ သမထ သနာစိစခန်းဖြင့် ပညာလမ်းသို့ စောက်တုန်းမသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား လောကီကိစ္စမှန်သမျှကို မျက်နှာမပြသွားကြဲဖြစ်ရာ

လောကီကိစ္စတက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ လှည့်လာရန်အကြောင်း မရှိတော့ပေ။ သတ္တဝါတွေကို နည်းပေးလမ်းပြရန်၊ တစ်နည်း “ခွတ်”ရန်လည်း မလိုပေ။ ဤလမ်း ဤစခန်း၊ ဤကျင့်စဉ်ကို ကျင့်လိုလျှင် ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရပေမည်။ ကျင့်ရန်လမ်းညွှန်သူက များလည်း ရှိပေသည်။

မစသည်ဆိုသည်မှာ ဝိဇ္ဇာအလုပ်မဟုတ်။ မစ၍လည်းမရ။

ယနေ့ ဆရာကြီးအပည့်ခံ၊ ဘိုးတော်အပည့်ခံများသည် ပါးစပ်ကပြောသည့်အခါ ဘိုးတော်တွေပင်သည်။ ဝိဇ္ဇာတွေကို ပင်သည်ဟုပြော၍ လက်တွေ့ကျင့် ဘိုးတော်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေကို အမိန့်ပေးစေခိုင်းနေသည်။ “ကြာဆို မကြာဘူးလား” ဟုဆို၍လည်း ဟိန်းဟောက်ကြသည်။

သူတို့ခိုင်းနေသည့်လုပ်ငန်းများကို ကြည့်ပါဦး။

မတရားသော နည်းဖြင့်ဖြင့် မှာထူးတိုးဖို့၊ မတရားသော နည်းဖြင့် တစ်ပါးသူကို ချောက်ချဖိုး ခုပ်ဆိုးသည့် လင်ဝယ်ကိစ္စ၊ မယားဝယ်ကိစ္စ စသည်များကို အလွန် လုပ်ပေးနေကြရသည်။

သူတို့ပင်တိုင်သာ ဘိုးတော်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ ကြွလာရမည်ဆိုလျှင် ဘိုးတော်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ တောင်ဝေးမနိပ်၊ ပထမနိုင်ဖြစ်ကုန်ကြပေတော့မည်။ သူတို့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရလျှင် ဘိုးတော်တွေသာဖြစ်ကုန်မည်နည်း ဝဋ်းစားစရာ ပြဿနာပင်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များ အတ္တသမား

မိမိကိုယ်ကို အချင်ဆုံး၊ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာလာဖို့ အလိုလား ဆုံးဖြစ်ကြရာ ကိုယ်ကိုချမ်းသာလာအောင် မလုပ်ဘဲ သူများအတွက် စေတနာဖြင့် လုပ်ပေးပါမည်ဟုဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ဤသည်တို့ကို မျက်စိပိုက်၍ ပုံကြည့်နေကြမည်ဆိုလျှင် လုပ်သူအပြစ်မဟုတ်။ ခံသူအပြစ်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်တည်း။

သခွလည်း ဝိဇ္ဇာတွေကြွနေဟန်၊ ဓာတ်ကူးပေးပါအုံးတဲ့။ ဤရှေ့မျှ မြင်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ခိုင်းလိုက်ပုံများ ဘယ်လောက်အသည်းနာစရာကောင်းပါဘိ။ ဝိဇ္ဇာကြီးတွေ အလကားဖြစ်ကုန်တော့၏။

ဓာတ်ကူးပုံကလေးကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး။

“ကဲ-ကဲ ရှေ့ကိုတို့။ လက်အုပ်ချီ၊ ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ရည်စူးပြီး ကန်တော့ကြ။ သေသေချာချာ အာရုံပြုပြီးမှ ကန်တော့ကြ”

လို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးနစ်ယောက်မှာ သူ့အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ပြိုင်တူလက်အုပ်ကလေးတွေချီလို့၊ လက်ဆယ်ဖြာကို နဖူးပေါ်တင်၍ မျက်နှာကလေးမိုတ်ထားပုံကိုကလည်း ဖာစ်မျိုးကြည့်ကောင်းသည်သာပေ။

ခရုလေဆက်ပါဦးမည်။

ကျော်မြသန်း။

စာတုတ်နှစ်မွေးသုများအတွက်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလ

စာတုတ်နှစ်မွေးသုများအတွက်

ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်နှင့် သတိပြုရန်အချက်များ

ကြွက်နှစ်မွေးသုများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ ဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်ပါသည်။ အခန်း
ခုတင်နေရာချနိုင်၏။ အလုပ်လျှောက်ထားနိုင်၏။ အခြေအနေ
ကောင်းပါသည်။ သင်တန်းတစ်ခုခု တက်ပါ။ အကျိုးရှိ၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အနောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်၊ အနောက်တောင်
အရပ်၊ အရှေ့တောင်အရပ်သို့ မသွားရ။ ဘေးအန္တရာယ်များ၏။
၎င်းအရပ်များသို့ စီးပွားရှာရန် မသင့်ပါ။ ဧဝံစင်ခြင်း၊
လက်ထပ်ခြင်း မပြုလုပ်ရ။ ခဏရှောင်ပါ။

နွားနှစ်မွေးသုများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

သစ်လုပ်ငန်း၊ သစ်ဖောင်မျှော၊ သစ်ခုတ် အစရှိသည့်
လုပ်ငန်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ အကျိုးရှိ၏။ ခရီးထွက်နိုင်
သည်။ သားကောင်ဖမ်း၊ အမဲလိုက်နိုင်၏။ ကံကောင်းနေပါလိမ့်
မည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ခရီးသွားနိုင်ပါသော်လည်း ရေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါ။
ဘေးအန္တရာယ်များ စောင့်ကြိုနေ၏။ အနောက်အရပ်၊ အရှေ့
တောင်အရပ်၊ တောင်အရပ်သို့ စီးပွားမရှာပါနှင့်။ ခရီးမထွက်

■ ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ■

မိန့်။ အကျိုးမဲ့ဖြစ်တတ်သည်။ စေ့စပ်နိုင်ပါသော်လည်း လက်ထပ်ခြင်းကို ခဏခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပါဦး။

ကျားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဈေးဆိုင်သစ် တည်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်၏။ ငွေထုတ်ချေးနိုင်၏။ မိတ်ဆုံခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိမည်။ လက်ထပ်နိုင်၏။ မေလ(၃) ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ခရီးထွက် နိုင်၏။ အရှေ့မြောက်အရပ် အနောက်မြောက်အရပ် အနောက် အရပ်သို့ သွားနိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

လေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါ။ အရှေ့တောင်အရပ်၊ အနောက်တောင်အရပ်၊ အရှေ့အရပ်စူးစူး မသွားကောင်းပါ။ အသစ်စေ့စပ်ခြင်းမလုပ်ရ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင် ခြင်း မပြုသင့်ပါ။ ကံမွဏီအသစ် မထူထောင်ကြရပါ။

ယုန်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကံနိမ့်နေရာ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၊ အလှူအတန်းများ များ လုပ်ပေးပါ။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပါ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာ မမေ့ကြရ။ ရပ်ရွာအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ပါ။ မကြာမီ ကံကောင်းလာပါလိမ့်မည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

စေ့စပ်ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်းအလုပ်နှင့် အိမ်ရာပြောင်း ရွှေ့ခြင်း မပြုသင့်သေးပါ။ ခိုက်တတ်၏။ အရှေ့မြောက်အရပ်၊ အရှေ့အရပ်၊ အနောက်တောင်အရပ်သို့ မသွားကောင်း။ လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်ကြရပါမည်။ ဘေးအန္တရာယ်များလှ၏။

နဂါးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဆုတောင်းပွဲ၊ ရိုးရာကန်တော့ပွဲ လုပ်ပါ။ ထူးခြားမှုရှိ မည်။ စေ့စပ်ပွဲ လက်ထပ်ပွဲ လုပ်နိုင်၏။ မေလ(၅)ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ရာပြောင်းရွှေ့နိုင်၏။ ခရီးထွက်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အရှေ့မြောက်အရပ်၊ အနောက်တောင်အရပ်၊ အရှေ့

အရပ်သို့ ခရီးမသွားကောင်း။ စီးပွားမရှာသင့်ပါ။ အကျိုးမဲ့ ဖြစ်တတ်၏။ စေ့စပ်ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း ခဏခေတ္တဆိုင်းထားပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုသင့်သေးပါ။

မြွေနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း၊ ငါးအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း၊ ပိုက်ကွန် ရက်လုပ်ငန်းလုပ်လျှင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်။ လုပ်ပါ။ အရှေ့ မြောက်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ အနောက်တောင်အရပ်သို့ ခရီးသွားနိုင်ပါသည်။ စီးပွားရှာနိုင်၏။ အကျိုးရှိမည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အရှေ့တောင်အရပ်၊ အရှေ့အရပ်၊ အနောက်မြောက် အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ စီးပွားမရှာရပါ။ လှေ၊ သင်္ဘောမစီး ကြရ။ ရေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါလေ။ အလုပ်နှင့်အိမ်ရာ မပြောင်းရွှေ့သင့်သေး။ ခိုက်တတ်၏။

မြင်းနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဈေးဆိုင်သစ် တည်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်၏။ လက်ထပ်နိုင်၏။ မေလ ၇ ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်၏။ မိတ်ဆုံနိုင်၏။ အကျိုးရှိမည်။ ဖွေးဖြူရေးလုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေးမည်။ လုပ်ပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

လက်ထပ်နိုင်ပါသော်လည်း အသစ်စေ့စပ်ခြင်း မပြုလုပ် ရပါ။ အိမ်ရာမပြောင်းရွှေ့သင့်သေး။ အရှေ့မြောက်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ အရှေ့အရပ်စူးစူးသို့ ခရီးမသွားကောင်း။ လုံးဝ (လုံးဝ) ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။ လေကြောင်းခရီးမသွားကြရ။ မတော်တဆ ဖြစ်တတ်၏။

ဆိတ်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

အိမ်ရာ၊ မီးဖိုဆောင်ပြင်ဆင်၊ ဆောက်လုပ်နိုင်၏။ ဝည့် ခန်း၊ အိမ်ခန်း၊ အိမ်ခန်း အလှပြင်နိုင်ပါသည်။ စေ့စပ်နိုင်၏။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ မေလ (၈)ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာ နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အရှေ့မြောက်အရပ်၊ အနောက်တောင်အရပ်၊ အရှေ့

www.burmeseclassic.com

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

လက်ထပ်ခြင်း၊ ရေကြောင်းခရီးသွားခြင်းတို့ကိုရှောင်ပါ။
ဒေရေဘောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်သို့ ခရီး
မသွားကောင်း။ စီးပွားမရှာသင့်။ ဈေးဆိုင်အသစ် မတည်ရ
မဖွင့်ရ။ အရှုံးပေါ်မည်။

မျောက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဆံသခြင်း၊ ခေါင်းလျှော်ခြင်း ပြုနိုင်၏။ မေလ (၉)ရက်
နေ့သည် ရက်ကောင်းဖြစ်၏။ လမ်းခင်း၊ တံဘားခင်းပါ။ ရပ်ရွာ
အကျိုးသယံဇာတဆောင်ရွက်ပါ။ မကြာမီ ပိုမိုကံကောင်းလာမည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကုန်းကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါ။ ယာဉ်မောင်းခြင်းမပြုရ။
မတော်တော် ထိခိုက်မှုဖြစ်မည်။ ရေမကျားရ။ ပြင်ပသွားလာမှု
ရှောင်ကြဉ်ပါလေး။ ဝင်ဘန်းမတက်ရ။ အကျိုးမဲ့ဖြစ်မည်။

ကြက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

လက်ထပ်နိုင်၏။ ဈေးဆိုင်သစ် တည်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်၏။
အလုပ်လျှောက်နိုင်၏။ အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွှတ်သင့်။
မေလ (၉)ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်
နိုင်၏။ သမုတိပေးခြင်းနိုင်၏။

မရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

လက်ထပ်နိုင်ပါသော်လည်း အသစ်စေ့ဝင်ခြင်းမပြုလုပ်
သင့်ပါ။ ပြဿနာတက်တက်ပါသည်။ ဝိသိရာမပြောစီးရွေ့ရ။
နှိုက်တတ်၏။ ဈေးဆိုင်သစ်မတည်ရ။ မဖွင့်ရ။ ခဏစောင့်ပါ။
မစောင့်နိုင်လျှင် အကျိုးယုတ်တတ်၏။ သက်နှင့်ဆင်ခြင်ပါလော။

ရွှေနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

လက်ထပ်နိုင်၏။ မေလ (၁၁)ရက်နေ့သည် ရက်
ကောင်းဖြစ်၏။ ဈေးပြုရေးလုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေးမည်။ သုံးပါး
တူတောင်းပွဲ၊ ဦးရာကန်ကော့ပွဲတို့တွင် အကျိုးယုတ်ခြင်းမရှိမည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

တောင်အရပ်၊ အရေတောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်သို့
ခရီးမသွားကောင်းပါ။ စီးပွားမရှာသင့်။ ရှောင်နိုင်မလေ ကောင်း

လေး၊ ထိုပြင် လေ၊ သဘောမစီးရ။ ရေကြောင်းခရီး မသွား
ကြရ။ ဘေးအန္တရာယ်များ၊ စောင့်ကြိုနေတတ်၏။ စီးပွားမ
လုပ်ငန်း မတိုးချဲ့သင့်သေးပါ။ ခဏစောင့်ပါ။ မစောင့်နိုင်လျှင်
အကျိုးယုတ်တတ်၏။

ဝက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကံကြမ္မာညှိုးနွမ်းနေတတ်၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်
ပေးပါ။ တုန်းကြီးလွှမ်းမိုးကြားပါ။ ရပ်ရွာအကျိုး၊ သယံဇာတ
ရွက်ပါ။ မကြာမီ ကံကောင်းလာပါလိမ့်မည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုကြ
လေကြောင်းခရီး မသွားရ။ အနောက်တောင်အရပ်၊ အရေ
မြောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ကောင်းပါ။ ငွေ
ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း ခဏဆင်းတားပါ။

ဂေဟီ-အောင်သိန်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-

တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒပညာ
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊
Hong Kong (China)

ကြေးငြာရောင်းပါး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 0412 YR 004687

ရိုင်စင် ၇/၂၀၀၈၊ တဆထလ (တိုး)-၁၃၁၂

အဆီကျအကြောပြေ ဆီး၊ ဝမ်း၊ မှန်စေတဲ့ မုံရွာ ဆရာမိုး ရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး

ကြေးငြာစွန့်ပြုရက်အမှတ်တံဆိပ် (စာနယ်ဇင်း) ၁၃၀/၀၀၀၄

“ကိုဇော်ရဲနိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတာပဲ။ အသားအရေ စိုပြည်ပြီး အဆီတွေလည်းကျ၊ အသားတွေလည်း ကျစ်လျစ်လာတယ်။ ဆေးကောင်းတစ်လက်တွေ့ထားပြီထင်တယ်။ ဆေးကောင်းရုံရင် လက်တို့သတင်းပေးပါဦး”

“သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ဆို မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး လက်ကိုင်ထားလို့ပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်မမှန် မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ပြီး ပြုပြင်နေထိုင်သွားဖို့လိုတယ်မဟုတ်လား။ လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ ဓာတ်ကြီးငါးပါးညီညွတ်မှုတပြီး မဖောက်ပြန်ဘဲ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း မှန်ကန်ခြင်းရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဝိတနယ်မှာ စည်းနဲ့ဝါးဟာ အဓိကကျသလို လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် ဆီးနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျပါတယ်။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်းခေါင်းမခဲဆိုတဲ့ စကားရပ်လည်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... ဒါထက် ကိုဇော်ရဲနိုင် အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက် စားတာလား၊ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းနုတ်ဆေးမဟုတ်သလို ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုရင် အဲဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် လေငန်းလေဖြတ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ခြင်း၊ နှလုံးအဆီဖုံး၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခြေ၊ လက်များ ထုံကျဉ် ကိုက်ခဲလေးလံခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လေကြောင့်ဖြစ်သော ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ်၊ အပြင်လိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ ချပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ မျက်စိမှန်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်းမှိုင်းပြီး ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ခံတွင်းနဲ့ဆိုးခြင်း၊ ချွေးနုမကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်များထွက်ခြင်း၊ အသားအရေ အက်ကွဲခန်းခြောက်ခြင်း၊ စိတ်ဖိစီးမှုများ၍ ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါတယ်။

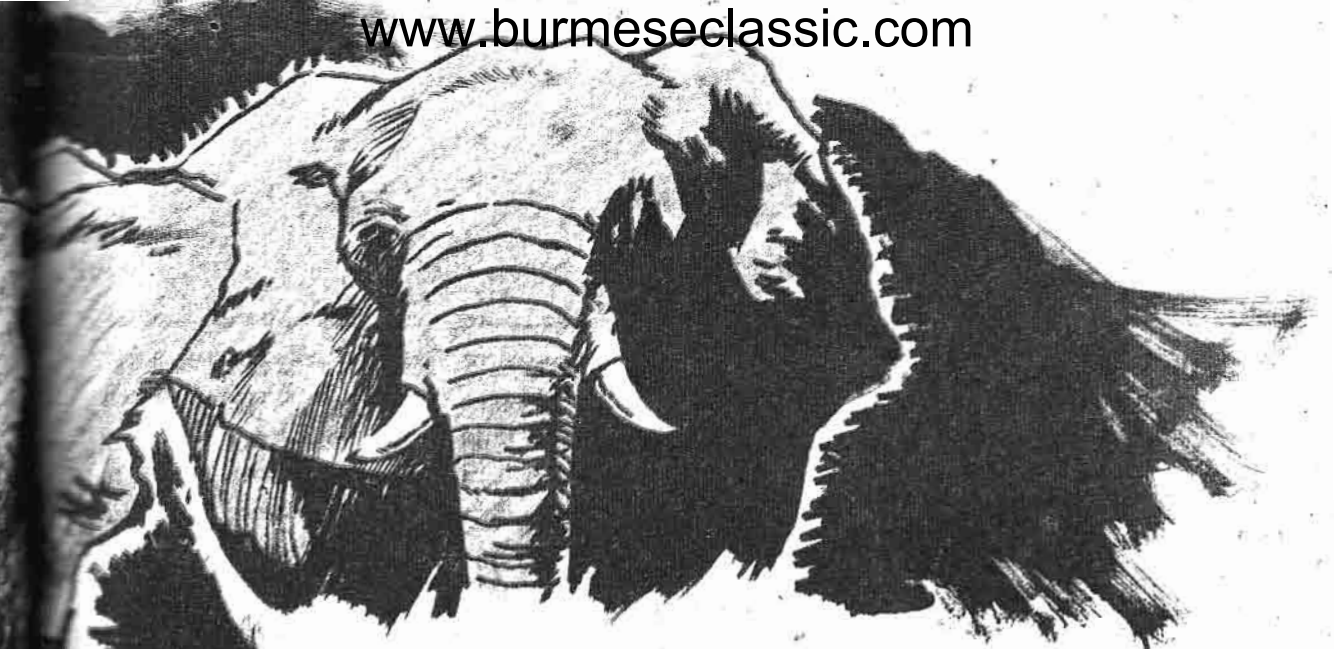
ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ပိုလျှံနေသောအဆီများကို လျော့ကျစေပြီး အပူ၊ အပုပ်၊ အညစ်ကို ယူထုတ်ပစ်သလို ကင်းစင်စေရုံမက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ နေ့စဉ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ မှန်ကန်၍ မွေးဖွားရလွယ်ကူပြီး ကလေးတွင် လေနာကင်းကာ ကျန်းမာစေခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားစေနိုင်ပါတယ်”

“ကိုဇော်ရဲနိုင်တို့မိသားစု သုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ကျား/မ ခွယ်စုံရတဲ့ ဆေးကောင်းတစ်လက်ပဲဗျို့။ ကျွန်တော်လည်း သုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကွန်ပျူတာသမားတွေ၊ အညောင်းထိုင်သူတွေ၊ အဆီများ အဝလွန်သူတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလေးလံထိုင်းမှိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသူများအတွက် ဒီဆေးက ဝမ်းနုတ်ဆေးမဟုတ်လို့ နေ့စဉ်မှန်မှန်သုံးစွဲဖို့ လက်ကိုင်ထားရမယ့် ဆေးကောင်းတစ်လက်မို့ ဆေးရဲ့ကောင်းခြင်းဂုဏ်သတင်းကို အပေါင်းအသင်းတွေသိအောင် ရေးသွင်းကြေညာလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”

ရန်ကုန်မြို့၊ ပန္နလေးမြို့နှင့် မုံရွာမြို့၊ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ မြန်မာ့ဆေးပျိုးစုံဖြန့်ချိရေးဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ဖြန့်ချိပေးနေပါပြီ။

ပင်ရင်း - မုံရွာ-ဆရာမိုး တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးနှင့်ဆေးကုခန်း
အမှတ်-၈၂/၃၅၆၊ ငေဓာဝိလမ်းမကြီး၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၁-၆၉၀၅၈၇၊ ၀၉-၅၁-၀၈၆၃၂၊
မုံရွာဆရာမိုး - ဖုန်း-၆၉၉၆၃၁ လိုင်းခွဲ (၃၄၇)၊ ၆၉၀၅၅၆ လိုင်းခွဲ (၃၄၇)

ပဲခူးရိုးမပေါ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော ဂမ္ဘီရကျောက်ဆင်နှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်း

ကိုသက်(လီးကုန်း)

ပဲခူးရိုးမပေါ်မှ ဂမ္ဘီရကျောက်ဆင် ဆိုသည်မှာ ၂၀၀၈ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ဆုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးသူ ရေးသားခဲ့သော စာမူပါအကြောင်း အရာနှင့်ဆက်စပ်လျက် ရိုနေပါသည်။ ဆာတီပါလ ရတနာသိုက်နှင့် ဂမ္ဘီရ ကျောက်ဆင်ဇာတ်လမ်းအား ရေးသား ခြင်းမှာ ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ စာရေးသူထံသို့ ကျောက်ဆင်ဇာတ်လမ်း အကြောင်း ရေးသားရန် အကြောင်းဖန်တီး သာခဲ့လေသည်။ ၂၀၀၈ခုနှစ်၊ ဇီဝင်ဘာ နှစ်ပတ်ပွဲတော်သို့ ဖိတ်ကြားသဖြင့် စာရေးသူများ စုဝေးနေထိုင်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အရောက် ရွာရှောင်ရွာသို့ ဆက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ရွာရှောင်ရွာသည် ရွှေဖလား ရွာနှင့် သင်တန်းရွာမြေလမ်းမကြီး

၏ အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိလေသည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ သည်။ ရွာရှောင်ရွာမှ ကရင်ဝါရင့် မုဆိုးကြီး စောလာခ၊ စောကတ်စထိုနှင့် ရ.ယ. ကဥက္ကဋ္ဌစောစိသန်းတို့နှင့် အတူ ဇီဝင်ဘာလ ခရစ်စမတ် ညချမ်းကာလ ကို ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲခဲ့ကြပါသည်။ ဤခရီးတွင် စာရေးသူအား ဂမ္ဘီရ ကျောက်ဆင်ဇာတ်လမ်းနိဂုံးပိုင်းအတွက် ဆက်လက် ပြည့်စုံသွားစေခဲ့လေတော့ သည်။ ဂမ္ဘီရကျောက်ဆင်နှင့် ရတနာ သိုက် ပထမပိုင်းဇာတ်လမ်းအကျဉ်းမှာ- မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ ကာလသမယအချိန် ပဲခူးရိုးမတောင် ခြေမှ ယာခင်းများသို့ မည်သည့်အရပ် မှ ရောက်လာမုန်းမသိသော ဆင်ကြီး

များလာရောက်၍ သီးနှံများအားစား သောက် ဖျက်ဆီးသွားသည့် သတင်းမှာ ကျေးရွာများသို့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ထို ဆင်များကို လေ့လာကြသောအခါ ရိုးရိုး သဘာဝ ဆင်များမဟုတ်ဘဲ ဂမ္ဘီရဆင် များဖြစ်နေသည်။ ထိုဂမ္ဘီရဆင်များ နောက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုကြသော အခါတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဇာတ်ပါလ ရတနာသိုက်နှင့် ပေစာဒေချိုကို တွေ့ရှိ ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် လာဘာနောက် လိုက်မိကြသဖြင့် ဆင်များ၏ အန္တရာယ် ပြုခြင်းကိုခံရပြီး မသေရုံတမယ် ကျန် ရစ်ခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရတနာ များနှင့် ကျောက်ဆင်ရုပ် (ကိုးကောင်) မှာမူ မူလနေရာ၌ မရှိတော့ဘဲပျောက် ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ယာခင်း

များထဲသို့ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးသော ဆင်များ၏ ဝဲတင်းမှာလည်း မကြားရ တော့ချေ။ အထက်ပါ အကြောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ရိုးမတောတွင်း တစ်နေရာတွင်ရှိ သည့် ဂမ္ဘီရကျောက်ဆင်များ နိအောင်း သောနေရာနှင့် ရတနာသိုက်ကိုတွေ့ရှိကာ ကျောက်တလားနှင့် ရတနာများကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး ယူဆောင်သွားခဲ့သော ရွာသားတို့၏ ကံကြမ္မာမှာလည်း လွန်စွာကြေကွဲစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။ ထိုအကုသိုလ် ကြမ္မာ၏ ဇာတ်လမ်းအစမှာမူကား...

ရွာသားအချို့သည် ရတနာများကို ကျောက်တလားအတွင်းမှ ယူဆောင် လာခဲ့ပြီးနောက် ဂမ္ဘီရဆင်ကြီးများ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာသဖြင့် ရတနာ ထုပ်များ ပြန်ပါသွားပြီး အသက်လုကာ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နှစ်ပတ်ခန့် ကြာသော်... ရွာထဲသို့ ကာလဝမ်းရော ဂါဆားကြီး ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။ ရေမသန့်ခြင်းမှအစပြု၍ နာရေးကိစ္စ ပေါ်တိုင် လူများစုဝေးကာ စားသောက် ကြသဖြင့် ဝမ်းရာဂကို ပိုမိုကျယ်ပြန့် သွားစေခဲ့သည်။ နေ့စဉ်လိုလို ဆယ်ဦး မကသေဆုံးနေသဖြင့် တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ဖင်လျောဆင်းပြီး ပြေးကြရသဖြင့် ထိုနေရာဒေသကို ယနေ့တိုင် ကရင်မဖင်လျောကျေးရွာ ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လျက်ရှိပါသည်။

များမကြာမီ ဝမ်းရောဂါမှာ ကူးစက်မှု မြန်ဆန်လာပြီး ရွာလုံးကျွတ် သည်အထိ ရွာသူရွာသားများ အတုံး

အရုံးသေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ တစ်ဦးသေ သည်ကို ကျန်တစ်ဦးက မကူညီနိုင် တော့ဘဲ အလောင်းချင်း ထပ်သွားခဲ့ရ သည်။ အပုပ်နဲ့ အညှို့နဲ့များက ရွာထဲ တွင်ပျံ့နှံ့လျက် မသတိစရာဖြစ်နေတော့ သည်။ ဆင်များ အကိုက်ခံရပြီးနောက် စောတင်ဝင်းသည်ရွာတွင် ခဏသာ နေပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မြို့ပေါ်တွင် အလုပ်လုပ် ပညာသင်နေသော တူ၊ တူမများ ရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ မြို့ပေါ်တွင် နှစ်လခန့် နေထိုင်ပြီးမှ တူ၊ တူမများကို ခေါ်ကာ မိမိတို့နေထိုင်ရာ ရိုးမရွာကလေးသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။

ရွာသို့ အပြန်ခရီးတွင် သူတို့ အားလုံး သုံးဦးစလုံး ပျော်ရွှင်လျက်ရှိ သည်။ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ရဦးမည်။ မြို့မှ အတွေ့ အကြုံများကို အားပါးတရ ဖောက်သည် ချရမည်စသည်ဖြင့် တွေးတောလာခဲ့ကြ သည်။

“ဦးလေးစောတင်ဝင်း ရောက်ခါနီး ပြီနော်...”

“အေးပါကွ... ဖိုးခွားရ ရေတောင် တစ်ကွေ့တက်ပြီးရင် ရွာကို လှမ်းမြင်ရ ပါပြီကွယ်... မှောင်လာပြီနော် ... ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး...”

ဖြူခိုးများဝေနေသော ရွာကလေး ၏ အရိပ်အရောင်ကို အဝေးဆီမှ ပျံ့လှလေးလှမ်းတွေ့ မြင်နေရပြီဖြစ်လေ သည်။ ငှက်များ အိပ်တန်းတက်ရန် အသုတ်လိုက် ပြန်ကြလေပြီ... မိမိတို့

လည်းအိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူမည်ဟူသော စိတ်ဖြင့်...

ဦးစောတင်ဝင်း ရွာကို အဝေးမှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လက်ကိုထောင်ပြီး ခဏရပ်ဆိုသော သဘောကိုပြသည်။ ရွာထိပ်ရှိသစ်ပင် များအောက်တွင် မထွန်းသဖူး ကညင် ဆီမီးတိုင်ကြီးများ အလင်းထွန်းညှိထား သည်။

သူနှင့်အမျိုးတော်စပ်သော ဆွေမျိုး သားချင်းများအားလုံး မီးရောင်အောက် တွင် မတ်တတ် ရပ်နေကြသည်။ စောတင်ဝင်းတို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာအကွာ သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ရွာသားများ ၏ မျက်နှာများကို သဲကွဲစွာ မြင်တွေ့ လိုက်ရတော့သည်။

“ဟာ...ဟင်...ဘယ်လို တွေ့ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်”

စောတင်ဝင်း အံ့ဩလွန်းသဖြင့် တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်နေမိသည်။

သူမြင်တွေ့ရသော ရွာသားများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်များယိုစီးကျ နေသည်။ သူတို့သည် လက်များ ဝှေ့ယမ်းလျက်ရွာထဲကို ဝင်မလာဖို့တား နေပြန်သည်။ ရွာသူရွာသားများသည် အန်စွာရုံ အသွင်များနှင့် အကျဉ်းတန် လျက်... ထိုအချိန်တွင် ငှက်ဆိုးထိုးသံ များတော့ခွေးတို့၏ ဆွဲဆွဲဝင်ဝင်အူသော အသံတို့က စောတင်ဝင်းတို့ သုံးဦးအား အာရုံများကို ချောက်ချားသွားစေသည်။

“ဦးလေးစောတင်ဝင်း၊ ကျွန်တော် တို့ ကြောက်တယ်ဗျာ၊ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ။ ရွာထဲကို လည်း မဝင်ချင်တော့ဘူးဗျာ...”

“အေးဟုတ်တယ် ဦးခွား... မင်းလို
ပဲငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်နေ
တယ်...” နန်းမှလည်း ကြောက်တယ်
ဦးလေးရယ်... ဟိုဘက်ရွာကိုသွားကြ
မယ်လေ... မနက်ကျမှ ဒီကိုပြန်လာ
သင့်ရင်လာကြတာပေါ့...” အေး၊ နင်တို့
ပေးတဲ့အကြံ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဧကလောက်စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်
သုတို့က တို့ကို ဘာကြောင့်ကောင်းမပြော
ကြတာလဲ။ ထွက်လာပြီးတော့ မကြိုကြ
ဘူးနော်...”

“အဲဒါကြောင့် ထူးဆန်းနေတာ
ပေါ့” ... ဧကလေးစောင့်ကြည့်ကြရ
အောင် ... မင်းတို့ ဘာမှမကြောက်
ကြနဲ့ ... ဦးလေးတစ်ယောက်လုံးရှိပါ
တယ်။ မကြာခင်မှာ မင်းတို့အဖြေ

တင်ခုကိုသိရမယ်ကင်တယ်” ... စော
တင်ဝင်းပြောဆိုသည့် အတိုင်းပင် ဧက
ကြာသောအခါ ရွာထိပ်မှ မီးရောင်များ
သည်လည်းကောင်း၊ ရွာသားများသည်
လည်းကောင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။ အမှန်စင်စစ် သူတို့တွေ့မြင်သမျှ
သည် ဝိဇ္ဇာဉ်များသာဖြစ်တော့သည်။

“ဟာ . . . ဟင် . . . ဦးလေး
ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“အေး ဘယ်လိုဖြစ်တယ် . . .
ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဦးလေးလဲ
အသေးစိတ် ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ရွာ
ကနေ ထွက်လာတာ နှစ်လတောင်ရှိပြီ
တို့ရွာကို မဝင်တော့ဘူး... ငါ့ယောက္ခမ
နေတဲ့ရွာကိုပဲ ဒီညသွားအိပ်တော့မယ်
... မင်းတို့ သဘောတူတယ် မဟုတ်
လား” “ဟုတ်ကဲ့ တူပါတယ်ဦးလေး”

“ဒါဆိုရင် တို့ ခရီးဆက်ကြဦးစို့”
ရိုးမ၏ မဟာရာညကို သူတို့ခရီး
ဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ အဝေးဆီမှာ
ချေဟောက်သံများ ကြားရသည်။ တော
ကျွန်းသောသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ခရီး
ကို အသွယ်တကူပင် ဆက်နိုင်ခဲ့သည်။
သူတို့အားလုံး မိမိတို့ရွာ၏ အခြေ
အနေကို သိချင်နေကြသည့်အတွက်
အကြာမီ ဦးစောတင်ဝင်း ယောက္ခမ
ကရင်ရွာသို့ ရောက်ကြသည်။

စောတင်ဝင်းကို မြင်လိုက်ရသည့်
နှင့် သူယောက္ခမ မျက်နှာပျက်သွား
သည်။ သို့ရာတွင် ကရင်အတိုးကြီးမှ
စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာထိန်းရင်း လွန်ခဲ့
သောလပိုင်းက ကာလပမ်းရောဂါဆို
ကြီးကျရောက်ပြီး ရွာပျက်သွားရသည်
အထိဖြစ်ခဲ့ရာမှ လူများအားလုံးကပ်ရောဂါ
ဆိုသလို ပါသွားကြပုံများအား ရှင်းပြရာ
စောတင်ဝင်းမှာ မိမိတစ်ဦးတည်း
ကံကောင်းထောက်မစွာ မြို့သို့သွား
ရောက်ခဲ့ရသဖြင့် အသက်မသေခဲ့
ရသည့်အတွက် ဖြေသာပေမယ့်လည်း
မိမိ၏ဇနီးမိသားစုများ ပါသွားသည့်
အတွက် တစ်ညလုံး အိပ်စက်မရဘဲ
လူးယိုမဲ့ကာခံစားရင်း ပိုကြွေးခဲ့ရသည်။

စောတင်ဝင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို
တွေ့မိကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
အနိုင်အမာချခဲ့သည်။ သူတို့ ရွာသား
များသည် ရိုးမြေကျ ရာသက်ပန်နေထိုင်
လာခဲ့သည်မှာ ဘာပြဿနာမှမရှိခဲ့ကြ။
ဂမ္ဘီရဆစ်များနှင့် တွေ့ကြုံပြီး ပတ်သက်
ခဲ့ရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် ယခုဖြစ်ရပ်ဆိုး
များဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ရသည်

XXX သူမြင်တွေ့ရသောရွာသားများ၏မျက်နှာပေါ်တွင်

မျက်ရည်များယိုခါးကျနေသည်။

သူတို့သည်လက်များငွေ့ယမ်းပျက်

ရွာထဲကိုဝင်မလာဖို့ တားခံနပြန်သည်။

ရွာသူရွာသားများသည် အနိဗ္ဗာရုံအသွင်များနှင့်

အကျည်းတန်ပျက်... တို့အချိန်တွင်ငှက်ဆိုးထိုးသံများ၊

တောရွေးတို့၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူသောအသံတို့က

စောတင်ဝင်းတို့သုံးဦးအား

အာရုံများကိုချောက်ချားသွားစေသည်။

XXX

မှာ ဆင်များကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကာ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေသည်။ သူသည် ငြိုးသို့ ပြန်သွားကာ ဂန္တီရဆရာများကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အထက်အညာဒေသရှိ မြို့တစ်မြို့သို့ သူရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

“မောင်ရင်က ဘာကိစ္စနဲ့လာတာ လဲကွဲ့... ရှင်းပြပါဦး” “ဆရာကြီး နာမည်က” ဆရာနာမည်က ဆရာဘုန်း မော်လို့ခေါ်တယ်ကွဲ့... လွယ်လွယ်တော့ တပည့်အများက ဆရာဘုန်းလို့ခေါ်ကြ တယ်” “ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးအမည်နဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို သိရတဲ့အတွက် ဒီကိုရောက်လာခဲ့ တာပါ” “ကိစ္စကတော့... ဒီလိုပါ ဆရာကြီး...”

စောတင်ဝင်းက ဆရာကြီး ဦးဘုန်း ဆိုသူအား အသေးစိတ်ရှင်းပြခဲ့၏။ အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဆရာဘုန်းဆိုသူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြင့်နားထောင်နေခဲ့၏။

“မောင်ရင်ဇာတ်လမ်းက အတော် နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ။”

“ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဒါက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရ တာပါဗျာ” “ဟုတ်လား”

“ဒါဆိုရင် မောင်ရင်က ဘာဖြစ်ချင် တာလဲဆိုတာပြောပါ”

“ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာကို ဖွင့်ဖွင့် လင်းလင်းပြောမယ်... ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ဘဝယူက်စေခဲ့တဲ့ ဒီဆင်တွေ ကို လက်စတန်းပစ်ချင်တယ်။ သူတို့ ကြောင့် ကျုပ်တို့ရွာပျက်ရတာလို့ ကျုပ် ထင်တယ်ဗျာ”

“ဆရာကြီးက ဒီဆင်တွေကို မင်း စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် မင်း ဘက်က ဘာနဲ့တုံ့ပြန်မှာလဲ ဆိုတာပြော ဦးလေ...”

“ဪ... ဒါလား... ဆရာကြီး အတွက်ကတော့... ဟဲဟဲ... တစ် သက်လုံး စားမကုန်တဲ့ ဇောတိပါလ ရတနာသိုက်ထဲက သိဒ္ဓိရှင်ဓါတ်လုံး ရစေမယ်ဗျာ... ဒါကတော့ ကျုပ်တာ ဝန်ထားပါ”

“မောင်ရင်က ဒီနေရာကို ကိုယ် တိုင်ရောက်ခဲ့ဖူးတာလား။ ဟာဗျာ... ကျုပ်က ကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့ဖူးတာဗျာ... ပြောရရင် အဲဒီနေရာကို ကျုပ်က လွဲလို့ သိတဲ့လူဆိုတာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးဗျာ။ အားလုံးသေကုန်ကြပြီ”

“ဪ... စိတ်မကောင်းစရာ ပဲနော်... ကဲဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့ခရီးထွက်ကြမလဲ”

“ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်တပည့်ရယ် ပေါင်း နှစ်ယောက်လိုက်မယ်... မနက်ဖြန် လုပ်ငန်းစကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး... မနက်ဖြန်ခါ ကျွန်တော် တို့သုံးယောက် အတူသွားကြတာပေါ့”

“ဟေ့... ဖိုးကျော်ရေ နက်ဖြန်ခါ ပဲခူးရိုးမခရီးစဉ်အတွက် အားလုံးပြင်ဆင် ထားပေတော့ဟေ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီးခင်ဗျား”

ပဲခူးရိုးမ၏ တောင်စွယ်တောင် တန်းများအား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဂန္တီရကျောက်ဆင်ရှိရာ ချုံတောကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ချုံတောကြီး

အတွင်းသို့ သူတို့ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့... အားလုံးသတိ ဝီရိယထား ကြနော်၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ပေါ်လာနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဟေ့... ဖိုးကျော် ရှေ့က ချုံနွယ် တွေကို ဓါးနဲ့ရှင်းပစ်စမ်း...”

ချုံနွယ်များ ရှင်းလင်းသွားသည့် အခါ၌...

“ဟင်... ဆင်ရုပ်တစ်ကောင် ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး... သူမှာ လည်းအစွမ်းရှိနိုင်ပါတယ်... ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ ပျောက်သွားတဲ့ ဆင်ရုပ်မှာ အသေးဓားကောင်နဲ့ ဒီဆင် ရုပ်ကြီးဟာ ဆက်စပ်မှုရှိနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ဆရာကြီးကား ဆင်ရုပ်ကို ကြည့် ရင်းပြုံးနေ၏။

ဆရာဘုန်းသည် လွယ်အိတ် ထဲပါလာသော ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူ သည်။ ယင်းနောက် ဆေးကျောက်တံ ဖြင့် ကျောက်ဆင်ရုပ်ကြီး၏ မျက်လုံး နားရွတ်၊ ပါးစပ်ပေါက်များအား ဂန္တီရ အစီအရင်များဖြင့် ရေးဆွဲစေသည်။ ဆင်ရုပ်ကို ကြီးမြင့်တုတ်၏။ အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိ၍ ဂါထာ မန္တန်များရွတ်ဖတ်သည်။ သူ၏အစီ အရင်များအားပြီးဆုံးပြီး တစ်နာရီကျော် ကြာသော် ပဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော ဆင်ကြီး၏ မျက်လုံးထဲမှ သွေးစများ ကျဆင်းလာတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား...ကဲ ဘာခဲ နိုင်မှာလဲ...ဆရာဘုန်းဘယ်လောက် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတော့ မောင်ရင် တွေ့ပြီမဟုတ်လား...”

“ကဲ...မောင်ရင်စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ငန်းပြီးရင် ကတိမပျက်စေနဲ့နော်၊ ဟုတ်ပြီနော်...ကျုပ်က ကတိတည်မှ ကြိုက်တယ်”

“ဆရာကြီး လုပ်ငန်းကိုသာပြီးစီး အောင်လုပ်ပါ...ကျုပ်ပေးထားတဲ့ ကတိမပျက်စေရပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ စောင့်ကြည့်လိုက် ပါ။ အညာဒေသမှာ ဂန္တီရဆရာကြီးမှာ အမှန်တော့ ရတနာများကို မက်မောပြီး အရယူရန် အကြံဖြင့်လိုက်လာခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုအတူ စောတင်ဝင်းမှာလည်း ကျောက်ဆင်ရုပ်အား ပညာရှင်အားကိုး ဖြင့် သိဒ္ဓိအစွမ်းများကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်၊ သိဒ္ဓိဝင်ဓါတ်လုံးအား မတ်လုံးပေးပြီး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယာခင်းများကို ဝင်ရောက်စား သောက်ရာမှ ရွာပျက်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ ရသော အဖြစ်ဆိုးကို စောတင်ဝင်း၏ တစ်သက်တာဝယ် မေ့ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဂန္တီရပစ္စည်း များကို ဂန္တီရပညာရှင်များ၏ အတတ် ပညာဖြင့် တန်ပြန်ချေမှုန်းပစ်ခြင်းဖြစ် လေသည်။

“ကဲ...မောင်ရင် တပည့်တွေကို ခေါ်လိုက်ပေတော့...ဒီကျောက်ဆင် ရုပ်ကြီးမှာ ဘာသိဒ္ဓိအစွမ်းမှ မရှိတော့ ဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ့ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီးတော့ ချောက်ထဲကို တွန်းချလို ရပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာအန္တရာယ်မှ

မပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ဖက်က ပညာတွေအားလုံး သိမ်းပြီးသွားပါပြီ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ အိမ်မှာ ဒီညအနားယူရင်း ဒီည၊ ညစာသုံး ဆောင်ဖို့အိမ်ကို ပြန်ကြတာပေါ့” မနက် ဖြန်ခါမှ အပြီးဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။

ထိုနေ့ည ဆရာဘုန်းတို့ ဆရာ တပည့်အား စောတင်ဝင်း၏ ယောက္ခမ အိမ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ညှဉ်ခံကျွေးမွေး ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က ဝမ်းရောဂါကပ်စား ထဲတွင် ပါဝင်သွားခဲ့ကြသော မိသွားစု ဝင်များနှင့် တေတီပါလာ ရတနာထုပ် များရယူခဲ့ပုံ၊ နတ်ကြီးများနောက်မှ လိုက် လာပြီး ရတနာများအား ပြန်ယူသွား ခဲ့ကြပုံများအား ရှင်းပြရင်း ညညနက်မှ သူတို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

ပဲခူးရိုးမ၏ ညချမ်းသည်လရောင် ဖြင့် သာယာလျက် ရှိလေသည်။ “လူလေး...ဟဲ့လူကလေး...ထစမ်း ထစမ်း ဟင်...ခင်...ခင်ဗျားဘယ်သူ လဲ” စောတင်ဝင်းရှေ့တွင် ဝတ်ဖြူစင် ကြယ်နှင့် အတိုးအိတ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ ရသည်။ “ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာထက် မမှားသင့်တာတွေကို မမှားရအောင်လို့ လာပြီး သတိပေးရအောင်လာခဲ့တာပါ”

မင်းခေါ်လာတဲ့ အယောင်ဆောင် သိုက်ဆရာကို တုံ့ရဲနုနုစဉ် နန်းဆက် ကရတနာတွေကို ပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ အခု ဆိုရင် သူ့ရတနာတွေ ရတော့မယ် ဆိုတာကို ကြိုလှီနေလောက်ပြီ...မင်း တို့ရွာက လူတွေသေတာ၊ ရွာပျက်တာ၊ ဆင်တွေကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ကပ်ရောဂါ ကြောင့်ဖြစ်ရတာဆိုတာ မင်း သေသေ ချာချာယုံကြည်ပါ။

ဆင်ပေါ်မှာရေးထားတဲ့ ဆေးတွေ ကို သူမလာမီ ရေးဆေးပြီး ဖျက်လိုက် ပါ။ တုပ်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို ဖြေပေး လိုက်ပါ။ မင်းအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ ဝေစုကို အဘတို့စီစဉ်ပေးခဲ့မယ်...။

စောတင်ဝင်းအိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့ သည်။ နံနက်အာရုဏ်ကျင်းတော့မည်။ ညက အိမ်မက်ကို သူပြန်လည်စဉ်းစား သည်။ ဖြစ်နိုင်စရာများဟု သူတွေ့မိလာ သည်။ သေဆုံးသွားသူများသည် ပြန်ရှင် လာတော့မည်မဟုတ်ချေ။ ဦးဘုန်းတို့ ဆရာတပည့်သည် အယောင်ဆောင် သိုက်ဆရာများမှန်လျှင် ရတနာများနှင့် မထိုက်တန်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူ့လုပ်ငန်း ကိုတပည့်များအလုပ်မအား၍အကြောင်း ပြကာ ညနေဖက်သို့ ရွေ့ခဲ့သည်။

ဆရာဘုန်းတို့လည်း နံနက်ရောက် လျှင် ဟန်တပြင်ပြင်နှင့် တောတွင်းသို့ သွားချင်နေကြသည်။ ဆရာကြီး ခဏ နော်...ကျွန်တော်ယာခင်းထဲ ခဏ သွားလိုက်ချင်လို့ပါ။”

“အေးကွာ... မင်းကလည်း အရေးထဲကွာ... မြန်မြန်လုပ်။ စောတင်ဝင်းသည် ကျောက်ဆင်ရုပ် ကြီးအား ရေဆေးကာ ဆေးများအား ပြန်ဖျက်သည်။ ကြိုးများကို ဖြေပေး သည်။ ထိုနောက် ပတ်ဝန်းကျင်အား ဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ မြေအိုးလေးတစ်လုံး ကိုတွေ့ရသဖြင့် ယူကြည့်ရာ ဒဂါးပြား များအပြည့်ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် ကမန်းကတန်း ဝှက်ယူကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကဲ...ဆရာကြီးခင်ဗျား ယာခင်း ကိစ္စပြီးပါပြီ။ နံနက်စာ စားပြီးရင်

တောင်ပေါ်ကို သွားကြမယ်...” သူတို့ အားလုံးနံနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ရွာမှ တပည့်များ၊ ရွာသားများကို ခေါ်ကာ ကျောက်ဆင်ရုပ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြ လေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သားများအားလုံး စုံလင် စွာဖြင့် ကျောက်ဆင်ရုပ်ရှိရာသို့ ရောက် ရှိလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ရှေ့မှာတွေ့မြင် လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကား အပြောင်း လဲကြီးပြောင်းလဲခဲ့ပြီ... ဂန္တီရကျောက် ဆင်အစွမ်းပြလေပြီ။

“ဟာ... ဟင်... အို”
သူတို့အဖွဲ့စွာဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း မင်တက်မိနေကြသည်။ ကျောက်ဆင် ရုပ်ကြီးမှာ မြေကြီးထဲသို့ တစ်ခြင်း ပင်ရောက်နေသည်။

“ဟာ ဆရာဘုန်း ကျောက်ဆင်ရုပ် ကြီး မြေကြီးထဲဝင်သွားပြီ... ကျွန်ုပ်တို့ တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်”

“ဇိုးကျော်ရေ တို့အဖီအစဉ်တော့ ပျက်ပါပြီကွာ... ရတနာတွေပါအားလုံး ပါသွားပြီကွာ...”

ဆင်ရုပ်ကြီး... အဖီအဖီ မြေတွင်း ကျွဲဝင်လျက်ရှိရာ မြှုပ်လှဆဲဆဲတွင်...

“ဇိုး... ဇိုး... ဝေါ... ဝေါ ... ဝေါ...”

သူတို့ခြေဖြင့် နင်းထားသော မြေ သားများသည်ပင် တစ်တစ်စတုန်ခါ လာသည်။ ငလျင်လှုပ်သလို တော်လဲ သံလိုလို အသံများ အဝေးဆီမှ ကြား လာရသည်။ မကြာမီ ဆင်ရုပ်ကြီးမှာ မြေအောက်သို့ မြှုပ်ဝင်သွားလေသည်။ မမြေထဲသို့ မဝင်မီ သူတို့အားလုံး ကျောက်ဆင်ရုပ်အနီးမှ ဆင်အော်သံကို ပီပီသသ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဇိုး... ဇိုး”
“ဟင် ဇိုးကျော်ရေ... အဲထုပ်တွေ ပြင်ထားဟေ့ အခြေအနေ မကောင်း ဘူး... ပြန်ကြည့်”

ကျောက်ဆင်ကြီးက သူ၏ အဖော် အပေါင်းများကို တာဝန်ကျေစွာ အသံပေး၍ နှုတ်ဆက်သွားခဲ့ပြီးနောက်၊ အဝေးဆီမှ တောဆင်ရိုင်းအုပ်များ၏ ပြေးလာသံများကို ထိတ်လန့်စွာကြား ကြရသည်။

“ဇိုး... ဇိုး... ဇိုး... ဇိုး... ဇိုး... ဇိုး...”

စောတင်ဝင်းတို့ အဖွဲ့သည် နယ်ခံ တောကျွန်းသစ်များဖြစ်၍ ဖြတ်လမ်းမှ ကာရံဆင် အချိန်မီလမ်းကြောင်းပြောင်း ကား ဘေးလွတ်ရာသို့ ရောက်သွား ခဲ့ကြသည်။ ဆရာဘုန်းနှင့် တပည့်တို့မှာ လာလမ်းအတိုင်း ပြေးခဲ့ကြသဖြင့် တော ဆင်ရိုင်းကြီးများရောက်ရှိလာပြီး နင်းချေ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးတို့၏ အလောင်းနှင့် ပစ္စည်းများမှာ၊ ရတနာ မရှိတော့ဘဲ ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက် ကျန်ခဲ့ သည်။

“လူကလေး... မင်းတာဝန် ကျေပါ ကယ်ကွယ်”

လူမိုက်တွေလည်း သွက်နဲ့သူ စိမံ သွားခဲ့ကြပြီပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ မင်းလက်ထဲမှာထားတဲ့ ရွှေဒဂါးတွေ ကို ထုခွဲရောင်းချပြီးတော့ ဒီရွာအနီးမှာ စေတီတစ်ဆူ တည်ထားပေးပါ။ ဝမ်း ရောဂါကပ်ဘေးကြီးထဲပါသွားတဲ့ မင်းရဲ့ မိသားစု ဆွေမျိုးတွေရယ်၊ ဓောတီပါလာ သိုက်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရယ် ရည်မှန်းပြီး

ဖိတ်ကြားပါ။ သံယာတော်ငါးပါး ပင့် ဖိတ်ပြီး အမျှအတန်းပေးဝေပါ။ ဒီနောက် ဆုံးတာဝန်ကိုတော့ မင်းကလွဲပြီး ဘယ် သူမှ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဟင်...”

“မင်းသဘောပေါက်တယ်နော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အေး ဒါဆို အဘရဲ့တာဝန်ကျေပြီ

... အဘ သွားတော့မယ်...”

စောတင်ဝင်း အိမ်မက်မှလန့်နိုးခဲ့ သည်။ သူသည် စင်ကြယ်စွာရရှိခဲ့သော ရတနာမှ ရငွေများအား ကွယ်လွန်သွား ကြသူများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ရည်စူး၍ ကိုးတောင်ပြည်စေတီလေးအား အမှတ်တရ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြ သည်မှာ ယနေ့တိုင်အောင် ဖြစ်လေ သည်။ ပဲခူးရိုးမပေါ်သို့ တက်ရောက် ကြသူများမှာ တောင်စွယ်ထိပ်ပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူနှင့် စေတီလေးအား ဦးတိုက်ပြီး မိမိတို့ လိုရာခရီးကို ဆက်ပါက ဆန္ဒ ပြည့်ဝပြီး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းဝေး ကြောင်း အသေခံများက ယုံကြည်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိပေသည်။

မှတ်ချက်

၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်မှ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖိတ်ဆွေရောင်းရင်း အပေါင်းအသင်းများအား ကျေးဇူးတင် အမှတ်ရလျက်...

ကိုသက် (ဇိုးကုန်း)

ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ် ဓာတ်သက်အမြင်

ဂန္ထီကျင့်စဉ်ယတြာများ(၂၅)

*****
၃။ နာဠာဂီရိဆင်ကို အောင်တော်မူခြင်း ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ်
*****

ဘုန်းပြည့်တေဇဟိန်း

မြတ်စွာဘုရားရှင်အား အမြဲတမ်း အာယာတထားကာ အမျက်ရန်ငြိုးထားသော ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းသားကို စည်းရုံးရန်ကာ ဘုရားရှင်ကိုယ်ရန် အမျိုးမျိုးအားထုတ်လေ၏။ ဒေဝဒတ်သည် လေးသမားများကို စေလွှတ်၍ သတ်ရန်အားထုတ်၏။ မအောင်မြင်ပေ။ ဘုရားရှင် ကြံကြံနေတော်မူစဉ် ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်မှ ကျောက်တုံးကို လှိုစီချ၍ သေကြောင်းကြံပြန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်ကိုမထိဘဲ ခြေမတော်ကိုသာ ထိမိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားရှင်အား အဇာတသတ်၏ အလွန် ကြမ်းကြုတ်သော နာဠာဂီရိဆင်နှင့် တိုက်သတ်ရန် ကြံလေ၏။ နာဠာဂီရိဆင်သည် ဓမ္မစဉ် သေချည်ရှစ်ဖုံး၊ ဝေသာဏ်ကာ အလွန်ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းသော လူကိုနမ်းသတ်သတ်သည့် ဆင်အိုးဖြစ်၏။

အဇာတသတ်ဘုရင်၏ အကူအညီကိုယူကာ ဆင်ပရေထံ ယှဉ်တင်ပြီး နာဠာဂီရိဆင်အား ခါတိုင်းထက် နှစ်ပေပိုး၍ သေချည်ရှစ်ဖုံးအိုးတိုက်နေရာမှ သေရည် တစ်သလှိုမြောက်အိုးတိုက်ကျွေးပေး၏။ မြတ်စွာဘုရား ချာဠိဟိန္ဒြိယရှင် ဖွဲ့ စင်္ဃာတံနိတင် ဆင်ဆိုးကြီးကိုလွှတ်၍ နင်းသတ်ခရေန် နိမ်စေခိုင်းသည်။

ချာဠိဟိန္ဒြိယသည် ဒေဝဒတ်၏ကြံကို သိရှိကြ၍ ဘုရားရှင်ကို ဆွမ်းမပူဘဲ လျှောက်ထားကြပြီး ဝိဒ္ဓိရာဘွင် ဘုရားရှင်သည် နာဠာဂီရိဆင်ကို ရှစ်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်သောအခါ ရဟန်းသံဃာ

အပေါင်း ခြံရံ၍ ရောင်ခြည်တော်မြောက်လွယ်လွတ်ကာ ချာဠိဟိန္ဒြိယအတွင်း အချက်အချာမင်းလမ်းအတိုင်း ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ဆင်ထိန်းတို့လည်း ဒေဝဒတ်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း နာဠာဂီရိဆင်ကို အရက်ဆယ်မြောက်အိုးတိုက်ကာ လွှတ်လိုက်၏။ နာဠာဂီရိဆင်လည်း အဝေးမှ ဘုရားရှင်ကြွလာသည်ကိုမြင်လျှင် ဖြင်းစွာအသံပြု၍ ရန်ပြုရန် တင်ဟုန်တည်း ပြေးလာလေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော နောက်ပါသံဃာများက ဘုရားရှင်အား လမ်းလွှဲ၍ ကြွရန် လျှောက်ကြလေ၏။ မကြွပါက နာဠာဂီရိဆင်ကို တပည့်တော်တို့ ယဉ်ကျေးအောင် အရှင်ဘုရားကိုယ်စား ဆုံးမပါရစေဟု လျှောက်သားကြ၏။ ဘုရားရှင်က မှတ်ပြုတော်မူမူ အရှင်အာနန္ဒာကမူ သေချင်သေပါစေ ငါအသေခံမည်ဟူသော ဝိတ်တော်မြင့် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်သို့ထက်၏။ "ချစ်သား အာနန္ဒာ ဖယ်ရှားလော့" ဟုဆိုကာ အရှင်အာနန္ဒာကို ဖယ်ရှား၍ ဆင်၏အပါးသို့ ကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခိုက် သားငယ်ကိုမိုက်၍လာသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အလွန်ကြောက်လန့်သဖြင့် သားငယ်ကို ဘုရားရှင်ရှေ့သော်၍ရသော ခြေမတော်၏ ဆင်လည်း ထိုမိန်းမနောက်သို့ လိုက်လာသည်။ ဘုရားရှင်လည်း ခပ်တန်တော်မူလျှက် ဆင်ကို မေတ္တာပို့၏။ "ချစ်သား နာဠာဂီရိ ဆင်အရှင်တို့သည် သင့်အား သေအရက်ကိုက်၍ လွှတ်လိုက်သည်မှာ အခြားသူများကို သတ်ရန်မဟုတ်။ ငါဘုရားကို သတ်ရန်သာ မြင်သည်။ ငါဘုရား၏ သို့သားလျှင်စွာတကလော့" ဟု ပေါ်တော်မူ၏။

နာဠာဂီရိသည် ဘုရားရှင်၏စကားကို ကြားသော် မိတ်
ထားသောမျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်၏။ ဘုရားရှင်၏ အသရေတော်ကို
မြင်သောအခါ ကြည်လင်သောစိတ်စေတနာဖြစ်ကာ အရက်
မူးပြေ၏။ အမြီး၊ နားရွက်တို့ကို ချလျက် ခံတွင်းဝသို့ နာမောင်း
ကို သွင်းကာ ဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းလေ၏။ ဘုရားရှင်
လည်း ဦးကင်းကို လက်တော်ဖြင့်သပ်၍ "ဆင်မြတ် နာဠာဂီရိ
သင်သည် ယနေ့မှစ၍ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းခြင်း မပြုလင့်။ လူတို့
အား သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုလင့်။ မေတ္တာစိတ်ကိုသာ ပွားစေလော့။
မေတ္တာမပွား၊ သူ့အားနှိပ်စက်ဖျက်ဆီးတတ်သော သတ္တဝါတို့
သည် များလှသော ဘေးရန်တွေ့ရတတ်၏။ ဘဝပြောင်းသော်
ဆင်းရဲသော အပါယ်လေးစဉ်သာ ကာလရှည်ကြာခံရပေသည်"
ဟု တရားဟောပြော ဆုံးမ၏။

ဘုရားရှင်၏တရားတော်ကို နာကြားရသောအခါ သဒ္ဓါ
ပွားကာ ဘုရားခြေတော်ကို ဦးတိုက်၍ ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း
အားရဝမ်းသာ ကောင်းချီးပေးကြသည်။ အနီးသို့လာ၍ ရတနာ
ခုနစ်ပါးဖြင့် ပူဇော်ကြသည်။ စုပုံနေကြသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်
သံ ရတနာတို့သည် နာဠာဂီရိဆင်၏ ကိုယ်အလုံးအား ပုံ၊လွှမ်း
သွား၏။ ထိုအခါမှစ၍ နာဠာဂီရိဆင်သည် 'နေပါလ' ဟု အမည်
တွင်လေ၏။

ဆင်မင်းအား တရားဟောရာ ကြားနာရသော ပရိသတ်
များလည်း အင်္ကျုတ်တရား ရကြ၏။ ဘုရားရှင်ကို ဦးစိုက်
နောက်ဆုတ်ပြီး မိမိတင်းကုပ်သို့ ဝင်လေ၏။ နောင်တွင် လိမ္မာ
ယဉ်ကျေးစွာနေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ပူဇော်သမျှသော ရတနာတို့
သည် ဥစ္စာရှင်တို့ထံ ရောက်စေဟု အမိဋ္ဌာန်ပြု၏။ ရတနာများ
သည် ဥစ္စာရှင်တို့လက်သို့ ပြန်ရောက်လေသည်။ ဘုရားရှင်လည်း
ဆက်လက်၍ ဆမ်းခံကြတော်မမူဘဲ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြ
လေ၏။

ဓာတ်သတ်အမြင်နှင့် အကျိုးတရား

မိမိ၏ ရန်သူတို့မှ မိမိ၏ အသက်ကို လုပ်ကြံလာပါ
သော်လည်း အကြံအစည် မအောင်မြင်ခြင်း။ သူ့လူမှ ကိုယ့်
ဘက်သား ဖြစ်လာစေခြင်း။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ အန္တရာယ်မှ
ကင်းဝေးစေခြင်း။

လမ်းခရီးသွားလာရာ၌ ပေါ်ပေါက်လာသော အခက်
အခဲများကို ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း။ နာဠာဂီရိဆင်ကို ရတနာများဖြင့်
ချီးမြှောက်ကြသကဲ့သို့ လာဘ်လာဘများ ချီးမြှင့်မှုကို ရရှိခြင်း။
ရွှေငွေရတနာများ ဝင်လာစေခြင်း။ လက်ဆောင်ကောင်းများ
ရရှိစေခြင်း။

နာဠာဂီရိဆင်ကို အောင်ခြင်း

နာဠာဂီရိ ဂဝေရံ အတိမဒ္ဓဘူတံ၊
ဒါဝဂ္ဂိစက္ကမသနိဝ သုဒါရဏန္တံ၊
မေတ္တမ္ပုသေကဝိဗိနာ ဖိတဝါ မုနိန္ဒော၊
တံတေသော ဘဝတု မေ ဖယမင်္ဂလဂ္ဂံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင်ဥေ ယျဗါးပါး မြတ်တရားကို
ပိုင်းခြားကုန်စင် လွန်သိမြင်သော သဗ္ဗညုတ စရိုဗြီးဗြီး ဉာဏ်
မျိုးမျိုးကို အစိုးရတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတိမဒ္ဓ
ဘူတံ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်အိုး မောက်ဗြီးပြည့်နက် သေအရက်
ကို 'သောက်လျက်ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ်လွန်အောင် အလွန်
ယစ်ပူးစွာထသော။ ဒါဝဂ္ဂိစက္ကမသနိဝ၊ တောက်လောင်ညီးညီး
မြည်သံဟည်းသည့် တောမီးမိုးကြိုးစက်ကဲ့သို့။ သုဒါရဏန္တံ၊
အလွန်ခက်ထန် မျက်စောင်းမာန်နှင့် သွန်သွန်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း
ရှိထသော။ နာဠာဂီရိ နာဠာဂီရိအမည်ရှိထသော။ ဂဝေရံ အစာ
တသတ် လောကနတ်၏ မပြတ်စီးရာ ဆင်ယာဉ်သာဖြစ်၍ လိမ္မာ
လှစွာသော နာဂတန်ဆောင် မြတ်ဆင်ပြောင်ကို။ မေတ္တမ္ပုသေက
ဝိဗိနာ၊ ရင်သွေးရတနာ ရာဟုလာကဲ့သို့ မေတ္တာရေချမ်း စွတ်
စွတ်ရွှမ်းကို သွန်းလောင်းတော်မူသော အစီအရင်ဖြင့်။ ဖိတဝါ၊
အိမ်စားလက်နက် သန်လျက်မဆောင် မေတ္တာနှောင်ဖြင့် အောင်
မြင်တော်မူလေပြီ။

တံတေသော၊ ထိုနာဠာဂီရိ ဆင်ဟတ္တိကို မရှိပြိုင်သူ
အောင်တော်မူသော အောင်သူများထီး စောဘုန်းမီး၏ ကြီးမြတ်
တေဇော် အာနုဘော်ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်
သော။ ဖယမင်္ဂလံ၊ ရောဂါဘေးဒဏ် ရန်မာရန်ခပမ်း ရှိခဲ့လျှင်ကို
နှိမ်နင်းအောင်တက် ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာသည်။ ဘဝတု
နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

ကျင့်စဉ်ယတြာ

နာဠာဂီရိဆင်ကို အောင်တော်မူခြင်းဂါထာအား နေ့ည
မကွာ ရွတ်ပွားပူဇော်ပါက ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းစေ၍
စီးပွားလင်လာဘ တိုးတက်စေသည့်အပြင် ရန်သူများ မကြံစည်
နိုင်ဘဲ သူ့လူကိုယ့်တက်သား ဖြစ်စေသည်။ သီလဆောက်တည်
၍ အမိဋ္ဌာန်သစ္စာပြု၍ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆွမ်း၊ သစ်သီး၊
အမွှေးနံသာပူဇော်၍ရွတ်ပွားလျှင် အကျိုးပေးလျှင်မြန်စေပါသည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

ဘုန်းပြည်တေဇာဟိန်

နှင်းလူ့ရောဂါဆေးကုစီ

မ နု သ ကျ ဝ် ဝ င် :

နှင်းလူ့ပြဿနာသည် တစ်ချိန်က အလွန်ပင်ကြီးမားခဲ့၏။ သိပ္ပံအသင်းအဖွဲ့ကြီးများကိုပင် ထူထောင်၍ နှင်းလူ့ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့ကြသည်။ နှင်းလူ့ဂယက်သည် အာရှတိုက်တွင် သာမက ဥရောပတိုက်နှင့် အမေရိကတိုက်အထိ ရိုက်ခတ်ခဲ့၏။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအတော်များများက နှင်းလူ့အကြောင်းကို အထူးပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်။ နှင်းလူ့ကို ဝေရက်တောင် အောက်ဘက် နားဆီတစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်ကျက်စားလျက်ရှိသော သတ္တဝါတစ်မျိုးအဖြစ် ကောက်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

တရုတ်ပြည်တွင် နှင်းလူ့နှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းလေ့လာရေးအဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းထား၏။ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသော ထိုသတ္တဝါကို သူတို့က နှင်းလူဟု အမည်ပေးခဲ့ကြချေ။ တောရိုင်းသားဟူ၍သာ အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ထိုတောရိုင်းသားတို့နှင့် ပတ်သက်သော ဖြစ်ရပ်အတွေ့အကြုံများကို တရုတ်ပြည်၏ ဒေသအတော်များများတွင် ကြားနာခဲ့ရ၏။ အထူးသဖြင့် ဟုပေပြည်နယ်၏ မြောက်ဘက် 'ရှင်နွံကြား'ဒေသတွင် ပို၍ အပြောများကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တောရိုင်းသားအကြောင်း စုံစမ်းလေ့လာရေးအဖွဲ့ချုပ်ကို ဝူဟန်မြို့တော်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားရှိခဲ့ပေသည်။ အဆိုပါအဖွဲ့မှ ၁၉၈၀-၈၁ ခုနှစ်တွင် ကွင်းဆင်းလေ့လာသည့်အခါ တောရိုင်းသားတို့နှင့် ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံအတော်များများကို ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရ၏။

ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၏ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်ရာ အထက်ပိုင်းတွင် သက်ရှိသတ္တဝါများ အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြချေ။ အကြောင်းကား အစာရေစာများ မရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း နှင်းလူ (သို့မဟုတ်) တောရိုင်းသားတို့သည် ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်မှုကင်းမဲ့သည့် အောက်ပိုင်းဒေသ တောအုပ်များထဲတွင်သာ နေထိုင်ကျက်စားမှု ပြုကြမည်မှာ သေချာလှ၏။ ထိုသတ္တဝါတို့၏ နယ်ကျွံလာမှုနှင့် အခြားအထောက်အထားများ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့မှုတို့က ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများအကြားတွင် နှင်းလူဟူသော ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အောက်တွင်ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာတို့မှာ တိဗက်၏ ကျေးလက်ဒေသများတွင် နေထိုင်သော ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများက ပြောပြခဲ့သည့် နှင်းလူ (သို့မဟုတ်) တောရိုင်းသားတို့အကြောင်း အတွေ့အကြုံများပင် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလအပိုင်းအခြားအလိုက် အစဉ်ပြု၍ ဖော်ပြထားပါသည်။

တိဗက်တောင်ဘက် နယ်စပ်အနီးရှိ ချင်တန်ကျေးရွာသားများက သူတို့သည် အမဲလိုက်သွားရင်း တောရိုင်းသားများနှင့် မကြာခဏ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရဖူးသည် ဆို၏။ ဝေရက်တောင်၏ အရှေ့ဘက် ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်ရာ ဒေသအောက် အမြင့်မီတာ ၂၅၀၀ ရှိ တောင်ကျချောင်းတစ်လျှောက်တွင် မှတ်သား

မွယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရမှားသည်ဆို၏။ ထိုသို့ ကြုံတွေ့ရသည်အား
တိုင်း တောလိုက်မှယိုးကရော တောရိုင်းသားများကပါ မိမိ
လာရာလမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ရှောင်လွှဲသွား
ခဲ့ကြသည်ဆို၏။ အထူးလျှင်တွေ့သည့် တိုင်းသတ္တဝါက ပထမတွေ့
ရန်ပြုတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်မိလေ့ရှိ၏။ ထိုနောက် အဆိုပါနေ့
အား စွန့်ခွာပြီး တောင်စောင်းတစ်လျှောက် သစ်ပင်များအကြား
မှ တောင်ဟန်နိမ့်ခြင်းဖြင့် ခြားလေ့ရှိကြ၏။ ထိုတောရိုင်းသား
သည် အရပ်ရပ်ပြီး ကြည့်နိုင်ကန်စွမ်းကြ၏။ သာမန်လူသား
လောက် အပြေးမသန်စေကာမူ တောင်စောင်းတစ်လျှောက်
လူကိုအမိလိုက်ရန် ခံနိုင်လှပေသည်။ သူတို့သည် သာမန်
သားများလောက် ဖျတ်သက်ကွက်လက်ပေါ့ပါးခြင်း မရှိကြ
ပေ။ ထိုတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရှည်လျားထူထဲစွာ ဖုံးအုပ်လျက်
သော အမွှေးအမင်များကြောင့်လည်း လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ
မပြေးနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုစဉ်က ဗုဒ္ဓ၏အတွင်း၌ ရှင်ဟန်ကျော်ရွာ ကောင်စီ
တစ်ဦးဖြစ်သူ အသက် ၄၀ နှစ်အရွယ်ရှိ ဝိပဏ်အမျိုးသား
နိုင်ကျိုးဟောင်းဆိုးသူသည် တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ အပဲလိုက်
ဖုန် သွားရောက်ခဲ့၏။ ဝေဒင်၊ ချီဆွာချီမိလောက်တွင် သူသည်
တောင်တက်ရိုးမ၊ တင်တက်ခန့်သို့ ရောက်ရှိ၏။ ထိုနေရာ
လူငယ်ယောက်မန် ခုအောင်ပနတ်ဝိဒိုင်သော ကျောက်ဂူတစ်
ကို အတွဲရှိရသဖြင့် တစ်ညတာ အိပ်ပျက်မှာနေရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။ သူသည် ဂူထဲတွင် မီးချိုပြီး ညာမချက်မြွတ်ဖားသော
၏။ ထိုနေရာကို မီးဖိုခံပေးတွင် အိပ်ကော်၏။

ညာမချက်မြွတ်ဖားသော ကျောက်ဂူတွင် ရေထူညစ်အ
များကို ကြုံရပြီ။ သူ့အိပ်ခန်း၌ ကျောက်ဖုံးကျောက်
မျှား လှေသေသည် မျက်စိဖြင့် ကြည့်လိုက်လော့သော် ဂူထဲက
တွင် ကပ်စပ်အမဲသက်က မက်ကတ်အမျိုးမျိုးဖြင့် သူ
ကျောက်မဲများဖြင့် ပိတ်ပိတ်ခနဲဖျော့ပျောက် ကျောက်ပုဆိုး
ပု ချောက်ပေးပေး၏။ သူသည် အခါက လေချာလှေ
သားခန့်လှေကား၏။ အသက် ၄၀ နှစ်ရှိသူ၏ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
ဖြစ်လျှော့ပုဆိုး အကြောင်းများကို ဂူထဲတွင် အတမ်းတမ်း
မျှားကား ချောက်ဖုံးကျောက် များနှင့် အပဲလိုက်
သက်ကြည့်လျှင် ထိုကျောက်ပုဆိုးများသည် အ
ပြည့်အဆီနှင့် အသွေး ချက်ပေးပေး၏။ ထို
လှေခါးနေသည့် ဘဝမျိုးက ဖြစ်၏။ နှိပ်ကျိလောင်း၌
လက်အသက်ပေးသည့်ဟ တခြက်တည်းပင် အခြောက်
ကို စုဆောင်းထားခဲ့မိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လူက ထိုတိုင်းတည်း။

www.burmeseclassic.com

အခြောက်ဖျားကို မီးဖိုထဲသို့ အဆက်မပြတ်ထည့်ပြီး လောင်စာ ဖြည့်၏။ မီးကိုကြောက်ရွံ့သော ထိုသတ္တဝါသည် သူ့အနားသို့ မကပ်ဝံ့ကော့ချေ။ သို့စေ နံနက်မိုးသောက်တော့မှသာ ၎င်းတို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြ၏။ မိမိသည် ထိုသတ္တဝါတို့ ခိုအောင်းလေ့ရှိ သည့်နေရာကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့မိသောကြောင့်သာ ယခု ကဲ့သို့ ရန်ပြုခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်မည်ဟု နိုင်ကျီယောင်း ကောက်ချက် ချခဲ့မိလေသည်။

ဖမ်းဆီးမိခဲ့၏။ သို့သော် ...

ထိုတက်တောင်ပိုင်း ကျန်မှုကိုအနောက်ဘက်ရှိ ပိုးကျူး ရွာကလေးသည် ဇီတာ ၂၃၀၈ ကမြင်တွင် တည်ရှိ၏။ နွေးထွေး သော ရာသီဥတုမျိုးရှိသည်။ နေကာလ၏ တစ်ညသည့် ကျန်မှု ကိုးစပါးပိုင်မှ လက်ထောက်နှစ်ယောက်သည် အခန်းပေါ်တစ်ခု ၏အတွင်း၌ အိပ်မောကျလျက်ရှိနေကြ၏။

ညသန်းခေါင်ယံအချိန်၌ တစ်ယောက်သောသူက လန် ချီ နိုးသည်။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်သောအခါ မိမိထက် အရပ်အနည်း ပေါ်မြင့်သော တောရိုင်းသားတစ်ယောက်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ မိုးငြိုးပြင်လျက် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ လရောင်ကြောင့် သူသည် ထိုသတ္တဝါ၏ ဖွဲ့ထားသော ရင်သား များကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ၎င်းသတ္တဝါသည် ဘေး ရိုင်းသား(အမျိုးသမီး)တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မေထုန်ပြုရန်အတွက် သူ့ကိုလာရောက်သွေးဆောင်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ငကာက်ချက်ချမိ ရ၏။ ထိုသူလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်မိရကား ခုတင်၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ခုန်၍သွား၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းအိပ်စက်နေသည့် အတွင်းခန်းဘက်သို့ဝင်၍ ပြေး၏။ သူငယ်ချင်းကို နှိုး၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ထိုသတ္တဝါကို တွန်းလှဲကြ၏။ သူမသည် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော်လည်း လုံးဝ ခုခံခြင်းမပြုခဲ့ချေ။

သူတို့က သူမ၏ လက်နှင့် ခြေထောက်တို့ကို တိုင်တစ် တိုင်တွင် ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အတွင်းဘက် အခန်းသို့ ပြန်လာပြီး မိုးသောက်ယံအချိန်အထိ စောင့်လင့်နေ ကြ၏။ နိုးနိုးကြားကြား သတိထားပြီး နေကြသော်လည်း မကြာမီ ပင် ဂိုက်ယျဉ်းသွားကြ၏။ နံနက်မိုးသောက်ယံအချိန်၌ သူမသည် မူလာနေရာ၌ မရှိတော့ပြီ။ ၎င်းအားတုတ်နှောင်ထားသော အနှောင် အဖွဲ့မှ ရုန်းကန်လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ကျောင်းအောင်တစ်ခုမှ ထမင်းချက်ဖြစ်သူ ဂျီကိုင်းဆို သူကလည်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို ဖြေပြောခဲ့၏။ ပြည်သူ့တစ်ယ

တော်သားတစ်စုသည် ထိုအခါအနီးရှိ တောနက်ကြီးထဲမှ ဖြတ် သန်းသွားစဉ် မိမိတို့တပ်စုထဲမှ ခဲဘော်တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဆို၏။ အော်ခေါ်သံကြား၍ နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်ပြီး ထိုခဲဘော်ကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရှိကြရတော့ ချေ။ လပေါင်းအလောက်ကြာသောအခါ အခြားတပ်စုတစ်စုက ထိုတောနက်ကြီးထဲမှ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြပြန်၏။ ကျောက် တောင်စွန်းတစ်ခု၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက် ၏ အော်ဟစ်သံကို ထူးဆန်းစွာ ကြားကြရသည်။ မော့၍ ကြည့် သောအခါ ကျောက်ကမ်းပါးယံ၏ လိုဏ်ခေါင်းအဝတွင် လူတစ် ယောက်မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ထိုသူက ၎င်းကိုကယ်ရှင်ပါရန် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူရှိသည့်နေရာသို့ တက်ရောက်နိုင်ရန် လွယ်ကူလှ သည့်မဟုတ်ချေ။ တောင်ထိပ်မှ ထိုးကျနေသော သစ်မြစ်ကို တွယ်ပြီးဆင်းမှသာရောက်ရှိနိုင်ပေမည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း နွယ်ကြိုးဖြင့် လှဲပြီးသွားမှသာ ရောက်ရှိနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထိုသူ သည် စစ်သားများထံ မရောက်ရှိနိုင်မည်ကို အလွန်ပင် စိုးရိမ် ဟန်တူ၏။ အောက်ဘက်သို့ အရဲစွန့်ပြီး ခုန်ချလိုက်ရာ ကျောက် တုံးအချွန်တစ်ခုပေါ်သို့ ကျပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။

သူသည် ယခင်တစ်စုမှ ပျောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သူဖြစ် ကြောင်း စုတ်ပြုနေပြီဖြစ်သော သူ၏ စစ်ဝတ်စုံများက သက်သေ ခံနေကြ၏။ သူ့လက်နှင့် ခြေထောက်တို့တွင် တိရစ္ဆာန်၏သားရေ ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ခံထားရကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ သူလိုမိကျ သေဆုံးခဲ့သည့် ကျောက်တောင်စွယ်၏ အောက်ခြေတစ်ဝိုက် တွင် တိရစ္ဆာန်တို့အားနူးများက ပြန်ကြွလျက်ရှိသည်။ စစ်သား များသည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်သားဖွဲ့ထွား သည့် တောနိုးသား(အမျိုးသမီး)တစ်ယောက် ဂူပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိကြရ၏။ ၎င်း၏ ဖွဲ့ထွားသောရင်သားများ ကြောင့်လည်း အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် စစ်သားများကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ ဂူပေါက်အနီးမှ နွယ်ကြိုးကို လွှဲခိုစီးပြီး တောင်ထိပ်ပိုင်းဆီသို့ တက်ပြေးသွားခဲ့ လေသည်။

ကံသိ၍သာ

မဲဒေါက်မှ ပိပင်သို့သွားသော ခရီးအကြားတွင် သစ် တောအလွန်ထူ၏။ ရာသီဥတုသာယာသည့်အခါကာလမျိုး၌ တောထဲမှ ငှက်များနှင့် တိရစ္ဆာန်များက အစာရေစာအလို့ငှာ တောပြင်သို့ ထွက်လာတတ်ကြ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ တောရိုင်းသား

တို့ကလည်း မြစ်ဆိပ်ကမ်းစပ်များဆီသို့ သောက်ရေအတွက် လာရောက်လေ့ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့ ကျွတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ညို မှောင်သော အမွှေးအမှင်များ၊ စွန့်ထားရစ်ခဲ့သော ကြက်သွန်ဖြူ နှင့် နံဇော်သည် မစင်တုံးကြီးများကို တွေ့ရှိရခြင်းကြောင့်လည်း တောရိုင်းသားတို့ လာရောက်ကြောင်း သိရှိရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ပင်ဘာလူမျိုးစု အနွယ်ဝင် အသက် ၁၅ နှစ်နှင့် ၁၆ နှစ်အရွယ် ရှိ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုသစ်တောအုပ်ကို ဖြတ် သန်းလာစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ တောရိုင်းသား(အမျိုးသမီး) တစ်ယောက်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရ၏။ ထိုသတ္တဝါသည် အရပ် မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် အမွှေးအမှင်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ ၏။ သူမကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေး၏။ ကျန်တစ်ယောက်က မှင် တက်မိပြီး နေရာမှမရွေ့လျားနိုင်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုသတ္တဝါ သည် သူမကို အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြုဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ အကယ်၍ ထိုသတ္တဝါသည် တောရိုင်းသား (ယောက်ျား)ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုမိန်းကလေးကို ချီမပြီး တောထဲသို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားဖွယ်ရှိပေသည်။

တောရိုင်းသား၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်

စုံစမ်းကြားနာ သိရှိခဲ့ရသမျှ ဖြစ်ရပ်နှင့် အချက်အလက် တို့ကို ပေါင်းခြုံလိုက်သောအခါ နှင်းလူ (သို့မဟုတ်) တောရိုင်း သားဟူသည် အောက်ပါအတိုင်း သရုပ်သဏ္ဍာန်ပေါ်လာရ၏။ ၎င်း၏အရပ်အမောင်းသည် ၁.၈ မီတာခန့် ရှိ၏။ သာမန်လူသား တို့ထက် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ညိုမှောင်သော အမွှေးအမှင်များက ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်။ ၁၂ စင်တီမီတာခန့် အထိ ချည်လျားသော ၎င်းကျွတ်ကျန်ခဲ့သည့် အမွှေးအမှင်များ ကို ပဲဒေါက်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရဖူး၏။ ဆံပင်တို့က ထူထဲရှည်လျား ပြီး မျက်နှာပေါ်တွင်မူ အမွှေးအမှင်များ မရှိချေ။ ၎င်း၏မျက်လုံး များက အလွန်တောက်ပစူးရှ၏။ ခြေဖဝါးက ၃၅ စင်တီမီတာ ခန့်အထိ အလျားရှိ၏။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ရနံ့က ကြက်သွန်ဖြူ အနံ့မျိုး နံဇော်သည်။ မစင်တုံးကလည်း သာမန်လူသားတို့၏ မစင်တုံးထက် အဆတစ်ဝက်မျှ ကြီးမား၏။ တောရိုင်းသားတို့ သည် အစားသတ္တဝါမျိုး ဖြစ်၏။ မတ်တတ်ရပ်၍ လမ်းလျှောက် နိုင်သည်။ နွယ်ကြိုးကို ကျင်လည်စွာ လွှဲခိုတွယ်စီးပြီး သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်ကြ၏။ ရန်သူကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိကြ၏။ တောင်ပေါ်ဒေသ ကျောက်ဂူ

များတွင် နေထိုင်လေ့ရှိကြပြီး မီးကို အသုံးမပြုတတ်ကြချေ။ မီးကိုလည်း အထူးပင် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

ဝမ်းနည်းမှု၊ ဝမ်းသာမှု၊ အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံမှုတို့ အတွက် အမျိုးမျိုးသော အသံသင်္ကေတများဖြင့် ဖော်ကျူးလေ့ ရှိကြ၏။ တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသူတို့၏ တင်ပြချက်များအရဆိုလျှင် ၎င်း တို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော သတ္တဝါသည် မျောက်ဝံများနှင့် ဝက်ဝံ မည်းကြီးများ မဟုတ်သကဲ့သို့ သာမန်လူသားများ မဟုတ်သည် မှာလည်း သေချာလှ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် နှင်းလူ (သို့မဟုတ်) တောရိုင်းသားဟု သည် ရှေးဦးလူသားမျိုးနွယ်များ ဖြစ်လေသလော၊ သို့မဟုတ် ရိုင်းဂင်တိုပီးသီးကတ်စ် မျောက်ဝံမှ ဆင်းသက်လာသော သတ္တဝါ မျိုးပေလောဟူ၍ သို့လော သို့လော တွေးတောစရာပင် ဖြစ် တော့သည်။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းဒေသသည် သက်ရှိသတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့ အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်လောက်သော နေရာမျိုးဖြစ် ၏။ အောက်ဘက်ပိုင်းတွင် သစ်ပင်များပေါက်ရောက်လျက်ရှိပေ ရာ သက်ရှိသတ္တဝါများအဖို့ တစ်နှစ်တာကာလပတ်လုံး အစာရေ စာ ရှာဖွေစားသောက်နိုင်ကြ၏။ ဤသို့သော သဘာဝအခြေ အနေမျိုးအပြင် ဝေးလံခေါင်သီမှုတည်းဟူသော ပထဝီဝင်အနေ အထားကလည်း သက်ရှိသတ္တဝါ အမျိုးအစား အတော်များများ တို့ကို မျိုးမသုဉ်းစေရန် ထိန်းသိမ်းထားပေးနိုင်စွမ်း ရှိပေ၏။ ကမ္ဘာ၏ အခြားနေရာများ၌ မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ် သော ရှေးဦးကာလမှ သတ္တဝါများကိုပင် ဆက်လက်ရှင်သန်ရန် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပေရာ နှင်းလူ (သို့မဟုတ်) တောရိုင်းသားတို့ နှင့် ပတ်သက်သည့် နောက်ဆက်တွဲ အထောက်အထား အမြောက်အမြားကို ထင်မိတွေ့ရှိကြရဦးမည်မှာ မြေကြီးလက် ခတ်မလွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

(၁၉၈၄ ခု၊ ဇွန်လထုတ် China Reconstruct မှ More Evidence Oh Abominable Snowman ကို ဝိုင်းကြမ်းကိုးကားဖိ သည်။)

မနုဿကျော်ဝင်း

ထူးဆန်းသောအမွေ

တက္ကသိုလ်သစ်

မြန်မာတို့၏ ထုံးတမ်းစေလေ့အရ လည်းကောင်း၊ ဟရားဥပဒေအရလည်း ကောင်း သားသမီးများသည် ကျင့်ဝတ် ငါးပါးကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းမရှိ မှန်ကန်စွာ စောင့်ထိန်းလိုက်နာလျှင် မိဘများထံမှ အမွေရရှိနိုင်သည်။ သားသမီးတို့ ကျင့် ဝတ်ငါးပါးတွင် 'မွေခံထိုက်စေ' ဟူ၍ သတ်မှတ်ထားပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မိဘများထံမှ အသီးသီး အမွေရရှိခဲ့ကြ၏။ များပြားသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း မိဘပိုင် အိမ်ကို ရောင်းချပြီး မောင်နှမ များ အချိုးကအမွေရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့ဆိုလျှင် မွေခံထိုက်သူ ဖြစ်ပါ လျက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အမွေ

မရရှိခဲ့ကြပေ။ 'အမွေ'ဆိုသည်မှာ ရ ထိုက်မှ ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မိဘများ ထံမှ နည်းများမဆို အမွေရလိုက်သူများ ရှိသကဲ့သို့ အမွေမရလိုက်သူများလည်း ဒုန့်ဒေး ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီး မောင်နှံက ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် သာ ဖြစ်ပါ၏။

ထူးဆန်းသောအမွေ

ကျွန်တော်သည် မိဘအမွေကို ရရှိ သည့်အပြင် 'ထူးဆန်းသောအမွေ'ကို လည်း ရရှိခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဇာတိမြို့ဖြစ်သည့် မော် လမြိုင်မြို့တွင် နေထိုင်စဉ်က ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မော်လမြိုင်ဥပစာကောလိပ် ကျောင်းသားဘဝက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နိုင်ငံ ခြားသား G. West ဆိုသူနှင့် ရင်းနှီးခင် မင်ခဲ့၏။ ရင်းနှီးခဲ့ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

G. West သည် ဗြိတိသျှတပ်မှ ကာနယ်(ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်) ရှိသူဖြစ်၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံ သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ရောက်ခဲ့၏။ စစ်ဖြစ်ပွားပြီးနောက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ မပြန်ဘဲ မော်လမြိုင်မြို့တွင် နေထိုင် သည်။ သံဖြူဇရပ်မြို့ရှိ နိုင်ငံခြားသားပိုင် ရာဘာခြံတွင် အစုရှယ်ယာပါဝင်ပြီး ကိုယ် တိုင်လည်း မန်နေဂျာလုပ်သည်။ ထို နောက် အလုပ်မှအနားယူပြီး မော်လမြိုင် မြို့တွင် အခြေချနေထိုင်သည်။ ဦးစွာ

ကျွန်တော့်ရပ်ကွက်တွင် နေသည်။ ပြီးနောက် အရေးပိုင်ကုန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ သူ့တွင် မောရစ်ပိုင်နာ ကားလေး ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ယာဉ်မောင်း ဦးသန်းညွန့်နှင့် ခင်မင်ရာမှ G West နှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ သူ့အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အိမ်တွင် နေလယ်စာစားသည်။ မုန့်ဖိုးလည်းပေးသည်။

တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်နှင့် G West တို့ မုန့်ဖြူရှိ ကန်တော်ကြီးသို့သွား၍ နေကျားကြသည်။ ထို့အပြင် တစ်ပတ်လျှင်တစ်ရက် ခရီးဝေးလမ်းလျှောက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ G West သည် အသက် ၈၀ ရှိသည့်တိုင် လွန်စွာ ကျန်းမာသည်။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည့်အခါ ကျွန်တော်မတွေ့ရ။ သူ့အား အစားအသောက် ဝယ်ယူပေးရန် ဦးပေါ်လှိုင်တို့ အဖမ်းဆီးခံရပြီးနောက် ခန့်ထားသည်။ သူ့အား အစားအသောက် ပေးသည်။ အိပ်သန်ရှင်းစေရန် မောင်နီသို့သည့် လူငယ်လေးကို ခန့်ထားသည်။

တစ်နေ့ မောင်နီအဖွဲ့ သူ့ရိုက်ဆံကို ခိုးမိသဖြင့် အသက် ၁၀ ဖြစ်လောက်သည်။ ယာဉ်မောင်း ဦးသန်းညွန့်နှင့် အဆင်မပြေသော အနားပေးလိုက်သည်။ ဘယ်အခါမှ သွား ဘယ်လာလာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသည်။ G West သည် စည်းကမ်းကြီးပြီး စနစ်တကျနေထိုင်တတ်သည်။

ကျွန်တော် သို့ သူ့သားအရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်သဘောထားသည်။ ကျွန်တော် တောင်းဆိုမှု အကူအညီကို ပေးတတ်သော်လည်း တော်ရုံတန်ရုံအကူအညီ သူ့ထံမှ မကောင်းတတ်သဖြင့် ကျွန်တော် အပေါ် ပိုမိုခင်မင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

ဝမ်းမပွဲကြီးခြေသည် အချိန်တွင် ကျွန်တော် သူ့အိမ်၌ တစ်လကားသီတင်း

သွားရေးကို နေထိုင်သည်။ သူ့အိမ်မှာ ခြေတံရှည် မျဉ်းတိမ်ဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ဝါးပုံချောင်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ဧည့်ခန်း စသည်ဖြင့် နှစ်ရပ်ထားသည့်အတွက် ကျယ်ဝန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ G West သည် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၍ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မယ့်အထိ မရှိသဖြင့် လင်းအိမ်ကို သူဌေးတစ်ယောက်ထံမှ ငှားရမ်းနေထိုင်သည်။

နေ့ရပ်ဌာန ပြန်လေပြီ

၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် G West သည် သူ့မွေးရပ်မြေ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့သို့ အပြီးအတိုင်းပြန်ရန် စီစဉ်သည်။ သူက ကျွန်တော်အား သူ့နှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့ တစ်လခန့် နေထိုင်အလည်သွားရန် ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ပြန်လာခြင်းကို မနှစ်ခြိုက်သည့်အတွက် အလည်သွားရန် ခေါ်ဆိုခြင်းဆိုသည်မှာ သိပ်ပြီးမယဉ်ပါ။ သေး။ အသွားအလာနည်းသေး၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် သူ့နှင့်လိုက်ရန် ငြင်းလိုက်သည်။

သူနိုင်ငံခြားမပြန်ခင် သူ့ပိုင်ပစ္စည်းများမှ ပရိဘောဂများ၊ အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော်အား ပေးသည်။ ခြင်ထောင်၊ စောင် စသည် အဝတ်အထည်များလည်း ပါသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းအနေဖြင့် ငါးဖူးသား ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် စိန်ပွင့်ငယ်တစ်ပွင့်ပါ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ပြုပြီး ကြိုက်ရာတစ်ခုကို ရွေးရန်ပြောသဖြင့် စိန်တန်ဖိုးသိပ်နားမလည်၍ ငါးဖူးသား ရွှေလက်စွပ်ကို ရွေးလိုက်သည်။

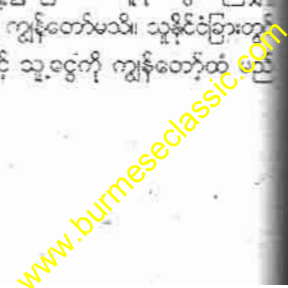
သူနိုင်ငံခြားသို့ ပြန်သည့်အခါ ကျွန်တော် သူ့အား ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပို့သည်။ သူပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်ထံသို့ စာအဖြတ်တမ်းရေးသည်။ အဝတ်အထည်များကို စာတိုက်မှ ပို့ပေးသည်။ ထိုအချိန်က

ကျွန်တော် သံဖြူရေပိတ်ဖြူတွင် အလုပ်တာဝန်အရ နေထိုင်သည့်အတွက် သံဖြူရေပိတ်ဖြူစာတိုက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်ထံရောက်လာသည်။ ငွေတောင်းလျှင် ငွေပေးသည်။

တစ်ခါတွင် ကျွန်တော် လက်ပတ်နာရီကောင်းကောင်းတစ်လုံး လိုချင်ကြောင်း သူ့ထံစာရေးပြောသဖြင့် လူကြီးနှင့် "LINCOT" ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို လူကြီးဖြင့်ပေးရာ ကျွန်တော် မော်လမြိုင်မြို့တွင် သွားယူရသည်။ G West သည် ကျွန်တော်အပေါ် ဤမျှ ခင်တွယ်သည်။ သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ သားအရင်းနှင့်မခြား ကူညီထောက်ပံ့သည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ သဘောမှာ သူတို့အပေါ် သစ္စာရှိလျှင်၊ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်လျှင်၊ အခွင့်အရေးမယူတတ်လျှင် နှစ်နှစ်ကာကာ ခင်မင်တတ်သည်။ ကူညီစောင့်မတ်တတ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ရေခြား မြေခြားနေကြသော်လည်း ခိုင်မြဲသောသံယောဇဉ်ကြောင့် ကျွန်တော်အား မမေ့ဘဲ အမြဲတမ်း ကူညီစောင့်ရှောက်သည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ကျွန်တော်သိရှိရသရွေ့ G West တွင် ဇနီးမယားမရှိ။ ညီမအရင်းတစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ သူ့ရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာကို သူတစ်ဦးတည်းသုံးသည်။ သူက ဗြိတိသျှတပ်မှ အငြိမ်းစားထောက်ပံ့ငွေလည်းရ၏။ သူ့အနှစ်နှစ်အလလက စုဆောင်းထားသည့် ငွေနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ရှိ၏။ သူတစ်ဦးတည်း သုံး၍မကုန်နိုင်။

သူမော်လမြိုင်မြို့တွင် နေစဉ်က ကျွန်တော်အားပြောဖူးသော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ "သူကွယ်လွန်လျှင် သူပိုင်ငွေအချို့အဝက်ကို ကျွန်တော်အားပေးမည်" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူပိုင်ငွေ မည်မျှရှိသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ သူနိုင်ငံခြားတွင် နေသဖြင့် သူ့ငွေကို ကျွန်တော်ထံ မည်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ

၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

■ တောကကိုရင် ■

မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာလည်း ထွက်မြေဆီကြွယ်ဝသဖြင့် စိုက်ပျိုးသမျှသီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရေးရာကိစ္စ၌ နည်းစနစ်မှန်ကန်ဖို့လိုသလို အခါကာလကောင်း ကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည်အတွက် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေစိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလအခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

၁။ မေလ (၁)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၁၅)၊ (၂၂)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အပွင့်၊ အသီးအနှံ၊ အရွက်အပွင့်များ စိုက်ပျိုးရန် နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း၊ နေရာပြောင်းရွှေ့ စိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၂။ မေလ (၄)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၆) စသောရက် များသည် ဥ၊ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အကိုင်းအခက်

များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ် သင့်ပါသည်။

၃။ မေလ (၆)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၇)၊ (၂၈) ကျရောက်သော ရက်များ၌ လယ်မြေ၊ ယာမြေ၊ ဥယျာဉ်မြေတို့ကို ထွန်းယက်ခြင်း၊ အပင်တို့အား ပိုးသတ် ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်၊ ချုံနွယ်၊ အမှိုက် သရိုက်တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ အသီးအနှံတို့ကို

ရိတ်သိမ်းခြင်း၊ ဥ၊ အမြစ်တို့ကို တူးဖော် ခြင်းတို့အား ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၄။ မေလ (၈)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၇) ကျရောက်သောရက်များ၌ သီးနှံ မျိုးစေ့တို့ကို ကြရန် သင့်လျော်လှပ ကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ပါ သည်။

တောကကိုရင်

သည့်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

နွယ်သာကံအောင်

တန်ခူးရေကုန်၊ ကဆုန်ရေခန်းဟု ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့ကြ၏။ သည်စကား နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိရလေအောင် နွေနေအပူကလည်း စူးစူးရဲရဲ ရှိလှပါဘိ။

သို့ရာတွင် နွေအပူကို အန်တုလျက် ရိုးတံကိုင်းဖျား၌ ပုရစ်ကျေးဥ ကလေးများက ကိုက်နုဝေဆာ ဖူးသစ်ကြပါပကော။ စစ်ကိုလည်းကြုံ၊ ခြံအံ့ လည်းဖြစ်၊ ဓားထစ်လည်းခံ၊ နေလျှံလည်း မည်သို့တိုက်ပါစေ ... ဦးခေါင်းကို ဝိုက်စောင်းခြင်းမရှိဘဲ ရွက်ဟောင်းတွေ ညှာတံကြွေလျက် ရွက်သစ်များ ဝေဆာ ပြသော ပျဉ်းမငုတ်တိုလို နွေသူရဲကောင်းတွေလည်း ရှပြန်ပေရာ သဘာဝလက် အောက်ခံ လူသားများဖြစ်ကြကုန်သော မိမိတို့အနေဖြင့် လောကဝံကို အဘယ် ကြောင့် စိုးရွံ့တွန့်တုန်နေရမှာတဲ့နည်း။

သို့ဖြစ်၍ ...

၁။ နေအိမ်တိုက်တာဝယ်ဖို့ရာ
မေလ (၈)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၅) စသောရက် များသည် နေအိမ်တိုက်တာများဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက် များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ ရေနေသတ္တဝါဖမ်းဖို့ရာ
မေလ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀) စသောရက်များသည် ရေနေသတ္တဝါများဖြစ်ကြသည့် ငါး၊ ပုစွန် အစရှိသည်တို့ကို ဖမ်းယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ ကား/ယာဉ်စုံစွာ ဝယ်ဖို့ရာ
မေလ (၃)၊ (၄)၊ (၁၆)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသော ရက်များသည် ကားများ၊ ယာဉ်များ ဝယ်ယူဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ ရွှေတွင်း၊ ကျောက်တွင်း တူးဖို့ရာ
မေလ (၃)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၉)၊ (၂၅) စသော ရက်များသည် ရွှေတွင်းများ၊ ကျောက်တွင်းများ တူးဖော်ထုတ် လုပ်ဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၅။ အမည်ပေးရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရာ
မေလ (၁၂)၊ (၂၁)၊ (၂၄) စသော ရက်များသည်
အမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ခြင်း ကိစ္စရပ်များအတွက်
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပရာ
မေလ (၇)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၂၄)၊ (၂၇) စသော
ရက်များသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်
များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ စရီးဝေး/ နီးထွက်ဖို့ရာ
မေလ (၈)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၃) စသောရက်များသည်
ရင်းဝေးရန်ခရီးထွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ
မေလ (၈)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသောရက်များ
သည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်
များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ ဘုဉ်ပြိုင်ကိစ္စ စတင်ခွက်ဖို့ရာ
မေလ (၁)၊ (၁)၊ (၅)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၃) စသောရက်
များသည် ဘုဉ်ပြိုင်ကိစ္စစတင်ခွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံး
ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ ရာသီခွင်/ ဆိမ်ဝေပေး အကောက်ဖို့ရာ
မေလ (၁)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၁)၊
(၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များသည်
ရာသီခွင်/ ဆိမ်ဝေပေး အကောက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ ရွှင်မြူ မှားဘေး ကျွမ်းကျင်ရာ
မေလ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊
(၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များသည်
ရွှင်မြူ မှားဘေး ကျွမ်းကျင်ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်/ အိမ်သစ်တက်ရန်
မေလ (၇)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၂၅) စသောရက်များသည်

အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်
ကြပါသည်။

၁၃။ အမေရားအထိပြုဖို့ရာ
မေလ (၈)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသောရက်များ
သည် ကုန်ဆင်းကုန်ဝယ်ပြုလိုသည့်ကိစ္စရပ်များ ဆောင်ရွက်ရန်
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ
မေလ (၈)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသောရက်များ
သည် သီးနှံမျိုးစေ့များကြဲရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ရေတွင်းရေကန်တူးဖို့ရာ
မေလ (၁)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၀)
(၂၃)၊ (၂၄)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်
တူးဖော်ဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါ
သည်။

၁၆။ အကတ်ပညာသင်ဖို့ရာ
မေလ (၁)၊ (၇)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၃၀)
စသောရက်များသည် အကတ်ပညာသင်ဖို့ရာ အကောင်း
ဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၇။ ရင်လေးစာစီဆေးရန်အတွက်
မေလ (၁)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၁)၊
(၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များသည်
ရင်လေးစာစီဆေးရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၈။ အကောင်အမပင်ပိုင်ဖို့ရာ
မေလ (၁)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၁)၊
(၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များသည်
အကောင်အမပင်ပိုင်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

■ နွယ်သာကံဒေကံ

အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေရန်

၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီးများအဖို့
မေလ (၄)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊
(၃၁) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့်
ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

၂။ တနင်္လာသားသမီးများအဖို့
မေလ (၂)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊
(၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်
အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

၃။ အင်္ဂါသားသမီးများအဖို့
မေလ (၂)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊
(၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၆)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်
အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအဖို့
မေလ (၂)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၄)၊ (၁၈)၊
(၂၁)၊ (၂၅)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်
မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

၅။ ကြာသပတေးသားသမီးများအဖို့
မေလ (၇)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊
(၂၄)၊ (၂၆)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်
အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

၆။ သောကြာသားသမီးများအဖို့
မေလ (၂)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊
(၁၉)၊ (၂၃)၊ (၂၆) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်
မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

၇။ စနေသားသမီးများအဖို့
မေလ (၁)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၈)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၉)၊
(၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်
စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

၈။ ရာဟုသားသမီးများအဖို့
မေလ (၂)၊ (၄)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၈)၊ (၂၅)၊ (၂၇)၊
စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်
ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ■

သည့်ပပွားအတွက် ကံစာတက

၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

အကြကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာတတ်ပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင် အင်အားများ တောင့်တင်းလာလိမ့်မည်။ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသော ပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်သည်။ အထူးပင်သတိထားဖို့ လိုပါသည်။ ကာလအတန်ကြာ သို့လျှောက်ထားသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးကောင်းရရှိပါလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါး၏ ပြဿနာ ကိုယ်ပြဿနာ ဖြစ်လာတတ်သည်။ မလိုအပ်သော အရောဝင်မှုများကို ရှောင်ပါ။ စပ်တူလုပ်ငန်းများ ပြဿနာပေါ်လာတတ်သည်။ နေရာထိုင်ခင်း၊ အိမ်ခြံမြေများ ဝင်ရောက်တတ်ပါသည်။ မိမိအပေါ် လိုလားမှုမရှိ၊ လက်မခံသူကိုမှ ပြန်လည်ပတ်သက်မှု ရှိနေတတ်ကာ ပြန်လည်အမိန့်ဩဇာပေးရတတ်သည်။ ဒုက္ခရောက်နေသူများ၊ အခက်အခဲတွေ့ကြုံနေရသူများကို တုံ့ပြန်အကူအညီပေးရတတ်သည်။ လက်အောက်ငယ်သားများ၏ ကလန်ကဆန်ပြုမှု၊ တော်လှန်မှုများ ခံရတတ်သည်။

မခံချင်စိတ်ကြောင့် အင်အားများ ဖြစ်တည်လာကာ ဆောင်ရွက်သမျှ အောင်မြင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲလာတတ်ပါသည်။ တစ်ဖက်သားနှင့် အရည်အသွေးချင်းသော်လည်းကောင်း၊ ပညာအရသော်လည်းကောင်း ယှဉ်ပြိုင်မှုများ ကြုံရတတ်သည်။ အနိုင်ရပါလိမ့်မည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အကြံအစည်စိတ်ကူးဆန်းများကြောင့် ထူးကဲသော အောင်မြင်မှုများရရှိတတ်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ရာထူးတိုးပါလိမ့်မည်။ အတိုက်အခံကြောင့် ပို၍ ထင်ရှားကျော်စောတတ်သည်။ သတိထား၍ စွန့်စားကြစည် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် အောင်မြင်တိုးတက်မှု ရှိလာပါလိမ့်မည်။ စိတ်သောကဖိစီးမှုများကို ကြိုကြိုခံနိုင်လေအောင်မြင်မှု တိုးတက်လေ ဖြစ်မည်။ ဤနှစ်သည် မိမိအတွက် တိုးတက်မည့်နှစ်ဟု ခံယူသဘောပေါက်ထားပါ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေ (သို့မဟုတ်) ပစ္စည်းများ ရလာတတ်သကဲ့သို့ အိမ်နေရာအပြောင်းအလဲနှင့် ကြုံမည်။ ကျန်းမာရေးအားနည်းနေပါသည်။ သလိပ်ရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါများ ဖြစ်ပွားတတ်ပါသည်။ လူကြီးမိဘများ၊ ကျေးဇူးရှင်များကို တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ပါ။ ဆင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ပါ။ ငါးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း၊ လယ်ယာကိုင်ကျွန်းလုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။ လူငယ်လူရွယ်များအဖို့ အချစ်ရေးကံ နံ့ချာနေပါသည်။ ချစ်ဦးသူနှင့် လွဲချော်တတ်ပါသည်။ မိမိအား ဂုဏ်ပြုသည့်သူများသို့ သွားရတတ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ အထူးသဖြင့် စီရိယအကျိုးကို ထူးထူးကဲကဲ ခံစားရပါလိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင်တွင် ပင်ပန်းမှုများနှင့် ကြုံမည်။ သို့ရာတွင် အားပျက်သွားခြင်း မပြုပါနှင့်။

သည်ကာလတစ်လျှောက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချမှတ်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် ပြည်ပသို့ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရတတ်သည်။ ပြည်ပမှ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရတတ်သည်။ ရေအောက်၊ မြေအောက် ပစ္စည်းများ ရရှိလာမည်။ အိမ်ထောင်ရေး၌ သဘောထားအမြင်များ ကွဲလွဲမှု ရှိနေတတ်ပါသည်။ ရပ်ဝေးမှ သားသမီး၊ ခေတ္တမျိုးသားချင်းများ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ နေအိမ်ဖောက်ထွင်းခိုးယူခြင်း ခံရတတ်၍ သတိပြုဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။

ယတြာပြုလုပ်လိုပါက ... ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွား၍ သံခင်းခြင်း၊ ကုဋီဆေးကြောခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါ။

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်
www.burmeseclassic.com

သည်တစ်လမှာဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

နေမျိုးထွင်ခေါင်

၁။ မေလ (၁)၊ (၆)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၆)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် 'နန္ဒာတီထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ဂူကျောင်း၊ ဇရပ်တို့ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခြင်း၊ တံတားခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ သစ်ပင်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်း လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နိုင် ပါသည်။

၂။ မေလ (၂)၊ (၇)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၇)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် 'ဘဒြာတီထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်းမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင် ပါသည်။

၃။ မေလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၂၃) စသောရက်များသည် 'ဇယာတီထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင် ကြပါသည်။

၄။ မေလ (၄)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် 'ရိတ္တာတီထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက် များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင် ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊ လှေကားထောင်ခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၅။ မေလ (၅)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် 'ပုဏ္ဏာတီထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက် များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပဉ္စင်းခံ ခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

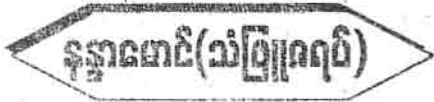
၆။ မေလ (၁၀)၊ (၂၇) ရက်တို့သည် 'အဖြူစုတ်'တွင် ကျရောက်လေရာ မည်သည့် အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲ တို့နှင့် ကြုံတွေ့ရေကာမူ အောင်မြင်ပြီးမြောက်စွာ ဆောင်ရွက် နိုင်ကြပါသည်။

၇။ မေလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် 'ရက်ရာဇာ'တွင် ကျရောက် လေရာ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေးကိစ္စများ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ၊ စီးပွားရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။ ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာ့မြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိတ် အစရှိသော တီထီ မြေခံများတွင် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်း လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

■ နေမျိုးထွင်ခေါင်

အတိတ်တစ်ဘောင်

နိမိတ်ဆောင်ခြင်းဟုဆိုလေမလား

(တစ်)

"ရှေ့တံထဲမှာ မိကျောင်းပေါ် ... ဒေါ်ရာကျော်စီးတဲ့မိကျောင်း"

ထိုသို့လျှင် နိမိတ်တစ်ဘောင်လိုလို အကြောင်းအခြင်းအရာသည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ ခုနှစ် ၆ ခုနှစ်က ဘီလူးကျွန်းချောင်း ဆုံမြို့နယ်ကို ဗဟိုပြု၍ အောက်ပြည်မှန် တို့ဒေသတစ်ခုလုံးသို့ ဟိုးဝေးကမကား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

အမိပွာတ်က ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ မိကျောင်းဆိုသော သတ္တဝါပျိုးသည် ရေပူတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှပေါ်နိုင်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ ကံစွမ်းကံစမ်းပေါ်နိုင်ခြားအံ့ ထိုပေါ်သောမိကျောင်းအဖြစ် ဒေါ်ရာကျော်စီးသည် ဝိသေသ ဖြစ်ပေလိမ့် မည်ဟု ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရာကျော်စီးသည်မိကျောင်းဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။ အဘယ်မည်သို့နည်း။

(နှစ်)

နိမိတ်တစ်ဘောင်ကို ရှေးဆန်သော အယူအဆဖြစ်သည်ဟူ၍ သာမန် သဘောမထားအပ်ပေ။ ယခုအခါ အလွန်ခေတ်မီစွာ မြောင်းလဲတိုးတက်နေသော လူ့ကမ္ဘာကြီးတွင် ယင်းအယူအဆများ လိုဗွန်၍ လက်ခံကျင့်သုံးလာကြသည်။ ပုံစံအသစ်တစ်ခု နားမလည်၊ ပါးမလည် လူသားမန်များက လိုလျှင်လိုသလို၊ မလို

လျှင် မလိုသလို ရမ်းသမ်းမှန်းသမ်း ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ဘာကယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် နိုင်ငံခြားသားများကမူ အဆိုပါ အယူအဆကို မညာတစ်ရပ်အဖြစ် ကောင်းများလက်ခံထားကြလေပြီ။

ရှေးခေတ်အလာ မြန်မာမှုကျမ်းစာများကို မလှလောပွန်းတီးကြသော အချို့မြန်မာပညာရှင်များနှင့် ခေတ်လူငယ်ပညာတတ် သူတေသီများက နိမိတ်တစ်ဘောင်ဆိုသည် ယုတ္တိပညာအမှန်မရှိ ခဲသယောင်ယောင် ထင်မှတ်မှားကြသော်လည်း တက္ကသိုလ်များ၌ ယုတ္တိပညာကို ဖွင့်လှစ်သင်ကြားလိုက်သည့်အခါမှ ထိုပညာရပ် အမှန်တကယ်ရှိကြောင်း တအံ့တဩ သိရှိရလေတော့သည်။

အနောက်ပိုင်းတွင် အထင်အရှားပေါ်ပေါက်လာကြသည့် အတွေးအခေါ်ပညာရှင်များအနက် ခေါ်မတိုင်းသား ကမ္ဘာပညာရှင်များဖြစ်သော ဆိုကရေးတီး၊ အာရစ်စတိုတယ်တို့နှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖရန်စစ်ဘောကွန် စသည်တို့သည် လောကုတ်(ခေါ်)က္ကစ္ဆာသယပညာဆန်းတစ်ရပ်ကို တီထွင်ဖော်ထုတ်ခဲ့သူများပင်။ အဆိုပါ ပညာရပ်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာလိုက်စားသူတို့မှာ ယင်းပညာ၏ထိရောက်မှု၊ အရေးပါမှု၊ အကျိုးရှိမှုကို ကောင်းစွာသိရှိကြလေသည်။

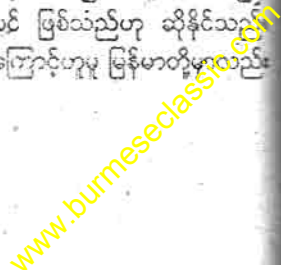
ယုတ္တိပညာကား လောကီချင်းရာ

ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်မှုများကို လူသားတို့၏ ကိုယ်၌ဖြစ်သော အာရုံခံအပိုင်းအားဖြင့် ထိတွေ့သိမြင်ခံစားရသည်နှင့် ယင်းအတွေးအကြံများကို ဝိတက်ဝိစာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်နှိုင်းထောက် ပေါက်မြောက်သိမြင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လောကီလူ့ကိစ္စများအနက် သိနိုင်ခက်ခဲသည့် ဉာဏ်ပျက်စိဖြင့် စီးမောင်းထိုး၍ ပညာအလင်းကို ရှေ့ခြင်းဟူသော အသိပညာဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း နည်းကောင်းလမ်းပြည့်ပေးတစ်ရပ်သည် ယုတ္တိပညာပင်ဖြစ်တော့သည်။

ယုတ္တိပညာရပ်တစ်မျိုးဖြစ်သော နိမိတ်တစ်ဘောင်ကောက်ခြင်းသည် မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စားသည့် မြန်မာ့ရိုးရာပညာတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေးနှင့် သားသမီးရေးပါမကျန် ဝေဖန်ထောက်ရှုသတိပြုကာ အတိတ်နိမိတ်ကောက်ယူတတ်မည်ဆိုလျှင် ယင်းပညာရပ်အတိတ်အနက် အကျိုးတရားကို ကောင်းစွာသိရှိခံစားရရှိနိုင်ပေသည်။

အတိတ်နိမိတ် စနည်းတစ်ဘောင်ဘဝေါ စသောပညာရပ်သည် အနောက်တိုင်းနှင့် အရှေ့တိုင်း(အိန္ဒိယ) ယုတ္တိပညာရပ်များနှင့် အခြေခံသဘောအားဖြင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ မြန်မာတို့မှာလည်း

လှစ်ထားသည်။ ယက္ကန်းရုံများစွာလည်း တည်ထောင်ထားသဖြင့် ထိုခေတ်အခါက လူချမ်းသာများဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

မိမိ(၈)နှစ်၊ (၉)နှစ်သားအရွယ် ကရင်ဝင်းစိန် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု အလယ်တန်းကျောင်း၊ ဗူလတန်းတွင်နေ စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ မိမိဖခင်သည် မုခန်း တောင်ကြောရှိ ဘွားဘွားကြီး၏ ဒုရင်းခြံ များသို့ သွားသည်ခါ မကြာခဏဆိုသလို မိမိပါ လိုက်ပါသွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က မိမိမှာ ဒူးရင်းခြံ ဒူးရင်းသီးများနှင့် လွန်စွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ဒူးရင်းသီးများမှာ အလုံးအပန်းအရွယ်အစား အမျိုးမျိုးရှိရာ အရသာကိုလိုက်၍ 'ဝမ်းဘဲဖိုး'၊ 'မိကျောင်း မျိုး'၊ 'ရွှေတဆုပ်'၊ 'စိန်တဆုပ်' စသည် ဖြင့် အမည်အမျိုးမျိုး မှည့်ခေါ်ထားရာ အမည်ကိုလိုက်၍ အရည်အသွေး အရသာ များလည်း ကွဲပြားခြားနားလေသည်။

ယင်း၌ အထူးခြားဆုံး 'မိကျောင်း မျိုး' ဒူးရင်းသီးမှာ စားသုံးသူအကြိုက် လိုက်ကာ ဒေသတွင်းလွန်စွာမှ နာမည် ကြီးလေသေးသည်။ ထိုသို့ မိကျောင်းသီး အထူးတလည် နာမည်ရလာချိန်တွင် ဘွားဘွားကြီးဒေါ်ရာကျော်နာမည်သည် လည်း သူ၏မိကျောင်းသီးနှင့်အတူ ဒေသ တွင်း မသိသူ မရှိသလောက်အောင် တစ် ဟုန်ထိုး ကျော်ခဲ့ပြီး အဆိုပါ နိမိတ် တဘောင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်အထိပင် ဖြစ် သည်။ သို့သော် မကြာမီ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ရာကျော် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပါ လေသည်။ သူ့ဒူးရင်းသီးနှင့် ဘွားဘွား ကြီးနာမည်ကျော်သလို အမေဘက်က ယင်းနှင့်အလားတူ ဆိုစမှတ်ပြုလောက် သည့် ဆက်စပ်အကြောင်းခြင်းရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်သည်။

ချောင်းဆုံမြို့နယ် ကွမ်သဲရွာတွင် လည်း အမေဘက် ရဟန်းတက်ပေးသည့် ဉာဏဓာင်္ဂတစ်ဖြစ်လဲ တေဇေက္ခိဆရာ တော်ကြီးအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ

တော်ကြီးသည် ၁၃၁၅ ခုနှစ် မတိုင်မီ ချောင်းဆုံမြို့နယ်၊ ကွမ်သဲရွာတွင် သီတင်း သုံးစဉ်က လှည့်လည်ဟောပြောရေးသား ခဲ့သော စာအုပ်စာတမ်းများအပေါ် ဝိနိစ္ဆယ အဖွဲ့က အဓမ္မဝါဒီဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော် လည်း နောင်တွင် 'တေဇေက္ခိ'အမည်ဖြင့် သာသနာတော်ကို ဆက်လက်ရှင်သန် ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုခဲ့ပြန်လေသည်။ သို့ သော် မကြာပါ။ ဆရာတော်ကြီးပျံလွန်ခဲ့ သည်။ မပျံလွန်မီ ဆရာတော်ကြီးသည် ပြည်ထောင်စုပြန်မာနိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသ နာပြုအဖွဲ့တွင် ကမ္မဋ္ဌာစရိယအဖြစ် တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပေသည်။ ဆရာတော် ကြီး၏ အဆုံးအမများစွာတွင် အလွန် တရာ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှသော အဆုံးအမတစ်ခုရှိလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သည်းခံကြ၊ သူ များအပြစ်ကို မရှုကြနှင့်၊ ကိုယ့်ခန္ဓာ ထဲက ရုပ်နာမ်ကိုမြင်အောင်ရှုပြီး ကိုယ့် နိဗ္ဗာန်ကိုယ်ရှာကြ”

ထိုသို့ မိမိတို့အဖို့ လွန်စွာတန်ဖိုး ကြီးလှစွာ ဆုံးမသွန်သင် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့ သော တေဇေက္ခိဆရာတော်ကြီးသည် 'ပုပ်လျှင်ပေါ်၊ ဟုတ်လျှင်ကျော်'ဆိုသည့် အတိုင်း ပျံလွန်တော်မူပြီးကာမှ ဓာတ် တော်ချ၍ ရဟန်းကိစ္စပြီးကြောင်း သိရှိကြ တော့လေသည်။ ဆရာတော်ကြီး ဓာတ် တော်ကို အမှတ် ၆၀၊ ပန်းတိမ်တန်းရပ်၊ ဒိုင်းဝန်ကွင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့နေအိမ်တွင် ပူးတွေ့နိုင်သည့်အပြင် ကမ္ဘာအေးသာသ နာရေးဦးစီးဌာနက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် 'အပါယ်တံခါးလုံးဝပိတ်' စာအုပ်ငယ်တွင် ဆရာတော်ကြီး တရားထူးရသော ဘီလူး ကျွန်း၊ ကွမ်သဲကျောင်းရှိ သဖန်းပင်မှ ထူး ခြားစွာ သဖန်းသီး၊ သပြေသီး၊ ညောင် သီးနှင့် ဖန်ခါးသီး အသီးလေးမျိုး ၁၃၁၂ ခုနှစ်မှ လေးနှစ်ဆက်တိုက် သီးနေသည် ကိုတွေ့ရှိရကြောင်း ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း အထောက်အထားရှိလေသည်။

ထိုသို့လျှင် အမေဘက်က ဘွား ဘွားဒေါ်ရာကျော် လောကီတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားပုံဖြစ်အင်နှင့် အမေဘက်မှ တေဇေက္ခိဆရာတော်ကြီး လောကုတ္တရာ အောင်ပွဲရ၍ ရဟန်းကိစ္စပြီးကြသည်မှာ တစ်ချိန်တည်းလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းသည် လွန်စွာထူးခြားဆန်း ကြယ်လှပေစွာ။ သို့သော် မိမိဖခင်နှင့် မိခင်တို့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆက်နွယ် ပတ်သက်နေသော တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကား အကျိုးမဲ့အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အကယ်၍ အယူတော်မဂ်လာ အမတ်ကြီးဦးနိုးသာ အသက်ထင်ရှား နှင့် မည်ဆိုပါက တေဇေက္ခိဆရာတော်ကြီးနှင့် ဘွားဘွားကြီးဒေါ်ရာကျော်တို့ အဖြစ် အပျက်များအပေါ် မည်သို့ကောက်ချက် ဆွဲ မှတ်ချက်ပြုဖော်ကျူး ပြောဆိုလေ မည်မသိကြောင်းပါဟူ၍။

နန္ဒာမောင်(သံဖြူစရပ်)

- စာကိုးစာရင်း
- ၁။ ဦးအောင်ညွန့်ဝင်း၏ အယူတော် မဂ်လာဦးနိုး၏ ပညာပေးလျှောက် ထုံးများ။
  - ၂။ ကံဝင်း၏ တဘောင်ထင်ရှား အတိတ်နိမိတ်များနှင့် အယူတော် မဂ်လာ။
  - ၃။ နန္ဒာသိန်းဝဲ၏ နက္ခတ်ဗေဒပညာ နှင့် မြန်မာတို့၏ အတွေးအမြင် အစဉ်အလာ။
  - ၄။ ဆန်းလွင်၏ မြန်မာ့ယုတ္တိပညာ အယူတော်မဂ်လာ။
  - ၅။ ဦးညွန့်မောင်(ဓမ္မစရိယ)၊ ဘီအေ အာရ်အယ်လ်)၏ အဓမ္မဝါဒဝိနိစ္ဆ ကျမ်း(အကျဉ်းချုပ်)
  - ၆။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ မြန်မာ အထွေထွေရာရာသမိုင်း။

စကြာမင်းတို့ ပိုင်သည့် ရတနာချစ်ပါး

ရိုနအောင်စိုလ်

အရှင်အာနန္ဒာ၏ အလောင်းတော်ဖြစ်သော လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသည် စကြာများမင်းတရားသည် ကောလိဂေါ၊ ကာလိဂ်အမည်ဖြင့် မင်းတရားတို့၏ မင်းကျင့်တရားတို့၏ ကျင့်အပ်သောဝတ္တရားနှင့်အညီ ပထဝီလေးကျွန်းတစ်ခုနှင့် မြေအပြင်၌ဝန်သော လူ့အပေါင်းတို့ အနုသာတိ ဆုံးမက်မြစ်ဝတော်မှခံပေး၏။

တေရသနိပါတ် ကာလိဂ်ဇာတ် ဝါဠိတော် ၎င်းအဋ္ဌကထာ ၎င်းဦးကာတို့၌ လာရှိသည်နှင့်အညီ အရှင်အာနန္ဒာ၏ အလောင်းအလျာဖြစ်သော ကာလိဂ်မည်သော စကြာမင်းကြီးသည် လေးကျွန်းလုံး အပြင်ဘက်၌ နေကြကုန်သော လူ့အပေါင်းတို့အား မင်းတို့ကျင့်ရာသော တရားဆယ်ပါးနှင့်အညီ စီရင်ဆုံးမ ဩဝါဒပေး၍ မင်းပြုတော်မူလေသည်။

ကာလိဂ်အမည်ရှိသော တိုင်းကြီးအပါအဝင် ဒန္တရမည်သော မြို့၌ နန်းတည်ပြီး အုပ်စိုးတော်မူစဉ်အခါက မင်းကြီး၌ မဟာကာလိဂ်၊ စူဠကာလိဂ် ဟူကုန်သော သားတော်နှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော သားတော်တို့တွင် စူဠကာလိဂ်မင်းကိုစွဲ၍ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ သမီးတော်ဝမ်းမှ ဖွားမြင်သော မင်းသားငယ်သည်ကား ကာလိဂ်ကုမာရ ဟူသော အမည်ဖြင့် သင်ရှားကျော်စောလေ၏။ ထိုမင်းသားသည် အလွန်မွှေးကြိုင်သင်းယုံသော ကြာညိုပန်းနံ့ကိုသို့သော ကိုယ်အနံ့ရှိ၏။ တည်ကြည်ခြံသက်သော ဣန္ဒြေတော်လည်း ရှိ၏။ သိမ်မွေ့ခြေမြစ် ကျစ်ချစ်စူးညံ့သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာကလည်း ရှိ၏။ အလုံးစုံသောသူတို့၏စိတ်ကို ယှဉ်တတ်ကြည်လင်

ရွှင်ယူနှစ်သက်စေတတ်သော အဆင်းရူပကာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုမင်းသားငယ်သည် အဘိုး၏အရိုက်အရာဖြစ်သော ဒန္တပုရအမည်ရှိသော မြို့ကြီးကို လွှမ်းမိုးပိုင်သ အစိုးရသဖြင့် ရာဇဘိသေကမင်္ဂလာသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပလျက် မင်း၏အဖြစ်ကို ခံယူတော်မူလေသတည်း။

ထိုကာလိဂ်မည်သော မင်းကြီးသည် ကိုးနှစ်တို့ကာလပတ်လုံး မင်းတို့ကျင့်ရာ ဆယ်ဖြာသော ရာဇဓမ္မ ခုနစ်ဝသော အပရိယာနိယတရားတို့ကို ကျင့်သုံးလျက် လောက၌ ပူဇော်ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့ကုန်သော ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ စသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ထိုက်သင့်သည့်အလျောက် လှူဒါန်းထောက်ပံ့ပြီးလျှင် အမတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံ၍ မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစားခံစားကာ နေ့ရက်တို့ကို လွန်စေကုန်သတည်း။ ထိုမင်းကြီး၌ အမြဲမပြတ် ဆည်းကပ်ခစားသော ဓမ္မသတ်၊ ရာဇသတ်၊ ဗြဟ္မစည်းစိမ်၊ ဗေဒင်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ အခန်းခန်းတို့၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ လွန်စွာပညာရှိချေသော ကာလိဂ်ဘာရဒွါဇ အမည်ရှိသော ပုရောဟိတ်အမတ်ကြီးသည် ဤမင်း၏ မြင့်မြတ်သော ပုရိသလက္ခဏာတို့ကိုမြင်၍ စကြာမင်းဖြစ်အံ့သော အကြောင်းကိုသိသဖြင့် မိမိအရှင်သခင်ဖြစ်သော မင်းကြီးအား ဆယ်ပါးသော စကြာမင်းတို့ ကျင့်ရာသောဝတ်ကို သင်ကြားပေး၏။

ထိုမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်အမတ်ကြီး လျှောက်ထားသော ဆယ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီးလျှင် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော ဥပုသ်နေ့၌ တစ်သောင်းသော ဥစ္စာ

တို့ကို စွန့်ကြဲ၍ အလှူတော်ကြီးကို ပေးလှူခွင့်ရှိကြပြီးလျှင်
ဘယ်ဆယ်ခြောက်လုံးအထိ နှံ့သာစေရန်တို့ဖြင့် နှီးစေခါးထောက်၌
သွန်းပေးသီးလျက် ကိုယ်ကို လှည့်ဆင်စင်ကြယ်စေပြီးလျှင်
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော မြူသော အစုလျှားတင်အဝတ်ကို
ကိုယ်၌ စံပယ်စင်သည့်ကိုဖြုတ် ဆုံးရှုစစ်ဆယ်ရှိသော နန်း
ပြာသာဒ်၏ကလက် အသံရေရှိသောနေရာ၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ
နေထောင်မှုလျက် မိမိပြုအပ်သော ဒါန စသည့်ဖြန့်ပြီးသော
ကောင်းမှုအားနောက်တော်မြတ်ကို ဆွဲငင်ခြင်းအောက်နေ၍ နေ
တော်မူလေ၏။ (ဤသည်ကား အလုံးစုံသော စကြာမင်းတို့၏
ပြုအပ်သော သဘောဓမ္မတာပင်ဟူသည်။)

၁။ ဤသို့ပြုအပ်သော ဤနား သီလ စသော ကောင်းမှု
အပ်တို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ နေတော်မူစဉ်ပင်
လျှင် ထိုဒါန၊ သီလ စသော ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့၏ အားန
သော်တော်ကြောင့် ဥတုလျှင်ဖြစ်ကြောင်းရှိသော ညိုသော
ပတ္တမြားအဆင်းနှင့်တူသော စက်ရတနာသည် အရှေ့လှည့်ရာ
ရေအပြင်ကို ဖောက်ထွင်း၍ အာကာသကောင်းကင်ပြင်သို့ ပျံ
တက်ပြီးလျှင် -

ကောင်းစွာ တန်ဆာဆင်အပ်သော အပေါက်ဝယ်တို့၌
လေတို့ဖြင့် တိုက်ခတ်အပ်သည်ရှိသော် နတ်၌ဖြစ်သော တုန်းဟာ
ဝါးပါးတို့ကို ဘီးနှုတ်သော အသံကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရွှေဆည်း
လည်း၊ ငွေဆည်းလည်း၊ ကြေးဝယ်တို့ကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ လှုပ်တီ
သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ယံ၌ ခြံ၍ညံ့သာယာ
နာပျော်ဖွယ်ရှိသော အသံတို့ကို ဖြစ်စေလျက် -

ကလိမ္မာမင်းကြီးသည် ခံရောနန်းပြာသာဒ်ကို ရှေ့ရှုလာ
ပြီးလျှင် စောသားမာမာနှင့်တူ၍ "အရှင်မင်းကြီး၊ ဤရေစက်
ရတနာထက်သို့ တက်ကြွတော်မူပါ" ဟု တင်လေ့ကျက်တော်
သည့် တာဝန်လေးစေ၏။

၂။ စကြာမင်းကြီးသည် ဤသို့သော စကြာရတနာ
ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင်သင့်ရှိသော် အမတ်အပေါင်းတို့သည်
မင်္ဂလာရှိသော ဆင်တင်ကုန်ကုသိုလ်ရာ အရပ်တို့၌ မြေထဲကို
ကောင်းမှုနှင့်ညွတ်အောင် ဖြစ်အပ်၍ အထက်ဖြစ်သော အရပ်
တို့၌လည်း ကောင်းသော အမွှေးအထုံကိုဖြင့် သုတ်လိမ်းခြယ်
လှယ်စေပြီးလျှင် အောက်အနိအဆင်တို့၌လည်း ခန်းကြယ်သော
ကောင်းသောအနံ့ကုန်သော မြက်လေးပန်း စသော ပန်းတို့ဖြင့်
မွှမ်းစေလျက် ပနာဓိမာန်ပျက်နှာကြက်တို့ကို ကြွက်ကာသဖြင့်
မင်္ဂလာဆင်တင်ကုန်တစ်ခုလုံးကို နတ်တို့၏ ဓိမာန်ကဲ့သို့
တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် စကြာမင်းကြီးအား "အရှင်မင်းကြီး၊ ဤ
သို့သဘောရှိသော ဆင်တင်ကုန်အရပ်ဝယ် နတ်၌ဖြစ်သော

ဆင်ပျံသောနာသည် ရောက်လာစေသကဲ့သို့ဟု အရှင်မင်း
ထံသို့တော်၌ အောက်မေ့စွာသိခြင်းမဟုတ်မူပါစေဟု" ဟု လေ
ဘင်ကြွကုန်စေညှိသော် ထိုစကြာမင်းကြီးသည် ရှေ့၌ လှ
ခွဲပြီးသော စည်းဖြင့်ပင် အလှူကြီးကို ပေးလှူပြီးလျှင် အ
ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပေါသထဝယ်တော်မြတ်ကို ခံယူသော
တည်း၌ ထိုကောင်းမှုက အားနသော်တော်မြတ်ကို အောက်
ဆင်ခြင်းကား နေတော်မူစဉ် ထိုကောင်းမှုတို့ဖြင့် ထိုက်ထု
ဆော်အပ်သည်ဖြစ်၍ -

ညို၊ သွ၊ ခြူ၊ နက် စသောယုတ်မာခြင်း၊ နီနွမ်းသော
ပြား၊ ပြောက်ကျား၊ တွန့်ကွက်ခြင်း စသော အပြစ်တို့၌ ကင်း
သန့်ရှင်းစွမ်းရှိ တစ်ကိုယ်ပေးစွေးမွှေးဖြူ မြေလျှော်မိယုံ လှ
ထက်မြက်သော ခွင့်အား၊ ဖွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံ၍ တစ်န
တွင်းတွင် လေးကျွန်းလုံးကို လှည့်ကုန်လှည့်ပြီးလျှင် စွ
ကျွန်းသို့ နံနက်စာမီ ပြန်ရောက်နိုင်သော -

ဥပေါသထဝယ်တော်မြတ်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့သို့
ခွင့်တော်ပေးလှူတော်မူ၍ ပြုသွတ်သော ဆင်ပျံရတနာ
စကြာမင်းကြီးရှိရာ အရှင်သို့ ရှေးရှုလာ၍ တည်လေ၏။

စကြာမင်းကြီးသည် ဤသို့သော ဆင်ပျံရတနာ
ရောက်လာပြီးလျှင်ရှိသော် ယောက်ျားပေါင်းတို့သည် မက
မင်္ဂလာရှိသောအရပ်၌ မြင်းတင်းကုန်ပြုရာ မြေအပြင်
စင်ကြယ်အောင် ပြုပြင်သန့်ရှင်းစေလျက် ထက်အောက်
တွင်းပင်ယာ အကာနံနံကြွင်း မြင်းတင်းကုန်အဝတ်ကို ဆင်
ကုန်၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းအတိုင်း ဖွမ်းမံခြယ်စေပြီး
ကလိမ္မာမင်းကြီးအား "အရှင်မင်းကြီး၊ ဤသို့သော
သော အရပ်ဌာနသို့ မြင်းပျံရတနာ ရောက်လာစေသကဲ့သို့
အရှင်မင်းကြီးလည်း ရှေးဦးစွာတော်မူပင် ဒါနသီလတို့ကို ပြု
အောက်တည်ပြီးလျှင် ထိုကောင်းမှုအနံ့တို့ကို နှလုံးထွင်း
နေတော်မူစဉ် သဘောပျော်စရာဖြင့် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်
ဖြစ်၍ -

ကောင်းပင်၌ တစ်သွားတိုင်းညွှန်တို့ကိုစားလျက် လေ
ကွန်မြို့၊ လှူပေးသည့်သန့်ကောင်းသော အာဇာနည်ယု သီနွမ်း
မျိုးဖြင့်၍ စန္ဒာမုနိ အဆင်းကဲ့သို့ နိဗ္ဗာနအား နိဗ္ဗာန
တို့ဖြင့် တင့်တယ်လျက် စင်ကြယ်သစ်မွေ့သော ကိုယ်စွဲ
ညွန့်နီလာ ပတ္တမြား၊ ညိုတသီး၊ ကျီးငှက်၏ လည်စံ
လှပမည်းနက်သော လည်ဆံတို့ဖြင့် မြင်းကန်တို့ပြုပြင်
ထားတော်သကဲ့သို့ သားနားပြေပြစ် ကျစ်လျစ်တင့်တယ်
ရှိသည်ဖြစ်၍ လေးကျွန်းလုံးကို နံနက်စာမီ ကာလာအ
လှည့်လည်ပြန်ရောက်နိုင်သော -

လောဟကအမည်ရှိသော မြင်းပျံရတနာသည် စကြာမင်းကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုကိုင်နိုင်၍ မိမိကျောထက်သို့ တက်စီးစေလိုသော အမှုအရာကိုပြုလျက် ခံစားဆိုက်ဆက်လာလေ၏။

၄။ ဤသို့ စကြာမင်းကြီးအား မြင်းပျံရတနာ ဆိုက်ဆက်လာပြီးသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်သာ သူ့ စကြာမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုအာနုဘော်တို့သည် တိုက်တွန်းမှုအားအပ်သည်ဖြစ်၍ အလိုဆန္ဒအလုံးတို့ကို ပြီးစေနိုင်သော အနိမ့်အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော ပတ္တမြားရတနာသည် စကြာမင်းကြီးရှိရာအရပ်သို့ ရှေးရှုပျံသန်းလျက် ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

ထိုပတ္တမြားရတနာသည်ကား ... အလျားအားဖြင့် စကြာမင်း၏ လေးတောင်မျှ အတိုင်းအရှည် ရှိလေ၏။ အဝန်းအလုံးအားဖြင့် လှည်းတီးပုံတောင်းချက်ပမာဏမျှ ရှိလေ၏။ ညီပတ္တမြားရတနာ၏ နှစ်ဖက်သောအစွန်းတို့၌ ထက်ဝန်းကျင် ဝင်ကြယ်သော ပုလဲလုံးအပေါင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငွေဖြင့် ပြီးသော ပဒုမ္မာကြာရွက်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော နှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော ပတ္တမြားလုံးငယ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖွမ်းမံစိခြယ်အပ်သည်ဖြစ်၍ နက္ခတ်တာရာကြယ်များ ဖွာတို့ ရှိရုံကား ကွန်လမ်းသော ငွေစန်းသော်မော် လစနေတို့ တို့သို့ ကြည့်မျှော်၍ အားမရ မရောင်ရဲနိုင်အောင် လွန်ကဲစွာ ဆင့်တယ်ထွန်းပလေ၏။ ထိုပတ္တမြားရတနာကို ကောင်းကင်အရပ်၌ တင်ထားသည်ရှိသော် ညဉ့်အခါ ထက်ဝန်းကျင် တစ်ပုဇွန်အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ အရောင်အလင်းအတိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့၍ စာညီလေ၏။

လူအပေါင်းတို့သည် အရုဏ်တက်၍ နေထွက်လာသကဲ့သို့ ထိုပတ္တမြားရတနာ၏ အရောင်အလင်းကို ရကြကုန်သည်ဖြစ်၍ နေအခါကိုသို့ပင် မိမိတို့၏ ကုန်သွယ်ရောင်းဝယ်ခြင်းစသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြကုန်လေသတည်း။ စကြာမင်းကြီးလည်း ထိုပတ္တမြားရတနာဖြင့်ပင်လျှင် အလုံးစုံသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူလေသတည်း။

၅။ ဤသို့လျှင် စကြာမင်းကြီးအား ပတ္တမြားရတနာ ဆိုက်ရောက်လာပြီးသည်ရှိသော် ရှေးနည်းဖြင့်ပင်လျှင် စကြာမင်းကြီး၏ ပုညာအာနုဘော်တော်ကြောင့် ထူးမြတ်သော ချမ်းသာသုခကို ခံစားစိမ့်သောစွာ မဒုရားမင်း၏ အမျိုးမှ အောင်ယူဆက်သသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြောက်ဥတ္တရကုရုကုန်းကျွန်းမှ အောင်ယူဆက်သသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ စကြာ

မင်းကြီး၏ ဘုန်းအာနုဘော်တော်ကြောင့် အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိဖုရားရတနာသည် ဆိုက်ရောက်လာရလေ၏။

ထိုမိဖုရားသည်ကား ... လွန်စွာအဆင်းလှ၏။ ကြည့်ရှုရင်ဗဟုသုတဖြင့် မျက်စိ၌ ခွဲပြားစွာစေတတ်သော အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံ၏။ မြင်သူမျှလူ ထိုထိုတို့ကို ကြည့်ညှိနှစ်သိပ်စေတတ်သော အရောင်အဆင်းရှိ၏။

- (၁) အတိတ်ဒီယ-အလွန်ရှည်ခြင်း၊ အလွန်မြင့်ခြင်း။
- (၂) အတိတ်ရသ-အလွန်တိုခြင်း၊ အလွန်ပူခြင်း။
- (၃) အတိတ်ကိသ-အလွန်ကြာခြင်း၊ အလွန်ပိန်ခြင်း။
- (၄) အတိတ်ဂုလ-အလွန်ဆူခြင်း၊ အလွန်ဝခြင်း။
- (၅) အတိတ်ကာဠ-အလွန်မည်းနက်ခြင်း။
- (၆) အတိတ်ဩဒါတ-အလွန်ဖြူခြင်း၊ စသော

ခြောက်ပါးသော အပြစ်တို့မှ ကင်းပြီးလျှင် ဆံ၏ကောင်းခြင်း၊ အသား၏ကောင်းခြင်း၊ သွား၏ကောင်းခြင်း၊ စသော ကောင်းခြင်း ငါးသွယ်တို့နှင့် အထူးပြည့်စုံလေ၏။ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း အပြစ်ခြောက်ပါးတို့မှ ကင်းသဖြင့် မနိမ့်မမြင့်၊ မမည်းမဖြူ၊ မဆူမကြီး၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာ လွန်စွာကောင်းမြတ်သည့်အပြင် ပကတိလူတို့၌ဖြစ်သော အရောင်အဆင်းကိုလွန်၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဆင်းအရောင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်လှပလေ၏။

ဤမိဖုရားရတနာ၏ ကိုယ်မှထွက်သော အရောင်အလင်းသည် တစ်ဝေယုံနှစ်တောင် အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့လွှမ်းအုပ်၍ တည်လေ၏။ ထိုမိဖုရား၏ ကိုယ်အတွေ့သည်ကား အလွန်တရာ ကြည်လင်လှစွာသော ထောပတ်ကြည်၌ ပစ်ချ၍ထားအပ်သော နူးညံ့သိမ်မွေ့လှစွာသော လဲ၊ ဝါ၊ ဂွမ်း အစုကဲ့သို့ အလွန်လျှင် နုထွတ်ညံ့သတ်လေ၏။ စကြာမင်းကြီးအား ချမ်းအေးသောအခါ ပူနွေးစေသော ကိုယ်အငွေ့၊ ပူအိုက်သောအခါ ချမ်းအေးသောကိုယ်အငွေ့ကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ထူးသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံလေ၏။ ထိုမိဖုရားရတနာ၏ ကိုယ်မှ စန္ဒကူးကရမက်နဲ့ကဲ့သို့ သင်းပျံထုံမွှေးသော အနံ့တို့သည် အခါခပ်သိမ်းပင် တပျံ့ပျံ့တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်လေကုန်၏။ ပြုံးရယ်သောအခါ၊ စကားပြောသောအခါတို့၌ ခံတွင်းမှ သင်းပျံမွှေးကြိုင်လှစွာသော ပဒုမ္မာကြာညိုပန်းအနံ့ကဲ့သို့သော အနံ့တို့သည် ထွက်လေကုန်၏။ ဤသို့သော အဆင်း၊ အတွေ့၊ အနံ့တို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ စကြာမင်းကြီးမှ တစ်ပါးသောယောက်ျားတို့၌ စိတ်ဖြင့်အနည်းငယ်မျှ ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းမရှိသော မြတ်သော မိဖုရားရတနာသည် -

စကြာမင်းကြီးသည် နောက်အဖို့ပြင်သော အရပ်မှနေပြီးလျှင် ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းဖြင့် ယပ်လေပေလျက် အရှင်မင်းကြီး အဘယ်အမှုကိုစွဲတို့ကို ပြုစေလိုပါသနည်းဟု ဖိတ်ကြားပေးလျှောက်ခြင်း စသည်ကိုပြု၍ မင်းကြီး နှစ်သက်မြတ်နိုးရာ အမှုကိုသာ လိုက်နာဆောင်ရွက်လေ့ရှိသော မြတ်သောခြေရင်း အလုပ်အကျွေးအဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

၆။ စကြာမင်းကြီးသည် ဤသို့ မိဖုရားရတနာ ပေါ်ထွန်းဆိုက်ရောက်လာပြီးသည်ရှိသော် မင်းကြီး၏ ရှေးပါရမီဘုန်းကံတော်ကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စတို့၌ မင်းကြီးအလိုရှိသမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို မကြာမတင်လျှင်မြန်လွယ်ကူစွာ ထုတ်ပေးဆက်သနိုင်သော သူဌေးကြီးရတနာသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ထွန်းလာလေ၏။

ထိုသူဌေးကြီးရတနာသည် ... များစွာသော ဥစ္စာနှစ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဂဟပတိမဟာသာလအမျိုး၌ဖြစ်၍ မင်းကြီးအလိုတော်ရှိတိုင်းသာ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနိုင်လေ၏။ ထိုသူဌေးရတနာအား စကြာမင်းကြီး၏ ဘုန်းတန်ခိုးအာနဘော်တော်နှင့်တကွ မိမိ၏ ကမ္ပဝိပါကက္ကဒ္ဒိဖြင့်ပြီးသော နတ်မျက်စိကဲ့သို့ အဆီးအတား အပိတ်အပင်မရှိ မြင်နိုင်စွမ်းသော ဒိဗ္ဗစက္ခုနတ်မျက်စိသည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုနတ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော် မြေကိုဖောက်ထွင်း၍ သုံးယူစရာအတွင်း၌ သိုနိုးမြှုပ်နှံထားအပ်သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်သော ရွှေအိုး၊ ငွေအိုးတို့ကို အဆီးအတား အပိတ်အပင်မရှိ ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်ဘိသကဲ့သို့ မြင်ရလေသည်။

သူဌေးသည် ထိုသို့ မိမိ၌ပြည့်စုံသော စည်းစိမ်တို့ကို မြင်သည်ရှိသော် ရွှင်လန်းနှစ်သက် တက်ကြွဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့် တကွ စကြာမင်းကြီးအထံတော်သို့သွား၍ "အရှင်မင်းကြီး၊ အပေါ့သုက္က ကြောင့်ကြမဲ့ကာ ချမ်းသာစွာ စံနေတော်မူပါလော့၊ အကြင်အခါ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မျိုးအား မိန့်ကြားတော်မူပါလော့၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့်သာလျှင် ပြုပါအံ့" ဟု ဖိတ်ကြား သံတော်ဦးတင်ပြီးလျှင် ရွှေ၊ ငွေတို့ဖြင့်ပြည့်သော အိုးတို့ကို ထုတ်ဖော်၍ မင်းကြီးအား ပြလေ၏။ စကြာမင်းကြီးသည်လည်း အကြင်အခါ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုအခါ သူဌေးရတနာကိုမိန့်ကြား၍ သူဌေးရတနာ၏ ဥစ္စာတို့ဖြင့်သာလျှင် ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်စေလျက် အပေါ့သုက္က ကြောင့်ကြမဲ့သော စကြာမင်းစည်းစိမ်ကို ခံစံကာနေလေ၏။

၇။ ဤသို့လျှင် စကြာမင်းအား သူဌေးကြီးရတနာ ပေါ်ပေါက်ထွန်းလာပြီးသည်ရှိသော် တိုင်းရေးပြည်မှုနှင့်တကွ

အမှုကိုစွဲအပေါင်းတို့ကို ကောင်းစွာ စီရင်ခန့်ခွဲခြင်းငှာ စွမ်းဆောင်နိုင်သော ပရိဏာယကဖြစ်သော သားကြီးရတနာသည် ထိုစကြာမင်းကြီး၏ ဘုန်းကံအာနဘော်တော်ကြောင့်ပင်လျှင် ထင်ရှားပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ထိုသားကြီးရတနာသည်ကား ... စကြာမင်းကြီး၏ သားရင်း အကြီးဆုံးပင်ဖြစ်၍ ပကတိအားဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင် မြှော်မြင်တိုင်းထွာတတ်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အရာဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၌ သိကျွမ်းလိမ္မာခြင်း၊ ကြီးသော လုံ့လစီရိယာရှိခြင်း စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံလေ၏။ အထူးအားဖြင့်ကား ဖခင် စကြာမင်းကြီး၏ အာနဘော်တော်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ကောင်းမှုအာနဘော်တော်ကြောင့်လည်းကောင်း သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်အကြံအစည်ကို ပကတိဟုတ်မှန်တိုင်း သိစွမ်းနိုင်သော ပရစိတ္တဝိဇာနဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ တစ်ဆယ့်ယူစရာအတွင်း စကြာမင်းကြီးကိုရှိ၍ နေထိုင်ကြကုန်သောသူတို့၏ အကြံအစည် အလေ့အကျင့်များကို ကြည့်ရှုသိမြင်ပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော တန်ခိုးသတ္တိရှိလေ၏။

ထိုသို့သော မိမိ၏ တန်ခိုးအာနဘော်တော်ကို သိသည်ဖြစ်၍ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ စကြာမင်းကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အရှင်မြစ်တော်မူသော ဖခင်မင်းမြတ်၊ တိုင်းနိုင်ငံလူအပေါင်းတို့၏ ကြံစည်လုပ်ကိုင် နေထိုင်ပြုမူခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော အလုံးစုံသော အမှုအရာမျိုးတို့၌ အပေါ့သုက္က ကြောင့်ကြမဲ့သော စကြာမင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားစံစားစေလျက် ပျော်ပါးမွေ့လျော်စွာ နေထိုင်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သည်သာလျှင် တိုင်းနိုင်ငံလူအလုံးစုံတို့ကို ဆုံးမက်မြစ်ခြင်းနှင့်တကွ ရှိသမျှသော ကိစ္စကြီးငယ်တို့ကို ဆုံးမက်မြစ်ခြင်းနှင့်တကွ သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ပါမည်" ဟု ရဲဝံ့စွာ ဝန်ခံလျှောက်တင်လေ၏။ ဤသို့လျှင် စကြာမင်းကြီး၏ ဘုန်းကံအာနဘော်တော်ကြောင့် ပရိဏာယကဖြစ်သော သားကြီးရတနာသည် ထင်ရှားပေါ်ပေါက်လာလေသတည်း။

ထို့ကြောင့် ဝေဝါတုဘူတ သတ္တရတနော ရာဇာကာလ လိဂေါ စက္ကဝတ္တိ စသော စကားကို ဗောဓိဝင် အဋ္ဌကာယာဆရာ မိန့်ဆိုတော်မူလေသတည်း။

ရိုန်အောင်ဗိုလ်

ရည်ညွှန်းချက်
ဗောဓိဝင်ဝတ္ထု၊ ဗောဓိပူဇနအခန်း။

နည်းမှန်ဖို့ အချစ်

မောင်ပုတ်စည်

ကံဆိုတာ ကမ္မ-ပြုလုပ်ခြင်းပါပဲ။ မိမိပြုလုပ်သလို မိမိပြန်ဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဒါ... ဘုရားဟောပါ။ ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်စိုက်တဲ့အပင် ကိုယ်ပြန်ရိတ်ရမယ်တဲ့။

သမိုင်းမှာ ဒီသာကေကို တွေ့နိုင်တာပဲ။ စကြာမင်းသားလေးကို ဘုရင်အရာ မပေးချင်လို့ နန်းမတော်မယ်နုဟာ အမျိုးမျိုးအကြောင်းရှာတယ်။ အဟန့်အတား တွေလုပ်တယ်။ နောက်ဆုံး အပြစ်သင့်အောင် အကြောင်းရှာဖန်တီးတယ်။ ဒီတော့ စကြာမင်းသားလေး ရေချအစီရင်ခံသွားရတယ်။ သူ့ပယောဂ အများကြီးပေါ့။

ဒီလို မကောင်းကြံစီမံပြုလုပ်တဲ့အတွက် ဘာဖြစ်သလဲ။ သူလည်း မင်းခေတ် သင်္ဃန်း ရေချစီရင်ခံလိုက်ရတာပါပဲ။ သူပြုတဲ့အတိုင်း ထင်တိုက်ပြန်ခံရတယ်။ ဒါကြောင့်နိ

ကိုယ်ပြုသောကံ

ပဲ့ထင်သံ

ကိုယ့်ထံပြန်လာမည်လို့ အတိအကျ ဆိုထားတာပေါ့။

ပိုပြီး သတိထားရင် ထင်ရှားစေတဲ့ သာဓကတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ပြင်သစ်မှာ လူပီ ၁၆ ဘုရင်မကြီးပဲ။ ဆိုးလွန်းအားကြီးလို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက မခံနိုင်တဲ့အဆုံး၊ ဇောက်လှန်ပြီး ဖက်ခတ်တယ်။ သူ့ကို ခေါင်းဖြတ်သတ်ဖို့ ဓားစက်ကြီးလုပ်ပိုင်းပြီး ကွပ်မျက်ခဲ့တယ်။ နောက် နှစ်ပေါင်းကြာတော့ ဓားစက်လုပ်တဲ့ မုန့်လုပ်လည်း အပြစ်ဖက်သင့်ပြီး သူ့ဓားစက်နဲ့ သူ့ခေါင်းပြန်အဖြတ်ခံခဲ့ရတယ်။

သတိပြုတင်ခြင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီးကို ပေါ်လွင်မြင်နိုင်တဲ့ အထောက်အထားတွေပါ။

တချို့က ပြောလေ့ရှိတယ်။ ကိုယ်မဟုတ်တာ မမှန်တာ မလုပ်ဘူး။ မကောင်းတာ မလုပ်ရင် ပြီးတာပဲတဲ့။ မပြီးဘူး။ မှန်တော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံဘူး။

မကောင်းတာ မလုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတာဘာလုပ်သလဲ။ မကောင်းတာ မလုပ်ဘူး။ ကောင်းတာလည်း လုပ်ရဦးမယ်လေ။ ကျန်းမာရေးကောင်းစွာ ပြည့်စုံတက်ညီမှာပေါ့။

မကောင်းမှုရှောင်

ကောင်းမှုဆောင်

ပြုအောင်စိတ်ကိုထားတဲ့။

ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေးကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်။ မကောင်းမှုကို ရှောင်နေရမို့ ပြီးဘူး။ ကောင်းမှုကို ဆောင်တဲ့။ ဆောင်ဆိုတာ လုပ်နေတဲ့ပဲ။ မကောင်းမှုကို လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။

ဒီကော အရာရာကို အဓိပ္ပာယ်အတိအကျ ဂယနဏ သိအောင်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ယခုဆိုရင် တရားပွဲမှာ ကြည့်လိုက် တရားနာပရိသတ်ကို အံ့ခဲနေတာပဲ။ အတော်ကို ဝမ်းသာအားရဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဓမ္မကထိကဆရာတွေကလည်း လွယ်လွယ်သဘောပေါက်နိုင်အောင် ဟောကြားပေးတာ အလွန်ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းပါတယ်။

ဒီဝမ်းသာတွေမှာဆိုလည်း ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် လတ်လတ် အားထုတ်နေကြတာ အားရစရာပါပဲ။ သာသနာအောင်အောင် အလွန်အားရှိဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဒီလိုအားထက်သရော ကြိုးစားသလောက် အားစိုက် ထားသန်သလောက် အပြည့်အဝ ရဖို့မကောင်းဘူးလား။ လုပ်

သလောက် အပြည့်အဝ မရရင်တော့ နာမိကျောင်းတာပေါ့။ နှစ်နာတာပေါ့။ အကျိုးရှိအောင် ထိမိတိကျသိဖို့ အလေးထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာတော်တွေ မိန့်သလို တရားပွဲပြီးလို့ ခမ်းလည်း ပြန်ရောက်ရော တရားကို တရားပွဲမှာပဲ ထားခဲ့မိတာမျိုးမဖြစ်အောင် ဂရုမထားဖို့ အဓိက အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဘာသာရေးကိစ္စကပ်လား။

လောကီပညာရပ်ကိစ္စတွေမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ဘုရားရှင် အမှုထားပြီး ရွတ်ဆိုလုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဂါထာမန္တန်တွေဆိုလည်း ထိုနည်းတူပါပဲ။ စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်ပတ်ဖို့၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျသိဖို့၊ ရွတ်ဖတ်ပွားများရာမှာလည်း ဌာန်ကန့်တမ်းကျဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါမှလည်း အကျိုးမလအပြည့်အဝ ဝိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရရှိခံစားရမှာ။ အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားမှာ ဖြစ်တယ်။ အသိနဲ့ နည်းမှန်ဖို့သာ အချုပ်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် အဘ ပထမက ပြောခဲ့တာပေါ့။ နည်းမှန်ရင် ကံမရွေးဘူးတဲ့။

လောကီကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကုတ္တရာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်တော့ လုပ်သလောက် အကျိုးရှိစေဖို့ပါပဲ။

မောင်ပုတ်စည်

သူ တစ်ပါး၏ အလို သို့ လိုက်ရခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရပါကုန်

အတ္ထုပ္ပန်း

ကျွန်တော်သည် ကိုရက်ကပ်ဌာန ပုလိပ်ရန်အတွက် ရန်ကင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်ရှိ ရောက်ရှိနေစဉ် ဖြစ်၏။ ထိုဒေသသို့ ရောက်ရှိအပ်ဌာနကိစ္စ ဆောင်ရွက်တိုင်း ဒေသခံမိတ်ဆွေတို့၏ နေအိမ်တို့၌ လှည့်လည်တည်းခိုခဲ့လေ၏။ ယခုအခေါက်၌ ကိုမြင့်အောင်(မိုးပွင့် အိလက်ထရောနစ်)နေအိမ်တွင် တည်းခိုခဲ့ရလေ၏။

ထိုမြို့တွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်လျက်ရှိသော 'မဟာအတုလမုန်ကု သွန်းဘုရားကြီး'တွင် အဓိဌာနဝင်ပုလိပ်ရန် ယင်းဘုရားကြီးတွင် အဓိဌာနဝင်ခဲ့သည့်အခါတိုင်း ရည်မှန်းချက်တို့ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သည့် ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံများကား များလှခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ တစ်ဖန်အဓိဌာနဝင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်အောင်ကလည်း စွမ်းနိုင်သမျှ ကျွန်တော့်လိုအပ်ချက်အစစတို့ကို ကူညီပံ့ပိုးခဲ့လေ၏။

ဘုရားကြီးဝင်းအတွင်း အေးချမ်းလှပေ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်သူများ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်သူများအဖို့ တရားအားထုတ်ရန် နေရာကောင်းဖြစ်လေ၏။ ထိုဘုရားကြီးကို တည်ထားကိုးကွယ်ရန်အတွက် ၁၂၆၅ ခုနှစ်တွင် မြို့ပိုင် ဦးလှကလေးမှ ဦးဆောင်ကာ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့(တောင်ပိုင်း)၊ မြောက်ပိုင်း(ယခု ကော့ပျားမြို့နယ်)ဒေသခံများထံမှ အလှူငွေများ ကောက်ခံခဲ့ရသည်။ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ ရွာမပိုင်း(ယခုအခါ မြို့မပိုင်း)နေ ဦးရွှေခိုင်၊ ဦးနက်၊ ဦးချမ်းမြတ်တို့မှ ဤဘုရားကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ရန်အတွက် ကံကြီးပိုင်းရပ်ကွက်မှ မြေဧက ၁၅ ဒသက ၆၂ ဧကအား လှူဒါန်းခဲ့ကြလေ၏။ အများပြည်သူ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းခဲ့ကြသော ကြေးပိဿာအချိန် ၃၇၅၀ ပိဿာ၊ ၂၇ ကျပ် ၅ မူးသားကို သန့်စင်ပြီးနောက် ၁၂၆၇ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၀၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့ ကြာသပတေးနေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီအချိန်၌ ပန္နက်တော်ချကာ သွန်းဘုရားကြီး၏ မြေပုံတော်၊ ဖယောင်းပုံတော်များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြရလေ၏။ ထို့နောက် ၁၂၆၇ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၁၅ ရက် (ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၀၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ ရက်) ကြာသပတေးနေ့ ညပိုင်းတွင် ကြေးများကို သွန်းလောင်းခဲ့ကြလေ၏။ ဘုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်မှ လည်ပင်းတော်အထိ ရွှေနှင့်ရောစပ် ကျိုထားသော ကြေးများကို သွန်းလောင်းခဲ့ကြလေ၏။ ၁၂၆၈ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၄ ရက် (ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၀၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၈ ရက်) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သွန်းလောင်းမှုများ အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့ရာ ဗုဒ္ဓါဘိသေက အနောဇာတင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသွန်းဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်

တော်မှာ ဓမ္မခဏ်မှစ၍ အမြင့် ၁၂ ပေ ၅ လက်မ ရှိလေ၏။ ထိုဘုရားကြီး၏ ပလ္လင်တော်ကြီးကို ရွာမပိုင်းမှ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးရေအေး၊ ဒေါ်ဆောင်း၊ မိသားစုတို့မှ လှူဒါန်းခဲ့ကြလေ၏။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်နှင့် အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးကို ရန်ကုန်မြို့၊ မော်တင်လမ်းမှ ဦးချမ်းမြတ်၊ ဒေါ်မမ (သွား)ဦးမောင်၊ (သမီး)ဒေါ်အေးညွန့်၊ မိသားစုနှင့် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့တိုက်သူကြီး ဦးအောင်ခွန်း၊ ဒေါ်မေကြီး၊ မိသားစုတို့မှ လှူဒါန်းခဲ့ကြကြောင်း ကမ္မည်းမှတ်တမ်းအရ သိခဲ့ရလေ။

ယခုအခါ မင်းသုဝဏ်လမ်းဟုခေါ်သည့်(ယခင် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့တောင်ဘက် ကမ်းလမ်း)မှ ဦးလွန်းပင်၊ ဒေါ်မိ (ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်၏ ညီမ)၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်နုယဉ်တို့၏မိဘများ မိသားစုတို့မှ သွန်းဘုရားကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် အရံဘုရားနှစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ရန်အတွက် စကျင်ကျောက်တောင်ရှိရာ မတ္တရာမြို့နယ်တွင် ကျောက်ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူအား အကြမ်းထုလုပ်စေကာ အချောမွမ်းမံခြင်းကို မန္တလေးမြို့တွင် ပြုလုပ်လျက် ရန်ကုန်မြို့မှတစ်ဆင့် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် ပင့်ဆောင်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုကျောက်ဆင်းတုတော် နှစ်ဆူအား ၁၂၇၆ ခုနှစ်နှင့် ၁၂၇၇ ခုနှစ်များတွင် ဂန္ဓကုဋီတိုက်အရှေ့အပြင် နံရံနှစ်ဖက်တို့တွင် မှန်စီမရွှေချပလ္လင်တော်တို့ဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့လေ၏။ ဦးလွန်းပင်၏ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ပိန်သေးမှလည်း အရံဘုရားတစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်လိုသောကြောင့် ၁၂၇၇ ခုနှစ်တွင် ဦးရွှေဖုန်း၊ ဒေါ်ပိန်သေး၊ (သမီး) ဒေါ်ထွေးရင်မိသားစုတို့မှ ဂန္ဓကုဋီတိုက်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ရွှေသာခလျောင်းဘုရားကြီးအား ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြလေ၏။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်၏ အရှေ့နှင့်အနောက်ဘက်တို့တွင်

တင်ပလ္လင်ရွှေဘုရားနှစ်ဆူစီ တည်ရှိကြပြီး အရှေ့ဘက်မှဘုရားသည် ဘုရားအိမ်ကာမကြီး ဒေါ်ငွေပွင့်ဖြစ်ပြီး ဤဘုရားသုံးဆူ၏ မှတ်တမ်းများကိုမူ မတွေ့ရပေ။ သွန်းဘုရားကြီး၏ မကိုဋ်တော်နှင့် ရွှေစင် ၃၂ ကျပ်သားခန့် နဖူးသင်းကျစ်တော်တို့ကို မှုဖော်ထားလေ၏။ အိန္ဒိယပြည် ဗုဒ္ဓဂယာမှ ပင့်ဆောင်လာသော ဗောဓိပင်ကိုလည်း သွန်းဘုရားကြီး၏အရှေ့ဘက်တွင် စိုက်ပျိုးမှုဖော်ထားလေ၏။ ဤသမိုင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်တို့မှာ တိလောက မှန်ကူသွန်းဘုရားကြီးသမိုင်းမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ စာရှုသူတို့ သိရှိကြည့်ညှိ သဒ္ဓါပွားနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့်မူ မိသားစု လူမှုရေးအခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလေတိုင်း ထိုဘုရားကြီးသို့ အရောက်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဆုတောင်းခဲ့သည်သာဖြစ်၏။ အောင်မြင်မှုကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသိသာသာ အံ့ဩလောက်ဖွယ် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်တော်အဓိဋ္ဌာန်ကိုရက် ပြည့်သည့်နေ့ နေ့လယ်စာကို ဘုရားကြီးအနီးရှိ 'ဆုံဆည်းရာ'မြန်မာထမင်းဆိုင်တွင် စားလေ၏။ ထိုဆိုင်ရှင် ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ မိသားစုလို ဖြစ်နေလေရာ စားနေသောက်ရေးကို လစ်ဟင်းမှု၊ လိုအပ်မှုမရှိအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ကြလေ၏။ ဆိုင်မှာ ထည့်ဝါခြင်းမရှိသော်လည်း ဆိုင်ရှင်တို့၏ နှလုံးလှလွန်းသောကြောင့် ရပ်ကျော်ရွာကျော်သည်မှာ ထိုအရပ်ထိုဒေသတွင် ထိုဆိုင်နှင့်တူသောဆိုင်ဟူ၍ ထိုဆိုင်မှတစ်ဖက် အခြားမရှိဟုဆိုသော် ရလေ၏။ စားသောက်မှုကိစ္စ ပြီးပြတ်၍ ထိုဆိုင်တွင်ပင် ခေတ္တနားနေစဉ် ယခင်က သိက္ခမ်းခင်မင်ခဲ့ဖူးသည့် မိတ်ဆွေကြီး ကိုဘထွန်းဆိုသူ ဆိုင်တွင်းသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်လာ

လေ၏။ သူက ကျွန်တော်ရှေ့ ခိုတွင်ဝင် ထိုင်၏။ ထိုင်ထိုင်ချင်း -

“ဆရာအဂ္ဂရယ်... ဆရာရောက် နေတယ်ကြားလို့ ကော့မှူးမြို့ အိမ်ကနေ ကိုမြင့်အောင်ဆီလိုက်သားတာ။ ဆရာ ဘုရားကြီးမှာ အဓိဋ္ဌာန်နောက်ဆုံးနေ အဖြစ်ဝင်ပြီး၊ ပြီးတာနဲ့ ပြန်မယ်ပြောလို့ အမိပြေးလိုက်လာရတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ် ညလောက်တော့ ကော့မှူးကအိမ်မှာ တည်းပါဦး။ ကျွေးမွေးစည်ခံပါရစေ...။ ကော့မှူးမြို့ဘုရားတွေလည်း လိုက်ဖို့ပေး ပါ့မယ်ဗျာ”

“အားနာတယ် ကိုဘထွန်းရယ်။ ရွှေပေါက်ကွဲမှာက ဗေဒင်လက္ခဏာဟော စာတမ်းကိစ္စတွေ၊ စာနယ်ဇင်းကိစ္စတွေက ရှိနေလေတော့ ခွင့်လွှတ်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိစ္စလေးတစ် ခု တင်ပြမယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အခက်အခဲ ပြဿနာပေါ့ ဆရာအဂ္ဂရယ်။ ဟိုမှာတွေ တယ်မဟုတ်လား။ ခရေမီမုန့်တိုက်။ လား အဲဒီမှာ ဆရာကို စည်ခံပါရစေ။ စကား လည်း အပြင်မှာပဲ ပြောကြတာပေါ့”

သူက ‘ဆုံဆည်းရာ’နှင့် မျက် ရှောင်ထိုးအရပ် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် ရှိ ‘ခရေမီ’ဆိုင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထမင်းစရိတ်ကျသင့် ငွေကို ရှင်းလေ၏။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ရှင် ဇနီးမောင်နှံအား နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ကိုဘထွန်းခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။

‘ခရေမီ’သို့ရောက်လေသော် ပူ တင်။ ရေခဲမုန့်တစ်ခွက်စီ မှာယူစား သောက်ကြလေ၏။ ထိုဆိုင်ကလေးသည် အင်မတန် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက် စား သောက်ဖွယ်ရာတို့မှာလည်း အင်မတန် အရသာနှင့် ပြည့်စုံလေ၏။ သူက -

“ဆရာရေ... ကျွန်တော်တို့ရပ် ကွက်ထဲမှာ စာအုပ်ငှားဆိုင်နဲ့ အခွေအငှား ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ

ဆရာရွေးချယ်ပေးခဲ့တဲ့အလုပ်ပဲလေ။ ဆိုင် ဖွင့်ပြီး လေးငါးလလောက်ကစပြီး လုပ် ငန်းတူနှစ်ဆိုင်သုံးဆိုင်က အနီးနားမှာ ဖွင့်လာတယ်။ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်းလှတဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး သွားပုပ်လေလွင့် ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံခရိုင် လုံချည် ပုဆိုး ခူးထိ၊ ပေါင်လယ်လောက်မ၊ လှန် ပြီး ဆိုင်ရှေ့တံတွေးတွေကိုတွေးအထိ လုပ်လာကြတယ်။

ရွှေပေါက်ကွဲမှာ တစ်မြို့တည်း။ တစ် ရပ်ကွက်တည်း အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့ အေး အေးချမ်းချမ်းနေလိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသဘောထားလည်း ဆရာအသိပဲ လေ။ ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်။ ဒီတော့ မုန့်စက်တိုက်၊ ချစ်စက်ရှည်စေမယ့် နည်း လမ်းကို ညွှန်ပြပေးခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ကြောက်လန့်မနေနဲ့။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ပါဠိရေး၊ စကားပြေကိုပါ ရေးပေးခဲ့မယ်။ သတိရတိုင်းရွတ်။ ပါးစပ်ကို အအား မထားနဲ့။ ရွတ်ဖတ်သလောက် အကျိုး ထူးလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်ဖို့ကတော့ အင်မ တန်အရေးကြီးတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် စားပွဲခုံထက်တွင်ပင် စာရွက်လွတ်နှင့် ရေးပေးခဲ့ရလေ၏။ နှုတ် ထွက်အသံမုန့်ရန်အတွက်လည်း နှုတ် တိုက်ချပေးခဲ့ရလေ၏။ သူက ဂါထာ၏ အသံထွက်ရော အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ နားလည် သဘောပေါက်ပြီဆိုသောကြောင့် ပြန်ရန် ရွှေခြံသားအမြန်ယာဉ် ဂိတ်စခန်းသို့သွား ရန် ပြင်လေ၏။ သူက ကျသင့်ငွေကိုရှင်း ပေးကာ ကားဂိတ်အထိ လိုက်ပါဖို့ဆောင် ပေးပြန်၏။ ထို့ပြင် ယာဉ်ပီးခက်ကို ပေးချေ လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူး တင်ကြောင်း တံ့ပြန်စကားဆိုကာ အံ့စော ဆုံးထွက်သည့်ယာဉ်ဖြင့် ဒလသဘော ဆိပ်ကမ်းသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။

ကိုဘထွန်းကိုပေးခဲ့သော ဂါထာနှင့် အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို အလိုရှိသူတို့အကျိုးငှာ ဖော် ပြပေးလိုက်ပါသည်။

“သဗ္ဗံ ပရဝံသံ ဒုက္ခံ၊
သဗ္ဗံ ဣဿဓိယံ သုခံ၊
သဗ္ဗံ ပရဝံ သမ္မတ္တံ၊
သဗ္ဗံ ဣဿဓိယံ ဘဝေ။”
သဗ္ဗံ-ခပ်သိမ်းသော၊ ပရဝံသံ- သူတစ်ပါးအလိုသို့ လိုက်ရခြင်းသည်။ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ၏။ သဗ္ဗံ-ခပ်သိမ်းသော၊ ဣဿဓိယံ-စိတ်ကိုအစိုးရခြင်းသည်။ သုခံ-ချမ်းသာ၏။ ပရဝံသံ-သူတစ်ပါး အလိုသို့လိုက်ရခြင်းသည်။ မေ-ငါ့အား။ မာအတ္တု-မဖြစ်စေသတည်း။ သဗ္ဗံ-ခပ် သိမ်းသော၊ ဣဿဓိယံ-စိတ်ကိုအစိုးရ ခြင်းသည်။ ဘဝေ-ဖြစ်ပါစေသတည်း။

'လူထုအောင်သံ' ပြဇာတ်ကို ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုသည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ သြဂုတ်လက ရေးသားခဲ့ပြီး အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် တည်းဖြတ်ခဲ့ပုံကို "ထိုနှစ် သြဂုတ် ၁၆ ရက်နေ့တွင် ဖြစ်ကျွန်းပေါ်သို့ ခရီးလှည့်သည့်ခရီး သင်္ဘောပေါ်တွင် အားလပ်ခွင့်ရတိုင်း ပြဇာတ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် အလုပ်တာဝန်များ၊ စောင်ရွက်နေစဉ် အားလပ်ခွင့်ရသည့်အချိန်များ၌ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့ရာ ဤပြဇာတ်ကို စက်တင်ဘာလအတွင်း၌ ရေးသားပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ ပြဇာတ်အကြမ်းကို အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များ (ဦးသန်း၊ ဦးသိန်းဟန်၊ ဦးညွနစာ၊ ဦးမျိုးစင်းနှင့် ဆရာဟန်တို့ပါဝင်သော အဖွဲ့)က ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ရာ ရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် အဆလအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က ပြင်ဆင်သင့်သော အချက်များကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် နိုင်ငံတော်အစိုးရဝန်ကြီးများအဖွဲ့သို့ ထပ်မံတင်ပြသည်။

ဝန်ကြီးများအဖွဲ့ကလည်း အနည်းငယ်ပြင်ဆင်စရာရှိသည်ကို ပြင်ဆင်ရန် အကြံပေးပြီးနောက် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန် သဘောတူညီခဲ့သည်။ ထို့နောက် 'လူထုအောင်သံပြဇာတ်' ကို စကားအသုံးအနှုန်းမှစ၍ ပြန်လည်အချောကိုင်ရန်အတွက် အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များပါဝင်သော အဖွဲ့သည် အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် တစ်ကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာ ၄ ရက်နေ့တွင် ဘယ်ကြိမ်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

အထက်ပါ 'ပြဇာတ်ပေါ်ပေါက်လာပုံ' မှတ်တမ်းအရ ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုသည် ဦးရေးသားထားသော ပြဇာတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်တည်းဖြတ်ခွင့်ပြုခဲ့သည့် သဘောထားမှာ (ဝန်ကြီးချုပ်အနေအထား၊ စစ်ကြိုခေတ်ကပင် စာပေ၌ ကလောင်တစ်ချောင်းအဖြစ် အမည်ရနေပြီးသော စာရေးဆရာတစ်ဦးအနေအထားဖြင့် ကြည့်လျှင်) အလေးထားရမည့် လုပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဟည်ပြတ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း ထိုစဉ်က စာပေလောကတွင် ထင်ရှားပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ရကား 'စာကောင်းတစ်ပုဒ်' ဖြစ်လာရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်မရှိပေ။

'လူထုအောင်သံ' ပြဇာတ်ကို ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် 'ဒီမိုကရေစီပညာပြန့်ပွားရေးသင်း' အမှတ် ၃၃၃ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့' က ထုတ်ဝေသည်။ စာအုပ်အရွယ်အစားမှာ ၂၄ စင်တီမီတာ x ၁၆ စင်တီမီတာ ဖြစ်သည်။ စာမျက်နှာ ၃၈ မျက်နှာရှိသည်။ မျက်နှာဖုံးမှာ အပြာရောင်အောက်ခံတွင် 'လူထုအောင်သံပြဇာတ်-ရေးသူ ဦးနု' ဟုသာ ပါရှိသည်။ ထုတ်ဝေသော စာပေတိုက်ကို 'ဒီမိုကရေစီပြန့်ပွားရေးအသင်း-ရန်ကုန်' ဟု အပြာရောင်တွင် အဖြူဖောက်စာလုံးဖြင့် အောက်ခြေ

တွင် ဖော်ပြထားသည်။

စာအုပ်အဖွင့် စာမျက်နှာတွင် "ဒီမိုကရေစီဝါဒကို သက်ဝင်ယုံကြည်သော ပြည်ထောင်စုသားများအား ချည်မှန်းလျက် ဤပြဇာတ်ကို ရေးသားပါသည်" ဟု စာရေးဆရာ၊ ပြဇာတ်ဆရာက ဖော်ပြထားပါသည်။

အလားတူပင် စာအုပ်အစ 'စကားပလ္လင်' ဟု အမည်တပ်လျက် စာရေးလူက 'နှစ်မိနှစ်ခန့် စကားပြောခွင့်ပြုပေးခင်များ' ဟု အစချီပြီးနောက် (ပြဇာတ်ဖြစ်သောကြောင့် ကန့်လန့်ကာ မဖွင့်မီ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာက ထွက်၍ မိတ်ဆက်နှိမ့်နှိမ့်ပြောသော ဟန်ဖြင့်) ရေးသားထားပုံမှာ "ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုပြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးဟာ အခုအခါမှာဆိုရင် လမ်းနှစ်ခွက် ရောက်နေပါပြီ။ အဲဒီလမ်းနှစ်ခုအနက် တစ်လမ်းက အာဏာကို လက်နက်နှင့်တိုက်ပြီးသိမ်းယူ လမ်းစဉ်ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်လမ်းကတော့ အာဏာကို အာဏာပိုင်လူထုကြီးဆီက ကရားသောနည်းဖြင့် ဟောင်းယူသောလမ်း ဖြစ်ပါသည်... " ဟု အစချီကာ ပြန်မာရာဇဝင်တစ်လျှောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပထမလမ်းစဉ်ဖြင့် အာဏာသိမ်းခဲ့ပုံကို အကျဉ်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ထို့နောက် -

"ဒီအာဏာရှင်တွေဟာ လူထုဆီက အာဏာကိုတောင်းပြီး တက်လာကြတာ မဟုတ်တော့ လူထုကို ရိုသေလေးစားရမှန်းမသိကြဘူး။ လူထုရဲ့အသက်နဲ့ စည်းစိမ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ရဲ့ အသက်နှင့် စည်းစိမ်လောက်ပဲ သဘောထားပြီး ဘာမဟုတ်တာကလေးနှင့်လည်း လူတွေကို သတ်ချင်သတ်လိုက်တာပဲ။ ပစ္စည်းတွေကို သတ်ချင်သတ်လိုက်တာပဲ။ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းချင်သိမ်းလိုက်တာပဲ။ လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးဟာ ကျွန်လန်ဗာစားသလို တစ်ထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် နေကြရတာပဲ" ဟု ရာဇဝင်အဖြစ် အပျက်ကို ဆိုခဲ့၏။ ဆက်၍ -

"အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုအတွင်းမှာ အာဏာကို လက်နက်နှင့် သိမ်းရမယ်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒဆိုကြီးဟာ ပြန်လည်ခေါင်းထောင်လာဖို့ အရှိန်ယူနေပါပြီ။ ဒီအယူဝါဒဆိုကြီး ကျွန်တော်တို့ပြည်ထောင်စုအတွင်းမှာ တည်မြဲနေတဲ့အခါ ဘယ်လိုနေမယ်ဆိုတာကို မှန်းကြည့်နိုင်အောင် ဒီလက်နက်အာဏာရှင်သမားတွေရဲ့ လက်အောက်မှာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ခုံတင်ပြီး ပြပါမယ်" ဟုဆိုကာ ကန့်လန့်ကာ တင်ခဲ့လေသည်။

စာအုပ်၏ နောက်ဖုံးတွင် 'ခွင့်တူမှု၌ သောကဠိမ်းစေအံ့' ဟူသော ဒီမိုကရေစီပညာ ပြန့်ပွားရေးအသင်း၏ Logo ဆောင်ပုဒ်ကို သီမီးခွက်အလင်းပုံကလေးဖြင့် ရေးဆွဲထားလေသည်။

၁၉၅၈-၁၉၅၉ ကာလ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစမှစပြီး တော
နီကာ လက်နက်ကိုင်ခွဲလျက် အစိုးရကို ဆန့်ကျင်နေခဲ့သော
တောတွင်းအဖွဲ့အစည်းများ၏ အခြေအနေနှင့် ထိုတောနီနေ
သော အဖွဲ့လက်ကျန် မြေပေါ်မှ 'ရဲဘော်အောင်ဝင်း'တစ်
ယောက် တောထဲသို့ မလိုက်ပါမိကလေးမှစပြီး တောတွင်း
ရောက်ရှိသော ကာလများကို ပြဇာတ်အသွင် ဖန်တီးထားလေ
သည်။ (ဇာတ်လမ်းနှင့် ဖန်တီးတင်ပြထားပုံ ပြဇာတ်အရေး
အသားကို 'လူထုအောင်သံ'ပြဇာတ်၌ ဝင်ဖတ်ကြည့်ပါရန်)

ကွန်မြူနစ်တောနီ ပညာတတ်လူငယ် ရဲဘော်အောင်
ဝင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် ယောက်ဖလောင်း ရဲဘော်အောင်မောင်၊
ပြည်သူထဲက ကျေးလက် လူငယ်ရဲဘော်မြကြီး၊ ရဲဘော်မြကြီး
၏ချစ်သူ မြရီ၊ ကွန်မြူနစ်ဗိုလ်တောက်ထွန်း၊ ဖွင့်လင်းရဲရင့်သော
ကျောင်းဆရာ ကိုဖိုးဆီတိ စသူတို့ဖြင့် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ထားသည်။

တောနီကွန်မြူနစ် ရဲဘော်အောင်ဝင်းသည် ဇနီး(ခင်ခွဲ)
သားကလေး တက်တိုး၊ သမီးလေး လှလှနှင့် ဖခင် ဦးဘသိန်း
တို့ကို ပစ်ပယ်ကာ တောထဲသို့ရောက်သွားသည်။ ကွန်မြူနစ်
ဝါဒကို ယုံကြည်သက်ဝင်သူဖြစ်သော်လည်း လက်နက်ကိုင်
အကြမ်းဖက်မှုကို မနှစ်မြို့သူဖြစ်သည်။ ဗိုလ်တောက်ထွန်းက
အကြမ်းဖက် လက်နက်ကိုင် လူသတ်ဝါဒကို စွဲကိုင်သူဖြစ်သည်။
"သတ်စရာရှိ မညာမတာဘဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရမယ်"
ဟု တဖွဖွ ပြောသူ။ "ပဲရစ်ကွန်မြူနစ်ရတာ လူတွေကို သတ်ပစ်
သင့်သလောက် မသတ်ပစ်လို့ လီနိုင်ပြောတာ"ဟု ဆိုတတ်သူ။
လက်နက်ကိုင် လမ်းစဉ်အများကို အောင်ဝင်းသိသောအခါ
နောက်ကျသွားပေပြီ။ ဇာတ်သိမ်းတွင် အောင်ဝင်း သေနတ်ပစ်
ခံရပြီး သားကလေး တက်တိုးထံ စာတစ်ကြောင်းရေးသားစဉ်ပင်
"တော်လှန်ရေးဆိုတာ ကစားစရာမဟုတ်ဘူး လူကလေး"
အသက်ပျောက်သွားရသည်။ (ပြဇာတ်စာအုပ်နှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်
သိမ်းမှာ စာပေနှင့် ရုပ်ရှင်သဘာဝမို့ အနည်းငယ်ကွာခြားပါ
သည်။)

ရဲဘော်အောင်ဝင်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော ဇေယျ
ကျော်ထင် ဗိုလ်မှူးဗကိုနှင့် အေးမောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့
သော ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်တို့သည် ထိုရုပ်ရှင်တစ်ကားတည်း
ဖြင့် ရုပ်ရှင်လောကတွင် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ထင်ရှားသော ဇာတ်
ကောင်နှင့် ဒါရိုက်တာများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါသည်။

'လူထုအောင်သံ'သည် ရည်ရွယ်ချက်ကို ပေါက်မြောက်
အောင် အနုပညာစွမ်းဖြင့် ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြဇာတ်စာအုပ်
အဖြစ် ကောင်းမွန်သကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်အဖြစ်လည်း အောင်မြင်
သည်။ [ရုပ်ရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဓာတ်ပုံထွန်းလှိုင် (ထိုစဉ်က

အမေရကန်ဒါရိုက်တာနှင့် တွဲဖက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော လထ
ထောက် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဓာတ်ပုံဆရာ) ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါး
များကို သွေးသောက်နှင့် အခြားရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဖတ်ရှုနိုင်
ပါသည်။]

ယနေ့ (၂၀၁၂၊ ဩဂုတ်လ) ဖတ်ရှုရသော 'လူထု
အောင်သံ' စာအုပ်မှာ ဆွေးမြည့်သလောက် ရှိနေပါပြီ။ အသံ
ထပ်မံထုတ်ဝေသည်ဟုလည်း သိရသည်။ မိမိတို့ထွင်ရှိသော
စာအုပ်မှာ အနစ် ၆၀ ကျော်ပါပြီ။ မိမိတို့ငယ်စဉ်က ကြည့်ရှု
ရသော ဝါးခယ်မမြို့ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကွင်းကြီးထဲတွင်
နယ်လှည့်ဗဟိုရုပ်ရှင်က အခမဲ့ပြသသော ဗဟိုသတင်းစဉ်ရုပ်ရှင်
ကားများနှင့်အတူ 'လူထုအောင်သံ' ရုပ်ရှင်ကို ယခုဖတ်နေရင်း
ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။ ထိုစဉ် ၁၉၅၉ ပြည့်လွန်နှစ်များက
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသနှင့် မငြိမ်းချမ်းသော စစ်ဦးစစ်ကြောင်း
မကြာခဏ သေနတ်သံများ ကြားနေခဲ့ရပုံ၊ သော်ကဖက်ကမ်း
မှ မြို့ဘက်ကမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပုံများကို သတိရမိပါသည်။

'လူထုအောင်သံ'သည် ဦးနုယုံကြည်သော ဒီမိုကရေစီ
ပြည်သူ့ကအပ်နဲ့သော အာဏာကို အသည်းကြားမှ မဲတစ်ပြား
စနစ်ဖြင့်သာ ရနိုင်ပုံ၊ လက်နက်ကိုင် လမ်းစဉ်သည် နောက်ဆုံး
ကျဆုံးရပုံများကို အနုပညာဖြင့် 'ဖြစ်ရပ်မှန်'များကို ထုံမွှမ်းထား
သည့် ပြဇာတ်ကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

'လူထုအောင်သံ'ကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုရသေးမီ ရက်ပိုင်း
တွင် 'အတွေးအမြင် ၂၀၁၂ ဩဂုတ်' စာအုပ်၌ မောင်ဝံသ၏
"သီလကို အစစ်ဆေးခံရဖို့ စိန်ခေါ်ချတဲ့ ခေါင်းဆောင်များများ
ပေါ်ထွန်းပါစေ" ဆောင်းပါး၌ ဦးနုနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်များ
များ ရေးသားထားသည်။ "ထိုစဉ်က ကျွန်တော် လုံးဝဥဉာဏ်မပါ
ခဲ့ပါဘူး။ ခုအခါကျမှ ဦးနုရဲ့ ရပ်တည်ချက်နှင့် သဘောထားထဲ
ကျွန်တော်နားလည်သဘောပေါက်လာပြီး လက်ဖျားခါမိတယ်
ဗျာ"တဲ့။ ဘာကြောင့်ပါနုဦး။

'လူထုအောင်သံ'နှင့် 'မောင်ဝံသ၏ ထိုဆောင်းပါး'ထဲ
ဖတ်ရှုစေချင်ပါသည်။

မောင်ကောင်းမြင့်

သမားတို့အတွက်
ဆေးစွမ်းထက်မြက်

အိန္ဒိယ

အေးချမ်းစိတ်ချမ်းသာ

မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ

သမားတို့အတွက်
ဆေးစွမ်းထက်မြက်

အိန္ဒိယ

အေးချမ်းစိတ်ချမ်းသာ

မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ

I Love
You

ဝင့်ကြွေး ၉

မဒိုး

(ယ ဝ ဝ လ မှ အ ဆ ကံ)

ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဝတ်ရာသို့
ချွေမြစ်နံအား လိုက်ပါစေရပါမည်ဟု
ဇာတိပေးထားပြီးဖြစ်သဖြင့် စာရေးကြီး
ဦးခင်မောင်စိနှင့် တိုင်ပင်ရတော့၏။ ကျွန်
တော်မှာတော့ အဲဒီလိုအခက်အခဲလေး
တွေရှိနေတယ်... ဟု အစချီကာ ကျွန်ုပ်
၏ အဖြစ်သနစ်အား အစအဆုံး ရှင်းပြ
လိုက်ရာ ဦးခင်မောင်စိက တဟားဟား
ရယ်မောပြီး မင်းကတော့ကွာ ဖြစ်ရမယ်
ဟုပြောပြီး -

“ဒါလေးများကွာ မခက်ပါဘူး။
သူလိုက်ချင်ခေါ်ခဲ့ပေါ့ကွာ”
ဟု ပြောလေ၏။
“ခင်ဗျားပြောတာက လွယ်လိုက်
တာဗျာ”

“ဟကောင်ရ၊ လွယ်တယ်ဆိုတာ
မခက်လို့ပေါ့ကွာ ငါ့လူရာ။ မင်းနယ်...
ရှင်းနေတာကို ရှုပ်အောင်လုပ်နေပြန်ပါပြီ။
ကံဆို... ဘာတွေက ခက်နေပြန်တာ
လဲ ဆိုစမ်းပါဦးကုန်လို့ရဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။
“ဒီလိုလေဗျာ။ ယောက်ျားတွေ
ရဟန်းဝတ်သွားတဲ့ဥစ္စာ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကပါနေတော့ နေရေးထိုင်ရေး
အခက်အခဲဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါဗျ”

“ဒီမှာငါ့လူ၊ ကိုယ်ပြောပြမယ်။
ကျုပ်တို့ သေကျွတ်တောင်မှာ နှစ်တိုင်ဘုန်း
ကြီးလာဝတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများ
ကြီး။ အဲဒီအထဲမှာ အကုန်လုံး လူပျိုချည်း
ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ။ အိမ်ထောင်သည်

တွေပါတာပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ သူတို့
ယောက်ျားများကို လိုက်ပြီးလုပ်ကျွေးပြုစု
ကြတဲ့ ဒကာမတွေ အများကြီးမောင်။
မောင်ရင် ရောက်ရင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။
သူတို့အတွက် ကျောင်းနောက်ဘက်
တောင်စောင်းလေးမှာ ဆွမ်းချက်ဆောင်နဲ့
တွဲပြီး ယာယီအဆောင်တစ်ဆောင် ရှိပါ
တယ်ဗျ။ ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခေါ်သာခေါ်ခဲ့
စမ်းပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှ
အလုံးကြီးတစ်ခု ကျသွားလေတော့၏။
သေကျွတ်တောင်မှာ ရှည်မျောမျော
တောင်ကုန်းလေးဖြစ်ပြီး မြွေကြီးနှစ်
ကောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော အုတ်
လှေကားအရှည်တစ်ခုရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည်

ထိုအုတ်လှေကားထစ်များ ရေတွက်ကြည့်ရာ အထစ် ၂၀၀ တိတိ ရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။ အဆောက်အဦကြီးကြီးမားများ မရှိသော်ငြားလည်း စေတီပုထိုး၊ သိမ်၊ ဂန္ဓကုဋီတိုက်၊ တောင်ပိုင်းဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်း၊ အမတော်ပြန်နန်းနွယ်ကျောင်းတော် စသည်တို့မှာ လက်ရာမြောက်လှ၏။ အထူးသဖြင့် သေကျွဲတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးတိလောကမထေရ်၏ စံကျောင်းတော်ကို ဘောင်၏အလယ်ဗဟိုတည်တည်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်မှာ ကြည့်ညှိဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ဆရာတော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကိုလည်း ကျောင်းတော်၏ အရှေ့ဘက်ထောင့်တွင် ကမ္မည်းကျောက်စာတင်၍ ထားသေး၏။ ဆရာတော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းအား စာရှုသူတို့ ဗဟုသုတအလိုငှာ ဖော်ပြအပ်၏။

ဆရာတော်၏ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတိလောကမဟာရထေရ်လောင်းလျာကို ပုံရွာခရိုင်၊ ယင်းမာပင်မြို့နယ်၊ ဗန်ကျီတိုက်နယ်၊ ခေါသန္တရွာ၌ ခမည်းတော် ဦးတက်ဖြိုး (သူဌေးမျိုးရိုး)၊ ဖယ်တော်ဒေါ်ဒေါ်သီ (မင်းမျိုးရိုး)တို့မှ သာသနာတော်နှစ် ၂၄၁၅ ခု၊ ကောစာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၃ ခု၊ ဥတုဝသန္တရိုးကျရာသီ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၉ ရက် စနေနေ့ ညဉ့် (၃)ချက်တီး အချိန်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

ငယ်စဉ်ကာလ ခေါသန္တရွာတောင်ဘက် ငှက်ပျောတောရွာ စာပြန်တော်ဦးဝေန် တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ထံတွင် ရဟန်းဖြစ်သည်တိုင်အောင် ပညာသင်ကြားသည်။

ရဟန်းဖြစ်သည်အချိန်မှစ၍ ပုံရွာမြို့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတွင် ပါဠိ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ စသော အထက်တန်းစာပေများကို သင်ယူသည်။ ခြောက်

ဝါမျှဖြင့် သူမတူအောင် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်တော်မူခဲ့သည်။ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်သည်ပမာ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်များစွာထဲတွင် ပရိယတ္တိအရာ၌ အတော်ဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံး၊ အထူးချွန်ဆုံးတပည့်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သက်တော် ၂၅ နှစ်၊ ဝါတော် ၆ ဝါ ဝန်းကျင်အချိန်မှစ၍ စာသင်၊ စာချ၊ စာရေးလျက်ပင် ပဋိပတ္တိအကျင့်ကို မအိပ်မနေ ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ ၁၂၅၉ ခု၊ သက်တော် ၂၆ နှစ်ပြည့်မြောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ခွင်၌ လှည့်လည်ကာ ဝေဓာကျင့်တော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် ပရိယတ္တိအရာ၌ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်ခဲ့သလို၊ ပဋိပတ္တိအကျင့်မြတ်မှာလည်း ဆရာသမား၏ အားပေးချီးမြှောက်မှုကိုခံယူရ၍ ရွှေပင်နားသောရွှေကျေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်သည် ချင်းတွင်းမြစ်ညှာတစ်ခွင်၌ ပရိပတ္တိအကျင့်ကို ဝေဓာလှည့်လည်အားထုတ်တော်မူရင်း တစ်တောဝင် တစ်တောထွက်၊ တစ်တောင်တက် တစ်တောင်ဆင်းဖြင့် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများအားထုတ်သူ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စံပျော်ရာ သေက္ခတောင်တော်သို့ ရောက်ရှိတော်မူ၏။

တစ်ချိန်က တောဆင်၊ သစ်၊ ကျား စသော သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ဖြင့် ပုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော သေက္ခတောင်သည် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းအားထုတ်သူတို့၏ မေတ္တာပိုသံ၊ အမျှဝေသံ၊ သာဓုခေါ်သံတို့ဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိနေတော့သည်။

သေက္ခတောင်ကို ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဆရာတော်ကိုလည်း သေက္ခတောင်ဆရာတော်ဟု အမည်တွင်တော်မူသည်။ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ နှစ်ဌာနတို့၌

စွယ်စုံမြောက် ပြည့်စုံတော်မူသော ဆရာတော်သည် (၁) နေက္ခမဝိတနဒီပနီကျမ်း၊ (၂) အရိယမဂ္ဂဒီပနီကျမ်း၊ (၃) ပဏ္ဍိတဝေဒနိယဒီပနီကျမ်း၊ (၄) တိုင်းကြီး သောဌသံဒီပနီနှင့် ယင်းအညွှန်းငယ်၊ (၅) နိရုတ္တိပဒဗျူနီကျမ်း၊ (၆) စတုဗ္ဗိတဗျာကရဏကျမ်း၊ (၇) အရိယမဂ္ဂဒီပနီကျမ်း၊ (၈) အဘိဓမ္မတ္ထသရူပဒီပနီကျမ်း၊ (၉) မင်္ဂလာအဆုံးအဖြတ်၊ ဝိနိစ္ဆယအမျိုးမျိုးနှင့် ရတုကဗျာများ၊ (၁၀) ဝိနိစ္ဆယပကာသနီကျမ်း၊ မွေသိကျမ်းတို့ကို ပြုစုတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် သက်တော် ၆၆ နှစ်၊ ဝါတော် ၄၆ ဝါအရောက် ၁၂၉၉ ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်၊ ညဉ့် ၂ ချက်တီးအချိန်၌ (ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့သော်မှ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်းမရှိသော တရား၌) လေနာရောဂါဖြင့် တစ်ဘဝငြိမ်းအေးတော်မူပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအခါ စာရေးကြီးဦးခင်မောင်စီ ပြောသကဲ့သို့ပင် ကျောင်း၏အနောက်ဘက် တောင်စောင်းလေး၌ ဆွမ်းချက်ဆောင်နှင့်အတူ အမျိုးသမီးများ အိပ်ဆောင်ကလေး၊ ဆောက်လုပ်ပေးထားပြီး ယင်းအိပ်ဆောင်ကလေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် အခြားသော ရဟန်းလောင်းများ၏ ဒကာမများနှင့် ကလေးသူငယ်များလည်း ပါဝင်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် ရွှေမြစ်စိန်အား ကျောင်းရှိ ဦးစင်းကြီးမှ လိုက်လံ၍ နေရာချထားပေးလေ၏။ အမျိုးသမီးများမှ မကြာမီပင် အချင်းချင်းမိတ်ဆက်ကြပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကာ မိတ်ဆွေများအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ထိုအခါကျမှပင် စိတ်အေးရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ထက်စော၍ ရောက်နှင့်နေသောလူများမှာ ကိုရင်ကြီးများအဖြစ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်

တို့နှစ်ဦးမှာ ညနေစာများ စားသောက်ပြီး မှသာ ကိုရင်ကြီးများ ဖြစ်ကြရ၏။ နောက် နေ့နံနက်တွင် နံနက် ၅ နာရီအိပ်ရာမှထ ကြရကာ ဘုရားဝတ်တက်ကြရ၏။ ပြီးမှ အရုဏ်ဆွမ်းများ ဘုဦးပေးရ၏။ အရုဏ် ဆွမ်းအတွက်မူ ယခင်နှစ်များကတည်းက လိုက်ပါလာပြီး အတွေ့အကြုံရှိသော ဒကာမများမှ ဦးဆောင်၍ စီစဉ်ကြ၏။ အလွန်အဆင်ပြေလှ၏။ နံနက်အရုဏ် ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ ဆွမ်းခံကြရန် ပြင် ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းအသစ်များ အတွက် သက်နိုးရုံခြင်းကိစ္စကို ကျောင်းရှိ သံဃာများနှင့် အတွေ့အကြုံရှိသော ကိုယ်တော်များက ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက် ပေးကြ၏။ လက်ကတော့လိမ်များ ပြေကျ မည်စိုးသောကြောင့် သားရေကွင်းဖြင့် ပတ်၍ထားကြရ၏။ ဆွမ်းခံကြရာတွင် လည်း ခြေပလာဖြင့် ကြွရသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့၏ ခြေဖဝါးများ ပြေညီခဲလေးများအား နင်းမိသဖြင့် နာကျင်လွန်းလှ၏။ နေက လည်း ပူပြင်းလှသဖြင့် ချွေးများကလည်း ရွံ့နှစ်နေ၏။ သပိတ်မှာလည်း သံသပိတ် ဖြစ်သဖြင့် ဆွမ်းပူပူများ လောင်းထည့် သောအခါ လက်မောင်းမှာ ပူလောင်လှ ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါ အဆင်ပြေမှ ပြေပျံမလာဟုပင် တွေးနေ မိ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်း ခံကြသော ကိုယ်တော်များ နောက်သို့ ဝှုပါရန်(ဘင်)ကားလေးတစ်စီးဖြင့်လိုက်ကာ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း စသည်တို့အား လိုက် လံသိမ်းဆည်းပေးနေ၍ တော်ပေသေး၏။ အပြန်တွင်လည်း နောက်ဆုံးစုရပ်တွင် သပိတ်များအား ကားပေါ်သို့ စုတင်၍ပေး လိုက်ရသောကြောင့် သက်သောင့်သက် သာ ပြန်ကြရသဖြင့် တော်ပေသေး၏။ သို့သော်လည်း နေပူပူ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် လှေကားထစ်နှစ်ရာကျော်ရှိသော တောင် ကို တက်ရသဖြင့် ဇောချွေးများပင် ပြန်

လာ၏။ ဘုန်းကြီးဝတ်ရတာ မလွယ်ပါ လားဟုလည်း တွေးမိ၏။ အပြင်တော်သော ရဟန်းများအားလည်း လေးစားမိ၏။ ချွေမြစ်နိမ့်မှာမူ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများ ရရှိကာ ဖျော်ရွှင်နေ၏။ သူ ကိုယ်တိုင်က ထမင်းဆိုင်အတွေ့အကြုံ ရှိသူဖြစ်သလို သူ့ကိုဆင်မင်သော ဒကာမ အရှည်ကြီးဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဒုလ္လဘရဟန်း များသော ဒကာမကြီးကလည်း ရန်ကုန် မြို့တွင် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အချက်အပြုတ်ရော အပြင် အဆင် အစီအမံပါ ကျွမ်းကျင်လှ၏။ ကျန်မိန်းမသားများမှာ သူ့ကို ဝန်းရံပေး ရုံနှင့် အဆင်ပြေလှ၏။ ဝေယျာဝစ္စဖြူလုပ် ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့မှ လာရောက်ကူ ညီသူ အမျိုးသားများအပြင် မြို့ခံ ဒကာ၊ ဒကာမများလည်းရှိ၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင်

ကပ်ခြင်းကိစ္စများပါ ဆောင်ရွက်ရသဖြင့် တစ်နေကုန်မအားလပ်အောင်ပင် ရှိ၏။ ညနေစောင်းတွင် ကျိုက်ထိုမြို့ရေးထဲသို့ သွား၍ နေ့စွဲဝယ်ခြင်းကိုလည်း ဆောင် ရွက်ရ၏။ ထိုသို့ဝယ်ခြင်းရာတွင်လည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သော ဒကာမများက သူတို့ငွေနှင့် သူတို့စိုက်ဝယ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ နေ့လယ်ပိုင်းအားလပ်ချိန်လေးတွင် အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုရားများအား လိုက်လံ ပူးမြော်ခြင်း၊ သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် တရားထိုင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့ကို ပြု လုပ်ကြရ၏။ ဒုလ္လဘရဟန်းများအတွက်ကိုမူ ဦးစင်းဒယ်ကြီးဟု ကျွန်ုပ်တို့ဒုလ္လဘရဟန်း များသိသော ဦးစင်းကြီးက အစစအရာ ရာ စီစဉ်ပေး၏။ ခေါင်းဘုံးကအစ သက်နိုး အပိုတစ်စုံပါ စီစဉ်ပေး၏။ အရှင်ဘုရားတို့

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်၍နေမိ၏။ နောက်တစ် ညတွင်လည်း ရအောင်ထိုင်မည်ဟု အားခဲကာ ကြိုးစားရှုမှတ်သော်လည်း ယခင်ကအတိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ လည်ချောင်းထဲမှ ယားယံခြင်း၊ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကာ တရားမမှတ်နိုင်ဘဲ ရှိပြန်၏။

ဆရာကြီးမင်းသိမ်၏တပည့် ဆရာကျော် ဇင်ဟိန်းဆိုသူ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် လည်းပါသေး၏။ သူသည်လည်း ဝေယျာ ဝစ္စကူညီလုပ်ကပေးရုံသက်သက်အတွက် လာရောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ချွေမြစ်နိမ့်တို့ မိန်းမသားများမှာမူ နံနက်အရုဏ်ဆွမ်းကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ နေ့ဆွမ်းကိစ္စစီမံခြင်းအပြင် နေ့လယ် ဘက် အအေးကပ်ခြင်း၊ ညဘက် ညချင်း

လိုအပ်သည်များရှိလျှင်လည်း တပည့် တော်ကို ပြောပါဘုရားဟုလည်း လျှောက် ထားမိမြဲကြား၏။ ဦးစင်းဒယ်ကြီးမှာ ဦးခင် မောင်စီနှင့်အတူ သေကျတောင်တွင် ဘုန်းကြီးလာဝတ်ရင်း မထွက်တော့ဘဲ ရဟန်းဝတ်ဖြင့် မြနေသူဖြစ်၏။ ဤ ကျောင်းတိုက်တွင်လည်း မရှိမဖြစ် အရေး ပါသူ ဦးစင်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝတ်တက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ တရား

ထိုင်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဒုလ္လဘများသည် ညဉ့် ၇ နာရီတိတိတွင် ဘုရားတော်တက်ရ၏။ ဘုရားရှိခိုး၊ ငါးပါးသီလခံအပြီးတွင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားပြုစုတော်မူသည့် မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရ၏။ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်အပြီးတွင် ဦးစင်းကြီးဦးခင်မောင်စီမေတ္တာပို့သခြင်း၊ အမှုဝေခြင်း၊ နတ်ပို့ခြင်းတို့ကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ သံနေသံထားဖြင့် ရွတ်ဖတ်၏။ ဝတ်တက်ခြင်းကိုစွဲပြီးသောအခါ ဒကာများပိုင်စွဲသော ညချင်းဟုခေါ်သော ချင်းသုဝါ ပုံခြမ်းကြော်သုဝါခြမ်းခွာရွက်သုဝါ နေ့အညီသီသုဝါ စသည်

တို့ ဆက်ကပ်၏။ ကျောင်းနေကိုယ်တော်များမှာ တော်ရုံတန်ရုံသာ ဘုဦးပေးကြသော်လည်း ဒုလ္လဘကိုယ်တော်များမှာမူ အဝဘုဦးပေးကြ၏။ ဦးစင်းဒယ်ကြီးကလည်း အကင်းပါး၏။ စီစဉ်သောဒကာမများအား ကြိုတင်ကာ ပိုပိုသသာလေးလုပ်ကြ။ ဦးစင်းတွေ ဆာနေမှာဟု မှာတားပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညချင်းဘုဦးပေးပြီး မေတ္တာအနားယူကြရသည်။ စကားစမြည်များ ပြောကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေမြစ်နိန်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် လှာရောက်စကားပြော၏။ သူ့ကြည့်ရသည့်မှာ ဖျော်ရွှင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာရ၏။ နောင်နစ်လည်း ဝတ်ဖြစ်ရင် ဝီတောင်မဂဏိ ဝေဝေကြံရအောင်ဟု မြှောက်နှိုး၏။ ခါးနီ ဒကာမကြီးမလိုက်သော ဘုရားပျံဟု ကျွန်ုပ်တို့ နားထောင်လိုက်မှာပေါ့ဟု မျှော်ငြိန်ပွင့် မြှင့်မြှင့်မဖြစ်။

ဖူးထား၍လည်းကောင်း၊ မိုးကုတ်တချားစခန်းတွင်လည်း အနိတ်အတန် ဝင်ဖူးထားသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ တရားထိုင်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ဝင်လေထွက်လေကို မှတ်ရှု၍ နေလိုက်၏။ စိတ်ကို နှာသီးဝတွင် ငြိမ်အောင်ထားကာ ဝင်လေ၏ထိခြင်း၊ ထွက်လေ၏ ထိခြင်းကို မှတ်သား၍နေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ပြောသလောက် မလွယ်ကူဘဲ ပျံလွင့်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ စီးပျောလက်ရှိ၏။ သတိပြန်ဝင်သောအခါကျမှသာ ဝင်လေ/ထွက်လေ ပြန်မှတ်ရပြန်၏။ သို့သော်လည်း သိပ်ကြာကြာမမှတ်နိုင်ခင်ညောင်းညာကိုက်ခဲလာပြန်၏။ လည်ချောင်းထဲက ယားကျိကျိဖြစ်လာကာ ချောင်းဆိုးချင်လာပြန်၏။ ဝေဒနာများထဲသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်သောအခါ မှတ်စိတ်ပျောက်သွားပြန်၏။ တစ်နာရီသာ ပြည့်သွားသည်တိုင် ကျွန်ုပ်မှာ မည်မည်ရရ တရားမမှတ်လိုက်ရဘဲ ရှိ၏။

 ဝဋ္ဋကြွေးဆိုတာ ရှိခဲ့ချင်ကျေအောင်သာ ဆပ်လိုက်ကိုယ်တော်ခရ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဝဋ္ဋကြွေးတွေ ကျေသွားရင် ကိုယ်တော်လိုရာ ခရီးကို ပေါက်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ည ၉ နာရီတိတိတွင် တရားထိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ ၉ နာရီထိုးစို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ဒကာကျော်စင်ဟိန်းက ကြေးစည်လေးတီးကာ လိုက်လံနိုးဆော်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေဘုရား၊ ငွေဘုရားဟု အမည်သမုတ်ထားသော နေတီငယ်လေးနှစ်ခု၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်ကြရ၏။

“ကဲ... ဦးစင်းတို့ ဂုဏ်ချိန်ကနေ စပြီး တရားထိုင်လိုသူက ထိုင်နိုင်တယ်၊ ပုတီးစိပ်လိုသူက စိပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နာရီမပြည့်ဘဲတော့ ဒီကနေထွက်သွားတာ၊ အိပ်နေတာတို့ မလုပ်ရဘူး”

ဟု ဦးစင်းဒယ်ကြီးက စည်းကမ်းချက်ကို ကြေညာ၏။ ပုတီးစိပ်သူများက ပုတီးစိပ်ကြသလို၊ တရားထိုင်သူများကလည်း တရားထိုင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မြေးတပည့်ဖြစ်သော ဆရာကြီးဦးသန်းရွှေထံတွင် ကြီးကြားကြီးကြား တရားစခန်းဝင်

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်တိုယ်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်၍နေမိ၏။ နောက်တစ်ညတွင်လည်း ရအောင်ထိုင်မည်ဟု အားခဲကာ ကြိုးစားရှုမှတ်သော်လည်း ယခင်ကအတိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ လည်ချောင်းထဲမှ ယားယံခြင်း၊ စိတ်ပျံလွင့်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကာ တရားမမှတ်နိုင်ဘဲ ရှိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငါးရက်ပြည့်သည်အထိ တရားကို ထိထိရောက်ရောက် ရှုမှတ်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အချိန်များသာ ကုန်လွန်၍သွားလေရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်နာရီပြည့်သောအခါ ဒကာကျော်စင်ဟိန်းက ကြေးစည်လေးတီးပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒီညတော့ တရားမရလျှင် မအိပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ အခြားသော သံဃာများ ထ၍ပြန်ကြာသွားသောအခါတွင်

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ပြန်၏။ ဆယ်
ငါးနှစ်လောက် နှစ်သောအခါ ညောင်
ညောင်ခြင်း ကိုက်ခဲခြင်း စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း
စသည့်တို့ ဖြစ်လာပြန်၏။ ယင်းတို့အထဲ
တွင် အဆိုးဆုံးမှာ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်းဖြစ်၏။
သိန်းချပ်ရတနာခက်ဆုံးဖြစ်၏။ နာဆီးပျားရှိ
ဝင်လေ/ထွက်လေဆီ ဦးထားသောအခါ
ညောင်ညောင်ကိုက်ခဲသောငောငောများဆီသို့
ရောက်ပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ရွှေဖြစ်နိုင်
သည့် ရောက်ချင်ရောက်လွှားပြန်၏။ ရှေးမှ
ရည်ယိုရင်းများထဲသို့ပညာကောင်း ရောက်
သွားကာ ရှမ်းရန်ခါ အိမ်ထိုက်၍လွှားပြန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝမ်းနည်းခြင်း ဒေါသ
ဖြစ်ခြင်း နှင့် ကြောင့် ဖျားရုံချ၍ ငိုပစ်ချင်
စိတ်များ ပေါက်၍လှာ၏။ ဝါကျော့ ဒီဘဝ
မှာဖြင့် တရားရဖို့ ပါရမီမပါဘူးထင်ပါ
တယ်ဟုလည်း တွေးမိကာ စိတ်လျှော့ချင်
စိတ်များ ဖြစ်၍လာပြန်သောအခါ အိမ်ချင်
စိတ်က ဖြစ်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူ
ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်နှင့် စိတ်က အမျိုးမျိုး
ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏နားထိုင် တောင်
အောက်သက်မှ တောင်ပေးတဒေါက်
ဒေါက်ထောက်၍ လူတစ်ယောက်တက်
လာသံကြားယောက်၍နေ၏။ ထိုအသံ
သည် ကျွန်ုပ်နှင့် တပြည့်ပြည့်နီးကပ်
သည်ဟုလည်း ထင်နေ၏။ တောင်တော
ထောက်သံသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့
အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်နှင့်
ကျွန်ုပ်၏ အကြင်ကာရံတွင် အဝေးသွားတက်
တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝမ်းနည်းခြင်း ဒေါသ
ဖြစ်ခြင်း နှင့် ကြောင့် ဖျားရုံချ၍ ငိုပစ်ချင်
စိတ်များ ပေါက်၍လှာ၏။ ဝါကျော့ ဒီဘဝ
မှာဖြင့် တရားရဖို့ ပါရမီမပါဘူးထင်ပါ
တယ်ဟုလည်း တွေးမိကာ စိတ်လျှော့ချင်
စိတ်များ ဖြစ်၍လာပြန်သောအခါ အိမ်ချင်
စိတ်က ဖြစ်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူ
ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်နှင့် စိတ်က အမျိုးမျိုး
ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏နားထိုင် တောင်
အောက်သက်မှ တောင်ပေးတဒေါက်
ဒေါက်ထောက်၍ လူတစ်ယောက်တက်
လာသံကြားယောက်၍နေ၏။ ထိုအသံ
သည် ကျွန်ုပ်နှင့် တပြည့်ပြည့်နီးကပ်
သည်ဟုလည်း ထင်နေ၏။ တောင်တော
ထောက်သံသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့
အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်နှင့်
ကျွန်ုပ်၏ အကြင်ကာရံတွင် အဝေးသွားတက်
တော့၏။

တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ ဘုရားမဖြစ်ခင်
တစ်ခုသောဘဝက ငါသာဘုရားစင်စစ်
စကန်ဖြစ်မယ်ဆိုရာ ၆ နှစ်ကျင့်မယ်ဆိုပြီး
ဝန်မျက်မိတာလေးနဲ့ ဘုရားဖြစ်မယ့်ဘဝ
မှာ ၆ နှစ်တိုင်တိုင် တရားကျင့်မှ ဘုရား
အဖြစ်ကို ရတော်ပူပန်သတဲ့။ ဝဋ်ကြော့
လေ ဝဋ်ကြော့။ နှုတ်ဝန်မျက်မိတဲ့ ဝဋ်
ကြော့လေးက ၆ နှစ်တိုင် ဒုက္ခခံပြီးမှ
ဘုရားအဖြစ်ကို ရတော်ပူခဲ့ရတာ။ ကိုယ်
တော်လည်း ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြော့ရှိခဲ့
လဲမှ မသိတာ။ ဝဋ်ကြော့ဆိုတာ ရှိခဲ့ရင်
ကျေအောင်သာ သပ်လိုက် ကိုယ်တော်
ရေ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ဝဋ်ကြော့တွေ ကျော့သွား
ရင် ကိုယ်တော်ရဲ့ရာခရိုကို ပေါက်ပါယိမ့်
မယ်။ ဝဋ်ကြော့... ဝဋ်ကြော့"

ဟု နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ဆိုကာ
ကျွန်ုပ်အား ဦးဆုံးကြိမ်ချ၍ သူ၏တောင်
ပေးကြီးကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်ကာ
ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အဘိုးသူတော်ကြောင့် ထွက်ခွာ
သွားသောအခါမှ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်
ရှင်းရှင်းကြီး ဖြစ်သွားကာ ရင်တစ်ခုလုံး
ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်၍လွှားလေ
တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည်လည်း ပေါ့
ပါးလန်းစားနင်းလှပပြီ။ ကြော့အခြင်
များလည်း မပြုလေရုံသာမက သံကိုလို ခံ
စားရမေ၏။ ဘိဝံသီမှ မျှော်မိသည့် နန္ဒာ
ကိုယ်ကို ကံညံ့စေညံ့မတ်မတ် ပြန်ထိုင်
ကာ နာခေါ်ဖျားကို သံကျော့လားသော ဝင်
လေ၏။ ထိုခြင်းအပွဲခြင်းသဘောကို ဖြစ်
ခြင်းပျက်ခြင်းနှင့်ယှဉ်၍ ရှုမှတ်ဝန်လိုက်၏။
အချိန်သည် ကြာသွားမည်ကို ကျွန်ုပ်
မသိလိုက်တော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည်မှာ
ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ဝေးမြဲခြင်း အဓိပ္ပာယ် သော
လေချာရာ ဖွင့်ပြေတတ်သော ခံစားမှုမျိုး
ကို ခံစားနေမိခြင်းဖြစ်၏။ တရားရသည်
မရသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိ။ တရားဘယ်
အဆင့်ရောက်သည် မရောက်သည်ကို

လည်း ကျွန်ုပ်မသိ။ သိကောင်းသော
အရာလည်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည်ကား
မည်သည့်ငြိမ်းချမ်းခြင်းမျှ မတူသော ငြိမ်း
ချမ်းခြင်း၊ အေးမြခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံးကလည်း အေးချမ်းငြိမ်သက်လျက်၊
တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလျက်။ ကျွန်ုပ်သည်
လောကဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ ရောက်နေ
သကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်
လေ၏ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း။ ထွက်လေ၏
ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းကိုသာ မြင်အောင်ရှုမှတ်
၍နေ၏။

“ကိုယ်တော် တော်လောက်ပြီ။
အတော်ညဉ့်နက်နေပြီ။ မနက်လည်း
ဆွမ်းခံကြည့်မှာလား။ တရားဖြတ်လိုက်
ပါ ကိုယ်တော်”

ကျွန်ုပ်၏ အနားမှကပ်၍ ပြော
လိုက်သောအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်သတိ
ထားမိသွားသည်။ ဦးစင်းဒယ်ကြီးရဲ့အသံ
ပေပဲ။ ကျွန်ုပ်မျက်လုံးကို ဖြည့်ညင်းစွာ
ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်အား ပြုံး၍ကြည့်
နေသော ဦးစင်းဒယ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ဦးစင်းဒယ်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား
ဖြည့်ညင်းစွာ တွဲတူပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
နှစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးနှင်းထံ၌ စကားတွေ အများ
ကြီးပြောနေကြသည်ဟု ခံစားရ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိအဟုန်
ကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်နိုင်ဘဲ
ရှိ၏။ နောက်ပေး ဆွမ်းချက်ဆောင်မှ
မကားမများ၏ နိုးထည့် အရုဏ်အတွက်
ဆွမ်းချက်ရန် ငြိမ်းသိကြသောအသံများ
ကြားမှ မေးခရ်အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်
ရှိသွားလေတော့၏။

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ

ကို ပရမတ်ဖြင့် ရှုမှတ်ခြင်း

■ ဖဟာထွန်း

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတတ် ပရမတ်တရားတော်များကို လများ နှစ်ရှည် ရေးသားတင်ပြလာခဲ့ပြီးဖြစ်၍ တရားတော်ကို လိုလားကြသော သူတော်စင် သူတော်ကောင်း အတော်များများ ဖြစ်လာနေကြသည်ကို သိရ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။ ကျေနပ်ခြင်းများစွာလည်း ဖြစ်မိသည်။

တချို့ ဓမ္မယောဂီများက သူတို့ တရားနားလည်သဘောပေါက်သည့်အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်လာရောက်လျှောက်ထားကြသည်။ တချို့က ဖုန်းဖြင့် လျှောက်ထားကြသည်။ ဓမ္မယောဂီများ လျှောက်ထားကြသည့်အထဲတွင် တချို့က ဓာတ်ပရမတ်တရားတော်များကို အဟုတ်အမှန် ဉာဏ်၌ လင်းရှင်းပြတ်သားလျက်ရှိကြသလို တချို့မှာမူ ပညတ်မလွတ်ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပညတ်မလွတ်ကင်းသေးသော ဓမ္မယောဂီများကိုမူ ဓာတ်ပရမတ်အပေါ်၌ ဉာဏ်မလင်းသေး စစ်မှန်သော ဝိပဿနာဉာဏ်ကို မရနိုင်ကြသေးဟု သိလိုက်ရ၏။ ဓာတ်ဉာဏ်၊ ပရမတ်ဉာဏ် မလင်းသေးလျှင် လင်းရှင်းသည်အထိ ဟောကြားပြသပေးမည်မှာ ဤစာရေးသူ၏ တာဝန်သာလျှင် ဖြစ်၏။

ပညတ်မလွတ်သေးလျှင် ဝိပဿနာမဖြစ်သေး။ ဝိပဿနာမဖြစ်သေးလျှင် တရားရှုမှတ်ပွားများ၍ မရသေးဟု ရေးသားခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ပညတ်လွတ်ကင်းသည်အထိ ဟောကြားပြသပေးရမည်မှာ စာရေးသူ၏ တာဝန်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လျှောက်ထားမေးမြန်း၍ ဆွေးနွေးဟောကြားပေးရ

သည်ကို ဤစာရေးသူအနေဖြင့် သာ၍ပင်ကြိုက်၏။ နှစ်သက်အားရခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

တရားတော်ကို လိုလားကြသော သူတော်ကောင်းများမှာ သူတို့လိုလား၍ ရှာဖွေနေကြသည့် ဝိပဿနာတရားတော်ကို ဉာဏ်၌ လင်းစွာရရှိသွားကြခြင်းကြောင့် သာ၍ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့် ဤစာရေးသူအဖို့လည်း အထူးသဖြင့်ပင် ကြည်နူးရပါ၏။

တရားတော်ကို မြတ်နိုးနှစ်သက်၍ လိုက်စားနေကြသော ဓမ္မယောဂီများမှာ လက်ရှိဘဝမှာပင် ပညတ်လွတ်ရန် အထူးအရေးကြီးလေသည်။ လက်ရှိအချိန်နှင့် လက်ရှိဘဝသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ နောက်အချိန်နှင့် နောက်ဘဝများသည် ကား လုံးဝမသေချာတော့ပေ။ လက်ရှိအချိန်၌ အနည်းငယ်မှ ဝေခွဲသွားလျှင်ပင် ကြာလေ ဝေလေ၊ ဝေပြီးနောက်ဆုံးတွင် ဝေရာမှ ဝေး၍ပင်သွားတတ်လေ၏။

အကြောင်းကို ပြပါမည်။

ဘုရားရှင်တို့သည် ဘုရားဖြစ်ရန်အတွက် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျင့်ကြံလာခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းပင် သိရှိနားလည်ကြ၏။ ဘုရားအလောင်းတော် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျင့်ခဲ့ရသည်မှာ လော့ခရဲ့မဟုတ်ပေ။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသက်၊ ဘဝ၊ မျက်လုံး၊ သည်အူ စသည်များကို အလဲအထပ်အပေးအစွန့်ပြု၍သာ ကျင့်ကြံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မနေမနား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်ကြံလာ

ခြင်းလည်းဖြစ်၏။

ဓမ္မရူပီအမည်တော်ရှိသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တစ်ပါးသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျင့်ကြံခဲ့ရ၏။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကျင့်မှ ရဟန္တာဖြစ်၏။ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက အဆင့်မြင့်သော ရဟန္တာကြီးများထဲမှာပင် မပါဝင်ဘဲ သာမန်ရဟန္တာဖြစ်ရုံမျှသာရှိ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဘုရားဖြစ်အောင် ကျင့်သော ကမ္ဘာအရေအတွက်သည်လည်း လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရဟန္တာဖြစ်အောင်ကျင့်သော ကမ္ဘာအရေအတွက်သည်လည်း ကမ္ဘာတစ်သိန်းဟူ၍ ယူဆဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့ကား မယူဆလိုက်ပါနှင့်။ အမှားကြီးမှာသွားမည်သာ ဖြစ်၏။ ကြီးစားပမ်းစားပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်ခြင်းနှင့် မကျင့်ခြင်းသည်သာ ကွာခြား၏။ ဓမ္မရူပီအရှင်သည် ကြီးစားပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် မကျင့်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သည် ကပ်ကမ္ဘာတို့ များခဲ့၊ ကြာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်လည်း ဝံင်ပြုရန်အကြောင်းဝတ္ထုများ ရှိသေး၏။ တစ်ခုကို ထုတ်ပြုပြီးမည်။

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရား ရှင်အာနန္ဒာအား နောက်ပါခေါ်လျက် ကြံချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရွာသူတို့၏ ရေသွန်းခန်းနံဘေးတွင် အညစ်အကြေး၌ ပျော်မွေ့မြူးထူးနေသော ဝက်ကလေးတစ်ကောင်ကို မြင်တော်မူ၍ ပြုံးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားပြုံးတော်မူသည်ကို သိလိုသောကြောင့် အာနန္ဒာအရှင်မြတ်က မေးလျှောက်သောအခါ ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ဤဝက်ကလေးသည် နစဉ်အခါက ငါ၏မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ငါက ဘုရားဆုကို ပန်ဆင်ရန် တိုက်တွန်းသောအခါ ဤသို့ ပြန်၍ဆို၏”

“ငါ့ရှင်၊ သင်သည်သာလျှင် ပြင်းထန်စွာဖြင့် ကျင့်၍ ဘုရားဆုကို ရယူပါလေ။ ငါသည်ကား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်၍ ဘုရားဆုကို ရယူရန် ဆန္ဒမရှိ။ သက်သာစွာဖြင့် ကျင့်လျက်သာဝကဆုကိုသာလျှင် ရယူပါမည်ဆို၍ သက်သာစွာဖြင့် ကျင့်၏။ သက်သာစွာဖြင့် ကျင့်ကြံသောအကျိုးရလဒ်သည် ယနေ့အချိန်တိုင်အောင်ပင် အကျွတ်မရဘဲ ဝက်ဘဝတွင် လည်လျက်ရှိ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဇွဲနည်းခြင်း၊ လျော့ခဲခြင်း စသည်မှာ ထိုကဲ့သို့သဘောကိုဆောင်၏။ လင်းရှင်းပြတ်သားစွာဖြင့်လည်း မြင်သာ၏။ တရားတော်၏သဘောသည် နက်ပြီး သိမ်မွေ့သောကြောင့် ဇွဲသည် အဓိကကျ၏။ ဇွဲတည်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပန်းတိုင်ကို အရောက်ပြန်၏။ မှန်တည်းဟူသော အလံတော်ကို လျှင်စွာ ဆွတ်ခူးနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ ဓမ္မယောဂီများသည်လည်း အထက်

ပါ တင်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာ နှစ်ချက်ကို အတုယူ၍ ဇွဲတင်းရန် သင့်၏။ သံသရာရှည်၌ ဘဝများခြင်း၏ ရလဒ်သည် အသေထပ်ခြင်းသာလျှင် အဖတ်တင်၏။ သို့ဖြစ်၍ အနိုင်ဆုံးဟု မှတ်လောကစကားဖြင့် ဆိုရမည်ဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအပေါ်တွင် ပညတ်၊ ပရမတ် ကွဲပြား၍ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရထားရန် အထူး ကြိုးစားသင့်လှ၏။

ရုပ် (၂၈)ပါးတွင် သစ္စာဇွဲကောင်းသော ရုပ်သည် သေလျှင်မရှိတော့ပြီ။ နာမ်သက်သေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပါသွား၏။ ၎င်းကို ကမ္မရုပ်ဟုခေါ်၏။ ကမ္မရုပ်ကို သာမန်ပျက်စိဖြင့် မမြင်ကောင်းဘဲ ဉာဏ်ပျက်စိဖြင့်သာ မြင်နိုင်၏။ သာမန်ပျက်စိဖြင့် ကြည့်လေတိုင်း မြင်နေရသောရုပ်မှာ ဉာဏ်တတ်ရုပ်သာလျှင် ဖြစ်၏။

အရှင်းဆုံးတစ်ခုကို ထုတ်ပြုရလျှင် သတ္တဝါများသည် အိပ်လျှင်လည်း ငြိမ်နေ၏။ သေလျှင်လည်း ငြိမ်နေ၏။ သို့သော်လည်း ငြိမ်သက်ခြင်းကား မတူလှ။ ကွာခြားဘိသည်။ သတ္တဝါအိပ်ပျော်နေသော်လည်း ရုပ်သည် အစဉ်အမြဲ ဖြစ်ပျက်နေသောကြောင့် နိုးနေခြင်းတစ်မျိုးသား ဖြစ်သည်။

အခု ဉာဏ်ပျက်စိဖြင့်သာ မြင်နိုင်သော ရုပ်ကို ပြရာ၌ ဓမ္မယောဂီတို့ တရားရှုမှတ်အားထုတ်သောအခါ (ရုပ်တရားကို ရှုမှတ်သောအခါ) အရှင်တရားဖြစ်သော ရုပ်ကိုသာ ထုတ်ပြုမည်ဖြစ်၍ ဓမ္မယောဂီတို့ အထူးဂရုစိုက်သင့်သည်။ ပညတ်လွတ်တရားကြီးဖြစ်သောကြောင့် ပရမတ်ကို အရောက်ပို့ပေးသော ရှုကွက်ဖြစ်သည်။

ဓမ္မယောဂီတို့သည် ဤယခုပြသမည့် တရားတော်ကို အသိ/အရခက်လိမ့်မည်ဟု မယူဆပေ။ တရားရှုမှတ်ပွားများသောအကြောင်းကို ထည့်ရေးသည့် လတိုင်းမှာပင် ဤတရားကို အရှင်တရားအဖြစ် ထည့်ရေးလေ့ရှိသည်။ ဤတရားကို နားလည်လျှင်လည်း ပညတ်လွတ်၍ ပရမတ်ကို ရောက်သည်သာ ဖြစ်သည်။

အတိုက်၊ အခံဓာတ်၊ အပေါ်ဓာတ်၊ သဘောဟု တရားရှုမှတ်ရာ၌ မလွဲမသွေ ပါဝင်လာရသည့် ရုပ်ဓာတ်လေးမျိုးကို ဦးစွာမှတ်သားထားရသည်။ သို့မှ ရှုမှတ်နည်းကို ပြသောအခါ မှတ်စရာအာရုံ သာ၍ငြိမ်သက်မှုရှိပြီး တရား၏သဘောကိုလည်း သာ၍ပင် နားလည်လွယ်လေသည်။

အသက်ရှူ၍ရှိသည်ကို တရားသဘောသို့ရောက်သည်အထိ ရှုမှတ်ရာ၌ လေးကို အပြင်ဓာတ်၊ နာခေါင်းကို အတွင်းဓာတ်၊ သို့စာနည်းမဟုတ် လေးကို အတိုက်ဓာတ်၊ နာခေါင်းကို အခံဓာတ်၊ လေးတိုးသည့်နေရာလေးကို အပေါ်ဓာတ်ဟူ၍

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်သုံးမျိုးကို မလွတ်ထမ်းမှတ်သားထားရသည်။

ဤသည်ကို ရုပ်ဓာတ်သုံးပါးဟု ခေါ်သည်။ ရုပ်ဓာတ်က ကြည့်လျှင် ရုပ်ဟုမြင်ပြီး ဓာတ်ဘက်ကကြည့်လျှင်လည်း ဓာတ်ဟုမြင်သည်။ အာယတနနှင့်ကြည့်လျှင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် အတိုက်ဓာတ်၊ အခံဓာတ်နှစ်ပါးကို ဓာတ်စကားဖြင့် အတိုက်ဓာတ်၊ အခံဓာတ်ဟု ခေါ်ရသလို အာယတနဖြင့်ကြည့်လျှင်လည်း အံတွင်းအာယတန၊ အပြင်အာယတနဟူ၍ မြင်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ဤနေရာ၌ ရုပ်ကိုသာ အဓိကထား၍ ရုပ်အနေဖြင့်သာ အာရုံပြုစေလိုသည်။ ယခုရေးသားတင်ပြနေခြင်းသည်ကား (ရုပ်) ရူပက္ခန္ဓာပိုင်း ဖြစ်သည်။ ရူပက္ခန္ဓာ၏ အပိုင်းကဏ္ဍ ပြီးဆုံးလျှင် နာမက္ခန္ဓာပိုင်းမှာလည်း ယခုရေးသားပြသနေသော ဤရှုနည်းကိုပင် ခန္ဓာငါးပါးပြည့်အောင် ရေးသားတင်ပြသွားရန် စိတ်ကူးထားသည်။

အတိုက်ဓာတ်၊ အခံဓာတ် အပေါ်ဓာတ်တည်းဟူသော ရုပ်သုံးပါးကို ဆက်ပြီး အာရုံပြုပါ။ အသက်ရှူရှိုက်လိုက်တိုင်း တိုးသောလေသည် ဝါယောရုပ်၊ နှာခေါင်းဝသည် ဥတုဓရုပ်၊ နှာခေါင်းဝမှာ တိုးသောအရာလေးသည် ကမ္မဓရုပ်။ ဤရုပ်သုံးမျိုးကို သိသာရုံမျှ သိထားလျှင် လုံလောက်သည်။

ဤရုပ်သုံးမျိုးတွင် တိုးသောအရာဟူသည်ကို စာဖတ်မေ့ယောဂီတို့သည် နားမလည်ဘဲ ရှိနေကြလေသလော။ နားလည်အောင် ရှင်းပြမည်။ အာရုံကို မလွတ်တမ်းသာ စိုက်၍ ထားပါ။ ရှင်း၍လင်းသည်အထိ ပြပေးမည်။ ဤကဲ့သို့သော အာရုံစိုက်ခြင်းအားဖြင့်လည်း မဂ်ဝင်ခါနီးသော မေ့ယောဂီတစ်ယောက်၊ တရားတော်ကို ဖိ၍ပွားများနေသည်နှင့် တစ်ထပ်တည်း တူပေလိမ့်မည်။

လိုရင်းသည်ကား အသက်ရှူရှိုက်လိုက်တိုင်း နှာခေါင်းဝမှာ လေတိုးသည့်အရာလေးကိုသာ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် (အာရုံဖြင့်) မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ တိုးသောအရာလေးကို မမြင်မရှိ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်သာ မြင်လာထင်လာပေလိမ့်မည်။ ဤလေတိုးသောအရာလေးကို မြင်နိုင်၊ ထင်နိုင်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဉာဏ်အနေဖြင့် မနိမ့်တော့ပေ။

ထိုဉာဏ်အမြင်ကို ရှေ့တစ်ဆင့်တိုးရုံသာ ရှိတော့သည်။ ရုပ်ကိုမြင်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ဟုဆိုရသည်။ ထိုကြောင့် တိုးသောအရာကို ဦးစွာမြင်အောင် ကြည့်ရန်လိုသည်။ လေ-နှာခေါင်းဝ-တိုးသောအရာ တစ်ခုစီ ခွဲပြီးကြည့်လျှင် သာ၍ပင် မြင်လွယ်ထင်လွယ်သည်။ လေ နှာခေါင်းဝမှာ တိုးသည်ဟု လုံးပြီးကြည့်၍ကား တိုးနေသောအရာကို မြင်ရန်ခက်ကောင်း ခက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် လေ-နှာခေါင်းဝ-တိုးသောအရာဟု တစ်ခုစီ ခွဲ၍ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမြင်မခက်နိုင်ဟု သုံးသပ်မိသည်။ မမြင်လျှင် မြင်အောင်ကြည့်ရ၏။ ဉာဏ်ကို စိုက်၍ထားရသည်။ ထို့နောက် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အကြောင်းအရာသုံးမျိုးကို တစ်နေရာစီထား၍ဖြစ်စေ ခွဲကြည့်ပါ။

ထိုသုံးမျိုးတွင်လည်း အဓိကလိုရင်းသည် လေ-နှာခေါင်းဝမှာ-တိုးသောအရာလေးသည်သာ အဓိကကျသည်။ အရှင်တရားထဲတွင် တိုးသောအရာလေးသည်သာ အဓိကနေရာကို ယူလာပေလိမ့်မည်။ ဝိပဿနာဖြစ်ကြောင်း၊ မဂ်ရကြောင်းသည် ဤအရှင်တရားလေးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ဤတိုးသောအရာလေးကို ပြတ်သားစွာဖြင့် ဉာဏ်နှင့် သိမြင်ပြီး နောက်တစ်ဆင့်တိုး၍ တက်၍ကြည့်ရဦးမည်။ ယခုတစ်ဆင့်တိုး၍ ကြည့်ရမည်မှာ 'သဘောတရား'ကိုသာ ဖြစ်သည်။ လေ-နှာခေါင်းဝမှာ-တိုး-ထိ-ပွတ်-ခြင်း၏ သဘောတရားကို မြင်အောင်ကြည့်ခြင်းသည် ပညတ်ကို ရှင်းထုတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လေ-နှာခေါင်းဝ-တိုး ဤသုံးမျိုးမှ လွန်၍ သဘောသို့ဆိုက်ရောက်သည်အထိ ဆက်သွားရဦးမည်။ ဆက်သွားရမည့်အရေးသည်လည်း ခက်လိမ့်မည်ကား မဟုတ်ပေ။ သဘောဟူသည်မှာ ကိုင်၍ တို့ထိ၍ မရနိုင်သောအရာကိုသာ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အာရုံပြုပြီး ဉာဏ်စိုက်၍ထားပါ။

နှာခေါင်းဝတွင် လေတိုးနေသော အရာကို ကိုင်၍မရပေ။ ကိုင်လျှင် နှာခေါင်းကိုသာ ကိုင်မိပေလိမ့်မည်။ တိုးနေသည်ကိုမူ ကိုင်၍မရပေ။ တိုးရုံသက်သက်မျှသာ ရှိသည်။ ဤသည်ကိုပင် သဘောဟုဆိုရသည်။ သဘောဟူသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ကိုင်၍မရသည်အထိ နက်နဲသိမ်မွေ့သောအရာလေး ဖြစ်သည်။

ထိုတိုးသောအရာကို ကိုင်၍မရသလို ကြည့်၍လည်း မမြင်၊ ယူ၍လည်းမရ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ စသည်ဖြင့်လည်း မပြောနိုင်။ ထို့ကြောင့် သဘောဟုဆိုရသည်။ အသက်ရှူရှိုက်ရင်း လေတိုး၍ဖြစ်ပေါ်လာသော ဤတိုးသဘောလေးကိုပင် တရားအဖြစ် ရှုမှတ်ပွားများရသည်။ ခက်လိမ့်မည်လည်းမဟုတ်ပေ။ သဘောမပေါက်ရှိနေလျှင် အခေါက်ခေါက်အခါခါဖတ်၍ ရယူကြလေ။ ထိုမျှနှင့်ပင် မရနိုင်လျှင် မဂ္ဂဝင်တိုက်မှ ဆက်သွယ်ပြီးလည်း ရယူနိုင်သည်။

(နောက်လတွင်လည်း ရုပ်ကို ဆက်ဦးမည်။)

ဦးအေးမြင့်

အောင်ပန်း
လတ်တော်
အောင်အောင်

အ ဗ ငြိ ယွေး အေး လှော် အား နှင့် ဂေ နိုင် နှောင်း ဆုံး လှော် လှော် အား
ရင် ကုန် ကင်းဝေးအေး မေတ္တာ သွေးဆေး

ရာဘီဇလွှာအေးဆေးဆရာဦးအေးမြင့် အစာကြေစေရန်

အမှတ် (၁၃)၊ အလယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ မ/ဥပဒေရေးရာဇာဏိ၊ ရန်
ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်

2015

ကျွန်ုပ်တို့

ပုဂံမှာသာတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလမင်း

(ယခင်လမှအဆက်)

မယ်တော်က ကျွန်ုပ်ကို မင်းကြီး ဆရာတော်ထံမှာအပ်ပြီး ရဟန်းပြုစေခဲ့သည်။ ခမည်းတော်က ကျွန်ုပ်ရိုမုန်းပင် မသိ ခမည်းတော်နှင့်ယှဉ်၍ မယ်တော်က မွေးဖွားလိုက်သော သူ၏သားတော်တစ်ပါး လူ့လောကမှာရှိနေသည်ကို မသိချေ။

ခမည်းတော်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ဖို့အကြောင်းက ဖန်လာ၏။ ခမည်းတော် ရဟန်းတော်များကို ဆွမ်းပင့်ဖိတ်၍ကျွေးသည်။ ထိုရဟန်းများတွင် ကျွန်ုပ်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ခမည်းတော်က ဝါစဉ်အလိုက် ရေတိုက်တော်မူသည်။ ကျွန်ုပ်၏အလှည့်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ကရားမှ ရေထည့်ပေးတော်မူသည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မယ်တော်ပြောထား၍ အနော်ရထာမင်းစောမှာ ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော်မှန်းသိနေသည်။ ခမည်းတော်ကတော့ ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့နေပါလျက်နှင့် သူ၏ သားတော်မှန်း မသိရှာချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ခမည်းတော်ငဲ့ထားသောရေကိုသောက်ရန် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခံတွင်းမှ စက်ပြောင်ပြောင်

ထွက်လေ၏။ ခမည်းတော်ပင် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏ ခံတွင်းမှ စက်ပြောင်ပြောင် ထွက်လေ၏။ ခမည်းတော်ပင် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏ ခံတွင်းမှ စက်ပြောင်ပြောင် ထွက်သည်ကို မြင်ရသောအခါ ထိတ်လန့်၍ ကိုင်ထားသော ကရားပင်လန်သွားလေ၏။

ခမည်းတော်၏ အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်ရယ်ချင်သွားမိ၏။ သို့သော်လည်း ရဟန်းဂုဏ်ကိုငဲ့ကာ မရယ်မိအောင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်ရလေ၏။ ခမည်းတော်က ကျွန်ုပ်၏ မျိုးရိုးအနွယ်ကိုမေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခမည်းတော်အနော်ရထာမင်းစောနှင့် ဝေသာလီမင်းသမီး ပဉ္စကလျာဏီတို့၏ ရင်သွေးသားတော်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ခမည်းတော်၏ မျက်နှာရွှင်လန်းဝင်းထိန်သွားလေ၏။

“ဒါဟာ ငါ့သားတော်ပေကို။ ငါလိုပဲ ဘုန်းကြီးမယ့်သားပေပဲ”

ခမည်းတော်က ထိုသို့ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို လူဝတ်လဲစေ၏။ ခမည်းတော်၏အပါးမှာ ခစားစေခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်

လည်း ခမည်းတော်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရကာ ခမည်းတော်က သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ရလေတော့၏။

စာရ(၁၃)

အနုရုဒ္ဓဒေဝရဲ့ လူစွမ်းကောင်း
ငွေ့ဖူးရူး

အမျိုးစစ်ကြည့်လိုက်မှ ကျွန်ုပ်နှင့် အနော်ရထာမင်းစောတို့သည် သားအဖအရင်းအချာ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားပြီး သည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည်လည်း အဖမဲ့သားအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ရသော ဘဝမှ လွတ်ကျွတ်လေတော့၏။ ခမည်းတော်က ကျွန်ုပ်အား ချစ်စနိုးဖြင့် ကရားလဲ ကျန်စစ်သားဟု ခေါ်လေ၏။ ခမည်းတော်ကား ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်ကြီးမား၍ ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်လေ၏။ အနော်ရထာမင်းစောသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်မျိုးကြီးခန့်၍ စစ်ရေးစစ်ရာများကို စီစဉ်စေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်မျိုးကြီးမည်ကာမတ္တတာဝန်ထမ်းဆောင်ရရှိသာမက နိုင်ငံ

တော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး။ စာပေယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်ရေးတို့နှင့်တကွ ဘာသာသာသနာအရေးအရာ မှန်သမျှတို့တွင်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဆောင်ရွက်တော်မူလေ့ရှိလေ၏။ သူ့ရဲကောင်းတို့ကိုလည်း မြတ်နိုးမြှောက်စားတတ်၏။ ရှာဖွေတတ်လေ၏။

တစ်နေ့တွင် အနော်ရထာမင်းတော်က ကျွန်ုပ်ကို စကားဆိုလာလေ၏။

“ငါ့သား ကျန်စစ်သား။ ငါ့အနားမှာ ရှိတဲ့အတွက် ငါအားရှိတော်မူတယ်။ ငါ့သားနဲ့ငါ ပူးပေါင်းပြီး ပေါက်ရာမကို အခြားတိုင်းပြည်ကြီးတွေလို တိုးတက်စည်ပင်လုပ်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကြာမယ်မထင်ဘူး”

မင်းမြတ်နော်ရထာက ကျွန်ုပ်၏ ရူပကာယအလုံးအမန် တောင့်တင်းမှုကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းမြတ်နော် ပုံပြည်သူတွေအတွက် သက်စွန့်ကျိုးနွဲ့ အမှုတော်ထမ်းပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်က ခမည်းတော်ကို ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို ပုတ်ကာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ကျန်စစ်သားရဲ့စကား ကြားရတာ ငါအားရတော်မူတယ်။ ငါ့သားနဲ့ ရည်တူအစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့သူတွေ ဟောဒီပေါက်ရာမပြည်ကြီးများ ရှိကြပေဦးမှာပဲ။ အဲဒီစွမ်းရည်သတ္တိရှိတဲ့သူတွေ ဟောဒီ ပေါက်ရာမပြည်ကြီးမှာ ရှိကြပေဦးမှာပဲ။ အဲဒီစွမ်းရည်သတ္တိရှိသူတွေကို ကျုပ်နဲ့အတူ ကျန်စစ်သားတို့ ရှာဖွေဖော်ထုတ် သူကောင်းပြုကြရမယ်။ အရည်အသွေး အလျောက် မြှောက်စားကြရမယ်။ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးအဖြစ် နိုင်နိုင်မာမာ ရပ်တည်ချင်ရင်တော့ သူ့ရဲကောင်းတွေ လိုတယ်။ စစ်အင်အား တောင့်တင်းဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ အခြားတိုင်းကြီးပြည်ကြီးတွေက ခန့်ညားကြမယ်။ မထိမ်းမဲ့ကြဘူး။ ထိမ်းရင်လည်း တွန်းလှန်နိုင်လိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ခမည်းတော်၏စကားကို စိတ်မှတ်သည်။ ခြေထားလိုက်၏။ တစ်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည်လည်း တိုင်းနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်ရမည့် မင်းတစ်ပါးဖြစ်လာနိုင်၏။ ခမည်းတော်၏ စကားသည် အမြော်အမြင်ကြီးသော မင်းတစ်ပါး၏ စကား ဖြစ်လေ၏။ ယခုမှာ ခမည်းတော်၏အပါးကို ရောက်ရှိခဲ့ရသော်လည်း ခမည်းတော်၏ စွမ်းရည်လုံလောက်မှုများ အမြော်အမြင် ပြည့်စုံမှုများကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရှိနေရပေ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ခမည်းတော်၏ထံမှ စံနမူနာယူစရာ များစွာရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မယ်တော်သည်လည်း တိုင်းကြီးပြည်ကြီးဖြစ်သော ဝေသာလီပြည်၏အကြောင်းကို မယ်တော်က အခါအားလျော်စွာ စိတ်လိုလက်ရရှိတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ့ရှိ၏။ သူ့ဌေးသူကြွယ်တို့ ပေါများ၍ စည်ကားသာယာလှသော ထိုဝေသာလီတိုင်းနိုင်ငံကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ပေါက်ရာမပုဂံပြည်ကိုလည်း ခမည်းတော်နှင့် လက်တွဲကာ ဆောင်ရွက်သွားလိုသော ဆန္ဒများ ငယ်ကတည်းက ကျွန်ုပ်မှာ ရှိခဲ့လေ၏။

ယခုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ခမည်းတော်နှင့်အတူ လက်တွဲဆောင်ရွက်ခွင့် ရနေလေပြီ။

ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏ စိစဉ်မှုဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ခမည်းတော်တို့သည် သူ့ရဲကောင်းရှာပုံတော်ခရီး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဤသူ့ရဲကောင်းရှာပုံတော်ခရီးဖွင့်ရာတွင် ခမည်းတော်လည်း မင်း၏အသွင်အပြင်ကို မယူ။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း တပ်မှူးကြီးအဆောင်အယောင် မပါရှိစေဘဲ သာမန်သူပြည်ကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ အများပြည်သူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရောနှောလိုက်ကြလေ၏။ ဤခရီးစဉ်မှာ မထင်မှတ်သော ရယ်မောစရာများကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေချင်တစ်လှည့် မြင်းတစ်လှည့်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မြင်းမူနယ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ပေါက်ရာမနှင့် ဆိုလျှင် ခရီးအတော်လှမ်း၍လာလေပြီ။ မြင်းမူမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ရှိလေသည်။ လှေကြီးလှေငယ်ကို ဆိုက်ကပ်ဝင်ရောက်သွားလာကြသည်။ အထက်အညာနှင့် အောက်အကြေတို့မှ ကုန်စုံကုန်ခြောက်များ ဖောက်ကားရောင်းဝယ်၍ အတော်စည်ကားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ခမည်းတော် အနော်ရထာမင်းတော်တို့သည် မြစ်ကမ်းနားသို့ ဆင်းကြသည်။

ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြသော ကုန်သည်များ ကုန်စည်ထမ်းပိုး ရွက်သယ်ကြသော ပျံကျများ၊ ခေါင်းရွက်ဗျပ်တိုး ဈေးသည်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေပေ၏။ အတည်အခန့် တည်ထားသော ဈေးတဲများလည်း ရှိလေ၏။

မြစ်ကမ်းနားမှာ လှေကြီးလှေငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ရေမှာ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ၏။ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်၍ လေနေအေးများ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းများကို ကျွန်ုပ်နှင့် ခမည်းတော် အနော်ရထာမင်းတော်တို့ ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့အနားမှ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“အိုမယ်ဝေး ... အနုရဒ္ဒဒေဝကယ်တော်မူပါ”

မိန်းမငယ်သည် မြေပြင်မှာ လဲကျနေ၏။ ဈေးဗန်းနှင့် ခေါင်းခုခွေတို့က တစ်နေရာစီ။ မုန့်ပဲသရေစာတို့က အကြံကြံအပြန်ပြန်။ မိန်းမငယ်သည် ထိုမြစ်ကမ်းနားမှာ မုန့်ပဲသရေစာများကို ခေါင်းရွက်ဗျပ်တိုး ပြုလျက်လှည့်လည်ရောင်း

ချာဟန် တူသည်။ ထိုသို့ ရောင်းချရင်း ခလုတ်တိုက်လဲကျဟန်တူသည်။ ဈေး ဝန်းထဲမှ မုန့်ပဲများလွှင့်စဉ်ကာ သဲများနှင့် အလူးလူး ဖြစ်သွား၏။

မိန်းမငယ်သည် ခြေထောက်နာ ကျင့်၍ ရှုံ့ပဲနေသည့်ကြားမှ သဲဖြင့်လူး နေသော သူ၏မုန့်ပဲများကို ပြန်ကောက် ကာ သဲများကို ဝါးစပ်ဖြင့် တဖူးဖူးမှုတ်၏။ သဲများကို လက်ဖြင့် ပုတ်ခါ၏။ သဲများ ကို ခေါင်းခုခွေအဝတ်တော် ဖြန့်ပြီး ပွတ်၏။ သဲများက သန်းလျက်ရည်များဖြင့် ဓာတ် နေ၍ မည်သို့မျှ လုပ်မရသောအခါ စိတ် တိုတိုနှင့် မုန့်ကို အဝေးသို့ ပစ်လွှင့်လိုက် ၏။

အနုရုဒ္ဒဒေဝ ကယ်တော်မူပါဟု အော်ဟစ်လျက် ထိုင်ပြီး ငိုယိုနေတော့ ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ခမည်းတော်အနော်ရထာ မင်းစောတို့သည် မိန်းမငယ်က အနုရုဒ္ဒ ဒေဝ ကယ်တော်မူပါဟု အော်ဟစ်နေ သည်ကို စိတ်ဝင်စား၍ ထိုမိန်းမငယ်၏ အနားသို့ မတိုင်ပင်ထားကြဘဲ ပြိုင်တူ လိုလို ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။ မိန်းမငယ် မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဖြစ်၏။ ဆယ့် သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ထင် ရလေ၏။ အပျိုဖျန်းအရွယ်ကလေးပင် ဖြစ်၏။

“လုံမငယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မိန်းမငယ်မှာ သူ့မ၏အနားသို့ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ ပြီး သူ့မကို လာမေးမြန်းနေ၍ ထို ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦးကို မော့ကြည့်လိုက် လေ၏။ တစ်ဦးက အသက်အနည်းငယ် ကြီးပြီး တစ်ဦးမှာ ငယ်ရွယ်နေသေးသည် ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ရုပ်ရည်များမှာ သန့် ပြန့်သောသူများ ဖြစ်လေ၏။

“အို ... ချမ်းမြေ့၊ ခလုတ်တိုက် လဲတာပဲ။ ငွေဝန်းလည်း မောက်ကရော၊ အမိက ကျန်းမာတာမဟုတ်။ ဒီနေ့တော့

ဆန်ဖိုး ဆီဖိုးတောင်မှ မရတော့ဘဲ အရင်း က ပါကုန်ပြီ ဦးရီး။ ဒါကြောင့်မို့ အနုရုဒ္ဒ ဒေဝကို တမိရပါတယ်”

မိန်းမငယ်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အနုရုဒ္ဒဒေဝကို တရ တာလဲ။ အနုရုဒ္ဒဒေဝကိုတရင် အနုရုဒ္ဒ ဒေဝက ဘာလုပ်ပေးသလဲ”

အနော်ရထာမင်းစောက မေးလိုက် သောအခါ မိန်းမငယ်က အနည်းငယ်စဉ်း စားလိုက်လေ၏။

“အမိလည်း အခက်အခဲဒုက္ခ ရောက်ရင် အနုရုဒ္ဒဒေဝကို တနေတတ် တာမို့ လုံမလည်း အမိလိုပဲ အခုလို ဒုက္ခ ရောက်တော့ နှုတ်ကအကျင့်ပါပြီး အနု ရုဒ္ဒဒေဝကို လွှတ်ခနဲ တမိလိုက်တာပါ”

မိန်းမငယ်က အသေအချာစဉ်းစား ပြီးနောက် ပြန်လည်ပြောကြားလိုက်လေ ၏။

“အနုရုဒ္ဒဒေဝကို တတော့ အခက် အခဲတွေ အဆင်ပြေရောလား”

မိန်းမငယ်က စဉ်းစားလိုက်ပြန်၏။

“အင်း ... အဆင်ပြေသလိုလိုပဲ ဦးရီးရဲ့။ တစ်ခါတုန်းကတော့ ဟောဒီမြစ် ကြီးထဲကို လုံမပြုတ်ကျပျောပါဖူးတယ်။ အမိတာသလို အနုရုဒ္ဒဒေဝကို တလိုက် တာပေါ့။ အနုရုဒ္ဒဒေဝက လူ့တစ်ယောက် ကိုလွှတ်ပြီး လုံမကို ဆယ်ယူကယ်တင် ပေးခဲ့တယ်”

အနော်ရထာမင်းစောက မိန်းမငယ် ပြောသောစကားကို အသေအချာ နား ထောင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချက်ချာ ချာဖြင့် ပြန်ပြောတတ်သော မိန်းမငယ်ကို ကရုဏာသက်သွားမိလေ၏။ သူတို့သည် အနုရုဒ္ဒဒေဝကို အတော်ပင် ယုံကြည်အား ကိုးကြလေ၏။

“အမိကလည်း မကျန်းမာလို့ တစ် ချိန်လုံး အနုရုဒ္ဒဒေဝကို တနေတော့

တယ်။ အမိကပြောတယ်။ တစ်ချိန်ကျ ရင် အနုရုဒ္ဒဒေဝက လုံမတို့သားအမိကို ဒုက္ခက ကယ်တင်မယ်။ အမိကိုလည်း ကျန်းမာအောင် စောင့်ရှောက်ပေးမယ်တဲ့။ အဲဒီ အနုရုဒ္ဒဒေဝကို မြင်တွေ့ဖူးချင်လိုက် တာ”

မိန်းမငယ်က သူ့မ၏ စိတ်တွင်းမှာ ရှိသော စကားများကို မမြင်မချွန် ထုတ် ပြောလေ၏။

“အနုရုဒ္ဒဒေဝက ဘယ်သူလဲ အမိ ငယ်”

ကျွန်ုပ်က ကြားမှ ဝင်မေးလိုက် လေ၏။

“အမိကတော့ လုံမကို ပြောပြဖူး တယ်။ အနုရုဒ္ဒဒေဝဆိုတာ ပေါက်ရာမ ပုဂံပြည်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ပြည်ရှင်မင်းကြီး တဲ့။ ဘုန်းတန်ခိုးလည်း ကြီးတော်မူတယ် တဲ့။ ပြည်သူ့အပေါင်းကိုလည်း ရင်ဝယ် သားလို ထားသတဲ့။ ဒုက္ခရောက်တဲ့သူဆို ရင် ကယ်မတော်မူတယ်တဲ့။ တိုင်းပြည် အေးချမ်းသာယာအောင် လုပ်ပေးတယ် တဲ့။ စပါးဆန်ရေ တိုးတက်ပေါများစေောင် ဆောင်ရွက်ပေးတယ်တဲ့”

မိန်းမငယ်က သူ့သံသယ တွတ် တွတ်နှင့် ပြောနေလေ၏။ အနော်ရထာ မင်းစောက မိန်းမငယ်ကို ဆွဲထူလိုက်၏။

“ကဲ ... ဦးရီးတို့နဲ့ တွေ့တာ အနု ရုဒ္ဒဒေဝနဲ့ တွေ့တယ်လို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါ။ ဦးရီးတို့က လုံမငယ်တို့ ဒုက္ခကို ကူညီ ဖြေရှင်းပေးဖို့ အနုရုဒ္ဒဒေဝက လွှတ်ပေး လိုက်တဲ့သူတွေပဲ။ လုံမငယ်ရဲ့ အမိငယ် ကျန်းမာလာအောင်လည်း လုပ်ပေးမယ်။ လုံမငယ်ရဲ့ အိမ်ကိုသာ ညွှန်ပါဘိ”

အနော်ရထာမင်းစောက ပြော လိုက်လေ၏။ စောစောက မုန့်ပဲများကို ချွန် ငိုမဲ့ဖြစ်နေသော မိန်းမငယ်သည် ပြုံး ရွှင်သွားလေ၏။

“ဟယ် ... ဦးရီးတို့ဟာ အနုရုဒ္ဒ

ဒေဝက လွှတ်လိုက်တဲ့သူတွေဆိုတာ
ကေနဟုတ်နိုးရဲ့လား”

မိန်းမငယ်က မယုံတစ်ဝက် ယုံ
တစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်မေးလေ၏။

“ဦးရီးတို့ ကေနပြောတာပါ”

“လုံမတို့အိမ်က အသေးအစုတ်
ရယ်။ ဦးရီးတို့က အနုရုဒ္ဒဒေဝက လွှတ်
လိုက်တဲ့သူတွေဆိုတော့ အားနာနီးပ။
ဟောဟိုဖြစ်ကမ်းနဖူးက အထီးတည်း တဲ
ကလေးဟာ လုံမတို့နေတဲ့ တဲပဲ”

မိန်းမငယ်က ညွှန်ပြရာသို့လျှောက်
သွားကြလေ၏။ မိန်းမငယ်က ခြေထောက်
မျက်ပြီး ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်သော
ကြောင့် ကျွန်ုပ်ပင် တွဲသွားရလေ၏။
မိန်းမငယ်တို့တို့သို့ ရောက်သည်နှင့် မိန်းမ
ငယ်က အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းအော်လိုက်
လေ၏။

“အို... မယ်ဝေ။ သည်မှာကြည့်
စမ်းပ။ လုံမတို့ ဒုက္ခကို ကူညီဖို့ အနုရုဒ္ဒ
ဒေဝကလွှတ်လိုက်တဲ့သူတွေ”

မိန်းမငယ်က အော်ပြောလိုက်သံ
ကြောင့် တဲအိမ်အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံများ
ကြားနေလေ၏။

“အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လိုက်ဘိ”

တဲအတွင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏
အသံသေးသေးလေး ထွက်ပေါ်လာလေ
၏။

ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်
သောအခါ ထန်းဖျာကလေးကို ကျွန်ုပ်
တို့အတွက် ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရ
လေ၏။ ထိုထန်းဖျာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်မိ
ကြ၏။ ထန်းဖျာကလေးမှာ အနားများ
စုတ်ဖွာထွက်နေ၏။ အိမ်ထဲမှာလည်း
ပေါက်ပြဲကာ ထိုအပေါက်မှ နေရောင်ထိုး
ဝင်နေသည်။ မိုးထားသော စလူဖက်များ
မှာ ကျိုးတိုးကြဲတဲ လန်နေ၏။ ထိုအိမ်
ထဲမှ အနည်းငယ်ပိန်လိုသော အမျိုးသမီး
က ထထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုညည်းခံလေ၏။

“အနောင်တို့က ခရီးသွားတွေထင်
စ”

“ဟုတ်ပ။ လုံမငယ် ခြေခေါက်လဲ
ကျလို့ ကြိုတာနဲ့ လာဖို့တာပါ”

အနော်ရထာမင်းစောက ပြော
လိုက်လေ၏။

“သဟာဆိုရင်တော့ အခက်ပ။
ရင်းနှီးစရာလေးတော့ ကုန်ပြီပဲ။ အနုရုဒ္ဒ
ဒေဝ ... ကယ်တော်မူပါ”

ထိုမိန်းမက ညည်းညည်းညာညာ
ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ မိန်းမငယ်ပြော
သလိုပင် သူမ၏အမိမှာ အနုရုဒ္ဒဒေဝကို
တမ်းတလိုက်ကြောင်းသိရလေ၏။

ထိုစဉ် မိန်းမငယ်က ကျွန်ုပ်တို့အား
ပျားဆုပ်ပေါက်ပေါက်လုံးနှင့် ဆီးပူနို့လုံး
များကို လာချပေးလေ၏။

“ဦးရီးနဲ့ အနောင်တို့ သုံးဆောင်
ကြလင့်။ ရှိသဟာကို ဧည့်ဝတ်ပြုရတာ
ပါ”

မိန်းမငယ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှိသဟာနဲ့ ရပါတယ်။ စေတနာ
သာ အရင်းကျတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း
ခရီးဆက်ရဦးမှာဖို့ ကျုပ်တို့တူဝရီးတတ်
နိုင်တာလေး ကူညီခဲလတ်မယ်”

အနော်ရထာမင်းစောက လွယ်
အိတ်ထဲမှ ငွေစအချို့ကို ထုတ်ယူ၍ ပေး
လိုက်လေ၏။

“ဒီငွေစနဲ့ တဲလည်းပြင်ဆောက်၊
အရင်းအနှီးလည်းပြု။ ဝိုတာကို လှူဒါန်း
ပေလင့်”

အနော်ရထာမင်းစောက ပြော
လိုက်လေ၏။

“သဟာ အနုရုဒ္ဒဒေဝကို အားကိုး
ယုံကြည်ပူဇော်တဲ့ အကျိုးတွေပ”

ထိုမိန်းမက ဝမ်းသာရွှင်ဖြူးစွာ ပြော
လိုက်လေ၏။

‘အနောင်တို့ တူဝရီးဟောဟိုစင်မှာ
ထားတဲ့ အနုရုဒ္ဒဒေဝကို ကြည့်စမ်းပ။

နေ့တိုင်း အဲဒီအနုရုဒ္ဒဒေဝကို ပန်းသီဇီ
ပူဇော်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့တာတွေ အခုမှ
အကျိုးခံစားပြည့်စုံပေတော့တယ်”

ထိုမိန်းမညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်
ခမည်းတော် အနော်ရထာမင်းစောတို့
ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ သစ်သားရုပ်လေး
တစ်ခုကို စင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။ ပန်းအချို့နှင့် ပူဇော်ထား
သည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ဪ... သူတို့မှာ ကိုးကွယ်အား
ထားရာ မရှိသောကြောင့် ကြိမ်ကြရာ
ခမည်းတော်ကို ယုံကြည်အားထားနေကြ
ပါလားဟု ကျွန်ုပ်တို့မိလေ၏။ ဤအချို့
တွင် အရည်းတို့၏ ဝါဒအရ နတ်များကို
ပူဇော်ပသသော အလေ့အထ ဒါရိုးစွဲနေ
၏။ ထိုအယူဆအရ ခမည်းတော်ကို
လည်း နတ်တစ်ပါးလို အားထားကိုးကွယ်
နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ခမည်းတော်ကို သူတို့က အနုရုဒ္ဒ
ဒေဝဟု ခေါ်ကြ၏။ သူတို့ကိုးကွယ်ရာ
နတ်များနှင့်အတူ အနုရုဒ္ဒဒေဝပါ။ အနုရုဒ္ဒ
ဒေဝအဖြစ် ပူဇော်သက္ကာယပြုကြလေ၏။
သူတို့၏ ပြည်ရှင်မင်းသည် ဘုန်းကြီး၏
တန်ခိုးရှိ၏။ အရာရာကို ကူညီနိုင်စွမ်း၏။
နတ်တို့ကဲ့သို့ အစွမ်းရှိသည်ဟု ယူဆကာ
အားကိုးယုံကြည်မိကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ခမည်းတော်မှာ လူစင်စစ်က နတ်
ဖြစ်ခြင်းအတွက် ပြုလိုက်မိကြလေ၏။
အနော်ရထာမင်းစောသည် မှန်ကန်သော
အယူဝါဒ၊ အားထားရာ ပေါက်ကွဲရာမှ ပြည်
သူတွေအတွက် ရရှိစေရန် ဆန္ဒပြင်းပြစွာ
ဖြစ်တော်မူလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ဤမိသား
စုကို တွေ့မြင်ရရာမှ -

“အကယ်တိ ကျွန်ုပ်သည် ပေါက်ကွဲ
ရာမှသာ ကျွန်ုပ်သည် မင်းဖြစ်ခဲ့ရပါမူ သား
တစ်ကွဲ မယားတစ်ကွဲ၊ ချစ်သူနှင့် ကွေ
ကွင်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းတို့ကြောင့်
ကျရသော ပြည်သူတို့၏ မျက်ရည်ကို

ကျွန်ုပ်၏လက်နှင့်တူသော မေတ္တာဖြင့် ဆုတ်ပေးအံ့။ စိုးရိမ်သောကရသူတို့၏ နှုတ်ချည်နှင့် နှပ်တို့ကို ရေနှင့်တူသော ကျွန်ုပ်၏ ကရုဏာဖြင့် ဆေးကြောပေးအံ့။ ထက်ယာလက်ဖြင့် ဆန်စပါးစားသောက် စွယ်တို့ကိုပေး၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် အဝတ် ပုဆိုးအဆင်တန်တော့ကို ပေးအံ့။ ပြည် သူအပေါင်းတို့သည် အမိ၏ ရင်ခွင်၌ရှိ သော သားငယ်ကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစေပါအံ့” ဟု တောင့်တဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်မိလေ န်။

ထိုစိတ်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆန္ဒသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲ၌ မည်သည့် အခါမျှ ပျောက်ပျက်သွားခြင်းမရှိဘဲ ထာဝ ရ တည်ကိန်းရစ်နေစော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခမည်းတော်တို့သည် သူရဲကောင်းရာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့သော်လည်း လောလောဆယ်တွင် သူရဲကောင်းများကို မတွေ့ခင် အနုရုဒ္ဒဒေဝကို အားကိုးယုံ ကြည်သူများနှင့် ပထမဆုံးဆုံတွေ့ရလေ န်။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်း သော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သော်လည်း ပြည်သူတို့မှာ အရည်းဝါဒ၏ နှိပ်စက်မှု များ၊ ယခင်မင်းတို့၏ ဥပေက္ခာပြုထားမှု များကြောင့် စိတ်မှ ကြံစည်တောင့်တ အားကိုးရာရှာမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်လက်ခရီးထွက်ခဲ့ ရာ တစ်နေရာအရောက်၌ လူများရုံးစုရုံး စု ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရသော ကြောင့် မနီးမဝေးသစ်ပင်အောက်မှနေ၍ အကဲခတ်တောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် တို့ ရှိနေသော သစ်ပင်အချိပ်အောက်သို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေရာ အကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကပင် သိလို ၍ မေးကြည့်မိလေ၏။

“ဟိုက လူတွေစုစုနဲ့ ဘာတွေလုပ် နေကြသတုံး”

“လယ်ယာသီးနှံတွေ အထွက်များ

ရအောင် အနုရုဒ္ဒဒေဝကို ပူဇော်ဆုတောင်း နေကြတာပါ”

အနုရုဒ္ဒဒေဝဟူသော စကားကို ထပ်မံကြားရပြန်လေ၏။ ထိုသူသည် လည်း ထိုလူစုနေရာသို့ ထွက်သွားလေ န်။

“ကျွန်စစ်သား”

အနော်ရထာမင်းစောက ကျွန်ုပ် တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ကိုများ အားကိုးတကြား”

ကွယ်နေလိုက်ကြတာ။ အသူက စတင် လိုက်ကြတယ် မသိဘူး။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ။ ကျုပ်ကို ပူဇော်ရုံနဲ့ သီးနှံ က ထွက်မတဲ့လား။ ကျုပ်က ဘာလုပ် ပေးနိုင်လို့လဲ။ အင်း... ကျုပ်လုပ်ပေးနိုင် တာတော့ ရှိတယ်။ နိုင်ငံအဝန်းမှာ လယ် ယာကိုင်းကျွန်းတွေ ရေယူပုံအောင် ရရှိ ဖို့အတွက် ဆည်မြောင်းတွေ၊ တာတမံ တွေ တတ်နိုင်သမျှ တည်ဆောက်ပေးရ မယ်။ ရေဝလင်မှ အသီးအနှံတွေ ဖွံ့ထွား နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

အနော်ရထာမင်းစောက ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်ရှိ နေစဉ် အခြားသူများ မကြားနိုင်အောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြားလိုက်လေ န်။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်မတွေ့မိသော အချက်ပင် ဖြစ်လေ၏။

လူစုစုရှိသော နေရာသို့ ကျွန်ုပ် တို့ မသိမသာ ကြည့်လိုက်ကြသေး၏။ အဆောက်အဦတစ်ခုထဲ၌ ရုပ်တုကြီးတစ် ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုရုပ်တု၏ လက် တစ်ဖက်၌ လှံတစ်ချောင်းကိုင်ထား၏။ လက်တစ်ဖက်က ဓားတစ်လက်ကိုင်ထား ပြီး မြင်းရုပ်ကိုစီးထားလေ၏။ သို့သော် လည်း မျက်နှာမှာအနော်ရထာမင်းစော နှင့် မတူပေ။ သူတို့စိတ်ကူးဖြင့် ထင်မြင် ရာကို ထုလုပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့စုံစမ်း

ထောက်လှမ်းကြည့်သောအခါ အနော် ရထာမင်းစောနှင့် စုက္ကတေးမင်းတို့ စီးချင်း ထိုးကြရာ၌ စုက္ကတေးမင်း က မျိုးမျိုး အဖုံဖုံ လုံဖြင့်ထိုးသော်လည်း သုံးချက်များ လွှဲခြင်းမှာ အနော်ရထာမင်းစောသည် တန်ဖိုးရှိသော ဒေဝတာနုပိတ်တစ်ပါး ဖြစ်သောကြောင့်ဟု ထင်ကြားလာကြောင့် ဖြစ်သလေ။

ခမည်းတော်က စုက္ကတေးမင်းအနိုင်

ရခဲ့အောင် ယစ်ပွဲပျင်းပ၍ ဂါထာမန္တန် များ ပွဲတိပေးထားခြင်း၊ ကာယသိဒ္ဓိပြီး သော လက်ဖွဲ့များဆောင်ထားပေးသော် လည်း အနော်ရထာမင်းစောကို အနိုင်မရ ရှိခြင်းမှာ နတ်မင်းကန်စင်စစ် ဖြစ်သည် ဟု ယုံကြည်၍ တစ်ယောက်စီပြီး အနု ရုဒ္ဓပြည်ကြီးကို စောင့်ရှောက်သော ဒေဝ တာနတ်မင်းဟု အမည်ရသော အနုရုဒ္ဒဒေဝ ကို အားထားလာကြကြောင်း သိရှိလာရ လေ၏။

ခမည်းတော်မင်းကြီးမှာ ထင်မြင်ရာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်နေကြသော ပုဂံပြည် သူများကို ကရုဏာသက်မိရလေ၏။ နတ် များ၊ နဂါးများ၊ ကျားများ၊ ဆင်များကို ပင် အားကိုးနေကြလေ၏။

အနော်ရထာမင်းစောသည် ပုဂံ ပြည်သူတို့၏ ယုံကြည်မှုအမှောင်ထုကို ဖယ်ရှင်း၍ အလင်းပေးလို၏။ ဤ အကြောင်းကို မကြာခဏဆိုသကဲ့သို့ ခမည်းတော်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်အား ဖွင့် ဟညည်းညူ ပြောကြားတတ်လေ၏။

“အဲဒါပဲ ကျွန်စစ်သားရယ်။ သူတို့ အားကိုးစရာ အစစ်မဟုတ်တာတွေကို အားကိုးနေကြတယ်။ အားကိုးစရာအစစ် ဆိုတာ မရှိဘူးလား။ အားကိုးစရာ အစစ် ဟာ ဘယ်မှာရှိနေသလဲ။ ဘယ်ဟာက အားကိုးရာအစစ်လဲ။ ဒါကို ကျုပ်သိချင် တယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့ရဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အယူကို ကျုပ်ဖယ်ရှားပေးနိုင်မယ်။ အဲဒါ

ကို မတွေ့မမြင်ရမချင်းတော့ ပုဂံပြည်သူ တွေကို ကျုပ်က ဘယ်လိုမှ အမှောင်ထု က ဆွဲတင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မှန်တဲ့အယူ ကို တွေ့မြင်ဖို့ ကျုပ်တောင့်တတော်မူလှ တယ်။

ခမည်းတော်မှာ ပါရမီရင့်သန်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ရိပ်စားမိသည်။ ယခု အရည်းတို့၏ အယူဝါဒကို အရင်ကတည်း က စွဲလာခဲ့သော်လည်း မျက်ကန်းယုံ ကြည်မှု ထားရှိသူမျိုးမဟုတ်ပေ။ ဝေဖန် လေ့လာသုံးသပ်တတ်သူ ဖြစ်လေ၏။ ထို ထက်ပိုကောင်း၍ မွန်မြတ်သော အယူ ဝါဒရှိလျှင် မိရိုးဖလာ အယူဝါဒကိုလည်း စွန့်လွှတ်မည့်သူ ဖြစ်လေ၏။

“တစ်ချိန်မှာတော့ ခမည်းတော် တောင့်တတဲ့ ဆန္ဒကော်ပြည်ဝလာလိမ့် မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်တော်မူပါ တယ်။”

ကျွန်ုပ်က ခမည်းတော်စိတ်သက် သာရာ ရရှိစေရန်အတွက် ပြောကြား လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပဲ မှတ်ယူရပေတော့မှာပဲ။”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာမှ ဆက် လက်ထွက်ခွာလာကြရာ မြင်းမူနိဂုံးကြီး၏ အစွန်ဘက် ကွင်းပြောင်မြေပြန့် ယာတော များဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ ထိုနေ ရာ၌ ထန်းပင်များ တပျော်တခေါ် ရှုမဆုံး အောင် ဝဲတွဲမြင်ရလေ၏။ ထန်းတဲလေး တစ်ခုနှစ်ခုကို တွေ့ရှိရပြီး ထန်းရည် သောက်နေကြသူများကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ထန်းတဲတစ်တဲမှ ခြေလက်ကောင်း ကောင်းမသန်သောသူတစ်ယောက် ထွက် လာလေ၏။

“ထန်းရည် သုံးဆောင်ကြပါဦးလား။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ကိုရင်ထွေရှူးရဲ့ ထန်းရည်ကတော့ဖြင့် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒီဗွေ့မှာ ဒီထန်းရည်မျိုး ရှိမယ်တောင် မထင်ဘူး။ ငှက်ခါးတောင်လို ကြည်စိမ်း

နေပြီး ရဟန်းကြီးကြိုက်ဆိုတာ ကိုရင် ထွေရှူးရဲ့ ထန်းရည်ပေါ့ဗျာ။”

ထိုခြေလက်မသန်သောသူက ကျွန်ုပ် တို့က ထန်းရည်သောက်ရန်အတွက် ခြေ ဟန်လက်ဟန်အမူအရာဖြင့် ဆွယ်တရား ဟော၍ ပြောလေ၏။ လက်ကလည်း မသန်၊ ခြေကလည်းမသန်၊ စကားက လည်း ကောင်းကောင်း မပီသသော ကြောင့် ရယ်စရာလိုဖြစ်နေ၏။

“ကိုရင်ထွေရှူးရဲ့ ထန်းရည်က အဟုတ်ပဲ သိပ်ကောင်းသလား။”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သောအခါ ထို သူက အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် စကားကြော ရှည်ပါလေတော့၏။

“ကောင်းဆို ငထွေရှူးဆိုတာက လည်း နယ်နယ်ရရမှ မဟုတ်တာ။ ငထွေ ရှူးဆိုသဟာ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ ကျော် ကြားလှသကော။ သူ့ရဲ့လက်မောင်။ လက်ဖျံတွေက သံချောင်းတွေလိုပဲ မာ တယ်။ သန်တာလည်း မပြောနဲ့။ မျက်စိ တစ်ဆုံးမြင်နေရတဲ့ ထန်းထောကြီးဟာ အပင်ကိုရေတွက်ရင် တစ်ထောင်ကျော် လိမ့်မယ်။ အဲဒီအပင်အားလုံးကို နံနက် နေထွက်ကနေစပြီးတော့ တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်နဲ့ ဆွမ်းစားတုံးလည်းခေါက် တာနဲ့ ထန်းတစ်တောလုံး တက်ပြီးလေ ရော။ ငထွေရှူးလိုမျိုး လျှင်မြတ်ဖျတ်လတ် ပြီး အားအင်သန်စွမ်းတာမျိုးတော့ ကျုပ် မတွေ့ဖူးပေါင်။ ငထွေရှူးလိုလူမျိုးလည်း ရှာတွေ့မယ်မထင်ဘူး။”

အချို့ထန်းတက်သံမားတွေက ထန်းဆယ်ပင်လောက်တက်ရင်ပဲ အတော် လက်ပန်းကျနေကြပြီ။ တော်တော်စွမ်း တယ်ဆိုတဲ့သူတောင်မှ ထန်းအပင် အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ကို အနိုင်နိုင် တက်ကြရတာ။ ဒီလိုအစွမ်းရှိတဲ့ ငထွေရှူး လိုလူမျိုးတက်တဲ့ ထန်းရည်က ဘယ် မကောင်းဘဲ ရှိပါ့မလဲ။ ဦးရီးတို့ အနောင်

တို့ ဝင်မြည်းကြည့်စမ်းပါ။ မကောင်းဆ ငွေစပေးမသွားနဲ့”

ခြေမသန်၊ လက်မသန်သူက ခြေ လိုက်သောစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မိ ကြီးတို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေ။ ခြေလက်မသန်သူပြောစကားက အမှ ဟုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိကြရတော့မည် သော အသိဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကာ ထ ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးနေကို ခြေ ကြည့်လိုက်ရာ အတော်စာသေးသူ ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဆွမ်းစားတုံးခေါက် ဝေးသေး၏။ ငထွေရှူး၏ အရည်အထွေ ကို လက်တွေ့ကြည့်မြင်နိုင်သေးလေ။

“ကိုရင်ရဲ့နာမည်က ဘယ်သူ့ထံ စကားပြောတကယ်ကောင်းတယ်။”

ကျွန်ုပ်က မြှောက်ပင့်ပြောလို ကလေ၏။ ထိုသူက အမြောက်ကြိုက်ကြီး ဟန်တူ၏။

“ဟဲ .. ဟဲ ... ငဩ .. ငဩ သိလား။ မသိရင်မှတ်ထားကြ။ ကျွန်ုပ် အပြောမှာငြေလို ဆိုကြတယ်။ ကျွန်ုပ် ပြောများပြောနေရမယ်ဆိုရင် ထမင်း ဟင်းမေ့။ ကျုပ်အဘကလည်း အမြေ ကောင်းတယ်ဗျ။ ဘယ် ကလေး အပြောကောင်းသလဲဆိုရင် ကျုပ်အဘ တွေ့ရင် ကျုပ်အဘအပြောကောင်းထု လို့ နားပြီးကြတယ်နဲ့ တူတယ်။ ခပ် ဝေးက ရှောင်ပြေးကြတော့တာပဲ။ ကျုပ် က မျိုးနွဲရိုးနွဲ အပြောကောင်းတာ။ ကျုပ် ကအပြောဘယ်လောက်ကောင်းတော့ နားထောင်မယ့်သူ မရှိဘူး။ အခုမှ ကျုပ် ရဲ့စကားကို နားထောင်မယ့်သူရှိထ နောင်ကြီးတို့က ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူး တူတယ်။ ကျုပ်စကားကို နားထောင်

ကြော့က ကျုပ်ဘဝက ခြေလက်မသန်
ဆော့ လူမလေးခွေးမခန့်ပါဗျာ။ အခုမှ
ကျုပ်ကို လူလူသူသူလို စကားပြောပေ
အားကိုး ...”

ငြေဆိုသူကစကားကို အတော
ဆတ်ပြောနေရာမှ သူ၏ဘဝအကြောင်း
တို့ပါ စကားမြားဦးက လှည့်လာသော
ကြောင့် သူ၏စကားကို အဆုံးသတ်
အောင် ကြိုးစားရလေတော့၏။

“တခြားသူတွေ တန်ဖိုးမထားပေမဲ့
ကျုပ်တို့က ငြေဆိုတဲ့ အပြောကောင်း
လေးကို အလေးထားပါတယ်ဗျာ။ အပြော
ကောင်းတဲ့တွက် ဟောဒီဋ္ဌေးလေးကို
ယူပါ။ အပြောကောင်းတဲ့အတွက် ဆုချီး
မြှင့်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ။ ငြေပြော
တဲ့ ငွေ့ရှူးဆိုတဲ့သူဟာ တကယ်ပဲ
ထန်းအပင်တစ်ထောင်ကျော်ကို မနား
တမ်း တက်နိုင်တယ်ဆိုတာ အဟုတ်ပဲ
လား။ အဲဒီ ငွေ့ရှူးကိုတွေ့ချင်တယ်”

အနော်ရထာမင်းစောက ငြေကို
ငွေ့စကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်လေ၏။
ငြေက မရစဖူးရလာသော ငွေ့စကို ကိုင်
ကာ လက်နှစ်ဖက်တွင် ဟိုဘက်လက်
ထည့်လိုက်၊ ဒီဘက်လက်ထည့်လိုက်၊
ပါးစပ်ဖြင့် တဖူးဖူးထုတ်လိုက်နှင့် အူဖြူးနေ
၏။

“ကျုပ်ဘကယ်ပြောတာပါ ဦးရီးရဲ့။
အခုဆို ငွေ့ရှူးပြန်မရောက်သေးဘူး။
ထန်းတက်ကောင်းတုန်းနေမှာပေါ့”

“ငွေ့ရှူး ထန်းတက်နေတာကို
ကျုပ်တို့ ကြည့်ချင်တယ်”

“သဟာဆိုရင် ကျုပ်နောက်က
လိုက်ခဲ့ကြ။ အနောက်ထန်းတောကို ကူး
လှရောပေါ့”

ခြေမသန်၊ လက်မသန်ဖြင့် ပုံမကျ
ပန်းမကျ ငြေပြေးသွားရာနောက်ကို
ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်သွားကြလေ၏။ ထန်း
တော မဆုံးတဆုံးအရောက်မှာ လူတစ်

ယောက်ထန်းတက်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြည့်ကောင်း
ကောင်းဖြင့် ကြည့်နေကြလေရာ ထိုသူ
သည် ထန်းတစ်ပင်ပြီးလျှင် နောက်တစ်
ပင်သို့ လွှားခနဲခုန်ကူးလေ၏။ မြူအိုးများ
ကို ကြိုးဖြင့်အောက်ချပေး၍ မြူအိုး
အလွတ်ကို အပေါ်ပြန်ဆွဲယူ တင်သည်
မှလည်း မြန်ဆန်လှလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့
တစ်ခဏအကြည့်မှာပင် ထန်းဆယ်ပင်ခန့်
ကို တက်ပြီးနေ၏။ အောက်မှ မြူအိုး
ကောက်သမား ဆယ်ဦးခန့်က မနားတမ်း
မြူအိုးများကို အပြေးအလွှားနှင့် ကောက်
နေကြလေ၏။

“အပြောနဲ့ ညီလှပေသည်”ဟုဆို
ကာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ငွေ့ရှူး၏ ရုပ်ရည်
သွင်ပြင်ကို အနီးကပ်တွေ့မြင်ကြည့်ရှုလို
သေးသောကြောင့် ထန်းတဲတစ်ခုအတွင်း
သို့ဝင်ကာ စောင့်နေကြ၏။ မကြာမီအချိန်
အတောအတွင်းမှာ ငွေ့ရှူးဆိုသူသည်
ရင်းထောင်လှေကားကို ထမ်း၍ ထန်းလှီး
တားကောက်ကို ခါးမှာချိတ်လျက် ရောက်
လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်လိုက်သော
အခါ ကြွက်သားများအလှိုင်းလှိုင်းထ၍
ဖုထစ်နေပြီး ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်နယ်
တုတ်ခိုင်လှသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။
ဟက်တိုတ်မထား၍ ကျောမှာ ပြောင်လက်
၍ လက်ပြင်သားများ ခုံးကြဲနေလေ၏။

“ငွေ့ရှူးဆိုတာ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ငွေ့
ရှူးပါပဲ။ ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လို့ဆို ငြေက
ပြောတယ်။ ငြေရဲ့စကားကို ကျုပ်က
အယုံအကြည်သိပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်တို့တွေ့ချင်တာတော့ အမှန်
ပဲ။ ကျွန်ုပ်ကြားသလောက်လည်း မှန်ပေ
တယ်။ ဒီလိုစွမ်းရည်ရှိတဲ့သူမျိုးကို ပေါက်
ချာမအရှင်က အလိုရှိတော်မူတယ်။
အနောင်က တိုင်းပြည်အတွက် အမှု
တော် မထမ်းချင်ပါစ”

“ဘယ်ပြောကောင်းပါ့မလဲ။ အမှု
တော်ထမ်းချင်တာပေါ့။ ဒီထန်းတောကို
သံယောဇဉ်တွယ်နေတာနဲ့ပဲ တစ်နေ့တစ်
နေ့ အချိန်ကုန်နေတယ်။ ပေါက်ရှာမအရှင်
နဲ့ သတင်းတွေတော့ ကြားနေရတာပဲ။
ရဲစွမ်းသတ္တိအရာမှာ အလွန်ကောင်းဆိုပဲ။
အခုဆို ရင်ပေါက်ရှာမအရှင်ရဲ့ သားတော်
ဆိုလား။ ကျန်စစ်သားဆိုလား။ သူလည်း
အစွမ်းသိပ်ကောင်းတယ်လို့ဆိုတယ်။ သူ
တို့က ပေါက်ရှာမကို စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးအောင်
လုပ်နေကြသတဲ့။ ဆည်မြောင်းတာတပဲ
တွေ တည်ဆောက်ပြီး လွယ်ယာမြေတွေ
ကို ဖော်ထုတ်ပေးနေသတဲ့။ ကျုပ်ကြား
ရတာတွေကို ပြောတာပါ။ အဲဒီအရှင်နစ်
ပါးကိုလည်း ကျုပ်က ဖူးတွေ့ချင်ဘိတော့
တယ်။ တစ်နေ့နေတော့ ကြိမ်ရနိုးမယ်
ထင်တာပဲ”

ငွေ့ရှူးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြော
လိုက်လေ၏။

“တွေ့ချင်၊ ဖူးချင်တယ်ဆိုရင်
လည်း ကိုရင်တွေ့ရှူးရဲ့ ဆန္ဒတစ်နေ့ပြည့်
ဝမှာပါ။ ကျုပ်တို့လည်း နေမမြင်ခင် ခရီး
ဆက်စရာ ရှိသေးတယ်။ ကိုရင်တွေ့ရှူးကို
တွေ့ချင်တာနဲ့ စောင့်နေကြတာ။ သွား
လိုက်ကြပါဦးမယ်”

“နောင်ကြာရင်လည်း ကျုပ်ရဲ့ထန်း
တဲကို ဝင်ကြပါဗျာ”

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကြကာ
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပုဂံသူရဲကောင်းရှာပုံတော်
ခရီး ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြလေ၏။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဘုန်းပွင့်တေဇာ

ခနုတ်ဆံတော်ရှင် ပြုပြင်နေခဲ့ပါပြီ

■ မြစ်ပယ်

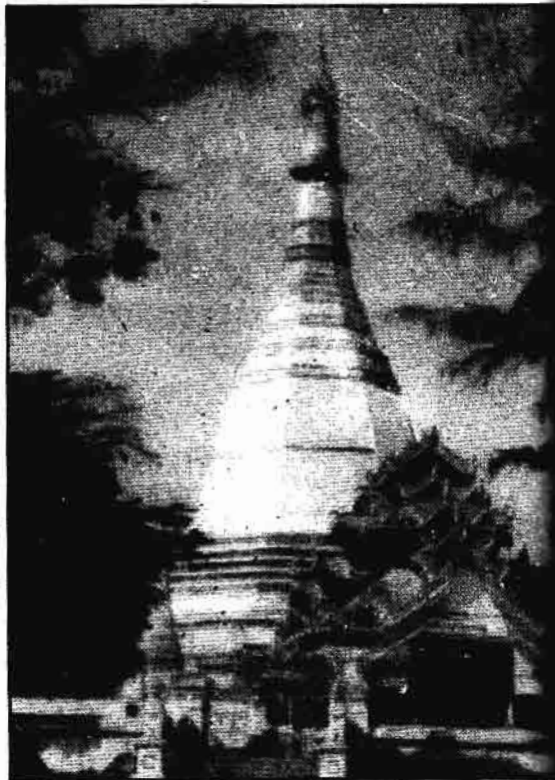
တဖြည့်ဖြည့်ရင်မှာ

နိညိုရောင်ရင့်ရင့်နှင့် မုန့်စိမ်းပေါင်းကြီးသဏ္ဍာန် ထိုးထွက်နေပါသည့် ခနုတ်ဆံတော်ရှင် ဘုရားငုတ်တိုကြီးအား မိုးစက်မှုန်မှုန်များအောက်မှာ လှမ်းမျှော်ပူးတွေ့ခဲ့ရပေပြီ။ ပြိုကျပျက်စီးသွားသည့် ဘုရားကြီးကို မျှော်ငေးရင်းဖြင့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဆိုးနစ်ကြေမြည့်စွာ ခံစားသွားရပါသည်။ အို... သွားနေခဲ့သည့် အခေါက်ပေါင်းများစွာမှာ တစ်ကြိမ်မျှ သည်လိုမခံစားဖူးခဲ့။ သည်တစ်ခေါ်မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝေဒနာတစ်ရပ်က ဗြဲတွယ်နေတော့တာများ။ အဲသည်နေ့က (၂၄-၅-၁၂)၊ သက္ကရာဇ် ၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၄ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်၏။

ပဋ္ဌာန်းဆက်ယူ

ဒေါ်စန်းစန်းကြွယ်နှင့် ကျွန်မတို့ စီးလာသည့် ကားလေးက ဉာဏ်တော်မြင့်မားလှသည့် ခနုတ်ဆံတော်ရှင် ငုတ်တိုကြီးအား ဦးခိုက်ရောက်ခဲ့ရပေပြီ။ ငလျင်ဘေးဒဏ်ကြောင့် မကြာခဏ ပြိုကျပျက်စီးနေခဲ့ရပါသော ဤဘုရားကြီးအား ယခုတစ်ကြိမ် ပြုပြင်ဆောင်ရွက် ကုသိုလ်ယူခွင့် ရရှိနေပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အဘိဓဇအဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တပညာဒီပ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဘုရားကြီးအတွက် ပြုပြင်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်တော်မူနေရင်းနှင့် မဟာပဋ္ဌာန်းကျမ်းတော်မြတ်ကြီးအား တစ်လတစ်ကြိမ် သုံးရက်စီ ပူဇော်လာခဲ့ပါသည်။ ပထမအကြိမ်သည် ကဆုန်လဆန်း တစ်ရက်မှ သုံးရက်အထိဖြစ်ပြီး ယခုအခါ ဒုတိယအကြိမ်ကို နယုန်လဆန်း လေးရက်မှ ခြောက်ရက်အထိ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ လာမည့်ပါဆိုမှာလည်း ပူဇော်ကြပါဦးမည်။

ယခု ကျွန်မတို့ ရောက်လာကြခြင်းမှာလည်း ပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲမှာ ကုသိုလ်ယူကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

မိုးယံသို့တိုင်

“ဗုဒ္ဓဘာသာ မျိုးပြန့်မာ ကမ္ဘာနေလ ထွန်းပါစေ၊ ပါစေ။ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား လူနတ်အများ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပါစေ”

သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များ။ သီလရှင်ဆရာကြီး။ ဆရာလေးများ။ ယောဂီရသေ့သူတော်စင်များနှင့် လုပ်အားပေး ရွာသူရွာသားတို့၏ မေတ္တာပို့သံတို့သည် ဤနေ့တစ်ဆံတော်ရှင် မှနေ၍ ကောင်းကောင်း၊ မြေထု၊ ရေထုသို့တိုင် စွဲမြဲစွာ လွင့်ပျံ မြင့်နိုင်နေခဲ့ပြီတည်း။ ဤနေ့သည် ပဌာန်းအောင်ပွဲနေ့ ဖြစ်သဖြင့် သုံးရက်တိတိ အသံမစဲ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ကြပါကုန်သော အဂ္ဂ မဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဘဒ္ဒန္တနာဂဒီပ(ဦးနက်နွဲ့)ဦးဆောင် သည့် သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များအား ဆွမ်းလောင်းလှူပွဲ ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်နာဂဒီပနှင့် အရှင်မြတ်များက ဓနုတ်ဆံတော်ရှင်၏ လေးမျက်နှာလုံးတွင် ဌာပနာပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်းပူဇော်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ယောဂီအဖွဲ့များကလည်း သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါ်ကင်း ဦးဆောင်၍ ဘုရားကြီးကို သုံးကြိမ် တိတိ လက်မှာရစ်ပတ်ပြီး မေတ္တာပို့များကို ရွတ်ဆိုပွားများ ပူဇော် ခဲ့ကြရသည်မှာ ရင်ထဲလှိုက်ဖို၍ ကြက်သီးများထလာမိသည် အထိပါပေ။

ဆွေတော်ရှစ်သောင်း

ဆရာတော် နာဂဒီပ အမှုဝေနေသည့်အချိန်တွင် သည်း ထန်စွာ ငိုကြွေးနေကြသူများ၊ မြွေနဂါးများကဲ့သို့ မြွေမှာလူလိုပို၍ ဘုရားကို ဦးခိုက်နေကြသူများ တိတ်တိတ်ကလေး မျက်ရည် ကျနေသူများ စသဖြင့် ဘုရားကြီး၏ သက်ဆိုင်ရာ ပဌာန်းဆက် အပေါင်း ဆွေတော်ရှစ်သောင်းတို့ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

အပြိုကြီးဘုရားမှသည် ...

ဤနေ့တစ်ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီးသည် အပြိုကြီးဘုရား ဟု အခေါ်ခံရသည်အထိ ငလျင်ဘေးဒဏ်ကို မကြာခဏ ခံတော်မူခဲ့ရရှာပါသည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်(၂၇)က ပြိုကျသွားခဲ့ သည့် ဤဘုရားကြီးအား နိုင်ငံတော်မှ ဦးဆောင်၍ ခုနစ်ရက် သားသမီးအပေါင်းတို့၏ ကုသိုလ်စွမ်းအားတို့ဖြင့် ရွှေထီးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်၊ စိန်ပူးတော် တင်လှူပွဲကြီးကို ခြိမ်းခြိမ်းသည့် သည်း ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာသေးသည်မှာ မံဟုတ်ဘဲလေ။

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မေလ(၃၀)ရက်မှာ ပြိုကျသွားခဲ့ပြန်သည့် သတင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့မှာ များစွာထိခိုက်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခဲ့ကြရပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ကြီးမှ ဦးစီး၍ ပြန်လည်ပြုပြင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် တပည့်ဒကာ ငါးသုံးလီ အပေါင်းတို့နှင့်အတူ ဘုရားကြီးဝန်းကျင် ကျေးရွာများမှ လုပ်အား

ပေးကုသိုလ်ပြုနေကြသည်မှာ တစ်နေ့လျှင် လူငါးရာကျော်၊ မြောက်ရာနီးပါးခန့်ရှိပါသည်။ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းနေကြသည့် အလှူရှင်များမှာလည်း သူ့ထက်ငါ့ အလှူအယက်နှင့် ကြည့်နူး စရာကောင်းလွန်းနေပါသည်။

ဓနုတ်စေတီအစ

ကျွန်မသည် ဓနုတ်ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီး၏ ထီးတော် များ မြေခဲရသည့်အကြိမ်ပေါင်းကို သိလိုလှသဖြင့် ဂေါပကနူး မှနေ 'ဓနုတ်စေတီတော်သမိုင်း' စာအုပ်ကို ဝယ်ယူဖတ်ရှုခဲ့ရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်မှတ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၆ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပြည်၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမဟာထေရ် ကြီးပျား၍ တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကိုးတိုင်းကိုဌာနသို့ သာသနာပြု စေလွှတ်ခဲ့ရာ သုဝဏ္ဏဘူမိတိုင်းသို့ အရှင်သောဏ နှင့် အရှင်ဥတ္တရမထေရ်မြတ်နှစ်ပါး ကြွရောက်ခဲ့ကြပါ၏။ ထိုအရှင်မြတ်နှစ်ပါး၏ ဒုတိယတပည့်ကြီးဖြစ်သော အရှင် သောမာယ၏ သာသနာပြုမှုကြောင့် လေးသည်ရွာတွင် ရဟန်း ယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမများ ပေါ်လာခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အရှင် နှစ်ပါးမှနေ ထိုရဟန်းတို့အား ဆံတော်နှစ်ဆူနှင့် ဓာတ်တော် ၂၂ ဆူတို့ကို ဝေငှပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ ရွာအကြီးအကဲ အရှင်သူဇာတသည် သထုံမင်း ဝုဠသီရိမာ၏ ချီးမြှောက်မှုဖြင့် တိုက်တန်ဆောင်းတစ်ခုကို ရွာ သားများ၏ လုပ်အားတို့ဖြင့် တည်ဆောက်စေ၏။ ထိုတိုက် အလယ်မှာ ကျောက်ပလ္လင်တစ်ခု ပြုလုပ်၍ ဆံတော်နှင့် ဓာတ် တော်များထည့်ထားသည့် ဖလံဘူးကို ကလပ်မှာတင်လျက် စေတီတည်ခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ပလ္လင်ပေါ်မှာ တည်သော တိုက် စေတီဖြစ်ခြင်းကြောင့် 'ဒုနဂ္ဂဟ'ဟု ဘွဲ့မည်ဆက်ကပ်ခဲ့ပြီး သာသနာနှစ် ၂၄၀ မှာ ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ စေတီအမြင့် ၁၆ တောင်ရှိ၍ တိုက်တစ်မျက်နှာလျှင် ရှစ်တောင်ခန့်ကျယ်ခဲ့ပါသည်။

ဓနုတ်စေတီ၏ ဘုရားသမိုင်းသည် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်တိုင်အောင် နှစ်ပေါင်း ၁၃၆၀ ကျော် တိမ်မြုပ်နေခဲ့ရ ပါသည်။

မြေခဲရသည့်နှစ်များ

၁။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၇၀၁ ဟံသာဝတီဘုရင် ဗညား ဦးလက်ထက်၌ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ဓနုတ်စေတီတိုက် တန်ဆောင်းသည် ပြိုပျက်သွားခဲ့၏။ ထိုမင်းလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၇၁၆ ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်မှာ ပြန်လည်၍ ထီးတော်

မာင်လှူခဲ့ပါသည်။

၂။ သက္ကရာဇ် ၇၄၅ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သော သုတ
သောမရာဇာဓိရာဇ်မင်းမြတ်ပြီး ၁၀ နှစ်ခန့်အကြာတွင် ငလျင်
ဒဏ်ကြောင့် ပြိုကွဲခဲ့ပြီးသားခဲ့ရာ ၇၅၆ ခုနှစ်တွင် ၄၅ တောင်
မြင့်မားသည့် ဓနုတ်စေတီတော်သစ်ကို တည်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

၃။ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုနန်းတက်၍ ငါးနှစ်အကြာ
သက္ကရာဇ် ၈၁၉ ခုနှစ်တွင် ငလျင်လှုပ်ပြန်သဖြင့် ဓနုတ်စေတီမဟု
ပန်းပင်ခံသာ ကျန်တော့အောင် မြေခတ်မှုခဲ့ရာသည်။ ဘုရင်
မကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၈၂၅ ခုနှစ်တွင် ဣဏ္ဍိတော် ၆၇ တောင်
မြင့်လေးလှသည့် စေတီတော်သစ်ကိုတည်၍ ထီးတော်တင်ပြီး
လုံးပတ်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူကာ ကျောက်စာတပ်ပွင့်တင်ခဲ့
ပါသည်။

၄။ သက္ကရာဇ် ၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ဘုရင်မကြီး၏ ထီးတော်
လည်း မြေခဲပြန်ရာ မင်းဘုရားတပင်ရွှေထီးမှ ထီးတော်အသစ်
ပြန်လည်လှူဒါန်းခဲ့ရပါသည်။

၅။ သက္ကရာဇ် ၉၂၆ ခုနှစ်၌လည်း ပြိုပျက်ခဲ့ပြန်ပါသော
ကြောင့် ဘုရင်နောင်မင်းကြားကြီးသည် အတောင် ၉၀ မြင့်မား
သည့်စေတီတော်သစ်ကို တည်ပြီး ကြေးထီးတော်ကို တင်လှူ၍
စေတီလုံးတော်ပြည့် ရွှေချခြင်း၊ ဘော်သားငှက်မြတ်နားနှင့်
ဘော်သားကြားဖူးများ၊ ကျောက်ထီးကျောက်သပိတ်ဖျား၊ မဟာရံ
တံတိုင်း၊ ရင်ပြင်ဘော်၊ သိမ်၊ တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်၊ စောင်းတန်း၊
ကျောင်း စသဖြင့် များစွာပြုပြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

၆။ သက္ကရာဇ် ၁၀၁၆ ခုနှစ်၊ သာလွန်မင်းကက်ထက်
တွင် ထီးတော်၏အောက်ဆုံးဖောင်းရစ်တိုင်အောင် ပြိုခဲ့ပြန်
သဖြင့် ထီးတော်အသစ်တင်လှူခဲ့ပြန်သည်။

၇။ သက္ကရာဇ် ၁၀၆၃ ခုနှစ်တွင် ထီးတော်လျှောကျသော
ပြန်သဖြင့် စနေမင်း၏ ကောင်းမှုဖြင့် အသစ်ပြန်လည်တင်လှူခဲ့
ရပြန်ပါ၏။

၈။ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၅ ခုနှစ်တွင် ဘိုးတော်မင်းကြား
တင်လှူထားခဲ့သည့် ကြေးထီးတော်ကြီးလည်း တတိယဖောင်း
ရစ်မှ ပြုတ်ကျခဲ့ပြန်ရာ ဓနုတ်ကင်းသူကြီးမှ ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့ရပါ
သည်။

၉။ သက္ကရာဇ် ၁၂၅၁ ခုနှစ်၌ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ခေါင်း
လောင်းပုံထိပ်မှ အထက်ပိုင်းသည် မြေသို့လျှောဆင်းခဲ့ပြန်ပါ
သောကြောင့် ကမာကဆစ်ရွာလယ်ရှင် ဦးကြည်မှနေ၍ ဓနုတ်
စေတီတော်တို့ပေါ်မှာ ကိုးတောင်မြင့်စေတီငယ်တစ်ဆူကို ၁၂၅၂
ခုနှစ်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။ ၁၂၇၇ ခုနှစ်သို့
အရောက်တွင် ဦးကြည်၏သားဖြစ်သူမှ ၁၂၄ တောင်အမြင့်
ဆောင်သည့် ဓနုတ်စေတီသစ်ကို ဆူးလေစေတီပုံစံအတိုင်း

တည်၍ ထီးတော်တင်လှူခဲ့ပြန်ပါသည်။

၁၀။ ၁၃၁၁ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၆)ရက်နေ့
တွင် လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကြောင့် ငှက်မြတ်နားများ တွဲရွဲ
ပြုတ်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဖိုးတန် စိန်ရွှေရတနာများ စီခြယ်
ထားသည့် ငှက်မြတ်နားနှင့် စိန်ဖူးတော်တို့ကို ဖြုတ်ပြီး ရွှေတိဂုံ
စေတီတော်၊ ဘဏ္ဍာတော်တို့တွင် အပ်နှံထားခဲ့ကြရပါသည်။

၁၁။ ၁၃၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရွှေတိဂုံဘဏ္ဍာတော်တို့ကိုမှာ
၃၉ နှစ်ကြာမြင့်စွာ အပ်နှံထားခဲ့ပါသော ဓနုတ်စိန်ဖူးတော်နှင့်
ငှက်မြတ်နားတော်တို့ကို ရတနာဖျိုးစိခြယ်၍ ပြုပြင်တော်မူခြင်း၊
သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များနှင့် သောင်းကျန်းသူများကြောင့်
ပျက်စီးလျှော့လျှင်လျှင်နေပါသော ဓနုတ်ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီး
အား တက်ပုံပြုပြင် ဆောင်ရွက်ခြင်းများကို ဂိမ်းလျှင် ၁၃၉၁
ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ (၂၆-၂၇-၂၈)ရက်များတွင် ထီးတော်၊ စိန်ဖူး
တော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်များ တင်လှူပွဲတော်ကြီးကို စည်ကား
သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

၁၂။ ဇွန် ၂၇၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်သို့အရောက်မှာ ငလျင်ဒဏ်
ကြောင့် ပြိုကျခဲ့ပြန်၏။ နိုင်ငံတော်မှ ကြီးမား၍ ထီးတင်ပွဲကြီး
ကို ခြိမ်းခြိမ်းသည်းသည်း ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

၁၃။ မေ ၃၀၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ ငလျင်ကြောင့် ဓနုတ်ဆံ
တော်ရှင်မရာ မြေခဲခဲ့ပြန်ပါသောကြောင့် ယခု ပြန်လည်ပြုပြင်
နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရောက်ကြစေချင်

အခါကာ မြေသားမကောင်းခြင်းကြောင့် မကြာခဏ
ပြိုကျနေရခြင်းဟု ချွတ်လိပ်ပညာရှင်တို့က မှတ်ချက်ပြုကြပါ
သည်။ မည်သို့ပင် မြေမာရော ကျောက်တုံးတိုင်တိုင် ခြစ်ကော်
မှုသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်များ၊ ဓာတ်တော်များကိုနီးဝပ်
တည်ရှိနေပါသော ဓနုတ်ဘုရားကြီးအား ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိကြသည့်
အတိုင်း ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဟု ကျေးဇူးရှင်ကျိုက်ထီး
ဆောင်း ဆရာတော်ကြီးမှ မိန့်ပြန်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါတွင် ဓနုတ်သို့သွားရာလမ်းမကြီးအား
ဧကမ္ဘာကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ယူ၍ပြုပြင်ပြီး ကုသိုလ်ယူနေပါသော
ကြောင့် ချောမောဖြောင့်ဖြူးစွာ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပါသည်။
သို့ပါသောကြောင့် ဓနုတ်ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီး ပြုပြင်တည်နေ
သည့် ကာလတွင် တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ကုသိုလ်များ ပါဝင်နိုင်ကြစေ
ရန်အတွက် နတ်လမ်းညွှန်ပြီး ရေးသားလိုက်ရပါကြောင်း။

မြတ်ပယ်

ကေသီပန်
တိုင်းရင်းသားပါး
ထုတ်လုပ်ရေး

ကေသီပန် မြတ်သူခ အဆံကျဆေး

ပတ်လုံး
ဝိန်းဆေး
ပဟုတ်ပါ

တံဆိပ်မှတ်ပုံစံအရ
TMR 008397(0314)

အဝလွန်၍ စိတ်ညစ်နေသူများနှင့်
မိုက်ပူခါးတုတ်၍ အလိုမကျဖြစ်နေသူများအတွက်
သွေးထဲမှ မလိုအပ်သော အဆီများကို ပယ်ထုတ်ပေးပြီး
ဆူပြီးနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အဆံကျကျစ်လျစ်လှပ သွားစေရမည်။

- ကေသီပန်သွေးပုပ်ချဆေး
- ကေသီပန်ဝမ်းပျော့အကြောပြေဆေး
- ကေသီပန်ဆေးပရုတ်ဆီ
- မင်းသူခ ခေါင်းကြည်ရုပ်ပေါ့ဆေး
- ရွှေသွေး သူငယ်နာရင်လူးဆေး
- ထူးရှယ် ဒဏ်ကျေလိမ်းဆေး
- မြတ်သူခ အဆံကျဆေး

မြတ်ချမ်းသာဆေးတိုက်
အမှတ် ၇၇၊ စမ်းချောင်းလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖုန်း ၀၁-၃၁၁၀၆၆၊ ၃၁၁၀၆၇

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

အိမ်

NBA

အိမ်ကွဲ အိမ်ပေဟေဠိ

အချိန်ကား ခွေရာ နှစ် ထားလှ။
ခရစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း အခါ
လေသတည်း။

ဒီဇင်ဘာလအတွင်း အခါအခါ
ပိုကွန်းနေသလို အမှောင်ထုကလည်း
အပေးကြိုးချောကလာသည်။ ကားလမ်း
ဖြတ်ရာ သကျက်စောရွာကြီးမှ လူတို့
ကျောက်တွင်းရွာသို့ ရောက်အောင် တစ်
နာရီခန့် လမ်းလျှောက်လာရသည်ဖြစ်ရာ
သူရွာကိုဝင်မီတော့ ညနေ (၅)နာရီသာ
သွားရ ခံရမိ။ သူတို့ရွာမှာ ဝယျာဉ်ဦး
မြေ လှင်ကိုင်နေသောသူမျှ မြို့ရိုး လမ်း
ခြံနှင့်တစ်ခြံ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်
ငယ် ကွာလှမ်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။
ထားဝယ်-ရှင်မော်ကားလမ်းမ၏ အနောက်
ဘက်ခြမ်း မတောင်တစ်လုံးအောက်ကသာ
ရသည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ပိုင်းမှ နေ
ဖြစ်သည်။

ခြံစန်းကျယ်ကြီးများထဲ၌ အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်း၊ အိမ်သေးအိမ်မွှား မျိုးစုံဖြစ်
သော်လည်း ကိုယ့်ခန်း၊ ကိုယ့်ဥယျာဉ်ခြံ
နှင့်ကိုယ် သီးသီးသန့်သန့်ဖြစ်သည်။ သူ
တို့ခြံနှင့်အိမ်မှာ ရွာ၏တစ်ဖက်ထိပ်၌ ရှိ
သဖြင့် အိမ်သို့ရောက်ရန် ရွာလယ်လမ်းမ
ကြီးကို ဖြတ်သွားရသည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေ
ဘက်ပိုင်း၌ ရှိသော အိမ်ကြီးများထဲ၌

သလုံထင်ရသော သူ
လမ်းကဖြတ်လျှင် ဘယ်ကိုရောက်သည်ကို
တော့ သူခန့်မှန်းနိုင်သေးသည်ဟုထင်၏။
“ဟေ့ ... တိုးမောင်၊ မင်းအခုမှ
ပြန်ရောက်တာလား”

လက်ခြံတစ်ခုထဲမှ သူကလာ
အိမ်ပေဟေဠိကား ကလေးတို့
အိမ်ပေဟေဠိကလေး ညီ ညီ ညီ ညီ
အိမ်ပေဟေဠိကလေးတို့ အိမ်ပေဟေဠိ
ဖြစ်၍ အထောပေးပေးနေကြ။
မှတ်မိနှုတ်မပယ်နိုင်ခြင်းမှာ အပေးပေး
ရင်းနီးသော အသိအကျွမ်းထဲမှလိုကာ
သေချာသည်။ သူပြန်မကားပြောရန် အသေ
အချာကြည့်လိုက်တော့ ငယ်သူငယ်ချင်း
သာအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူအတော်
ရပ်ရင့်သွားပေသည်။

“အေးကွာ ... လဲကြီး၊ စာရတဲ့
အချိန်မှာ ဝါး အလုပ်ကိုခွင့် မော်လမြိုင်
ဖြိုးပေါက် ကောသွားနေမကတူ ချက်ချင်း
မသိရဘူး။ အခု ခန့်ကပြန်ပျောက်ရောက်
ချင်း အဖေ့ကိုစွဲကြားတာနဲ့ ချက်ချင်းခွင့်
ယူပြီး လာခဲ့ရတာ”

“အင်း ... မင်းအဖေကလည်း
ဟိုတုန်းက ပေပေတေတေ နေခဲ့ရတဲ့
ဒဏ်တွေ ထင်ပါရဲ့ကွာ။ မကျန်းမာဘူး
ကြားပြီး သိပ်မကြာဘူး ဆုံးသွားတာပဲ”
အချိန်လည်း နောက်ကျနေပြီဖြစ်၍
သာအောင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး နောက်နေ့
တွေ့ရန်ချိန်းဆိုကာ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်
သုတ်ဆက်လျှောက်လာလိုက်သည်။ အိမ်
ခြံပိုင်းကတော့ အဖေ့နားရေးကံ

အိမ်ပေဟေဠိကြောင့် ရွာထဲမှလူ
အဖေဟေဠိကလေးတွေ့ရသည်။ သူ
ကိုမြင်တော့ မင်းသာဝမ်းနည်း ဆီးကြို
နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အဖေ့နားရေးသတင်း
ကို သူ့ဆီသံကြီးရိုက်လိုက်သော အဖေ
မဆုံးခင်ပြုစုပေးခဲ့ကြသည့် အဖေ့ရဲ့တူမ

လင်မယားနှင့် အဖေညီမ အိမ်ပေဟေဠိက
အဖေ မကျန်းမာစဉ် သူ့ကို အလွန်တွေ့
အိမ်ပေဟေဠိပြောကြောင်း မှာစရာပြော
အိမ်ပေဟေဠိက ရှိသည်ဟုလည်းပြော
အိမ်ပေဟေဠိက ပြောကြားသည်။

သူတို့အဖေ နှစ်ဦးသည်ကားရှိ
ကြသောကြောင့် အဖေအဘတို့ကို ပမီ
လိုက်ခြင်းအတွက် သူ အလွန်စိတ်ထိ
ပိုက်ရပါသည်။ အဖေကိုယ်တိုင်သည်
ဤစာတိရွာရှိအိမ်၌ ပြန်လည်နေထိုင်
သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။
အဖေပြန်ရောက်လာချိန်၌ အမေဆုံးသွား
ခဲ့ပါပြီ။ သူကတော့ ထားဝယ်ရှိဆွေမျိုး
များထံ၌ သွားရောက်နေထိုင် ကျောင်း
ထက်ခဲ့ပြီး ဆယ်တန်းမတက်မီမှာပဲ အမေ
ဆုံးသွားသဖြင့် ကျောင်းဆက်မတက်
တော့ဘဲ မုန့်ဖြူနယ်အတွင်းရှိ ရာဘာခြံ
တစ်ခြံ၌ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့သည်။ အဖေ
ပြန်ရောက်ခါစက တစ်ခေါက်တော့ သူ
ပြန်သွားတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ နောက်
ပိုင်းတော့ သူ့အလုပ်တာဝန်များကြောင့်
ထပ်မရောက်ဖြစ်ခဲ့သေးချိန်မှာပဲ အဖေ
ဆုံးပါးသွားခြင်းပင်။

ထိုညက မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော
ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများနှင့် ညဉ့်နက်သည်
အထိ စကားတိုင်းပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“အေး ... အဲဒီတုန်းက သူဌေး
ဦးတော်တို့ရွာကို ဝင်စီးတဲ့ တောခိုသူပုန်
ကပတွေထဲမှာ မင်းအဖေ ဘရုံလည်း
ပါခဲ့ဘယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီညက ဗကပတွေက

ပါတီရန်ပုံငွေဆိုပြီး အကြောင်းပြ ဘေးပြ တိုက်တဲ့အထဲမှာ သူ့ငွေဦးတော်တို့ ရွှေ ငွေပစ္စည်းအတော်များများ ပါသွားတယ် တဲ့။ သူတို့တို့စဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ စိန်ဘယ်ကြီးတစ်ကုံးကိုတော့ ဦးတော် က အတော်နမြောရှာတာတဲ့လေ”

“အရမ်း အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းမို့လို့ နေမှာပေါ့ ဦးကြီးစိန်ရယ်”

အဖေငယ်ပေါင်း ရွာလူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဦးကြီးစိန်လုက အဖေ တော တွင်း၌ နေခဲ့သည့်အချိန်ကာလက ရှေး ဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို ပြန်ပြောပြနေ သည်။ အဖေက သူ့ဆယ်နှစ်သားအရွယ် လောက်မှာပင် သူတို့သားအမိကို ရွာ၌ ထားရစ်ကာ တောခိုသွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူတို့နယ်တစ်ကြော၌ ဗကပများ ကြီးစိုး လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည့်အချိန်၌ အဖေက ဗိုလ် အဆင့်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဟု ပြောသံ ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ အဖေ တောခိုသွား ကတည်းက သူတို့သားအမိလည်း ဤ အိမ်နှင့်ခြံကို အဖေညီမ ဒေါ်မရှင်တို့ မိသားစုကို အိမ်နံ့နေထိုင် လုပ်ကိုင်စေခဲ့ ပြီး သူတို့သားအမိကတော့ အမေဆွေမျိုး များရှိရာ ထားဝယ်မြို့ပေါ်သို့ သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ သူ့ငွေဦးတော်ရဲ့ မိန်းမကြီးဆို သူ့ပစ္စည်းတွေ နမြောလွန်း လို့ အိမ်ရာထဲတောင် လဲသွားသေးတယ်။ အဲဒီကိစ္စ ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မင်းအဖေ လည်း ဗကပတွေနဲ့ ခွဲထွက်သွားသလား မပြောတတ်ဘူး။ ဗကပတွေက ဘရုံဆို သစ္စာဖောက်ဆိုပြီး ဒီနယ်တစ်ဝိုက် လိုက် ရှာကြတာ ကြားမိသေးတယ်။ သူ့ငွေ ဦးတော်တို့မိသားစုရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိစ္စနဲ့ လည်း ပတ်သက်တယ်လို့ သိုးသိုးသန့် သန့် ကြားရတာပဲ။ မင်းအဖေပြန်လာခါစ က ငါမသိမသာမေးကြည့်ပေမဲ့ သူက အဲဒီ ကိစ္စပြောချင်ပုံမရတာနဲ့ မမေးတော့တာ”

ဦးကြီးစိန်လုကတော့ သူသိလိုက်မိ လိုက်ရသော ကိစ္စများကို သူတို့လူငယ်

များအား ဖောက်သည်ချသည်။ အားလုံး ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ ကြသည်။

“ဦးကြီးစိန်ရယ် ... ဘကြီးရုံက ဦးတော်ရဲ့ပစ္စည်းတွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပုံ မရပါဘူး။ ဘကြီးရုံရွာပြန်ရောက်လာ တော့ လွယ်အိတ်စုတ်တစ်လုံးပဲ ပါလာ တာ။ အခုအချိန်ထိလည်း ဘယ်လိုနေ ထိုင်သွားရတယ်ဆိုတာ ဦးကြီးစိန်တို့ တစ် ရွာလုံးအသိပဲ”

သူ့ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သော အဖေတူမ က ဘကြီးအပေါ် ရွာသားများ အထင်လွှဲ မည်စိုး၍ ကပျာကယာဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်သားတော့ ကိုစိန်လုရယ်။ တော်ပြောသလိုသာ ဦးတော်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ရလာမပြင် ကျုပ်အစ်ကိုကြီး ချို့ငဲ့ရှာ မလာ။ တော့စကားကလည်း ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မရှင်ရယ်။ ငါက လည်း ကြားရသိရတဲ့ဟာကို သတင်း စကားအဖြစ် ပြောပြတာပါဟာ။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး”

သူကတော့ အဖေကိုချစ်ခင်သော် လည်း အဖေအကြောင်း သိပ်မသိသူမို့ သူတို့စကားပိုင်းထဲ၌ ဝင်ပြောစရာ စကား မရှိလှပါ။ သိရကြားရသည်တို့ကိုသာ မှတ်သားနားထောင်မိသည်။ ကြားသိရ သော အကြောင်းအရာများအရ အဖေ ဟာ တကယ်ပဲ သူ့ငွေဦးတော်တို့မိသား စုပိုင် ပစ္စည်းများကိစ္စ၌ ပတ်သက်ခဲ့သည် လား။ ဗကပတွေက အဖေကို ဘာကြောင့် သစ္စာဖောက်ဆိုပြီး လိုက်ရှာရတာလဲ။ အဖေကကော ဘာပြဿနာကြောင့် သူ တို့တွေနှင့် ခွဲထွက်ပြီး ခြေရာပျောက် ရှောင်ပန်းနေထိုင်ခဲ့ရတာလဲ။ အဖေရှိစဉ် က မသိခဲ့ရသောကိစ္စများဖြစ်၍ အခု အချိန်မှာ အဖေကိုမေးဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

အတွေးများနှင့် ထိုညက သူ့အစော ကြီး အိမ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရာကနီးချိန်မှာတော့ ထူးခြား လှသော အိမ်မက်ကြောင့် သူ့အတွေးပွား ရပြန်သည်။

ညက အိမ်ရာဝင်သွားပြီး မကြာ ခင်မှာ သူ့အိမ်ပျော်သွားသည်။ အိမ်မက် ထဲ၌ သူ့အဖေက အောက်ထပ်လှေကား အတိုင်းတက်လာပြီး သူ့အိမ်သည်ခုထင် ဘေး၌ လာရပ်သည်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်နေ ရသလို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အိမ်ရာကထဲပြီး သူ နောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်သည်။

သူ့အသားအယာ ထလိုက်သွားမိ သည်။ ရင်ထဲအသိထဲ၌လည်း ဘာမှမရှိ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း ရှိမနေခဲ့။ အဖေက သူ့အိမ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီ သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်း ခေါင်းရင်းဘက်ထောင့်၌ စာအုပ်အချို့နှင့် တိုတိုထွာထွာပစ္စည်းများထားသော ဗီရို အပူလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ အဖေက ထို ဗီရိုပူလေးအနား၌ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ဗီရိုထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တောက်လျှောက် ဖြစ်ကွင်းကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရ သော်လည်း ထူးခြားသည်က သူ့ကို အဖေ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသွားခြင်းပင်။

အဖေပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာပဲ သူနိုးလာခဲ့သည်။ ထင်ထင်ရှားရှားမြင် မက်ခဲ့ရသော အိမ်မက်ကိုလည်း သူ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။ အဖေ ဘာ ကိုရည်ညွှန်းသည်မှန်း သူမတွေ့တတ်ခဲ့ ပါ။ သူကပဲ အဖေကို စိတ်စွဲလမ်း၍ မက် သည်လား။ အဖေကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ကို အမှန်တကယ် အိမ်မက်ပေးခဲ့တာလားဆို သည်ကိုတော့ သူ မပိုင်းခြားနိုင်ပါချေ။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူ အတွေးများ နှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ သဘက်ခါ ဆိုလျှင် ရက်လည်တော့မှာမို့ သူ့ရွာမှာ ရောက်နေသည့်အခိုက် လာရောက်တွေ့ ဆုံသတင်းမေးရင်း သူ့နှင့်စကားပြောဖြစ် ကြသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကြောင့်

တစ်နေ့လုံး မအားလပ်ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ ခေင်ကြီး၏အိပ်မက်ကိုလည်း အမှတ်ထင် သူမေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ ရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ရွာမှ သူပြန်မည်ဟုသိထားသော ဆွေမျိုးအချို့ တလက်ဆောင်ပစ္စည်းများ လာရောက်ပေးပို့ကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ရွာမှနေ၍ စားစီးရသော သံကျက်တောရွာသို့ တစ်နာရီခန့် ခြေကျင်လျှောက်ရဦးမည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ပေးသော လက်ဆောင်များကို စိတ်သဘောဖြင့် အနည်းငယ်စီသာ လက်ခံလိုက်ရသည်။

ထိုညမှာလည်း လွန်ခဲ့သည့်ညက ဖုံစံအတိုင်း အဖေ့ကို သူ့အိပ်မက်မက်ပြန်သည်။ စာအုပ်စီရီးလေး၏သော့ထားသော အိမ်ရှေ့ရှိ စားပွဲအံ့ဆွဲထောင့်တစ်နေရာကို ဝါ သူ့ကို ထင်ထင်ရှားရှားပြသွားခဲ့ပြန်သည်။ နှစ်ညဆက်တိုက်မက်သော ထိုအိပ်မက်ကို သူ့အလေးမထားဘဲ နေနိုင်တော့။ သူ့ကို အဖေက မှာစရာ ပြောစရာများရှိခဲ့သည်ဆိုသည့်စကားကိုလည်း သူ့သတိရလိုက်မိသည်။

သူ့ကိုမှာကြားစရာ တစ်စုံတစ်ရာများ ထိုဗီရီးလေးထဲ၌ ထားရစ်ခဲ့လေသလားဟု သူ့တွေးရတော့သည်။ သူ့ကို အဖေအိပ်မက်ပေးတာ သေချာလေပြီ။

အလုပ်အကိုင်၊ အချက်အပြုတ်နေ့စွဲ အိမ်၌ ညည်သည်မပြတ်သဖြင့် အဖေအိပ်မက်ပေးသောကိစ္စကို သူမလုပ်ရသေးချေ။ အမှတ်တမဲ့ဟန်ဖြင့် စားပွဲအံ့ဆွဲလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိတော့ အဖေပြခဲ့သည့်အတိုင်း သော့ချောင်းလေးကို အလွယ်တကူပင် တွေ့ရသည်။ သော့ချောင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အဖေကိုယ်တိုင် တစ်ခုခုကိုပြလိုပေးလို၍ -အိပ်မက်ပေးခဲ့တာ သေချာလှလေပြီ။ သော့ကလေးကို ရှုပ်အကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ သူ့ကောက်ထည့်ထားလိုက်ရင်း ဗီရီးလေးကို ဖွင့်

ကြည့်ချင်သောစိတ် ပြင်းထန်လာရသည်။ သို့သော် အပေါ်ထပ်၌လည်း ဧည့်မပြတ်သေးသဖြင့် သူ့အတွက် အခွင့်မသာသေးချေ။ ဆွေမျိုးအချို့သာ ကျန်ချိန်မှာတော့ သူ့ခဏအိပ်လိုက်ဦးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ အခန်းထဲဝင်လာလိုက်သည်။ မကြာမီ ဆွေမျိုးတစ်စုလည်း အလျှိုအလျှိုအောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားကြသည့်အသံ ကြားရသည်။ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြီး မကြာမီ လူသံမကြားရတော့သောကြောင့် အခန်းထဲမှ အသာအယာထွက်လာကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်မှမတွေ့ရသောကြောင့် ဗီရီးလေးဆီသို့ ကျားကယာ ချဉ်းကပ်လာခဲ့လိုက်သည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ သော့တံဖြင့် ဖွင့်လိုက်လျှင် အလွယ်တကူပဲ ဖွင့်သွားသဖြင့် ဗီရီးလေး၏တံခါးကို သူ့ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

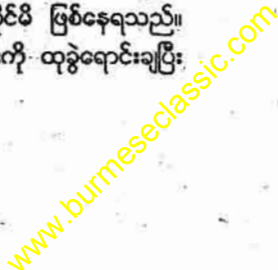
တို့လီရီလီ ပစ္စည်းများထားသော အထပ်၌ နီညိုရောင်အဝတ်စုံဖြင့် ထုပ်ထားသော အလျား ခြောက်လက်မ အနံလေးလက်မခန့်ရှိသော ယွန်းဘူးငယ်လေးကို အလိုလိုစိတ်ဝင်စားစွာ ကောက်ယူလိုက်ရင်း အကျီရင်ဘတ်ကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအထုပ်ကလေး၏ အောက်မှာတော့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကဲ့သို့ စာအုပ်ငယ်လေးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုံစာအုပ်ကလေးကိုပါဆွဲယူပြီး ဗီရီးတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သော သူ့စိတ်တွေ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ အရင်ဆုံး ပိတ်စနီညိုရောင်နှင့် ထုပ်ထားသော ယွန်းဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများပင် ကျိန်းသွားလှမတတ် ပြီးပြီးပြန်ပြန် အရောင်တွေလက်နေသော စိန်ဘယက်တစ်ကုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွေးစေ့ခပ်ငယ်ငယ်လောက်အရွယ်လေးများ တညီတညာ တည်းရှိနေသော စိန်ဘယက်တစ်ကုံးဖြစ်

သည်။ ဘယက်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။ ခေတ်ကာလ တန်ဖိုးကို မမှန်းတတ်လောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းတစ်ခုဆိုတာကို တော့ သူ့သိသည်။ သူ့တစ်သက်စား မကုန်နိုင်လောက်ပေ။ ရှုတ်တရက် ဦးကြီးစိန်ပြောပြခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရ၍ စိန်ဘယက်ကြီးကို ကပျာကယာ ယွန်းဘူးလေးထဲ ပြန်ထည့်ပြီး သူ့အဝတ်အစားအိတ်၏ အောက်ဆုံးသို့ ထိုးထည့် ဝှက်ထားလိုက်မိသည်။

ဒါ ... ဒါဟာ ... သူ့ဌေးဦးတော်တို့အိမ်ကို အဖေတို့ဧကပတွေ ဝင်ရောက်စီးနင်းလုယူခဲ့ရာ၌ ပါခဲ့သော စိန်ဘယက်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဖေဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖုန်များခါထုတ်လိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း လှန်လှေ့ဖတ်ကြည့်မိသည်။ သူ့ထင်သည့်အတိုင်း မှန်ကန်ပေသည်။ ထိုပစ္စည်းသည် ဗကပများလက်မှ အဖေအရယူကာ ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းပင်။ အဖိုးတန်လှသော ဘယက်ကြီးကို အပိုင်စီးသွားသည့် အဖေ့နောက်သို့ သူတို့အဖွဲ့မှ သခင်သက်ဦးဆောင်သည့် ဗကပများက အခဲမကျော့လှစွာ ရေဆုံးမြေဆုံး လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။

အဖေကပဲ အပုန်းအရှောင်ကောင်းသည်ထင်၏။ အခုအချိန်အထိ အဖေ့လက်၌ စိန်ဘယက်ကြီးရှိနေခဲ့သည်ပဲ။ သူတို့ နယ်တစ်ဝိုက်တွင်လည်း သူ့ပုန်ဗကပများ အတော်ရှင်းလင်းသွားပြီး သခင်သက်တို့အဖွဲ့လည်း အစိုးရတပ်များ၏ ချေမှုန်းခြင်းခံရကာ ကျဆုံးကုန်ကြပြီဟု သိခဲ့ရဖူးသည်။ အခုအချိန်မှာတော့ စိန်ဘယက်ကြီးက အဖေ့လက်မှတစ်ဆင့် အဖေ့ညွှန်ပြမှုဖြင့် သူ့လက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။ မက်မောစရာကောင်းလွန်းလှသော စိန်ဘယက်ကြီးကို မျက်စိထဲမှ မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရကာ သူ့မှာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေရသည်။ စိန်ဘယက်ကြီးကို ထုခွဲရောင်းချပြီး

တခြား တာဝန်ပေးပါဘူး။
 သူက အိတ်ကို ဖွင့်မပြုလိုဘူး မိတ်
 တွယ်ထားရင်း စကားဖြင့်သာ ပြော
 တယ်။ ထိုခဏ၌ သူ့အနား နီးကပ်
 သော လက်နက်ကိုင်လူတစ်ဦး၏
 ဖောင်းပုံစံနှင့် တံဆိပ်ကို သံကွဲရွာ
 နှစ်ထိုင်ရလျှင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရ
 တယ်။ ဗကပ်တွေဖြစ်နေသည်။ ဒီနယ်
 တစ်ဝိုက်၌ ဗကပ်တွေ ရှင်းလင်းသွားခဲ့
 သော အတော်ကြားရှိပြီ။ သူတို့က ဘယ်
 နောက်လာကြသလဲ။ ပြန်လှုပ်ရှားလာ
 သော အဖွဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဗကပ်ဟု
 အယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကို ဓားပြတိုက်
 နိုင်တာလား။ သူ့အဖွဲ့အားနေခါ မျက်နှာ
 သို့ လက်နှိပ်စာဟိမ်းရောင် ပင်းခနဲ
 ရောက်လာ၍ ယောင်ပြိုး လက်ဖြင့်ကာ
 ဆိုက်မိသည်။

“ဟာ ... ဗိုလ်သက်စိုး။ ဒါ ...
 ဘရုံ ... ဘရုံပဲ”
 “ဘရုံ ... ဘရုံ ... နောက်ဆုံး
 တော့လည်း မင်း ငါ့လက်ထဲ ဆိုက်ဆိုက်
 ခြိုက်ခြိုက်ပြန်ရောက်လာရပါလား။ ရှာ
 ဘုန်းကမတွေ့၊ မရှာတော့မှ ... တည့်တည့်
 လာတိုးနေပါလားကွ ... ဟေ”

ရုတ်တရက် သူ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်
 နှက်သို့ ဗကပ်နှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး
 သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်
 ကြသည်။ သူ့ရုန်းသော်လည်း ပြုတ်တူလို
 ဝန်မသွားသော လက်များကြားမှ လွန်
 မြောက်အောင် သူ့မတတ်နိုင်ပါ။ ၎င်းတို့
 ဝပ်ကိုင်ကားခြင်းခံရသောနေရာမှာလည်း
 လောင်နာကျင်လွန်းလှ၍ သူ့မရုန်းဝံ့
 တာ။

“ဟေ့ကောင် ဘရုံ၊ မင်း ငါတို့ဆီ
 အပိုင်စီးပြီး လစ်ပြေးသွားတဲ့ စိန်
 ယက်ကြီးကော၊ ဘယ်ပယ် ပေးစမ်း”
 သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ
 သည်။ ဒီဘယက်ကြီးရရှိထားသည်ကို
 ပယ်မည်စိုး၍ အချိန်မဆိုင်း ရွာကထွက်
 ကသော်လည်း ဘယက်ကြီးနှင့် သူ့ဖခင်

ဦးဘရုံကို လိုက်ရှာနေသော သခင်သက်
 ခေါ် သခင်သက်စိုးတို့ ဗကပ်များနဲ့မှ
 တန်းတိုးရသည့် သူ့ကံကြီးဒွာကို စိတ်
 ပျက်ရင်းမှ ကြောက်လန့်လက်မသည်။

“မင်းကို မတွေ့မချင်း ငါတို့မကျေ
 မနပ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာ။ အခုတော့ အခန့်
 သင့်လိုက်တာကွာ”

တစ်ယောက်က သူ့လွယ်ထားသော
 ဟန်းဘက်အိတ်ကို ဆွဲယူကာ ညွှန်နောက်
 ရှာဖွေ၍ သူ့ဖက်ယူလာခဲ့သည့် ဗိန်
 ဘယက်ကြီးကို လေ့လာတော့သည်။

“ဒီမှာတွေ့ပြီ ဗိုလ်သက်စိုး။ ဘယက်
 ကို ဒီကောင်ယူပြီး ဖြိုက်လစ်မလို့ပဲ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဘူး။ ကျွန်
 တော်က ဗိုလ်ကြီးတို့ဆီက နီးလာတာ
 လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဘယက်က ကျွန်
 တော်အပေးဆီက ရ ... ရ ... ”

ပြောရင်းတန်းလန်း သူ့စကားများ
 သွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ
 ကို အငြိုးတကြီးဖြစ်နေကြသူများအား
 အဖေ့သားပါဟု ထုတ်ပြောမိခြင်းမှာ သက်
 သာရာရမရာ အကြောင်းမမြင်။

“ဘာ ... မင်းဘာပြောလိုက်
 တယ်”

“ကျွန်တော် ဦးဘရုံမဟုတ်ပါဘူး
 လို့ ပြောတာပါ။ ဗိုလ်ကြီးတို့ရှာနေတာ
 ကျွန်တော်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီဘယက်က မင်းဆီကို
 ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ ဘရုံမဟုတ်
 ဘူးလို့ မင်းက အကြောင်ရိုက်ချင်ရင်
 လည်း မင်းမျက်နှာကိုဟော့ ပြန်သတိရ
 ဦးပေါ့ကွာ။ ဒီဘယက် မင်းဆီကို ရောက်
 နေကတည်းက မင်း ဘရုံမဟုတ်ဘူးလို့
 ဘယ်လိုပြင်းပြီးမှာလဲ။ ရဲတော်တို့ ...
 သူ့ကို ကြိုးတုပ်လိုက်ကြ။ မင်းရှုပ်နည်း
 နည်းပြောင်းသွားပေမဲ့ ငါတို့က မှတ်မိပါ
 တယ် ဘရုံရာ ... ”

ဗိုလ်သက်စိုးဆိုသူက အမိန့်ပေး
 လိုက်လျှင် ဗကပ်ရဲဘော်တစ်ယောက်က
 ကြိုးတစ်ချောင်းယူကာ ရောက်လာပြီး

သူ့ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်လိုက်ကြ
 သည်။ ဦးကြီးစိန်လှယ်မှ ကြားခဲ့ရသော
 စကားများအရ ဗိုလ်သက်စိုးတို့အဖွဲ့မှာ
 အစားထပ်များနှင့်တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး အားလုံး
 ချေမှုန်းခံလိုက်ရသည်ဟုသာ။ ထိုသတင်း
 ကြားမှ အပေလည်း ရွာပြန်ရောက်ရှိ နေ
 ထိုင်ခဲ့သည်ဆို၏။

အခုတော့ ဦးကြီးစိန်လှယ်သတင်း
 မှားခဲ့လေပြီ။ ဗိုလ်သက်စိုးတို့မှာ ယခု
 ထက်တိုင် အဖေ့ကို အခဲမကျေသေးဘဲ
 လိုက်ရှာနေဆဲပင်။ အဖေမဆုံးပါးခဲ့လျှင်
 လည်း မကြာမီ အဖေနှင့်တွေ့ရတော့မည်
 သာ။

သူ့အတွက် ချမ်းသာရာ ရစရာ
 အကြောင်း မမြင်တော့ပါ။ အချင်းချင်း
 ပင် ဖြုတ်၊ ထုတ်၊ သတ်လုပ်နေကြသော
 သူတို့ဗကပ်များက ဘရုံ၏သားဆိုတာသိ
 လျှင် ပို၍ပင်ဆိုးပြီးမှာလား။ သက်သာ
 စရာ အကြောင်းတော့မရှိပါ။ သူစိတ်ကို
 ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည်။ မကြာမီ သေနတ်
 သံဘစ်ချက် ကြားလိုက်ရကာ သူ့နဖူး
 အား ဆယ်ပေါင်တူနှင့် ထုရိုက်လိုက်
 သလို ခံကားလိုက်ရပြီး အသိတရားအား
 လုံး ပျောက်ဆုံးသွားရတော့သည်။

ခရီးသွားတစ်ဦး၏ သတင်းပေး
 ချက်အရ သကျက်တောရွာရဲစခန်းမှ
 ပြည်သူရဲများ ရောက်လာကြလျှင် ကြိုး
 နှင့်တုပ်ပြီး နဖူးကို သေနတ်နှင့်အပစ်ခံ
 ထားရကာ သေဆုံးနေသော တိုးမောင်၏
 အလောင်းကို အေးစက်တောင့်တင်းလျက်
 တွေ့ကြရသည်။ ချမ်းအေးလှသော ဒီဇင်
 ဘာဆောင်းည၌ တစ်ညလုံး နင်းများထဲ
 ၌ ရှိနေခဲ့သဖြင့် အလောင်းမှထွက်သော
 သွေးများ၊ ဦးနှောက်အပိုင်းအစများမှာ
 အေးခဲနေကြလေပြီ။ သူ့အနီးဝန်းကျင်
 တစ်ဝိုက်၌လည်း ပွင့်ဟပြန့်ကြဲနေသော
 ဟန်းဘက်အိတ်နှင့် အဝတ်အစားများကို
 တွေ့ရသည်ကြောင့် ဓားပြများက ပစ္စည်း

လိုချင်၍ မွေနှောက်ရှာထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

သို့သော် ၎င်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာရှိ မြက်ခင်းပေါ်၌ကျနေသော စိန်ဘယ်ကံကြီးကို မြင်လိုက်ရသော် ပစ္စည်းလိုချင်၍ လူကိုသတ်လိုက်သောစားပြဟုလည်း သတ်မှတ်၍ မရတော့ပြန်။

“ဒါ ... ဘရုံအပိုင်စီးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတဲ့ စိန်ဘယ်ကံပဲ။ တိုးမောင် ဘယ်ကံဘယ်လို ရသွားတာလဲ မသိဘူး။ ဗကပ သခင်သက်စိုးတို့က ဒီစိန်ဘယ်ကံကြောင့် ဘရုံကို မြေလှန်ရှာနေခဲ့တာ ငါမှတ်မိတယ်”

တိုးမောင်၏သတင်းကြား၍ လိုက်လာကြည့်သော ဦးစိန်လှက စိန်ဘယ်ကံနှင့် တိုးမောင်ကို တွဲလျက်မြင်ရလျှင် တအံ့တဩပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒါဆို သူ့ဆီမှာ ဒီစိန်ဘယ်ကံရှိနေမှန်း တစ်ယောက်ယောက်က သိသွားလို့များလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘရုံမှာ ဒီစိန်ဘယ်ကံရှိမှန်းတောင် သခင်သက်စိုးတို့က လွဲပြီး မသိကြဘူး။ သခင်သက်စိုးတို့ကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကျော်ကတည်းက အစိုးရတပ်တွေ ချေမှုန်းတာခံရပြီး မျိုးပြုတ်ကုန်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်။ အခု ဒီနေရာပဲလေ။ သခင်သက်စိုးတို့ စခန်းချတုန်း အစိုးရတပ်တွေ ဝင်တိုက်ခဲ့တာပဲ။ ဟုတ်တယ် ဒီနေရာပဲ”

စခန်းမှူးအောင်သော်က ရွာခံလူကြီးများ ဝေဖန်သုံးသပ်နေကြသည်စကားများကို အသာနားစွင့်ရင်း တိုးမောင်ကို သေစေခဲ့သော တစ်စုံတစ်ရာသံလွန်စကို လေ့လာရှာဖွေနေစဉ် ကုန်းကမူလေးတစ်ခု၌ မြေကြီးထဲမှ ပြောင်းကလေးထွက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အနားသို့ သွားကာ တူးဆွယက်ထုတ်လိုက်တော့ ဆွေးလုလုဖြစ်နေသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့ရသည်။ ထူး

ခြားသည်က အခြားကျည်အိမ်များမှာ ကျည်မရှိတော့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ မြေကြီးများနှင့် သံချေးများ ပိတ်နေသော်လည်း ကျည်အိမ်တစ်ခုမှာတော့ လတ်တလောပစ်ခတ်ထားသလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေခြင်းပင်။

သေနတ်ပြောင်းဝ ဦးတည်ထားခဲ့ရာနှင့် တိုးမောင်လဲကျသေဆုံးနေသောနေရာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေသည်။ အတွေးတစ်ခုဖြင့် တိုးမောင်၏အလောင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရှုရာ နဖူးမှဝင်သွားပြီး နောက်စေ့မှ ဖောက်ထွက်သွားသော သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် တိုးမောင်၏နောက်ဘက်သစ်ပင်ပင်စည်၌ စိုက်ဝင်နေသော ကျည်ဖူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထုတ်ယူကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကျည်ဖူး ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သဘာဝအားဖြင့် မည်သို့မျှ ပစ်ခတ်၍ မရနိုင်တော့သော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်မှ ထွက်သောကျည်ကြောင့် တိုးမောင်သေဆုံးခြင်းဟု ကောက်ချက်ချရမည်ဖြစ်နေရာ ဒုလုံခြုံရေးမှူး အောင်သော်မှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေရသည်။ ဒါတင်မက တိုးမောင်၏အလောင်း၌ ချည်နှောင်ထားခြင်းခံရသော ကြိုးများ ရှိသေး၏။ လက်သန်းလုံးခန့်သာရှိသော ဂုန်နီလျှော်ကြိုးမှာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်၍ တိုးမောင်ကဲ့သို့ သန်မာသောလူငယ်အားနှင့် ဆောင့်ရုန်းပြတ်နိုင်လောက်သည်။

“သူ့အဖေဘရုံ ငယ်ကရုပ်နဲ့ အခုတိုးမောင် အတော်လေးတူပေမဲ့ လူများလောက်စရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုးမောင်ကို သတ်လောက်အောင်လည်း သူနဲ့ ဘယ်သူမှ ရန်စမရှိဘူး။ သူ့အဖေဘရုံဆုံးလို့ နားရေးကိစ္စ ခဏလာတာပဲ ရှိတာ။ ကျုပ်တို့တော့ တွေးလို့မရတော့ဘူး စခန်းမှူးကြီး”

“ဆရာ ... သေတဲ့လူလက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ညိုမည်းနေတဲ့လက်ရာကြီးတွေပျံ့ လာကြည့်ပါဦး”

ရဲသားလေးတစ်ယောက်၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် အလောင်းရှိရာသို့ သွားကြည့်လိုက်သည်။ ဂျာကင်ခပ်ထူထူထဲထဲထားသည့် သေသူတိုးမောင်ကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ရှိမရှိ ရှာဖွေတွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျာကင်ခပ်ထူထူလွန်၍ လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသကဲ့သို့ လက်ကြီးများ ညိုမည်းစွာ အထင်အရှားတွေ့ခြင်းမှာ ဘယ်လိုအင်အားနှင့်များ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပါသနည်း။ အလွန်အံ့ဩစေကောင်းသော၊ တွေးရခက်လွန်းသော အမှုပင်။

လူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းချွန်နှောင်၊ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး နဖူးသေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခြင်းမျိုးမှာ ဗကပများ၏ လူသတ်လက်ရာနှင့် ဆင်တူပေသည်။ သို့သော် ဤဒေသ၌ ဗကပများ မရှိတော့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာပြီ။

သို့ပေမဲ့ ယခုတွေ့ကြုံနေရသော လူသတ်မှုက ဗကပများ မျိုးပြုတ်သွားကြရာ စခန်းဟောင်းနေရာ။ သေသူလည်း ဗကပများနှင့် ရန်ကြေးရှိသူမှ ရုပ်ချင်းဆင်လှသော သား။ သေစေသူလက်နက်ကလည်း ဗကပတို့၏ အကြီးအကျန် မြေ၌မြုပ်ကျန်ခဲ့သော သေနတ်သတ်သည့်ပုံစံမှာလည်း ဗကပတို့၏လက်ရာ။ ဒါတင်မက လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံး ညိုမည်းနေရာ လက်ရာကြီးများ။ လူလူ ဂုန်နီလျှော်ကြိုးတစ်ချောင်းတို့ တာဝန်ရှိသူများကို တွေးရခက်စေထူးဆန်းသည့်အမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်လာသည်။

ယွန်း

ထူးထူးခြားခြား ပုံပြင်များ

သံဝေဂလှမိသော ခေမာထေရီမ

ဗိဗ္ဗိသာရမင်းကြီး အုပ်စိုး ဝဉ်အချိန်က ဖြစ်သည်။

မင်းကြီးသည် ရုပ်အဆင်း မာန်ယစ်သည့် ခေမာမိဖုရား ကြီးအား ဘုရားရှင်ထံ သွား ရောက်စေလို၍ မင်းချင်းတို့ အား . . .

“အမောင်တို့ . . . ခေမာ မိဖုရားကြီးအား ငါ့ကိုယ်တော် မြတ် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကြီးရှိ ရာသို့ သွားစေလိုပါသည်။ တေးသီရေးဖွဲ့သူတို့က ထို ဥယျာဉ်ကြီး၏ ခမ်းနားပုံကို ရေးဖွဲ့၍ သီချင်းများ သီဆို စေ”

ဟု ဆိုကာ မိဖုရားကြီး ထံ သီဆိုစေ၏။ မိဖုရားကြီး သည် ထိုသီချင်းကို ကြားရ လျှင် စိတ်ထဲ၌ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်ပြီး ဥယျာဉ်သို့ သွားချင် စိတ်ပေါက်မိလေသည်။

ထို့အချိန်၌ မြတ်စွာ ဘုရားမှာ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ပရိသတ်တို့အား တရားဟော လျက် ခေမာမိဖုရားလာနေ

သည်ကို သိတော်မူ၍ ထန်း ရွက်ယပ်ကိုကိုင်၍ ကိုယ့်တော် နား၌ ထိုင်လျက် ယပ်ခပ်ပေး နေသည့် အလွန်အဆင်းလှ သည့် (၁၆)နှစ်အရွယ် မိန်းမ ပျိုတစ်ဦးကို ဖန်ဆင်းထား တော်မူသည်။

ခေမာမိဖုရားသည် ဝင် ဝင်လာချင်းပင် ထိုမိန်းမကို မြင်ရသောအခါ အံ့ဩသွားပြီး . . .

ငါ၏ အဆင်းသည် ဤ အမျိုးသမီးငယ်နှင့် နှိုင်းစာ လျှင် ၁၆ ပုံ ၁ ပုံမျှတောင် မရှိ။ ထိုအမျိုးသမီးငယ်မှာ ငါ့ ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာ နေပါပကော”

ဟုဆိုကာ တရားတော် ကို နှလုံးမသွင်းနိုင်ဘဲ ထို အမျိုးသမီးငယ်ကိုသာ အားကျ စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ရုပ်ရည်ရူပကာ အဆင်း ကို တပ်မက်သည့်ခေမာမိဖုရား

အား တရားနှလုံးသွင်းမိစေ ရန်အတွက် ထန်းရွက်ယပ်ကို ကိုင်၍ ယပ်ခပ်ပေးနေသည့် အလွန်အဆင်းလှသည့် (၁၆) နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးမှာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အရွယ် ပြောင်းသွားပြီး နောက်ဆုံး အရိုးသာ ကြွင်းကျန်သည်ကို ပြုတော်မူ၏။

ခေမာမိဖုရားသည် ထို ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်ရလျှင် အံ့ဩထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားပြီး . . .

“အို . . . ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းပေစွ ဤမျှ လှပ သည့်အဆင်းသော်မှ ခဏ ချင်းဖြင့် ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း သို့ ရောက်ဘိသေး၏။ အမှန် စစ်စစ် ဤအဆင်း၌ အနှစ် သာရမရှိစွတကား”

ဟု ကြံစည်လေ၏။ ထိုအကြံအစည်ကို သိ တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား က ခေမာမိဖုရားအား . . .

“ခေမာမိဖုရား . . . သင်

သည် ဤအဆင်း၌ အနှစ် သာရရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ဘိ ၏။ ယခု ထိုမိန်းမ၏ အဆင်း ၌ အနှစ်သာရမရှိသည်ကို ကြည့်ရှုလော့”

ဟု ဟောကြားတော်မူ လျှင် ခေမာ မိဖုရားသည် သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ နောက် မြတ်စွာဘုရားက . . .

“ခေမာမိဖုရား . . . ဤ သတ္တဝါတို့သည် ရာဂဖြင့် တပ် မက်ခြင်းရှိကုန်၏။ ဒေါသဖြင့် ပြစ်မှားခြင်း ရှိကုန်၏။ မောတ ဖြင့် တွေ့ဝေခြင်း ရှိကုန်၏။ မိမိ၏ “တဏှာ”တည်းဟူသော ရေအယဉ်ကို လွတ်မြောက်ရန် မတတ်နိုင်ရှာကုန်။ ထိုတဏှာ ရေအယဉ်၌သာ ကပ်ငြိနေ ကုန်၏”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဟော တော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကြား နာပြီး ခေမာမိဖုရားသည် ရဟန္တာဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလေ တော့သတည်း။

စိုးဝင်းထွန်း(တာမွေ)

မိုးချီဆောင်နိုင်လတ်

ဆောင်း၏အငွေအသစ် စစ်
လာပြီ။ နံနက်အရက်ကျင်းစပြုပြီ ဖြစ်
သော်လည်း အလင်းရောင်က ဝီဝီပြင်ပြင်
မကျဆင်းလာသေး။ ဆောင်း၏အငွေ
အသက်နှင့်အတူ မှန်ရိုင်းတဝါး ချမ်းစိန်
စိန်ခံစားရသည်။ ဦးသူတော်သည် ဆရာ
တော်ကျိန်းစက်ရာမှ မန်းသေးခင် ရေခွေး
အိုးကို အရင်တည်ထားသည်။ ယမန်နေ
နေခင်းကတည်းက ခပ်စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်
နေသော ထင်း(သစ်ကိုင်းစို၊ သစ်ကိုင်း
ခက်)အား နေလှလှနိုးထား၍ ယခုလို

နံနက်စောစော ထင်းမီးနှင့် ရေခွေးတည်
သည့်အခါတွင် သွန်စွာမှ အဆင်ပြေလေ
သည်။ မီးဖိုကိုလည်း အထူးအထွေ ဖန်
တီးပြုလုပ်စရာမလို မြေကြီးပေါ်တွင်
ငြောင်းရှည်တစ်ပေနှင့် အနက်အကျယ်
ကို သင့်တော်သလိုတူးကာ ထင်းမီးဆိုက်
လျှင် ထင်းမီးဖိုဖြစ်သွားပြီး အုတ်ခဲလုံးသုံး
ခုကို ဖိုခနောက်လုပ်လိုက်သည်။ အနီး
အနားက ရထားသည် သွပ်ပြားစအချပ်
သေးကို အလယ်မှအပေါက်တွင်းပြီး ဖို
ခနောက်ပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ရေ

ခွေးအိုးကတော့ ဒန်အိုးရေခွေးအိုးကြီး
သည်။ ဆရာတော်နီးလာလျှင် ရေခွေး
နှင့်စပ်ပြီး မျက်နှာသစ်လို့လည်းရသည်
ရေခွေးကြမ်းလည်း သောက်နိုင်သည်။
ဆရာတော်၏ကျောင်းသို့ ဦး
တော်ရောက်လာသည်မှာ တစ်နှစ်ပတ်
တော့မည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေး ဖြစ်
သည်။ ဆရာတော်၊ ကပ္ပိယကြီးတစ်ဦး
ကိုရင်လေးတစ်ပါးနှင့် ဦးသူတော်သာ
သော တောကျောင်းလေးဖြစ်သည်။ ဦး
အောင်တတ်သောဝေဒနာ ရှိသည့်အတွက်

မြမြလှိုင်

သူတော်လှနှင့်မမင်းရှိန်

သက်နိုးမစီးတော့ပဲ ဦးသူတော်အဖြစ်နှင့် သာ ငါးပါးသီလခံယူကာ နေလိုက်သည်။ ကပ္ပိယကြီးနှင့်အတူ ကျောင်း၏ဝေယျာ ဝစ္စအပြင် ဆရာတော်အားလည်း အနီးကပ် လုပ်ကျွေးသမှုပြုစုသည်။ ကိုရင်လေးဆွမ်းခံထွက်တော့လည်း ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းချိုင့်လိုက်ပါလေသည်။ တစ်နယ် တစ်ရွာက ဦးသူတော် ပြောင်းလာခဲ့ပြီး ယခု တံခွန်တိုင်ရွာတွင် ဆရာတော်အား ခွင့်ပန်ပြီး ဦးသူတော်အဖြစ်ခံယူကာ နေခဲ့သည်။ အားလပ်သည်အချိန်တွင် ဆရာတော် နည်းပေးလမ်းပြညွှန်တေးသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် နောက်ဆုံး ထွက်ရပ်လမ်းက မြတ်စွာဘုရား၏ဒေသနာတရားအား ကိုးကွယ်အားထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခုကျောင်းသက်နိုး အတွင်း အပြင် မြေသလင်းဝန်းကျင်ကို ဦးသူတော် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနှင့် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကာလှည်းကျင်းနေသည်။ ဦးသူတော် တံမြက်စည်းလှည်းနေစဉ်အတွင်း အမြဲ ရွတ်ဆိုကာ မြတ်စွာဘုရားအား အာရုံပြုနေသည်။

ဣစ္ဆန္တော သာသပဂဗ္ဗေ၊ စက၊ မန္တေ၊ ဣတော၊ စိတော၊ စက္ကဝါဠပ္ပိ၊ သကလံ၊ အတ္တဘာဝေန၊ အာဒယံ။

ဝေ၊ ဣစ္ဆေန၊ သမ္ပန္န၊ လောကဇေဋ္ဌံ၊ နမာမဟံ၊ ဝတေန၊ သစ္စဇ္ဇေန၊ ဣစ္ဆာမူရေတု၊ မေသဒါ။

ဝေ-ဤသို့၊ ဣစ္ဆေန-အလိုနှင့် သမ္ပန္န-ပြည့်စုံသော၊ လောကဇေဋ္ဌံ-တစ်လောကလုံးတွင် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးအား။ အဟံ-တပည့်တော်သည်၊ နမာမိ-ရှိသေမြတ်နိုး လက်စုံနိုး၍ လွန်အားကိုးကာ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ဝတေန သစ္စဇ္ဇေန-ဤသို့ နှုတ်သံဖော်

ထုတ်ပြန်၍ ဟုတ်မှန်သော စကားကို ဆိုခြင်းကြောင့် သဒ္ဓါ အခါခပ်သိမ်း မေတပည့်တော်၏ ဣစ္ဆ-အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှ သည်း ပူရေတု-မူရေသေ့ ပြီးပြည့်စုံပါစေ အရှင်ဘုရား။

ပါဠိနိသယျ အလုံးစုံရွတ်ဆိုပြီး သည်နှင့် ဦးသူတော်၏အမျှဝေသံကို ကြားရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးသူတော်သည် တံမျက်စည်းလှည်းရင်း သူ့နှုတ်မှ မဟိုးမကျယ် အမျှဝေလိုက်သည်။ ဆရာတော် အသုံးပြုရန်အတွက် ရေခန်းကလည်းချေပြီး အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ စိုစွတ်လေးအနည်းငယ် ထွက်လာသည့် နဖူးစမှ ချွေးစက်ကို ညာဘက်လက်ဖဝါးနှင့်သုတ်ကာ ကုက္ကိုပင်၏ ပင်စည်ဖြစ်ပျဉ်းပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အနားယူလိုက်သည်။

“ဦးသူတော်... ဦးသူတော်... ဦးသူတော် ...”

နားထဲတွင် သူ့အမည်ကိုခေါ်လိုက်သည့် အသံမတိုးမကျယ် ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့သေသေချာချာ နားထောင်သည်။ ထပ်၍ မကြားရသေး။ ဦးသူတော်၏ နားခေါင်းထဲတွင် ရွံ့ပုပ်နဲ့လိုလို၊ အကောင်တစ်ကောင်သေသော အပုပ်နဲ့လိုလို အနံ့ရသည်။ ထိုစဉ် မြောက်ပြန်လေသည်က ခပ်အေးအေး တိုက်လာသည်။ ဦးသူတော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို အင်္ကျီဖြူပေါ်တွင် ပိတ်ဖြူထူထူကို လှမ်းခြုံထားသော်လည်း ဦးခေါင်းထက်တွင် ဆံပင်မရှိသောကြောင့် အေးလာသဖြင့် ယောဂီရောင် ဝဲဘက်ဖြင့် အုပ်ပေါင်း ပေါင်းထားရသည်။

“ဦးသူတော် .... ဦးသူတော်ရှေ့ကယ်ပါဦး... ကယ်ပါဦး”

အတန်ကြာလျှင် အသံကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ နီးနီးကလိုလို ဝေးဝေးကလိုလိုပင်။ အနံ့ကစူးစူး၊ အသံကြားရ

သည်က ခပ်အက်အက်။ ရောင်နီပျိုးလာသော်လည်း အမှောင်ခိုက်က မကင်းစင်သေး။ အမှောင်တောထဲတွင် ဖြူဖြူရောင်၊ သွေးရောင်ခြယ်ထားသည့် ရွှေလျား အရိပ်တစ်ခုက ဟိန္ဒူသည်မှ ပြေးနေသလိုပင်။ သေချာကြည့်မိသည့်အခါတွင် မျက်နှာပြားပြား အမွှေးဖွားဖွားနှင့် အစွယ်လိုလို ချိုလိုလို တွေ့လိုက်ရသလိုပင်။

“ဦးသူတော် ... ဦးသူတော် ... ကယ်ပါဦး ... ဦးသူတော်ရယ်။ ဒီမှာ ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ပါ ...”

နောက်ထပ်အသံကို သေသေချာချာ ကြားရသည်။ ဒီအသံ ... ဒီအသံက ဦးသူတော် ကြားဖူးသလိုပင်။ ရင်းရင်းနီးနီးကို ကြားဖူးသလိုပင်။

“မင်း.. မင်းက ဘယ်သူလဲ ..”

အရဲစွန့်ကာ ဦးသူတော် မေးလိုက်သည်။ အပုပ်နံ့က ပိုပြီးနီးနီးကပ်ကပ် နဲ့ လာသလိုပင်။

“ဒီကပုံကို မကြည့်ချင်ပါနဲ့။ မြင်ရရင်ဦးသူတော် ကြောက်သွားလိမ့်မယ်”

“မင်းကပုံစံကို သေသေချာချာ မပြတ်နဲ့ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီလို့ရမှာလဲ။ နောက်ပြီး ကျုပ်ကမင်းကို အကူအညီပေးနိုင်ပါ့မလား ...”

“ရပါတယ်၊ ဦးသူတော်ကို အကူအညီလာတောင်းတာပါ။ အခုခံစားနေရတဲ့ဘဝက အစာရေစာလည်း ဝဝလင်လင် မစားရသလို၊ နေရတာကလည်း သူတစ်ပါးရဲ့ နေရာအောက်မှာ ဖိုတွယ်နေရတယ်။ တစ်ခါတလေ မောင်းထုတ်ရင်လည်း ပြေးရတယ်။ ဒီထက်အင်အားကြီးမားတဲ့ အကောင်ကြီးတွေက/ လိုက်ရိုက်ရင်လည်း မနည်းလွှတ်အောင် ပြေးရတယ်။ မိရင်လည်း သစ်သားစူးချောငါးကြီးတွေနဲ့ရိုက်တာ သွေးဆံ့ရဲရဲပဲ။ တစ်ခါတလေများ တစ်နေကုန် ပြေးနေရတာ အဲဒီဒုက္ခကတော့ လွတ်ချင်ပါပြီ။ ကယ်

မိမိ၊ ဦးသူတော်ရယ်၊ ကယ်ပါဦး...
“ကယ်မယ်လေ၊ မင်းဘယ်သူလဲ”
“ကျွန်မ ... ကျွန်မက ...
ကျွန်မကလေ ...”

****

ကိုလှသည် အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးကို သေ
သေချာချာ ဝတ်လိုက်သည်။ သေသေ
ချာချာဝတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မသေမသပ်
ဖြစ်နေသော အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို ပြန်ပြီး
သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် ဝတ်ချင်း
ဖြစ်သည်။ ကိုလှအဖို့ တစ်နေ့ကုန် လုပ်
ငန်းထဲမှာ ရှိနေလျှင် အဝတ်အစားက
ဖြစ်သလိုဝတ်တတ်သည်။ ရေလဲပုဆိုး
အစုတ်၊ စွတ်ကျယ်လက်ပြတ် ဖွာလန်ကြ
က သူ၏လုပ်ငန်းခွင် အဝတ်အစားဖြစ်
သည်။ ကိုလှတို့သားအမိ၏ စားဝတ်နေ
ရေးမှာ ပူပန်ကြောင့်ကြစရာမလို။ သည်
အမေနှင့် သည်သား နှစ်ဦးတည်းရှိသည်။
ကိုလှတို့အိမ်ပိုင်းမှာ ပေခြောက်ဆယ်
ပတ်လည်နီးပါး ရှိသည်။ ကိုလှ၏အဖေ
ရှိစဉ်ကတည်းက အိမ်ကို တန်ခုံလေး ခန့်
ပို။ ထရံကာ ခပ်ခိုင်ခိုင်လေး ဆောက်
ပြီး မြေကွက်အပိုများများချွန်ကာ သပြေ
ပင်တွေ စိုက်ထားသည်။ ခြံထောင့်ပတ်
လည်တွင် စံပယ်ရုံကြီးတွေက စံပယ်ပွင့်
တွေ ပွေးပွေးဖြူနေသည်။

“ကိုလှတို့များ အဖေခွဲသား နှစ်
ယောက်တည်းရှိတာ ဒီလောက် လောဘ
တကြီးစီးပွားရှာနေရသလား။ ထားစရာ
မရှိဘဲ နေဦးမယ်နော်”

ရွာဈေးလေးတွင် ဘုရားပန်းရောင်း
ရန်အတွက် ဖောက်သည်လာယူသူတွေ
ရှိသလို အိမ်တွေကလည်း ကိုယ်စီကိုယ်
စီ ဘုရားပန်း လာဝယ်ကြသည်။ ခြံထဲက
အပင်မှန်သမျှကို ကိုလှတစ်ယောက်
တည်း ပြုစုသည်။ ခြံထဲရှိ ရေတွင်းလေးမှ
ရေငင်ကာ သပြေပင်၊ စပယ်ရုံတို့ကို ရေ

နိုင်နိုင်လောင်းပေးရသည်။ ရေဝမှအပင်
များသန်ပြီး အရွက်လှသည်။ စပယ်ပင်က
ပန်းပွင့်တွေကအစ သန်လေသည်။ ကိုလှ
၏အမေ ဒေါ်သင်းထံက ခပ်အေးအေးနှင့်
တရား၌သာ ဖွေလျော်သူ ဖြစ်သည်။ သား
ဖြစ်သူ ကိုလှမှာ အသက်သုံးဆယ်ဝန်း
ကျင် ရှိပြီ။ သားကို အိမ်ထောင်ကျစေ
ချင်ပြီ။ မိသားစု အသိုက်အမြှူနှင့် သား
ဘဝကို မြင်ချင်သည်။ သို့မှလည်း
ဒေါ်သင်းထံတစ်ယောက် နောက်ဆံ
မတင်းတော့ဘဲ တရားရိုက်ကို အေးအေး
ဆေးဆေးသွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

“ကိုလှရေ ... ဟော ... အမေ
သင်း အတော်ပါ ဟောဒီမှာ ငှက်ပျောဖူး
နှစ်လေး ဆီအိအိနဲ့ နူးနူးလေး နှပ်ထား
တာ အမေသင်းလည်း စားရအောင်
ငရုတ်ကို သိပ်ပြီးအစပ်မလုပ်ဘဲ နံနံပင်
လေးပါ အုပ်ထားတယ်”

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဟင်းလေးချက်
လျှင် တစ်ခွက်လောက် လာပေးတတ်
သူက မမင်းရှိန် ဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်းက
သုံးလေးပိုင်း ခြားသည်။

မမင်းရှိန်က အသားညိုချောလေး
ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ကြည့်လို့ကောင်း
ရုံလေး ပြည့်သည်။ အချိုးအစားကျသည်။
မျက်လုံးမျက်ပန်က နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်
လုံးပိုင်းပိုင်းလေး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်အုံ
ကောင်းကောင်းကို ဆံထုံးအက်အက် ထုံး
ထားသည်။ သနပ်ခါးအမြစ်တုံးကို ပါးနှစ်
ဖက်တွင် ပါးကွက်ကျားထူထူ လူးထား
သဖြင့် သူ့လာလျှင် သနပ်ခါးရနံ့က သင်း
ပျံ့နေသည်။

“မမင်းရှိန်လေးက မဆိုးဘူးနော်။
ခမျာ အဖေခွဲ အမေတို့ မရှိတော့ ဖောင်
နုမ အရင်းအချာကလည်း မရှိ။ အစ်ကို
ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ကပ်နေရတော့ ယောက်မ
မြို့ငြင်တာကို နေ့ရံလေ့ ခံနေရတယ်လို့
လာတိုင်း အမေကို ပြောတယ်။ အမေ

သနားလိုက်တာ ...”

အမေကလည်း သနား။ ကိုလှက
လည်း အကြင်နာပိုလာသဖြင့် မမင်းရှိန်
တစ်ယောက် မကြာခင်မှာပင် တင့်တင့်
တယ်တယ် တောင်းရမ်းခံချပြီး ကိုလှတို့
မိသားစုဝင် ဖြစ်လာသည်။

“ကိုလှရေ ... သပြေနဲ့ စံပယ်
တွေ ရောင်းရတဲ့ငွေတွေ ကျွန်မပဲ ကိုင်
တော့မယ်။ တော့အမေကြီးက မမြင်
မကန်းနဲ့ မှားပြုပြီး မှားအမ်းလိုက်ရင် သူ
တစ်ပါးလက်ထဲ ပိုက်ဆံတွေ ပါသွားဦး
မယ်”

“ကိုလှ ကျွန်မတို့အိမ် စားစရိတ်
ကို ခြုံခြုံမှ ဖြစ်မယ်။ ရှင်အမေက သိပ်
လည်းစားနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မတရား
ဝယ်ချက်ခိုင်းတယ်။ ပိုရင် ဟိုလူပေးပစ်၊
ဒီလူပေးပစ်နဲ့ အလဟဿ လေကုန်
ရော။ နောက်ပြီး လုပ်ရကိုင်ရတော့
ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတာ။
ဘာမှ ကူဖော်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

မမင်းရှိန်၏ စကားသံက လေသံ
ကအစ စကားလုံးပါ ပြောင်းလာသည်။
ဟိုယခင်အခါက ကိုလှ၏ အမေအား
ရိုသေလေးစားခြင်းတို့မှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်
သွားသည်။ ဟင်းကောင်း၊ စားစရာ
ကောင်းဆိုလျှင် ဒေါ်သင်းထံမမြင်အောင်
သိုဝှက်ကာ စားတတ်သည်။ ဒေါ်သင်းထံ
အတွက်တော့ မီးဖိုချောင်ရှိ ပန်းကန်စင်
တွင် ထမင်းနှင့် ဟင်းကို တစ်ပန်းကန်
တည်းတွင် ထည့်ကာ ထားပေးလိုက်
သည်။ စားချင်လျှင်စား၊ မစားချင်လျှင်
ကျန်လျှင် ခွေးကျွေး ပစ်လိုက်သည်။
သည်အဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုလှတစ်
ယောက် မသိပေ။ ကိုလှသည် ခြံတွင်းရှိ
သစ်ပင်ပန်းပင်တို့အား မမင်းရှိန်နှင့် လွှဲ
ထားကာ နယ်လှည့် စပါးစွဲစားလုပ်သည်။
တစ်ခါတစ်ခါ ခရီးထွက်လျှင် လေးငါး
ဆယ်ရက်မက ကြာတတ်သည်။ တစ်ခါ

တလေ တစ်လ၊ နှစ်လလောက် ရက်
ကြာလွှားသည်။ စပါးစီး ငွေပေးငွေယူ
အတွက် ရက်ချိန်းကို စောင့်ယူ၍ အချိန်
ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကိုလည်း မမင်း
ရှိန်က သဘောကျသည်။ ရက်ကြားကြာ
ကိုလှပြန်မလာနိုင်လေလေ မမင်းရှိန်
အတွက် အဆင်ပြေလေဖြစ်သည်။ မိမိ
စိတ်ကြိုက် နေနိုင်သည်။ စားသောက်နိုင်
သည်။ အဝတ်အစားကို သစ်သစ်လွင်
လွင်ဝတ်ကာ အလှပြင်နိုင်သည်။

“မောင်မောင်တော့ ဒီလိုနီးကြောင်
နီးဝှက် ချစ်စေ့ရတာ မကျေနပ်တော့ဘူး။
မမရဲ့လူကြီးကိုကွာပြီး မောင်မောင်နဲ့
လက်ထပ်ပါလား...”

ကိုလှပြန်မလာနိုင်သည့် ရက်များ
တွင် မမင်းရှိန်၏ အခြေအနေက တစ်ပါး
သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်နေပြီ။

“ဈေးမလေး... သားမရှိတုန်း
အနေအတိုင် ဆင်ခြင်ပါကွယ်”

“အဘွားကြီး မျက်စိမမြင်မစမ်းနဲ့
တွေ့ကရာ မြင်ကရာကို လျှောက်ပြော
မနေနဲ့။ သန်းမောင်က သပြေပန်းနီ။
စံပယ်ပန်းဖိုးတွေ လာပေးလို့ အိမ်ထဲခေါ်
ပြီး ဂိုက်ဆံတွက်ကြတာ။ ဒီလို ဖောက်ပြန်
တဲ့မျိုးရိုး ကျုပ်တို့မှာ မရှိဘူး...”

မမင်းရှိန်က ကက်ကက်လည်ကောင်
ပြန်ပြောတတ်သည်။ ပြောင်ညှာ ပြောင်
လိမ်သည်။ ဒေါ်သင်းထံ ရောက်တက်
စကား မဆက်တော့။

“ကိုလှရယ် ကြာလိုက်တာ။ အသေ
နဲ့ ကျွန်မမှာ ကိုလှခရီးထွက်တာကြာလို့
စိုးရိမ် လိုက်ရတာ...”

ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာသည့်အတွက်
မမင်းရှိန်သည် အမောပြေ စကားလုံးများ
ကို ပျားရည်လောင်းကာ ပြောတတ်
သည်။ ဒေါ်သင်းထံကလည်း အဖြစ်မှန်ကို
တစ်ပြစ်လှန်ပြီး သားစိတ်ဆင်း ရဲအောင်
မပြောလိုတာပေ။

“သားရယ် ငိုစားရယ်စားမှ မရှိတာ
ခရီးအဝေးတွေသွားပြီး စီးပွားမရှာပါနဲ့
တော့။ ဒီမှာ အမေနဲ့ မမင်းရှိန် နှစ်
ယောက်တည်းနေရတာ မလုံခြုံဘဲလို့”

“ဒို့... အမေကလည်း ကိုလှ
စိတ်ညစ်သွားအောင် မပြောပါနဲ့။ စီးပွား
ရှာတယ်ဆိုတာ ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်မှာ
ရှာမှ။ နောက်ပြီး ဒီမှာလည်း သပြေပန်း။
စံပယ်ပန်းတွေ ဖောက်သည်လာလာယူ
တဲ့ မောင်သန်းမောင်ကလေးက အဖော်
ရတယ် ကိုလှရဲ့။ အချိန်အခါမရွေး လို
အပ်ရင် လိုအပ်သလို လာလာကူညီရှာ
တာ။ ကျွန်မကိုလည်း သူ့အစီမံခန့်ခွဲ
သဘောထားတယ်။ အမေ့ကိုလည်း သူ့
အမေရင်းလိုပဲ ချက်ဆံ့တယ်။ အမေ
ကတောင် အားနာလို့ ခဏခဏ မလာ
ပါစေနဲ့ ပြောတယ်။ ကျွန်မကတော့ အကူ
အညီလိုရင် ယောက်ျားသားမှ မရှိတာ
သူ့ကိုပဲ ခေါ်ခေါ်ခိုင်းရတယ်...”

သူ့အပြစ်သူ့လွတ် အဖွင့်အပိတ်
နှင့်ညီအောင် စကားပြောတတ်သည့်
မမင်းရှိန်...။

“အေးကွာ၊ မင်းအဲဒီကလေးကို
ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံပါ။ ညရေည
တာ အကူအညီလိုရင်လည်း အိမ်မှာပဲ
အိပ်ခိုင်းပေါ့...”

ကိုလှစကားကြောင့် မမင်းရှိန်က
ဒေါ်သင်းထံအား စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို
နိုင်အောင် စကားပိတ်ပြော ဆားကိုက်
သည်။ ကိုလှကလည်း နောက်ပိုင်းအေး
သည်သင်ပြီး ခရီးကိုထွက်လာသည်။ မမင်း
ရှိန်ကလည်း အကြိုက်ပိုတွေ့တော့သည်။

“... မောင်တော့ ဒီအဘွား
ကြီးကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထဲမှာ မလုံသလို
ဘဲ...”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်။
မတော့ဝန်ထားပါ။ မမမှာ အစီအစဉ်ရှိပါ
တယ်...”

ကျွန်မ အစားအစာကို
ဝဝလင်လင်
စားချင်ပါတယ်။
ကျွန်မထက်
အားကြီးတဲ့သူတွေ
နိမ်စက်တာ။
အချိန်ခံရတာတွေက
လွတ်မြောက်ချင်ပါတယ်။
ဦးသူတော် အလှူအတန်း
တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ကျွန်မကို
အပျူဝေပါ

မမင်းရှိန်က မောင်သန်းမောင်အား
မြေသိမ့်စကား ဆိုလိုက်သည်။ ဟန်ပတ်
အတွင်း မောင်သန်းမောင်လည်း အိမ်
မဝတာ မမင်းရှိန်လည်း အပြင်မထွက်ဘဲ
ဒေါ်သင်းထံလား ပြုံးချိုသော် အမူအရာ
မျက်နှာပေးနှင့် ဖာမင်းဟင်းကို ကောင်း
ကောင်း ချက်ကျွေးသည်။

“ကျွန်မလည်း လူငယ်ဆိုတော့
မှာမိတာပေါ့ အမေရယ်။ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်မရဲ့အဖုရားတွေကို သိလို့ ကျွန်မပြုပြင်
ပါမယ်။ အမေကလည်း ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်
ပါ”

မမင်းရှိန် စကားကြောင့် ဒေါ်သင်းထံက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညှိတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“မမင်းရှိန်သည် ပြောသည့် အတိုင်း ဒေါ်သင်းထံအား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးသည်။

“သမီးရယ် ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ်။ တော်ရုံဟင်းတစ်ခွက်ဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ် ...”

ဒေါ်သင်းထံအား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးပြီး မမင်းရှိန်က သူ့စားသော အခါတွင် အိုးလူးခွက်လူး ငါးပိတို့စရာနှင့် သာ စားလေသည်။

“အမေစားပါ အဖေ။ ကျွန်မက လူငယ်ဆိုတော့ ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စားလို့ရတယ်။ အမေက အသက်ကြီးပြီ အားရှိအောင်စား ...”

ဒေါ်သင်းထံအား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးသည်ကို အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း သိကြသည်။ ဈေးသွားတိုင်း အမေကို ဦးစားပေးရသည်ဟု ဈေးမှာ တွေ့သူတိုင်းနှင့် စကားစပ်မိကာ ပြောပြသည်။ ဟင်းတွင်လည်း သား၊ ငါး တစ်မျိုးမျိုး အသားဟင်းတစ်ခွက်၊ အရည်သောက်၊ အရွက်ကြော်၊ ငါးပိ တို့စရာလေးလည်း ပါသည်။

“အမေကို ကြည့်ရတာ အားမရှိသလိုဘဲ ...”

ကိုလှခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေါ်သင်းထံမှာ မကြာခဏ မောမောလာသဖြင့် အိပ်ယာထဲတွင် လဲအိပ်နေတတ်သည်။ အသက်ကြီးလျှင် မျက်တွင်းချိုင့်သည်ဟု ပြောရန် ဖြစ်သော်လည်း မျက်တွင်းက ပိုပြီးချိုင့်ဝင်ကာ မျက်လုံးအစုံက အမြဲမှေးစင်းနေသည်။

“အမေကို သမီးမမင်းရှိန်က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးပါတယ်။ အဖေလည်း စားနိုင်သလောက်စားတာပဲ ...”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒေါ်သင်းထံအစားအသောက်ပျက်လာသည်။ လူလည်း မရွာကိုယ်က ပိုပြီးပိန်ပိန်လိုက်လာသည်။ ဆေးဆရာ (မြန်မာဆေးဆရာ) ဦးခင်ကို ခေါ်ပြုသည်။ ဆရာက အသက်ကြီးလာသဖြင့် ဖျော့ကြောင့် ရောဂါဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ဆေးဆုံးခွက်စာပေးသည်။ ထမင်းကိုလည်း ဝင်သလောက်စားနိုင်အောင် မမင်းရှိန်က ချက်ကျွေးသည်။ ကိုလှလည်းခရီးမထွက်နိုင်။ အိမ်တွင် အဖော်ဖြစ်စေရန် မောင်သန်းမောင်ကိုပါ ခေါ်ထားရသည်။ ဒေါ်သင်းထံကိုကြည့်ရသည်မှာ ရောဂါကျွမ်းနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် တူလေသည်။ ထိုစဉ် နယ်မှ စပါးပွဲစားကိုလှအား ငွေကြေးကိစ္စနှင့် အရေးတကြီးလာရန် လုံကြံနှင့် စာရောက်လာသည်။

“မဖြစ်မနေ သွားရယ်ဆိုတော့လည်း သွားပေါ့။ ကျွန်မနဲ့မောင်သန်းတို့ ဂိုပါတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း ရှိကြတာပဲ ...”

သို့နှင့်ပင် ကိုလှ ခရီးထွက်ခဲ့ရသည်။ မမင်းရှိန်အားလည်း အမေကို ဆေးသေသေချာချာတိုက်ရန် မှာကြားခဲ့သည်။

“စိတ်ချ ကိုလှ။ ကျွန်မ မအားရင် ဘေးအိမ်က မအေးနက်ကို ဆေးတိုက်ခိုင်းမယ် ...”

ဒေါ်သင်းထံအား ဆေးဆရာသောက်ရန်ပေးသည့် ဆေးထုပ်များကို သေသေချာချာထုပ်ကာ မမင်းရှိန်ကို ပြုသည်။ ကိုလှခရီးထွက်သည့် အချိန်တွင် မအေးနက်က ဆေးလောလာတိုက်သည်။ သို့သော် ...

“မအေးနုရေ လာပါဦးကွယ်။ ကိုယ်ကျိုးဖြင့် နည်းပြီ ...”

မမင်းရှိန်၏ အော်ခေါ်သံ ငိုသံတွေကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းတို့ ပြေးလာကြ

သည်။ ရွာတွင်းရှိ ဆေးဆရာ ဦးခင်ကိုလည်း သွားပင့်သည်။ မမင်းရှိန်သည် ငိုနေရင်းက ဒေါ်သင်းထံစားထားသော ထမင်းပန်းကန်း၊ ဟင်းပန်းကန်တို့အား သေသေချာချာ ဆေးပြီး အိမ်ကိုရှင်းလင်းရသည်။ ဒေါ်သင်းထံ အသက်မရှိတော့သည်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး ဆရာခင် ပြောသည့်အတိုင်း အလောင်းကို ရေချိုးကာပြင်ရတော့သည်။ ဒေါ်သင်းထံ၏ အဝတ်ထန်းခေါက်ဖာထဲမှ အဝတ်အစားသစ် တစ်စုံထုတ်ရန် ထန်းခေါက်ဖာကို ရှင်းရသည်။ ကိုလှပြန်မရောက်ခင် အားလုံးကိစ္စပြီးစီးမှ ဖြစ်မည်။ ကိုလှသွားသည့်ရွာသို့လည်း လူလွတ်ကာအကြောင်းရသည်။

ပထမဆုံး အလောင်းကို ရေချိုးရမည်။ ရွာထဲမှ တတ်သိနားလည်သူများအား ခေါ်ရသည်။ ရွာလေ့အတိုင်းပြုလုပ်ရသည်။ အလောင်းကောင်အား ရေချိုးရန် စွန့်ပစ်မည့် အိုးငယ်ကို သုံးရသည်။ သေသွားသော အလောင်းကောင်အား ခြေဆင်းကာ -ထိုင်သည်ပုံစံ ပြုလုပ်ရသည်။ တို့နောက် ထိုတိုထဲမှရေဖြင့် ညှာခြေဖျားမှ စလောင်းကာ ပေါင်၊ ခါး၊ ပခုံးနှင့် ဦးခေါင်းအထိ တက်သွားသည်။ အိုးထဲမှ ရေမကုန်စေရ။ ထိုမှတဖန် ခေါင်၊ ဘယ်ပခုံး၊ ဘယ်လက်၊ ဘယ်ပေါင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘယ်ခြေဖျား ရောက်သည်အထိ ရေလောင်းရသည်။ ဘယ်ခြေဖျားရောက်မှ ရေကုန်ရသည်။

ထိုသို့ ညှာခြေဖျားမှ ဘယ်ခြေဖျားသို့ ဆင်းကာ ခုနစ်ကြိမ်လောင်းပြီးမှ အင်္ကျီချွတ်၊ ချေးတွန်း လွှတ်လှံစွာ ချိုးရေလောင်းကြသည်။ သို့နောက် သနပ်ခါးလူး၊ ပန်းပန်း၊ အလောင်းအား သစ်လွင်သော အင်္ကျီထုတ်တို့ကို လွှမ်းထားပေး၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ လက်နှစ်ချောင်းအား ကြိုးချည်

ပေးသည်။ ခြေမနှစ်ချောင်းကိုလည်း ပူးတွဲချည်ထားလိုက်သည် ...။ ထိုအသွားအလောင်းအား ခုတင်၊ ကွပ်ပျစ် စသည်တို့ပေါ်တွင် တင်ချင်သလို မတင်ကြ။ အလောင်းတင်ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားကြသည်။ ရေအိုးကို အလောင်းစင်အောက်တွင်ထားကာ မကွဲမပြုအောင်ထားရသည်။

အသွားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရာရာရွာကပင်ဦးဆောင်ပြီး မြေချ၊ ရက်လည်သည်အထိ ပြုလုပ်ပေးလေသည်။ မင်းရိုနီလည်း ဒေါ်သင်းထုံ၏အလောင်းကို ကြည့်၍ ဝိုင်းရည်မှာ မျက်လုံးတွေပင်မို့အစ်လို့နေသည်။ လူကြုံအခေါ်လွှတ်လိုက်သူသာ ပြန်လာသည်။ ကိုလှမပါလာခဲ့။ ထိုရွာမှတစ်ဆင့် တခြားတစ်ရွာသို့ ကြွေးတောင်းထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

“ရက်လည်ပြီးပြီ။ ကိုလှသွားတတ်တဲ့ ရွာတွေဆီ ကျွန်မလိုက်သွားမယ်” အိမ်ထဲရှိ ပစ္စည်းအကောင်း၊ အင်္ကျီထုတ်အကောင်းတို့ကို ရောင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်သင်းထုံအတွက် ရောက်ရာနေရာ ဟုရားတွင် အလှူကောင်းမှု ပြုလုပ်ရန်ဟု ဆိုသည်။ မင်းရိုနီနှင့်အတူ သန်းမောင်ပါသွားသည်ဟု ပြောကြသည်။ မင်းရိုနီထွက်သွားပြီးနောက် သန်းမောင်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

“ကျုပ်တို့က မောင်ရင့်ဆီ လိုက်လာတယ်လို့ ထင်တာ ...”

“ကျွန်တော် အနောက်ရွာက ပြန်လာတော့ ဖရပ်ကွင်းမှာ လူကြုံနဲ့စာထားခဲ့တာ တွေတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့တာ”

“လမ်းမှာများ လွှဲနေသလား”

“လမ်းမှာလွဲရင်တောင် ဒီလှည်းလမ်းအတိုင်းပဲ အသွားအပြန်ရှိတာ။ တစ်နေရာရာမှာတော့ ဆုံဦးမှာပေါ့ ...”

မင်းရိုနီ ပြန်လာမည်ကို အားလုံး

ကစောင့်ကြသည်။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ပတ်ပင် မလာပြီ။ ဒေါ်သင်းထုံအား ပေးထားသော ငါးဆယ်တန်၊ ရာတန် အထပ်လိုက် ငွေတွေလည်း ထန်ခေါက်ဖာထဲတွင် မရှိတော့။ ဒေါ်သင်းထုံ၏ ဖက်လိပ်ရွှေနားတောင်းလည်း အစအနပင်ရှာမတွေ့တော့ပေ။ မင်းရိုနီ၏ အဝတ်အစားအားလုံးနှင့်အတူ ကိုလှ၏ပုဆိုး၊ အင်္ကျီအသစ်သုံးလေးစုံပါ အကုန်ပါသွားသည်။ ကိုလှ လောကကြီးကို စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ အမေမရှိသည့်နောက် ဒီရွာမှာလည်း မနေချင်စိတ် မရှိတော့။

“ဦးသူတော် ... ဦးသူတော် ... ကယ်ပါဦး ...”

အတွေးအားလုံး ရပ်သွားသည်။ ရွာတွင်နေခဲ့သော အိမ်နှင့်ပိုင်းကို အပြီးရောင်းပြီး အမေအတွက် အလှူအတန်းလုပ်သည်။ ရသည့်ငွေလက်ကျန်ကို ယခုရောက်နေသည့် ဆရာတော်ထံလှူကာ ဖိုးသူတော်အဖြစ် နေလိုက်သည်။

“မင်းဘယ်သူလဲဟင် ...”

“ဟီး .. ဟီး .. ဟီး .. ကျွန်မ ကျွန်မ .. မမင်းရိုနီပါ။ ဦးသူတော်ရယ်”

ထိုစကားသံကြောင့် ဦးသူတော်ကြက်လီးထသွားသည်။ မင်းရိုနီတို့ သူ့ကို ဒုက္ခပေးသွားသော မိန်းမ။ သည်မိန်းမက ခုတော့ မည်သို့ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဘဝခြားသွားပါလိမ့်။

“ကျွန်မအပြစ်ပါ။ အမေကို ကျွန်မ သတ်ခဲ့တာပါ။ နွယ်သာကိပ္ပင် နည်းနည်းစီ နေတိုင်း ဟင်းချိုထဲ ထည့်ခတ်ခဲ့တာ။ နောက်ဆုံးတော့ ... အားနည်းလာပြီး အဆိပ်မိပြီး အမေသေတာ။ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အဝတ်အစားတွေယူပြီး မောင်သန်းနဲ့ကျွန်မ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။ လောဘတက်နေတဲ့ မောင်သန်းက ကျွန်မကို သတ်လိုက်တယ်။ မောင်သန်းလည်း ကျွန်မကို သတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။

ရထားကြိတ်ပြီး သေသွားပြီ။ ကျွန်မနဲ့ ဘဝက အနံ့က အပုပ်နဲ့တွေ့၊ သွေးတွေ တံတွေးတွေ တရိရိနဲ့ ယိုစီးနေတယ်။ အရိုးစုကြီးပုံသဏ္ဍာန် လျှာမှာလည်း ဆူးတွေပိုက်နေတော့ ... ဘာအစာမှ စားလို့မရတဲ့ ဘဝပါ ဦးသူတော်ရယ်။ အစာတွေလို့ စားမယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မထက် အားကြီးတဲ့ အကောင်ကြီးတွေက တင်းပုပ်နဲ့ လိုက်ထုတာ ခံရလို့ ပြေးရတယ်”

ဦးသူတော် မယားဟောင်း၏ စကားကို ကြားရသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ယုတ်မာမှုအပေါင်း သရူဆောင်းသည်ဆိုသော်လည်း သတ္တဝါတစ်ဦးအား သနားကြင်နာ ကယ်မစေလိုသောစိတ်က ရှိသေးသည်။

“ငါဟာ လောကီကို ငြီးငွေ့ပြီး ယခုလို တရားမမှုအပိုင်မှာ ခိုဝင်လာတာပဲ။ ငါမင်းကို ဘယ်လိုကယ်ရမလဲ ...”

“ကျွန်မ အစားအစာကို ဝဝလင်လင် စားချင်ပါတယ်။ ကျွန်မထက် အားကြီးတဲ့သူတွေ နှိပ်စက်တာ၊ အရိုက်ခံရတာတွေက လွတ်မြောက်ချင်ပါတယ်။ ဦးသူတော် အလှူအတန်းတစ်ခုခုလုပ်ပြီး ကျွန်မကို အမျှပေးပါ ...”

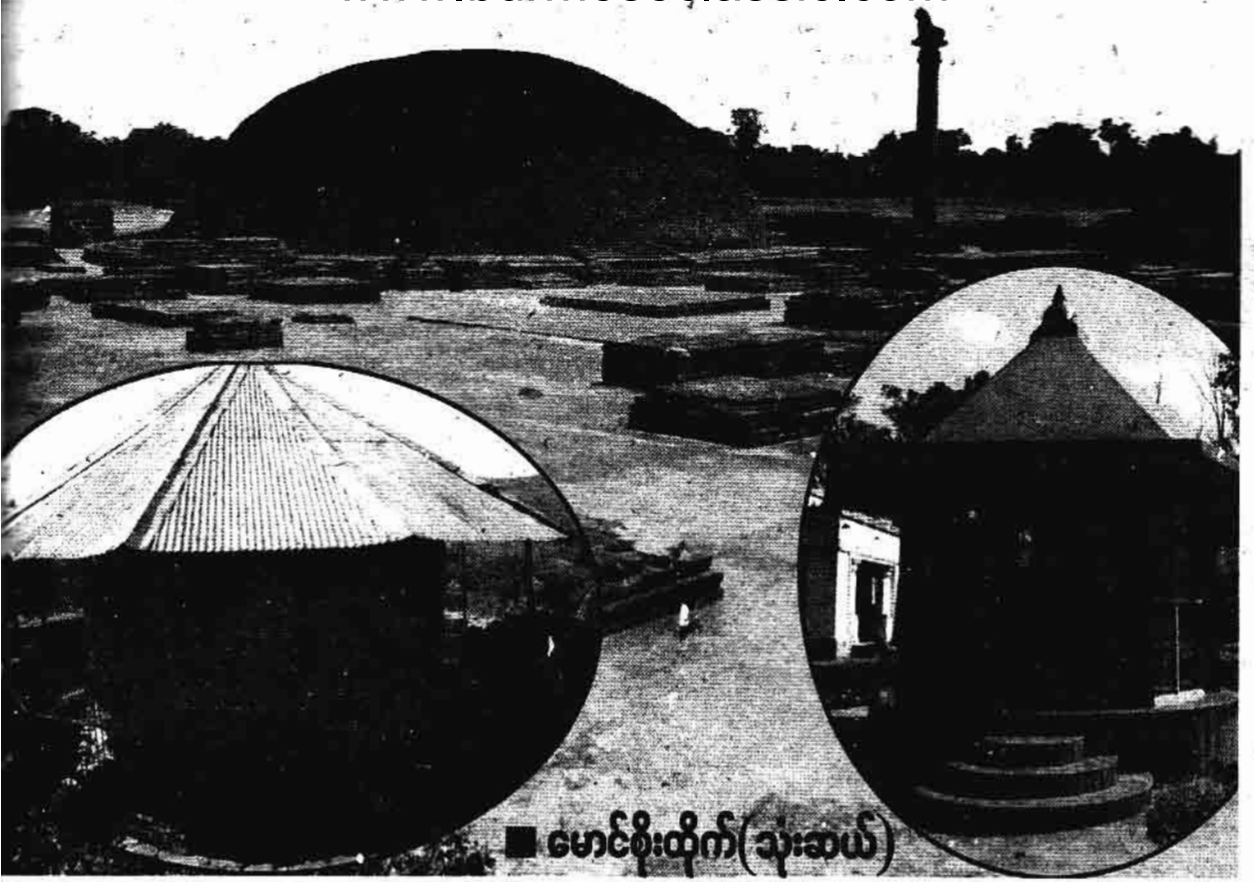
“မင်းကို အမျှပေးဖို့အတွက် ငါက ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ။ မင်းနဲ့ငါက ဘဝခြားနေပြီလေ ...”

“ကျွန်မကို ခေါ်လို့ရပါတယ်။ ထိန်ပင်အောက်မှာ စောင့်နေတဲ့ မင်းရိုနီ သာဓုအနုမောဒန ပြုရအောင် လာခဲ့လို့ သုံးခါခေါ်ပါ။ ကျွန်မအရောက်လာခဲ့ပါ့မယ် ...”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ တပို့တွဲလဆန်းမှာ ငါဆရာတော်ကို ထမနဲနဲ့ သက်န်းလှူမယ်။ မင်းကို အမျှပေးမယ် မင်းလာခဲ့ပေါ့ မင်းရိုနီရယ် ...”

မြမြလှိုင်

■ မောင်စိုးထိုက်(သုံးဆယ်)

မဇ္ဈိမဒေသပုဒ္ဂလိယာ

(ယ ဝ ဇ ဝ လ မှ အ ဆက်)

ဝေသာလီဒေသသို့

၂၂-၄-၂၀၁၂ နံနက် ၅ နာရီတွင် နံနက်စာအဖြစ် ကြက်သားကြာဆံကြော် သုံးဆောင်ကြပြီး နံနက် ၆း၃၀ နာရီ တွင် ရှေ့ခရီးဆက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် စာရေးသူတို့ စီးရမည့်ကား ပျက်ပြန်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှေ့သို့တွန်းလိုက် ကြ၊ နောက်-ပို့ပြန်တွန်း လိုက်ကြ၊ မောလျှင် ခေတ္တနားလန့်က် ကြ။ မလျှော့သော ဖွဲ့လုံ့လအကျိုးကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘတ္တရီ အိုး နောက်တစ်လုံးထပ်ချိတ်နှိုးသဖြင့်လည်းကောင်း စက်နှိုးသွား ပါသည်။ စက်နှိုးလာသဖြင့် ရှေ့ခရီးဆက်ကြပါသည်။

ခရီးစဉ်လမ်းကြောင်းအတွင်း နံနက် ၈း၃၀ နာရီခန့်တွင် ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့ ကား

ရပ်ရင်း နေ့လယ်စာစားရန် ဖိုးလပြည့်က စီစဉ်ပါသည်။

နံနက်စာ/နေ့လယ်စာအချိန် သိပ်ကပ်နေသော်လည်း ရှေ့ခရီးလမ်းပေါ်တွင် ဤကဲ့သို့ နားရန်စားရန် နေရာမရနိုင် ကြောင်း၊ ဤဆိုင်မှာပင်စားကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

သို့သော် ခရီးဖော်များက မဆာကြ၊ မစားလိုကြပေ။ ဤသည်ကိုတွက်ဆပြီး မောင်စိုးလပြည့်က နံနက် ၉ နာရီတွင် ကော့ စားသုံးပေးပါရန် ထပ်မံမေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဘုရားဖူးများက သူများဆိုင်ထဲ မစားမသောက်ထိုင်နေရသည်ကို အားနာသဖြင့် ဆိုင်တွင်ရနိုင်သည့် အအေး၊ လက်ဖက်ရည်၊ အသင့်စား အာလူး ကြော်တို့ကို မိမိအစီအစဉ်ဖြင့်မိမိ ဝယ်ယူစားသောက် အားပေး ခဲ့ကြသည်။

နံနက် ၉း၀၀ နာရီတွင် အသင့်ပါလာသော မြန်မာ ထမင်းဟင်းတို့ဖြင့် နေ့လယ်စာအဖြစ် စားသုံးပြီးသည်နှင့် ရှေ့ခရီး

ဆက်ကြရပြန်သည်။

နံနက် ၁၀း၁၅ နာရီတွင် -

ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင်တော်မူရာနေရာ၊ ဝါလီကာရုံ ကျောင်းတော်၊ အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အသောကမင်းဘုရားကြီး၏ ကျောက်စာတိုင်များအနက် မကျိုးမပဲ့ မပျက်မစီး တစ်ခုတည်းကျန်ခဲ့သော ကျောက်တိုင်၊ လတ္တီမင်းသားတို့၏ စာတံတော်တိုက်နှင့် ရေချိုးသောရေကန်တို့အား လေ့လာပူးမြော်ကြည့်ည့်ခွင့် ရကြပါသည်။

ခရီးစဉ်အတွင်း ကြုံတွေ့ရသော ကျယ်ဝန်းသော ပန်းခြံအား နှစ်သက်ဖွယ် တွေ့ရှိရပါသည်။ ညနေ ၅း၃၀ နာရီတွင် ရာဂျိတ် မြန်မာဘုန်းကြီးတိုက်သို့ ရောက်ရှိပြီး၊ ကျောင်းတော် ပထမထပ်အခန်းအမှတ် ၁/၈ တွင် စာရေးသူတို့ မိသားစု အခန်းရရှိပါသည်။

ည ၇း၃၀ နာရီတွင် မြန်မာထမင်း၊ မြန်မာဟင်း၊ ခါဗျာ မုန့်တို့ စားသုံးပြီး မိမိအခန်းတွင် မိမိမိသားစု အပ်ညီတော် အိပ်စက်အနားယူကြပါသည်။

ဝေသာလီမြို့သမိုင်းအကျဉ်း

ဝေသာလီပြည်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အခါက အလွန်ကြီးကျယ် မီးနား စည်ကားခဲ့သော ပြည်ဖြစ်သည်။ စီးပွားပစ္စည်းတောင့်တင်း၍ လူဦးရေလည်းများ၏။ လူမျိုးလည်း စုံ၏။ ပြာသာဒ်ပေါင်း အထွတ်တပ်သော အိမ်ပေါင်း၊ အာရပ်ညယျာဉ်ပေါင်း၊ လူလူ (ခုနစ်ထောင် ခုနစ်ရာ ခုနစ်ရာ) စီရှိသည်။

အကျဉ်း ချစ်ချစ်သော မင်းပေါင်းလည်း ၇၇၀၇ ယောက် ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့မင်း၊ စစ်သူကြီး၊ ဘဏ္ဍာထိန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း ၇၇၀၇ ယောက်စီ ရှိကြသည်။

ဝေသာလီမြို့ကို တံတိုင်းသုံးထပ်ဖြင့် ကာရံထားသည်။ ဝေသာလီပြည်၌ ကပ်ရောဂါဘေးကြီးသုံးပါး ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဂုဏ်တော်တိုင် ကြွရောက်၍ ရတနာသုတ် ပရိတ်ကို မုန့်ရက်တိုင်တိုင် ဟောတော်မူသည်။

အရှင်အာနန္ဒာအားလည်း သင်ပေး၍ တံတိုင်းသုံးထပ် အကြား၌ လှည့်လည်စေလျက် ညလုံးပေါက်ရွတ်စေသောအခါ ကပ်ရောဂါဘေးကြီးသုံးပါး ရှင်းပပျောက်သွားသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ဆုံးဝါ ၄၅ ဝါကို ဝေသာလီပြည်အနီး ဝေဠုဂ္ဂထပ်၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ အာယုသခါရ လွတ်တော်မူခဲ့သည်။ သာသနာနှစ် ၁၀၀ တွင် ကာလာသောကမင်း လက်ထက်၌ ဝေသာလီပြည်၊ ဝါဠုကာရုံကျောင်းတော်၌ ဒုတိယ

သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။

ဝေသာလီမြို့ဟောင်းကို ယခုအခါ 'ရာဂျာဗိဆယ် ကာဂရ်' ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဗိဟာပြည်နယ်၊ မူဇာဟာပုဂံစကြိုတံ၌ ရှိသည်။ မူဇာဟာပုဂံမှ အရှေ့တောင်ဘက် ၂၅ မိုင်ကွာဝေးသည်။ ဝေသာလီမှ အနောက်မြောက်ဘက် ရှစ်မိုင်ကွာအရပ်၌ ဝါဠုကာရုံကျောင်းတော်ရာရှိသည်။

ဝေသာလီပြည်အရပ်ဒေသ၌ ဖူးမြော်ရန်ဌာနများ

ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင်ရာ ဝါဠုကာရုံကျောင်းတော်ရာ
အသောကကျောက်တိုင်
ဇာတ်တော်တိုက်နေရာ
ဂျပန်စေတီတော်

ပတ္တနား၊ ဂုဏ်ပြုဒေသသို့

၂၃ ၄ ၂၀၁၂ ရက်နေ့ နံနက် ၅း၀၀ နာရီတွင် နံနက်စာထမင်းကြော်စား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး နံနက် ၇း၀၀ နာရီတွင် ဝေသာရတောင်တက်ခရီး ဆက်ကြရပါသည်။ နံနက် ၇း၄၅ နာရီတွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်း ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် အကျဉ်းထောင်၊ အစာတသတ်ဇာတ်တော်တိုက်တို့အား လေ့လာကြသည်။

ရတနာရီတောင်ထိပ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံမှ တည်ထားသော ဝိဇ္ဇာသုန္ဒရီစေတီနှင့် ပထမသင်္ဂါယနာတင်ရာ ဝေသာရတောင်အား အဝေးမှ ဖူးမြော်ကြပါသည်။ အတက်အဆင်းတွင်ရှိနေသော ဇာတ်မြင့်၊ ဇာတ်လတ်၊ ဇာတ်နိမ့် ရေချိုးရာ ရေပူမင်းအား လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့သည်။

နံနက်(၁၀း၁၀)နာရီတွင် ဩဝါဒပါတိမောက်ဂါထာ သုတ္တန် ဟောကြားရာနေရာ မြေမြတ်မဟာကို ဖူးမြော်ကြည့်ည့်ခွင့် ရကြပါသည်။

ညနေ ၃း၄၅ နာရီတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ရဟန်းသံဃာ ၉၅ ပါး လက်ရှိစာပေသင်ယူနေရာ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်သစ်အား ဇွေလာကြည့်ည့်ပြီး နဝကမ္မဝတ္ထုငွေများ လှူဒါန်းရေစက်ချ အမှုဝေ၊ သာဓုခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ဟောင်း တည်ရှိရာသို့ သွားရောက်လေ့လာ ဖူးမြော်ကြပါသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖွေးဖွားရာ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာစေတီတို့အား ဖူးမြော်ခွင့် ရရှိပါသည်။

၁၉၁၆ ခု ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (ဒြမ်းရမ်းရေ) အထိမ်းအမှတ်အား အောက်ဖွဲ့ကြပါသည်။

ဤ ၆၂၀ မှာရှိတွင် အားထုတ်အားထုတ်က ဥယျာဉ်ကျောင်းကို မောင်ထံတွင် လာရုံပါ။ ဤအားထုတ် လေ့လာကြည့်ညှိကြရပါသည်။

ဤ ၁၃၀ နာရီ ဆရာတော်ကန်တော့ လှူဒါန်း ရေစက်မျှ အမျှဝေ သာသနာတော် တင်ညတော်အိမ်ကြပါသည်။

ရာဇဂြိုဟ်သမိုင်း

ဗုဒ္ဓမဂ္ဂဗိ ရှေးအထက်ကျော်ကာလမှစ၍ ဇရုသန္ဓေမင်းက စတင်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓလက်ထက် မိတ္ထိသာရနှင့် အဖာတသတ်ထိ သင်ရှားသော မဂဓနိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကားကားသောကမင်းလက်ထက် ရောက်လာသောအခါ ယခု ဝိဟာပြည်ပေါ်မြို့တော်ဖြစ်သော ပတ္တနား(ပါဠိလိပုတ်)သို့ မဂဓ၏မြို့တော်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ခေတ်မိန့်ခဲ့သည်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကို ရာမာယဏကျမ်း ဝလုမတီမြို့ဟု ခေါ်သည်။ ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏ စတုတ္ထသားတော် ဝလုဘုရင် တည်ထောင်သည်ဟု ဆိုသည်။ မဟာဘာရတကျမ်းနှင့် ပုရာဏကျမ်းများ၌ ဟခြထမြို့ဟုခေါ်သည်။ ဇရုသန္ဓေမင်းကြီး၏ ဘိုးတော် ဗြဟ္မဒမင်းကြီးစိုးစံခဲ့သောကြောင့် ထိုအမည်ကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဝန်းရံလျက်ရှိခြင်းကြောင့် ဝိဂိဝဇ္ဇာခေါ်သေးသည်။ (ဝိဂိ = တော်စား + ဝ = ခြံ) ဗြဟ္မဒြထမင်းကြီး၏ သားတော် ကုသပြဘုရင် စိုးစံခဲ့သောကြောင့် ကုသပြမြို့ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သို့ပြင် မင်းအိမ်နန်းတော်မှာသော အဓိပတယ်ခြံင့် ရာဇဂဟဟု ခေါ်ကြသေးသည်။ (ရာဇ = မင်း + ဝဟ = အိမ်) ထိုဒေသရှိ လူများက (ရူးဂိရိ)ဟု ခေါ်ကြသည်။

တောင်ငူလုံးအမည်များ

ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေအရ တောင်ငူလုံးကား ရာဇဂြိုဟ်ဟု ဆိုကာ ဝေဘာရ မဂ္ဂဗုဒ္ဓ၊ ဣသိဂီလိ၊ ဝိဇ္ဇာကုဋ်၊ ပဏ္ဍိတဟုခေါ်ကြသည်။ သို့သော် ရှိန်းဘာသာမှ မှည့်ခေါ်သော ဝေဘာရ၊ ဝိပုလ၊ ရတန၊ ဆဏ္ဍ၊ ဥဒယဆိုနာတောင်ဟူသော အမည်များသာ ဒေသခံလူများ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

တောင်များ၏အကွာအဝေးမှာ (အိန္ဒိယကြေးမုံကျမ်း၌) ဝေဘာရမှ ဝေပုလ အထိ ပေ ၁၂၀၀၀၊ ဝေပုလမှ ဝိဇ္ဇာကုဋ်ထိ ပေ ၄၅၀၀၊ ၎င်းမှ ပဏ္ဍိထိ ပေ ၈၅၀၀၊ ၎င်းမှ ဣသိဂီလိထိ

ပေ ၇၀၀၀၊ ၎င်းမှ ဝေဘာရထိ ပေ ၉၀၀၀ ရှိသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ဝိဟာပြည်နယ်မြို့တော် ပတ္တနားမြို့၏တောင်ဘက် ၁၀၀ ကီလိုမီတာ (၆၅ မိုင်) ဝိဟာမြို့အနောက်မြောက်ဘက် ၇၀ ကီလိုမီတာခန့်ဝေးသောနေရာ၌ တည်ရှိသည်။

လက်ရှိမြို့၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ၄ ဒသမ ၈ မိုင် ပတ်လည်ရှိသည်။ ရာသီဥတုမှာ ကျောက်တောင်ထူထပ်သော ဒေသဖြစ်သည့်အလျောက် ဆောင်းတွင်းတွင် ၈၂ ဒသမ ၁ (ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်)မှ ၅၁ ဒသမ ၁ ထိ၊ နွေတွင် ၁၀၃ မှ ၆၄ ဒသမ ၃ (ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်)ထိ အပူအအေးရှိသည်။

မိမိသာရနှင့် အဇာတသတ်

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က အင်အားကြီးသော နိုင်ငံကြီးလေးခုမှာ မဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ကောသလတိုင်း၊ သာဓကတိုင်း၊ ဝတ္ထုတိုင်း၊ ကောသလိပြည်၊ အနုရုဒ္ဓတိုင်း၊ ဥဇ္ဇနီပြည် တို့ ဖြစ်ကြသည်။

အုပ်စိုးသောဘုရင်များမှာ အစဉ်အတိုင်း မိမိသာရမင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်း၊ ဥတေနမင်း၊ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ မိမိသာရမင်းကြီးသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ နှမတော် ဝေဒေဟီကို တောင်ညွှာစံမိဖုရားခေါင်ကြီး တင်မြှောက်သည်။ ဥတေနမင်းသည် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ သမီးတော်ကို မိဖုရားမြှောက်သည်။

ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်လာသောအခါ မိမိသာရမင်းက မင်းစည်းစိမ်တစ်ဝက်ခွဲပေး၍ တောမထွက်ရန် တောင်းပန်သည်။ တော်သုံးပန်၍မရသဖြင့် ဟုရားဖြစ်ကာ ပထမဦးဆုံး ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို ကြွလာရန် ကတိတောင်းခဲ့သည်။

ထိုကတိအတိုင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပထမပါကျွတ်ပြီး နောက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခဲ့သည်။ မိမိသာရမင်းကြီးနှင့် ဒေဟီမိဖုရားတို့မှ အဇာတသတ်မင်းသားကို ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ခံတော်မမူမီ ရှင်နစ်အလင်၌ အဇာတသတ်သည် ခမည်းတော်ကိုလုပ်ကြံ၍ နန်းသက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဦးရီးတော် ကောသလမင်းကြီးက အဇာတသတ်ကို စစ်ကြေညာ တိုက်ခိုက်သည့် ဤအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ စဏ္ဍပဇ္ဇောမင်းက ရာဇဂြိုဟ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် အတွက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ဟောင်း၏ မြောက်ဘက်၌ခံတပ် ဖြူသစ်ကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ဟောင်းမှာ တံခါးမကြီး ၃၂ ခုနှင့် တံခါးငယ် ၆၄ ခုရှိသည်။ မိမိသာရမင်းကြီးနှင့် အဇာတသတ်

မင်းကြီးကို ဗုဒ္ဓသာသနာ့ခါယကာများအဖြစ် ပါဠိစာပေ၌ ဖော်ပြ သကဲ့သို့ ကျိန်းတို့က ဗိမ္ဗိသာရကို သေနိယ၊ အဇာတသတ်ကို ကုန်ယဟု ခေါ်ကြသည်။

ပါဠိပုတ်မြို့တော်၊ တည်ဆောက်ပြီးသောအခါ ရာဇ ဂြိုဟ်မြို့သည် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်၍ ကာလာသောကမင်း လက်ထက်တွင် ပါဠိပုတ်မြို့ကို မြို့တော်အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ဘာသာတရား

ရာဇဂြိုဟ်သည် ကျိန်းနှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ အားပြိုင်နေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓနှင့် ၁၀၀၀၀၀ အခြားသော တတ္ထိဆရာတို့ လည်း ရှိနေခဲ့သည်။ ကျိန်းတို့၏ တိတ္ထိကရ အမှတ်စဉ် ၂၀ ဖြစ်သော မုနိသုဝရသည် ရာဇဂြိုဟ်၌ ဖွားဖွားခဲ့သည်။

ကျိန်းဘုရား မဟာဝီရသည် ရာဇဂြိုဟ်၌ ၁၄ နှစ် နေခဲ့ သည်။ မဟာဝီရ၏ တပည့်ကြီး ၁၁ ဦးသည် ရာဇဂြိုဟ်တောင် ထိပ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပတ်လည်တောင်ထိပ်များ၌ ကျိန်းဘုရားကျောင်းဟောင်း၊ သစ်များစွာရှိသည်။

ဗုဒ္ဓသည် တောထွက်ခါကပင် ရာဇဂြိုဟ်သို့ရောက်၍ ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၏ ပင့်ဖိတ်မှုကို ခံယူခဲ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓဖြစ်ပြီး မိဂဒါ ဝန် ပထမဝါကင်ပြီးနောက် ကဿပညီနောင် ရသေ့တစ်ထောင် တို့ကို မြေချွတ်ကာ ရာဇဂြိုဟ် ဝေဠုဝန်၌ ဒုတိယမှ စတုတ္ထဝါထိ နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၁၊ ၁၃၊ ၂၀ ဝါမြောက်တို့ကို သီတင်း သုံးခြင်း (၂၊ ၃၊ ၄၊ ၁၁၊ ၁၃၊ ၂၀)မြောက် ဝါဆိုသီတင်းသုံးသဖြင့် သာဝတ္ထိပြီးလျှင် အများဆုံး သီတင်းသုံးရာ နေရာဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ရာ

လမ်း၏ယာဘက် (နန်းသစ်နှင့် ရေပူစမ်းကြားတွင်) ဝါးပင်များ အုပ်ဆိုင်းပေါက်ရောက်နေသော ခြံကျယ်ကြီးသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာမိဂဒါဝန်မှ ပထမဝါ ကျွတ်ပြီးနောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွတော်မူစဉ် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရက ဤဥယျာဉ်ကို ကျောင်းတော်အဖြစ် လ၊ ၂ ဒါန်းစဉ်က လျှင်လှုပ်ခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓ၏ ပထမဆုံးကျောင်းတော် ပင်ဖြစ်၏။

ထိုကျောင်းတော်နေရာတွင် ပထမဆုံး သံဃအစည်း အဝေးနှင့် ဥပုသ်ပြုခြင်းကို ပြုလုပ်တော်မူခဲ့၏။ ထိုကျောင်း၏ နောက်တွင် ဂျပန်ဝေဠုဝန်ကျောင်းလည်း ရှိ၏။

ကျောင်းတွင်းရှိ ရေထန်နှင့်စေတီရာ

ဝေဠုဝန်ကျောင်းအတွင်းပိုင်းတွင် ရေကန်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ကရန္တရေကန်ဟု ဟုယင်ဆန်က ဖော်ပြခဲ့၏။ စေတီရာ၏အပေါ် မှာ သင်္ချိုင်းပြုလုပ်ထား၏။ ထိုစေတီမှာ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၏ ဓာတ်တော်များအား ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ဌာပနာရာ အထိမ်း အမှတ်စေတီဟောင်းအဖြစ် မှတ်ယူကြ၏။

ကျောင်းတော်ကြီး ၁၈ ရပ်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် အခါက ကျောင်းတော်ကြီး ၁၈ ရပ်ရှိသည်။

- ၁။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် (ရေပူစမ်း၏မြောက်ဘက်)
- ၂။ တပေါဒါရာမကျောင်း(ရေပူစမ်းဘေး၌ရှိသည်)
- ၃။ တပေါဒါကန္တရကျောင်း (ရေပူစမ်းအနီးရှိ ရောက် ထဲ၌ ရှိသည်)
- ၄။ ပိပုလီဂုဟာကျောင်း (ရေပူစမ်း၏အထက် ဝေဘာရ တောင်အထက်၌ ရှိသည်)
- ၅။ သပ္ပသောဏ္ဍိကကျောင်း(မြေနဂါးရပ်ရှိသော၊ ကျောက်ရေကန်ရှိသောကျောင်း။ ဝေဘာရ တောင်၏ အရှေ့ဘက်ခြေရင်း၌ ရှိသည်)
- ၆။ ပဗ္ဗာရကျောင်း (ဝေဘာရတောင်အရှေ့ဘက် ချပ်ကြား၌ ရှိသည်။)
- ၇။ ဂေါတမကန္တရကျောင်း(ဝေဘာရတောင်၏ အရှေ့ဘက် ဂေါတမချောက်၌ ရှိသည်)
- ၈။ တိန္ဒြကဂုဟာကျောင်း (တည်ပင်ဂုကျောင်။ ဝေဘာရတောင်၏ အရှေ့ဘက်ခြေရင်း၌ ရှိသည်)
- ၉။ ကာဠသီလာကျောင်း (ကျောက်ဖျာနက်ရှိသော ကျောင်း။ ဣသိဂီလီတောင်နံရံ၌ ရှိသည်)
- ၁၀။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်ကျောင်း (ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်၌ ကျောင်းတော်ရာကို တွေ့ နိုင်ပါသည်)
- ၁၁။ စောရပိတကျောင်း(ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်နံရံ သေဒဏ် ကျသော သူခိုးစားပြတို့ကို ပစ်ချသောချောက် ကမ်းပါးအနီး၌ရှိသည်)
- ၁၂။ ဣန္ဒသာလဂုဟာကျောင်း (နံပင်လိုက်ဂုကျောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၏ အရှေ့ဘက်၊ အချိုက ဝေဘာ ရတောင်၏ အရှေ့ဘက်ဟုဆိုကြသည်)

- ၁၃။ မဒ္ဒကတ္တိမိဂါယကောဏ် (ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်အတက်၌ ဆိုင်းဘုတ်တွေ့ရသည်)
- ၁၄။ တာလဝနယျာနကောဏ် (ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေရှိ ထန်းတော ဥယျာဉ်ကျောင်း)
- ၁၅။ ဇီဝကမ္မဝနကောဏ် (ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေ၌ တွေ့နိုင်သည်)
- ၁၆။ မောရနိပါပကောဏ် (ဥဒေါင်းတို့ပျော်မွေ့ရှာကျောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေ၌ရှိသည်)
- ၁၇။ လဋ္ဌိဝနယျာနကောဏ် (ပျိုနုသော သစ်တောကျောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေ၌ရှိသည်)
- ၁၈။ အန္ဓကဝိန္ဒကတောကျောင်း (မိုက်ပင်များရှိသော တောကျောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက်၌ သိပ္ပိနီခေါ်ချောင်းငယ်၏ တစ်ဖက်ကမ်း)

ယခု ထုပြုဟန်နှင့် ရွေးရာပြုဟန်တို့ တည်နေရာ

ယခုရာဇဂြိုဟ် (ရာဂြိုဟ်)မှာ မြို့ကြီးမဟုတ်ဘဲ ကျေးရွာကြီးအဆင့်သာ ရှိသည်။ သို့သော် ရေပူစမ်းနှင့် မြို့ဟောင်းကြောင့် နာမည်ကြီးနေသေးသည်။

ယခုရာဇဂြိုဟ်မှာ ရှေးရာဇဂြိုဟ်၏ မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီး မြို့ဟောင်းများနှင့် အနည်းငယ်အလှမ်းကွာဝေးသည်။ ပတ္တနားဘက်မှလာလျှင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကို ပထမတွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး ဂယာဘက်မှလာလျှင် တောင်များပတ်ဝိုင်းနေသော ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဟောင်းကို ပထမတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ပတ္တနား (မြို့လှိုလှို) ဘက်မှလာလျှင် ရာဇဂြိုဟ်သစ်ကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် လမ်း၏ယာဘက်တွင် ခံတပ်၊ သို့မဟုတ် နန်းသစ်မြို့ရိုးကို တွေ့ရမည်။ မြို့ရိုးအတွင်းမှလည်း ကားလမ်းဖြတ်ဖောက်ထားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး ၎င်းလမ်းသည် ဂယာနှင့်ရာဇဂြိုဟ်သို့ဆက်သွယ်ရာလမ်းဖြစ်သည်။

မြို့ရိုး၏ရှေ့ (လမ်း၏ဝဲဘက်) ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ညဉ့်အိပ်တည်းခိုရာ မြန်မာကျောင်းရှိသည်။

အဓာတသတ်နှုန်းသစ်

မြန်မာကျောင်း၏ရှေ့တွင် ကျောက်မြို့ရိုးပတ်လည်ကို တွေ့ရခြင်းသည် အဓာတသတ်နှုန်းသစ်ပင်ဖြစ်၏။ အဓာတသတ်သည် အဖေကိုသတ်ပြီးသောအခါ ကောသလ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် စက္ကပစ္စောတမင်းကလည်း ရာဇဂြိုဟ်ကို တိုက်သောအခါ ခုခံရန်အတွက် မြို့ပြင်ထွက်၍ ခံတပ်မြို့တည်ဆောက်သည်ဟုလည်း ယူကြ၏။

ထို့ပြင် အဓာတသတ်သည် မြို့တွင်း၌ စီးလောင်လျှင် မြို့ပြင်ထွက်ရန် အမိန့်သတ်မှတ်ထားသဖြင့် ၎င်း၏နန်းတော်မှ စကာ စီးလောင်သဖြင့် မိမိအမိန့်အတိုင်း မြို့ပြင်ထွက်နန်းသစ်တည်ကြောင်း ဆိုကြ၏။ မြို့ရိုးမှကျောက်တုံးများကို အခြေခံပြီး အုတ်များဖြင့် ထပ်ဆင့်ပြုလုပ်ထားသည်။ ၁၅ ပေမှ ၁၈ ပေခန့်မြင့်ကြောင်း တွေ့ရပြီး ၃ ပိုင်ခန့်ရှိမည်ထင်ရ၏။

မြို့သစ်ပြင်စေတီရာ

မြို့သစ်၏အနောက်ဘက်၌ စေတီဟောင်းတည်ရာ တစ်ခုရှိကာ ဟဟိယန်က အဓာတသတ်စေတီဟုဆို၏။ ဟိယန်ဆိုခင်က အသောကမင်းတည်ခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

အဓာတသတ်စေတီထုနှင့် သင်္ချိုင်း

မြို့သစ်ရာ၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် လမ်း၏ဝဲဘက်၌ ကုန်းမြင့်ငယ်တစ်ခုရှိ၍ အပေါ်တွင် ကျောက်တိုင်များစိုက်ထူထား၏။ ၎င်းကိုလည်း အဓာတသတ်စေတီဟုဆိုကြ၏။ ဓာတ်တော်များ ဌာပနာရာစေတီဟုလည်း ဆိုကြ၏။ အပေါ်ပိုင်းမှာ ဘာသာခြားများက သင်္ချိုင်းပြုလုပ်ထားသည်။

ရေပူစမ်းနှင့်ဝေဘာရတောင်

ဝေဠုဝန်ကျောင်းနယ်နိမိတ်အဆုံး တောင်ဘက်တွင် ရေပူစမ်းရှိသည်။ ၎င်း၏ရှေ့တွင် ဆိုင်မျိုးစုံရှိ၏။ ရေပူစမ်းပရောက်မီ တံတားငယ်နှစ်ခုဖြင့် ဖြစ်ကူးရာ ချောင်းငယ်မှာ တပေါဒါ (တပ×၂၃) ရေပူဖြစ်ခေါ်သည်။

ယခုအခါ ရေခန်းခြောက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ တံတား၏အထက်တွင် အုတ်တိုင်အခန်းများဖြင့် မွမ်းမံထားသော ရေပူစမ်းအိုင်များရှိ၏။ ရေပူများမှာ ရေမပြင်ရသော ဓာတာရကျောက်တောင်မှထွက်၍ စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူတို့၏ ဓာတ်ခွဲခြားမှုစနစ်အရ ဓာတ်မြင့်၊ လတ်၊ နိမ့်အားဖြင့် သုံးဆင့်ထားကာ ဓာတ်အလိုက် နေရာခွဲခြားရေချိုးကြ၏။

၎င်းရေကိုချိုးလျှင် ရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ကင်းကြောင်း ယူဆကာ နယ်အရပ်ရပ်မှလာရောက်ရေချိုးကြသဖြင့် စည်ကားလှ၏။ ထိုရေပူစမ်းစခန်းမှ အထက်သို့တက်လျှင် ဝေဘာရတောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝိပူလီဂူ (သို့) ရေသန္တတီဘိုင်ထပ်

ရေပူစမ်းမှအထက်သို့ ဝေဘာရတောင်အတိုင်း လှေ

ကားမှတက်လျှင် ယာဘက်တွင် ကျောက်တုံးများဆင့်စီထားသော လေးထောင့်ပုံစံကျောက်ဂူငယ် တစ်ခုရှိ၏။ အလျား ၈၅ ပေ၊ အနံ ၈၁ ပေ၊ အမြင့် ၂၂ ပေမှ ၂၈ ပေထိရှိကာ အတွင်း၌ လေးထောင့်တွင် လိုဏ်ငယ်လေးခုရှိ၏။

၎င်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ဝိပုလီ(ရှင်မဟာကဿပ) သီတင်းသုံးရာဂူဟု ဆို၏။ ဟိန္ဒူများက ဧရသန္ဒမင်းကြီးထိုင်ခဲ့ရာ ဧရသန္ဒကီဘိုင်ထပ်ဟုခေါ်သည်ဟုဆို၏။ သမိုင်းပညာရှင်အချို့က တောင်ထိပ်မြို့ရိုးနှင့်တည့်နေသဖြင့် ပြဒါဒိုးဟုလည်း ယူဆကြ၏။

ပထမသင်္ဂါယနာတင်ရာ သတ္တပဏ္ဍိလိုဏ်ဂူ

ဝိပုလီဂူမှ အထက်သို့ အတော်ဝေးလှမ်းစွာတက်သွားလျှင် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းနှင့် ရှိန်းဘုရားကျောင်းနှစ်ခုကို တောင်ထိပ်မြင့်ရာအပိုင်းတွင် ဖြတ်ကျော် ရမည်ဖြစ်၏။

၎င်းရှိန်းဘုရားကျောင်းမှ ယာဘက်အနိမ့်ပိုင်းသို့ ဆင်းသွားလျှင် ပထမသင်္ဂါယနာတင်ရာ သတ္တပဏ္ဍိ (စရည်းပင်ပေါက်ရာ) လိုဏ်ဂူကိုတွေ့ရသည်။ ဂူရှေ့ရှိ မြေကွက်မှာ ပြိုကျနေသဖြင့် အစားထိုးပြုလုပ်ထားသော်လည်း မကျယ်ဝန်းလှပေ။ ၁၂ ပေ၊ ၁၄ ပေအထိသာကျယ်၍ ၁၂၀ ပေ ရှည်လျား၏။

ဆာဇွန်မာရယ်၏အဆိုအရမူ ၎င်း၏အောက်ဘက် တောင်ခြေ၌ရှိသော ကျောက်တိုင်အပျက်ကို သတ္တပဏ္ဍိဟုဆို၏။ ရှိန်းဘာသာဝင်များကမူ သတ္တပဏ္ဍိကို ရောဟနိယဂူဟုခေါ်ကြသည်။

ဆွန်ဘဏ္ဍာဂူ

ဝေဘာရစောင်၏တောင်ဘက်ခြေရင်း (သတ္တပဏ္ဍိ လိုဏ်နှင့် တစ်ဖက်စီ)တွင် ဆွန်ဘဏ္ဍာဟုခေါ်သော ကျောက်ဂူ နှစ်ခုရှိ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ ရွှေတိုက်တော်ဟု ဆိုကြ၏။

ကျောက်တောင်ကိုတွင်း၍ထားသော ဂူဖြစ်ပြီး ဝင်ပေါက် တစ်ခု၊ ပြတင်းငယ် တစ်ခုရှိ၏။ အရှေ့ဘက်ဂူမှာ ပြိုကျနေပြီ ဖြစ်၏။ အတွင်း၌ ရှိန်းဘုရားပုံများနှင့် စာအနည်းငယ်တွေ့ရ၏။

ရှိန်းဘုရားကြီးအချို့ နေခဲ့ပုံရ၏။ အချို့က ဤဂူကို ပထမ သင်္ဂါယနာတင်ရာဂူဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ ရှေ့ဥပစာကွက်လပ်မှာ ကျယ်ပြန့်ပြီးသဖြင့် မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်ရန်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ (သုဗ္ဗောဝတီဗုဒ္ဓဝင်၏ ဤနေရာကို သင်္ဂါယနာတင်ရာဟု ဆို၏)

ရက်ဘူမိ

ဆွန်ဘဏ္ဍာမှ တောင်ဘက် ၃ ကီလိုမီတာခန့်တွင် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်အတွက် အရေးကြီးသည့် ရက်ဘူမိခေါ် စစ်မြေပြင်နေရာရှိ၏။ ဘာဘာရဘ၌ ထင်ရှား၍ (ရာဇဗြဟ္မင်္ဂကို ပထမ ဆုံးတည်ထောင်ခဲ့သည်ဆိုသော) ဧရသန္ဒမင်းကြီးနှင့် ဘီမသေန တို့၏နေရာ (စစ်မြေပြင်) ဟုဆို၏။

ဒေသခံများက ၎င်းနေရာကို သခုရဟု ခေါ်ကြ၏။ မြန်မာဆရာတော်များအယူအဆအရ ထိုနေရာသည် ရာဇဗြဟ္မင်္ဂ သို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပထမဆုံးကြွလာရာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြိုဆိုသည့် (ထန်းတောဥယျာဉ်) နေရာဟုဆိုကြ၏။

မဏိယာမတ်

ဆွန်ဘဏ္ဍာမှ အရှေ့(လမ်းယာဘက်)သို့သွားလျှင် အမိုးခေါင် စောက်မတ်သည် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရမည်။ ပေ ၂၀ မြင့်သော အုတ်ခုံပေါ်တွင် အပိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ရှိန်းဘုရားကျောင်းရှိခဲ့ရာ ၎င်းကို မဏိယာမတ်ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မဏိဟူသောနဂါးကို ပူဇော်ရာဌာနဟု ဆိုလိုသည်။ အေဒီ ၁၈၆၁ က မစ္စတာကန်နှင့်ကပ်သည် အနက် ၂၃ ပေထိ တူးဖော်ရာဓမ္မရာ ယခုအခါ အတွင်း၌ ချိုင့်ဝှမ်းအဖြစ် မြင်တွေ့နေရသေး၏။ တူးဖော်စဉ်က လဲလျောင်းနေသော မယ်တော် မာယာပုံနှင့် ဗုဒ္ဓရှင်တုတစ်ခု နဂါးခေါင်း နှစ်ခုသာပါသော ရှိန်းဘုရား ပါရာရွှေနာထ၏ပုံတို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် အပေါ်ရှိ ရှိန်းဘုရားကျောင်းကိုဖျက်၍ တူးမြက်ရာ (ယခုတွေ့ရသော) ချိုင့်ကျင်းထဲမှ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများ ပတ်လည်ပွမ်းပံထားသည့် အုတ်ခုံကြီးကို တွေ့ရသည်။

ထိုအုတ်ခုံပတ်လည်၌ ပန်းကုံးစွပ်ထားသော လျှိုဝလီင်ပုံ လက်လေးဖက်ရှိ ဗိသနိပုံ၊ နဂါးထီး နဂါးမပုံ၊ မဟာပုံ၊ ကျားရေဝတ်၍ကနေသော သျှိုဝပုံတို့ကို တွေ့ရသည်။ (ယခု မထင်ရှားတော့ပေ) လက်ရာမှာ အေဒီ ၅ ရာစု၊ ဂုတ္တခေတ် လက်ရာများ ဖြစ်သည်ပြင် နဂါးပူဇော်ရာတွင်သုံးသော အိုးကွဲများတွေ့ရသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် မဏိယာမတ်၊ မဏိနဂါး၏နတ်ကွန်းဟုခေါ်ကြသည်။

မြန်မာဆရာတော်အချို့က အဓာတသတ်မင်းဓာတ်တော်များ မြှုပ်နှံဝှက်ထားကာ ဓားစက်၊ လုံစက် စသည်များ တပ်ဆင်ထားသည့်နေရာဟုဆိုကြသည်။

သို့သော် စာပေဥလာသော နေရာအကျယ်အဝန်း၊ အတိမ်အနက်တို့နှင့်မူ မညီညွတ်ပေ။ အချို့ကလည်း ပက္ခုတာတိဓာတ်တော်တို့ကိုဟုလည်း ဆိုကြသေး၏။ အဆောက်

အအုံ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စေတီဟောင်းရာလိုထင်ရသည်များနှင့် အဆောက်အအုံဟောင်းနေရာများ တွေ့ရသည်။

ဝိဇ္ဇာကျင့်တောင်ခြေမှ မိမိသာရအကျဉ်းထောင်

မဏိယာမတ်မှ တောင်ဘက်သို့ ၁၀ ကီလိုမီတာခန့် သွားလျှင် လမ်း၏ ဝဲဘက်တွင် ကျောက်တုံးများစည်းရိုးအဖြစ် ကာရံထားသော မိမိသာရအကျဉ်းထောင်ကို တွေ့ရပေမည်။ စတုရန်းပေ ၂၂၀ အကျယ်ရှိသည်။ ဤနေရာမှ လက်ထိတ်၊ ခြေထိတ်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ဟန်ရှိသော ကွင်းများတွေ့ခဲ့ရသည် ဆို၏။

မိမိသာရသည် အကျဉ်းကျနေစဉ် ဝိက္ခာရတောင်ပေါ်မှ စင်္ကြာကြဲနေသော ဗုဒ္ဓကိုဖူးမြော်ရင်း လောကဓံကို ကြံကြံခဲခဲ့ ရာနေရာဖြစ်၏။ ဤနေရာသည် သား၏ရက်စက်မှုကို ခွင့်လွှတ် နိုင်စွမ်းသည် ကြီးမားသောဖခင်မေတ္တာနှင့် လင်သားအပေါ် သစ္စာရှိသော ကြင်နာခဲ့သော မိဖုရား လောကီဂုဏ်အတွက် ကမ္ဘာ တုန်အောင် ရက်စက်ခဲ့သောအာဇာတသတ်တို့၏ ကြံ့ကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်း၏ အရေးပါသော ဇာတ်ဝင်ခန်းနေရာပင် ဖြစ်၏။

နာလန္ဒာသမိုင်း

နာလန္ဒာမြို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဖွားရာဇာတိဖြစ် သည်။ ယခုတွေ့ရသော စေတီတော်ကြီး အမှတ် ၃ မှာ အရှင် သာရိပုတ္တရာဖွားဖော်မှုသည် တိုက်ခန်းနေရာ၌ တည်ဆောက် ထားသည်။

မူလစေတီတော်ဒါယကာမှာ အသောကမင်းကြီး ဖြစ်သည်။ နာလန္ဒာမြို့အကြောင်းကို ရှိန်းစာပေများ၌လည်း ဖော်ပြထားသည်။ နာလန္ဒာမြို့၌ ရှိန်းမဟာဝီရ၏ တပည့်များ စွာရှိခဲ့သည်။ မဟာဝီရသည် မက္ခလီဂေါသာလနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် နာလန္ဒာမြို့သို့ အကြိမ်များစွာ ကြွတော်မူခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မှုမည့်နှစ်မှာပင် ရာဇဂြိုဟ်မှ အပြန် နာလန္ဒာသို့ ကြွတော်မူခဲ့လေသည်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နှင့် နာလန္ဒာမြို့အကြား၌ အမွလဗ္ဗိကာအမည်ရှိသော ဘုရင့်ဥယျာဉ် တော်ရှိသည်။ နာလရွာ၊ နာလကရွာဆိုသည်မှာလည်း နာလန္ဒာ မြို့အနီးမှာပင်ရှိသည်။

တိဗက်မှ တာရာနာထ၏ သမိုင်းမှတ်တမ်းအရ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကို နာဂအဇ္ဈနဆရာတော်က စတင် တည် ထောင်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံးတိုက်အုပ် ဆရာတော်ဖြစ်၍ မဟာ ယာနဝါဒကို တီထွင်ခဲ့သည်။ မကြာမီ နာလန္ဒာသည် ကြီးပွား

လာသည်။ စာသင်သားရဟန်း တစ်သောင်းအထိ တိုးပွားလာ သည်။ နေထိုင်စားသောက်စရိတ်အားလုံးကို တက္ကသိုလ် ကျောင်းက တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ကုန်ကျစရိတ်ကို ဘုရင်များနှင့် နယ်စားများက လှူဒါန်းကြသည်။

ဂုတ္တမင်းဆက်၌ ရှေးဦးစွာ သက္ကအာဒိကျမင်းက နာလန္ဒာတွင် ကျောင်းဆောက်လှူသည်။ ထို့နောက် အဆက် အနွယ်များဖြစ်ကြသော ဗုဒ္ဓဂုတ္တတထာကတ ဂုတ္တ၊ ဗာလာဒိတျ၊ ကုမာရဂုတ္တနှင့် ဝဇီဘုရင်တို့က ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

အေဒီ ၅ ရာစုနှစ်က ဖာဟိယန်သည် နာလန္ဒာရွာ သာရိပုတ္တရာစေတီတော်မြတ်ကြီးအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ သော်လည်း နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်အကြောင်း လုံးဝမဖော်ပြခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ၅ ရာစုနောက်ပိုင်းတွင် ထိုတက္ကသိုလ်ကြီး ထွန်းကား လာသည်ဟု ယူဆရပေသည်။

အေဒီ ၇ ရာစု ဟူယင်ဆန်၏မှတ်တမ်း၌မူ နာလန္ဒာ ချီးမွမ်းခန်း အပြည့်အစုံပါသည်။ ဟူယင်ဆန်ကိုယ်တိုင် ခုနစ်နှစ် ကြာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ် ဆရာတော်မှာ သီလဘဒြဖြစ်သည်။ ဟူယင်ဆန်သည် ဟေတု ဝိဇ္ဇာ(လောကျစ်)၊ သဒ္ဓဝိဇ္ဇာ၊ စိကမ္ဘဝိဇ္ဇာနှင့် ဝေဒကျမ်းစာများ သင်ယူခဲ့သည်။

ဂုတ္တမင်းဆက်၏ နောက်ဆုံးဘုရင် ဟဿမင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်၍ နာလန္ဒာကျောင်းတော်ကို အစွမ်းကုန် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့သည်။ ကြေးပြာသာဒ်ကျောင်းကြီး ဆောက် လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ အိမ်ခြေနှစ်ထောင် (ရွာပေါင်း ၁၀၀)ကို ကျောင်းတော်သို့ လှူခဲ့သည်။

အေဒီ (၈၁၅-၈၅၅) ဒေဝပါလမင်း၏ကြေးပြာ၌ ဆုမကြ ဘုရင်က ရာဇဂြိုဟ်အနီးရှိ ရွာငါးရွာကို နာလန္ဒာကျောင်းတော် သို့ လှူဒါန်းကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

နာလန္ဒာ ပါမောက္ခများ

နာလန္ဒာသည် မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ဗဟိုအချက် အချာဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာတော်များနှင့် ပါမောက္ခများကို ကြည့်ပါက အဘယ့်ကြောင့် နာလန္ဒာသည် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ သည်ကို သိနိုင်ပါသည်။

- ၁။ နာဂအဇ္ဈန (မဟာယာနဝါဒ စတင်တီထွင်သူ)
- ၂။ အရိယဒေဝ (မစ္ဆိကဝါဒ ခေါင်းဆောင်)
- ၃။ အသင်္ဂနှင့် ဝသုဗန္ဓ (ယောဂါစာရာ၊ ဝိညာဏဝါဒ တီထွင်သူ)

- ၄။ ဒိန္နဲ (အိန္ဒိယလောကုစ်ပညာရှင်၊ တက္ကမုကံဝဘွဲ့ရ)
- ၅။ ဓမ္မပါလ
- ၆။ သီလဘဒြ
- ၇။ ဓမ္မကိုတ္တိ (ဟိန္ဒူပညာရှင် ကုမာရီလကို ဝါဒစစ်ပွဲအောင်နိုင်သူ)
- ၈။ သန္တရက္ခိတ (တိဗက်ဒေသ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ပြောင်းစေ၍ ပိဋကတ်တော်ကို တိဗက်ဘာသာပြန်သူ)
- ၉။ ပဒမသမ္ဘဝ (တိဗက်လားမာဗုဒ္ဓဘာသာကို တည်ထောင်သူ)

နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်သို့ တရုတ်ပြည်မှ ဟူယင်ဆန်၊ အိချင်၊ ဆူမတ္တရာကျွန်းနှင့် ကိုးရီးယားမှ ပညာသင်ရဟန်းများ လာရောက်နေထိုင် ပညာသင်ယူခဲ့ကြသည်။

နာလန္ဒာပျက်သုဉ်းခြင်း

ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ ကျော်ကြားသော နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသည်လည်း အနိစ္စသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်ချေ။

အေဒီ ၈ ရာစုတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေပြောင်းလဲမှုကြောင့် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်သည်လည်း အခြေယိုင်လာသည်။ ရှုံကရဆရာကြီး ပေါ်ထွန်းလာ၍ ဟိန္ဒူအတွေးအခေါ်ဖြင့်မားထွန်းကာလာခြင်းသည်လည်း နာလန္ဒာတက္ကသိုလ် အားနည်းစေရန် ဖန်တီးလာသည်။

နောက်ဆုံးထိုးနှက်ချက်မှာ မဂိုဘုရင်များဖြစ်သည်။ မဂိုဘုရင်သည် ဘုရားကျောင်းကန်တို့ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး လှယက်ကြသည်။ မူစလင်သမိုင်းရေးဆရာ မိန်ဟ်ဂျီသည် ဘတ်စ်တိယာရိပ်လာဂျီ၏အောင်ပွဲအကြောင်း ရေးသားရာ၌ နာလန္ဒာအပါအဝင် မဂဝတိုင်းတစ်ခုလုံး ပျက်စီးခဲ့ပုံကို ဖော်ပြထားသည်။

တိဗက်သမိုင်းရေးဆရာ တာရာနာထ ဘတ်စ်တိယာရိပ်လ်ဂျီ (၁၁၉၇-၁၂၀၃)သည် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်၊ ဝိက္ကမသီလာတက္ကသိုလ်၊ ဩဒန္တပူရိတက္ကသိုလ်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး၍ ရဟန်းတော်များကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ကြီးများကို ခံတပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဟာစ်စစ်သားများသည် ဤကျောင်းတော်ကြီးများမှ ရွှေငွေရတနာများကို ယူငင်ကြသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဘတ်စ်တိယာရိပ်သည် နာလန္ဒာ၌တွေ့ရသော ပေစာပုဂ္ဂိုလ်များကို သီလိစိတ်ဖြင့် ဖတ်တတ်သူရှာဖွေရာ မတွေ့ဟု သမိုင်းဆရာ မိန်ဟ်ဂျီက ဆိုသည်။ ဖတ်တတ်သူရှိသော်လည်း ကြောက်လန့်၍ မဖတ်တတ်ဟန်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တိဗက်ကျမ်းတစ်ခု၌ နာလန္ဒာကို တာစ်တိုးဖျက်ဆီးပြီးနောက် မုဒိတောဘဒြရဟန်းနှင့် မဂဝအမတ်ကြီး ကုကုတသိဒ္ဓ

တို့က ပြန်လည်တည်ဆောက်၍ ပဋိကကျမ်းဂန် ဝိသုဒ္ဓါနုပိတုကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ပြောင်တတ်သော ရှင်ငယ်၊ ရဟန်းငယ်များသည် ဟိန္ဒူယောဂီဆာဒွားနှစ်ပါးကို လက်ဆေးရည်ဖြင့် လှမ်းပက်လိုက်သည်။

ဟိန္ဒူယောဂီဆာဒွားနှစ်ပါးသည် ၁၂ နှစ်တိုင်တိုင် နေကိုကြည့်လျက် တပအကျင့်ကျင့်ပြီးနောက် ယစ်ပူဇော်ပွဲပြုလုပ်သည်။ ယစ်ပွဲမှမီးစက်ယူ၍ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်၏ စာကြည့်တိုက်ကြီးကို မီးခွဲလောင်၍ အပြီးသတ်ပြာကျလေသည်။

နာလန္ဒာအမည်

ရှေးက နာလ၊ နာလက၊ နာလကရိမ၊ နာလန္ဒဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုမှ နာလန္ဒာဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ (ရေကန်တွင်းမှ နဂါးကိုအကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်း၊ ဘဝက အလှူဒါနရက်ရောခဲ့သဖြင့် မင်းနေပြည်ကို နာလန္ဒာ-မစ်သောဒါနဟုလည်းကောင်း ခေါ်တွင်ခဲ့ရာမှ အမည်ပေါ်လာသည်ဆို၏)

အဝင်စ ဝဲဘက်အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ အုတ်မြစ် ၉ ထပ်တွေ့ရသဖြင့် ၉ ကြိမ်တိုင် ပြန်လည်ဆောက်လုပ်ခဲ့ (သို့) အထပ်ထပ်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ တိုင်းများ၏ အောက်ခံဒီနပ်အဖြစ် ကျောက်များကို အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း ကျောက်ဆုံ ကျောက်ခွက်များကို တွေ့ရသည်။

အောက်ထပ်အရှေ့ဘက်အထပ် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ဘုရားဆောင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းရှေ့တွင် အုတ်ခုံဖြင့် တစ်ခုရှိရာ စာသင်ခန်းမဟုထင်ရသည်။ အချို့က လေးမြားအတတ်သင်ရာနေရာဟု ဆိုကြသည်။

အဆင်းလှေကား၏ဝဲဘက်တွင် အခန်းများတွေ့ရ ယင်းမှာ ပစ္စည်းထားရာ ဘဏ္ဍာခန်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပါလခေတ်၊ ဝေဒပါလ (၈၁၀၅၀) မင်းသည် သုဝဏ္ဏဒီပ (သို့) သုဝဏ္ဏဘူမိ (ဆူမတ္တရာကျွန်း)၏ ဘုရင်တောင်းဆိုချက်အရ ဤကျောင်းကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပြီး ရွာ ၅ ရွာ အထောက်အပံ့အဖြစ် လှူခဲ့သည်။

လှေကားနှင့်ရေတွင်းကို အပေါ်ထပ်မှအသုံးပြုနိုင်အောင် စီစဉ်ထားသည်ကို လေ့လာနိုင်သည်။ တူးဖော်စဉ်က ကုမာရဂတ္တ (အေဒီ ၅၁၃-၅၅)ခေတ်သုံး ဒဂါးတစ်ပြား တွေ့ရသည်။

နှစ်လုံးတွဲမီးဖိုကြီးများတွေ့ရ၍ စားဖိုဆောင် သို့မဟုတ် ဆွမ်းစားကျောင်း သို့မဟုတ် သင်္ကန်းဆိုရာနေရာဟုခန့်မှန်းကြသည်။ (ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

မောင်စိုးထိုက်(သုံးဆယ်)

ဧကမ္ဘာ

မှ

ဖော်စပ်ဖြန့်ချိလျက်ရှိသောဆေးများ

လေးနံပတ်သက်သမျှ
တကဲ့သောဆေး မှ ရသမျှ

၀၀၀၀ YR ၀၀၃၂၆၀

အား! ဦးဘညိုန့် သား
စတုမဂ္ဂ ကိုစား

၀၀၀၀ YR ၀၀၃၅၅၄

သက်ရှည်သူများသုံးစွဲတာက ဦးမောင်ရဲ့
သက်ရှည်ကျန်းမာ ဧကမ္ဘာ ဆေးလုံးပါ

၀၀၀၀ YR ၀၀၂၈၀၈

မြင်းခွာဆေးလုံး အမည်သုံး
မျက်စိအကြောအတွက် တန်ဖိုးထက်

၀၀၀၀ YR ၀၀၃၅၁၆

ဖြူကြက်သွန် နဲ့ နှစ်လွန်ပျား
ကျန်းမာလိုသူများ အမြဲစား

ကျန်းမာရေးမြန်မာ့ဆေး

ဧကမ္ဘာ

မှ

အစဉ်ပေး

၀၀၀၀ YR ၀၀၃၀၆၃

သွေးတိုးလေငန်းကာကွယ်ထား
နန္ဒင်းခါးဆေးလုံး နေ့စဉ်စား

၀၀၀၀ YR ၀၀၁၀၇၅

ပျိုမေ့ကိုတွေ
အသားအရေ
ဝါဝင်းဖို့
ဧကမ္ဘာ
ဆန္ဒင်းလုံး ကို
သုံးကြစို့

ဧကမ္ဘာဆေးတိုက်မှ ထုတ်လုပ်သည်။

- * ၁၃၄၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ သစ်၊ ကုက္ကိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၅၄၉၁၀၆၊ ၅၉၅၂၃၇
- * ၂၈၊ ဗိုလ်ချုပ်စုစား (မြောက်ဘက်တန်း အပေါ်ထပ်) ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၇၂၅၆၅၉၊ ၂၄၀၉၆၆-လိင်း-၄၁၅

ကော့ကို ကော့ကို
ညီ-ဗုဒ္ဓေါ
၁၉၅၅

လူထဲကဘဝ ဘဝထဲကလူ ၅၈

ယ ခင်လ မှ အ ဆ က်

ရွှေယောက်ဖများ

ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ဖရ ကံကောင်းထည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရလေမည်လား။ ကျွန်ုပ်တွင် ယောက်ဖများချစ်သည် ချစ်မွေးပါသည်ဟု ပြောရလေမည်လား။ ကျွန်ုပ်တွင် မွေးချင်း အစ်မ သုံးယောက်ရှိလေရာ သုံးယောက်စလုံးရရှိသော ယောက်ျားများနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပဲလဲနံပ သင့်လေ၏။ လူထဲကဘဝ၊ ဘဝထဲကလူ စာမူအစပိုင်းများတွင် ထိုယောက်ဖသုံးဦးအကြောင်းကို နည်းနည်းချင်း တို့တိတို့တိ ရေးသားပြီးသော်လည်း သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်များကို သေသေချာချာ မရေးသားခဲ့ရသေးချေ။

လူတို့၏ သဘာဝတရားအရ တစ် မိသားနှင့်တစ်မိသား ပေါင်းစပ်ကြသောအခါ မတော်ချင်ဘဲ တော်ကြရ၏။ မခေါ်ချင်ဘဲ ခေါ်ကြရ၏။ အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားအများစုသည် မိမိ၏ ကြင်ဖက် သက်နဲ့မိသားစုနှင့် အတူသွားရောက်နေထိုင်ရသောခါ၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ့်အိမ်ပေါ်သို့ ဇနီးသည် ၏မိသားစုကို မဖြစ်မနေ တင်ထားကျွေးမွေးရသောအခါများတွင် ဖိုသဘာဝအရ ခယ်မချောချောများ သာ ဖိုလာစေချင်၏။

လင်းကျော်တင်

ကျော်ဖြူ ၂၆၇

'ကုရမ္ပတိပု၊ ပုရမ္ပတိကု' ဟူသော စကားအရ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားတို့ ဌ မွေ့လျော်၏။ ယောက်ျားတို့သည် မိန်းမတို့၌ မွေ့လျော်၏ဆိုသော သဘော ရှိ၏။ "ယောက်ျားတို့အတွက် အသာယာ ဆုံးအသံသည် မိန်းမများ၏ အသံသာ ဖြစ်၏" ဆိုသောစကားလည်း ရှိ၏။ သယ်မ ချောချောလေးများပါလာလျှင် စိတ်ချမ်း သာ၍ အပျင်းပြေသည်ဟု ဆိုကြ၏။

"ယောက်ျားတွေပါလာရင် ... အိမ်မှာရှင်ပါတယ်၊ သယ်မလေးတွေပါလာ ခဲ့ရင် အပျင်းလည်းပြေမယ်"

ဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြား ပူးကောင်း ကြားပူးကြပါလိမ့်မည်။ ထို သီချင်းသည် သရုပ်မှန်သီချင်း ဖြစ် ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်အတွေ့အကြုံ အရ ကျွန်ုပ်၏ ဝန်းသည်တွင် ညီအစ်မ လေးယောက်ခန့်ပါသော်လည်း ထိုသို့မခံ စားခဲ့ရဖူး။ သူတော်ကောင်းလုပ်၍ ပြော သည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ဝန်းသည် ထက် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ညီမများသည် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ထောင်ကျ သည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင် အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျသွားကြခြင်း။ အတူမနေ ကြရခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

မိန်းမဘက်က မောင်တစ်ယောက် ရှားရှားပါးပါး ပါလာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တွင် ချစ်လှစွာသော ယောက်ဖတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။ စာပတ်အလွန်ဝါသနာပါ၏။ ကဗျာအနည်းငယ်လည်း စပ်ဖူး၏။ စာပေ သမားဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း များစွာချစ် ၏။ ကျော်စောတိက္ကမ အလီလီအဝေဝေ ရှိပါစေဟု မိဘများက ပြုစောင့်ကောင်း အောင် ရည်ရွယ်၍ 'ကျော်လီဝေ' ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်း သူငယ်ချင်းများက မည်သူမျှ နာမည်အမှန်အသံထွက်ကို မခေါ်ကြဘဲ 'ကျော်လီဝေ' ဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိခဲ့ကြ၏။

Jolly ကျော်လီဆိုသော အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရ အဓိပ္ပာယ်မှာ ပျော်ပျော်နေတတ်သောဟူ ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည့်အတိုင်း ကျော်လီဝေ သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည့် အပြင် အူပါရွှင်အောင် သူ့ရေရည်ကလေး များစားလည်း ပိုဝဲတတ်၏။

သို့သော်လည်း မူးရမ်းသည်ဟူ၍ မကြားခဲ့ဖူးချေ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ့ရာ ရည်ကို နေ့စဉ်ပိုဝဲတတ်သူတို့၏ ထုံးစံ အတိုင်း သက်ဆုံးမရည်ခဲ့ရာချေ။ အသက် ကလေး ငါးဆယ်ဝန်းကျင်မှပင် တိမ်းပါး ခဲ့ရရှာ၏။ ကဗျာစာပေဝါသနာပါသော ကျော်လီဝေကြောင့် ကဗျာဆရာ မောင်ပြည့် မင်း(ညီညီ) ကိုမျိုးဝေ စသည် ချစ်ခင် လေးစားဖွယ်ကောင်းသော ကူညီတတ် သော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများနှင့် ကျွန်ုပ် ခင်မင်ပေါင်းဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မိန်းမဘက်က တော်စပ်သော ယောက်ဖ ကျော်လီဝေနှင့် ရက်ရှည်လ များ အတူမနေခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အစ်မများဘက်ကတော်စပ်ရသော အစ်မ ပေးယောက်ဖ သုံးဦးနှင့်ကား ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ချီနေခဲ့ရလေ၏။ ယောက်ဖကြီး ဦးမြ သိန်း (ဗိုလ်မှူး၊ မြသိန်း၊ ငြိမ်း) နှင့် ရှစ်နှစ် ခန့်၊ ယောက်ဖလတ် ဦးညွန့်မောင် (အင် ဂျင်နီယာချုပ်၊ ကွယ်လွန်) နှင့် သုံးနှစ်ခန့်၊ ယောက်ဖငယ် ဦးမောင်သိန်း (အကောက် ခွန်အရာရှိ၊ ကွယ်လွန်) နှင့် သုံးနှစ်ခန့်အတူ နေခဲ့ရ၏။ ထိုနှစ်များအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ဖ (သို့မဟုတ်) အစ်ကိုတော်များ ၏ ထူခြားသော စိတ်နေသဘောထားများ ကို တွေ့သိ သတိထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

တို့ဗိုလ်ဟာ ဘေးကိုဆွဲလို့

ရှေ့က တက်ပါတယ်

ယောက်ဖကြီး ဦးမြသိန်း(ဗိုလ်မှူး၊ ငြိမ်း) နှင့်အတူ နေခဲ့ရသည့်ကာလသည်

အများဆုံးဖြစ်၏။ ရှစ်နှစ်ခန့်ကြာ၏။ ကလေးဘဝမှ လူမျိုးပေါက်ဖြစ်သည်အထိ ကြာမြင့်သဖြင့် အစ်ကိုကြီး၏ စရိုက် သဘာဝကို အတန်ကြာ ထိတွေ့သိရှိခဲ့ ရခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သိဖူးသမျှ ယောက်ျား အတော်များများနှင့် ယှဉ်လျှင် တစ်မူထူး ခြားသူ ဖြစ်ပါ၏။

"ထမင်းက ပျော့လိုက်တာ၊ ဟင်း က နေ့တူးနေတာပဲ၊ ဘယ်ဟင်းကိုမကြိုက် ဘူး။ ဘာဟင်းချက်ပေးစမ်းပါ ..."

စသည် တောင်းဆိုသုံးများကို ကျွန်ုပ် မကြားခဲ့ဖူးချေ။ အစ်မကြီးချက်ကျွေးသမျှ ကို မည်သုံးမညူ။ အမြဲစားသုံးတတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ ကြက်ဥကြော်တစ်လုံးနှင့်၊ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးတစ်လုံးနှင့် ပြီးခဲ့ သော ထမင်းနှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်မှတ်သားမိ၏။ တစ်မတော်သားဖြစ် သော်လည်း အရက်သေစာ လုံဝမသောက် တတ်ခဲ့။ သူသည် ပညာရေးတစ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချိန် များသဖြင့် အ သုံးလုံးကျေ ကျောင်းအုပ်ကြီးဘဝ၊ တစ် မတော်ကလေးများ အေ ထေ က ကျောင်း အုပ်ကြီးဘဝ၊ မင်္ဂလာဒုံ လှသောင်းကျောင်း အုပ်ကြီးဘဝ၊ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည် နယ် စသည်တို့တွင် တိုက်ခိုက်ရေးမှူး (တပ်ခွဲမှူး) ဘဝ၊ ထို့နောက် မြဝတီစာ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် အယ်ဒီတာချုပ်ဘဝ၊ ထို့ နောက် ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာ အယ်ဒီ တာချုပ်ဘဝ ... ဘဝပေါင်းများစွာကို ကျင့်လည်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။

အစ်ကိုကြီးမြသိန်း တစ်မတော် တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရစဉ် နှစ်ပေါင်း များစွာ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်း ဆောင်ခဲ့သည်သာဖြစ်၏။ black mark ခေါ် ဖြစ်ချက်လုံးဝမရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းပေါ်တွင် သစ္စာရှိရှိ တာဝန်သိသိ ထမ်းဆောင်သကဲ့သို့ မိသားစုအပေါ်တွင် လည်း တာဝန်ကျေစွာ ညှာတာကြင်ရှာ

စွာ မေတ္တာထားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စာတိုကလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘောကျ အားကျခဲ့သူဖြစ်၏။

“ပဲပြဲတံနံနံပြား ရရင် စားချင်တယ်၊ ကြည်...”

ဆိုသော စာတိုလေး ဖြစ်၏။ ထိုစာတိုလေးထဲမှာ ‘ရရင်’ဆိုသော စကားနှစ်လုံး၏ တန်ဖိုးကို ပို၍နှစ်သက်မိ၏။ ‘ရရင်’ဆိုသောစကားမှာ အပန်းမကြီးဘဲ ရခဲ့ရင် စားချင်သော်လည်း မရရင်လည်း ကိစ္စမရှိဆိုသည့် သဘောသက်ရောက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုစာတိုကလေးမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဇနီးသည်အပေါ် ညှာတာခွင့်လွှတ်မှုကို စဉ်းစားတွေ့ရှိနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး ဦးမြသိန်းတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ ဇနီးအပေါ်၊ မိသားစုအပေါ် ညှာတာသည့်မေတ္တာကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ အစားအသောက်၊ အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဇီဝာမကြောင်ခဲ့။ အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် ရိုးရိုးချည်ပုဆိုးများကိုသာ အစဉ်အမြဲဝတ်ဆင်လေ့ရှိပြီ။ အရောင်ရင့်ရင့်၊ အကြောင်အကျားအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်သည်ကို မတွေ့ရဖူးခဲ့။ “ဘာစားချင်တယ်၊ ဘာလိုချင်တယ်”ဆိုသော သူ့တစ်ကိုယ်စာ လိုအပ်မှုကို ပြောဆိုသည်ကို မကြားခဲ့ရချေ။

ပညာရေးဌာနတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော်လည်း ဗိုလ်ကြီးရာထူးမှ ရှေ့သို့မတက်ခဲ့သဖြင့် တပ်မတော်သားတို့ လုပ်လေ့ရှိသည့် ထုံးစံအတိုင်း တိုက်ခိုက်ရေးလိုင်းဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှပင် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူးရာထူးသို့ တိုးတက်ရောက်နိုင်ခဲ့၏။ တိုက်ခိုက်ရေးကာလများတွင်လည်း ရွှပ်ရွပ်ခွဲခွဲ တိုက်ခိုက်သည့် သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်

ကြားနေရ၏။

“ခင်ဗျားအစ်ကိုကြီးကို ပြောပေးပါဗျာ”

တောင်ငူမြို့ရှိ ယောက်ဖကြီး ဗိုလ်မှူးမြသိန်း တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့်တပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည့် တစ်နေ့တွင် သူနှင့်အနီးကပ်နေထိုင်ရသော ဘက်စပ်မင်းဆိုသည့် ရဲဘော်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား ပြောလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာကိုပြောပေးရမှာလဲဗျာ”

“ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးရဲ့ ဘက်စပ်မင်းဆိုတော့ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ရင် ဗိုလ်မှူးအတွက် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ကို ရှာပေးရတယ်။ အဲဒီလိုရှာပေးတဲ့အခါ ကမူတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ ဗိုလ်မှူးက ဘယ်တော့မှ ဝင်ဦး အကာအကွယ်မယူဘူး။ ရှေ့ဆုံးကနေ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ပစ်ခတ်ပြီး တက်တော့တာပဲဗျာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးအတွက် အမြဲရင်ထိတ်နေရတယ်။ သူတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော့်တာဝန်မကင်းဘူး ဖြစ်မယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကိုလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သူက ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ရှာပြီး သူ့ကိုဝပ်ဖို့အကြံပြုတိုင်း အဲဒီနေရာမှာ မင်းသွားဝပ်ချည်လို့ချည်းပဲ ကျွန်တော်ကိုပြောပြောနေတယ်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်ဗျာ။ အဲဒီလို မလုပ်ဖို့ အကြံပေးကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော်မပြောရဲလို့ပါ”

ဘက်စပ်မင်းဆိုသူ၏ ပြောစကားကို မှတ်ထားပြီး ယောက်ဖကြီးအားလပ်သော တစ်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က ထိုစကားများကို တင်ပြပြောဆိုကြည့်လေ၏။

“တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့အခါ ခေါင်းဆောင်တဲ့ဗိုလ်လုပ်တဲ့သူဟာ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ဖို့လိုသလို တိုက်တဲ့နေရာမှာ

လည်း သတ္တိရှိရှိ ဦးဆောင်တိုက်ရမှာလေကွာ။ ဟိုကမူနားသွားဝပ်၊ ဒီသစ်ပင်နားပြေးဝပ်နဲ့ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်မှာပဲ ပုန်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဟိုသီချင်း မင်းကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ‘တို့ဗိုလ်ဟာ ဓားကိုဆွဲလို့ ရှေ့ကတက်ပါတယ်’ဆိုတဲ့ သီချင်းလေကွာ။ ဗိုလ်လုပ်တဲ့သူက ရှေ့ကမတက်ဘဲ နောက်မှာပြားပြားဝပ်နေရင် ကျန်တဲ့ရဲဘော်တွေ ယုံကြည်ချက်ပျက်ပြားကုန်မှာပေါ့”

ထိုစကားကို ပြောခဲ့သည်မှာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ စွဲထင်မှတ်သားမိနေဆဲ။

မင်္ဂလာဦးက ဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံးသာ ဆွဲခဲ့ဖူးသော တပ်ခွဲမှူးကတော်

တိုက်ခိုက်ရေးကာလများတွင် အနိုင်တိုက်နိုင်သော တိုက်ပွဲများ၌ သူပုန်စခန်းများကို စီးမိသောအခါ လက်နက်ကိုင်သူပုန်များ ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။ ထွက်မပြေးနိုင်သော သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ ကလေးများနှင့် မိသားစုများကျန်ခဲ့လျှင် လက်ဖျားနှင့်မထိစေချေ။ သူ၏ လက်သုံးစကားမှာ...

“လက်နက်ကိုင်တွေသာ တို့ရဲ့ရန်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ လက်နက်မဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုဝင်တွေဟာ တို့ရဲ့ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ သူတို့တွေကို ဒုက္ခပေးစရာမလိုသလို သူတို့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း အနိုင်အထက် လုယက်မယူရဘူး။ အသက်ဘေးကြောင့် ထွက်ပြေးနေရလို့ ခဏချန်ထားခဲ့ရတဲ့ အိုးအိမ်ပစ္စည်းတွေကို မတို့ထိကြနဲ့။ အဲဒါတွေကိုယူရင် လုယက်တာပဲ၊ ခိုးယူတာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် သူ့တပ်ခွဲသည် မစားသာလှတဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်နှံစွန့်ပစ်ထား

သည့် ဗုံသကူပစ္စည်းများကိုသာ ယူဆိက ယူခွင့်ရှိသော သတင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် ပြန်ကြားရ၏။ ယောက်ဖအစ်ကိုကြီး၏ မြင့်မြတ်သောစိတ်ထားကို ကျွန်ုပ်မှတ် တမ်းမတင်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ဤသတင်းကိုကြားရသော ဘစ် ဖက်ရန်သူခေါင်းဆောင်များသည် ရွှေ ယောက်ဖကြီးအား လေးစားကြ၏။ အနီး အပါး ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ပြန်ပြောပြသော စကားများအရ တစ်ဖက်ရန်သူတို့သည် အစ်ကိုကြီးတို့၏တာဝန်သည်စစ်ကြောင်း ကို ထိပ်တိုက်မတွေ့ဘဲ ငွေ့ရှောင်သွား ကြသည်အထိ သူ့ကိုလေးစားကြကြောင်း ကျွန်ုပ်သတင်းကြားဖူး၏။ သူသည် စကား နည်းသော လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ် သောကြောင့် ချိုသည်။ ခါးသည် ဘာမျှ ပြန်ပြောပြလေ့ရှိသူမဟုတ်။ အကြောင်း သိများက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖောက် သည့်သူသောကြောင့်သာ အမျိုးသောကိစ္စ များကို ကျွန်ုပ်သိရှိခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မတရားမလုပ်၊ မတရား များများ မယူခဲ့သော ဗိုလ်မှူးမြ လိန်းသည် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ခွဲမှူးတစ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း အထူးထူး အပြားပြားသော ပင်စွေများမရခဲ့။ ကျွန်ုပ် ၏အစ်မကြီးကလည်း မင်္ဂလာဒုံတိုင်းက ဆင်မြန်းခဲ့ဖူးသည့် ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ် ကုံးထက် ကာမျှ နှိုမဆင်မြန်းခဲ့ရရှာသည် က လူသံဖော်သိ ဖြစ်ပါ၏။ ဤလူသံ သိကွာသည့် ဂားစဉ်ခြေးဆက် ဘာနှင့် မျှ လဲ၍မရသော လူစစ်ထူးဘွဲ့ထူးကြီးသာ ဖြစ်ပါ၏။

မင်္ဂလာဒုံလို့မသေတဲ့ ရွှေယောက်ဖ

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်သို့ ရောက်သော အခါ ယောက်ဖကြီးသည် တိုက်ခိုက်ရေး တပ်မှူးဘဝမှ ရန်ကုန်သို့ရွှေပြောင်းလာ

ခဲ့ရပြီး နိုင်ငံတော်ပိုင် မြဝတီပုံနှိပ်တိုက် ကြီးတွင် အယ်ဒီတာချုပ်တာဝန်ကိုထမ်း ဆောင်ခဲ့ရပြန်၏။ သူသည် တစ်ဖက်တော် တွင် ဗိုလ်မှူးအဆင့် သာမန်မျှရှိသူ မဟုတ်။ ဘွဲ့ရစာရေးဆရာလည်းဖြစ်၏။ အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပေဗိမာန်စာပေဆု များ ရရှိခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်၏ အယ်ဒီတာချုပ်ရာထူး နှင့် ထိုက်တန်သည်ဟု ယူဆ၍ တာဝန် ပေးထားကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

သူရရှိခဲ့ဖူးသော စာပေဆုများမှာ အမျိုးသားဘာသာပြန်ဆု 'နံနက်ခင်းကို စိုးစိုးသူ'၊ မူရင်း Pearls Buck ရေးသော Command the morning၊ စာပေဗိမာန် စာပဒေသာဆု 'အာရပ်သမ္မတကြီး နာ ဆာ'၊ စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုရှည် ကတိယဆု 'တောင်တန်းတွေကို သက်သေထူမယ်' စသည့် စာများဖြစ်၏။ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက် တွင် အယ်ဒီတာချုပ်တာဝန်ဖြင့် တာဝန်ကျေ ပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လူ ကောင်း၊ လူတော်များ၏ ချစ်ခင်မှုကို ခံခဲ့ ရ၏။ ထိုမြဝတီပုံနှိပ်တိုက်တွင် ခုနှစ်နှစ်ခန့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် ကြေးမုံ သတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ်သင်အယ်ဒီ တာအဖြစ် သုံးလ၊ ထို့နောက် ဗိုလ်တ ထောင်သတင်းစာတိုက်တွင် အယ်ဒီတာ ချုပ်အဖြစ် နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ခန့် တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကမ္ဘာကျော်(၁၉၈၈) ခုနှစ်၊ ရှစ်လပိုင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရလေ တော့၏။

အရေးအခင်းဖြစ်လာသည့် (၁၉ ၈၈)ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သူနေသည့် ရန်ကင်းမြို့နယ်မှ သူ့အလုပ်လုပ်သည့် ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာပုံနှိပ်တိုက်သို့ ကား ဖြင့်သွား၍မရတော့။ သူ့အား သက်ဆိုင် ရာဌာနမှပေးထားသည့် မာတောဂျစ်လေး ကို ဂိုဒေါင်မှာပင် ထိုးထားလိုက်ရ၏။ ထို အချိန်က သပိတ်ခောက်အကြောင်းပြု၍

အကြမ်းဖက်သူများလည်း ရှိခဲ့လေရာ တွေ့သမျှ ဌာနဆိုင်ရာကားများကို တွန်း လှဲ၍ မီးရှို့သည်များလည်း ရှိခဲ့သဖြင့် ကားနှင့် မသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သတင်းစာသမားတို့သည် သတင်း စာတိုက်ကို ဝိတ်မပက်ဘဲ ဆက်လက်၍ လည်ပတ်ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ ရန်ကင်းမှ ဗိုလ်တထောင်သို့ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ရသည့်ခရီးမှာ ဗိုလ်များစွာရှိ၍ မလွယ်ကူလှချေ။ တော်ရုံတန်ခိုး ရွဲလုံစာ ပီပီယပြင် အလုပ်သွားလုပ်ရန် မဖြစ်နိုင် ပေ။ သူသည် သစ္စာရှိရှိ တာဝန်သိသိ ပြည်သူ့တာဝန်မှ ပြန်သည့်ကတိ သတင်း များ ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။

အရေးအခင်းရက်များအတွင်း တင် နေ့တွင် ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတိုက် ရှေ့ တပည့်များနှင့် ရပ်လျက်မကား ပြောနေစဉ် မမေးမမြန်း၊ မဆင်မခြင်ဘဲ ဘာငြင်းကယ်ချီသားဖြင့် ကားပေါ်မှ လှမ်း၍ အပစ်ခံရလေရာ ခြေဖြင့်လက်ဖြင့် တွင်း သေးမြောင်ကြီးကပ်မှသို့ ခပ်သွက်သွက် ခုန်ဆင်းလိုက်၍သာ ကျည်ဆန်မှသင့် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က လူငယ် မယောက်အဆက် မစတင်မီ အပစ်ခံရမှုထူး ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် လူစုလူဝေးမြင် သဖြင့် မညှိုးမညှင်မြင်ရာ လူငယ်ပင်သည် သတေးမျိုး အပစ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ နိုင်ငံအတွက် အသက်ပေးဆွဲဆောင် ခဲ့သည့် တစ်ဖက်တော်အရာရှိတစ်ဦးနှင့် သတင်းစာသမားများ ကံကောင်း၍ မသေ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မြို့ကိုခံကာင်းသည်မှာ စွဲမြဲကြီးကြီး အမျိုးမျိုးနေသည့် ပုလင်းကွဲနှင့် သံတိုက်ခဲ များပါ မပျက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တစ်သက်မှာ သည်တစ်ရက်သာ
ထံယာအား ဘုရားမလွန်ဆန်သာ
ဟူသော စကားကိုသို့ပင် အရေးအခင်း

ကာလတွင် ရွှေယောက်ဖကြီးသည် အလုပ်
ဆေးအများစု၏ဆန္ဒအရ ဗိုလ်တထောင်
သတင်းစာတိုက်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်
တစ်ရက်မျှ ချီတက်ဆန္ဒပြဖြစ်ခဲ့၏။ ထို
တစ်ရက်ချီတက်ဆန္ဒပြခြင်းသည် သူ့ဘဝ
တစ်သက်စာ မှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်သွားစေခဲ့တော့၏။ မကြာမတင်ကာလ
အတွင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလသို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိသွားကာ အမိန့်အာဏာကို
စစ်အစိုးရက ပြန်လည်ရယူသွားခဲ့ချိန်တွင်
တစ်ရက်မျှ ဆန္ဒပြခြင်းသည် ဖြစ်မှုကျူး
လွန်သူ ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့၏။

အကျဉ်းချုပ်ဆိုရလျှင် ယောက်ဖ
ကြီးသည် အယ်ဒီတာချုပ်ရာထူးမှ ချက်
ချင်းရပ်စဲခဲ့ရ၏။ သူ့ကိုသုံးစွဲခွင့်ပေးထား
ခဲ့သော မာစတာဂျစ်ကိုလည်း ပြန်သိမ်း
၏။ ကြည့်ခွင့်ပေးထားသော တီဇီတစ်လုံး
ကိုလည်း ပြန်သိမ်း၏။ အိမ်တွင် တပ်ဆင်
ပေးထားသော ကြိုးဖုန်းလေးကိုလည်း
ဖြုတ်သိမ်းခံရ၏။ သို့သော်လည်း နေထိုင်
နေသည့် ရန်ကင်းတိုက်ခန်းကို မသိမ်း
လိုက်ခြင်းနှင့် အရေးယူဖမ်းချုပ်ခြင်းမပြု
သည်ကိုပင် ကြမန့်ကျေးဇူးတင်ရမည့် ဖြစ်
ပါ၏။

ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ တပ်မ
တော်တွင် အမည်ပေးကင်းမဲ့စွာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး။ သာ
မန်ထက် တန်ဖိုးရှိသော စာပေဆရာ စာဆို
စစ်သည်တစ်ဦး။ ရန်သူကပင် လေးစားခဲ့
ရသော အရာရှိတစ်ဦး။ အမှန်တရား နား
လည်သော လက်အောက်ငယ်သားများ
၏ ချစ်မြတ်နိုးမှုကို ခံယူခဲ့ရသူ ခေါင်း
ဆောင်တစ်ဦး။ သူ၏ ရပ်တည်မှုတစ်ချက်
ကို မနှစ်သက်သောကြောင့် ချက်ချင်း
အရာကျသွားခဲ့ရရှာ၏။ သို့ကြောင့်ပင်
ဓနပညာရှိများက 'မင်းမှုထမ်း ကမ်းနား
သစ်ပင်' ဟူ၍ ဆိုခဲ့ကြပေသကဲ့။

သို့သော်လည်း သူသည် ဇွဲမလျှော့။

သူတတ်ကျွမ်းသည့် စာပေအလုပ်ကို
ဆက်၍လုပ်ခဲ့၏။ လွယ်အိတ်ကလေးတစ်
လုံးလွယ်လျက် တစ်ပတ်တွင် နှစ်ရက်မျှ
မြို့ထဲသို့ထွက်ကာ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တိုက်
တကာလှည့်၍ စာမူလေးတွေပေး၏။
အနည်းငယ်မျှသာရသော စာမူကလေး
များကို လက်ခံကာ ဘဝကို နေပျော်
အောင် ဆက်၍နေ၏။ ထို့နောက် ဆယ်
စုနှစ်နှစ်ခု (အနှစ်နှစ်ဆယ်)သောကာလ
ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ယခု အသက်ရှစ်
ဆယ်ကျော်ကာလအထိ ကျန်းကျန်းမာ
မာ ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် ဘဝကိုလျှောက်
လှမ်းနေ၏။

သူရသည်ဆိုသော မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာ
နယ် စာမူများကိုလည်း သူ့ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာသုံးလှသည် သိပ်မရှိဘဲ အဆွေ
အမျိုးများကို ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးသည်
သာ များလှ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်စာအားဖြင့်
ဝယ်စား။ ဝယ်ဝတ်သည် မတွေ့ရဘဲ သူ
တစ်ပါးကိုသာ ပံ့ပိုးသည်က များလေ၏။
ကျွန်ုပ် စာရေးဆရာပေါက်စဘဝ နွမ်းပါး
စဉ်က ယောက်ဖကြီးသည် သူရသည်
စာမူခလေးများကို ကျွန်ုပ်အား ပေး၍သုံး
ဖူးပါ၏။

လုပ်ငန်းအပေါ် တာဝန်ကျေသော၊
မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေသော၊ နိုင်ငံ
တော်အပေါ်တာဝန်ကျေသော ယောက်ဖ
ကြီးသည် အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်သည်
အထိ ဇွဲလုံ့လဝီရိယကို မလျှော့ခဲ့သေး။
သာသနာများက မထောင့်မတ၊ မကြောင့်
မကြာထားနိုင်သည့်တိုင် သူသည် စာရေး
ခြင်းအလုပ်ကို မရပ်နားသေး။ သူတတ်
ကျွမ်းသည့်ပညာဖြင့် တိုင်းပြည်ကို အကျိုး
ပြုနေဆဲ ...။

* * * * *

ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ကို ကားပြန်ဝယ်ပေးချင်တယ်

လောက်ဖကြီး အလုပ်မှရပ်နားခံ
ရသောအခါ ဆွေမျိုးသားချင်းများအားလုံး
အနည်းနှင့်အများ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ
ရ၏။ ထိုစဉ်က ကျောင်းဆရာမလေးလုပ်
နေသူ တူမချော မပုလဲ (နောင်အခါ နိုင်ငံ
ကျော်စာရေးဆရာမ ဗြဲပုလဲခင်)က ကျွန်ုပ်
အား ဤသို့ပြောလာခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေ
ပါသေး၏။

“ဦးလေးရယ် ... သမီးကတော့
ဖေဖေအသိမ်းခံရတဲ့ကားအတွက် အစား
ထိုးပြီး ကားတစ်စီးဝယ်ပေးချင်တယ်။ ပြီး
တော့ အသိမ်းခံရတဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ တီဗီ
လည်း အစားပြန်ဝယ်ပေးချင်တယ်။ သမီး
ဝတ္ထုတွေရေးပြီး အောင်မြင်ချင်တယ်”

ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ ပြောသည့်အတိုင်း
လည်း ဗြဲပုလဲခင်သည် ကြိုးစား၏။ ဝတ္ထု
တွေ ကြိုးပမ်းရေး၏။ မည်သည့်မည်သည့်
အိမ်ရေးပျက်ခံ ဖတ်ရှုဝေဖန် ပြင်ဆင်ပေး
သူက ကျွန်ုပ်၏ပါရမီပြည့်ဖက် ဇနီးဖြစ်သူ
တူမတို့၏အဖော် ဒေါ်လဲ့လဲ့ဝေ ဖြစ်ပါ၏။
သူ့တိုက်တွန်းမှုများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
ဗြဲပုလဲခင်၏ ဝတ္ထုများကို စာအုပ်ထုတ်ဝေ
သူများထံသို့ တင်ပြ၍ဆက်သွယ်ပေးခဲ့၏။

ဗြဲပုလဲခင်၏ ကောင်းမွန်သောဆန္ဒ
သည် မကြာခင် နှစ်ကာလများမှာပင်
ပြည့်လေ၏။ ကားတစ်စီးဝယ်ပေးရုံမက
တီဗီ၊ တယ်လီဖုန်းများ ဝယ်ပေးရုံမက
တိုက်တစ်လုံးပင် ဆောက်ပေးထားနိုင်
လေပြီ။ မိခင်၊ ဖခင်များကို မတောင့်မတ၊
မကြောင့်မကြာ မြေစုစောင့်ရှောက်ထားနိုင်
လေပြီ။ ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုအောင်
မြင်ကျော်ကြားကာ လက်ဆယ်ချောင်းဝင်
တော့(ပိ)တင်နီးစာရင်းဝင် best seller
အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ အောင်လံထူနိုင်
ခဲ့ပြီး မိဘကျေးဇူးကို ပီပီပြင်ပြင်ဆပ်နိုင်ခဲ့
ပြီဖြစ်၏။

ဝိသမလောဘမရှိ တော်တည့်မှန်ကန် ဖြစ်စေသော စိတ်ဖြင့် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ နိုင်ငံတာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည့် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်၏ တတိယအရွယ်ကား အေးချမ်းကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။

အသနားခံစာ

ဘာလို့မတင်တာလဲ

ယောက်ဖကြီး တာဝန်မှရင်စိခံရပြီးနောက် လေးငါးဆယ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စာဆိုစစ်သည်ကြီးတစ်ဦးတို့ နာမည်ကြီးဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ဆုံဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တပ်မတော်တွင် ရာထူးကြီးကြီးရ၊ ပြီးလျှင် ဝန်ကြီးရာထူးလည်းရခဲ့၊ စာပေကဗျာဆုများလည်း ရခဲ့သည့် နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

“ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျားယောက်ဖကြီးက အသနားခံစာ တင်သင့်တယ်။ သူ့လုပ်သက်နဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပုံတွေကို ထောက်ထားပြီး ဌာနတစ်ခုခုမှာ နေရာကောင်းကောင်း ပြန်ရနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အကြံဉာဏ်ပေးဖူးပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူက ခေါင်းမာတယ်ဗျ”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကို ပြောဖူးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့။ ပြီးရယ်၍သာ နေခဲ့လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ယှဉ်လျှင် အသက်နှစ်ဆယ်မျှကြီးသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ဆန့်ကျင်ဘက်မပြောလို၍ ဘာမျှပြန်မပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်တကယ်ဆိုပါက ...

“ကျွန်တော့်ယောက်ဖကြီးက တစ်သက်လုံး အသနားခံစာတင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာတဲ့အလုပ်

လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလို့ သူယုံကြည်နေလို့ပဲ”

ဟု ပြောရမည်ထင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သိထားသမျှ ကျွန်ုပ်ယောက်ဖကြီးသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် မည်သည့်အခါမျှ အဂတိမလိုက်စားဖူးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က နောင်တော်ကြီးအား ပြန်ပြောပြသောအခါ သူသည် အသံထွက်အောင်ရယ်မောလေ၏။ အမှန်တကယ်လည်း တတိယအရွယ်တွင် လွယ်အိတ်လေးတစ်လုံးလွယ်လျက် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကြား တစ်တိုက်ဝင်၊ တစ်တိုက်ထွက်ဖြင့် ကျင်လည်ကျက်စားကာ ကိုယ်ဝါသနာပါသည့် စာရေးဆရာအလုပ်ကို လုပ်နေရသည်က စိတ်အချမ်းသာဆုံး။ အပြည့်စုံဆုံးအလုပ် မဟုတ်ပါလား။

အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော်သည့်တိုင် အပြစ်မဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယဖခင်ဟု ဆို၍ရသော ယောက်ဖကြီးသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် အတောင်သာလျှင် ဝန်အဖြစ်ရှိသော ချီးငှက်ကလေးတစ်ကောင်ပမာ ...။

ဆရာဝန်ကို ဆရာပြန်လုပ်တဲ့သူ

ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယယောက်ဖကြီးသည်လည်း စိတ်ကောင်းရှိ၍ ပညာတော်သူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် အထောက်အပံ့များစွာ ပေးခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျောင်းနေစဉ် အကုန်အကျခံရုံတင်မက၊ အဝတ်အစားများကိုပါ ကိုယ်တိုင်ဆင်ယင်ပေးသူဖြစ်၏။ သူသည် အင်ကျင်နီယာချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ်ကို ကျွမ်းကျင်၏။ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာဖတ်၏။ အင်္ဂလိပ်သတင်း နားထောင်၏။

တစ်ချိန်တွင် သူသည် သွေးတိုး။

ဆီးချို နှလုံး စသည် ရောဂါတို့ဖြင့် ဆေးရုံတက်ရ၏။ သူ့ဆေးရုံတက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သွားကြည့်သောအခါ ယောက်ဖလတ်သည် သူ့ခုတင်နံဘေး စားပွဲပုပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စာအုပ်ထူထူကြီးကိုဆွဲယူကာ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် တချုန်းချုန်းလှန်၏။ ထို့နောက် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြကာ ဒွတ်ဒက်ရွတ်ရှက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ကျောင်းကျောင်းပြေး ဖတ်ပြ၏။ အင်္ဂလိပ်ဆေးကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်၍ ဆေးပညာဝေါဟာရများကို မကျွမ်းကျင်လှသော ကျွန်ုပ်အတွက် သိပ်နားမလည်နေသူကမူ ထိုနေရာကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်အား သေသေချာချာရှင်းပြ၏။

“ဒီဆေးကျမ်းထဲက အလိုအရဆိုရင် ငါ့ကို အခုဆရာဝန်တွေပေးနေတဲ့ ဆေးတွေက လိုအပ်တာထက် ပိုနေတယ်။ သူတို့ ဘာလို့ တလွဲပေးနေကြလဲဆိုတာ ငါတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့ ဆေးပညာကို သေသေချာချာ လေ့လာထားရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး။ မနက်ဖြန် သူတို့ရောင်းလှည့်လာတဲ့အခါကျရင်တော့ ပြောပြရဦးမယ်”

ယောက်ဖလတ် ဦးညွန့်မောင်၏ စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။ ‘ဆရာဝန်တွေအနေနှင့် ဆရာပြန်လုပ်သည်ကို ကြိုက်ပါ့မလားဟု တွေးမိကာ သူ့အတွက် ဖိုးရိမ်၍ ရင်ထိတ်မိခြင်း ဖြစ်၏။

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုရယ်။ သူ့ထက် ကြိုက်ပါ့မလား”

“မကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ငါသိသလောက်တော့ ပြောပြမှပဲ။ သူတို့ အချိန်မီဆင်ခြင်ပြီး ပြင်ပေးနိုင်တာပေါ့ ငါဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စတော့ ငြိမ်မခံနိုင်ဘူး”

ဒုတိယယောက်ဖသည် ပညာ

တတ်ပီပီ သူတတ်သရွေ့ ဆောင်ရွက်ရမူ ကျွန်ုပ်တို့အား စာအုပ်လည်းဖတ်လေ့ ရှိ၏။

“လောကမှာ တင့်တောင့်တင့် တယ်နေချင်ရင် ပိုက်ဆံစုတဲ့အလုပ်ထက် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း စုကွ။ မိတ် ကောင်းဆွေကောင်းရှိရင် ကိုယ့်တစ်သက် လုံး ဒုက္ခမရောက်ရတော့ဘူး”

သူဆုံးမခဲ့သည့်စကားကို မှတ်မိ နေဆဲ။ သူပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မိတ်ဆွေများခဲ့၏။ ထိုအထဲတွင် မိတ် ကောင်းဆွေကောင်း အတော်များများပါ ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဘဝတစ်သက်တာတွင် မိတ် ကောင်းဆွေကောင်းများ၏ ကူညီစောင့် ရှောက်မှုများကြောင့် အရာရာအဆင်ပြေ ခဲ့သည်ရည်း ဖြစ်ပါ၏။ မိတ်ကောင်းဆွေ ကောင်းရရန် အကောင်းဆုံး အလွယ်ဆုံး နည်းမှာ ကိုယ်ကအလျှင် မိတ်ဆွေများ အပေါ် ကောင်းပြုရန်တော့ လိုပါ၏။ ကိုယ်တတ်နိုင်သည့်တက်မှ အလျင်ကူညီ လိုက်လျောလေ့ရှိသူအတွက် မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းရရန် သိပ်မခဲယဉ်းလှချေ။ အတ္တကြီးသူများအတွက်တော့ အဆင်ပြေ ပညာ မဟုတ်ချေ။

“ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဆိုပြီးတော့လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”
“အဲဒီ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးမှာ ကျင့်ကြံဖို့ ဘာကအခက်ဆုံးနေမယ်ထင် သလဲ”

“ဥပေက္ခာကို ပြောမှာလား”
“မဟုတ်ဘူးကွ။ ဥပေက္ခာက ဒီ လောက်မခက်လှဘူး။ သူများချမ်းသာ တာကို မနာလိုမရှိဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာတာဟာ ဖြစ်နိုင်ဖို့အခက်ဆုံးပဲ။ မုဒိ တာလေကွာ”

ကျွန်ုပ်အသက်အရွယ်ရလာသော အခါ သူပြောသည်မှာ မှန်သလိုရှိလာပြီး မနာလိုမိတ်မဖြစ်အောင်၊ မုဒိတာစိတ်ပွား အောင် လေ့ကျင့်ယူခဲ့ရ၏။ အလေ့အကျင့် ရလာသောအခါ ထိုစိတ်လေးသည် လွန် စွာအရသာရှိသော စိတ်ကလေး ဖြစ်လာ ၏။ သူများချမ်းသာအောင်မြင်မှုကို ကိုယ် ချမ်းသာအောင်မြင်သကဲ့သို့ ခံစားရသည့် အရသာမှာ ခံစားကြည့်မှ နားလည်ကြ ပညာဖြစ်၏။ မုဒိတာစိတ်သည် ကိုယ့်ကိုယ် ကို အမြင်သို့ရောက်အောင် ဆွဲ၍တင် သော ကုသိုလ်စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ များ များပွားပွားလေ အကျိုးရှိလေ ...။

ဇာတိ၌ ဗဟုသုတများစွာရှိသော ယောက်ဖလတ် ဦးညွန့်မောင်သည် သူ့ ကိုယ်သူ့ကိုကား ထိုစာများဖြင့် ဆုံးမသွား နိုင်ခြင်း အပြည့်အဝ မရှိလှပေ။ ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုမျက် သံချေးထက်ဆိုသကဲ့သို့ အရက်သေစာကို ကြိုက်နှက်စွာ သောက် သုံးလေ့ရှိ၏။ နေ့စဉ် ညနေစောင်းလာပါ က ‘ဒီအချိန်ရောက်ရင် ကျွန်တော်စိတ် တွေ ဖောက်ဖောက်လာတယ်’ဆိုသော ဝင်းဦးသီချင်းထဲကလိုပင် အရက်သောက် ချင်စိတ်တွေ တပွားပွားပေါ်လာပြီး မှန်မှန် သောက်လေ့ရှိ၏။ သည်အတွက် အသက် တို၏။ ငါးဆယ်ကျော်ကျော်လေးသာရှိ သေးလျက် သေမင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာ သွားခဲ့ရရှာ၏။

စိတ်ကောင်းနည်းကောင်း ရှိလျက် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို လိုအပ်သလို လစဉ်ထောက်ပံ့တတ်သူ၊ မိဘကျေးဇူး သိတတ်သူ၊ လုပ်ငန်းဌာနများတွင် အခွင့် အရေးမယူသူ၊ တာဝန်ကို တိတိကျကျယူ တတ်သူသည် မွန်းတည့်ချိန်မှာပင် နေဝင် သွားခဲ့ရှာ၏။ ခေကြောင်းဌာနတွင် ညွှန် ကြားရေးမှူးတာဝန် စတင်ယူစဉ်မှာပင် ယောက်ဖလတ် ဆုံးပါးခဲ့ရ၏။

“ရှင်ကိုမျက် ဝေဏ်၊ ဝါးကိုမျက် ဝါးမျက်၊ လူကိုမျက် အရက်”ဆိုသည့် ဆုံးမခြင်းဝါဒစကားကို သူ့ခမျာ မျက်စိလှံ သွားလေရောသလား။

(ရှေ့လစောင့်မျှော်ဖတ်ရှုပါ။)
ဇေယျတုသဗ္ဗမင်္ဂလံ
■ လင်းရောင်တင်

ဆရာကြီးလင်းရောင်တင်

နေလက္ခဏာယ လူတရဟောသုံးမှ

ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး စသည့် အရေးကိစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ။

နေ့စဉ်-နံနက်(၉)နာရီမှ (၁၂)နာရီအတွင်း။ ဥပုသ်နေ့တစ်ရက် နားသည်။

အခန်း(၃၀၆)၊ တိုက်အမှတ်(၁၀၀/B)၊ (၄)လွှာ၊ လမ်းသစ်လမ်း၊

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ☎ - 09 420014614

ဘဝအစောလွှာ ချွေးမလား လှတောသားဟာသများ

ဦးကောင်းထူး

ခွေးငတ်ကြီး၏ ဝလား

“ဘုရား၊ ဘုရား ဝမ်းတီးချိုပေါ့၊ နံထောင့်ပင် ဟာမယ်”

ပြုံးပျက်သက်သွယ်ရေး လျှို့ဝှက် သင်္ကေတကောင်းတွေ မဟုတ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သုံး ဝေါဟာရများ ပြောပြ၏။

ထိုသို့ ဝမ်းပေး၊ တူးတွေ တီးရယ်ဆိုသည့် အသံတွေညနေသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ နာမည်ကျော် လှတောသားသုံးယောက် ပါဝါမိန်းကား ဒီဇိုင်းများနှင့် ဝင်လာကြ၏။

ထို့နောက် ... လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားမှာတော့ စားဖွဲ့ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို ဝင်ထိုင် လိုက်ကြ၏။ အလှည့်ကျဖို့ ထိုင်စောင့်နေ

ရင်း နံပြားဖိုဘက် မျက်စိရောက်သွား ကြလေ၏။

ဤ၌ ဝေဖန်ရေးသံများ ထွက်လာ ကြ၏။

“နံပြားနယ် သနားစရာကောင်း လိုက်လေ။ ဂျုံလုံးဘဝ လက်ဖက်ရည်နဲ့ လည်း အထုပ်ရသေး။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ လည်း နာရင်းပိတ်အချိန်ခံရသေး။ ဘယ် ပြန်ညာပြန် အလှန်ခံရတဲ့အပြင် မီးဖိုပေါ် ကင်ထားတာ ပြုတ်မကျအောင် နံရံကို တွယ်ကပ်ထားရသလား။ ဟလိုလေး ... ကြီးလိုက်တဲ့ဒုက္ခ”

နံပြားရသဖြင့် လက်ဖက်ရည်နှင့် တို့သောက်သည်တွင် ဂျုံကြမ်းဖို့ ပျင်းတဲ့

တွဲကြီးဖြစ်နေသည့် နံပြားက ကိုက်မရ။ နှစ်ယောက်က လက်နဲ့ အားကုန်ဖြုတ်၊ ကြသော်လည်း တစ်ယောက်က အလိပ် လိုက်ကိုက်ဆွဲနေတာကိုကြည့်ရင်း -

“ဟလိုလေး .. ငါ့ကောင်ရယ်၊ နံပြားကိုဆွဲနေပုံက ရေခဲနေတဲ့ ဂျူးဖိနပ် ခွေးငတ်ကြီး ကိုက်ဖွဲနေပုံနဲ့ တစ်ထေရာ တည်း”

နှမ်းစေ့ပေါ်က အမည်းကွက်

လှတောသားနှင့် ချည်ပါသားတို့ တောလုံးပိုင်နယ်ပွဲ ကန်ရတော့မည် ဖြစ် ၏။

လက်ဆိုင်ရာ ရပ်မိရပ်ဖတို့က
ဘေးယုံသမားတို့ မကန်ခင်နေ၍ ဂုဏ်
ပြု၍ နီးကပ်မှုများလုပ်ပြီး စိတ်တတ်မြင်
တမ်းပေးခဲ့ကြလေ၏။

ယင်းကို လှတောသားတစ်ယောက်
က -

“တို့ဘာသမားတွေ မျက်နှာကြီး
လိုက်ပုံများ စကြဝဠာတင်းတောင်းကြီး
ခေါင်းစွပ်ထားသလားမှတ်ရ။ ဟိုက နှုတ်
ဆက်၊ ဒီက ပညာခံချင်နဲ့ ပူးဖူးပုတ်နေ
လိုက်ကတော့။ လွှင့်သွားမှာစိုးလို့ ကြိုးနဲ့
ချည်ထားတာက”

သို့ဖြင့် နိဂုံးနယ်ကွင်းမှာ ဝိုင်လု
ပွဲစကြလေ၏။

ဤ၌ ပတ်စုံကြီးတွေ တဖားဖား။
ဘောက်နိမ့်နိမ့် တကားကားနှင့် အကြား
ကြီးသည့် လှတောအသင်း ရှုံးလေ၏။

ထိုသို့ရှုံးသွားသည့်အခါ လှတော
သားလောက် ပြောင်းသွားလေ၏။

“များများမရှုံးပါဘူး။ ပွတ်ကာသီ
ကာလေးရယ်။ ဂါးဂိုး၊ ဝိုးမရှိ။ လှတော
ဘက်က လောင်းထားတဲ့လူတွေ သတ်
မယ်၊ ရိုက်မယ် တံကဲကိမ့် တချို့ ဝက်
လက်ပြေးကြသတဲ့။ ဟင်း .. ရွာထဲဝင်
လာတဲ့ ဘောသမားတွေ မျက်နှာလယ်
လိုက်ပုံများ နှမ်းစေ့ပေါ်မှာ မည်းမည်း
အောက်ဖျား ဖောင်းနေသလိုပဲပဲကား”

ဒီတစ်ခြစ်ပြီး ကြားသွား မသား

ရွှေဘိုရွှေဘို ကိုယ့်အားပညာ
တောသူတစ်ယောက် ဈေးကောင်း၍ သူခိုး
တစ်ဦးကို ဖမ်းမိသည်နှင့် ပက်ပင်းတိုး
လေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ လက်ပူးလက်
ကြပ်မိတာပဲ။ ပြေးမယ်မကြံနဲ့”

ဈေးသည်တစ်ယောက်က သူခိုးမ

၏လက်ကို ဆောင့်ခွဲပြီး ချာခနဲလှည့်
အလာ လက်ဆွဲခြင်းထဲ နှိုက်လေ၏။

ဤ၌ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် လှတော
သူက ဘာသာပြန်ပြပုံမှာ -

“သူခိုးမက တောင်းပန်လိုက်တာ
များ ပွဲထဲမှာ ငိုချင်းချတဲ့အတိုင်းပဲ။ အစ်
မရဲ့ ... ကျွန်မဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်
ပါဘူး။ မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့၊ မြေပွေးကြီး
ထွန်းဘဲလောက်ကိုက်ရစေရဲ့၊ မြေဟောက်
ပန်း၊ ငန်းပုပ်၊ ငန်းဝါ မြေမျိုးစုံကိုက်ရစေ
ရဲ့။ ကျိန်လိုက်တာများ ဟာလိုလေး ...
ကျိန်စာဒီပန်တစ်အုပ် ကောင်းကောင်း
ထုတ်လိုရလောက်ရဲ့”

ထို့အပြင် မိန်းမမျိုး၏ လက်ဆွဲခြင်း
ထဲ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ ရှာမတွေ့သော်
လည်း အကျီထဲ ထဲထိထဲက ပစ္စည်း
တွေထွက်လာပုံနှင့် ပတ်သက်၍ -

“အကျီထဲက လုံချည်တစ်ထည်၊
ချိုင်းကြားထဲက ခေါက်ဆွဲထုပ်၊ ခါးကြား
ထဲက ဖယောင်းတိုင်ထုပ်၊ ဟင်းခတ်မှုန့်
ထုပ်၊ ခူးခေါက်ခွက်နားမှာ သားရေကွင်းနဲ့
ချည်ထားတဲ့ အကျီဝါ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ထွက်လာလိုက်တာများ အလိုလေး ...
မျက်လှည့်စရာ ပရော့ဝဲ မိန်းမလိုဝတ်ပြီး
မျက်လှည့်ပြနေသလားမှတ်ရ”

ဤတွင် ရေခဲနှုတ်ပိတ်ဖြစ်နေ
လှသော တွဲတစ်ဖက်က နောက်ဆုံး
ပိတ် နှမ်းပြုလိုက်သည်။

ဈေးသည်က ဆဲလိုက်ဆိုလိုက်
တာ မကောင်းတာမှန်သမျှ ရစရာမရှိ
ဘဲ ဘာမှ သူခိုးမလေးကလည်း တစ်
နှုန်းအခါက ခေါင်းထစ်ချက်ပုသွားလိုက်နဲ့
နောက်ဆုံး လူစင်စစ်က လိပ်မြစ်ပြီး ပြာ
ကျသွားသလား အောက်မေ့ရသတော့”

ပြရမယ့်လူ မှားနေပြီ

ဘောလုံးပွဲတွင် အမှန်တကယ်

ကစားနေကြသည်မှာ စဉ်ပါနှင့် ရွှေကျင်
အသင်းနှစ်သင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဘောလုံးကွင်းထဲ၌
အကျယ်လောင်ဆုံး ဆူညံအားပေးနေကြ
သူများကမူ မပါမပြီးဆိုသည့် လှတော
သားများပင် ဖြစ်ကြ၏။

“ဟ ... ပိတ်ပါဟာ၊ ဆို့ပါဟာ။
ကန်ထုတ်လေး။ ဟိုမှာ ထောင့်ဖြတ်ပို့
တော့မယ်၊ မမြင်ဘူးလော။ အလိုလေး၊
ငါ့နယ် ... အခမဲ့ ဘောလုံးနည်းပြဆရာ
ဖြစ်နေပါပကောလား”

ထိုမျှလောက် ပိုင်းအော်နေသည့်
ကြားက စဉ်ပါနောက်တန်းနှစ်ယောက်
ကမူ မလှုပ်တလှုပ်။ တစ်ခါတလေ ခါး
ထောက်၍ပင် ရပ်နေလိုက်သေး။

“ဟလိုလေးကွယ် ... ဘက်တန်း
ရယ်လို့ ထည့်ထားပါတယ်၊ ကားလမ်း
ဘေးရိုက်ထားတဲ့ မိုင်တိုင်တွေလား မှတ်
ရဟဲ့”

“ဘောလုံးကန်ပါဆိုမှ အေရိုးပစ်
လာကနေကြသကားကွ”

“စဉ်ပါအသင်းက ဘက်တွေ အခု
လာနေတာ ကျွဲကောသီးမဟုတ်ဘူး။
ဘောလုံးဟေ့ ... ဘောလုံး”

တော်တော်လေးဆူနေသဖြင့် ပွဲ
ထိန်းတွေက သိပ်မဆူခိုရန် လာ၍သတိ
ပေးကြ၏။

ထိုအခါ လှတောသား လူငယ်
တစ်ယောက်က -

“ခင်ဗျားတို့ အဝါကတ်ပြရမှာက
ဘောသမားများ ဘယ်နယ် ပွဲကြည့်ပရိ
သတ်ကို အဝါကတ်ပြရတယ်လို့”

ဝါးထရံစောင်ကြမ်း

ဦးသို့ ဧည့်သည်သွားလုပ်လာသည့်
လှတောသားတစ်စု ရထားပေါ်တွင် လေ
တိုက်ပွဲ ဆင်နေကြလေ၏။

“မင်း ညက အိပ်လှချည်လား။ သူများအိမ် ဧည့်သည်သွားလုပ်ပြီး နေဖင် ထိုးမှထတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ငါဖြင့် ကာလနဂါးနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ထား သလား မှတ်ရတယ်”

“လင်းခါနီးမှ မှေးခနဲပျော်သွားတာ ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“မိုးလင်းပေါက်မှ အိပ်ပျော်သွား တယ်ဆိုတော့ တစ်ညလုံး အိပ်မောကျ နေတဲ့ သဘောပေါ်နော”

“ဘယ်ကလာ ... အိမ်ရှင်ကို စောင်လေးတစ်ထည်တောင်းတာ မသဒ္ဓါ ရေစာထုတ်ပေးတယ်။ ဝါးထရံကြီး”

“မင်ကလည်း ပြောရော့မယ်”

“အဟုတ်ကွ ဝါးထရံကြီး။ ထရံ ခြုံအိပ်တော့မှ ဘယ်လိုလုပ် အဆင်ပြေ တော့မှာတုံး။ အိပ်ပျော်မယ်ကြာလိုက် ဝါး အဖျင်တွေက နှာခေါင်းထိုးလိုက်၊ ထပြီး ဟတ်ချိုးချေလိုက်၊ အဖျင်တွေမယ်ပစ်ပြီး ဆက်အိပ်ပြန်တော့ ဝါးထရံက ကြမ်းပိုး တွေက ကလီထိုးတယ်လေ။ ထရံက ကလီထိုးလိုက်၊ လူကရယ်လိုက်နဲ့ မိုး လင်းခါနီးမှ အမောဆို အိပ်ပျော်သွားတာ”

စောင်ကြမ်းကြီးကို ဝါးထရံနှင့် နှိုင်း လိုက်သည့် လှတောသားအပြောကဖြင့် ဩချလောက်ဖွယ်ပါတကား။

လှည်းနင်းခံရတဲ့ ယပ်တောင် စုတ်

ပခန်းရွာ ဘော်လီဘောအသင်း သည် ရေစကြိုတက်၍ ခြုံနယ်ဘော်လီ ဘောပြိုင်ပွဲ ဝင်နွဲ့ခဲ့ပါ၏။ ပြိုင်ဘက် အသင်းနှင့် လက်ရည်သိပ်မကွာသော် လည်း အမှတ်အနည်းငယ်နှင့် ကပ်ရှုံးခဲ့ သည်။

ရှုံးသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းအပြစ် တင်ကြ၏။

ထိုအခါ ကြားထဲက လူကြီးတစ် ယောက်က ပြောသိမ့်ပေးလေ၏။

“လောကခံဆိုတာ ပူစိမောင်းလို ပဲကွ။ ပိန်ချင်ခဏ၊ မောင်းချင်ခဏပဲ။ သူတို့သဘောမပေါက်လို့ နှာခေါင်းရှုံ့တာ။ အားမငယ်ကြပါနဲ့ကွာ”

အဖျိုးသမီးတစ်ယောက်ကလည်း လူကြီးစကားကို ထောက်ခံပြီး အားပေးပုံ က -

“အသွားတုန်းကတော့ အားပေး တဲ့လူတွေ အပြည့်နဲ့ ဘောသမားတွေကို သတို့သားလောင်းလားမှတ်ချ မျက်နှာ ကြီးလိုက်ပုံဖြင့် ဆင့်မျက်နှာ အငှားတပ် ထားတဲ့အတိုင်း။ ဟော ... ရှုံးလို့ပြန်လာ တဲ့အခါကျတော့ မျက်နှာငယ်လိုက်ပုံများ ယပ်တောင်စုတ် လှည်းနင်းခံရတာနဲ့ မခြား”

ဟူ၍ ဖြစ်လေသတည်း။

ပလ္လင်နဲ့ မစင်

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားသည့် အဖျိုးအဒိုမရွေး အဖျိုး သမီးများကို ဝေဖန်ရေးလုပ်နေသည့် လှ တောသား လူငယ်တစ်စု။

လှတပတမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြတ်အသွား၌ လှတောသားတစ်ယောက် က -

“တောက် ... လှလိုက်တဲ့ကောင် မလေးကွာ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလှ၊ မျက်နှာလေးကလည်းလှ၊ နှုတ်ခမ်းလေး တွေကလှ၊ လမ်းလျှောက်ပုံလေးကလှ၊ ပြုံးပုံလေးကလည်း ချစ်စရာ။ အဲ ... မကောင်းတာဆိုလို့ အကျင့်လေးတစ်ခု ပဲ”

ဤတွင် ဆိုင်ရှင်က ဆံပင်ညှပ်နေ သည့်လူ၏ နားရွက်အား ညှပ်မိမည်စိုး သဖြင့် လှည့်မကြည့်ရဲသော်လည်း ဆုံ

လည်ကုလားထိုင်ပေါ်ကလူက မှန်ထဲက ကြည့်ပြီး ...

“မင်းဟာက ပလ္လင်ပေါ်တင်ပြီးမှ မစင်ရည်နဲ့ ဘိသိက်သွန်းတာ ဘယ်မှာ ကောင်းတော့လို့လဲကွာ”

ဟူ၍ ပြောချလိုက်လေသတည်း။

ဖယောင်းရိုး

ရန်ကုန်ပြန် လှတောသားဦးကြီး တစ်ယောက် သိမ်ကြီးရေ(ဖီ)ရုံအောက် တွင် အညှာအထိခံခဲ့ရ၏။ ထိုအဖြစ်အား

“ခေါက်ထီးတစ်လက် တစ်ထောင် ကျော်ဆိုတာ ငါသိတာပေါ့။ စက်လှေ ကားရွေ့နေတဲ့ ရေပေါက်ဝ ပလက် မောင်းပေါ်မှာ ခေါက်ထီးရောင်းနေတာ တွေတယ်။ ခေါက်ထီးတစ်လက် တစ်ရာ တည်းရယ်တဲ့။ ငါမယုံဘူး။ ဒါကြောင့် လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ ရှေ့နားရောက် တော့ တံခမ်းလျှော့ရောင်းတာမျိုး မဆစ် ပါနဲ့။ သုံးစရာမရှိလို့ ရောင်းတာပါတဲ့၊ ခပ်နွမ်းနွမ်းလှတစ်ယောက်နဲ့ ထီးရောင်း သူ အခြေအတင် ပြောနေကြသကဲ့။

ဒါနဲ့ မေးကြည့်တော့ နှစ်ရာတဲ့။ ပိုက်ဆံလိုလို ရောင်းတာဖြစ်လောက်ရဲဆို ပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။ အကောင်းပဲ။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း မဆစ်တော့ဘဲ ဝယ်လာတာ။

ဟလိုလေ ... တို့ခေတ်က စော် ရကားမျက်လှည့် မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ဆော် တယ်ကားမျက်လှည့်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာကလား။ ထီးပိတ်အဟောင်းကြီးကို ဖယောင်းတိုက် ထားတဲ့ထီး။ နေပူထဲဖွင့်ဆောင်းလိုက်ပါ။ စီးကျလာတဲ့ ဖယောင်းရေတွေများ မိုးရွာ သလားမှတ်ချ တာဝတိံသာတောင် လှုံ ထွက်သွားမတတ်”

ဦးကောင်းထူး

ဇော်ပျံ ဆေး အစွမ်း
သိချင်ရင် ကျွန်မကြည့်

ဇော်ပျံ

အစာအိမ်လေနှင်ဆေး

အမှတ် ၂၅၀၊ ဗဟန်း၊ ဝေလလမ်း၊ ကြားမေ့မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

အောရနက္ခတ် ယဉ်သောကျောက်ရုပ်

သေနံပင်နီထက်

အိပ်မက်ဆိုးမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။
သို့တိုင်အောင် ကြောက်စိတ်က မပျောက်သေး။ နားထင်မှ စီးကျလာသော ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်ရင်း အသက်ကို ဝအောင်ရှုရှိုက်နေမိသည်။
ထို့နောက် သောက်ရေအိုးစင်ရှိရာ သို့သွား၍ အုန်းမှတ်ခွက်ဖြင့် ရေတစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည့်တိုင် "မောင်ညိုမင်း" ၏ ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်မပြေသေး။
အိပ်မက် . . .
အိပ်မက်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။
အဖြစ်အပျက်တို့က ပီပြင်ထင်ရှားလှသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့သမျှတွင် မိမိကိုယ်တိုင် အထင်ကရ ပါဝင်နေ၍ "အိပ်မက်မှဟုတ်ပါလေစ . . ." ဟု သံသယဝင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်းခေါက်ဖာ နံဘေးတွင်ချထားသော ခြောက်လက်မခန့်ရှိသည့်ကျောက်ရုပ်ကို ကြည့်မိသည်။ စိုးတဝါးသားလရောင်အောက်တွင် မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် ကျောက်ရုပ်က ငြိမ်သက်စွာရပ်နေဆဲ။ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ ပကတိ ကျောက်ရုပ်ပင်တည်း။
ဤကျောက်ရုပ်က လှုပ်ရှားအသက်ဝင်လာသည်ဆိုလျှင်လည်း အိပ်မက်ထဲတွင်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အပြင်လက်တွေ့တွင် မဖြစ်နိုင်။ ထိုကြောင့် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ်ပျက်များအားလုံးသည်လည်း အိပ်မက်သာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုကျောက်ရုပ်သည် အသက်ဝင်လာကာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ပကတိလူတစ်ရပ်ခန့်အထိ ကြီးထွားလာသော မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် အဆိုပါ

ကျောက်ရုပ်က မောင်ညိုမင်းကိုခေါ်၍ ရွာလမ်းမအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို မည်သူမျှမမြင်။ ထို့အတူ မည်သူမျှ မတားဆီးနိုင်။
မောင်ညိုမင်းသည် ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကျောက်ရုပ်နှင့်အတူ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်မှာ ကွမ်းခြံပိုင်ရှင် ဦးဘမော်၏ အိမ်ပင်တည်း။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာကား ကျွန်းတံခါးမကြီးကို ဖွင့်ရန်မလိုဘဲ အထဲသို့အလွယ်တကူ စိမ့်ဝင်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။
တံခါးသာမက ကာဆီးထားသော မည်သည့် အတားအဆီးကိုမဆို ယခုကဲ့သို့ အလွယ်တကူ စိမ့်ဝင်ဖောက်ထွက်နိုင်၏။ တကယ်တော့ ယခုလို အစွမ်းအစရှိသည်ကိုလည်း မောင်ညိုမင်းမသိ။ မျက်နှာလေးထောင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးပြုလုပ်သကဲ့သို့ လိုက်လံပြုလုပ်နေရခြင်းသာဖြစ်၏။

ငြင်းဆန်၍လည်းမရ၊ ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းလည်း မောင်ညိုမင်းဦးမရှိ။ မလုပ်ချင်သောအရာများကိုလည်း လိုက်လုပ်နေရသည်။ ယခုလည်း ကြည့်ပါ။ ဦးဘမောင်၏ အနှစ်နှစ်အလလ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ခိုးယူခဲ့ရပြီ။

ဘုရားမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်သော ခိုးယူခြင်းကံကို ကျူးလွန်နေရပြီ။ ထိုသို့ ခိုးယူပြီးနောက် မောင်ညိုမင်း၏အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ရေတွင်းနံဘေးတွင် တွင်းတူး၍မြှုပ်နှံကြရသည်။ ရွှေထုပ်ကို သေချာစွာ မြှုပ်နှံဖုံးအုပ်အပြီးမှာတော့ ကျောက်ရုပ်ကံ အသံသြသြကြီးဖြင့် ယခုလိုစကားဆို၏။

“အရှင်.. အကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ပြီးမြောက်ပါပြီ။ အရှင်လိုရာ စီမံနိုင်ပါပြီ..”

စကားလည်းဆို.. “ဝုန်း”ကနဲ အငွေပျံ့ကာ ကျောက်ရုပ် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ မောင်ညိုမင်းမှာလည်း အိပ်ယာမှလန့်နိုးလာခဲ့ရသည်။

နီးလာသည်တိုင်အောင် မြင်ကွင်းကမပျောက်၊ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့သမျှကို ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိနေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အိပ်မက်လိုလိုတကယ်လို။

နံနက်မိုးသောက်၍ ထင်းခုတ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် မောင်ညိုမင်းတစ်ယောက် သတင်းထူးကိုကြားလိုက်ရသည်။ သတင်းကို သယ်ဆောင်လာသူမှာ မောင်ညိုမင်း၏ မိခင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

“သား.. မောင်ညိုမင်း၊ ဦးလေးဘမောင်တို့အိမ်ကို ညကသူ့ခိုးဝင်လိုတဲ့..”

“ဗျာ.. ဘယ်လို.. ဘယ်လို..”
“ဒီလိုသားရဲ့ ကွမ်းခြံပိုင်ရှင် ဦးလေးဘမောင်တို့အိမ်မှာ အခိုးခံလိုက်ရသည်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ အတော်များများပါသွားသတဲ့။ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက တံခါးတွေလည်းပိတ်လျက်၊ အပေါက်လည်းမရှိ၊ လက်ရာခြေရာလည်းမပျက်ဘဲနဲ့ ပါသွားတယ်တဲ့ သား။ ဒီတော့ အတွင်းလှုပ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ဦးဘမောင်တို့က အတတ်ပြောနေကြတယ်”

ကြားသိလာသမျှကို ရှင်းပြ၍ ထွက်သွားသော မိခင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း မောင်ညိုမင်းတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မတင်မကျ။ နားလည်ရခက်လှစွာဖြင့် အတွေးကျပ်နေရတော့၏။

စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရ ရှုပ်ထွေးမှုများကိုဖြေရှင်းဖို့အတွက် ရေတွင်းနံဘေးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အသေအချာ လေ့လာကြည့်တော့ ထူးခြားနေသော မြေတစ်နေရာကိုမသင်္ကာ၍ တူးဆွကြည့်မိ၏။

မြေသားက ကျစ်လျစ်မှုမရှိ၊ ခပ်ပွပွဖြစ်နေ၍ အလွယ်တကူ တူးနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်တောင်ခန့်အနက်မှာတော့ ကတ္တီပါအိပ်တစ်လုံး၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာပြုံးပြုံး ပြက်ပြက် ရွှေထည်များ...။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဒါ.. တကယ်ပဲလား..”
ညကအိပ်မက်ထဲတွင် ဦးဘမောင်တို့အိမ်သို့ သူကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ခိုးယူခဲ့သည်။ ထိုရွှေထုပ်က အိပ်မက်

ထဲကအတိုင်း သူ့ခြံထဲတွင် အထင်အရှားတွေနေရပြီ။ အိပ်မက်မဟုတ်။ တကယ်အဖြစ်မှန်ပင်တည်း။

“ဒုက္ခပါပဲ.. ငါ့နယ်နော်.. ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ အလိုလိုနေရင်း ရာဇဝတ်သင့်တော့မှာပဲ..”

ယခုအခြေအနေ၌ ရွှေထုပ်ကို ကောက်ရပါသည်ဆိုပြီး ပိုင်ရှင်ကိုသွားအပ်သော်လည်း မည်သူမှ ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်။ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ကော.. မည်သူက နားလည် ယုံကြည်ပေးကြမည်နည်း။

မောင်ညိုမင်းအဖြစ်က “ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူး” ဖြစ်ရပြီ။ မိမိမကျူးလွန်သော ဖြစ်ရပ်အတွက် အဖမ်းဆီးမခံနိုင်။ မိမိသာမက မိခင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ပဲ့ရွံ့စုတ်ပြတ်သွားစေနိုင်၏။

ထိုကြောင့်လည်း မောင်ညိုမင်းသည် လောလောဆယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ မြေကြီးများကိုပြန်ဖို့၍ “ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ” ထားလိုက်ပါတော့သည်။ ပိုမိုလုံခြုံစေရန် ၎င်းအပေါ်၌ ပန်းအိုးဘစ်လုံးကို ဝိုင်းရွှေပြောင်းထားလိုက်၏။ ရုတ်တရတ်တော့ မည်သူမျှအလွယ်တကူမသိနိုင်တော့။

ထိုဖြစ်ရပ်မှာ ထိုမျှနှင့်ပြီးမသွားပါ။ သုံးရက်မှာ တစ်ကြိမ်ကျဖြစ်လာပါသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့ညတိုင်း ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်ပါတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မောင်ညိုမင်းသည် မျက်နှာလေးထောင့် ကျောက်ရုပ်ကြီး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကောင်းသော သွားခြင်းကား မဟုတ်။ ကာယကံမြောက် ခိုးယူခြင်း အပြစ်ကိုကျူးလွန်၍ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဥစ္စာနေကြွယ်ဝသော အိမ်တစ်အိမ်ကို နှစ်ယောက်သား ဝင်းခိုးရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နားလည်ရခက်သောဖြစ်ရပ်က အိမ်မက်ဟုဆိုသော်လည်း ရေတွင်း အနီးရှိမြေကျင်းထဲကိုသွားကြည့်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ခိုးယူလာသောဥစ္စာ ထုပ်က ရှိနေပြန်သည်။ မောင်ညိုမင်း ဘဝက အလိုလိုနေရင်း သူခိုးကြီးဘဝ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ရပြီ။ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းတွေကလည်း တစ်ထက် တစ် ပျားပြားလာခဲ့ပါပြီ။

မောင်ညိုမင်းသည် စိတ်ရှုပ်ထွေး စွာဖြင့် ကျောက်ရုပ်တုလေးကို သေချာ စွာကြည့်လိုက်မိသည်။ အခုတော့ ထိုကျောက်ရုပ်ကခြောက် လက်မခန့် သာရှိသော သာမန်ကျောက်ရုပ် တစ်ခု မျှသာ။

သို့သော် ညဘက်များတွင် ထို ကျောက်ရုပ်က အသက်ဝင်လာသည်ခဲ သည်ကို သူ့လက်ခံသိရှိထားပြီးဖြစ် သည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်နေ ရပါသနည်း။

တစ်နေ့တော့ထဲမှာ ထင်းခုတ် နေရင်းက ထိုကျောက်ရုပ်လေးကို အမှတ်မထင်သူ ကောက်ရခဲ့သည်။ ဆော့စရာအရပ်တစ်ရပ်။ သို့မဟုတ် အမှတ်တရ ရုပ်တုလေးတစ်ခုအဖြစ် သဘောထား၍သိမ်းဆည်းထားခဲ့မိသည်။

အခုတော့ ထိုရုပ်တုက ပြိုလဲမွှေ နေလေပြီ။ သူ့ကို သူခိုးဘဝရောက် အောင်တွန်းပို့ခဲ့ချေပြီ။ ရာဇဝတ်မှု မြောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းနေပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ယခုရရှိထား သော ဥစ္စာနေများက သူဌေးဘဝကို ခံယူနိုင်သည်ကားအမှန်ပင်။

သို့သော် မဖြူစင်သော၊ မစင် ကြယ်သော ရတနာများသာတည်း။ ထိုမျှသာမက ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်ကို ခံရ ပေးဦးမည်။ အကုသိုလ်ကံ ကလည်း ဘဝများစွာတိုင်အောင် အရိပ်မည်း မည်းကြီးတစ်ခုလို လိုက်ပါ၍ ပေးဆပ် နေရဦးမည်။

ဆင်းရဲချို့တဲ့သော မိမိတို့၏ဘဝ ကိုလည်း ပြောင်းလဲပစ်ချင်သည်။ မိခင် ကြီးကိုလည်း အကောင်းဆုံးပြုစု ပေးချင်သည်။ လိုလေသေးမရှိသော ဘဝကိုဖန်တီးပေးချင်သည်။ ပင်ပင်ပန်း ပန်းထင်းခုတ်၍ ရောင်းချစားသောက် ရသော မိမိဘဝ၊ တစ်ရွာလုံး၏တောက် တိုမည်ရ ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်၊ အမှိုက်ရင်း ဘဝမှလည်း မောင်ညိုမင်းလွတ်မြောက် ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ရာဇဝတ်မှုမြောက် သော ထိုကိစ္စကိုတော့ မောင်ညိုမင်း မဖြေရှင်းတတ် ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်း လည်းမသိ။ ခိုးသူဘဝ အဖြစ်လည်း မရောက်ချင်။ သို့တည်းမဟုတ် တော ထဲသို့ပြန်ယူသွား၍ ကောက်ရသောနေ ရာတွင် ပြန်သွားထားလိုက်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ကျောက်ရုပ်ကို မြေကြီးပေါ်ချွန် ရဲဒင်းနှင့် ထုခြေပစ်ရန်ကြံပြီး ရဲဒင်းကို မြောက်လိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ ရဲဒင်း ကိုင်ထားသော မောင်ညိုမင်း၏လက် သည် ကျင်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ကိုင်ထားသောရဲဒင်းကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ လက်ပြင်တစ်ခု လုံးသည် မီးစနှင့်အထိုးခံလိုက်ရသလို ပူလောင်မှုဒဏ်ကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

မောင်ညိုမင်းသည် အံ့ဩထိတ် လန့်စွာဖြင့် မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် ကျောက်ရုပ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ စိတ်အာရုံ ထဲတွင်လည်း အသံဩဩနှင့် ပြောလိုက်သော ကျောက်ရုပ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အရှင် . . . ကျွန်ုပ် ကို မဖျက်ဆီးပါနှင့်။ အကျွန်ုပ်ဖျက်စီးလျှင် အရှင်တို့၏ဘဝသည်လည်း ဖျက်စီးရ ပါလိမ့်မည်။ ဦးစွာ အရှင်၏ မိခင် ဖြစ်သူ ဖျက်စီးရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် သည် အရှင်ကိုအလုပ်အကျွေးပြုနေသူ ဖြစ်၍ အရှင်နေအိမ်ပရိဝုဏ်တွင်သာ နေခွင့်ပြုပါလော့ . . .”

ထိုအသံမှာ ကျောက်ရုပ်တု၏ အသံမှန်း အတော်သိလိုက်ပါသည်။ မိခင်ကြီးကို ထိခိုက်စေမည်။ ဒုက္ခ ရောက်စေမည်ဆို၍ ရုပ်တုကို ဖျက်ဆီး မည်အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရ သည်။ မိမိဘဝကား ချောင်ပိတ်မိနေ ရပြီ။ ရွေးချယ်စရာလမ်းကမရှိ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ သတင်းထူး များက ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်နေရပြီ။

...အိမ် ခိုးယူခံနေရသော သူတို့... ချားက လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ခံရပန်းစားနေရပြီ။

“အရှင်က ဒီလိုမရှိပါဘူး။ အခု တော့ သူခိုးက အတော်ပူနေပြီ။”

“သူကြီးလည်း ခေါင်းကိုက်နေပြီ။ ခိုးသူကိုမိဖို့ ကာလသားတွေနဲ့ တစ်ည လုံးစောင့်ဖမ်းကြတယ်တဲ့။ ဒီလို စောင့် နေရတာပဲ ဝါသားပြန်ရော”

“အခု သူခိုးက ကိုယ်များ မပျောက်နေသလား မသိပါဘူးအေး။ တော်သေးတာပေါ့ ရိုတဲ့သူတွေဆီကပဲ ခိုးသွားလို့...”

“အို... ဒါကတော့အေး။ ခိုးပါတယ်ဆိုမှ ရိုတဲ့သူဆီကပဲခိုးမှာပေါ့။ တို့ဆီကခိုးရင် အိုးစုတ်နဲ့ ဖျာစုတ်ပဲ ရမှာကိုး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူခိုးက သူခိုးပဲ။ ဒီလိုကတော့ အမုန်းကြိတ်ပစ်မယ်။ ဘယ်နယ်ကွာ... သူများတွေ အနှစ်နှစ် အလလ ရှာဖွေထားတာကို အလွယ် လိုချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ...”

ရွာထဲကလူတွေ၏ ဟင်သောက် ဟင် ပေါက်ပြောဆိုအသံများကိုကြား

ရင်း ခေါင်းညှိမင်းတစ်ယောက်ခေါင်း တိုမကားလုံးများက သူ့ရင်ကို

မူပဲထိုးနေသလို ခံစားနေရ၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိန်းသိမ်း

လာခဲ့သော ရိုးသားဂုဏ်တို့က အခုတော့ ပျက်စီးခဲ့ရပြီ။ ဖြူစင်သောစိတ်အားဖြင့်

ချင်ရွာထဲတွင် စံပြုဖြစ်ခဲ့သော မောင်ညိုမင်း။

“မောင်ညိုမင်းကို ကြည့်စမ်း။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အမေအိုကြီးကို

လုပ်ကျွေးနေတာ” “ဟုတ်တယ်။ အကျင့်စာရိတ္တလည်းကောင်း၊ စိတ်ထား လည်း ဖြူစင်ရာတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး သူ့အမေကိုရာကျွေး နေတာ...”

ဤသို့သော ချီးမွမ်းစကားများဖြင့် စံပြု လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခု မောင်ညိုမင်း တို့ဘဝမှာ အခုတော့ အရောင်ဆိုင်ရပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေကို မိခင်ဖြစ်သူအား ထုတ်မပြောရဲ။ သိများသိသွားလျှင် မိခင်ဖြစ်သူမှာ ရှက်လွန်း၍ အသက်ပါ သွားနိုင်သည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီးကတော့ ဝတ္တရား မပျက်။ သုံးရက်မြောက်သောညတိုင်း မောင်ညိုမင်းကိုခေါ်၍ ခိုးခြင်းအမှုကို ကျူးလွန်နေဆဲ။ သူကြီးအိမ်လည်း မချန်။ ရွာဦးတန်းတော်ကြီးကောင်းကို လည်း အလွတ်ပပေ။ တခြားရွာများ

အထိပင် သွားရောက်ခိုးယူခဲ့ကြလေပြီ။ ယခုတော့ မောင်ညိုမင်းသည်ကား သာမန်အသေးစားပျောက်တော့ အမိ

ပတ်သူခိုးအကြီးစားဘဝ ရောက်နေရပြီ။ ထိုကြောင့် မောင်ညိုမင်းတစ်ခု

စဉ်းစားမိသည်။ သုံးရက်မြောက်ည ရောက်တိုင်း သူခိုးဘဝရောက်နေ

ရသည်။ အိပ်ပျော်သွား၍သာ အိပ်မက် မက်ပြီး ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်မပျော်က ထိုဖြစ်မှုကို ကျူးလွန်နိုင် မည်မဟုတ်။

ထိုကြောင့် ထိုညတွင် လုံးဝ မအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စိတ်ကို တင်းတင်းထား၍ အိပ်ချင်စိတ်ကို မောင်းထုတ်ရမည်။ အိပ်ငိုက်လာလျှင်

မျက်နှာထသစ်သည်။ မြဲထဲလမ်းထ လျှောက်သည်။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် အိပ်ပျော်မသွားရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော် သက်ကြီးခေါင်းချချိန်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါ သည်။ မောင်ညိုမင်းသည် တူးစင်အနီး တွင် ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေ၏။ အနည်းငယ်အိပ်ငိုက်လာ၍ အိပ်ပျော်မသွားပေရန် ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရှိစဉ်... “အရှင်... အချိန်ကျပြီ။ သွားကြပါနဲ့...” ဟုသော အသံကြားကြားကို အနီးကပ်ကြား လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားရပြီ။ ရေနောက်ဝဲယာလှည့်ကြည့် သော်လည်း လူငိုဝဲလူယောက်မူ မတွေ့ရ။ ကျောက်ရုပ်ကြီး၏ အသံကား သေချာပါသည်။ ဖားစရာမရှိ။

ကျောက်ရုပ်ကြီးက လာရောက် ခေါ်ယူနေပါပြီ။ မောင်ညိုမင်းကား ဒေါသထွက်စွာဖြင့် လက်ညှိုးကို ကျစ်ကျစ်ခါးပတ်ခတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“... ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့ မင်း... ဒါကတော့ မိတ္တူအလုပ်တွေ လုပ်ဖို့ ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့။ ငါမလိုက်ဘူး လုံးဝမလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူးအရှင်။ ဒါ အကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားပါပဲ။ မလွဲမချွေ ပြုလုပ်ရမယ့် အကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရပ်တည်မှုလုပ်ငန်းပါပဲ”

ရှက်ဖျင်ရသော်လည်း အသံကို ဆက်ကြားနေရ၏။

“တောက်... ဘာဝတ္တရားလဲ။ ဘာ တာဝန်လဲ။ ဘာကြောင့်လုပ်ရမှာလည်း”

ဒေါသကြောင့် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေမိသည်။ ထင်းခုတ်စားမဖြင့် မြင်မြင်ရာကို မွေ့ယမ်းခုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ စိတ်ဒေါသတွေ တင်းမာနေသည့်ကြားက မောင်ညိုမင်း၏ရင်ထဲတွင် "ဟာ" ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အမြင်မှ ဝန်းကန် ပြုတ်ကျသွားရသလိုမျိုး။ ခေါင်းထဲမှာ သည်း မူးကနဲ၊ မိုက်ကနဲ။

"မလိုက်ဘူး လုံးဝမလိုက်ဘူး ဝါကို လာမခေါ်နဲ့"

စိတ်တင်းထားသည် ကြားက ခူးတွေ ညွတ်ခွေကျသွား၏။ မျက်စိထဲ မှာလည်း အမှောင်ထူကြီးစိုးလာ၏။ မျက်ခွံတွေကလည်း ဝိသ္မာဒိန်များစွာ လေးလံလာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး မှာတော့.....။

"ဟယ်... ငါ့သားရယ်၊ ဘယ်နယ် ကြောင့် မြေကြီးပေါ်မှာ လာအိပ်နေရ တာတုန်း။ ဘယ်အချိန်ထဲသွားမှန်း တောင်မသိလိုက်ဘူး ဘာကတည်းမှပဲ။ အအေးပတ်ပြီး များတော့မှပဲ။ မိုးလင်းမှပဲ အမေလည်းသိတယ်။ ထ... ထစမ်းမောင်ညိုမင်း..."

ဒီခင်ဖြစ်သူမှ ဆွဲထုပွေခေါ်သ ကြားမှ မောင်ညိုမင်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးထလာခဲ့သည်။ အမေဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ညကအိပ်မက်ကိုတော့ ပြက်ပြက် ထင်ထင် အမှတ်ရနေဆဲ။ မိစ္ဆာ ကျောက်ရုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရင်းပိုက် ကျေးရွာမှ ရွှေစံလွယ်ဆုရသူကြီး ဦးအောင်တော့ချိန်၏အိမ်ကို သွား ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေတစ်ဆယ်သား ပြဿနာတစ်ခု၊ နီလာလက်စွပ်နှစ် ကွပ်ပေါ်ရုပ်တစ်ခုသည်။

"ဟဲ့... ထလေသား။ ဘာဝူဝူဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေတာလဲ။ အင်း... ငါ့သားကိုပြော ရအုံးမယ်။ အခုတစ်လော သူ့ခိုးတွေဟု နေတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ည ကလည်း ရင်းပိုက်သူကြီးအိမ်မှာ အခိုး ခံရပြန်ပြီ။ ရတနာတွေအများကြီး ပါသွားပြန်ပြီတဲ့။ ဒီသူ့ခိုးကို..... " "..... "

မောင်ညိုမင်း ဆက်မကြားလို တော့။ ကြားချင်စိတ်လည်းမရှိတော့။ မြေကျင်းထဲမှာ ရတနာထုပ်က ရောက် နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ တူးကြည့်ရန် တောင်မလိုတော့။

အမေကျွေးသော ကောက်ညှင်း ပေါင်းနှင့် ရေနွေးကြမ်းကိုပင် ပြီးစလွယ် စားလိုက်တော့၏။

"ကောက်ညှင်းတွေ ရှိသေးတယ် သား။ ထပ်ယူဦးမလား။ ငါ့သား ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။"

"တော်ပြီအမေ... သား ရင်ပြည့်နေလို့။ ဝပြီအမေ..."

အိမ်ဝရန်တာမှ လွှားကနဲ ခုန်ချ၍ ပုဆိန်တစ်လက်နှင့် လျှော်ကြိုးထုံးကို ယူ၍ ထင်းခုတ်ရန်အတွက် တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လူတွေကြားမှာ နေလျှင် ထိုအသံတွေ ကြားနေရဦး မည်။ မကြားလိုသောစကားလုံးများ ကြောင့် သူရင်တွေ ပူလောင်နေရပေဦး မည်။

တောထဲမှာသစ်ပင်တွေနဲ့ သတ္တဝါ ငယ်လေးများသာရှိသည်။ ကျေးငှက် သာရကာတို့ ၏ "တီတီတာတာ၊ ကျီကျီကျာကျာ" ချစ်စရာအသံများကို သာကြားရမည်။ ရှဉ့်ကလေးများ၏ သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ ကစားနေကြတာတွေပဲ တွေ့ရမည်။

ရပ်ရွာထက်တော့ စိတ်သောက ကင်းတာအမှန်။

တောစပ်ရှိ မာလကာပင်ကြီးတွင် ဝင်းမုည့်နေသော မာလကာသီးများကို တွေ့၍ မောင်ညိုမင်းလည်း တက်ခူးမိ သည်။ အကြီးဆုံးမာလကာသီးသုံးလုံး ကို ခါးပုံစံတွင်ထည့်၍ ပုဆိန်ကို ထမ်းကာ ထင်းတောဘက်ဆက် လျှောက်လာခဲ့၏။ ထင်းနှစ်ပုံလောက်ရ တော့မှ တအောင်နားကာ မာလကာ သီးစားမည်ဟု စိတ်ကူးထားမိသည်။

သို့သော် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ထိုစိတ်ကူးက ပြောင်းသွားရပြန်သည်။ မောင်ညိုမင်း မြင်လိုက်ရသည်က ဒေါက်ချာကို ဆောင်။ သပိတ်ကိုလွယ်၍ တောင်ဝှေး ကိုထောက်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

"အင်း... ငါစားမယ် မာလကာသီးတစ်လုံးကို ဒီရသေ့ကို လှူဦးမှပဲ..." လှူချင်စိတ် သဒ္ဓါက တဖွားဖွားပေါ်လာ၍ မာလကာသီး တစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်၏။

"ဆို... ငါ့ ပါဠိ... ဘာရသေ့... ဒီသစ်သီးလေး လှူချင်လို့ပဲဟုရား"

ရိုသေစွာလျှောက်ထား၍ အသီးကို သပိတ်ထဲထည့်ကာ ပြားပြားဝပ် ရှိခိုး လိုက်၏။ "အိမ်း... သာဓု... သာဓု ကွယ်။ စိတ်သောက ကိုယ်သောကတွေ ကင်းဝေးပါစေ။"

"အတားအဆီး အနှောင့်ယှက်တွေ ကင်းဝေးပါစေကွယ်..."

ရသေ့၏ ဆူပေးစကားကိုကြား တော့ မောင်ညိုမင်းရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ် လာမိသည်။ ဘာရသေ့အပေါ် ယုံကြည်

ကိုးစားမှုများ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ မိမိ ကြုံတွေ့နေသော ဒုက္ခကိုလည်း ရင်ဖွင့် တိုင်ပင်လိုစိတ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

“ဘရသေ့ဘုရား... တပည့်တော် မှာ အခက်အခဲ သောကတစ်ခု ကြုံနေရပါတယ်”

ဒီလိုပါ ဘရသေ့ . . . . .

မောင်ညိုမင်းက ဖြစ်ရပ်အစ အဆုံးကို ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြ လိုက်ပါတော့သည်။ ဘရသေ့က သေချာ စွာနားထောင်ပြီးနောက် . . . .

“အင်း . . . ဒီကျောက်ရုပ်တုက စောရနက္ခတ် မိနေတာကွဲ့၊ ပြုလုပ် ဖန်တီးတဲ့ပညာရှင်က စောရနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်ပြီး ရုပ်တုကို ထုလုပ်ဖန်တီးခဲ့တာ။ သူတစ်ပါးဥစ္စာပစ္စည်းကို ခိုးယူဖို့ ပြုလုပ်ထားလေတော့ ကောင်းတဲ့ ပညာရှင်တော့ မဟုတ်တန်ဘူး။ ဒီကော လေးဖြစ်ရပ်ကလည်း ဆန်းကြယ်လွန်း နေတယ်။ နေဦးကွဲ့ . . . ဘရသေ့မှာ မိတ်ဆွေရသေ့တစ်ပါးရှိတယ်။ သူက လောကီဂန္ထိရပညာရပ်တွေ တတ်ကျွမ်း တယ်။ သူနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ကြတာ ပေါ့ကွယ်။ အဘလမ်းညွှန်ခဲမယ်။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်လောက်ကျရင် ဒီကော လေးက ဒီကျောက်ရုပ်ကိုယူပြီး လာခဲ့ ကွဲ့ . . .”

“တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော် ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ့မယ်”

တရွေရွေ ထွက်ခွာသွားသော ရသေ့၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း မောင်ညိုမင်းတစ်ယောက် ရင်ထဲပေါ့ပါး သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရှုပ်ထွေး

နေသော ပြဿနာ၏ အဖြေတစ်ခု ကိုတော့ ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

ထိုညနေတွင် မောင်ညိုမင်းသည် မျက်နှာလေးထောင့်ကျောက်ရုပ်ကို အဝတ်စဖြင့် ပတ်ချည်၍ ဘရသေ့တို့ ရိုရာသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့ တော့၏။ ပုဂ္ဂန်ဆီသွေး ရောင်ဆည်းဆာ အလှ၌ တောအုပ်သည် သုခုမ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် . . .

သူ ရိန် နေမင်းကြီးသည် ကား မဲကြာမီအချိန်တွင်းတွင် အနောက် ဂေါယာကျွန်းသို့ ခေါင်းတင်ကာ မေးစက်ဝင် ရောက်ပေတော့မည်။ အိပ်တန်းတက်ငှက်ငယ်များ၏ အသံ များက ကြွက်ကြွက်ညှစ်နေ၏။

မရိုးချောင်းကွေ့လေးအနီးတွင် ဘရသေ့၏ ကျောင်းသံခံမ်းဝါးကျောင်း လေးကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ တရားရှာမှီးနေကြသော သူတော်စင်များ ၏ သဏ္ဍန်ကား ငြိမ်းအေးလှပေစွ။ အေးချမ်းလှပေစွ။

“လာ ဒီကောလေး။ လာ . . . အပေါ် တက် . . .”

ဘရသေ့က မောင်ညိုမင်းကို လိုလိုလားလား ကြိုဆိုပါသည်။ ဝါး ကျောင်းကလေးပေါ်တွင် နောက်ထပ် ရသေ့တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုရသေ့မှာ ဘရသေ့လောက် အသက် မကြီးသေးပါ။ အလွန်ဆုံးရှိမှု အသက် သုံးဆယ်ကျော်ကျော်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် သမထစရဏအလုပ် များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ် ထားပုံရသည်။ ရသေ့၏ မျက်လုံး အစုံက စူးရှတောက်ပနေ၏။

“အင်း . . . ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ မိတ်ရိုက်မိတ်ဆင်၊ အင်းစမအတတ် တွေကို ကျွမ်းကျင်နှစ်သူးလို့ နာမည် ကြီးအားကြီးကြတဲ့ ရသေ့လေးစိန်ခို ဆိုတာသူပဲ”

“ကဲ . . . ဒီကဒီကောလေး . . . ဒီကောလေး အကြောင်းကိုတော့ ဘရသေ့ရှင်းပြထားလို့ သိခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီကျောက်ရုပ်ကို ပြစမ်းပါဦး။ တစ်ချက်ကြည့်ရအောင်”

မောင်ညိုမင်းက အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ထား သောကျောက်ရုပ်ကို ရိုသေစွာ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ရသေ့ ကလေးစိန်ခိုသည် ကျောက်ရုပ်ကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေ၏။ စိန် ကောင်းကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ကို စေ့စပ်စွာကြည့်နေသော ရတနာကုန် သည်တစ်ယောက်၏ ကြည့်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ အာရုံ ခံနေဟန်လည်း တူသည်။ အတန်ကြာ သည်အထိ ငြိမ်သက်နေ၏။ ထို့နောက် သုံးလက်မပတ်လည်ခန့်ရှိ ကြေးဝါပြား တစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုကြေးပြားပေါ်တွင် အင်းကွက်များ ရေးဆွဲထားသည်ကို မောင်ညိုမင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ရသေ့လေးသည် ကျောက်ရုပ် တုအား ထိုအင်းကွက်ပေါ်တွင် အသာ အယာတင့် လိုက်၏။ ထို့နောက် စက္ကူထုပ်ကိုဖွင့်၍ အဝါရောင် ဆေးမှုန့် များကို အရုပ်၏အောက်ခြေတွင် ဖြူးချပြန်သည်။ ပြီးသောအခါ တစ်စုံ တစ်ခုကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေပါသည်။

ဝိသိသ ကြားရသမျှ “ဥ”တစ်
ထုံသာရှိ၏။ ကျန်တာတာတွေရွတ်နေ
သည်ကို မောင်ညိုမင်းမသိ။ သို့သော်
အံ့ဩစရာ မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကိုတော့
တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် ကျောက်
ရုပ်တုသည် တကွကျီကျီမြည်သံဖြင့်
ကြေးပြားပေါ်တွင် လှည့်ပတ်နေ၏။
ကျောက်ရုပ်တုက ထင်ထင်ရှားရှား
အခုလိုအသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်
ကို မောင်ညိုမင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်း
သာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြေးပြားပေါ်တွင်
ပြူးထားသော အဝါရောင်ဆေးမှုန့်များ
သည် အငွေ့ပျံ၍ တက်လာတော့၏။
အဝါရောင်အနိုး ငွေ့များသည် ရုပ်တု၏
ပတ်လည်တွင် ဝန်းပတ်နေကြပြီး
နောက် ကျောက်သားထဲသို့ စိမ့်ဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

“အင်း... ခါရိုးရိုးကျောက်ရုပ်
မဟုတ်ဘူး။ အောက်လမ်းမော်အစီရင်
အတတ်ပညာနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့
စောရရုပ်တုပဲ။ စောရနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်ပြီး
အသက်ဆွင်းထားတဲ့ စောရရုပ်တု
ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို
နိုးယူဖို့ နိုင်းစေနိုင်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြော
ရရင် မကျွတ်မလွတ်တဲ့ပရလောက
သားကို ဒီရုပ်တုမှာ ဖမ်းလှောင်ထားပြီး
စေခိုင်းထားတဲ့သဘော
ပဲ...”

“ခါ... ခါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ
ဘုရား”

“ဒကာလေးလုပ်ရမှာက ဟောဒီ
လက်ဖွဲ့လေးကိုလည်ပင်းမှာ တစ်ပတ်

တိတိ ဆွဲအိပ်ရမယ်။ ဒီလက်ဖွဲ့က
လိပ်ပြာသိပ်လက်ဖွဲ့၊ တစ်နည်းပြော
ရရင် ဝိညာဉ်ချုပ်တဲ့လက်ဖွဲ့ပဲ။ ည
ဘက်တွေမှာ ဒကာလေးရဲဝိညာဉ်က
အပြင်ကို ထွက်ထွက်သွားတာတွေကို
တားဆီးပေးနိုင်တဲ့ လက်ဖွဲ့ပေါ့ကွယ်”

ရသေ့လေးစိန်ခိုက် အနီရောင်
ဝိုးကြိုးဖြင့် ထိုးထားသောလက်ဖွဲ့ကို
မောင်ညိုမင်းအား ပေးလေ၏။

“ဒီရုပ်တုနဲ့ ပတ်သတ်ပြီးလည်း
ဘာမှမပူနဲ့။ ရုပ်တုထဲမှာ ကိန်းအောင်း
နေတဲ့ ပရဝိညာဉ်ကိုထွက်ခွာဖို့ အမိန့်
ပေးထားတယ်။ အထက်စမဆေးတော်
ကိုလည်း ရုပ်တုထဲထည့် သွင်းပေးလိုက်
သည်။ အချိန်တန်ရင် ပြဿနာ
တွေပြီးဆုံးသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီညတော့
ဒီရုပ်တုကို ထားနေကျနေရာမှာပဲ
ထားပေးလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးကြီးလုပ်တယ် ဘုရသေ့
တို့...”

မောင်ညိုမင်းသည် ရသေ့နှစ်ပါး
အား ရှိခိုးဦးခိုက်၍ နှုတ်ဆက်ကာ
ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ရေကြောင်ဖြစ်သော အညစ်
အကြေးကို ရေဖြင့်ဆေးကြောမှသာ
စင်ကြယ်သကဲ့သို့ လောကီဂန္တီရ အစီ
အရင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကိစ္စတို့ကို
လောကဂန္တီရအတတ်တို့ဖြင့်သာ
ဖြေရှင်းနိုင်ပေ၏။

သုံးရက်မြောက်သောညတွင်
ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မောင်ညိုမင်း
တစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည်။
သို့သော် လက်ဖွဲ့ကပဲ စွမ်းလေသလား။

ရသေ့ကလေးကပဲ ထက်လိုလားတော
မသိ။ အနောင်အယုတ်ကင်းစွာဖြင့်
အိပ်ပျော်ခဲ့ပါသည်။

မျက်နှာလေးထောင့် ကျောက်
ရုပ်ကား ရောက်မလာခဲ့။ မည်သည့်
အသက်မျှလည်း မကြားခဲ့ရပါ။ ပို၍
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်မှာ နံနက်
မိုးသောက်သောအခါ ထန်းခေါက်ဖာ
အနီတွင် မြေမှုန့်တစ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရ
တော့သည်။ မျက်နှာလေးထောင့်
ကျောက်ရုပ်ကို မတွေ့ရတော့။
ကျောက်ရုပ်တုသည် တစ်စီ ကြော့၍
မြေမှုန့်များအဖြစ် ရောက်ရှိသွားခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စောရနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ အသက်
ဝင်လှုပ်ရှားနေသော စောရဝိညာဉ်
ကျောက်ရုပ်သည်လည်း ဤလောကမှ
အပြီးပိုင်ပျောက် ကွယ်ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့
ရပြီ ဖြစ်ပါတော့၏သတည်း။

စာကြမ်း

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း အနိုးခံရသော
အိမ်များသည် မိုးလင်း၍တံခါးဖွင့်လိုက်
သောအခါ အိမ်ရှေ့တွင် အထုပ်တစ်
ထုပ်စီကို တွေ့လိုက်ကြရပါတော့သည်။
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်ကား
၎င်းတို့ပျောက်ဆုံးသွားသော ရတနာ
ပစ္စည်းများကို ဝမ်းသာအားရ တွေ့လိုက်
ကြရပါတော့၏သတည်း။

ဝေဠုနိပါတ်၊ ထက်

ပြည်သူ့

ဂေါ်ခိုမင်းသား

ဝိဇ္ဇာလကဝိ

သူသည် မော်လမြိုင်မြို့တောင်ပိုင်း
 နန်းရပ်တွင် နေထိုင်သည်။ သူ၏ အိမ်
 သံလွင်မြစ်နှင့် နီးသည်။
 သူ၏အမည်မှာ စိန်လက်ဝါး။
 သူ၏လက်ဖဝါးများမှာ အခြားသူများ
 ထက်ပို၍ ကြီးသည်။
 သူ့ကို ဂေါ်ချိုမင်းသား စိန်လက်ဝါး
 ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်
 သော် သူသည် သင်္ကြန်ချိန်ခါတွင်
 မော်လမြိုင်မြို့နယ်၌ တစ်ချိန်တစ်ခါက
 သူ့နံ့ခေတ်စားခဲ့သော ဂေါ်ချိုအကကို
 စောင်းစွာ ကနိုင်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။
 သူ၏အရပ်မှာ မနိဋ်မမြင့်။ အသားအရည်
 မဖြူမညို။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျစ်လစ်ခိုင်
 သည်။ သူ့တွင် ချွန်ဘော နှာခေါင်းရှိ
 သည်။ စူးရှသော မျက်လုံးများရှိသည်။

သူသည် အပြောကောင်းသည်။ ညက်
 ညက် ညောညော ညင်ညင်သာသာရှိသည်။
 ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးများက သူ့ကို စိတ်ဝင်
 စားကြသည်။
 သူသည် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူကြီးလူငယ်
 များနှင့် သင့်သင့်တင့်တင့် နေထိုင်နိုင်သူ
 ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်တွင် ကာလသားများ
 ရှိသောကြောင့် သူသည် အလိုအလျောက်
 ကာလသားခေါင်းဘဝရောက်သွားသည်။

သူ၏ အလုပ်အကိုင်မှာ ပွဲစားယောင်
 ယောင် ကုန်သည်ယောင်ယောင်။
 သူ၏အသက်မှာ လေးဆယ်ခန့်သာ။
 သူသည် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ကျခဲ့သွား
 သည်။
 သူ၏အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင်
 သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးသော
 အပျိုကြီး ဒေါ်လှနုနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။
 ဒေါ်လှနုသည် မော်လမြိုင်ဈေးကြီးထဲတွင်
 ဖိနပ်မျိုးစုံရောင်းသူဖြစ်သည်။
 “မမ” “မောင်လေး” “မမ” “မောင်လေး”
 ဤသို့အားဖြင့် သူတို့၏ အိမ်ထောင်
 ဘက်သည် ခြောက်နှစ်နီးပါးရှည်ကြာခဲ့
 သည်။

ဒေါ်လှနုသည် စိန်လက်ဝါးအလိုရှိသည် များကို တက်စွမ်းသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင် ခဲ့သည်။

ညနေဘက်တွင် တစ်ခွက်တစ်ဖလား အရသာခံတတ်သော စိန်လက်ဝါးအတွက် အမြည်းများသည် အဆင်သင့်...

လူရည်လည်သော စိန်လက်ဝါးသည် သူ့မမေ့တွင် မခုတ်တတ်သည့်ကြောင် သဖွယ်။

သို့သော် သူ့မမေ့နောက်တွယ်တွင်မူ...

စိန်လက်ဝါးနှင့် ဒေါ်လှနုတို့ အိမ်ထောင် ကျပြီး ခြောက်နှစ်ခန့် အကြာ ဒေါ်လှနုသည် သံလွင် မြစ်ထဲရေဆင်းချိုးစဉ် ရေနှစ်ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်။

ဒေါ်လှနုရေနှစ်စဉ်က အနီးတွင် အခြား သူများမရှိကြ။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သာရှိသည်။ စိန်လက်ဝါးအပြောအရ သူ့မိန်းမသည် လူနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ ၌ ရေချိုးနေရင်း ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကြီးစားပြီး လိုက်ရှာပါသေးသည်ဟု ပြော သည်။

ဒေါ်လှနု သေပြီးတစ်နှစ်ကျော်ကျော် အကြာတွင် စိန်လက်ဝါးသည် ဂုတ်ယ အိမ်ထောင်ထုလိုက်ပြန်သည်။ ဒေါ်လှနု၏ တူမနှင့်ဖြစ်သည်။

မကြည်ရင်သည် စိန်လက်ဝါးထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ငယ်သည်။ ဒေါ်လှနုရှိစဉ်က ထဲက အိမ်သို့ ဝင်ထွက်နေသူဖြစ်သည်။

'ကိုကို- ညီမ- ညီမ- ကိုကို'

မကြည်ရင်သည် ဒေါ်လှနု၏ ဖိနပ်ဆိုင် အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရသည်။ စိန်လက်ဝါးသည် မကြည်ရင်ဖိနပ်ဆိုင်သို့ သွားလျှင် ထိုက်ပိုပြီး ဆိုင်သိမ်းချိန်တွင် လာကြိုသည်။

စိန်လက်ဝါးတို့ကတော့ မယားပေးငယ် ကလေးရထားတော့ အသက်ကြီးကြီး မယား နဲ့တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး ဟူ၍ လူတွေ က ပြောလာကြသည်။

စိန်လက်ဝါးနှင့် ဒေါ်လှနုတို့၏ အိမ် ထောင်ရေးသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် လင်မယား ရန်ဖြစ်သည့် အဖြစ်မျိုးကို အိမ်နားနီးခြင်းများ မကြားရပေတော့ရသော် လည်း ယခုမကြည်ရင်နှင့် ညားသောအခါ

လင်မယားမကြာမကြာ ရန်ဖြစ်လာသည်။ မိန်းမများသည် စိန်လက်ဝါးထံ မကြာမကြာ လာကြသည်။ 'အစ်ကိုကြီး' 'ကိုစိန်လက်ဝါး' 'အစ်ကိုစိန်' စသည်ဖြင့်... စသည်ဖြင့်...

စိန်လက်ဝါးအိမ်သို့ ဧည့်သည်မိန်းမလာ သွားသည်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် လင်မယားရန် ဖြစ်လေ့ရှိသည်ကို အိမ်နီးနားခြင်းများ ကောင်းစွာ သတိပြုမိကြသည်။

လင်မယားရန်ဖြစ်သည့်အခါ စိန်လက်ဝါး သည် သူ၏ ကြီးမားသော လက်ဝါးကြီးဖြင့် မကြည်ရင်ကို ရိုက်လေ့ရှိသည်။ ရိုက်ပြီး နောက် အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ စိန်လက်ဝါးသည် မကြည်ရင်ကို ပြန်ချော သည်။ မကြည်ရင်က ပျော့သွားသည်။

စိန်လက်ဝါးသည် ဒေါ်လှနုနှင့်လည်း သားသမီးမရ ယခု မကြည်ရင်နှင့်လည်း မရ။

စိန်လက်ဝါးနှင့် မကြည်ရင်တို့၏ အိမ် ထောင်သက်ငါးနှစ်ခန့်အကြာ... တစ်ခု သော နွေဦးကာလတွင် မကြည်ရင်သည် သူ၏ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ရှိ ရေတွင်း၌ ညဘက်ရေသွားခပ်စဉ် ရေတွင်းသစ်သား ဘောင်ကျိုးပြီး ရေတွင်းထဲကျသေဆုံးသွား ပြန်သည်။

မကြည်ရင်ရေတွင်းထဲကျသွား ချိန်က အိမ်တွင် စိန်လက်ဝါးခါးနှိကာလသား တစ်သိုက်နှင့်တစ်နေရာသို့ သွားနေသည်ဟု သိရသည်။

'မိန်းမနှစ်ယောက်တောင် စားတဲ့ စိန်လက် ဝါး မုဆိုးဖို့ စိန်လက်ဝါး- ဒီတစ်ခါ မိန်းမ ရပါအုံးမလား' ဟူ၍ အရပ်ထဲ၌ ပြောနေကြ သည်။

မကြည်ရင် သေပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စိန်လက်ဝါးတစ်ယောက် အရက်ကိုပိုပြီး သောက်လာသည်။ ဈေးကြီးထဲက ဖိနပ် ဆိုင်ကလည်း ရောင်းပစ်လိုက်သည်။

မကြည်ရင်သေပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ စိန်လက်ဝါး တာယမြောက် မိန်းမရ သည်။

မိသိန်းရှင် - မိသိန်းရှင်...

စိန်လက်ဝါးသည် သံလွင်မြစ်ထဲ ရေချိုး ရင်း မိသိန်းရှင်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိသိန်းရှင်သည် အသားအနည်းငယ် ညို သည်။ အသက်မှာ သုံးဆယ်ခန့်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လှသည်။ စကားပြောလျှင် ဖွန်သံဝဲဝဲနှင့် ဘီလူးကျွန်းဘက်မှ ဖြစ်သည်။ အချက်အပြုတ်ကောင်းသည်။ တစ်နေ့လုံး

အိမ်ထဲ၌ နေပြီး အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်သည်။

နံနက်စောစောနှင့် ညနေမိုးချုပ်ချိန်တွင် မြစ်ထဲ၌ ရေမှန်မှန်သွားချိုးသည်။ ရေကူးအလွန်ကျွမ်းသည်။ လှေလှော်လည်း ကျွမ်းကျင်၏။

မိသိန်းရှင်သည် အိမ်ထဲ၌သာအနေများသည်။ ဟင်းလျာများကို အိမ်နီးနားခြင်းများကို မသိရဘဲသည်။

အိမ်ထဲ၌နေသည့်အခါတွင်လည်း မိသိန်းရှင်သည် လင်းလင်းကျင်းကျင်းနေရာများ၌ သိပ်မနေ။ ခပ်မှောင်မှောင်နေရာများတွင်သာနေလေ့ရှိသည်။

စိန်လက်ဝါးနှင့် မိသိန်းရှင်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ခြောက်လအကြာ ညနေ မိုးချုပ်ချိန်၌ စိန်လက်ဝါးတို့ အိမ်ထဲမှ ဆူဆူညည်ညည် အသံထွက်လာသည်။

အိမ်နီးနားခြင်းများက နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

'ဘာလဲ ရှင်က ကျုပ်ကို ရိုက်မယ်ဟုတ်လား။ ရိုက်ရရင် ရိုက်ကြည့်ပါလား' မိသိန်းရှင်၏ အသံ။

မိသိန်းရှင်၏ လက်ထဲတွင် ပုလင်းတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်ကို ချောင်းကြည့်သူများမှ မြင်ကြရသည်။

မိသိန်းရှင်၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တစ်လက်လက်တောက်နေသည်ဟု ပြောကြသည်။

စိန်လက်ဝါးသည် မိသိန်းရှင်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး မိသိန်းရှင်ကိုညာလက်ဝါးဖြင့် အမှတ်တမဲ့ လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ မိသိန်းရှင်ကလည်း လျှင်မြန်၏။

ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး

စိန်လက်ဝါး၏ လက်ကို ပုလင်းဖြင့် တအားကုန်လွှဲရိုက်ချလိုက်သည်။ ပုလင်းကွဲသံနှင့်အတူ 'အား' ဟူ၍ စိန်လက်ဝါး၏ နှုတ်မှ ပေါ်ထွက်လာသံများကို ကြားရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စိန်လက်ဝါး၏ ညာလက်၌ ပတ်တီးစည်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိသိန်းရှင်နှင့် စိန်လက်ဝါးရန်ဖြစ်သည့် အကြောင်းအရင်းကို မည်သူမှ တိတိကျကျ မသိကြ။ သို့သော် အိမ်နီးနားချင်းများသည်

ငိုနေ့ နေ့လည်က စိန်လက်ဝါးသည် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဈေးကြီးထဲ၌ အကြာကြီးတွဲသွားသည်ကို မြင်သူက မြင်လိုက်သည်ဟု ပြောကြသည်။

နောက်တစ်လ နှစ်လခန့်အကြာတွင် မိသိန်းရှင်သည် ဘီလူးကျွန်းဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။ ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် လှေငယ်ကလေးကို လှော်ပြီး ပြန်သွားသည်။

မိသိန်းရှင်ပြန်သွားပြီးနောက်တစ်နေ့ တွင် စိန်လက်ဝါး အိမ်ပေါ်သို့ မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထားဝယ်ဘက်က စိန်လက်ဝါး၏ မိတ်ဆွေဟောင်းဟူ၍ စိန်လက်ဝါးက ပြောသည်။

တစ်ပါတ်ခန့်အကြာ နံနက်စောစောတွင် မိသိန်းရှင် ပြန်ရောက်လာသည်။

စိန်လက်ဝါးက မိသိန်းရှင်ကို တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မျက်နှာကိုလည်း အချိုဆုံးထားသည်။

ညည်သည်အမျိုးသမီးမှာ သူ၏မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်ကြောင်း မော်လမြိုင်တွင် တခြားအသိမရှိကြောင်း စိန်လက်ဝါးက ပြောပြသည်။

မိသိန်းရှင်ထံမှ စကားသံများ ထွက်မလာထိုနေ့နံနက်တွင် စိန်လက်ဝါး၏ မိတ်ဆွေဟောင်းအမျိုးသမီးပြန်သွားသည်။

မိသိန်းရှင်သည် ယခင်ကလောက် စကားမပြော၊ စကားပြောပိုနည်းသွားသည်ကို အိမ်နားနီးခြင်းများ သတိပြုမိကြသည်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာ နံနက်စောစော

တွင် မိသိန်းရှင်သည် ရွာသို့ ပြန်ဦးမည်ဟု ပြောပြီး မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။

ထိုနေ့ နေ့လည်ဘက်တွင် စိန်လက်ဝါး၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ထားဝယ်ဘက်က အမျိုးသမီး စိန်လက်ဝါးအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ညနေအထိ မပြန်။ မောင်သည်အထိ မပြန်။

ညနေ မီးထွန်းချိန်တွင် မိသိန်းရှင်သည် ပြန်ကန် ပြန်ရောက်လာသည်။ စိန်လက်ဝါး၏ ဗိမ္ဗိသံတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။ ခဏအကြာ စိန်လက်ဝါးက ထားဝယ်သူ သူ့မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကို အပြင်သို့ ထုတ်သွားသည်ကို အိမ်နီးနားချင်းများ မြင်လိုက်ရသည်။

ညဉ့်နက်သော အချိန်ရောက်မှ စိန်လက်ဝါးအိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်တွင် မိသိန်းရှင်ကို ရှာသည်။ မတွေ့။ အိမ်နီးနားများကို မေးသည်။ 'သူတို့ကလည်း မသိ။ မိသိန်းရှင်ဘယ်ကိုသွားမှန်း။'

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မိသိန်းရှင်မပေါ်လာ။ နောက်တစ်နေ့ နောက်တစ်နေ့ မိသိန်းရှင်ပြန်မရောက်လာ။

နောက်တစ်လအကြာတွင် စိန်လက်ဝါးသည် ထားဝယ်က သူ့မိတ်ဆွေဟောင်းဆီ သူ့ အမျိုးသမီးကို အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ အထုပ်တွေ အပိုးတွေ

ထိုနေ့ည . . .

စိန်လက်ဝါး၏ မိမိရွှေတံခါးကို ပိတ်မည့်အခါ . . . အိမ်ရှေ့လှေခါးထိပ်တွင် ရပ်နေသော မိသိန်းရှင်ကို တွေ့ရသည်။ စိန်လက်ဝါးလှန့်သွားသည်။ မိသိန်းရှင်၏ ရယ်သံက ဟိန်းဆွက်လာသည်။

'ဟား-ဟား-ဟား-ဟား'

စိန်လက်ဝါးသည် မိသိန်းရှင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ရန် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

မိသိန်းရှင်က ရယ်မောရင်း နောက်သို့ ဆုတ်သည်။

စိန်လက်ဝါးက မိသိန်းရှင်ကို အတင်းအဓိကတိုက်လိုက်သည်။ မမီး လျှင်မြန်သည့် မိသိန်းရှင်၊ မိသိန်းရှင်သည် သံလွင်မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ သွားသည်။ စိန်လက်ဝါးက အပြေးလိုက်သော်လည်း မမီး။

အချို့အိမ်နီးနားခြင်းများက သူတို့ကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ဤသည်ကား လူသဘော . . .

မိသိန်းရှင်သည် မြစ်ဆိပ်အရောက်တွင် လှေငယ်ကလေးတစ်စီးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ လှေတက်ကို ကိုင်ပြီး လှေကားတစ်သွားသည်။

ခေါသထွက်နေသော စိန်လက်ဝါးသည် မြစ်ထဲသို့ အမြန်ဆုံးဆင်းပြီး မိသိန်းရှင်၏ လှေကို တားဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့လော်မှ အောင်မြင်။ စိန်လက်ဝါးက လှေကားကို လိုက်သည်။ မိသိန်းရှင်က လှေလှေမှ ဖြတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိန်လက်ဝါးသည် မြစ်လယ်သို့ ရောက်သွားသည်။

'ဟား - ဟား - ဟား - ဟား'

မိသိန်းရှင်၏ ရယ်မောသံ မြစ်ဆိပ်မှ လူများပင် ကြားရသည်။

စိန်လက်ဝါးလှန့်သွားသည်။

မြစ်ဆိပ်သို့ ပြန်ကူးရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် . . . နောက်ကျသွားလေပြီ။

စိန်လက်ဝါးသည် လှေငယ်ကလေးပေါ်တွင် ဆံပင်ဖါးလျားနှင့် တဟားဟား ရယ်နေသော မိသိန်းရှင်ကို ကြည့်ရင်း . . . ကြည့်ရင်း မြစ်ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားလေတော့သည်။

'ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား'

မိသိန်းရှင်၏ ရယ်မောသံ။

ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်ကြသူများသည် လမိုက်ညများတွင် သံလွင်မြစ်လယ်မှ 'တဟားဟား' ရယ်သံများကိုလည်း ကောင်း။ တစ်ခါတရံ ညဉ့်နက်ချိန်ခါများတွင် မြစ်လယ်ခေါင်၌ ဆံပင်ဖါးလျားချပြီး လှေလှော်သွားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း မြင်တွေ့ရသည်ဟု ပြောလေ့ရှိကြလေသတည်း။

မြသိန်း

A Century of Creepy stories
by W.B Maxwell in The Prince
...ကို မြန်မာပြုထားပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ တကောင်းအဘိရာဇာမင်းမှသည် သီပေါမင်းအထိ မင်းဆက်များ၊
ကိုလိုနီခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ ဖ.ဆ.ပ.လခေတ်၊ အိမ်စောင့်အစိုးရခေတ်မှသည်
ယနေ့အစိုးရခေတ်အထိတိုင် မြန်မာ့သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန်များကို
ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာဖြင့် မှတ်တမ်းပြုစုထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

(စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၂၇၀၀၈၁၂)

ခေတ်အဆက် သမိုင်းဝင် မြန်မာ့မှတ်တမ်းပုံရိပ်များ ဦးသန့်(လာဘ်မိုးစွေ) ပြုစုသည်။

မြန်မာ့သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကို လေ့လာဖတ်ရှု မှတ်သားလိုသူများအတွက် ရေးသားထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်သစ်များ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားတို့၏ အမည်များနှင့်
ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာများကိုလည်းကောင်း၊ အုပ်ချုပ်မှုပိုင်းဆိုင်ရာများကိုလည်းကောင်း၊
တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ခေတ်စနစ်တို့အား တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ်
ပြုစုထားရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းကို ဓာတ်ပုံများစွာဖြင့် စုစည်းဖော်ပြထားသည့် ဗဟုသုတစာအုပ်ကြီး
ဖြစ်ပြီး စာကြည့်တိုက်များအတွက်လည်းကောင်း၊ သမိုင်းသုတေသီများအတွက်လည်းကောင်း
မဖြစ်မနေ ဝယ်ယူထားသင့်သည့် စာအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။

(တန်ဖိုး - ၁၀၀၀၀ ကျပ်)

ဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အမှတ်(၂၁၂)၊ ပ-ထပ်၊ ၃၆-လမ်း(အထက်)၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၁၊

၀၉-၅၀၉၂၄၇၇။

မန္တလေးမြို့ - ထွန်းဦး စာပေ၊ နဂါး စာပေ၊

ကျော်ကျော် စာပေ(မော်လမြိုင်)၊ သင်္ဃာ စာပေ(ပဲခူး)၊ စောဦး စာပေ(ရန်ကုန်)။

မင်းသိ ကိုကိုကြီး

အာရှေး၏ ရောက်သွားရာ ဒုက္ခပိုင်းကြယ်

ခန္ဓာရသီ၏ တစ်ရက်သော နေ့လယ်ခင်း။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ခေါင်းရင်းဘက် မျက်စောင်းထိုးလောက်တွင်ရှိသော ဗူးစင်အောက်၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်က တောင်းခံထားသည့် ဝတ္ထုတိုစာမူတစ်ပုဒ်ကို အာရုံနှစ်လျက်ရေးသားနေသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သော ဂန္ဓာရီဆရာမြသည်လည်း ဒေ မိပေါ်ရိုပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ဝိန္ဒောဆေးကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဘောသဘာဝများကို နားလည်ထားကြလေရကား သူလည်း သူ့အလုပ်၊ ကိုယ်လည်းကိုယ်အလုပ်နှင့် ဈာန်ဝင်နစ်ပျောနေမိကြကာ မနက်၊ ညနေ ထမင်းစားချိန်၊ ည ရေနှေးကြမ်းသောက်ချိန်ကျမှသာလျှင် ပြောစရာဆိုစရာစကားများကို ပြောဆိုမိကြလေသည်။

ယခုလည်း မနက်စာစားသောက်

ပြီးသကာလ အကြမ်းတစ်အိုစီနှင့်သူလည်း အိမ်ပေါ်၌ သူ့စာသူဖတ်ကာ ကျွန်ုပ်လည်း ဗူးစင်အောက်၌ ကိုယ့်စာကိုယ်ရေးရင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေမိကြလေသည်။

ထိုသို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ရှိနေစဉ်မှာပင် ခြံဝဆီမှ အသံတစ်သံက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းအား ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတော့၏။

“ဆရာမြရှိသလား၊ ဆရာမြရှိပါသလား။”

အသံက မတိုးမကျယ်။ သည်ရပ်သည်ရွာသားဆိုပါက ခြံတံခါးကို စေ့ထားရာမှ တုန်းဖွင့်ဝင်လာမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအသံရှင်ကမူ သူကျက်မဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းဖြစ်နေ၍ထင်။ ခြံဝမှာပင် အသံပြုခေါ်ငင်မေးမြန်းနေလေသည်။

“ရှိတယ်။ ရှိတယ်။”

ဤ၌ အိမ်ရှင်ဖြစ်သောကျွန်ုပ်သည် လောကဝတ်ကျော့နုမည်ဖြစ်ပေရာ လက်

ထဲရှိဘောလံပင်ကို အသာချလျက်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ဧည့်သည်ရှိရာ ခြံဝတံခါးသို့ ဝပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းသွားခဲ့လေသည်။

ခြံဝ၌ ရပ်နေသူကား ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းဖူးသူ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ရုပ်ရည်ခပ်သန့်သန့်၊ ဥပမိတည်တည်ကြည်ကြည်၊ ဝတ်စားထားပုံက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်ဆိုတော့ ဆရာမြနှင့်အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့လေမည် ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းမိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဟူ၍ အကဲရပေသည်။

“ဒါ စာရေးဆရာ အိမ်ပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စာရေးဆရာဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ကိစ္စက”

“ဪ... ကျွန်တော်ရန်ကုန်က လာခဲ့တာပါ။ ဦးညွန့်တင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဟောဒီစာရေးဆရာအိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်တဲ့ဂန္ဓာရီဆရာမြရှိနေတယ်လို့ သိရတာနဲ့ စုံစမ်းပြီး အရောက်လာခဲ့ရတယ်”

တာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမြ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ လာပါ။ ဝင်ပါ ဦးညွန့်တင်”

“ကျေးဇူးပါပဲစာရေးဆရာ၊ ဆရာ မြနဲ့လွဲရင် ကျွန်တော်တော့မော့ပြီ၊ ခုတော့ ဘုရားမတာပဲ”

ဦးညွန့်တင်လည်း ကျွန်ုပ်အားကျေးဇူးစကားဆိုရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ အိမ်ပေါ်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ဝယ် ဆရာမြသည် ထမင်းလုံးစီကာ မှေးနေဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဧည့်သည်ဦးညွန့်တင်၏ ခေါ်သံကို သတိမရခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား အိမ်ပေါ်ရောက်သော အခါမှာ သားမှေးထားသော မျက်လုံးအစုံတို့ ပွင့်လာသည်။

“ဟာ... ကိုညွန့်တင်ပါလား။ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာပါလိမ့်”

“တမင်တကာကို စုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ ဆရာမြရယ်”

“ဘာများ အကြောင်းကိစ္စပေါ်ပါလိမ့်”

“ပေါ်ပြီကောဆရာမြရယ်၊ ခုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့မိသားတစ်စုလုံး စိတ်သောကရောက်နေပြီး ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းမတတ်အောင်ဖြစ်နေတာမို့နောက်ဆုံး ဆရာမြကို သွားသတိရလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအခက်အခဲကို ကူညီပါဦးဆရာမြရယ်”

“ပြောနေရမယ့်လူတွေမှမဟုတ်တာပဲ ကိုညွန့်တင်ရယ်၊ တစ်ဦးမှာအခက်အခဲရှိရင် ကျန်တစ်ဦးက တတ်နိုင်တဲ့ဆက်ကနေ ကူညီရတာပေါ့၊ ကိုင်း ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေပါလိမ့်”

ဤ၌ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ကြောင့် သူတစ်ပါးစိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလိုရကား အလိုတိုင်းထဲ သွားရန် ပြင်လေတော့၏။ ဒါကိုဂန္ဓာရီဆရာမြသဘောပေါက်ပုံရလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ထိုင်ပါကိုရင်ရဲ့၊ ဟောဒီက ကိုညွန့်တင်နဲ့ကျုပ်ဟာ အင်မတန်ခင်မင်တဲ့ ကိုရင်လို ‘ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေ’တွေပါ၊ ကိုညွန့်တင်ပြောပြမယ့် အကြောင်းအရာတွေဟာ ကိုရင်လို စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက် ကုန်ကြမ်းဖြစ်လာနိုင်သလို ကျုပ်တို့ကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် စာရေးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ပြောပြမှာကို နားထောင်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါဇာယ်”

မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီဆရာမြကလည်း ခွင့်ပြုဧည့်သည် ဦးညွန့်တင်ကလည်း တောင်းဆိုနေသည်မို့ အမြဲလို ကုန်ကြမ်းရှာနေရသည့် စာရေးဆရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ တင်ပါးကို ကျောက်ချထားမိသွားတော့၏။

“ကိုင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်ဦး၊ ဆီစိမ်လက်ဖက်ကလေးလည်း မြည်းပါဦး၊ ထမင်းစားမယ်ဆိုလည်း အားမနာနဲ့ တစ်ယောက်စာမက ရှိသေးတယ်”

“စားခဲ့ပြီးပါပြီ ဆရာမြ၊ လက်ဖက်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းဆို ပြည့်စုံပါပြီ”

ဧည့်သည်ဦးညွန့်တင်က လက်ဖက်ကိုမြို့၊ ရေခွေးကြမ်းကိုသောက်ရင်း ၎င်းတွေကြုံနေရသည့် အခက်အခဲကို တင်ပြပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂန္ဓာရီဆရာမြလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားစိုက်နေမိကြလေတော့သည်။

+ + +

ဦးညွန့်တင်တို့နေထိုင်သည်မှာ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ နန္ဒဝန်ဈေးအနီးရှိ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။

ဦးညွန့်တင်က အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ အလုပ်အကိုင်က ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုမှ ရုံး

အုပ်ကြီး။ ဇနီးသည်ဒေါ်တင်နွဲ့က နန္ဒဝန်ဈေးထဲမှ ပလတ်စတစ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးများကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ရောင်းချသည်။ သမီးကြီးခင်ခင်ညွန့်က ဘွဲ့လွန်တက်ရင်း မိခင်၏ အရောင်းအဝယ်ကို ကူညီပေးသည်။ သမီးကြီးအောက်အငယ်နှစ်ယောက်က အထက်တန်း၊ အလယ်တန်းတို့ တက်နေသည့် ကျောင်းသားတွေ။ ပြီးတော့ အရွယ်လွန်ပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်တင်နွဲ့၏မိခင်ကြီးရှိသည်။

ဒေါ်မယ်မဟုတ်ပါ။ အသက်က ၈၀ ဝန်းကျင်။

ဦးညွန့်တင်က ဒေါ်မယ်မအား ယောက္ခမဆိုသော်လည်း မိခင်ရင်းသဖွယ် ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ အိမ်တစ်အိမ်၌ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးရှိခြင်းသည် အိမ်၏ ကျက်သရေဟု နားလည်သဘောပေါက်ခံယူထားသည်။

ဒေါ်မယ်မတစ်ယောက် ဇရာပိုင်းရောက်လာ၍ထင်။ တစ်နှစ်နှင့်တစ်နှစ် မတူတော့ဘဲ ကျန်းမာရေးက ရွှေတစ်နေ့ ငွေတစ်နေ့ဖြစ်လာသည်။ ခဏခဏမှူးမော်သည်။ ရပ်ကြပ်ပန်းနာရောဂါအခံရှိသည်။ ရာသီဥတုအေးပြီဆိုလျှင် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးကာ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြင့် အသက်ကိုမနည်းရှုနေရသည်။ သူမအမော့ဖောက်ပြီဆိုရင် အိမ်သားတွေအားလုံး ရင်တမမဖြစ်နေရ၏။ သည်လိုဖြင့် ရောဂါက နာတာရှည်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ တိုင်းရင်းဆေးတွေကလည်း တဒင်ခဏတာ သက်သာရုံသာ။ ရောဂါဖောက်လာပြီဆိုလျှင် လမ်းထဲတွင်ရှိနေသည့် ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကို ပင့်ရသည်။

“အင်း... အသက်က ဇရာရောက်လာပြီမဟုတ်လား၊ မှည့်ချိန်တန်တော့မှည့်တယ်ဆိုတဲ့သဘောပါ။ သဘာဝတရားဆိုတာ ဆန့်ကျင်လိုရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတော့ အဘွားစားချင်တာရှိရင် ဟန့်တားမနေနဲ့တော့၊ ကျွေးသာကျွေးလိုက်၊ လက်

ရဲ့အခြေအနေက နဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်က အကျိုးဖြစ်ထွားနိုင် နိုင်”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်၏စကားက ပညာသားပါပေမယ့် သေချာစွာကောက် ချက်ချပါက ဒေါ်မယ်မ၏ အခြေအနေ သည် အချိန်ကာလအနည်းငယ်မှာပင် ကြွေကျတော့မည်ပင်ပေစေ။

အိမ်သားအားလုံး စိတ်မကောင်း ကြ။

မြေးတွေဆိုလျှင် သူတို့ချစ်သော ဘွားအကြီးအကွတ် ပူဆွေးနေကြသည်။

“ဘယ်လို ချစ်မလဲ၊ သားကိုသမီး တို့ရယ်၊ အစားကိစ္စမရှိလည်း တတ် အားသရွေ့ ပြုစု ကျွေးမွေး ကုသပေး နေကြတာပါ။ ဘုန်းကား ခိုးကုန်၊ ဆီခန်း နေတဲ့ အနေအထား၊ ဝီကောသားတို့သမီး တို့အနေနဲ့ အဘွားကို တတ်နိုင်သလောက် ပြုစုကြ။ အဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် သား၊ ဟုတ်လား”

သားသမီးတို့အား နားလည်သဘော ပေါက်အောင် ဆုံးမလွန်သင်ပြောဆိုပြီး ဒေါ်မယ်မ၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက် အချိန် နာရီမိနစ်စက္ကန့်ကိုလည်း နောင်စားနေ ရမည်ပင်။

တစ်နေ့

အိမ်သားတွေဟာ နှစ်စဉ် နေ့ ရှိနေတုန်း ဒေါ်မယ်မက အော်ဟစ်သော သည်း

“လေ၊ လေပါပို့၊ အဘွားအဘွား ဟင်း ဒေါ်လို့လည်း ခေါ်နေတုန်း မလေး ဘေးဝင်းအောင်ကို အပြန်သွားပေး ပေး သွားခေါ်ပေးပါ”

အားလုံးဟာ ဝတ်ဆင်ကြသည်။ “အသက်လည်း မပူတော့ဘူး၊ အမလေး အဘွားသေပါပြီ၊ အဘွားရေ အဘွားရဲ့”

အဘွားကို ချစ်သောမြေးတွေမို့ အော်ဟစ်တမ်းမြည်ငိုကြေးကြသည်။ ဒေါ်

တင်နဲ့မှာလည်း မိခင်၏ခြေအစုံကို မျက် နှာအပ်ရင်း မျက်ရည်ဖြိုငါးဖြိုငါးကျလျက်။ နှာရိုဝက်လောက်အကြာ ဦးညွန့် တင်နှင့်အတူ ဒေါက်တာဝင်းမောင်ရောက် လာသည်။ ဆေးသေတ္တာအတွင်းမှ နား ကြပ်ကို ထုတ်သည်။ ထိုစဉ်စေတ ဒေါ်မယ် မသည် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေရာမှ လူး လွန်လာသည်။

“ဟင်း...”

“ရေ၊ ရေ၊ ရေပေးပါ”

“ဟင်း အဘွားမသေဘူး၊ အဘွား မသေဘူး၊ ဟဲ့၊ ရေ၊ ရေ သွားယူစမ်း” ပစ်ရပြီထင်ထားသောမိသားစုအဖို့ ဒေါ်မယ်မ မေ့မြောနေရာမှ သတိရလာ သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြ ရသည်။ ဒေါ်မယ်မကို အသာပေ့ထူ၍ ဇွန်းကကောင်းဖြင့် ရေတိုက်သူက တိုက် သည်။

“နရုံးခေတရပ်သွားတာပါ၊ ဂရ စိုက်ပေါ့ဗျာ၊ လူနာကို ဂရစိုက်ခြင်းဟာ အင်တောင်းဆုံးကုသမှုပါပဲ”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်က အားပေး တစ်လုံးထိုးပေးပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဘာ ပြစ်စဲဖြစ် ခေါ်မယ်မှ ပြန်လည်သေဆုံးမှုလာ မိမိသည် အစိုးရဆိုင် အစားအသုံးမဟုတ် ပေ။

လို့နေညွှတ် ညလယ်လောက်။

“အင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း ဖိုက်သာ ကယ် ခိုက်သဘာပဲ”

ဒေါ်မယ်မ၏အဟက်ဟက်သံကြောင့် အိမ်သားတွေအားလုံး ကိုအားတံသင့်ဖြစ် နှုတ်ညွှတ်အမျှ ဝမ်းသာသွားရသည်။ ဒေါ် မယ်မ၏ မကတိအသွင်းပြင်က အတား အဟန့်ရောက်မိမှုမရှိသဖြင့် ဝိနိတို့ကျွ န်လှသည်။ မူ အစာတောင်းပြီဆိုကော အဟန့်ရောက်တင်ရင်းဖြင့် အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာမည် မဟုတ်ပါ လား။

“ဟဲ့၊ ကွကကအုတ်ဖျော်ပါဟဲ့”

ကိတ်မှန်လည်း လီးလာခဲ့

“ဟုတ်၊ နှာတိုက်အခမ၊ နောက် နေ့ဆို ဟောလင်တို့၊ အိုဘာတင်းတို့ ကိုက် ရမယ်၊ ဒါမှ အဘွားအားရှိပြီး ကျန်းမာ ရေးကောင်းလာမှာ”

အားလုံးမှာ ပမ်းသာအားရ ရှင်တ ပြုပြ။

“အဘွားရဲ့ ဂေယျာဝဇ္ဇပုန်သမျှကို သမီးလုပ်ပေးမယ် အမေ”

သမီးကြီးခင်ခင်ညွန့်က ချစ်ရသော အဘွား၏တာဝန်ကို ယူမည် အကြောင်း အားပါးတရပြောဆိုသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ကုသိုလ်ဆိုကာ ယူတတ်ရင် ရတာပါ။ သာဓုပါသမီးရယ်၊ သာဓုပါ”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ညွန့်သည် ဂေယျာ ဝဇ္ဇပုန်သမျှကို ဂေယျာ ဝဇ္ဇပုန်ခဲ့သည်။ ညအိပ်တော့လည်း ဘွား မယ်မနှင့်အတူတူ။

ဘွားမယ်မသည် မနက်၊ နေ့စဉ်၊ နေ့လယ်တို့တွင် ကောင်းအပြောအဆိုမရှိ သလောက် မှိန်းနေတတ်သည်။ အစာ လည်း ဟုတ္တိုပတ္တိုမနား။ ညလယ်မောက် မုသာ အစာကိုတောင်းသည်။ တောင်း သည့်အခါ၌ ကောင်းသံသည်မိမိအားတန်း မစ်မာမာ။

“ဟဲ့၊ အသားဟင်းမလားကလေး၊ ချက်ကျွေးစမ်းပါအေး၊ အသားဟင်းနီးကား ရမှ အားရှိမှာ”

“စိတ်ချအဘွား၊ အဘွားအားမျှော်တဲ့ အသားဟင်းကို ကျွေးမယ်၊ ဟုတ်ပေး”

“ခါခါကြောပို့ ပို့ခြေကြိုးကို ခွေးကွေးကသိမ့်ပျင်ရဲတော့”

ချက်ကျွေးသော အသားဟင်းကို အားပါးတရစားသုံးသည်။ သည့်အတွက် အိမ် သားတွေအားလုံးစိတ်ချမ်းသာကြသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးညွန့်တင်ရယ်၊ ရုပ်ကိုအဟန့်ရစောင့်တာပဲဥစ္စာ၊ အားရှိ တဲ့အစားအစာတွေက ကျန်းမာရေးကို

အထောက်အကူပြုပါလိမ့်မယ်။ စားတော့ အိပ်တော့ အားတဲ့”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကောက်ချက်ချသည်။ သည်တော့ မိသားစုအနေဖြင့် လူမမာကို ပို၍သာ၍ ဂရုစိုက်ကြသည်။ ဘွားမယ်မသည် မြေးသုံးယောက်ရှိသည်အနက် မြေးမကြီးခင်ခင်ညွန့်ကို သည်းသည်းလှုပ်မှုချစ်သည်။ ညဘက်အိပ်ရာဝင်လျှင် သူမနှင့်အတူ ခင်ခင်ညွန့်ပါ အိပ်ပါမှ စိတ်ကျေနပ်မှုရှိသည်။ အိပ်တော့လည်း ခင်ခင်ညွန့်ကို ဖက်ပြီးအိပ်မှ အားအင်ပြည့်ဝသလိုရှိသည်။ စိတ်ကြည်နူးမှုရသည်။ အိပ်ရာထလျှင် ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိသည်။

ခက်သည်က ဘွားမယ်မသည် နေ့ဘက်၌ အိပ်ရာထက်မိုန်းကာ အပြောအဆို မရှိသလောက် ညအမှောင်ရောက်ပြီဆိုပါမှ သွင်ပြင်မူရာတွေ ပြောင်းလဲတတ်လာခြင်းပါတည်း။

“ဟဲ့.. ဟိုနေ့ညက ခင်ခင်ညွန့် ငါနဲ့ဘာလို့ မအိပ်တာလဲ၊ သူမရှိရင် ငါအိပ်မပျော်ဘူးဟဲ့ မိတင်နဲ့ရဲ့”

“အိပ်မှာပါအမေရယ်၊ ဟိုနေ့က ခေါင်းတွေမူးလို့ ဆေးခန်းသွားပြတာ သွေးပေါင်တွေ သိပ်ကျနေသတဲ့၊ အဲဒီနေ့က အကြောဆေးတောင် သွင်းလိုက်ရသေးတယ်”

“အို.. ဟုတ်လား၊ ကိုင်း ငါဆာလာပြီ၊ ငါ့ကိုအသားဟင်းနဲ့ ခူးခပ်ကျွေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”
ဒေါ်တင်နွဲ့က မိခင်ဖြစ်သူ အာဟာရပြည့်ဝရန်အတွက် စေတနာဖြင့် ခူးခပ်ကျွေးခဲ့သည်။ စားလိုက်သည်မှာလည်း အငမ်းမရ။

ဦးညွန့်တင်အဖို့ ယောက္ခမမိခင်၏ အသွင်အပြင်အမူအရာကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ

မိသည်။

“အမေရယ်၊ အသီးအရွက်တွေလည်း စားပါလား၊ သွေးသားတွေသန့်ပြီး အာရုံကြည်လင်တာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ၊ မောင်ညွန့်တင်၊ ငါဟာ အသားဟင်းပဲစားချင်တယ်၊ အသားဟင်းပဲချက်ကျွေး၊ ဘာလဲမင်းကယောက္ခမဆိုပြီး ငါ့ကို မသထားတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေရော၊ အမေကျန်းမာရေးပိုပြီးကောင်းလာစေချင်လို့ အကြံပေးကြည့်တာပါ”

“ငါ့ကိုဆရာမလုပ်နဲ့ ဒီည ငါ့မြေးမကြီးနဲ့ ငါအိပ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့.. အမေ”

သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲမည့်အရေး မလိုလားသူမို့ ဦးညွန့်တင်ဘာမှ စောဒကမတက်တော့။

သို့ဖြင့် ရက်ကာလတွေ ရွေ့လျောလာခဲ့သည်။

ဘွားမယ်မ၏ အနေအထားကား အစားအသောက်ကောင်းသော်လည်း အာဟာရဖြစ်ပုံမရ။ အရိုးပေါ်အရေတင်သည် မူလအနေအထားအတိုင်း။

ထိုမှထူးခြားလာသည်က သမီးကြီးခင်ခင်ညွန့်၏ အနေအထား။ လူမမာနှင့်အတူအိပ်သော သမီးကြီးသည် မျက်တွင်းထဲဟောက်ပက်ဖြစ်လာသည်။ နားထင်နားရင်းတွေကျလာသည်။ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးခန္ဓာကိုယ်သည် ပိန်ကျလာသည်။ သွေးအားနည်းကာ ခဏခဏခေါင်းမူးလာသည်ဆိုပဲ။ သည့်အတွက် လူစားလဲပြီး အိပ်ပေးမည်ဆိုတော့ ဘွားမယ်မက မကျေနပ်ပြန်။

“နင်တို့နော်.. ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ကြနဲ့.. ကုသိုလ်ကနေ အကုသိုလ်မဖြစ်ချင်ကြနဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးညွန့်တင်အနေဖြင့် ရှေ့နောက်ဆက်စပ်ကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရပြန်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်၌ ရင်းနှီးသော

မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့ကို ဖွင့်ဟတိုင်မကြည့်မိသည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော.. ခင်ဗျား ယောက္ခကြီးဟာ ဖုတ်များဝင်နေသလား မသိဘူး”

“အေးဗျာ၊ တစ်ခုခုတော့ တင်ခဲပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်လို့ အကိုင်ရမုန်း မသိတော့ဘူး”

“အင်း.. ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးအိပ်တဲ့ ခုရဲ့အောက်မှာ ခုံဖိနပ်တို့၊ ဩဇာရွက်သုမသိအောင် ထိုးထည့်ပေးထားပါလား ဖုတ်ဝင်ပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှကို မနေနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အင်မတန်ငါ့မှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ စမ်းကြည့်တော့ကောင်းတယ်”

မိတ်ဆွေအချို့ကတိုက်တိုက်တွဲတွဲနားပြောကြတော့ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ လုပ်ကြည့်သည်။

လုပ်သာကြည့်သည်။ ဘာမျှထူးထူးမလား။

လူမမာကမူ ဒုံရင်းအတိုင်း။ မနက်မှာခွေသည်။ တစ်နေ့ခင်းပိုနိုးသည်။ ညကျမှလန်းသည်။ ခင်ညွန့်၏ ကျန်းမာရေးက ဆုတ်ယုတ်သည်။

သည်လိုပုံနှင့်တော့ ရေရှည်မလွှဲသည်ခဏ သူ့အာရုံထဲသို့ ဖျတ်ရုပ်ပုံတစ်လွှာက ဝင်လာသည်။ ထိုလွှာကား ဂန္ဓာဓိဆရာမြင်တည်း။

+++

“ကျွန်တော်ရဲ့ အခက်အခဲကလေး အဲဒါပါပဲ ဆရာမြရယ်၊ ကျွန်တော့် သောကကို အကူအညီပေးပါဦး”

ဦးညွန့်တင်က အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းခံနေရှာသည်။

“အင်း... အကောင်းဆုံးအကြံပြုရရင်ဖြင့် ခင်ဗျားအိမ်မှာ ပရိတ်ရွတ်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ်ကိုညွှန်တင်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို မပင့်ခင် တွန့်တော်နဲ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိတဲ့ ဝတ်အသင်းသားတွေကို ခေါ်ပြီး ခင်ဗျားအိမ်ကို လာရွတ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ထားပေးပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမြရယ်၊ ဆရာမြကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါ”

“ဒါဖြင့်ခင်ဗျားအိမ်ကို ပြန်ပြီးတော့ စီစဉ်စရာတွေရှိတာ စီစဉ်ပါ၊ ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်ညနေ အရောက်လာခဲ့မယ်၊ ဟောဒီစာရေးဆရာလည်း ပါမယ်”

ဆရာမြ၏စကားကြောင့် ဦးညွန့် တိုင်လည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပုံရပြီး ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ကျေးလက်တောရွာကလေးမှ ၎င်းနေထိုင်ရာ တောင်ဥက္ကလာပသို့ ပြန်သွားပါလေတော့၏။

+ + +

နဂိုကတည်းက စည်းဝါးကိုက်ထားခဲ့သည့် ဂန္ဓာဓိဆရာမြနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် သူခကာရီ ဝတ်အသင်းမှ အသင်းသား ငါးယောက်တို့သည် ခရီးသွားဟန်လှသဘောဖြင့် ဦးညွန့်တင်တို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိဖွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းရှာပဲကိုး၊ အတော်ပဲဗျာ၊ လူမမာအတွက် အန္တရာယ်ကင်းရေးဂါရုင်းရလေအောင် ကျွန်တော်တို့ ပရိတ်ရွတ်ပေးချင်တယ်၊ ဘယ်နယ်လဲကိုညွှန်တင်”

“ဟာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အိမ်လည်း ကျက်သရေရှိတာပေါ့”

သည်လိုမျိုး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချိတ်အဆက်မိမိ စကားဆိုကြစဉ် အိမ်ရာထက်မှ လူမမာ၏ ညည်းတွားသံကို ကြားရသည်။

“ဟဲ့... မြေးမကြီး၊ ညည်းအဖေဘာတွေတော့ရောက်တောင်ရောက်လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဆူဆူညူညူအသံတွေနဲ့ ငါအိပ်ရေးပျက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါမဆူဖို့ သွားပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ခင်ခင်ညွန့် အပြင်ထွက်လာသည်။ နဂိုကတည်းက အနေအထားတို့ကို ပြောပြထားသည်မို့ သမီးကြီးသည်သဘောပေါက်ကာ တစ်နေရာ၌ ရှောင်နေလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ဂန္ဓာဓိဆရာမြတို့ထံမှ ဘုရားရှိခိုးသံ ညီညာဖျူဖျူ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သည့်နေောက် ငါးပါးသီလခံယူကြသည်။ ပြီးနောက်နတ်များကို ပင့်ဖိတ်ကာ မေတ္တာသုတ်ကိုရွတ်တော့သည်။ သည့်နေောက် ရတနသုတ်။ ပြီးတော့ အာဇာနည်ယသုတ်။

သည်ခဏ ဘွားမယ်မသည် အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ရင်း အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပါလေတော့၏။

“တော်ပါတော့... ရပ်ပါတော့၊ နားမခံသာတော့ဘူး၊ သွားကြ... သွားကြ”
ဘွားမယ်မ ဘယ်သို့အော်ဟစ်အော်ဟစ်ဆရာမြတို့အဖွဲ့ကတော့ ရွတ်ဖတ်မြဲ ရွတ်ဖတ်လျက်။ ဦးညွန့်တင်တို့မိသားစုမှာတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။

အာဇာနည်ယသုတ်တော်ဆုံးလေသော် (၂၄) ပစ္စည်းကိုရွတ်သည်။ ပြီးလျှင် သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကြီး။

ဂါထာတော်ကြီးမဆုံးခင်မှာပင် အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးတစ်ပုံဖြစ်ကုန်သည်။

“အား... အမလေး... ကြောက်ပါပြီ၊ မနေရဲတော့ပါဘူး၊ မကပ်ရဲတော့ပါဘူး၊ သွားပါတော့မယ်၊ သွားပါတော့မယ်”

ဘွားမယ်မအသံ နှင့် မတူသော

အသံနက်နက်ကြီးက စူးစူးဝါးဝါးပေါ်ထွက်လာပြီ။ ထိုင်နေသော ဘွားမယ်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အရပ်ကြီးပြတ် ဘုန်းခနဲလဲကျသွားလေတော့၏။ အိမ်သားများ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြလေသော် ဘွားမယ်မ၏ အသက်ဝိညာဉ်မှာ လုံးဝကင်းမဲ့နေလေပြီ။

“အင်း... စိတ်မကောင်းစရာပဲပေါ့ဗျာ၊ နာနာဘာဝပူးကပ်ပြီး ဘွားမယ်မပုံစံနဲ့ ဆက်ပြီးလိုက်လျော့နေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားသမီးရဲ့ အခြေအနေထိုးရွားသွားနိုင်သလို အိမ်မှာလည်း မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် ကိုညွန့်တင်”

ခင်ဗျား ယောက္ခမကြီးဟာ မေ့မြောသွားကတည်းက အသက်မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါကို နာနာဘာဝက စားချင်သောက်ချင်တာနဲ့ ပူးကပ်ဝင်တော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ဗျား... ကျုပ်တို့ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိတ်တော်တွေ၊ ဂါထာတော်တွေပဋ္ဌာန်းပစ္စည်းတွေက ကောင်းကောင်းကြီး နိုင်နင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမြရယ်၊ ခုလိုအကူအညီပေးကြတဲ့ ဆရာမြနှင့်တကွ လူကြီးမင်းအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
ထိုခဏမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရောက်ရှိလာကြပြီး နာရေးကိစ္စအတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေကြဟော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုည၌ အသုဘရှင်တို့အား နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် အိပ်ခက်လိုက်ကြကာ နောက်တစ်ရက်ကျမှပင် ကိုယ့်နေရပ်သို့ ကိုယ်ပြန်ကြရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ မိတ်ဆွေကြီးဂန္ဓာဓိဆရာမြ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရရှိလိုက်ကာ ယခုကဲ့သို့ စာတစ်ပုဒ်ရရှိလိုက်ပါတော့သတည်း။

နန္ဒာမိုးကြယ်

ဒါနသည် မင်္ဂလာ

မောင်မိုးဦး

“ဒါန-ဇွန်ကြပေးကမ်းလှူဒါန်းမှုသည် မုတ္တမ-ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဒါနဆိုသည်မှာ စွန့်လွှတ်ခြင်းစေတနာကိုခေါ်သည်။ ဒါနသည် ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာဟု စွဲလမ်းတပ်မက်တွယ်တာတတ်သော တဏှာလော့တကို ဖျက်ဆီးပစ်သော လက်နက်ကောင်းတစ်လက်ဖြစ်သလို လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမုန်သမျှ ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းမှာ ဒါနပင် ဖြစ်ပါသည်။ ‘ဆိုကြောင့် မည်သည့်ဘဝရောက်ရောက် ဒါနနှင့်ပညာသာ ဝီရိနိဆောက်တည် အားကိုးစရာမရှိပေ’ (ဓမ္မပီယဓာရာဟော်)

လူဆိုသည်မှာ ကိုယ်ဘဝနှင့်ကိုယ်ကိုယ်နေရာထိုင်ခင်းနှင့်ကိုယ် ကိုယ့်အသနည်းနှင့်ကိုယ်နေရင်း ဘဝကိုသက်တမ်းတိုးဒနကြလှူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ခြားနားသည်မှာ တစ်ခုပဲဖြစ်သည်။ တချို့က အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး တဏှာ၏အမိန့်ကို လိုက်နာနေကြပြီး တချို့က သဒ္ဓါ၏အဆိုကို လိုက်လုပ်ကြသည်။ တဏှာခိုင်းသည်က စားမည်၊ အိပ်မည်၊ သွားမည်၊ ဖျော်မည်၊ ဘုရားမဖွဲ့ တရားမဖွဲ့ စားသာတရားမေ့နေမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သဒ္ဓါမရှိဘဲ သဒ္ဓါမရှိဘဲ ထိုသို့မဟုတ်မိမိ၊ လှူမည်၊ တန်းမည် ကုသိုလ်ပြုမည် သီလဆောက်

တည်မည်။ အနန္တောအနန္တငါးပါးကို မမေ့မလျော့နေမည်။ ပရဟိတအလုပ်များ လုပ်မည်။ အခကောင်းပြင်ပိတ် တားမည်။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ကျွေးမည်။ သို့သော် မိမိအပါအဝင် လူအများစုက တဏှာခိုင်းသည်အလုပ်ကိုပဲ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြသည်။

သည်လိုနှင့် သာဝတစ်ခုချစ်ခြင်း သွားသည်အခါ မိမိယူလွှားနိုင်သည်မှာ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်အရာကို ယူသွားမည်နည်း၊ စဉ်းစားဆင်ခြင် ပြုမိမိလိုသည်။ ကုသိုလ်ကိုယူသွားချင်သည့် သဒ္ဓါ ခိုင်းတာကို လုပ်ရမည်။ အကုသိုလ်ကို

ယူသွားလို့လျှင် တဏှာခိုင်းတာကို လုပ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးတည်းသော ကျွန်တော်သားလေးကိုလည်း ကုသိုလ်အလုပ်နှင့် အကုသိုလ်အလုပ် ခွဲခြားနိုင်အောင် အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဆုံးမသွန်သင်ရသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း သူ့ကိုအထပ်ထပ်ဖတ်ခိုင်းရသည်။ လိုအပ်လျှင် ရှင်းပြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ သန်းခေါင်စာရင်းက မိသားစုသုံးယောက်နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် ၂၄ နာရီ ပုံသေနည်းက တည်ငြိမ်သည်ဟု ပြောလို့ရသည်။ အစားထိုး အပြောင်းအလဲ သိပ်မရှိပေ။ နေ့စဉ် ဒါနအဖြစ် သံဃာတော်တစ်ပါးကို ဆွမ်းလောင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးနှင့် သားကို အဓိကမှာထားသည်မှာ ဆွမ်းလောင်းရာတွင် "ကန်တော့ဆွမ်းပါ" ဟု မပြောမိဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကန်တော့ဆွမ်းဆိုသည်မှာ "အတိစ္ဆထာန္တေ" ဆိုသည်ပါဠိကို မြန်မာပြန်ထားခြင်းဖြစ်၏။ တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်မှာ "တပည့်တော်၏အိမ်ကို လွန်၍သွားပါဘုရား" ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကန်တော့ဆွမ်းသည် ဒါနမမြောက်သော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တားမြစ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

နံနက်စောစောထပြီး ကျွန်တော့အမျိုးသမီးက ထမင်းချက်မည်။ ဆွမ်းတော်ကပ်မည်။ ထို့နောက် အလုပ်သွားမည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့်သားက အိပ်ရာထမည်။ ကျွန်တော်က ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားပြီး အလုပ်သွားမည်။ ထို့နောက် သားက အိမ်ကိုကြွလာမည် သံဃာတော်အား ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းလောင်းပြီး အချိန်တန်လျှင် ကျောင်းသွားမည်။ ညနေအမျိုးသမီးက စောစောပြန်ရောက်ပြီး ထမင်းချက်ထားမည်။ သားအမိသားအဖသုံးယောက် ညစာစားပြီးသည်နှင့် သားက ညနေပိုင်း ကျွဲရှင်သွားမည်။ ကျွန်

တော်ကစာဖတ်မည် (သို့) စာရေးမည်။ အမျိုးသမီးက တရားခွေနားထောင်မည် (သို့) ဘာသာရေးစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်မည်။ ထိုပုံသေနည်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့မိသားစု နေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ ဆယ်ခုနှစ်တစ်ခု ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်ရက် ကျွန်တော်အလုပ်က အပြန်တွင် အိမ်မှာ သားတစ်ယောက် တည်းရှိ နေသဖြင့် မေးလိုက်၏။

"သားရေ ... မင်းအမေမရောက်သေးဘူးလား"

"မရောက်သေးဘူးဖေကြီး။ အပြန်ဈေးဝယ်မယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ"

ထို့နောက် ကျွန်တော်က လွယ်အိတ်ကိုချိတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ပြန်ထွက်လာရင်း မေးနေကျ မေးခွန်းဟောင်းကိုပဲ မေးလိုက်သည်။

"သား ... မနက်ကဦးစင်းကို ဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းဟင်း လောင်းလိုက်ရဲ့လား"

"မနက်ကတော့ မလောင်းဖြစ်လိုက်ဘူး ဖေကြီး"

"ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။ မင်းအမေလည်း အပြည့်အစုံချက်သွားတာပဲ"

သားက မည်သို့မျှ ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်သော်လည်း ကျွန်တော်မကျေနပ်မှန်း သိသဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေ၏။

"နေပါဦးကွ။ မင်းကဘာလို့ ဆွမ်းမလောင်းလိုက်တာလဲ။ နေ့တိုင်းလောင်းဖို့ ငါသေသေချာချာ မှာထားရက်နဲ့ မင်းမနက်ကကျောင်းသွားတော့ ထမင်းမစားဘဲ သွားသလား။ ရဟန်းသံဃာဆိုတာ နေ့စွမ်းတစ်နပ်ပဲ ကောင်းကောင်းစားရတာကွ။ မင်းဘာကြောင့် မလောင်းလိုက်ရတာလဲ ..."

"ဒီလိုပါဖေကြီး။ မနက်ကလည်း မေကြီးက သူ့ဖယ်ရီမစီမှာစိုးလို့ ဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းဟင်းကို သပ်သပ်ခပ်မသွားဘူး။ သားကလည်း အဲဒါကို သတိမထားမိဘဲ

ထမင်းစားလိုက်တယ်။ ဦးစင်းကြွလာတော့ သားစားပြီးတဲ့ အကျန်ဖြစ်နေလို့ မသင့်တော်ဘူးထင်တာနဲ့ သားကန်တော့ဆွမ်းလို့ ပြောလိုက်တာပါ"

ကျွန်တော်အလွယ်တကူပဲ သဘောပေါက်သွားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သားကို ပြောစရာတစ်ခု ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်သိထားသော်လည်း သားကို ပြောမပြောဖူးပေ။ မေ့နေတာလည်းပါသည်။ ယနေ့တော့ မပြောလို့ မဖြစ်တော့ပေ။ ပြုနေကျဒါနတစ်ခု ပျက်ကွက်သွားခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

"သားမှတ်ထား။ သားစိတ်ထဲမှာ ဖြူစင်တဲ့ သဒ္ဓါစိတ်ရှိမယ်ဆိုရင် စားလို့ အကျန်ဖြစ်ပေမဲ့ လှူကောင်းပါတယ် သားရယ်။ ညကျမှ ဒီအကြောင်းသားကို သေသေချာချာ ပြောပြမယ်"

အခါတစ်ပါး၌ ထစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးကြသော ပုဏ္ဏားကြီး "ပဉ္စကွ" ဆိုသော လူနှင့် သူ့ဇနီးပုဏ္ဏားမတို့ ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကလေးမရှိကြသဖြင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေထိုင်ကြပြီး ပုဏ္ဏားကြီးကြိုက်သော အစားအစာများကို ချက်ပြုတ်ကာ နေ့တိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပုဏ္ဏားကြီးနှစ်သက်စေရန် အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေလေသည်။

တစ်ရက် ပုဏ္ဏားကြီး အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ကွပ်ပုန်ပေါ်တွင် လဲလှော်ငါးနေစဉ် ပုဏ္ဏားမကြီးအနားရောက်သွားပြီး ပြောလိုက်၏။

"အမောင် ... ထမင်းသုံးထောင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပါပြီ"

"ကောင်းပြီ ... နှမသေစွာ"

ထို့နောက် ထမင်းပိုင်းသို့ရောက်လာပြီး ပုဏ္ဏားမကြီးက ထမင်းဟင်းထည့်ပေးရင်း အမောင်အကြိုက်တွေ ချက်ထားတယ်။ အားရပါးရသုံးဆောင်ပါဟုဆို၏။ ထို့ပြင် ပုဏ္ဏားကြီး စားသောက်နေသည်ကိုကြည့်ကာ ပုဏ္ဏားမကြီးလည်းကြည့်နေဝမ်းမြောက်လျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ပုဏ္ဏားမကြီးရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အပေါက်ဝကိုကျောပေးပြီး ပုဏ္ဏားကြီး ထမင်းသုံးဆောင်နေစဉ်မှာပင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏားကြီး၏ အိမ်တံခါးဝတွင် ဆွမ်းရစ်တော်မူလေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပုဏ္ဏားမကြီးက ဘုရားရှင်ကိုမသိပါ။ ပုဏ္ဏားကြီးကသိသော်လည်း ကျောပေးထားသဖြင့် ဘုရားရှင်အား မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းလက်ဆုံစားရန် ပြင်ဆင်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှင်အား စိတ်ဆုတ်သွားခဲ့၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပုဏ္ဏားကြီးမမြင်အောင် မျက်စိဖုံးကာ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းမလောင်းနိုင်ကြောင်း အမူအရာနှင့် အသိပေးလိုက်၏။ ဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏားမကြီး မျက်နှာခိုက်မျက်နှာကပ်ပြသော်လည်း အိမ်ပေါက်ဝမှာပင် ရပ်မြဲရပ်နေခဲ့၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဇွဲကောင်းလှတဲ့ ရဟန်းပါလား။ ဆွမ်းမရရင် မပြန်ဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဦးခေါင်းတောင်ရမ်းပြနေသေးတယ်ဟုတွေ့ကာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်တော့ ထိုပုဏ္ဏားကြီးက သတိထားမိသွားပြီး အဘယ်ကြောင့်ရယ်ကြောင်းမေးလာခဲ့၏။ ပုဏ္ဏားမကြီးက အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ပုဏ္ဏားကြီးက ချက်ချင်းလှည့်လိုက်အံ့ဖြင့် ဘုရားရှင်အား တွေ့သွားလေသည်။

“အလို ... သုံးလောကထွတ်

ထား ဘုရားရှင်ပါလား” ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် အတိတ်ဘဝကတည်းက ပါရမီရင့်သန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုဘဝတွင် မီးခိုးပြားဖြစ်နေသော သဒ္ဓါစိတ်ကို ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်အား ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ အရှင်ဘုရားအား တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းလှူဒါန်းချင်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့မှာ ဆွမ်းဦးဆွမ်းဖျားမရှိပါဘုရား။ စားလက်စထမင်းဟင်းလျာများသာရှိပါတယ်။ ထိုထမင်းဟင်းလျာများကို အလှူခံကောင်းတယ်ဆိုရင်ဖြင့် အလှူခံတော်မူပါဘုရား ...”

ထိုအခါဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏားကြီး၏သဒ္ဓါစိတ်ကို သိမြင်တော်မူပြီးနောက် ဆွမ်းအလှူကို လက်ခံတော်မူလေသည်။

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား။ လက်ခံကောင်းတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဘုရားတပည့်တော်၏ ထမင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး လှူဒါန်းပါတယ်ဘုရား။ အလှူခံတော်မူပါ။ တပည့်တော်အားလည်း အလှူဒါန်းခံ ပတ်သက်တဲ့တရား ဟောကြားတော်မူပါဘုရား”

“ဒကာတော်ပုဏ္ဏားကြီး၊ ငါတို့ဘုရားရှင်တို့မည်သည် သူတောင်းစားနှင့် အလားတူတယ်။ ဦးဦးဖျားဖျားလှူရင်ရတယ်။ အလှူခံကောင်းတယ်။ စားလက်စ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို လှူရင်လည်း အလှူခံကောင်းတယ်။ ဒကာတော်ပုဏ္ဏားကြီး .. အလှူဒါန်းသုံးမျိုးရှိတယ်”

“မိန့်တော်မူပါ ဘုရား”

“ဦးဦးဖျားဖျား ထွတ်ထွတ်မြတ်မြတ်လှူတဲ့အလှူကို ‘ဒါနသာမိ’ လို့ခေါ်တယ်။ မိမိစားသောက်ရင်း လှူလိုက်တဲ့အလှူကို ‘ဒါနသဟာယ’ လို့ခေါ်တယ်။ မိမိရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်ကို လှူတဲ့အလှူကို ‘ဒါနဒါသ’ လို့ခေါ်တယ်”

“အရှင်ဘုရား။ ဒီလိုဆိုရင် တပည့်တော် အခုလှူတဲ့အလှူလည်း ဒါနမြောက်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါသလား”

“မှန်တယ်ဒကာ။ ပြုစင်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ ရည်ရွယ်လှူဒါန်းဖို့သာ အဓိကပါ”

ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးထားတာလေးတစ်ခုကို သားကိုပြောပြလိုက်သဖြင့် သားသဘောပေါက်သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးက ဆိုလာပြန်သည်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲလှူလှူ ဒါနမြောက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ဦးဦးဖျားဖျားပဲ လှူချင်တယ်။ အဲဒီနေ့ကလည်း ကျွန်မအလုပ်နောက်ကျမှာစိုးလို့ ဦးဦးအတွက် ခပ်ထားဖို့မေ့သွားတာနောက်ဆို ဘုရားဆွမ်းကပ်ပြီးတာနဲ့ ဆွမ်းလောင်းဖို့ အဆင်သင့်ခပ်ထားလိုက်မယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”

အထက်ပါ အကြောင်းအရာလေးကို ပြောပြလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ ရှင်းသွားခဲ့သည်။ သားနှင့် အမျိုးသမီးဆွမ်းအလှူနှင့်ပတ်သက်ပြီး သဘောပေါက်သွားသလို၊ ဖတ်မိသည့်လူများလည်း သဘောပေါက်နိုင်ပါစေလို့ပင် ဆုတောင်းနေမိသည်။

မောင်မိုးဦး

နှလုံးသွေးဖြင့်ပေးဆပ်မည်

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

နေပြည်တော်၏ နံနက်ခင်းသည် ကြည်လင်သာယာ သော ရာသီဥတုကြောင့် ဆွတ်ပျံ့ကြည်မောဖွယ်ရာ သာယာလှသည်။ မောင်ထူးကျော် မောင်းသော ဆူရူကီး ခွစ် SUZUKI SWIFT ကားလေးက နေပြည်တော်၏ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်တွင် လေးညှို့မှ လွတ်လိုက်သည့် မြားတံနယ် လျင်မြန်စွာ ခရီးနှင်နေသည်။ ဦးတည်နေ ရာကား ဓမ္မူသီရိမြို့နယ်၊ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ “မြတ်ပါရမီ” လူမှုကူညီရေးအသင်းသို့ဖြစ်၏။ လူ မှုကူညီရေးလုပ်ငန်းကား အလွန်မတန်ကုသိုလ်ရသော လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“နေရာတိုင်းမှာ ကုသိုလ်ရှိတယ်။ ကုသိုလ်ကို သတိကပိုင်တယ်။ သတိကို သူတော်ကောင်းက ပိုင်တယ်”

ဓမ္မဒူတအရှင်ဆောက်ဖွဲ့

သည်ကုသိုလ်လုပ်ငန်းကို ဦးစိန်တင့်က ဦးဆောင်ကာ စေတနာ့သန်သန်နှင့်စိတ်ရောကိုယ်ပါတက်တက်ကြွကြွ စေတနာ့မှန်မှန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းလှုပ်ရှားနေသည်။ အသင်း တည်ရာ မင်္ဂလာကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်ရှိ ယာယီအဆောက် အဦ ဓမ္မာရုံကလေးရှေ့သို့ ကားကလေးထိုးရပ်သွား၏။

“ကျွန်တော်တို့အသင်းအဆောက်အဦကို ယာယီ ဆောက်လုပ်ခွင့်ရထားလို့၊ ခုလို ဓမ္မာရုံအဆောက်အဦက လေးဖြစ်သွားတာပါ။ ဝင်ရောက် လေ့လာကြည့်ရှုပါဦး” အသင်း၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌကိုအောင်ကျော်ဦးမှ ပြောသည်။

အသင်းအဆောက်အဦကလေးက သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖြစ်သည်။ လေလှန်လျှင် အမိုးမလန်စေရန် ဝါး လုံးများကို နီလျက် ဖိကပ်ထားသည်။ အသင်းဆိုင်းဘုတ်ကို အဝေး ကပင် ထင်းကန်မြင်ရသည်။ အတွင်းသို့ ဝင် လိုက်သည် နှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အစိမ်းရောင်နဂါးကြီး

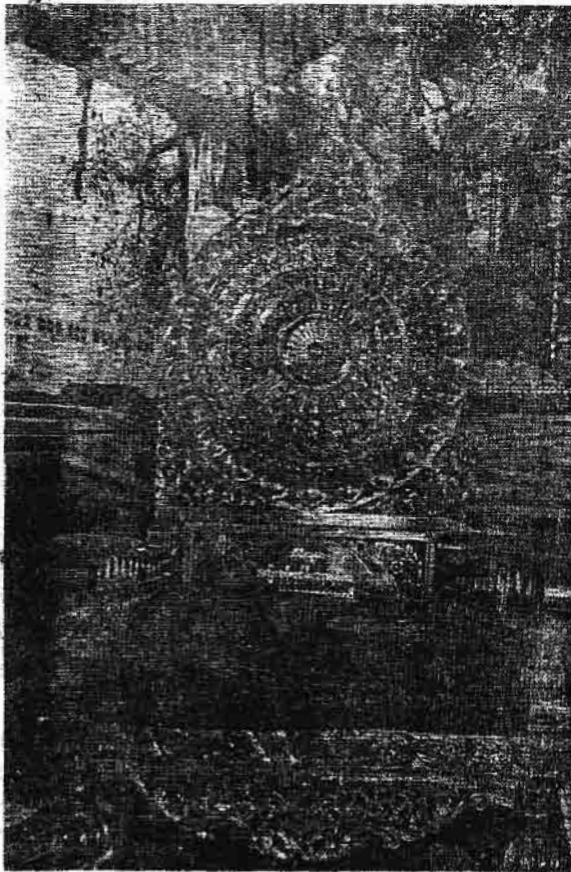
မြတ်ပါရမီလူမှုကူညီရေးအသင်း ယာယီဓမ္မာရုံအတွင်းရှိ ကြည်ညိုဖွယ်ရာသင်းတိုက်

တစ်ကောင်၊ အမောက်ထောင်ကာ ဆီးကြိုနေသည်။ ကြီးမားသော ပါးပျဉ်းကြီးကိုခွက်လျက် ရဲရဲနီသော ပါး စပ်ကို ဖြထားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပထမအကြိမ် သံဃဒါနဆွမ်းလောင်း ပွဲနဲ့ ဓမ္မပူဇော်ပွဲလုပ်တုန်းက အမှတ်တရ လုပ်ထားတဲ့ နဂါးရုပ်ပါဆရာ”

ကင်ဘိုဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ရောက်လာသည့် အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်၊ ပြန်ကြားရေးကော်မတီ တာဝန်ခံဦးစိုင်း က ပြောပြ၏။ သပွယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဘုရားစင်ကို စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဖူးမြော်ရသည်။ မြတ်စွာသခင်ဘုရားရှင် ၏ ကိုယ်ပွားတော်များဖြစ်သည့် ရွှေသားရွှေရောင် ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် ဆင်းတုတော်သုံးဆူက ရွှေပလ္လင် ထက်တွင် စံပွယ်လျက်ရှိ၏။ မြတ်စွာသခင်ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ပွားတော်များဖြစ်သည့် ရွှေရောင် ဝင်းဝင်းပြောင် ပြောင် ဆင်းတုတော်သုံးဆူကို ရွှေပလ္လင်ထက်တွင် သပွယ်စွာတွေ့မြင်ရ၏။ ဆွမ်း၊ ပန်းရေချမ်းနှင့် ကန် တော့ပွဲတစ်ပွဲပါ ကပ်လျှူပူဇော်ထားသည်။

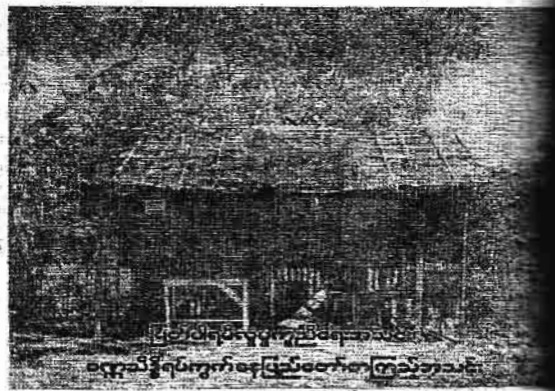
ဘုရားရှင်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ကျေးဇူးတော်ရှင်

**မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးချီးမြှင့်ခဲ့သော
တရားပလ္လင်**

မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ချီးမြှင့်ခဲ့သောတရား
ပလ္လင်ရှိနေသည်။ လက်ယာဘက်တွင်ကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
ဒေသနာစက်ဝိုင်း ကားချပ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။
မြတ်ပါရမီအသင်း၏ ဓမ္မာရုံသည် မြတ်ဘုရားရှင်၏
တရားတော်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ တရားပလ္လင်တော်
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်၏
မွန်မြတ်လှသည့် ဓမ္မာဝတ်ရုံ လှမ်းခြုံထားခြင်းကြောင့်
ကြက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းဖြင့် ခညောင်းလျက်
ရှိပါသည်။

သပ္ပယ်လှသည့် ဘုရားစင်ထက်ရှိ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
သခင်ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ပွားတော်မြတ်အား လက်
အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်ပူးမြော်ကန်တော့သည်။ ပြီးနောက်မှ

နံရံအနီးတွင် ချထားသည့် ထန်းပက်လက်ကုလား
ထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ရ၏။

“အသင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကတော့။

၁။ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် တစ်ဘက်တ
လမ်းမှ ကူညီဖို့၊

၂။ လူအများ၏ အခက်အခဲကို ဘာသာ သာသ
မခွဲခြားပဲ တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီဖို့၊

၃။ လူငယ်လူရွယ်များ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြ
ရင့်သန်ဖို့နဲ့၊

၄။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ သန့်ရှင်း
လှပစေဖို့တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဦးစိုင်းက ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ပြီးနောက်
ကျွန်တော့်အား မြတ်ပါရမီလူမှုကူညီရေးအသင်း
လက်ကမ်းစာစောင်တစ်ရွက်၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အထင်
လက်ဝဲစွယ်တော်မြတ်ပုံတော်နှင့်ဒုတိယအကြိမ်မြောက်
ပူဇာသဘင်တွက် ဆေးရောင်စုံဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော
ဖိတ်စာကဒ်တစ်ခုကိုလည်း ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းအပြု
မြတ်ပါရမီလူမှုကူညီရေးအသင်း၏ ပထမအကြိမ်(၁)
ပတ်မြောက် သံဃာဒါနဆွမ်းလောင်းပွဲနှင့် ပူဇော်
စီဒီခွေတစ်ခွေကိုလည်း ပေးခဲ့ပါသေးသည်။ ဓမ္မပူ
သဘင်တွင် တရားချီးမြှင့်ကြမည့် အရှင်မြတ်တို့ က
သုံးပါးဖြစ်၏။ (၄၄)ဘွဲ့ရ အရှင်အဘိဇာတာဘိဝံသ
မုံရွာမြို့၊ သဒ္ဓမ္မဇောတိက သုဗောဓာရုံကျောင်းတိုက်
နယကဆရာတော်၊ ဓမ္မစရိယအရှင်ကုမာရ၊ နိုင်ငံ

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိကြည့်အသင်းမှအဖွဲ့မှားရမ်းသည့်တရားဓွေများ

ဝရိယတ္တိ သာသနာတက္ကသိုလ်၊ မန္တလေးနှင့် ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်၊ ဘဒ္ဒန္တဒေါက်တာ နန္ဒမာလာဘိဝံသ၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်မြို့တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဓမ္မပူဇော်သဘင်ကို ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁၆) ရက်၊ (၁၇)ရက် နှင့်(၁၈)ရက်တို့တွင် ဆင်ယင်ကျင်းပသွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်၍ မဒီနိုင်တော့ပါ။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဆရာစိုင်းက ပြောပြခဲ့သည့် အသင်း၏ ထုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးသမျှ ကူညီမှုအစုစုကို နားဆောင်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရမည်။

“ပထမအကြိမ် ဓမ္မပူဇော်သဘင်ကို အောင်အောင်မြင်မြင်ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေထဲက လှူဒါန်းခွဲသား(၃၂)သိန်း၊ ပစ္စည်းအစုစု တန်ဖိုးသိန်း(၈၀)ကျော်တို့ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ မီးဘေးဒုက္ခသည်တွေအတွက်

လှူဒါန်းခဲ့ ကြပါတယ်။ သွေးအလှူရှင်(၁၀၀၀) ကျော်နဲ့ နေပြည်တော် ခုတင်(၁၀၀၀)မှ အရေးပေါ်လူနာများအတွက် သွေးလှူဒါန်းခဲ့ကြပါတယ်။ သံဗ္ဗမင်္ဂလာ သိဒ္ဓိဆုတောင်းပြည့်စေတီတော် ပရဝုဏ်အတွင်း သစ်ပင်စိုက်ပျိုးပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး၊ ရုပ်ကွက်မွှောရုံမှာ သက်ကြီးရွယ်အို ဘိုးဘွားများအား အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်း၊ ဥပုသ် သီတင်းသီလဆောက်တည်နိုင်ဖို့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခြင်းနဲ့ ပာနဂ်ရွှေနေ့တိုင်း တရားပွဲများစီစဉ်ပေးခြင်းတို့ကို မှန်မှန်တန်တန်ဆောင်ရွက်ပေး ခဲ့နိုင်ပါတယ်” ဦးစိုင်းက ပြောပြသည်။ ဆက်လက်ပြောပြပြန်သည်မှာ။

“မြတ်ပါရမီလူမှုကူညီရေးအသင်း ရဲ့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုကိုလည်း ယာယီဖွင့်လှစ်ထားခဲ့ပါသေးတယ်။ လစဉ်ထုတ်စာအုပ်စာစောင်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ အပတ်စဉ်ထုတ်ဝေတဲ့ ဂျာနယ်များ တတ်နိုင်သမျှစုံလင်အောင် စေတနာရှင်များရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားရှိပေးပါတယ်။ တရားရွှေစီဒီ တွေကိုလည်း အခမဲ့

ငှားရမ်းပေးနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးထားပါတယ်။ ကိုယ်တူကိုယ်ထ တစ်နိုင် တစ်ပိုင်ပေါ့ခင်ဗျာ။ အခုတော့ တော်တော်လေး အရှိန်ရနေပါပြီ။ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ စေတနာရှင်များ၊ စာအုပ်စာစောင်နဲ့ ငွေကြေးအလှူရှင်များကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ကြည့်ဆိုလျက်ပါပဲ ခင်ဗျာ”။

ကျွန်တော် မြတ်ပါရမီလူမှုကူ ညီရေးအသင်း၏ စာကြည့်တိုက် ဘက်သို့ သွားရောက်လျက် ဝင်ရောက်လေ့လာကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အချိန်က ညနေ(၆)နာရီ။ စာအုပ်အပ်သူ၊ စာအုပ်ငှားသူ၊ တရားခွေ ငှားသူ၊ ပြန်လည်အပ်နှံနေသူများဖြင့် စုံညီစည်ကားလျက် ရှိနေလေသည်။ စာကြည့်တိုက်တွင် ထားရှိသော အလှူခံ မှန်သေတ္တာကလေးအတွင်းမှာလည်း လှူဒါန်းထားငွေများ အပြည့်အသိပ်။ “စာအုပ်တွေ တိုးသည် ထက်တိုးအောင်၊ သည်ထက်များများထားရှိနိုင်အောင်၊ တရားခွေတွေ ကလည်း တော်တော်များများ လာငှားကြလို့ တရားခွေတွေလည်း များများထားနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေပါတယ် ခင်ဗျား။ နောက်တစ်ကြိမ် နေပြည်တော်ကို ဆရာရောက်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ အသင်းရဲ့ အားထုတ်ကြိုးစားမှုကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အသင်းဝင်များရဲ့ ခွဲလွဲလ စေတနာကြောင့်တစ်ကြောင်း တိုးတက်အောင်မြင်လာတာကို လာရောက်အားပေးကြည့်ရှုပါ ဦးလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေဆရာ။”

မြတ်ပါရမီ

သူငယ်ချင်းရေ....
လာခဲ့ပါဆို၊ ဖိတ်ခေါ်လိုတယ်
ကုသိုလ်တူမျှ၊ ယူကြစေချင်
စိတ်ဘဝင်အေး အစဉ်တေးကြည့်
မင်းသိလိမ့်မယ်။
တို့တစ်တွေက....
ဆင်းရဲချမ်းသာ မခွဲပါဘူး
တူတာနာမ်ရပ် ငါမဟုတ်လို့

ဒုက္ခကြုံသူတို့ ဖေးကူမယ်။

တို့တစ်တွေက....
ဖြူဖြူမည်းမည်း ရောင်ကွဲမခြား
နှလုံးသားမို့ အများအပူ
တို့ ဖေးကူမယ်။

သူမှာလိုမည် အချိန်မီအောင်
ဖီဝီတသွေး စဉ်မနှေးပဲ
ထုတ်ပေးကူညီ ပါရမီတွေး
သွေးကိုပေး၏။

သံသရာဇာတ် ခဏရပ်၍
လူရပ်လူရွာ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်
အခက်ကြုံရ မိသားစိုကို
လူမှုအပူ မျှဝေပယူလို့
ဖေးကူစိတ်အေး အပူဝေးအောင်
ကြံတွေးဆောင်ယူ နာရေးကူမှု
တို့တွေပြု၏။

သူငယ်ချင်းရေ...
“မြတ်ပါရမီ” အမည်နာမ
ဝိသေသဖြူ လူမှုကူညီ
သင်းဖွဲ့တည်လို့ ကြည်တူညီမျှ
ဝင်ခဲ့ကြကွယ် မြင်ကြစိတ်မှန်း
နိဗ္ဗာန်လမ်းမို့ အတူသွားစို့။
(မြတ်ပါရမီလူမှုကူညီရေးအသင်း)
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

၂၀၁၃ ခု ငြိမ်းငြိမ်းတွင်

၁၂ လ ရာ ဘ သိ ခွင် အ ဟော အ ရ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် ယူရျင်းနီးယား၏အမြင်

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

ယူရျင်းနီးယားသည် ထိုင်းနိုင်ငံမှ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် ဖြစ်ပါသည်။ ရာသီခွင်အရ မိမိနှင့်ဆိုင်သော မွေးသက္ကရာဇ်ကို ရှာ၍ အဟောကို ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

မိဿရာသီဖွား-သိုးထီးရုပ် (မတ်လ ၂၁ မှ ဧပြီလ ၁၉)

မီးပွားရေးသဘောတူညီမှုများ ခွင့်မာရွာဖြစ်လာစေရန် နည်းစနစ်ကျကျဖြင့် တက်ကာ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ် သည့် နှစ်ကြီးတစ်နှစ်ဖြစ်သည်။ မိမိ၏မိသားစု ပျော်ရွှင်ရေးကို ထောက်ပံ့ပေးရန်အတွက် ချိန်ညှိပေးရန် မလုပ်ဆောင်ပေးနိုင် အောင် သင့်အနေဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စရပ်များကို လျစ်လျူရှုလိုက် ပါက ပိုမိုဝန်ပိလာနိုင်ကြောင်း သတိရှိနေပါစေ။ သင့်မိသားစု၏ ရည်မှန်းချက်များနှင့် အားလပ်ရက်ဟူသည့် ကိစ္စရပ်များ အပါ အဝင် ဆန်းသစ်သော အခြေများကို ရှာသင့်သည်။ အပြောင်း အလဲများလုပ်၍ ရှင်သန်လာနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အချစ်ရေး - ရိုးရာလေ့ထုံးစံအတိုင်းလိုက်၍ ပိုမို ခိုင်မာသော ဆက်ဆံရေးသို့ ဦးတည်ပေးပါလိမ့်မည်။

ငွေရေးကြေးရေး - ထူးခြားသော နည်းလမ်းများဖြင့် ငွေဝင်လာပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေး - ကျန်းမာရေး ညံ့ဖျင်းနေမည်။ စိတ် ဖိအားပေးမှုများဖြင့် အခက်အခဲများ ရှိနေတတ်သည်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - မတ်လ၊ ဧပြီလ၊ မေလ နှင့် စက်တင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - မိမိအိမ်တွင် တည်ငြိမ်အေးချမ်း စွာနေ၍ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက်ပါ။

ပြီဿရာသီဖွား-ခွားလားဥဿစရုပ် (ဧပြီလ ၂၀ မှ မေလ ၂၀)

သင့်ကြံ့ခွာသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အတက်အကျရှိ နေမည်။ မျှော်လင့်ချက်ပန်းတိုင်သို့ လုံးဝရောက်ရှိနိုင်မည်မဟုတ် ဘဲ တည်ငြိမ်အောင် အတော်လေးကြိုးစားအားထုတ်နေရမည်။ အခွင့်အရေးကောင်းများရရှိပြီး အနှောင့်အယှက်များ ဝင်လာနိုင် သည်။ သင့်အနေဖြင့် ပညာသားပါပါ ရွေးချယ်ရန်လိုအပ် ကြောင်း သတိပြုပါ။ သင်သည် ကြံ့တင်၍လည်းကောင်း၊ ပထမ ဆုံးကမ်းလှမ်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိမှု သို့မဟုတ် ပျက်စီးမှုသည် သင့်အပေါ် တည်ရှိနေပေသည်။

အချစ်ရေး - အပေးအယူလုပ်၍ ညီယူခြင်း အစဉ်

အလားမဟုတ်စွာ တူညီအောင်လုပ်၍ အကြီးအကျယ် တည်မြဲရေး ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ငွေရေးကြေးရေး - လက်တွေ့အားဖြင့် လိုအပ်နေသည့် လုပ်ငန်းလည်ပတ်ရေး အသုံးစရိတ်အတွက် ဖန်တီးယူရမည့်သဘောရှိသည်။

ကျန်းမာရေး - ရိုးရိုးသားသား စည်းကမ်းသေဝပ်မှု ရှိခြင်းဖြင့် သင့်အား ကျန်းမာစေမည်ဖြစ်သည်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - မတ်လ၊ ဇွန်လ၊ ဩဂုတ်လနှင့် နိုဝင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - စည်းကမ်းရှိပါ။ ဝွတ်လုပ်စွာလုပ်ဆောင်ပါ။ ပြီးစီးကောင် ဆောင်ရွက်ပါ။

မေထုန်ရာသီဇာတ်-အမြွှာရုပ်
(မေလ ၂၁ မှ ဇွန်လ ၂၀)

လွန်ကဲမှုသည် သင်၏ရန်သူဖြစ်၏။ သင့်တွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အလုပ်ရှုပ်ရန်ရှိနေပြီး တောင်းဆိုမှုများဖြင့် အချိန်ကုန်နေရပေလိမ့်မည်။ ဆန်ကျင်ဘက်မှန်သမျှကို အပြုသဘောမျိုးဖြစ်လာအောင် သင့်အရည်အသွေးဖြင့် ပြောင်းလဲယူပါ။ စိတ်ရှည်ရှည်ထား ဆောင်ရွက်ပါ။ သော့ချက်အနေဖြင့် အဖွဲ့အစည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အခွင့်အရေးများ ရလာနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မဖြစ်မနေ လျှော့စားရေးအုပ်စုများတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားပါ။

အချစ်ရေး - အစဉ်အလာမဟုတ်သည့် တွေ့ကြုံမှုများရှိမည်။ မေတ္တာရေး အပျားအမြစ်ဖြင့် ဆုံကြုံရပေလိမ့်မည်။

ငွေရေးကြေးရေး - လွယ်လွယ်လျှင် လွယ်လွယ်အောင်မည် ကာလဖြစ်မည်။ အသုံးစရိတ်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုအပ်မည်။

ကျန်းမာရေး - သင့်ကျန်းမာရေးတွင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကြီးရှိနေမည်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဇန်နဝါရီလ၊ ဧပြီလ၊ မေလ၊ ဇူလိုင်လနှင့် ဒီဇင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - ဦးသားမှုနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုရှိရန် လိုအပ်သည်။

ကရကန်ရာသီဇာတ်-ပုစွန်လုံးရုပ်
(ဇွန်လ ၂၁ မှ ဇူလိုင်လ ၂၂)

ဤကြေကွဲအတွင်း သင်ရှိနေသေးရန် အချိန်ကောင်းယူ၍ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်ပါ။ နှစ်ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်အတူ သင်၏ရိုးသားမှု၊ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများဖြင့် အသီးအပွင့်များကို ခံစားရပါလိမ့်မည်။ သင်၏ ပြည့်စုံစွမ်းချက်များ လျော့ပါးမှုဖြင့် ဆက်စပ်ပြီး သင်၏မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်မီမလာခြင်းများဖြင့် ကြုံရတတ်သည်။

အချစ်ရေး - ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ တိုးတက်လာစေရန် သင်၏ နေထိုင်မှုဘဝဟန်ပန်ကို ပြောင်းလဲပစ်ရမည်။

ငွေရေးကြေးရေး - စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုရှိခြင်းအသုံးအပြုနှုန်းဖြတ်တောက်ခြင်းများဖြင့် အကျိုးအမြတ်ရရှိမှုထိ သို့ ဦးတည်ပေးပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေး - ကျန်းမာရေးကူးဆင်းစေမည့် ကိစ္စများ ဖြောက်ပါ။ အဝမလွန်ပါစေနှင့်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မတ်လ၊ အောက်တိုဘာလနှင့် နိုဝင်ဘာလ။

သိမ်းရာသီဇာတ်-ခြင်္သေ့ရုပ်
(ဇူလိုင်လ ၂၃ မှ ဩဂုတ်လ ၂၂)

နှစ်ကုန်ဆုံးရန် ရိုက္ကသည်နှင့်အတူ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပြဿနာများ ဖြစ်လာနိုင်ခြေရှိရာ၌ ထားရပ်ပြုလုပ်ပေးရမည့် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ဘာဝန်ပေးမှုမျိုးကိုမှ မလုပ်ဆောင်ပါနှင့်။ ဆုံးဖြတ်ချက်များအတွက် အပတ်ဆယ်ရန် အခက်အခဲများဖြင့် ကြုံတွေ့ရမည်။ သင်၏အနာဂတ် တာဝန်ရေးအခြေအနေနှင့် မိမိအိမ်တစ်ဖက်တစ်ဖက်နှင့် မဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းဖန်တီးယူပါ။

အချစ်ရေး - မေတ္တာရေးဟာ သက်မှတ်ထားချက်များကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပါ။ တစ်ခုတစ်သောက်အပေါ် အာရုံစိုက်၍ ပရောပရည် ချည်းဟားထားခြင်းကို ကန့်သတ်လိုက်ရန် လိုအပ်နေပေပြီ။

ငွေရေးကြေးရေး - ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပန်တီး၍ တာဝန်ရေးတောင့်တင်းအောင် လုပ်ခြင်းမှာ အဓိကသော့ချက်ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေး - ကျန်းမာသော ဘဝဟန်ပန်အပေါ် ချဲ့ထွင်ယူပါ။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဧပြီလ၊ မေလ၊ ဇူလိုင်လနှင့် ဒီဇင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - သင့်တွင်ရှိနေသမျှများကို ကာကွယ်၍ ထိန်းသိမ်းထားပါ။

ကန်ရာသီဇာတ-အပျိုစင်ရုပ်

(ဩဂုတ်လ ၂၃ မှ စက်တင်ဘာလ ၂၂)

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် သင်၏လက်ရှိအခြေအနေကို ခြိမ်းခြောက်မှုရှိလာနိုင်သည်။ သင်ဘာပဲလုပ်လုပ်လက်တွေ့ကျကျ ချဉ်းကပ်သင့်သည်။ အသင်းအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြင့် သင်၏အနာဂတ် တက်လမ်းကို ပိုမိုမြင်ဖူးကာ တောက်ပြောင်လာပါလိမ့်မည်။ သင်၏အောင်မြင်မှု အရောရည် သင်နှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စီးပွားဖက်များအကြား တည်ရှိနေစေရန် ထိန်းချုပ်နိုင်မှုသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

အချစ်ရေး - နှလုံးသားနှင့်ရင်း၍ သန္တအတိုင်းလိုက်ပါ။ ငွေရေးကြေးရေး - မှန်ကန်သော ရွေ့လျားမှုအားလုံးသို့ သင်လိုက်ပါလိမ့်မည်။ တိတိကျကျနှင့် အသေးစိတ် စိုးမိုးထားနိုင်မည်။

ကျန်းမာရေး - ပူပန်သောကမ္ဘာမှ ရပ်တန့်လျက် စတင်ပျော်ရွှင်မှုယူပါ။

အကောင်းဆုံးသောလများ - မတ်လ၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လနှင့် နိုဝင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - ဖိစီးတွင်းပတ်ဝန်းကျင် အတိယခု ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှု အောင်မြင်စေရန်အတွက် အသိကမှတ်ပြုလာအောင် ကြိုးပမ်းသင့်သည်။

တူရာသီဇာတ-ချိန်ခွင်ရုပ်

(စက်တင်ဘာလ ၂၃ မှ အောက်တိုဘာလ ၂၂)

သင်၏ရွေးချယ်မှုများကို ရှာဖွေပါ။ လေ့လာယူပြီး ဘဝကို အပြည့်အဝခံစားပါ။ သင်တွေ့ကြုံရသမျှသည် ထူးခြားသောပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိရန် သေချာနေပါသည်။ လူအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ရမည်။ အံ့မခန်း စွန့်စားမှုများရှိမည်။ စည်းကမ်းရှိရှိ တည်ငြိမ်ကြံ့ခိုင်သော ယုံကြည်ချက်များအတိုင်း အောင်မြင်မှုများကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

အချစ်ရေး - မဖျော်လင့်သော တိုးတက်မှုများနှင့် အတူပူးတွဲလျက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ အတက်အကျများဖြင့် ကြုံတွေ့ရမည်။

ငွေရေးကြေးရေး - ရှေ့သို့တိုးရန်အတွက် နောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ရန် လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေး - ဝေဒနာများကို တည်ငြိမ်စွာ ကုသနိုင်လိမ့်မည်။ စိတ်ဒိမ်းနေမှုကို လျော့ချပစ်ရမည်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မတ်လ၊ မေလနှင့် ဇန်နဝါရီလ။

အားထုတ်သင့်မှု - အပြီးသတ်နိုင်ပါစေ၊ တည်ငြိမ်နိုင်မှုရှိပါ။ သတိရှိနေပါစေ။

ဗြိစ္ဆာရာသီဇာတ-ကင်းမြီးကောက်ရုပ်

(အောက်တိုဘာလ ၂၃ မှ နိုဝင်ဘာလ ၂၁)

ကသိလင်တဖျားများသော နှစ်တစ်နှစ်ဖြစ်သည်။ ဖန်တီးတီးထွင်မှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ ခရီးသွားရပြီး အတွေ့အကြုံသစ်များ ရရှိမည်။ နောက်ပြီး သင့်အနေဖြင့် လေ့လာယူရမည့် နှစ်တစ်နှစ် ဖြစ်သည်။ အရေးပါသော စိတ်ဆွေများ၊ မိသားစုများနှင့် သင်၏ပိုင်ဆိုင်မှုများကို မဆုံးရှုံးစေရန် ဦးတည်ချက်များကို ဖန်တီးရန် အာရုံစိုက်ရပေမည်။ အရည်မရ အဖတ်မရ အချိန်မပြုန်းရ။ သို့တည်းမဟုတ် အားနည်းချက်များကို ထုတ်မပြသင့်ပေ။

အချစ်ရေး - စွဲလမ်းမှု၊ သစ္စာရှိမှုနှင့် သင့်ဘဝခြင်ဖူးနေမည်။ အလိုလို သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး တွယ်မိပါလိမ့်မည်။

ငွေရေးကြေးရေး - စိတ်ကူးကောင်းခြင်း၊ လက်ခံနိုင်စွမ်းရှိခြင်းနှင့် ခေတ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း လိုက်နိုင်မည်။ လိုအပ်ချက်အတိုင်း အကျိုးအမြတ်ရှိမည်။

ကျန်းမာရေး - ပကတိကောင်းမွန်နေမည်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မတ်လ၊ ဩဂုတ်လနှင့် နိုဝင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - ပြိုင်ဘက်ကင်းပါစေ၊ လုံခြုံမှုရှိပါစေ၊ ဝင်ငွေများများရအောင် ရှာနိုင်ပါစေ။

နေရာသီဇာတ-လေးစွဲယောက်ျားရုပ်

(နိုဝင်ဘာလ ၂၂ မှ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁)

ပထမနှစ်ဝက်တွင် လွန်ကဲမှုများဖြင့် အန္တရာယ်ပေးနေတတ်သည်။ ချွဲကားနေတတ်မှုနှင့် လွန်လွန်ကဲကဲတုံ့ပြန်တတ်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ရိုးသားမှုဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိန်းသိမ်းလျှင်

ပြဿနာများ ဝင်လာနိုင်သည်။

အချစ်ရေး - မတည်တံ့ဘဲ ပြောင်းလဲတတ်သည့် သဘောကြောင့် သင်၏ပျော်ရွှင်မှုများ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်သည်။

ငွေရေးကြေးရေး - သင်၏ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနည်းပါးနေသည်ကို ပြန်လည်ဖြည့်တင်းပေးခြင်းဖြင့် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ကျန်းမာရေး - စိတ်အလိုလိုက်ခြင်းနှင့် စည်းကမ်းမဲ့မှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာနိုင်သည်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဧပြီလ၊ ဇူလိုင်လ၊ စက်တင်ဘာလနှင့် ဒီဇင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - အစွန်းမရောက်ခြင်း၊ သတိထားခြင်းနှင့် တိကျပြတ်သားသော ပြောင်းလဲမှုလုပ်ဆောင်ပါ။

မကာရရာသီဇာတ-ဆိတ်ရပ်

(ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၉)

ဤနှစ်တစ်နှစ်ပတ်လုံး 'ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ'သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သင်၏တိုးတက်လာမှုနှင့် စစ်လျဉ်း၍ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ရှာကြပါ။ သင့်အားငွေကြေးက ဆွဲဆောင်ပါလိမ့်မည်။ သင့်အား သစ္စာရှိသူကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ သင်တည်ဆောက်ယူသော နည်းလမ်းတစ်ရပ်သို့ စိန်ခံလာတတ်သဖြင့် အခက်ခဲဆုံးသော ကိစ္စရပ် ဖြစ်လာတတ်သည်။

အချစ်ရေး - တိတ်တိတ်ပုန်း ဆက်ဆံရေးကိုရှောင်ပါ။ သင်ပါဝင်ကျူးလွန်တတ်သည်။

ငွေရေးကြေးရေး - တစ်ဦးတည်း ရှေ့ဆက်ပါ။ သင့်၌ ရိုထားသမျှများကို မပျောက်ပျက်ပါစေနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာရေးကို အလေးထားပါ။ ကိုယ်အလေးချိန် တက်မလာအောင် ကြံဆောင်ပါ။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မေလနှင့် နိုဝင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - ဘဏ္ဍာရေးတောင့်တင်းအောင် လုပ်ပါ။ ကျွမ်းကျင်မှုရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပါ။

ကုံရာသီဇာတ-ရေထမ်းသောယောက်ျားရုပ် (ဇန်နဝါရီလ ၂၀ မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈)

စည်းကမ်းရှိမှုလိုအပ်ပြီး အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်မှုဖြင့် ရလဒ်ကောင်းပါလိမ့်မည်။ ဘဝဟန်ပန်ကို ပြောင်းလဲ၍ အခွင့်ကောင်းများ ရရှိမည်။ ကျွမ်းကျင်မှုများ၊ ပါရမီရှိမှုများကို သင်ယူရှာဖွေကာ သင်၏အနာဂတ်ဦးတည်ချက်သို့ရောက်အောင် အသုံးပြု၍ ဆောက်တည်ယူပါ။

အချစ်ရေး - သင်ချစ်မြတ်နိုးရသူအပေါ် ရှုပ်ထွေးအောင် မလုပ်ပါနှင့်။

ငွေရေးကြေးရေး - ပါရမီရှိမှုဖြင့် ကြိုးပမ်းရယူပါ။

ကျန်းမာရေး - ကျန်းမာရေးလိုက်စား၍ အဆိုးများကို ပယ်ပြီး နုပျိုစေပါ။

အကောင်းဆုံးလများ - ဇန်နဝါရီလ၊ ဧပြီလ၊ ဇွန်လနှင့် ဒီဇင်ဘာလ။

မိနိရာသီဇာတ-ငါးနှစ်ကောင်ရုပ်

(ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ မှ မတ်လ ၂၀)

ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေမကောင်းမှုဖြင့် 'ပုဂ္ဂိုလ်ရေး' အလျဉ်ပြတ်မှု ဖြစ်လာတတ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်စွာ လျင်လျင်မြန်မြန်နှင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်၍ ရှေ့ဆက်ပါလေ။ အချိန်ကုန်လာသည်နှင့် ကြိုးစားမှုကြောင့် ကောင်းကျိုးများ ရရှိမည်။ တိုးတက်မှုများရှိလာပါမည်။

အချစ်ရေး - အနည်းဆုံးပျော်မှုများ၍ အကောင်းဆုံး ရရှိနိုင်ပါသည်။ ထူးခြားမှုရှိသူတစ်ဦးနှင့် ချိတ်ဆက်ပါ။

ငွေရေးကြေးရေး - ပါးပါးနပ်နပ်ဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်ဖြစ်အောင် မဟာကြီးပွားချမ်းသာမှုကို ရယူပါ။

ကျန်းမာရေး - လွန်ကဲမှုမှန်သမျှသည် သင်၏ကျဆုံးမှုဆီသို့ ဦးတည်သွားတတ်သောကြောင့် သတိပြုဆင်ခြင်ရပါလိမ့်မည်။

အကောင်းဆုံးသောလများ - ဇန်နဝါရီလ၊ ဇူလိုင်လ၊ အောက်တိုဘာလနှင့် နိုဝင်ဘာလ။

အားထုတ်သင့်မှု - စာနာရိုင်းပင်းတတ်မှု၊ သာတူညီမှုရှိမှုနှင့် ဖြစ်ထွန်းမှုရှိအောင် ကြိုးပမ်းသင့်သည်။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

ပြန်လည်ပြန်လည်

ဝိညာဉ်လောကယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

**သူတို့အမေး ဒေါက်တာအောင်ကျော်
(သွားဆရာဝန်)၏အဖြေ**

မြန်မာနိုင်ငံ ခရစ်ယာန်အသင်း တော်များ ကောင်စီ၏ ဒိုင်ယာလော့ခ် ကော်မတီမှ ကြီးမှူးကျင်းပသော ၁၉၉၉ ခုနှစ်အတွက် တတိယအကြိမ် ဆွေးနွေးပွဲကို ရှမ်းပြည်နယ်၊ တောင်ကြီးမြို့၊ ရေအေးကွင်းရပ်၊ ဝန်ကြီးလမ်းရှိ ပထမတိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ နှစ်ခြင်းအသင်း၌ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့မှ ၁၄ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

ထိုဆွေးနွေးပွဲကို ဒိုင်ယာလော့ခ် ကော်မတီမှ ကြိုတင်စီစဉ်ပိတ်ကြားထား၍ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စာရေးဆရာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်(သွားဆရာဝန်)က ပြန်လည်သင့်မြတ်ခြင်း (Reconciliation) ခေါင်းစီးအကြောင်းအရာကို အခြေခံလျက် 'ပြန်လည်သင့်မြတ်စေဖို့ မေတ္တာပွားများကြစို့' ဟူသော စာတမ်းငယ်ကို ပြုစုရေးသားကာ ဟောပြောတင်ပြခဲ့ပါသည်။ ဟောပြော၍အပြီးတွင် ပရိသတ်တို့မှ သိလိုရာရာ မေးမြန်းကြသည်တို့ကို

ဒေါက်တာအောင်ကျော်က ပြန်လည်ဖြေကြားရှင်းပြပါသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်နေ့ နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၀၀ နာရီအထိ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှ နေ၍ ဆရာက ဟောပြောကာ မေးခွန်းများကို တစ်နာရီနီးပါးကြာ ရှင်းလင်းဖြေကြားခဲ့ပါသည်။
ဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသည်သူများမှာ နှစ်ဆန်း၊ လွိုင်လင်း၊ မိုင်းရှူး၊ လဲချား၊ ပင်လုံ၊ ဟိုပုံး၊ မိုးနဲ၊ ရပ်စောက်၊ အောင်ပန်း၊ ဆီဆိုင်၊ အောင်

သဖြေ ကလော သောသျှိများမှ အသင်း တော်များမှ ကိုယ်စားလှယ် ငါးဆယ်ဦး၊ ကျမ်းစာသင်ကျောင်းမှ ကျောင်းသား/ ကျောင်းသူများနှင့် စိတ်ပါဝင်စားကြသော ဓမ္မမိတ်ဆွေများတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဆွေးနွေးဟောပြောသူ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်(သွားဆရာဝန်)ကလည်း ဘာသာရေးစာအုပ်များ (ဝါ) သေခြင်း စာရေး ဆောင်းပါးများစုစည်းမှု သတ္တမတွဲ အထိ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သူပီပီ ထေရ ဝါအပ္ပဒုဘာသာ အခြေခံအကြောင်းအရာ များကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးမြန်းကြမည့် ဆွေးနွေးပွဲလာ ဓမ္မမိတ်ဆွေများကြောင့် အမေးအဖြေမှတ်တမ်းလေးတစ်စောင် ကျန်ရစ်အောင် ပြုရထားခဲ့ပါသည်။

ဆရာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်သည် သူပြုထုတ်သော စာဆိုပါ အမေးအဖြေ များ မှတ်တမ်းတစ်စောင်ကို လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က စာရေးသူအဖြစ် ပါ သည်။ စာရေးသူ၏ အသက် ၁၀ နှစ်ကျော် ထွက်ပေါ်လာသော စာအုပ်များမှတ်တမ်း စာစောင်လေးမှ စာရေးသူ၏အသားသော မေးခွန်းများထဲတွင် ပညာရေးဆိုင်ရာ မေး ခွန်းများကို တွေ့ရှိရသော အခါမှစ၍ ယခု ရေးသားနေသည့် အခြေခံအကြောင်း ပညာဉာဉ် လောကယဉ် များတွင် ပြည့်စွက် ထည့်သွင်း ထည့်သွင်း ပညာဉာဉ် ယူဆမိပါ သည်။

ထိုသို့ ဆရာ၏ အဖြေများကို ဖော် ပြသည့်အတွက်လည်း ဆရာမှ ခွင့်ပြုလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ မာမတ်ပရီ သတ်အတွက် မြန်မြန်လက်ဆင့်ကမ်းပေး ခြင်းသဘော ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသည် ဘာသာရေးစာပေနှင့် ပတ်သက်၍ တောင်တန်းသာသနာပြု အသင်းကြီးအကြောင်း 'အဝေရာခရီး ခရီး' စာအုပ်တွင်ဖြင့် လူသိများလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သေခြင်းဘေးဆောင်းပါးများ

စုစည်းမှု 'နောက်ဆုံးထွက်သက် ဘယ်လို လဲ၊ ဘယ်ကိုလဲ'၊ 'တမလွန်ခရီး ပျော် ပျော်ကြီးသွားကြစို့'၊ 'ထွက်မြောက်ပုံဆုံ'၊ 'လူအိုပွဲ နှစ်လိုက်ကြရအောင်'၊ 'အနေ တတ်ပြီး အသေမြတ်ပါမလား' စသည့် စာအုပ်များအပြင် 'တစ္ဆေ တကယ်ရှိမရှိ'၊ 'မြန်နင်းကမဝန်တမလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်း'၊ 'ယုအတွေ့ကြုံဆန်း တစ္ဆေတတ်လမ်း များ' စသည့်စာအုပ်များဖြင့် နာမည် ကျော်ကြားခဲ့၏။

ဆရာ၏ ကလောင်ခွဲအမည်တစ်ခု မှာ 'မင်းသန့်ဦး(တောင်ကြီး) ဖြစ်ပြီး ဆရာ သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် 'လုံမ လေးမဂ္ဂဇင်း'၊ 'မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း' အစရှိသည့် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များတွင် ကဗျာ စာပေ၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုကလောင် ဝန်ခံခဲ့သော ၆ နှစ်က ပျံလွန် ခဲ့သော ရန်ကုန်တီပီဂူကရေဆရာ တော်နှင့် မွေးနေ့ရက်မြတ်မဟာတူဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သည့် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဝပြီလ ၃၀ ရက်နေ့သည် နောင်တော်ဘုန်းကြီး ရန်ကုန်တီပီဂူကရေဆရာတော်၏ သက် တော် ၆၆ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆရာ တော်၏မွေးနေ့ပွဲအတွက် ကုသိုလ်ပိုင် ရေးစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် ဓမ္မဒါနနှစ်စဉ်နှစ် တိုင်း ရိုက်နှိပ်လှူဒါန်းလာခဲ့ရာ ယခုနှစ် အဖို့ ၁၂ အုပ်မြောက်ဖြစ်သလို ဆရာ၏ ၂၈ အုပ်မြောက်စာအုပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။ ဆရာ၏ ယခုနှစ်အတွက် ထွက်ရှိ ခဲ့သောစာအုပ်မှာ 'ဘဝတ္ထုခြောက်ပုဒ် နှင့် လက်ရာဆောင်းပါးဆယ်သုံးပုဒ်' ဖြစ် ပြီး စာအုပ်အုပ်စု ၆၀၀၀ ကို စာပေဒါန အဖြစ် ရိုက်နှိပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါ၏။ ဆရာ၏ အလှူဒါနသည် စာပေလောကအတွက် အံ့ချီးဖွယ်ကောင်းလှပါပေသည်။ ဝမ်း မြောက်သာစေရပါမည်။

ယခု ဆရာ၏ 'အမေးအဖြေများ'

စာတမ်းတွင် မေးခွန်းပေါင်း ၄၀ ပါဝင်ပါ ၏။ စာရေးသူအနေဖြင့် ထိုမေးခွန်းများထဲ မှ ဝိညာဉ်လောကနှင့်ပတ်သက်သော အမေးအဖြေတို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြ လိုက်ပါသည်။

မေးခွန်း ၂၄ ။ တစ္ဆေတာကြောင့် ဖြစ်ကြရသလဲ။

အဖြေ ။ တစ္ဆေဖြစ်ကြခြင်း တစ် နည်းအားဖြင့် မကျွတ်မလွတ်သည့် ဘဝ သို့ ရောက်ကြခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ စုတ်စိတ်ကျစဉ်(သေစဉ်)၌ အယူအစွဲတစ် ခုခုကို ကပ်ငြိနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။ တစ္ဆေဟုဆိုနေသော မကျွတ် မလွတ်သည့် ဗြဟ္မာတို့မှာ သေဆုံးပြီးမှ သီးခြားဖြစ်ကြရသည့် ဘဝဆိုးဖြစ်၏။ အယူတစ်ခုခု နတ်စိမ်းဖြစ်ရသည်ဟုသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်းပင် အတွယ်အထား (သို့မဟုတ်) စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ခုကြောင့် အယူမဖြောင့်သဖြင့် လာမက တိမကောင်းရှာဘဲ တစ္ဆေသရဲ မြေပင် ဘီလူး မှင်စာ ဥစ္စာစောင့်စသော မကျွတ် မလွတ်သည့်ဘဝသို့ ကျရောက်ကြခြင်း ပါ။ နတ်စိမ်းဆိုသည်မှာ အစိမ်းသေဘဝ မှလာသော မကျွတ်မလွတ်သူကို ယဉ် ကျေးစွာခေါ်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။

အစိမ်းသေစာရင်းတွင် မီးလောင် ရေနစ်၊ ကားတိုက်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်၊ လုပ်ကြံခံရှ၊ လေယာဉ်ပျက်စား စသော သူတစ်ပါး၏ ပယောဂဖြင့် နေထွက် ကုန်မဟုတ်မူဘဲ အချိန်မတိုင်မီ စေ ဝိစွာ တမလွန်ခရီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြ သူတို့ ပါဝင်နေ၏။ အတိုချုပ်ရလျှင် ရှစ် တရက်ကွယ်လွန်ကြရသူတို့ ဖြစ်ပါသည်။ မီးဖွားစဉ် ကွယ်လွန်လျှင်လည်း အစိမ်း သေဟု ဆိုပြန်၏။ ရောဂါနာတာရှည်ကြောင့် မြီးမှ သေဆုံးသူကိုမူ အစိမ်းသေစာရင်း မထည့်သွင်းကြပါ။

မေးခွန်း ၂၅ ။ ဒရက်ကူလာကဲ့သို့

www.burmeseclassic.com

သော သွေးစုပ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို တစ္ဆေ
စာရင်း၌ ထည့်ရပါမည်လော။

အဖြေ ။ လူတို့ကြောက်လန့်
အောင် မြောက်လှန့်တတ်လျှင် တစ္ဆေဟု
သတ်မှတ်သည်ဆိုပါက ဒရက်ကူလာဟူ
၌ အမည်ပေးထားသော VAMPIRE ဟု
လည်း ခေါ်ကြလှသည့် သွေးစုပ်ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်
တို့ကို တစ္ဆေစာရင်း၌ ထည့်သွင်းနိုင်ပါ
သည်။ လူအများကလည်း လွဲမှားစွာ နား
လည်ကြောက်ရွံ့ကြပါ၏။ အမှန်မှာ သာဝ
ခြားပြီးမှ (သေသွေးခြီးမှ မကျွတ်မခွတ်
သည့်ဗြိတ္တာ) သီးခြားဘဝဆိုးတစ်ခု ဖြစ်နေ
ကြရလေသည့် ဗြိတ္တာတို့ကို တစ္ဆေဟု
သတ်မှတ်လျှင် ဒရက်ကူလာကို တစ္ဆေ
စာရင်း၌ မထည့်သွင်းနိုင်တော့ပါ။ ဒရက်
ကူလာ၏ စာရင်းကို ဆန်းစစ်လေ့လာ
ကြည့်ကြမည်ဆိုပါက ရှေးခေတ်ပေါင်းရာချီ
ကြာခဲ့စဉ်ကုန်က သူတစ်ပါး၏ သွေးကို
စုပ်ယူသောကံသုံးရမှ အသာပြေသော
လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို
ဖော်ပြလျက် ဒရက်ကူလာအတ်လမ်း
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြကြရပါ
လိမ့်မည်။ ဘဝခြား၊ မကျယ်လွန်ခဲ့သော်
ဗြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ခြေ
ဖောက်ကီလူးကဲ့သို့ ဒေက္ခိန္ဒာနိဂိုဏ်းဆိုသူ
အား သွေးစုပ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟု တင်စားခေါ်
ဝေါ်ခဲ့ဟန် ဟုပါသည်။

VAMPIRE စင်စစ်ပါးလားဟုခေါ်
သည့် သတ္တဝါမှာ ကျွဲ၊ ခွား၊ မြင်းတို့အား
ညညတွင် သွေးလာစုပ်တတ်သည့် လင်း
နီမျိုးနွယ်စာရင်း၌ ဖြစ်ပါသည်။ သွေးစုပ်
သည့် စာတ်လမ်းပါ ငါတို့လင်္ကာနွယ်
ဗီလိန်စာတ်ကောင်ကို သွေးစုပ်လင်းခွီ
အမည် VAMPIRE ဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့
တင်စားခေါ်ဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် သွေးစုပ်ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်
VAMPIRE ဆိုသည်ကိစ္စမှာ ထိုသွေးစုပ်
လင်းနီ၏အမည်ကို ယူလျက် ကြောက်

မက်ရင်ဖိုဖွယ်ရာ စာတ်လမ်းကတ်ကွက်
တို့ကို ဖန်တီးထားကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်
ဟု နားလည်ထားရပါမည်။ ညဉ့်နက်သန်း
ခေါင်အချိန်၊ သင်္ချိုင်းနယ်မြေ၌ ခေါင်းတ
လားအတွင်းရှိ လူသေရုပ်အလောင်းထဲ
သို့ ဖုတ်တစ္ဆေက ဝင်ရောက်လိုက်၏။
အလောင်းသည် သက်ရှင်လှုပ်ရှားလာပြီး
လူ့ရုပ်ရွာသို့ရောက်ကာ လည်ကုပ်ချိုး
သွေးစုပ်သည်ဆိုသည်တို့ကား ဝတ္ထုနှင့်
ရုပ်ရှင်တို့သာ ရှိတန်ကောင်းပါ၏။ ပြင်ပ
လောက၌ တကယ်ရှိနိုင်လိမ့်မည်ထင်ပါ။

အကြောင်းမှာ (၁) ဒရက်ကူလာကဲ့
သို့သော ညအချိန်ရောက်မှ လူတွေကို
သွေးလိုက်စုပ် သတ်ဖြတ်သည့်စာတ်လမ်း
များသည် စာဖတ်သူတို့အား စွဲဆောင်
အားကောင်းအောင်၊ တစ်နည်း ရုပ်ရှင်
ကြည့်ပရိသတ်တို့ သည်းထိတ်ရင်ဖို၊
ကြောက်လန့်စွဲမက်အောင် ရေးသားဖော်
ပြ ရိုက်ကူးတင်ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

(၂) မသေဘဲနှင့်လည်း တစ္ဆေမဖြစ်
နိုင်ပါ။ ခြံဝန်းကျယ်ပါ အိမ်ဟောင်းကို
ဈေးပေါ့ပေါ့နှင့်ရလှ၍ တစ္ဆေကဲ့သို့ ကြမန်
လုပ်ကြံခြောက်လှန့်တတ်ကြ၏။ သို့ဆို
လျှင် ဟန်ဆောင်တစ္ဆေ တစ်နည်းအား
ဖြင့် တစ္ဆေအတူသာ ဖြစ်နိုင်၏။

(၃) တစ္ဆေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
တွေ့မြင်ကြရသည်မှာ အမှန်ပါဟုပြောဆို
သူတို့အား စုံစမ်းလေ့လာကြည့်သောအခါ
ဝယ် မကျွတ်မသွတ်သူတို့ မကြိုက်မနှစ်
သက်ကြ၍ အပေးသို့ ထွက်ခွာသွားကြ
စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခြောက်လှန့်
သည်က နည်းပါး၍ အမှုအတန်းကုသိုလ်
အဖွဲ့ကို အလိုရှိသောကြောင့် အကြောင်း
ကြား ဆက်သွယ်သည့် အနေအထားက
ပို၍ များပြားကြောင်း သိရှိရပါသည်။

မေးခွန်း ၂၆ ။ တစ္ဆေကို အမှုဝေ
လျှင် ကျွတ်လွတ်နိုင်ပါသလော။
အဖြေ ။ ကျွတ်လွတ်နိုင်ပါသည်။

မကျွတ်လွတ်သည် ဗြိတ္တာဘက်မှ ပြည်
စုံရမည့်အချက်သုံးချက်နှင့် ကုသိုလ်အမျှ
ဝေပေးမည့်သူဘက်မှ ပြည်စုံရမည့်အချက်
သုံးချက်တို့ အပြည့်အဝကိုက်ညီခဲ့ပါသော်
ကျွတ်လွတ်နိုင်ချိန် သေချာသလောက်
ဖြစ်ပါသည်။ ဗြိတ္တာဘက်မှ ပြည့်စုံရမည့်
အချက်တို့မှာ ...

(၁) မကျွတ်လွတ်သည့် ဗြိတ္တာ
တစ္ဆေသည် သူ့ဘဝကို စက်ဆုပ်ပြီးငွေ
သဖြင့် ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားရောက်
လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြနေပါမည်။

(၂) မကောင်းသည့် ဒုဂ္ဂတိဘဝမှ
ကျွတ်လွတ်ရန် အချိန်တန်(အကုသိုလ်
များ ကုန်ဆုံး)နေရပါမည်။

(၃) သူမကျွတ်လွတ်သေးကြောင်း
နှင့် သူ့အား အမျှအတန်းပေးဝေကြပါ
မည့် အကြောင်းတို့ကို ကျန်ရစ်သည့်
မိသားစု သို့မဟုတ် ဓမ္မဝိတ်ဆွေဟိုအား
အကြောင်းပြဆက်သွယ်နိုင်ရပါမည်။

ဗြိတ္တာတစ္ဆေဘက်မှ အထက်ဖော်
ပြပါ အချက်သုံးချက်နှင့် ပြည့်လျက်ရှိပြီး
ဆိုပါစို့။ ထိုသောအခါ မကျွတ်မသွတ်၊
ဆွမ်းသွတ်ကုသိုလ်ပြုပေးမည့်သူဘက်မှ
ပြည်စုံရမည့် အချက်သုံးချက် လုံလာပါ
၏။ ယင်းတို့မှာ ...

(၁) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျင့်
သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာ သုံးရပ်
နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကောင်း၊ ရဟန်း
မြတ် ဖြစ်ရပါမည်။

(၂) ကုသိုလ်လွန်သွားခဲ့ပြီးနောက်
မကျွတ်မသွတ်ဖြစ်နေသူအား သူ့အမည်
တင် ရည်စူးအလှူ ဖြစ်ရပါမည်။

(၃) လှူဒါန်းပေးမည့် ဆွမ်းသင်္ကန်း
အစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့သည်
သမ္မာအာဇီဝနည်းလမ်းဖြင့် ရှာဖွေထား
သော စင်ကြယ်သည့်ငွေမှ ဖြစ်ပေါ်လာ
အပ်သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ရပါမည်တို့ ဖြစ်
၏။

ဤသို့ အခြေအနေအရပ်ရပ်နှင့် ပြည့်စုံပြီးနောက် ရည်စူးအလှူအဖို့ကို အမျှအတန်းကုသိုလ်ပေးဝေသောအခါ၌ လည်း ထိုရည်စူးခံယူကွပ်မလွတ်သည်သူ သည် အမျှဝေသံကို စောင့်မျှော်နေရာမှ ကြားသိနိုင်ပြီးသကာလ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရွှင်လန်းစွာဖြင့် သာဓုခေါ်ဆိုအသိ အမှတ်ပြုနိုင်မည်ဆိုပါက မခုခံကန့်ကွက် လွတ်၍ ကောင်းရာသုဂတိသို့ လား ရောက်နိုင်ပါသည်။

မေးခွန်း ၂၇။ သေသည်ကို ဘဝ ကူးပြောင်းသည်ဟု သုံးနေကြပါ၏။ ဤ ဘဝ ဤခန္ဓာကိုယ်ဟောင်းကိုစွန့်၍ ဟို ဘဝ ဟိုခန္ဓာကိုယ်အသစ်ထဲသို့ ဝိညာဉ် က ကူးပြောင်းသွားတာ ဖြစ်ပါသလား။

အဖြေ ။ လူအများစုတို့က ဤသို့ သော အယူအဆကို တရားသေစွဲယူထား ကြ၍ မကြာခဏအမေးခံရသော မေးခွန်း ဖြစ်ပါသည်။ အဖြေကား... မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် အတ္တကြီးမားလွန်းကြ ၏။ ဝိညာဉ်၊ တစ်နည်း လိပ်ပြာ၊ တစ် နည်း အသက်၊ တစ်နည်း ဖိဝ၊ တစ်နည်း ဆိုးလ်(SOUL) စသည်အားဖြင့် အမျိုး မျိုးခေါ်ဝေါ်နေကြသော အတ္တအစွဲအလမ်း ကြီးကို အစဉ်အမြဲ တည်ရှိ၏ဟု မှတ်ယူ ထားကြ၏။ ထိုအတ္တဖိဝကြောင့် ဘဝတွေ အဖန်ဖန်ဖြစ်ကြရကာ သံသရာမှာ ဘဝ အထွေထွေ ကျင့်လည်ကြရသည်ဟု ထင် မှတ်ယူဆနေကြပါသည်။ ဘဝကူးပြောင်း ခြင်း အယူအဆမှာ ဗြဟ္မဏဝါဒမှ ဆင်း သက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝဟောင်းမှ အသက်ဖိဝကို ရည်ညွှန်းသော လိပ်ပြာ သည် ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းသွား၏ဟု သော အယူမှာ အလွဲကြီးလွဲကာ အမှား ကြီးမှားနေပါသည်။

အသုဘရွှံဖိတ်စာများ၌ မည်သူ မည်ဝါသည် မည်သည့်နေရက်၊ မည် သည့်အချိန်နာရီ၌ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူး

ပြောင်းသွားပါသဖြင့် စသော အရေး အသားမျိုးကို မြင်တွေ့နေကြရ၍လည်း ဘဝကူးပြောင်းသော အယူအဆသည် ပို၍ ကျယ်ပြန့်ခိုင်မြဲသွားရစေသလားဟု ကျွန်တော် တွေးမိပြန်ပါသေး၏။ အမှန် မှာ ဉာဉ် ပါးသော ရောဂါဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရှိသွားပါ၍ ဟု သော အရေးအသားမျိုးသာ ဖြစ်သင့်ပါ သည်။

အတိတ်ဘဝဟောင်းက ပြုလုပ်ခဲ့ ကြသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ၊ မကောင်း မှု အကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးတို့ကြောင့် ဘဝသစ်ဖြစ်ကြရ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကောင်း မှုကုသိုလ်ကံအားကြီး၍ အကျိုးပေးသန် ပါလျှင် ဘဝသစ်သည် ကောင်းရာသုဂတိ ကောင်းသောဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်ဖြစ် ပြီး မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံ အားကြီး၍ အကျိုးပေးသန်သည်ဆိုလျှင် ဘဝသစ် သည် မကောင်းရာဒုဂတိ၊ မကောင်း သော ဘုံဘဝသို့ လားရောက်မည်ဖြစ်ပါ သည်။

မေးခွန်း ၂၈။ ဘဝသစ်ဆိုသော လားရောက် တယ်နုမျိုးနုစား ရှိနိုင်ပါ သလဲ။

အဖြေ ။ ၃၁ ဘုံအတွင်း သံသရာ ကြီးထဲမှာ ကျင့်လည်နေကြရသည့် ကျွန် တော်တို့အဖို့ ကွယ်လွန်သည်နှင့် လား ရောက်နိုင်သည့် ဂတိငါးမျိုးရှိပါသည်။ ကောင်းသောသုဂတိနှစ်မျိုးနှင့် မကောင်း သော ဒုဂတိ သုံးမျိုးဖြစ်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြလိုက်၏။

- (၁) နိရယဂတိ-ငရဲသို့လားရောက် ခြင်း၊ (၂) ပေတဂတိ-ဗြဟ္မာဘဝသို့ လား ရောက်ခြင်း(အသုရကာယံဘဝလည်းပါ သည်)၊ (၃) တိရစ္ဆာန်ဂတိ-တိရစ္ဆာန်ဘဝ သို့လားရောက်ခြင်း၊ (၄) မနုဿဂတိ- လူ့ဘဝသို့လားရောက်ခြင်း၊ (၅) ဒေဝဂတိ -နတ်ဘဝသို့လားရောက်ခြင်း(ဗြဟ္မာဘဝ

လည်းပါသည်။)

မေးခွန်း ၂၉ ။ ကောင်းသည်ကံ တွေများလျှင် ကောင်းသည်ဘုံဘဝလား မည်။ မကောင်းသည်ကံတွေများလျှင် မကောင်းသည်ဘုံဘဝရောက်မည် ဆို သည်ကား သေချာပေါက်ပြောနိုင်ပါမည် လား။

အဖြေ ။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဖြေ ရလျှင် ဟုတ်ပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်လူသားတိုင်းတွင် ကောင်း သည့်စိတ်ရော၊ မကောင်းသည်စိတ်ပါ ခွန် တွဲနေစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ မကောင်းသည် စိတ်ကို သတိဖြင့်ကပ်ပြီး ဖယ်ရှားပစ်ရ ပါမည်။ ကောင်းသည်စိတ်ကို တိုးပွား သည်ထက် ပိုမိုတိုးပွားလာအောင် ကြိုး စားရပါမည်။ စိတ်သည် အားလုံး၏ ဦး ဆောင်ဦးရွက်၊ ရှေ့သွားဖြစ်၏။ မနောက် ဖြင့် ကြံစည်ခြင်း၊ ဝစ်ကံဖြင့် ပြောဆိုခြင်း ကာယကံဖြင့် လုပ်ဆောင်ခြင်းတို့၏ မူလ ဘူတသည် စိတ်ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်တစ် လုံးကို ပိုင်ပြီးဆိုပါက အနိုင်ရရှိပါပြီ။ သံသ ရာကို ဆုံးစေသည်မှာ စိတ်ဖြစ်၍ သံသ ရာကြီးကို လည်ပတ်စေသည်မှာလည်း စိတ်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

(ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ)

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

စာကိုး

‘အမေးအဖြေများ’ ဒေါက်တာအောင်ကျော် (သွားဆရာဝန်)

တန်ခူးလနှင့် သင်္ကြန်ပွဲတော်

■ ကျိုက်ထော်-ခင်မိုးအေး(ဘီအေ)

ဆယ့်နှစ်လရာသီပွဲတော်များသည် မြန်မာတို့၏ ရိုးရာ လေ့ထုံးတမ်းဆိုင်ရာ ဆင်ယင်ကျင်းပမှုများ ဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတော်များမှာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပွဲတော်များ၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ ပွဲတော်များ ဟူ၍ နှစ်မျိုးတွေ့ရပေသည်။

မြန်မာ့ဆယ့်နှစ်လတွင် ဝိဿရာသီနှင့် ပထမလဖြစ်သော တာကူးလကို ရေးထုံးနှစ်မျိုးဖြင့် ရေးကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ (တန်ခူးနှင့်တာကူး) ဖြစ်သည်။

၁။ တန်ခူးမှာ-တန်သည် တန်းကို ဆိုလိုသည်။ ခူးမှာ ခူးဆွတ်သည်ကို ဆိုလိုသည်။ တန်းသီးကိုဆွတ်ခြေသည်လ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

၂။ တာကူးမှာ တာသည်အချိန်၊ လ၊ ရာသီဖြစ်၍ ကူးသည် ကူးပြောင်းခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းသည်။ နှစ်ကူးသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

တန်ခူးလတွင် အတာရေသတင်ပွဲတော် ကျင်းပသည်။ တာ၏အနက်မှာ အချိန်၊ လ၊ ရာသီဖြစ်ပြီး ကူးမှာ ကူးပြောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အတာကူးသည် တန်ခူးလတွင် သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ကျင်းပပါသည်။ “သင်္ကြန်” ဆိုသည်မှာ “သင်္ကြန္တ” ဆိုသည့် သက္ကတဘာသာမှ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဟောင်းမှ နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရာသီအားဖြင့် မိန်ရာသီမှ ဝိဿရာသီသို့ ကူးပြောင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ဖြစ်သည့် နေဂြိုဟ်ကြီးသည် မိန်ရာသီမှ ဝိဿရာသီသို့ ကူးပြောင်းခြင်းကို သင်္ကြန်ကျသည်ဟု ယူဆပြီး မြန်မာပြည်တွင် နှစ်သစ်ကူးသည်ဟု ယူဆပြီး နှစ်သစ်ကူးသည် သင်္ကြန်ပွဲတော် နှစ်စဉ်ကျင်းပကြပါသည်။ နှစ်ဟောင်းတပေါင်းလမှ တန်ခူးလသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မဟာသင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ကဝိလဝတ်ပြည် သာသနာ့ဝင်များ

လက်ထက်ကပင် စတင်ခဲ့ပါသည်။ ပုဂံခေတ်မင်းများ လက်ထက်တွင်လည်း အထာရေသာတင်ပွဲတော်ကိုဆင်နွှဲသည်ဟု ရာဇဝင်မှတ်တမ်းထဲတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ တောင်ငူခေတ်တွင်လည်း သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ လှေများကို အပြိုင်လှော်၍ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ရေသပ္ပာယ်ရန် သွားကြပုံကို စာဆိုနဝဒေးကြီးက “ဖော်ရွေငယ်ချင်း၊ သွင်နီတံဆင်းသို့ ရွှေဝင်းပျံ့မွန်းကြဖြန်းသာရွှင်၊ လှေလှဲလျော်ညီ၊ တက်ပြိုင်ချီ၍ မွေ့ပြီဇာတ်ပုံ၊ ရနံ့ထုံရည်၊ မည်သည်မကျန်၊ သာမောဟန်ကို” ဟုရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။

နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ကုန်းဘောင်ခေတ် မြန်မာပြည်သူတို့ သင်္ကြန်ဆင်နွှဲပုံကို မဟာအတုလမင်းကြီးကလည်း “နှစ်ဆန်းငယ်သင်္ကြန်၊ သစ်သစ်ငယ်ဖန်တော့တယ်၊ နိုင်ငံကျော့ပြည်သူမှာ ပန်ဆုယူတာ၊ ရေသွန်းချိန်မို့၊ လွမ်းလှတယ်လေး” ဟုစပ်ဆိုထားပါသည်။ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင်မင်း၊ ဖိနုရားတို့က သင်္ကြန်ပေါ်တော်မူသည် သမရာသနပလ္လင်၊ မနောဟရထီးဖြူတော်အောက်တွင် အတာပွဲတော်တည်တော်မူသည်။ မင်းညီမင်းသား၊ မျိုးများလည်း အတာသင်္ကြန်ကို ငွေကြေးများ လှူဒါန်းတော်မူကြောင်းကို ကုန်းဘောင်ခေတ် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်က မင်းနှင့် ပြည်သူများ မဟာသင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ဆင်နွှဲခဲ့ကြပါသည်။

ရှေးခေတ်က မြန်မာမင်းတို့သည် အတာရေသာတင်ပွဲတော်ကို ပျော်ရွှင်ရေးသာမက သဒ္ဒါတရားနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ဆင်နွှဲခဲ့သဖြင့် ခေတ်အဆက်ဆက် မြန်မာတို့သည် ရိုးရာယဉ်ကျေး

သံဃာတော်များအတွက်
သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ သပိတ်၊ ရေစင်
စသည့် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးအပြင် စောင်၊
ခြင်ထောင်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊
သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာ၊ စာအုပ်၊
ဘောပင်၊ ဖျော်ရည် စသည့်
ပစ္စည်းများ အစုံအလင်ပါသည့်အပြင်
ငွေသားအထိ ပဒေသာပင်များကို
စိုက်ထူ၍ မဲဖောက်ပြီး လှူဒါန်း
ကြပါသည်။

မှုလေ့ကို ထိန်းသိမ်းသည့်အနေဖြင့် လူကြီးများက ဥပသီတင်း ဆောက်တည်ကြသည်။ ဘုရား၊ ခေတ်၊ ပုထိုးများ ရေသပ္ပာယ်ကြသည်။

လူငယ်များက သင်္ကြန်ရွယ်အိုများကို ခေါင်းလှော်ခြင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်းလှီးပေးခြင်း စသည့်ကုသိုလ်များ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ဘုရားခေတ်များကို လူငယ်များ ရေသပ္ပာယ်ကြပုံကို ဆရာဖော်ရီက “နေခြည်ကမှေးမှေး၊ စေတီကသေးသေး အအမွှေးနှင့် ရေသပ္ပာယ်၊ ဟိုမှာတစ်စု၊ သည်မှာတစ်စု၊ ရေလှေသယ်ကြ၊ အလယ်ကဘုရား၊ စကားကတဖော်ဖော်၊ မောင်ကရေတွေသွန်း၊ စေတီငယ်ရေတွေမွန်းရချည်” ဟု စပ်ဆိုထားသည်။ နှစ်သစ်ကူးတွင် မြန်မာ့လူငယ်များ စုပေါင်းညီညွတ်စွာ ကုသိုလ်ပြုကြပုံကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တန်ခူးလတွင်ပွင့်သော ရာသီပန်းမှာ ရင်ခတ်ခမ်းကိုကော်ပန်းနှင့် ပိတောက်ပန်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့အနက် ပိတောက်ပန်းသည် သင်္ကြန်အတွက် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည့် ပိတောက်ပန်းအိဘလုကို စာဆိုဦးကြော့က “လတန်ခူးခေတ်၊ အလှဘူးပါဘိ၊ မြမြူးရယ်တဲ့၊ ခိုင်ရွှေဝါ” ဟု စပ်ဆိုထားပါသည်။ ယင်းနောက် ပန်းချင်းယဉ်လျှင် ပိတောက်ပန်းကို အနိုင်ယူသည့် ပန်းမရှိကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားသည်မှာ ....

“ငွေဝတ်ဆံ၊ ငှက်ညွှက်ကယ်တို့
သိန်သရေ ထိန်ဝေဖို့ တောက်တဲ့ပြိုင်
လမ်းတလျှောက် သင်းပါဘိ
ဆန်းသလောက် မလင်းနိုင်ဘဲ
ပန်းပိတောက်မင်း”

ဟူ၍ပိတောက်ပန်းကို အလေးထား ဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

တန်ခူးလတွင် မိုးရွာသွန်းပြီးတတ်သဖြင့် တန်ခူးလတွင် ရွာသောရိုးကို “သင်္ကြန်မိုးဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ပိတောက်ပန်းများသည်လည်း သင်္ကြန်မိုးကို သောက်သုံး၍ ဖွံ့လန်းလာသည့် သင်္ကြန်နှင့်ပိတောက်သည် လိုက်ဖက်လှသည်။ သင်္ကြန်ပွဲနှင့်ပိတောက်ကလည်း တိုက်ဆိုင်သည်။ သင်္ကြန်သည် ပိတောက်ပန်းနှင့် အလှဆင်လိုက်သောအခါ လှလှပပ၊ မြူးမြူးကြွကြွ အသွင် ဖြစ်လာသည်။ သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ဆင်နွှဲကြသူများသည် ပိတောက်ပန်းနှင့် အလှဆင်ကြသည်။ သင်္ကြန်မုတုပုံတို့မှာ ပိတောက်ပန်းများနှင့် အလှဆင်ကြသည်။ နှစ်သစ်ကူးတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပိတောက်ပန်းများ လက်ဆောင်ပေးကြသည့် တန်ခူးလတွင် ရာသီမှာမိသောရသီဖြစ်ပြီး၊ စိတ္တကြည်ပေးသည့် ငွေလမင်းနှင့်တူယှဉ်တွဲ၍ ထွန်းပသည့်၊ ညကာ

များတွင် မိုးကောင်းကင်သည် ထိန်လင်းဝင်းပနေသည်။ နွေဦးတွင် လေရှူးများ တိုက်ခတ်နေသည်။ သစ်ပင်မှသစ်ရွက်များသည် ဟောင်းနွမ်းရင့်ရော်ကာ အစိမ်းရောင်မှ အဝါရောင်သို့ ပြောင်းလဲ၍ လေအစေ့တွင် မြေခဲကြွေကျကုန်သည်။ ၎င်းရာသီဘွဲ့ကို စိုးသူတော်ဦးမင်းက စပ်ဆိုထားသည်မှာ

“ဟောင်းရွက်ညှာ၊ ခါလစ်ဗို့
တာသစ်ကယ်ဘွဲ့ကြိုင်
ထုတ်ဖြူ။ လေဆော်က
ပန်းကံကော်၊ ဝတ်မှုန်ကျင်း
သင်းပျံလို့လှိုင်
ကြယ်နှစ်ပြိုင်၊ စိတ်ငယ်နှင့်
ငွေလသော်တာတို့
ယုကန်ချာတောင်တော်စွန်းမှာ
ထွန်းထိန်လို့လင်း’... ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ဟောင်းမှနှစ်သစ်သို့ ကူးသောအတာသကြန်တွင် နှစ်ဟောင်းမှ အညစ်အကြေးများကို ဆေးကြောသန့်စင်သည့် အနေဖြင့် ခေါင်းလျော်ကြသည်။ စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊ မေတ္တာသစ်နှင့် နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုကြသည်။

ရှေးခေတ်က သကြန်တွင် ငွေဖလားနှင့်ရေထည်၍ အမွှေးနံ့သာများ ပက်ဖျန်းကာ သပြေခက်နှင့် ရေပက်ကစားကြသည်။ ယခုခေတ်တွင် ရေပိုက်များဖြင့် ရေပက်ကစားကြသည်။ အသွင်သဏ္ဍာန် ကွဲပြားသော်လည်း ယခုနှစ်ဦးတွင် အေးချမ်းစေလိုသော စေတနာမှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ လှပျိုဖြူကလေးများကလည်း နှစ်ဦးကိုကုန်ခြင်း၊ တေးသီချင်းများဖြင့် ကြိုဆိုကြသည်။ ရေပက်ခံကားများပေါ်မှ ရေပက်ခံထွက်သည့်သူများကလည်း အားကျမခံ၊ သံချပ်များစပ်ကာ ကျီစယ်ကြသည်မှာ သကြန်၏ ကြည်နူးဖွယ်ရာ သင်္ကေတများ ဖြစ်ပါသည်။

သကြန်မဏ္ဍပ်များတွင် မြန်မာတို့သည် နှစ်ဦးကို ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် မုန့်လုံးရေပေါ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်၊ မုန့်လက်ဆောင်း၊ သာကူစသည် သကြန်မုန့်များဖြင့် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းကြပါသည်။ ၎င်းမှာ ချစ်စရာကောင်းသော မြန်မာ့လေ့ကို စာဖွဲ့ထားသည်မှာ “ဒါနကတဝေဝေ၊ ရေတွေကတရွဲရွဲ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သကြန်ကို ဧပြီလ(၁၃)ရက်မှစ၍(၄)ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပကြပါသည်။ ရှေးခေတ်က မြန်မာများသည် သကြန်တွင် ဒါနတစ်ခုမှာ သူ့အသက်လွှတ်ပွဲများ ကျင်းပကြပါသည်။ စပေါင်း၍ ငါးလွှတ်ပွဲ၊ နွားလွှတ်ပွဲများ ကျင်းပကြပါသည်။ ယခုခေတ်

တောရွာများတွင် နွားလွှတ်ပွဲ ကျင်းပကြပါသည်။

နွား၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်တီးကာ စပေါင်းအလှူခံကာ နွားကြီး၏ကျောပေါ်တွင် ကော်စော်ကြီးခင်းထားသည်။ နွားကြီးကိုလည်း အမွှေးနံ့သာများပက်ဖျန်းကာ နွားကြီး၏ချိုဖျားတွင် ပိတောက်ပန်းများ ပန်ဆင်ကာ လှည့်လည်ကြသည်ကို ဆရာစော်ဂျီက “အခါတော်သကြန်တွင်။ သီချင်းသံချိုချိုနဲ့ ကိုလူပျိုဒိုးပတ်ပိုင်းပေမို့၊ ရပ်တွင်းမှာဆူညံညံပါ။ အလှူခံပျော်ပွဲကိုလ၊ နွှဲနေကြတို့မြေမှာ” ဟု သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။

တန်ခူးလတွင် လယ်သမားများသည် လယ်လုပ်ငန်းခွင်နားချိန် ဖြစ်သည့်အပြင် စပါးရောင်းရသောငွေဖြင့် မိမိတို့သားရတနာများကိုရှင်ပြုကြသည်။ မောင်ရင်လောင်းလှည့်ရာတွင် မောင်ရင်လောင်းများကို မြင်းများစီးစေ၍ ရွှေထီးဆောင်းပြီး လှည့်လည်ကြသည်မှာ ကြည်နူးစရာကောင်းသော မြန်မာတို့၏အလှူပွဲဖြစ်သည်။

သကြန်တွင် တောရွာများ၌ သံဃာတော်များအား ပင့်ဖိတ်ပြီး ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲများ၊ သကြန်အတက်နေ့တွင် မိမိတို့ရပ်ကွက်အလိုက် စပေါင်း၍ ပဒေသာပင်များ လှူဒါန်းကြသည်။ သံဃာတော်များအတွက် သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဒီနမ်၊ သပိတ်၊ ရေစင်စသည် ပရိက္ခရာရှပ်ပါးအပြင်စောင်၊ ခြင်ထောင်း၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာ၊ စာအုပ်ဘောပင်၊ ဖျော်ရည်စသည် ပစ္စည်းများ အနံ့အလင်ပါသည့်အပြင် ငွေသားအထိ ပဒေသာပင်များကို စိုက်ထူ၍ မဲဖောက်ပြီး လှူဒါန်းကြပါသည်။ ပဒေသာပင်ပေါက်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်အကအခုန်တို့ဖြင့် ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ လိုက်၍ ပို့ဆောင်ကြသည်မှာ ချစ်စရာကောင်းသော မြန်မာ့လေ့ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနှစ်သစ်ကူး သည့်သကြန်ပွဲတော်ကို ကြည်နူးသဖြင့်တိုင်းရင်းသား ပေါင်းစုံ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ ဖျော်ရွှင်စွာဖြင့် ပါဝင်ဆင်နွှဲကြပါသည်။ မြန်မာသည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်ဖြင့် မြန်မာသကြန်ပွဲများကို ဆင်နွှဲမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျိုက်ကော် - ခင်မိုးအေး (ဘီအေ)

နှစ်ဦးမင်္ဂလာ

ဒေါက်တာတေယုနွယ်

အား ဦး၊ အား စ တန်ခူးလ ဆိုတဲ့ မြန်မာလများရဲ့ ပထမဆုံးအစလဖြစ်တဲ့ တန်ခူးလမှာ မြန်မာတို့ရဲ့ ရှေးရိုးစဉ်လာ တစ်ဆင့်နဲ့တစ်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာတဲ့ ဘိုးဘွားအမွေနှစ် သင်္ကြန်ဆိုတဲ့ ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပမယ့်အခါသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြန်ပါပြီ။ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့အစမှာ နှစ်သစ်မင်္ဂလာ အနေနဲ့ မင်္ဂလာအပေါင်း ခ၊ညောင်းစေဖို့ ထိပ်စီးဝေစွာ ဦးဆောင်စေ အောင်ကြောင်းမင်္ဂလာ အတာရေသင်္ကြန် ပက်ဖျန်းမယ့် အချိန်ကာလလေးပါ။

တကယ်ဆိုတော့ အဲဒီကာလလေးဟာ တပေါင်းလ ဖြစ်တဲ့ မိန့်ရာသီမှာရှိတဲ့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းသည် မိဿရာသီ လို့ခေါ်တဲ့ တန်ခူးလကို ကူးပြောင်းတဲ့ ပွဲတော်လေး ဖြစ်ပါသည်။ မိဿဂြိုဟ်ဆိုတာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပိုင်တဲ့ရာသီဖြစ်ပြီး အာသဝတီ နက္ခတ် ဘရဟ်နက္ခတ် ကြတ္တိကာနက္ခတ် ပထမပတ် တည်ရှိ နေတဲ့ရာသီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့ မြန်မာ လများ ရေတွက်သတ်မှတ်ရာမှာ ပထမဦးဆုံးလဖြစ်ပြီး နှစ်ဟောင်းမှ နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းတဲ့ လမြတ်လထူး လ တစ်လလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေး တွေကို နှစ်သစ်သို့ ပါမသွားအောင် သီတာရေလို အေးမြလှ တဲ့ရေနဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရေလောင်းပက်ပြီး လတုန်းခူးကို အလှထူးစေတဲ့ သင်္ကြန်ရေ အေးမြမြဖြင့် နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေးတွေကို သန့်စင်တဲ့ နိမိတ်ပုံဆောင်ကာ ရေပက်ကစားခြင်းအားဖြင့် ရေကစားပွဲ ကျင်းပပါသည်။

ဒီလိုရေပက်ကစားခြင်းဟာလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရရှိစေပြီး ကိုယ်စိတ်နှလုံး ရွှင်လန်းစေရန် ရည်သန်ပြီး ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓသာသနာရဲ့ အဆုံးအမနှင့်အညီ လူ့လောကီဘုံအရ နှစ်ဟောင်းနှစ်ဆွေးက အစုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မကောင်းတဲ့ အညစ်အကြေး မကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတို့ကို မွန်မြတ်သန့်စင် မွှေးကြိုင်လှသည့် သင်္ကြန်ရေအေးမြမြဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်း အချိန်အခါသမယပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီလိုနှစ်တစ်နှစ်မှ တစ်နှစ် ကူးပြောင်းခဲ့တဲ့ ကာလအတွင်းတွေမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ကာယကံ ကောင်းမှု၊ မနောကံကောင်းမှုတွေနဲ့အတူ မေတ္တာ၊ မုဒိတာ၊ ကရုဏာ၊ ဥပေက္ခာတရားတွေနဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးနဲ့ အတူ ဆောက်တည်ပွားများကြပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း မဟာဝီရိယဉာဏ်တော်ဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ် ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့် ကျင့်ကြံတော်မူတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ပါရမီတော်တို့ကို ရှိခိုးပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ဇီဝိတဒါန အနေနဲ့ ကျွဲ၊ နွား၊ ငှက်၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကို အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ပက်ဖျန်းပြီး ဘေးမဲ့ရာနေရာများကို ပြုလုပ်ပို့ဆောင်ပေးတဲ့ အလှူဒါနများ၊ ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်းသတ္တဝါလေးတွေကို ဘေးမဲ့ လွှတ်ခြင်း အလှူဒါနတို့ဟာ ကျွန်မတို့ မြန်မာတွေရဲ့ သီးခြား ရှိတဲ့ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာတစ်ရပ်ပါ။

အချို့တွေကလည်း မိမိယုံကြည်ရာ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ ဒါနပြုခြင်း၊ သင်္ကြန်ထမင်း၊ သင်္ကြန်ဟင်းများဖြင့် ကျွေးမွေးပြုစုခြင်း၊ အဖျော်ရည်များ လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် တွေး

မွေးပြုစုခြင်းဖြင့် နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေးတွေကို နှစ်သစ်မှာ ပါမသွားအောင် ဆေးကြောခြင်း ကုသိုလ်ယူခြင်း တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါမှလည်း အလွန်မင်္ဂလာရှိတဲ့ နှစ်သစ်ကို မင်္ဂလာ ရှိစွာ ကျွန်မတို့ ဆိုနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မကောင်းမှုကို ပယ် ဖျက်ပြီး ကောင်းမှုကို တည်ဆောက်ခြင်းဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအပေါ။

နှစ်သစ်အချိန်အခါကတော့ ၁၃၇၄ ခု၊ နှောင်း တန်ခူးလဆန်း ၄ ရက်၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၄ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မြန်မာစံတော်ချိန် ၄ နာရီ ၆ မိနစ် ၂ စက္ကန့်မှ တနင်္ဂနွေပြိုဟ်မင်းသည် ကြာဝတ်ဆံအဆင်းနဲ့ တူသော အဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လျက် နဂါးကိုစီး၊ လက်တစ်ဖက်မှာ မြား၊ လက်တစ်ဖက်က လွှားကို ကိုဦး ကျွန်မတို့ရဲ့ လူ့လောကီဌာနသို့ ရောက်ရှိလာမယ့်အချိန်ကို ရောက်ပါပြီ။ မြန်မာမဟာသင်္ကြန်တက်မယ့် အချိန်ကတော့ ၁၃၇၄ ခု၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၆ ရက်၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၁၃ ဧပြီလ ၁၆ ရက် မြန်မာစံတော်ချိန် ၈ နာရီ ၁၀ မိနစ် ၄၄ စက္ကန့်မှာ သင်္ကြန်တက်ပါတယ်။

မြန်မာနှစ်သစ်ကူးအခါ မင်္ဂလာကြီးကတော့ ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၇ ရက်၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၁၃ ခု၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအချိန်အခါဟာ အလွန်မှ ထူးခြားလှတဲ့ မင်္ဂလာ နှစ်ဦး နှစ်သစ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နှစ်သစ် နှစ်ဦး အချိန်အခါမှာ 'ပူဇော်ပူဇော်ယျှန်' ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာ တရားတော်နှင့်အညီ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ခြင်း၊ ရိုသေ ထိုက်သူအား ရိုသေခြင်း၊ မိဘဆရာသမားနှင့်တကွ ကိုယ့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်သော အဆွေမျိုးနှင့်တကွ တရားဓမ္မ ဟောကြားဆုံးမပေးသော ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးကို နိဝါတ တရားကို စောင့်ထိန်းခြင်းအားဖြင့် ရိုသေဦးခိုက်ပူဇော်ပြီး ဒါန သီလ ဘာဝနာ များစွာကို ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ကြခြင်း ပြုလုပ်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ လောကီအရလည်း နှစ်ဦးမင်္ဂလာအချိန် မှာ 'အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်' တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီး လောကီ မှာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာလေးတွေ ရရှိဖို့ ရှေးဆရာတွေရဲ့

အစီအမံလေးတွေနဲ့ပဲ လောကီကောင်းကျိုးချမ်းသာ နှစ်ဦး 'ယတြာ'လေးကို ညွှန်ပြပါရစေ။

တစ်နှစ်တွင် တစ်လ၊ တစ်လထဲမှာမှ တစ်ရက်၊ အဲဒီတစ်ရက်ထဲမှာမှ မိမိတို့ရဲ့ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်တဲ့ အချိန် ကာလ ၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်အတွင်းမှာ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ရောက်ရှိလာမယ့် နှစ်သစ် တစ်နှစ်လုံးမှာ ဘုန်းတန်ခိုး ကျက်သရေ တိုးတက်ပြီး ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခ များနဲ့ ပြည့်စုံ၍ စီးပွားလာဘ်လာဘများ ဖွံ့ဖြိုးပြီး မိမိတို့ လိုလားတောင့်တအပ်သော အလို့ငှာကို ရရှိနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

"ခေါင်းဆေးသင်္ကြန် ကောင်းညွှန်လျှ မကျန်စေ စုံစွာ" ဆိုတဲ့ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံအလင်္ကာနဲ့အညီ ကောင်း ခြင်းမင်္ဂလာ ကြန်အင်လက္ခဏာတို့ တိုးပွားစေရန် သုတ်သင် ဆေးကြောခြင်း၊ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ခြင်းကို ညွှန်ပြ လိုက်ပါတယ်။

ကျက်သရေတိုး၍ ရွှေမိုး ငွေမိုးများ ရွာသွန်းပြီး၍
အောင်ကြောင်းဝေပြာ နှစ်ဦးမင်္ဂလာ ယတြာ

၂၀၁၃ ခု၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်၊ နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာ နံနက်စောစော အရက်တက်တာနဲ့ အနန္တော အနန္တ ငါးပါးကို ရိုခိုးပြီး ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဖြင့် တောင်းပန်ရိုခိုးခြင်းနဲ့ အတူ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုလုပ်လိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးတို့သည်

နံနက် ၆:၀၀ နာရီမှ ၇:၃၀ နာရီအတွင်း မိမိ နဝင်း ကျရာအရပ်ဖြစ်သော မြောက်အရပ်ကို မျက်နှာမူ၍ သီဟိုဠ် ၆ ညွန့်၊ ထန်း ၇ ညွန့်၊ ဆီး(ဇီး) ၃ ညွန့်ကို ကြွေပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ထားပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် အုန်းညွန့် ၁ ညွန့်၊ ဝါး ၅ ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ ၅ ညွန့် နင်းထားပြီး တရော် ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျှော်ပါ။ ခေါင်းလျှော်နေစဉ် 'အရတံဗဟိ အန္တဇယံ' ဂါထာကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပါ။ ရေသန့်စင်ပြီး ဆံဖျား မှ ကျလာသောရေကို ကြွေပန်းကန်ထဲ ညှစ်ထည့်ပြီး မိမိ ကိုယ်တိုင် မျက်နှာမူရာအရပ် အမြင့်တစ်နေရာတွင် စွန့်လိုက် ပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းထားသော အရွက်များကို အနောက်တောင်အရပ် အနိမ့်ပိုင်းတွင် စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြီးတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး ကြွပန်းခိုင်ကို ဘုရားကို လှူဒါန်းလိုက်ခြင်း အားဖြင့် ၁၃၇၅ ခုနှစ်သည် တနင်္လာသားသမီးများအတွက် မင်္ဂလာရှိသော နှစ်သစ်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ကြာသပတေးသားသမီးတို့သည်

နံနက် ၇:၃၀ နာရီမှ ၉:၀၀ နာရီအတွင်း မိမိတို့ နဝင်းကျရာအရပ်ဖြစ်သော အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူပြီး ကြေးပန်းကန်ထဲတွင် ကံကော် ၂ ညွန့်၊ ဆီး(ဇီး)ညွန့် ၃ ညွန့်၊ သီဟိုဠ်ညွန့် ၆ ညွန့် ထည့်ပြီး ခြေထောက်အောက်တွင် ရွက်လှ ၁၇ ရွက် နင်းထားပြီး တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျော်ပါ။

ခေါင်းလျော်နေစဉ် 'အရဟံဗဟိ အန္တဇယံ' ဂါထာကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပါ။ ရေသန့်စင်ပြီး ဆံဖျားမှရေကို ညှစ်၍ ကြွေပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် မျက်နှာမူရာအရပ် အမြင့်တစ်နေရာတွင် စွန့်လိုက်ပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းထားသော အရွက်များကို အခြားသူတစ်ဦးမှ အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် အခြားသူမှ စွန့်ပေးပါ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြီးတာနဲ့ ဘုရားရှင်ထံ ငါးပါး သီလခံယူပြီး သီဟိုဠ် ၆ ညွန့် လှူဒါန်းပြီး စံပယ်ပန်းများ၊ ဇွန်ပွင့်များပါ လှူဒါန်းလိုက်ပါက ကြာသပတေးသားသမီးတို့ သည် ၁၃၇၅ ခု တစ်နှစ်လုံး ရောဂါဝေဒနာများ ကင်းပျောက်ပြီး သုခဘာဂီ ချမ်းသာခြင်းများ ရရှိမှာ ဖြစ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေသားသမီးတို့သည်

နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီအတွင်း မိမိတို့ နဝင်းကျရာအရပ်ဖြစ်သော အနောက်အရပ်ကို မျက်နှာမူ၍ ကြွေပန်းကန်ပြားထဲတွင် မေမြို့ ၅ ပွင့်၊ သီဟိုဠ် ၆ ရွက်၊ ကံကော် ၂ ညွန့်ကို ထည့်ထားပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် ထန်း ၇ ညွန့်၊ ဆီး(ဇီး) ၃ ညွန့်၊ ဝါး ၄ ညွန့်ကို နင်း၍ တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျော်ပါ။ ခေါင်းလျော်နေစဉ် 'အရဟံဗဟိ အန္တဇယံ' ဂါထာကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပါ။ ခေါင်းလျော်ပြီး ဆံဖျားမှရေကို အရွက်ထည့်ထားသော ကြွေပန်းကန်ပြားထဲ ညှစ်ထည့်ပြီး ၎င်းကို မိမိကိုယ်တိုင် မျက်နှာမူရာအရပ်တွင် စွန့်လိုက်ပါ။ ခြေထောက်အောက်

တွင် နင်းထားသော အရွက်များကို တောင်အရပ်တွင် အခြားသူ တစ်ဦးအား စွန့်ခိုင်းပါ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့် မြတ်စွာ ဘုရား၏ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး ကံကော်ညွန့် ၁၅ ညွန့်ကို ဘုရားအား လှူဒါန်းပြီး ယပ်တောင်တွင် ကမ္မည်းထိုး၍ လှူဒါန်းလိုက်ပါက လာဘ်လာဘများ ကြီးစွာရ၍ ရသောငွေများ တည်တံ့ခိုင်မြဲပါလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့သည်

နံနက် ၁၀:၃၀ နာရီမှ ၁၂:၀၀ နာရီအတွင်း မိမိတို့ နဝင်းကျရာအရပ်ဖြစ်သော အရှေ့မြောက်အရပ်ကို မျက်နှာ မူပြီး ကြွေပန်းကန်ထဲတွင် အုန်း ၆ ညွန့်၊ ကံကော် ၂ ညွန့်၊ မေမြို့ပန်း ၅ ပွင့်ကို ထည့်ထားပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် ဆီး(ဇီး) ၃ ညွန့်၊ ထန်း ၁၀ ညွန့်၊ သီဟိုဠ် ၆ ညွန့် နင်းထားပြီး တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျော်ပါ။ ခေါင်းလျော်နေစဉ် 'အရဟံဗဟိ အန္တဇယံ' ဂါထာကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပါ။ ရေသန့်စင်ပြီး ဆံဖျားမှ ကျလာသောရေကို အရွက်ထည့်ထား သော ပန်းကန်ပြားထဲ ညှစ်ထည့်ပြီး မျက်နှာမူရာအရပ်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် အမြင့်တစ်နေရာတွင် စွန့်လိုက်ပါ။ ခြေထောက် အောက်တွင် နင်းထားသော အရွက်များကို အခြားသူမှ အနောက်တောင်အရပ်သို့ စွန့်လိုက်ပါ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြီးသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ရှေ့တွင် ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး မေမြို့ပန်း ၁၉ ပွင့် ဘုရား တင်လှူပြီး သံဃာတော်များအား ကျောက်ကျော လှူလိုက်ပါ။ ယခုနှစ်သည် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက် ကောင်းသောနှစ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စနေသားသမီးတို့သည်

နေ့လယ် ၁၂:၀၀ နာရီမှ ၁:၃၀ နာရီအတွင်း မိမိတို့ နဝင်းကျရာအရပ်ဖြစ်သော တောင်အရပ်သို့ မျက်နှာမူပြီး ကြွေပန်းကန်ထဲတွင် ရွက်လှ ၁၇ ညွန့်၊ မေမြို့ပန်း ၂၁ ပွင့်၊ အုန်း ၁ ညွန့်ထည့်၊ ခြေထောက်အောက်တွင် သီဟိုဠ် ၂၁ ညွန့်ကို နင်းထားပြီး တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျော်ပါ။ ခေါင်းလျော်နေစဉ် 'အရဟံဗဟိ အန္တဇယံဂါထာ' ကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပေးပါ။ ရေသန့်စင်ပြီး ဆံဖျားမှရေကို ကြွေပန်းကန်

ပြားနှင့် ခံထားပြီး မျက်နှာမူရာအရပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် စွန့်လိုက်ပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းထားသောအခွက်များကို အခြားသူတစ်ဦးမှ မြောက်အရပ်သို့ စွန့်လိုက်ပါ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြီးတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး အုန်းပန်း ၆ ခက်ကို ဘုရားအား လှူဒါန်းပြီး စာသင်သား သံဃာများအတွက် ဆွမ်းဆန်စိမ်း လှူဒါန်းလိုက်ပါက ၁၃၇၅ ခု တစ်နှစ်လုံး ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ရရှိပါလိမ့်မယ်။

အင်္ဂါသားသမီးတို့သည်

နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း မိမိတို့ နဝင်းကျရာအရပ်ဖြစ်သော အနောက်တောင်အရပ်ကို မျက်နှာလှည့်၍ ခြေထောက်အောက်တွင် ကြံရွက် ၂ ရွက်၊ သီဟိုဠ် ၆ ညွန့်၊ ဖျဉ်းမ ၅ ညွန့်ကို နင်းထားပြီး ထန်း ၇ ညွန့်၊ အုန်း ၁ ညွန့်၊ ရွက်လှ ၄ ညွန့်ကို ကြွေပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ထားပါ။ တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျှော်ပါ။ ခေါင်းလျှော်နေစဉ် 'အရဟံပဟိ အန္တယံ' ကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်၍ ခေါင်းဆေးပါ။ ရေသန့်ပြီးလျှင် ဆံဖျားမှ ရေများကို အရွက်ထည့်ထားသော ကြွေပန်းကန်ပြားထဲသို့ ညှစ်ထည့်ပါ။ ဆံဖျားက ကျသောရေနှင့် အရွက်များကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်၍ မျက်နှာမူထားသောအရပ်၏ အမြင့်တစ်နေရာတွင် စွန့်လိုက်ပါ။

ခြေထောက်နှင့် နင်းထားသော ပန်းများကို အခြားတစ်ယောက်မှနေ၍ မိမိဘုမ္မိအရပ်ဖြစ်သော အနောက်အရပ်သို့ သွားစွန့်ခိုင်းလိုက်ပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းထားသော ပန်းများကို အမိအဖများ မကိုင်စေရ။ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုပြီးသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး သောက်တော်ရေ သက်စေ့နှင့် ရွက်လှညွန့် ၄ ညွန့်ကို လှူလိုက်ပါက အင်္ဂါသားသမီးများသည် မိမိလုပ်ကိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင်မြင်ပြီး ရောက်လာမယ့် လာဘ်လာဘများကို ပြေးခေါ်သလို ကြီးပွားတိုးတက်မှုတွေ လျင်လျင်မြန်မြန် ရောက်ရှိစေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သောကြာသားသမီးတို့သည်

နေ့လယ် ၃:၀၀ နာရီမှ ၄:၀၀ နာရီအတွင်း မိမိတို့ နဝင်းကျရာအရပ်ဖြစ်သော အရှေ့တောင်အရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ကြွေပန်းကန်ထဲတွင် ဆီး(ဖိ) ၃ ညွန့်၊ ရွက်လှ ၄ ညွန့်

ထန်း ၇ ညွန့်ကို ထည့်ပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် ဖျဉ်းမ ၅ ရွက်၊ ကြံရွက် ၂ ရွက်၊ အုန်း ၁ ညွန့်တို့ကို နင်းပြီး တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျှော်ပါ။ ခေါင်းလျှော်နေစဉ် 'အရဟံပဟိ အန္တယံ' ဂါထာကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပေးပါ။ ရေသန့်စင်ပြီး ဆံဖျားမှ ကျလာသောရေကို အရွက်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားထဲ ညှစ်ထည့်ပြီး မျက်နှာမူရာအရပ် အမြင့်တစ်နေရာတွင် မိမိကိုယ်တိုင် စွန့်လိုက်ပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းထားသော အရွက်များကို တခြားသူမှ အရှေ့တောင်အရပ် အနိမ့်ပိုင်းတွင် စွန့်လိုက်ပါ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြီးသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး ငါးပါးသီလ ခံယူကာ ထန်း ၄ ညွန့်၊ လှူဒါန်းပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရေစစ်(သို့မဟုတ်)ရေသန့်စက် လှူလိုက်ပါက ယခုနှစ်အတွင်း သောကြာသားသမီးများသည် လိုချင်တာတွေ ရရှိစေနိုင်သော နှစ်တစ်နှစ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ရာဇဂုဿားသမီးတို့သည်

နံနက် ၁၁:၀၀ နာရီမှ ၁၂:၀၀ နာရီအတွင်း တေဇအရပ်ဖြစ်သော တောင်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ကြွေပန်းကန်ထဲတွင် အုန်း ၁ ညွန့်၊ ကုကော် ၂ ညွန့်ကို ထည့်ထားပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် ဆီး(ဖိ) ၃ ညွန့် နင်းထားပြီး တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျှော်ပါ။ ခေါင်းလျှော်နေစဉ် 'အရဟံပဟိ အန္တယံ' ဂါထာကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပါ။ ရေသန့်စင်ပြီး ဆံဖျားမှ ကျလာသော ရေကို အရွက်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ညှစ်ထည့်ပြီး မျက်နှာမူရာအရပ်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် အမြင့်တစ်နေရာတွင် စွန့်လိုက်ပါ။ ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းထားသော အရွက်များကို အခြားသူမှ အရှေ့အရပ်သို့ စွန့်လိုက်ပါ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြီးသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရှေ့တွင် ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး ပေါက်ပန်းဖြူ ၅ ပွင့် ဘုရားတင်လှူပြီး သံဃာတော်များအား ကျောက်ကျော လှူလိုက်ပါက ယခုနှစ် ရာဟုဿားသမီးများအတွက် ကောင်းကံနှစ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ။
ဒေါက်တာစောယုနွယ်

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည် ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့ .....

မိမိဘဝရဲ့ စိတ်ကူးခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ မှုတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် .....

- အမှတ်(၂၀၅/က)
- ပိတောက်(၅)လမ်း၊
- မြို့သစ်(၈)၊
- ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
- အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

BURMESE CLASSIC

သင်သည် ယခုကာလတွင် မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာလိမ့်မယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မှု့ချဖြစ်လာမှာပါ။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်ခြင်း(သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး နာမည်ကောင်းရခြင်း နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသေးသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စဉ်ကားသော မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်မယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားပူဇော် သွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးထွေး သွားလိုလျှင် ယခုကာလအတွင်း စီစဉ်ခြင်း၊ ကျောင်းလျှောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပါက ကံကောင်းတတ်တယ်။ အိမ်ဆောက်လျှင်လည်း ယခုကာလတွင် ဆောက်ပါက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းရ၍ အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်။

စွယ်တော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာ၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝင်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ဝယ်သော ရွှေထည်ပစ္စည်းသည် ရာသက်ပန် အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးများနှင့် ပြန်ဆုံလိမ့်မယ်။ ရပ်ဓေးမှ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းအသစ် လဲရခြင်း၊ ထွက်နေသော စက်ပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်လိမ့်မယ်။ မြေကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ မြေအဝင်မခံရ၊ မဖြစ်မနေ မြေဝယ်ရမယ်ဆိုရင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဖျာချောတစ်ချပ် လှူလိုက်ပါ။ လှူမျိုးခြား ဘာသာခြားများ မစတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးစွာကြုံမယ်။ အတိုက်အခံမှန်သမျှ အနိုင်ရမယ်။ အကြီးအကဲက အကူအညီပေးတတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူများအဖို့ အချစ်ရေးတွင် လမ်းခွဲရလောက်အောင် ပြဿနာ ဖြစ်ရတတ်တယ်။ ဖခင် ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။ ရပ်ဝေးက ဆရာမတတ်တစ်ပါး ကြွလာတတ်တယ်။ ငွေအထုပ်အထည်နှင့် ရတတ်တယ်။ ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေများ ဝင်လိမ့်မယ်။ ငွေဝင်ခါနီးတွင် ငွေကြေးထစ်ထဲ၊ ကြီးစွာကြုံရတတ်တယ်။ အမြင့်မှ လိမ့် ကျတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါညွန့်(၄)ညွန့် ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၄ ၆၂ ၄၆ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် ရရှိသောကြောင့် မိမိအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများ မထားရ။ သူတစ်ပါးအိမ်ကို မိမိက တာဝန်ယူ၍ ဆောက်လုပ်ပေးခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့များတွင် အသုတ်စုံ ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကို မလေးစားတဲ့သူတွေ လေးစားလာလိမ့်မယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့အခါက ငွေတွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ဆုံးဖြတ်လို ထင်ထားတဲ့ ငွေတွေလည်း ပြန်ရတတ်တယ်။ မိမိအလုပ်မှသော်လည်းကောင်း ထိပေါက်၍သော်လည်းကောင်း ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အလှူ အတန်းကိစ္စများ ပြုလုပ်ရမယ်။ လှူပျီခြား နိုင်ငံခြားနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ မကြာခင် ခရီးထွက်ရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများသည် လည်း အကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ မိမိနှင့် မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြန်လည်သင့် မြတ်သွားမယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ မြင့်တက်ခြင်းများ ကြုံရလိမ့်မယ်။ အထက်လူကြီး မိသားစုအကြီးအကဲများကြောင့် စိတ်ညစ်ရမယ်။ အတူနေမိသားစုထဲမှာ အသက်ကြီးသူများရှိလျှင် ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်သောကြောင့်

တခြားနေရာကို ခဏပို့ထားပါ။ စာရွက်စာတမ်း စာချုပ်ကိစ္စများအတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် မိမိလုပ်ငန်းများကို အင်အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ဖြတ်လမ်းမလိုက်ပါနှင့်။ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သောကရောက်ရတတ်တယ်။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပူပန်ရတတ်တယ်။ ရွှေထွက်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေနှင့် ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါ၊ အစာပျား ဆေးပျား ဖြစ်တတ်တယ်။ မိမိကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဆီး(၆)ညွှန်း(၃)ညွှန်း(ဆူးဖြတ်) ဝါးညွှန်း(၄)ညွှန်း၊ ကုန်တူမိနိတ်(၁၅)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်သွားစေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ တနင်္လာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၅ ၂၇ ၃၂ ၃၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း အရက်ပုလင်း၊ လွယ်အိတ် လက်ဆောင်ရပါက လက်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် စနေနေ့နှင့် တနင်္လာနေ့များတွင် နန်းကြီးသုတ် လှူပေးပါ။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

BURMESE CLASSIC

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်သောကဖြစ်စရာလေးတွေ အနည်းငယ် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ်စိတ်ကူးထားတာက တခြား။ ဖြစ်လာတာက တခြား ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ရှိသောပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချရသည်အထိ ငွေကုန်ကြေးကျ များတတ်တယ်။ ပြဿနာဟောင်းများ၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှာ နာရေးဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရှိပါက ဆေးရုံသို့ ဝိုက်၊ အိမ်၌ မီးဖွားလျှင် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ နားချိန်မရလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေမယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းနေလိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရတတ်တယ်။ လူငယ်လူရွယ်များ မိန်းမခိုးခြင်း။ ယောက်ျားနောက်လိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပါက ဆွေခန်းမျိုးခန်း

ပြတ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးအားနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ ခြေထောက်၊ ခါးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်တတ်တယ်။ မကောင်းသော အတတ်များနှင့် နှောင့်ယှက်ခံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်၊ အိမ်အပြင်ပိုင်း အိမ်ခေါင်၊ အိမ်ရှေ့အစပ်ပင်တို့တွင် ပျားစွဲသောနို့မိတ် တွေခွဲလျှင်(သို့မဟုတ်)တိုးတော်ပုံ လက်ဆောင်ရခဲ့လျှင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်။ မိမိအိမ်သို့ အတောင်ပါသော သတ္တဝါများ ဝင်လာပါက ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခြင်း၊ ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ မိကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)၇၃နံ၊ ကံကော်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါ(၁၇)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်သွားစေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး ၈နေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၅၃၊ ၇၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အမှုအခင်းများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အထူးဂရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တွင် ထမင်းပူပူပေါ်တွင် ထောပတ်ဆမ်းပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

BURMESE CLASSIC .COM

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့နုပါလိမ့်မယ်။ လုပ်သမျှ လုပ်ငန်း တွေမှာ အခက်အခဲ၊ အကြိမ်အတည်းနဲ့ တွေ့ပြီး အဆင်မပြေမှုတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုကာလအတွင်း အလုပ်အပြောင်းအလဲ မလုပ်ပါနှင့်။ အထက်လူကြီးတွေကလည်း ကိုယ့်ကို ပြုခြင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မနာလိုတဲ့သူတွေက အပြစ်တင်ခြင်း၊ သွားပုပ် လေလွင့် ပြောဆိုခြင်းမျိုး ခံရတတ် တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါရင်တော့ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ အလုပ်တွင် ငွေဝင်တာ ညံ့ပေမယ့် စုတ်ကောင်းလားကောင်းဝင်ခြင်း၊ အချစ်ရေးကံကောင်းတတ်တယ်။ သင်သည် ယောက်ျားလေးဖြစ်လျှင် ဝန်းကောင်း ရတတ်တယ်။ အမျိုးသမီး ဖြစ်လျှင်တော့ သားသမီးရတနာများ ထွန်းကားတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ဤကာလအတွင်း ပြုလုပ်ပါက အောင်မြင်မှု ရရှိတတ်တယ်။ မြေဝင်တတ်တယ်။

မြေကောင်းမြေသန့် ဖြစ်တယ်။ မြေကွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ငွေဝင်ကိန်း ရှိတယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ခြေထောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ မကြာခဏ ကြွက်တက်ခြင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း ပုပ်ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိ မွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်(၁၅)ညွန့်၊ ယင်အဝါ(၁၇)ချောင်း တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်သွားစေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ တနင်္လာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၄ ၇၅ ၇၆ ၇၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း ရွှေပေါင်နံခြင်း၊ ငွေချေးခြင်း၊ အာမခံခြင်းများ လုံးဝမပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

ဓာတ်ဘူးတွင် မိမိ၏ဓာတ်ပုံကပ်ပြီး ထီးမိုးကာ ဘီရိုပေါ်တွင် တင်ထားပါ။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

BURMESE CLASSIC .COM

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်း နှစ်ခု၊ နေရာဌာန နှစ်ခု ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ နေအိမ် ပြုပြင်မွမ်းမံရခြင်း၊ အဆောက်အဦသစ် ဆောက်လုပ်ပြင်ဆင်ရတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းဟောင်း ဝင်တတ်တယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ရတတ်တယ်။ ငွေအဝင်အတွက် ကြွမ်းတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စ၊ ငွေကြေးကိစ္စတို့နှင့် ပတ်သက်၍ စကားများရတတ်တယ်။ ရောဂါဝေဒနာဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ခရီးကိစ္စ စီစဉ်ထားပါက အောင်မြင်စွာ သွားရတတ်တယ်။ အကျိုးရှိမယ့် ခရီးစဉ် ဖြစ်ပါတယ်။ သားသမီးရှိလျှင် သားသမီးအတွက် စိတ်ပူရတတ်တယ်။ ကြာသပတေး သမီးကြီး ရိုပါက အိမ်မှ ထွက်သွားတတ်တယ်။ ရွှေ့ လက်ဝတ်ရတနာ ပျောက်ဆုံးတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား အောက်လက်ငယ်သားတို့ကြောင့် ပူပင်သောက ကြုံရတတ်

တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်မှာသုံးနေတဲ့ ရေပိုက်တွေ၊ ရေကန်တွေ ပြုပြင်ရတတ်တယ်။ လျှပ်စစ်ကြိုးတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှိသူတွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စိတ်တိုင်းမကျခြင်း၊ စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၊ အထင်လွဲခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပူပင်ရတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငွေလိမ်တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုအချိန်တွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပင်ပန်းခံသလောက် အကျိုးမရှိတဲ့ ကာလဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်တွေ ဟိုရောက် ဝီရောက် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလုပ်တွေလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိင့်ကျခြင်း၊ ခေါင်းမကြာခဏ ကိုက်ခြင်း၊ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိ၏မွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့် သံပြေ(၆)ညွှန်း တံခွန်ဖြူ(၉)လုံးတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်သွားစေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၂၊ ၁၃၊ ၃၁၊ ၁၇

အထူးသတိပြုရန်

အမျိုးသမီးများ ဝမ်းဗိုက်ခွဲစိတ် ခံရတတ်တယ်။ အမွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်ဂေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့များတွင် ဆွမ်းပူပေါ်၍ ဆီဆမ်း ဆားဖြူး အုန်းသီး ၁ စိတ် ဆွမ်းအုပ်ထဲ ထည့်၍ ဂေါ်တမမြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ပွင့်ပြီးသော ဘုရားအဆူဆူကို ရည်စူးပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောတတ်မိ

သောကြာ သားသမီး

BURMESE CLASSIC

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလွန်ကံကောင်းပေပါတယ်။ မိသားစုအတွင်းမှာ မင်္ဂလာ ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ အရွယ်ရောက်သူ လူငယ်များအဖို့ အိမ်ထောင်ကျ တတ်တယ်။ မအေ့လင့်ဘဲ အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ သင်တန်း တစ်ခု တက်ရခြင်း၊ ပညာကောင်းများ ရတတ်တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်း များနှင့် တွေ့မယ်။ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှု ရလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ် များ စတင်ပြုလုပ်နိုင်သော ကာလဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းဟောင်းများလည်း ပြန်ပေါ် တတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စများ အဆင်ပြေမယ်။ အဖိုးတန်စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လိမ့်မယ်။ ရပ်ဝေးမှ စာများ၊ အဆက်အသွယ်များ ရလိမ့်မယ်။ ဘုရားမှူးခရီးများ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့် မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းများ မြင့်တက်လိမ့်မယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ်

ကြုံရတတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေရှာရလွယ်ခြင်း၊ ငွေအဝင်အထွက် ကြမ်းခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားရန် ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလတွင် စတင်ဆောင်ရွက်ပါက အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ကံကောင်းတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်ပြေနေလိမ့်မယ်။ လူငယ်တွေအဖို့ အနောက်တောင်အရပ်ကို သွားလျှင် ရေးဘေးအန္တရာယ် ကြုံရတတ်တယ်။ အသက်ကြီးသူများအဖို့ လေပြန်ခြင်း၊ ရုတ်တရက် သွေးတိုခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ မိကြောင့် လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရား တစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ သီး(၆)(၇)ညွှန်း(ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွှန်း(၄)ညွှန်း တံခွန်ဖြူ(၂)လုံးတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်သွားစေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် နှာရေးမသွားရ။ ထောင်ဝင်စာ မတွေ့ရ။

ညံ့သောရက်

စနေ၊ မုဒ္ဒဟူး

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကတုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့များတွင် သီထမင်း တစ်ပန်းကန်(အုန်းသီး မထည့်ရ) စံပယ်ပန်း တစ်ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၃၊ ၃၅၊ ၃၁

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

BURMESE CLASSIC

သင်သည် ယခုကာလတွင် စပ်တူအလုပ်တစ်ခု လုပ်ရတတ်ပါတယ်။ ဆိုင်သစ် ဖွင့်မယ်ဆိုလျှင် ယခုအချိန်က အကောင်းဆုံးပါ။ လက်ရှိလုပ်ငန်းအပြင် နောက်ထပ် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ဖို့ စိတ်ပြင်းထန်နေလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ရောင်းချဖို့ စိတ်ကူးနေတတ်တယ်။ ငွေအရင်းအနှီးများစွာနှင့် မသေချာသော အလုပ်ကို မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ မိမိနှင့်အတူနေ မိသားစုထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင် အိမ်၌ မီးမဖွားပါနှင့်။ မွေးဖွားရ ခက်ခဲတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို ထောက်ပံ့မယ့်သူတွေက လည်း ကူညီဖို့ နောက်ဆုတ်သွားတတ်တယ်။ စိတ်ထင်ရာ တစ္ဆတ်ထိုးလုပ်ရင်

ရှိတာတွေကုန်ပြီး ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ အပျို လူပျိုတွေအဖို့ ချစ်သူရည်းစား ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် တပေါင်းလနဲ့ ကဆုန်လ ပါနေရင်တော့ ငွေရတတ်ပါတယ်။ စက်ပစ္စည်းတစ်ခု ဝင်တတ်တယ်။ အိမ်ကို ပြုပြင်မွမ်းမံရတတ်တယ်။ အိမ်အဖီဆွဲခြင်းမျိုး လည်း ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ စာချုပ်စာတမ်း လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စ ရှိရင်အော့ နောက်ဆုတ်ငှက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာ ဆီးချုပ်၊ လေချုပ် ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့နံနက် (၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်သွားစေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ သောကြာ

ညံ့သာရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၁၆၊ ၆၁

အထူးသတိပြုရန်

ဒီကာလအတွင်းမှာ ကားမောင်း ဆင်ခြင်ပါ။ ငွေပေး ငွေယူလုပ်ရာတွင် စိစစ်ပြီးမှ ပြုလုပ်ပါ။ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို မိမိမှ တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ပေးခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် အုန်းပန်း၊ အုန်းဖူးများ ဝေနေအောင် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောတတမ်း

ရာဟု သားသမီး

BURMESE CLASSIC .COM

သင်သည် ယခုကာလတွင် အဘက်ဘက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာများနှင့် ကြုံရလိမ့် မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများဟာလည်း လွန်စွာ အကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ယခုအချိန်တွင် အိမ်ထောင်မပြုရ၊ တည်မြဲသော အိမ်ထောင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် သားသမီး ပါလာတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများအဖို့ အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အလှူတန်း ပြုလုပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးရတတ်တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်လိမ့်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာလျှင် သင့်အတွက် အလွန်ကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုကာလတွင် စီးပွားအလွန်ကောင်းသလို ကိုယ်ကျင့်တရား

အထူးအရေးကြီးသောအချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကျင့်တရားပျက်သော် ခုက္ခရောက်တတ်တယ်။ အမှုဖြစ်နေသူကို ငွေမချေးပါနှင့်။ အာမခံ မလိုက်ပါနှင့်။ သတိပြု၍ ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ပတ္တမြား၊ မြ၊ ဓမြ ထွက်တတ်တယ်။ သွပ်၊ သံ၊ သစ် တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်း လက်မခံပါနှင့်။ အောက်လက်ငယ်သား ခုက္ခပေးတတ်တယ်။ အနီးရဝန်ထမ်းများအဖို့ အထက်လူကြီး၏ အထင်မြင်လွှဲများမှ ခံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ရရှိတတ်သော်လည်း မိသားစု အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျမှုများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အမျိုးသားများအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး စွပ်စွဲခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ အုန်းညွှန်(၁)ညွှန်၊ ကံ့ကော်(၁၅)ညွှန်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်သွားစေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၁၊ ၂၄၊ ၂၆၊ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

ဤကာလအတွင်း အိမ်အနီးအနား၌ ကလေးမီးဖွားသော နိမိတ်တွေခြင်း၊ ဘုရားတစ်ဆူ လက်ဆောင်ခြင်းမျိုး ကြုံပါက ထိထိုးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

အိမ်အနီးအနားတွင်ရှိသော ကလေးငယ်များကို ရုပ်ရှင်ပြခြင်း၊ မုန့်ဖိုးပေးခြင်း၊ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ကျွေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ မေလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး လူငယ်လူရွယ်အချို့မှာ နိုင်ငံခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှင်တွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ- ဘယ်အသေရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအပ်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်ုပ်တို့တတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍များ ဘဝဇာတ်စုံ အပုံပုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ခဲ့မယ် ဆိုပါက . . .

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ဝိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း-၀၁-၆၄၃၀၃၀

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

ယတြာ

အလုပ်သစ်ပေါ်လာပြီး ၎င်းအလုပ်ကို ပြောင်းလဲလုပ်ရလိမ့်မည်။ သူ့နိုးနိုးခံရတတ် သည်။ သတိပြုပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွားရတတ်သည်။ အလုပ်ကောင်းသော်လည်း ရန်ပေါ်တတ်သည်။ သတိပြုပါ။
ကံကောင်းသောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

သရက်သီးဖျော်ရည်တစ်ဘူး၊ အသက်ကြီးသူတစ်ဦးအား လှူပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

ယတြာ

ငွေများ အစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လိမ့်မည်။ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ်ပေါ်မည်။ အလုပ်၌ စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်။ ဆီးရောဂါ ဖြစ်တတ်သည်။ အိမ်ထောင် ရှိသူများ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ သတိပြုပါ။
ကံကောင်းသောနေ့ - တနင်္လာ၊ စနေ

ပိတ်ဆွေများအား ကျောက်ကျော ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

သူတစ်ပါးအား ပစ္စည်းများ မဟုတ်ပါနှင့်။ ငွေမချေးပါနှင့်။ အမှုဖြစ်နေသူကို အာမခံ မလိုက်ပါနှင့်။ အလုပ်အတွင်း၌ လက်အောက်ငယ်သား ထွက်ပြေးသောကြောင့် ပြဿနာ ပြေရှင်းရတတ်သည်။ ငွေကျပျောက်တတ်သည်။
ကံကောင်းသောနေ့ - စနေ၊ ကြာသပတေး

ယတြာ

ထောပတ်ဘူးပေါ်တွင် မိမိဓာတ်ပုံတင်ပြီး ဘီရိုပေါ် တင်ထားလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မမျှဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အစွပ်အစွဲ ခံရတတ်သည်။ အလုပ်အတွင်း အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အင်္ဂါနှင့် တနင်္ဂနွေသားသမီး များက ကူညီမည်။ ထိပေါက်တတ်သည်။
ကံကောင်းသောနေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ကြိုက်သားကြော် ဝယ်ကျွေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

အလုပ်သစ် နေရာသစ် ပြောင်းလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်မည်။ မပြောင်းပါနှင့်။ ယခုနေရာသည် ကိုယ့်အတွက် စိတ်ညစ်နေရသော်လည်း နောက်နေရာသည် ပိုဆိုးလိမ့် မည်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်သည်။ သတိထားပါ။ ချစ်သူကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂေဟိတတ်သည်။
ကံကောင်းသောနေ့ - အင်္ဂါ၊ တနင်္ဂနွေ

ယတြာ

ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ခင်မင်သူတစ်ဦးအား လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

ခရီးထွက်ရတတ်သည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရာထူးတက်မည်။ သင်တန်း တက်ရန် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့်တွေ့မည်။ လက်ရှိအလုပ်ထက် ကောင်းသော အလုပ်သို့ပြောင်းရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်မည်။
ကံကောင်းသောနေ့ - ကြာသပတေး၊ အင်္ဂါ

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဟက်(၆)စီ ဝယ်တိုက်လိုက်ပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

အလုပ်အတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ဓာတ်လိုက်ခြင်း၊ အပူလောင်ခြင်း ကြုံရတတ်သည်။ အစွပ်အစွဲ ခံရတတ်သည်။ မိမိအလုပ်မှအပ အပြင်သို့ ထွက်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ အစစ်အဆေး ခံရတတ်သည်။
ကံကောင်းသောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ

ယတြာ

မိမိအိမ်က အိမ်သာဇွဲ မကြာခဏ ဆေးပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

အလုပ်ပြောင်းလုပ်ရခြင်း နေအိမ်ပြောင်းနေရခြင်းနှင့် ကြုံမည်။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေမည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်တတ် သည်။ ပျော်ရွှင်ပွဲများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖိတ်ကြားမှုများ ခံရမည်။ မင်္ဂလာသတင်းများ ကြားရမည်။ ဆိတ်သား မစားရ။
ကံကောင်းသောနေ့ - တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ယတြာ

ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ချောကလက်တစ်ခု ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

နတ်ဆည်ရွာ အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်း ပဋိပက္ခတင် အုတ်မြစ်ချအခမ်းအစား

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး ပန်းတနော်မြို့နယ်၊ နတ်ဆည်ကျေးရွာ၊ ရေနက်ဝိုင်းဒေသတွင် ခိုင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေးမှတာဝန်ယူ ဆောက်လုပ်ပေးသော ရေလွတ်ကျောင်းဆောင်သစ်အား ၁၂-၁-၂၀၁၂ ရက်နေ့ မင်္ဂလာအချိန် ၁၂ နာရီ ၁၂ မိနစ် မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ပဋိပက္ခတင် အုတ်မြစ်ချအခမ်းအစားကို ကျင်းပရာ ခိုင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းလှိုင်မှ ပဋိပက္ခတင်အုတ်မြစ်ချပေးပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မေတ္တာစကားများ ပြောကြားခဲ့သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်နော်ကျင်းဝင်းမှ ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်လည်ပြောကြား၍ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးများမှ အကပဒေသာများဖြင့် ဆည့်ခံပျော်မြေကာ ကြွရောက်လာကြသော ဆည့်သည်တော်များအား နံနက်စာ မုန့်ဟင်းခါး၊ မုန့်မျိုးစုံနှင့် ထမင်းများ ကျွေးမွေးဆည့်ခံခဲ့သည်။

ပဋိပက္ခတင်အုတ်မြစ်ချအခမ်းအစားတွင် စာရေးဆရာ (ရွှေဘို)ဦးမြင့်လွင် ရေးသားသော ရတုပိုဒ်စုံကို ရွာမှ ဦးဝင်းတင်က စည်တော်အကဖြင့် သီဆိုဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။

အခမ်းအစားသို့ ခိုင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေးမှ ပိုင်ရှင် ဦးဝင်းလှိုင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်မြမြဝင်း၊ သား-မိလ်ကြီး ဦးတော်လှိုင် တို့ပါသားရနှင့်အတူ ရွှေပြည်သာမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းမှ စာရေးသူ ၁၁ ဦးတို့ လိုက်ပါ၍ သတင်းစာတပ်ပုံများ ရယူပေးခဲ့ကြသည်။ အခမ်းအစားတွင် ဆောက်လုပ်ပေးမည့် အင်ဂျင်နီယာများ၊ ရွာသူရွာသားများ၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးကိုယ်စား အ-ထ-က မရမ်းချောင်း ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးစောဖိုးဝိပု အခြေခံမူလတန်းကျောင်း ဆောက်လုပ်ခြင်း သမိုင်းအကျဉ်းကို ပြောကြားခဲ့သည်။

ပန်းတနော်မြို့နယ်၊ ရေနက်ဝိုင်း ကျေးရွာများတွင် အလားတူ စာသင်ကျောင်း ၄ ကျောင်းကို ခိုင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေးမှ ဆက်လက်ဆောက်လုပ်သွားမည်ဟု သတင်းရရှိပါသည်။

သားစိန်ခိုင်

ပါဠိကာရီဆရာတော် (၇၂)နှစ်ပြည့်

ဝိဇ္ဇာတပေးနေ့မင်္ဂလာနှင့် သိက္ခာထပ်မင်္ဂလာ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သာကောတမြို့နယ်၊ စက်မှုရန်ရပ်ကွက်၊ ပါဠိကာရီ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ပဓာနနာယက ဘဒ္ဒန္တအင်္ဂါသ(သာသနဓဇ သီရိပဝရဓမ္မာစရိယ၊ ဒီယနိကာယ ကောဝိဒ အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ တိပိဋက ဩပါဒါစရိယ) ဆရာတော်၏ သက်တော် ၇၂ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ဝိတတမင်္ဂလာနှင့် (၇)ကြိမ်မြောက် သိက္ခာထပ် မင်္ဂလာ အခမ်းအစားကို ၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၉ ရက်၊ ၂၀-၁-၂၀၁၃(တနင်္ဂနွေ)နေ့တွင် အဆိုပါ စာသင်တိုက်၌ ခည့်ကားခမ်းနားစွာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

သိက္ခာထပ် အလှူရှင် ရဟန်းအိယိကာမကြီး ဒေါ်ကျော့ ကောသာဝိစံ ဝိသားစု၊ ဒေါ်လှလှဝေ ဝိသားစု (ဝေရက် စက္ကူဘူး စက်ရုံ သာကောတ စက်မှုရန်)တို့မှ ကုသိုလ်ဒါနများပြုကြပါသည်။

ဆရာမျိုး(B.Sc)

(၅)ကြိမ်မြောက် ဗုဒ္ဓပုဂံနိယပွဲတော်နှင့်

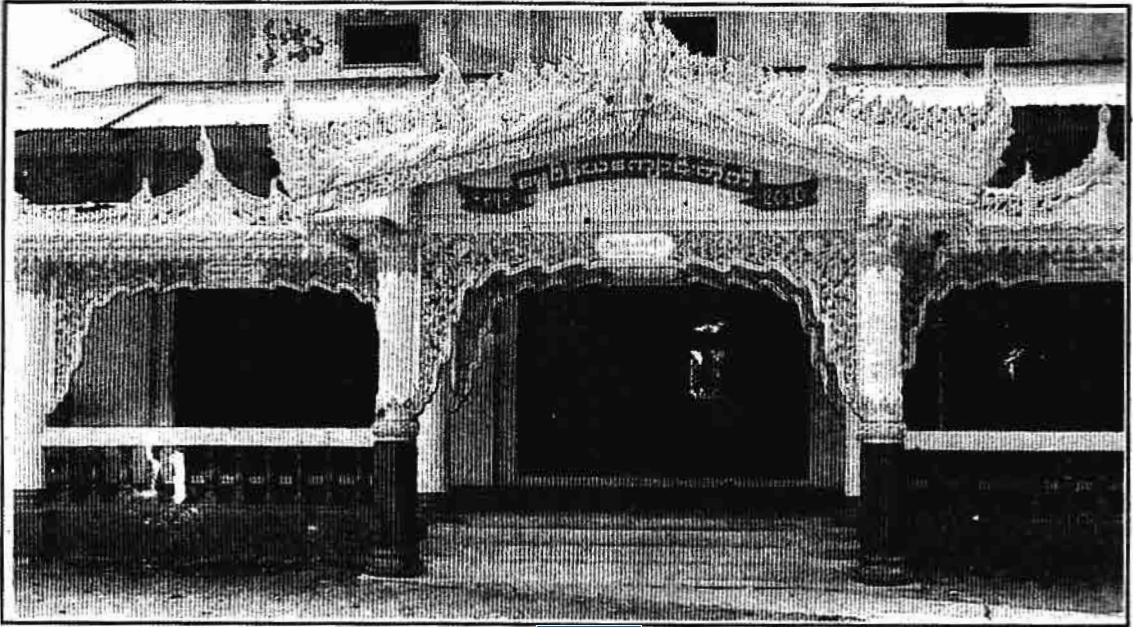
(၉)ကြိမ်မြောက် မဟာပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သန်လျင်မြို့၊ လက်ယက်စမ်းကျေးရွာ(ထမလုံ)အောင်တော်မူကုန်းမြေပေါ်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူသော အောင်မြေဓာဝိစေတီ တော်မြတ်ကြီး၏ (၅)ကြိမ်မြောက် ဗုဒ္ဓပုဂံနိယပွဲတော်နှင့် (၉)ကြိမ်မြောက် မဟာပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲကို ၁၃၇၄ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၉ ရက်၊ ၂၀-၁-၂၀၁၃(တနင်္ဂနွေ)မှ ပြာသိုလပြည့်နေ့ နေ့လယ် ၂ နာရီတွင် အောင်စေတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား အမှူးထား၍ သံဃာတော် (၁၀၈)ပါးအား ဆွမ်းလောင်းလှူခဲ့ကြပါသည်။ လပြည့်နေ့ နံနက်တွင် ဘုရားကြီးအား အနောဓာတင်လှူပြီး သံဃာတော် ၂၄ပါး အား သင်္ကန်းနှင့် ဝတ္ထုငွေများ ဆက်ကပ်ခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ဂန္ထီရဆရာမိုး

ရတုပိုဒ်၊ နတ်ဆည်ရွာ အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်း ပဋိပက္ခတင် အုတ်မြစ်ချအခမ်းအစား

ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်သစ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ရန် အလှူရှင်များ ဖိတ်ခေါ်

BURMESE CLASSIC .com

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ကျိုက်လတ်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၅)ရပ်ကွက်၊ ရတနာပုံ(၂၁)လမ်းရှိ “ဓမ္မဝိနယ” ကျောင်းတိုက်သစ်ကြီးအား ဦးစီးပဓာန နာယကဆရာတော်ကြီး “ဘဒ္ဒန္တဝဏ္ဏိတ” ၏ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှု၊ ကျောင်းအကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့တို့၏ ကြိုးစားမှု၊ အလှူရှင်များ၏ အဖက်ဖက်မှ သဒ္ဓါစွမ်းအား ထက်သန်မှုတို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် ကျိုက်လတ်မြို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေဆောင် ကျောင်းတော်ကြီး RC တစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း တိုးတက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

သို့ပါ၍ အထက်ပါကျောင်းတိုက်ကြီးအတွက် “ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးတစ်ဆောင် ထပ်မံလိုအပ်နေပါသဖြင့် အလှူငွေ ၅၀ ပေ၊ အနံ ၃၀ ပေရှိ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အလှူရှင်များ၊ သဒ္ဓါရှင်များ လိုအပ်နေခြင်းကြောင့် ဦးစီးပဓာနဆရာတော်ကြီး “ဘဒ္ဒန္တဝဏ္ဏိတ” (ဖုန်း-၀၅၄၀၀၀၄၈၀)၊ ကျိုက်လတ်မြို့၊ အမှတ်(၅)ရပ်ကွက်၊ ရတနာပုံ ၂၁ လမ်းရှိ “ဓမ္မဝိနယ” ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ လှူကုန်ပစ္စည်းတို့ဖြင့်၊ တစ်ဆင့်ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်လှူဒါန်းကြရန် နှိုးဆော်ထားကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

မောင်ယဉ်ဦး-နေဖြူ

ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏ ပညာအမွေလက်ဆင့်ကမ်းပွဲ ကော်သဗျာကရုဏဗေဒ

ပညာရှင်များ၏ ပညာဒါန သင်တန်းအမှတ်စဉ် ၂၂/၂၀၁၃ ဆင်းပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်

ကော်သဗျာကရုဏဗေဒ ပညာရှင်များ၏ ပညာဒါနသင်တန်းအမှတ်စဉ် ၂၂/၂၀၁၃ ဆင်းပွဲကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက်နေ့၊ ညနေ ၃ နာရီတွင် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်၏နေအိမ်ဖြစ်သော အမှတ်(၂၀၅-က) မြို့သစ်(ဂ) ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုသင်တန်းဆင်းပွဲသို့ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်များကို ဆရာမသင်းနဒီစံက ထမင်း၊ ကြက်သားဟင်းပဲကုလားဟင်းနှင့် ရေခဲမုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

Z.N

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ လှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲ ကျင်းပ

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ကျိုက်လတ်မြို့ အမှတ် (၅)ရပ်ကွက်၊ (၂၁)လမ်းရှိ "ပြည်လုံးချမ်းသာ ကမ္ဘာအေး ဓာတ်ပေါင်းစု စေတီတော်မြတ်ကြီးဝင်းအတွင်း သာသနာ့နယ်မြေ၌ နေလစကြာ ဝိဇ္ဇာမဟိန္ဒိ သူတော်စင်တန်ဆောင်းကြီး တည်ဆောက်လာခဲ့ရာ ယခုအခါ အောင်မြင်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့လစကြာ ဝိဇ္ဇာမဟိန္ဒိ သူတော်စင်တန်ဆောင်းတော်ကြီးအား နေလစကြာရှင် ဆရာကြီး မင်းသိန္နိ ဦးစီးကြပ်မတ်စီစဉ်လျက် နေလစကြာ သာသနာပြု အသင်းသူ၊ အသင်းသားများ မ.တည်အလှူရှင် သာသနာ့ပိုင်ကြီး ဒေါ်သန်းဦး၊ သားကြီးကိုဇော်လင်း၊ သားလတ် ကိုအောင်သူမခိုင်သဉ္ဇာ၊ ကိုသက်အောင်မြေ-မောင်နေလင်းဇော် တို့ပါသားရာ ခုနစ်ရက်သားသမီး စုဆောင်းစုပေါင်းလှူဒါန်းငွေများဖြင့် အထက်ပါ အဆောက်အဦအား တည်ဆောက်လာခဲ့ရာ ကာလတန်ဖိုး ကျပ် ၃၆ သိန်း ကုန်ကျကြောင်း သိရှိရသည်။

၀၃၇၄ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၃ ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၆ ရက်၊ တနင်္လာနေ့၊ ညနေ ၃

နာရီအချိန်တွင် ကျိုက်လတ်မြို့အတွင်းသို့ သူတော်စင်များ (ရုပ်တု) လှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ပြည်လုံးချမ်းသာ ကမ္ဘာအေး ဓာတ်ပေါင်းစု စေတီတော်မြတ်ကြီးဝင်းအတွင်း "အလိုတော်ပြည့် နဂါးမြတ်စွာဘုရား" ကို ထပ်မံတည်ထားကိုးကွယ်မည် ဖြစ်ပါသဖြင့် လှူဒါန်းလိုသူများ ဆရာမင်းသိန္နိ(ဖုန်း-၀၉-၇၃၂၀၃၅၃၀)၊ ဦးသန်းလွင်(ဖုန်း-၀၉-၄၉၂၂၄၅၆၀) ဒေါ်ပြုံး(ဖုန်း-၀၉-၄၂၂၄၀၅၆၉)၊ ဆရာရဲထက်အောင်(ဖုန်း-၀၉-၄၂၀၁၂၀၀၁၀)၊ ဆရာမင်းသုခ(ဖုန်း-၀၉-၄၃၂၀၆၉၄၅)တို့သို့ အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

မောင်ယဉ်ဦး(နေပြည်တော်)

သာသနာဒီပ သဲအင်းဂူ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာကျောင်းတိုက် မူလပထမဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသာဂရ မဟာထေရ်မြတ်ကြီး၏ နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်ပွဲနှင့် (၂၀)ကြိမ်မြောက် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်

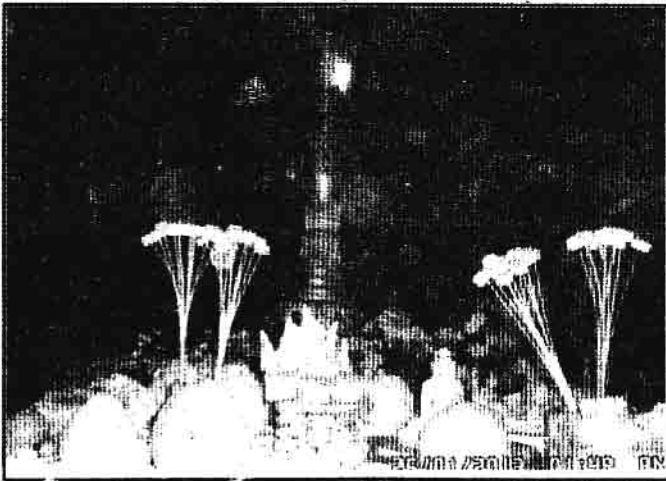
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ၁၆ ရပ်ကွက်၊ သာသနာဒီပ သဲအင်းဂူ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာကျောင်းတိုက် မူလပထမဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသာဂရ မဟာထေရ်မြတ်ကြီး၏ နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်ပွဲနှင့် (၂၀)ကြိမ်မြောက် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲ အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် သဲအင်းဂူ ကျိုက်ပိုင်း ပဓာနနာယကဆရာတော် မုနိန္ဒမု ကိုးပါးသီလ ချီးမြှင့်ပြီး ဘူတာရုံကျောင်းတိုက်မှ ဦးသုခမှ အနုမောဒနာတရား ရွတ်ဖတ်၍ မြို့နယ်သံဃနာယက ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝဏ္ဏသာရသီရိမှ ရေစက်ချ

တရား ချီးမြှင့်ခြင်း၊ ဦးဩဘာသမု နှုတ်ပြောတို့အား ပြန်လည်ပို့ဆောင်ခြင်း၊ ဦးစိန္တဝေယမ အောင်တော်မူဂါထာရွတ်ဆို၍ အခမ်းအနားကို အောင်မြင်စွာ ရုပ်သိမ်းကြောင်း သိရှိရသည်။

စိုးဝင်းထွဏ်း(တာမွေ)

ရှေးဟောင်းစေတီတော် ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ ထီးတော်တင်လှူခြင်း၊ အနေကဏတင်ခြင်း၊

ရေစက်ချမင်္ဂလာနှင့် မဟာပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပြီးစီး

အင်္ဂပူဇော်ပွဲ၊ မဲလီကုန်းအသေ၊ ဆူးပဒေါင်
ကွင်းကျေးရွာအနီးရှိသော ၁၂၂ ခုနှစ်က တည်ထောင်
ခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းစေတီလေးအား ဦးစံဝင်းအောင်
(မြို့နယ်တရားသူကြီး-ငြိမ်း)နှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းတို့က
ရန်ကုန်မြို့ရှိ အလှူရှင်များကုသိုလ်ဖြင့် အသစ်ပြုပြင်
မွမ်းမံ၍ ရွှေတိဂုံပုံတူ ထီးတော်တင်လှူခြင်း၊ ရင်ပြင်
တော်အသစ် ပြုလုပ်ခြင်းတို့အတွက် ရေစက်ချမင်္ဂလာ
အခမ်းအနားကို ၁၃၇၄ ခု ပြာသိုလ်ပြည့်နေ့နံနက်တွင်
ကျင်းပပြုလုပ်၍ လှူဒါန်းမှု အစုစုတို့အတွက်
ရေစက်ချတရားတော်ကို မဲလီကုန်းမြို့ ခေမာသီ

လှူတော်သိ၍ နတ်တော်ကြားစေ လှူတော်သိ၍ နတ်တော်ကြားစေ လှူတော်သိ၍ နတ်တော်ကြားစေ လှူတော်သိ၍ နတ်တော်ကြားစေ

၇.ကျောင်းမှ ဦးညွှန်ထံထပ်(တိုက်အုပ်ဆရာတော်)က ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူပြီး ကြွရောက်လာကြသော သံဃာတော်များအား
ဆူးပဒေါင်ကွင်း ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများမှ နေဆွမ်းဆက်ကပ်၍ မဟာပဋ္ဌာန်း ပူဇော်ပွဲကို ဦးစံဝင်းအောင်နှင့် ဦးလှသိ
(ကိုင်းတောကျေးရွာ)တို့ ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းထားသော “မထီရတနာ ပဋ္ဌာန်းအဖွဲ့” ဖြင့် ပြာသိုလ်ဆန်း ၁၄ ရက်၊ သောကြာနေ
ညနေ ၆ နာရီမှ ပြာသိုလ်ပြည့်နေ့အထိ မဟာပဋ္ဌာန်း တရားတော်မြတ်ဖြင့် ပူဇော်ပြီး ပြာသိုလ်ပြည့်နေ့နံနက်တွင် ဆွမ်းတော်ကြ
ကပ်လှူပူဇော်ပွဲကို စေတီတော်၌ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဦးစံဝင်းအောင်

အရှင်ပုညနန္ဒ (M.A)(Thesis)(မိုးညွှန်း) စုစည်းထားသည့် မြင်းမိုရ်ဦးသို့တမ်းချင်း စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပ

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်၊ စနေနေ့
၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလ်ပြည့် အမေများနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်၍
သာကေတမြို့နယ်၊ ၇/ရပ်ကွက်(အနောက်) အောင်မြေ
ဘုံစံကျောင်းတွင် “မြင်းမိုရ်ဦးသို့တမ်းချင်း” စာအုပ်မိတ်
ဆက်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့သည်။

ဆရာတော် အရှင်ခေမာနန္ဒမှ ကိုးပါးသီလ
ချီးမြှင့်ပြီး ကြွရောက်လာသော ဧည့်ပရိသတ်များအား
မုန့်ဟင်းခါး၊ အချိုပွဲများဖြင့် ဧည့်ခံပြီး “မြင်းမိုရ်ဦးသို့
တမ်းချင်း” စာအုပ်တစ်အုပ်စီ လက်ဆောင်ပေးပါသည်။

ထိုပွဲတွင် သာကေတမြို့နယ် စာရေးဆရာ
အသင်းမှ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် စာရေးဆရာ

များက အမေအကြောင်း အသီးသီးဟောပြောရာ စာရေး ဆရာ
ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း အရှင်ဦးဩဘာသ(မင်းရိုးယဉ်)၊ ယခုစာရေး
ဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဆရာအောင်သူဉ်သူ၊ ဆရာ ထွဋ်ခေါင်၊ ဆရာ
မြချစ်(ရွှေတောင်)၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူးတို့က အမေနှင့် ပတ်သက်သည့်
အတွေ့အကြုံများ၊ ခံစားချက်များကို ဟောပြောခဲ့ကြသည်။

မိဘမေတ္တာ ရသစာစုများကို စုစည်း၍ စီစဉ်ရေးသား
အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဗာရာဏသီမြို့၊ ဆန်စကရစ်တက္ကသိုလ်မှ အရှင်
နန္ဒ (M.A) ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)